

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

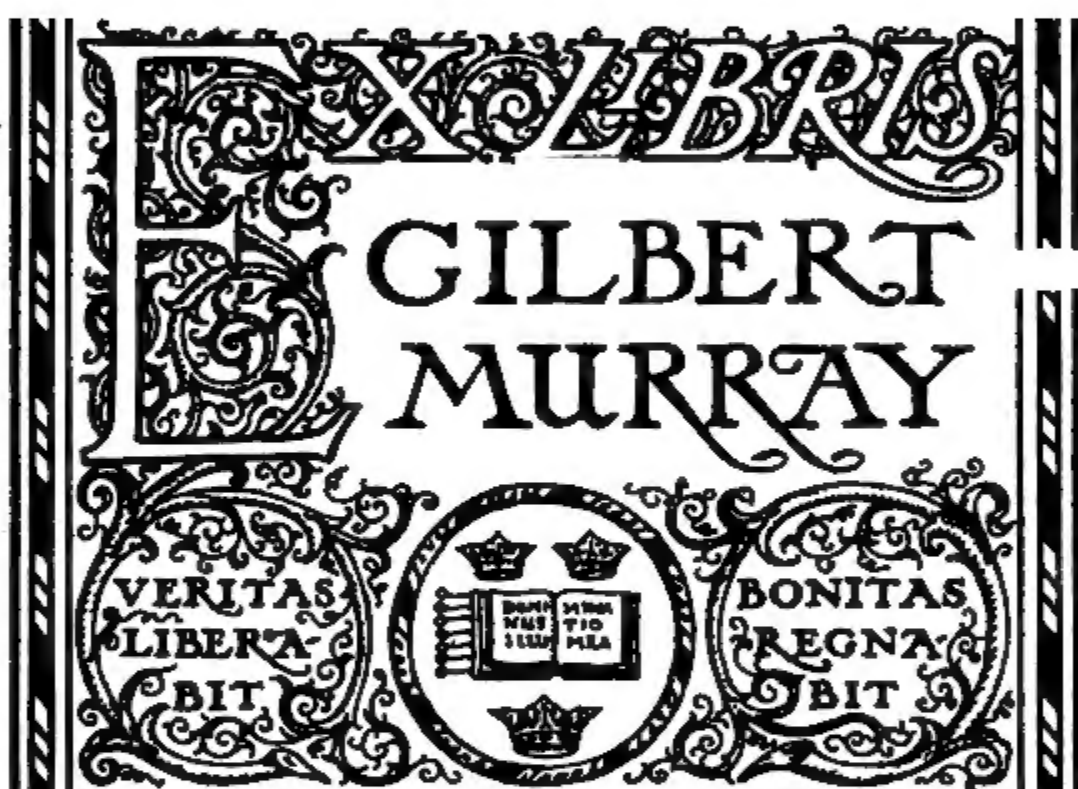
- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

51

100.2 Cob ^{Stack}

ASHMOLEAN LIBRARY, OXFORD

This book is to be returned on or before
the last date stamped below.

67 MAY 1993

11 OCT 1993

OBSERVATIONES CRITICAE

IN

SCRIPTORES GRAECOS.

VARIAE LECTIONES

QUIBUS CONTINENTUR

OBSERVATIONES CRITICAE

IN

SCRIPTORES GRAECOS.

SCRIPSIT

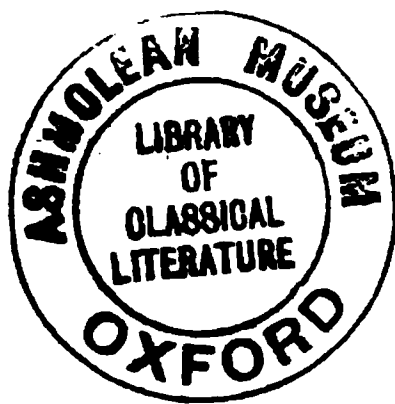
C. G. COBET.

EDITIO SECUNDA AUCTION.

LUGDUNI-BATAVORUM,
E. I. BRILL.

MDCCCLXXIII.

PIAE MEMORIAE

OPTIMORUM VIROBUM

IOHANNIS BAKII ET IACOBI GEELII

QUOS VIVOS COLUI

NUNC FATO FUNCTOS DESIDERO.

PRAEFATIO.

„Nulla facile ars ac disciplina plus vel invidiae vel infamiae suscepit quam quae a primario, quod in iudicando cernitur, munere Critica appellatur.” Centum fere anni sunt, ex quo Ruhnkenius his verbis Hemsterhusii *Elogium* exorsus est, necdum longa dies perversa iudicia de arte una omnium praestantissima ex popularium nostrorum animis exemit. Etiamnunc opus est illis, qui Criticae dignitatem et gloriam vindicent et, ut suaviter Ruhnkenius dixit, *innocentiam tueantur*. Etiamnunc hominum vitia ad ipsam artem traducuntur et Critica modo temeritatis et audaciae mater, modo nugatoria syllabarum auceps dicitur et habetur. Sunt qui praeclaram rem iocis facetiisque ludificentur et criticam facultatem urbana dicacitate eludant et rideant. Facile ferimus et non illepida res est adversarios habere tam ridiculos. Alii aetate et ingenio graviores ingeniosam rem esse opinantur et mentis agitationem non inutilem afferre, sed nihil quod certum et exploratum sit parere posse; itaque ornamentum magis et oblectamentum esse hominibus ingenii

elegantioris, quam omnibus praeclarum et prorsus necessarium disciplinae Litterariae praesidium et adiumentum. Aliis denique res est plena formidinis et suspicionis, qui Criticam artem prope modum oderunt, omnia quae vera et sincera non sint labefactantem, et ea quoque magna cum libertate convellentem, in quibus errare malunt quam verum videre. Hos si audis, Critici nil nisi difficiles nugae agunt, et ut Socrates Aristophani *λεπτοτάτων λήρων ἱερεύς* appellatur, sic iis Criticorum opera videtur tota versari circa argutias tam subtiles et tenues, quam inutiles et otiosas. Queruntur multi aut indignantur fidem veterum monumentorum sperni et pro nihilo duci, quibus si stari non possit nihil esse satis certum: omnia revocari ad paucorum arbitrium et libidinem quidlibet addentium, dementium, mutantium: non hoc agendum, sed interpretando potius locos difficiles et intricatos expedire oportere, non temere rescribere id quod unusquisque nullo negotio intelligat.

Non sunt hae opiniones imperitae multitudinis tantum et vulgi omnium rerum ignari: bona pars eruditorum et qui alios erudiunt et principes in rep. viri in eodem opinionis errore versantur. Quum ante hos paucos annos apud amplissimum Ordinem de emendanda institutione Academica mentio iniecta esset, et censerent nonnulli non temere ad Lectiones Academicas eos esse admittendos, qui ad illa studia immaturi et impares accederent (quod quam salubre et frugiferum sit me quidem usus docuit), vehementer obstitit vir nec meo iudicio stultus et suo valde sapiens¹⁾, qui se iudice adolescentes sic satis paratos et peritos esse dixit, „namque nihil opus esse ut Academica iuventus ad Criticam sublimiorem informetur.” Multis visus est aliquid dixisse, quibus et res et nomen Criticae odiosum est, praesertim sublimioris. Ceteri, qui verborum sententiam diligenter

1) I. R. THORBECKE.

solent p rpendere, fatebuntur facilius esse hoc dictum admirari quam intelligere. Equidem quae sit Critica *sublimior* et an sit aliqua *humilior* Critica nec scio nec intelligo: hoc scio institutionem litterariam, qualem iis impertiri debemus, qui flos et robur sunt patriae iuventutis, ita comparatam esse oportere, ut iudicandi et veri inveniendi facultas in iuvenilibus animis omnibus modis excitetur et alatur, et nihil esse sanae rationi perniciosius quam mature assuefieri id, quod male sanum et absurdum est, inepte et temere interpretando concoquere et ferre, nonnumquam et probare et admirari, et tamdiu iudicio suo vim inferre donec hebescat et tandem depravatum et obtusum omnia, quae propter vitium intelligi non possunt, nullo negotio sibi explicare posse videatur.

Quamquam quid attinet in illorum erroribus refutandis operam perdere, qui de iis rebus iudicant, quas nondum satis perspexerunt, et ea volunt contemnere videri, quae numquam cognoscere conati sunt? Si quis eorum id aetatis est et eo ingenio praeditus, ut possit admonitus mutare sententiam et resipiscere, facillima res est causam hanc noscere et quod verum sit dispicere. Componat mihi aliquis scriptoris Graeci cuiuslibet aut Aldinam aut quamvis veterem editionem cum ea, quae nunc Criticorum sollertia emendatissima est, et in cuiusque emendationis originem et auctorem inquirat, admirabitur (sat scio) illorum incredibilem sagacitatem et acumen iudicii et felix ingenium, quibus se haec debere gratus comperiet, et fatebitur nullam aliam esse artem, quae plura et luculentiora et certiora pepererit, et duratura quamdiu haec ab hominibus intelligentur. Sunt quidam ad haec duriores et eo stomacho ut omnia concoquant et aegra, vitiosa, male sana ab rectis et veris et probis discernere iam plane nequeant. Supersunt illius generis reliquiae, quod notavit Bentleius in illo „sacrificio, qui per xxx annos *Mumsimus* legere solitus pro *Sumsimus*, quum moneretur a docto, ut errorem emendaret respondit se nolle mutare suum antiquum

Mumimus ipsius novo *Sumsimus*"¹⁾. Non minus ridicula sunt quae in vetustissimis membranis passim leguntur: etiam ineptiora saepe apparent. In Ciceronis Epistola ad Atticum (IV. 5.) venerandae antiquitatis monumenta hanc tibi scripturam, qui Criticam contemnis, dabunt legendam et explicandam: *quoniam qui nihil possunt ii me nolunt amare, demus operam ut ab iis qui possunt diligamur. Dices: vellem iampridem; scio te voluisse et me AST NUM GERAM MANUM fuisse, aut: et me AST. NUM GERMANUM fuisse.* Utrum haec mavis interpretari an Mureto credere (in *Var. Lect.* XIV. 9.) Ciceronem scripsisse: *et me ASINUM GERMANUM fuisse?* Utrum in Euripide retinebis:

ἄκαν θεῶν τις εἶπαθ' οἱ κατασένοι,

an gratus a G. Cantero (in *Nov. Lectt.* V. 2.) accipies:

ἂ καὶν θεῶν τις εἰ πάθοι κατασένοι.

aut in Athenaeo Δάματρα μ' ἔαπω pro μέλπω (*N. L.* IV. 5.) aut in ANDOCIDE: ψήφισμα ὃ εἶπεν εἰς ὅτι μὴ δ' ἴσον pro ὃ εἶπεν ἴσοτιμίδης (*N. L.* VIII. 10.) et permulta eiusdemmodi ab eodem aut aliis veris Criticis reperta? Innumerabilis est locorum copia, ubi scripturae omnium librorum veterum auctoritate et unanimi consensu nixae nihilo sunt saniores quam illud Benteleianum *mum-simus*, quod suaviter ridemus omnes. Ea monstra et portenta statim post renatas litteras certatim ab optimo et acutissimo quoque ita procurata et emendata videbis, idque tam manifestis et evidentibus remediis, ut vetustas scribarum hallucinationes retinere et fovere velle tibi quoque stultum ac stolidum videatur, et idem nos reprehendes et cavillaberis, qui immortalem maiorum in hoc genere laudem ac gloriam summa ope vindicare et tueri enitimur? aut putabis satis iam esse emendata omnia tot ingeniosorum hominum tam sollertibus curis, ut supersederi aliquando hac opera possit et tempus iam sit frui bonis per tot

1) Benteleius in praefat. *Respons. ad C. Boyleum*, pag. LIII.

annos paratis. Quis serio his respondere dignabitur, qui optimum quemque scriptorem Graecum longo usu noverit ad hunc diem vitiis et erroribus omne genus esse oppletum, quorum partem plerique tum demum agnoscunt, quum simul deprensa fraus est et certa emendatio reperta. Aeque animo in Euripidis *Phoenissis* 175, eruditi omnes legebant:

ὦ λιπαροζώνου θύγατερ Ἀλίου Σελαναία,

quum nuperrime Badham (in praef. ad Euripidis *Iphig. in Tauris et Hel.* pag. 17.) ex ΑΛΙΟΤCΕΛΑΝΑΙΑ eruit ΑΑΤΟΤCΕΛΑΝΑΙΑ et veram scripturam restituit hanc:

ὦ λιπαροζώνου θύγατερ Λατοῦς Σελαναία.

Innumerabilis locorum vis superest, ubi antiquo scripturae vitio sana mens impedita haeret, qui in integrum restitui manifesta correctione omnes non possunt, at bona pars tamen, ubi semel labes scripturae certis indiciis comperta erit, Criticorum acumine sanabitur, damnumque lectionis, postquam fraus librariorum patebit, continuo sarcietur. In hanc ego ingenii et iudicii palaestram iuvenes ingeniosos et indolis generosioris vocare non desinam, et dabo operam ut omnes intelligant interpretandi facultatem et usum sine hac emendandi sollertia debilem et mancum esse, et passim nugae agere Interpretem, nisi interpretationem emendata lectio praecedat. Nondum poenitet operae: est in popularibus nostris egregia ad Criticam artem indoles,

οὐκ ὦ σφιν ἐξίτηλον αἶμα δαιμόνων,

vel potius τῶν δαιμονίων ἀνδρῶν, qui olim in hoc genere studiorum principatum tenuerunt; inest indefessa industria et verae laudis amor lenta patientia optima et perfectissima quaerens, nil actum reputans dum quid supersit agendum, non plausum multitudinis captans sed prudentissimis probari satis habens, quibus duratura placent τὰ ἐξειργασμένα καὶ διηκριβωμένα. Si quis igitur horum egregiam indolem cum doctrina multiplici solidaque feliciter coniunxerit, spretis indoctorum obstrepentium oculis et tenens illud Theocriteum: αὐτὰρ ἐγὼ βασεῦμαι ἐμὰν

ὁδόν, interpretationem Veterum cum emendatione semper conso-
ciabit, quorum utrumque per se indigens alterum alterius auxilio
eget. Non minus peccat qui corrupta temere interpretatur quam
qui sana inconsulto vellicat. Tertium est vitii genus, in quod
saepe iuniores implicari video, qui locum vitiosum nacti levibus
et temerariis correctiunculis vexare malunt quam intactum relin-
quere, et saepe vitiosis vitiosiora substituunt: hoc vero est
κακοῖσιν ἰᾶσθαι κακά, et male imperiteque medendo augere mor-
bum. Haec ipsa res est, quae apud multos etiam saniores artem
Criticism in contemptum adduxit et praeclarissimae rei tantum
invidiae conflavit. In Ciceronis loco ridiculum in modum depravato,
quem supra attulimus, pro: *et me* AST. NUM *germanum*
fuisse Malaspina correxit scilicet: *et me* MASTIGIAM *germanum*
fuisse, idque de se Ciceronem iocatum esse putavit. In Sosi-
patri versu depravato:

*ἀλλὰ πέπαιται τὸ πρᾶγμα καὶ πάντες σχεδὸν
εἶναι μάγειροί φασιν οὐδὲν εἰδότες,*

fuit qui *πέπαιται* reponeret et sententiae et metro novam per-
niciem afferens. Porsonus *πέπαιται* reperit, et millena huiusmodi
ex Principum Criticorum scriptis colligi possunt. Discant mihi
ex his iuvenes quam praeclarum sit emendandi praesidium in
arte Palaeographica, quae sola palmarias emendationes non facit
et invenit, sed certas praestat et demonstrat. Non satis est ad
crisin feliciter exercendam et sapere et linguae usum ac rationem
omnem accuratissime tenere et in promptu habere: opus est ve-
tustos Codices scriptos diu et multum versasse, et scribarum
inscitiam et socordiam sexcenties ἐπ' αὐτοφώρῳ deprehendisse,
et passim vidisse nascens vitium et gliscentem labem, et ut
error errorem trahere et parere soleat, et quae menda ex quo
scribendi genere, ex quibus siglis compendiisve oriantur, et
quemadmodum vetus scriptura primum leviter affecta correctorum
temeritate ruat in peius, et antiquum dicendi genus ad sequio-
rum negligentiam refingatur, et insulsa sciorum additamenta

olim in margine adscripta, aut inter versus interposita, male irrepan, et observasse denique quae sit peccandi veluti constantia quaedam et analogia, ut in eadem re idem vitium frequens et commune sit, et semel deprensus error egregiam opem ferat non simili malo sed prorsus eidem alio loco aut in alio scriptore. Si quis Codicum auxilio sic utetur, emendatio emendationem novam pariet, et omnes pariter certam fidem et *πιστάδην* habebunt. Sic desultoria levitas arguetur et castigabitur temeritas eorum, qui illotis manibus haec sacra attrectant, et quod verum est, quia omnes veritatis numeros habebit, consensu agnoscetur. Quicumque nondum longo usu exercitatus in antiquo scriptore vitium tibi visus es deprehendisse, et fraudem librarium tenere te putas, ostende mihi errorem eiusdemmodi in simili re commissum, exprome locum ubi hoc ipsum, quod tu reponis, emendate scriptum est, et erit cur te diligenter audiamus. Negas hoc fieri posse et vel sic tibi credi postulas, aut ineptus aut impudens esse videberis. O quantum ineptarum correctionicularum aut numquam natum esset aut statim oppressum, si hanc sibi quisque legem scribere voluisset, ut nihil proferret in medium nisi cuius idoneum exemplum ex probato scriptore suppeteret, et esset aberratio describentium eiusmodi, ut saepius in eadem re eodem modo librarios peccasse constaret. Qui hanc rationem experiri volet, ante omnia (si ullo pacto fieri poterit) ipsos vetustos Codices Graecos diligenter inspiciat et ex ipsis cognoscat, quid nobis iuris sit in libros sic habitos, deinde observet quibus modis scribae veteres peccare sint soliti, quae scriptura in quam aliam facile depravari possit, quae litterae sint inter se simillimae ac paene eadem, quae compendia permisceri et confundi soleant, quae in scribendo omittant scribae antiquiores, quae a sequioribus male et inepte suppleta nos ludificentur, quae siglae sint ac notae certorum verborum, denique quae sit illa annotandi et explicandi consuetudo, unde tot infecta et insulsa additamenta venustissimum quemque Veterum

deturpent, et quae sit correctorum in summa inscitia rerum et sermonis antiqui incredibilis audacia mutandi et interpolandi quidquid corruptum est aut istis videtur. Quibus Codicum Graecorum inspiciendorum nulla est facultas, componant mihi Bastii egregias observationes Palaeographicas Gregorio Corinthio subiectas cum discrepantium scripturarum acervis, quos in quoque scriptore docti editores accumularunt, et ex eo stercore gemmas colligere discant exemplo summorum Criticorum, in quibus omnibus singularem Palaeographiae peritiam inesse animadvertent. Quam vellem docti homines hanc criticam supellectilem, quam undique comportatam et ex libris qualibuscumque optimis pessimis cum pulvisculo corrasam scriptoribus antiquis appendere solent, ita discernere et digerere delectu facto et quisquiliis abiectis voluissent, ut acutus et ingeniosus iuvenis ad hunc apparatus Criticum cognoscendum et excutiendum alliceretur. Nunc contra est: nausea et fastidium capit animos in ista mole indigesta scripturarum nullius pretii, quas homunciones supra quam credi potest fuitiles et nugatorii fuderunt hallucinantes: inque eo gurgite hic illic natant optimorum librorum vetustissima quaedam menda, intus optimas lectiones servantia, quae simul atque perite et sollerter manum admoveris veluti igniculi quidam emicant et ex atra caligine claram lucem affundunt. Hae sunt discrepantes scripturae utiles et, ut ita dicam, foecundae, in quibus sunt semina emendationum in aliis locis et scriptoribus faciendarum. Ex his igitur elici possunt observationes Palaeographicae certae et stabiles scriptores Graecos emendaturis praesens ubique auxilium allaturae, quo qui destitutus erit, si iudicio valet, multas saepe ineptias et absurda multa inter legendum deprehendere poterit, sed tollere et corrigere neque poterit neque audebit, quia erroris originem excogitare et perspicere non potest. Quis enim, qui circumspecto iudicio est et ab omni temeritate ingenio et natura alienus, quales multi dantur apud nostrates, in animum inducet pro η emendare *εμμελωςαι*,

aut παροιμίαν pro πόλιν, aut γάρ pro γράφεται, aut τινές pro γίγνεται, aut ὥς pro καί, aut πρὸς pro εἰς, κατὰ, καί, ὥς, aut κατὰ pro ἀπὸ, aut sexcenta alia huiuscemodi, nisi haec omnia in Codicibus antiquis aut viderit aut a Bastio, Porsono, Dobraeo, Valckenaerio, Hemsterhusio didicerit eo modo exarari et pingi solere, ut nisi ab acuto et erudito lectore et hoc agente discerni non possint, et ab imperita scribarum natione sexcenties inter se confusa et permutata sint. Serio credere potuerunt eruditi homines et in his unus omnium acutissimus Wolfius in *Prolegomenis ad Homerum* p. cxcii. Criticos quosdam veteres „*uni rei seu vocabulo Poëtae totam vitam insumpsisse*” quod ne tum quidem credibile fuisset si eos ineunte adolescentia raptos esse constaret. Producitur autem testis ex antiquo Marciano Codice Porphyrius ad *Iliad.* I. 90. ὅλου βίου ἐδέησε Δωροθέῳ τῷ Ἀσκαλωνίτῃ εἰς ἐξήγησιν τοῦ παρ’ Ὀμήρῳ κλισίου. et idem ad *Iliad.* Θ. 325. Νεοτέλης ὅλον βίον γράψας περὶ τῆς κατὰ τοὺς ἥρωας τοξείας, quem Wolfius *per totam vitam de ea re cogitare* suspicatur pag. cxcii. Compendium scribendi imperite expletum viros doctos elusit. In Codice est ὅλου ὦ et ὅλον ὦ, id est ὅλου βιβλίου et ὅλον βιβλίον, ut saepissime legitur ὦν pro βιβλία. Quis credat β et ω confundi facillime vel potius vix discerni posse, nisi scripturam Codicum semel viderit? Apud Bastium in *Comment. Palaeogr.* Tab. I. vs. 7. videbitur tibi ἀνέων esse scriptum, quod ἀνέβη est. Itaque si apud Eunapium pag. 25 dicitur Constantius κληρωθῆναι τὰ ἐξ Ἰλλυρίων εἰς τὴν ἔβιαν καθήκοντα ipsam manum scriptoris in εἰς τὴν ἐβίαν agnosces, ut nullus dubitationi locus relinquatur. Addam unum tantum: apud Harpocrationem v. Σκίρον legimus: τὸ σκίρον σκιαδεῖόν ἐστι μέγα, ὑφ’ ᾧ φερομένῳ ἐξ ἀκροπόλεως πορεύονται ἢ τε τῆς Ἀθηναῖς ἱέρεια καὶ ὁ τοῦ Ποσειδῶνος ἱερεὺς καὶ ὁ τοῦ Ἡλίου. Absurdum est postremum vocabulum: in insula Rhodo ὁ Ἡλῖος flaminem habebat et sacra et festum diem, τὰ Ἀλίσια τὰ μεγάλα,

quae in Dicaearchi βίῳ τῆς Ἑλλάδος (in Hudsoni *Geogr. min.* II. p. 11.) Comicus Atheniensis ridet his versibus:

τὰ γὰρ Ἀλίεια τὰ μεγάλ' εἰς χολὴν μ' ἄγει,
τὸ δ' ἄλιακὸν ἔτος με μαίνεσθαι ποιεῖ.
ὅταν δὲ τὴν λευκὴν τις αὐτῶν πραέως
ἄλιακὸν εἶναι σέφανον εἶπῃ πνίγομαι.

Nihil horum umquam Athenis viderat. Quid multa? emendandum est καὶ ὁ τοῦ Ἀπόλλωνος. Vetus est sigla, quae aut ἥλιος aut Ἀπόλλων significat, nonnumquam et Ἀπολλώνιος. Vide omnino Gaisfordum ad Hesiodum in *Poëtis Graecis Minor.* T. I. p. 113. Subiiciet eam oculis Bastius in *Comment. Palaeogr.* Tab. VII. 4. in verbis ὁ Ἀπόλλων (ἥλιος) ὑπὸ τῶν Κρητῶν οὕτω λέγεται, in quo loco Bekkerus in *Anecd.* p. 344, 10 ὁ ἥλιος scripsit, melius Ruhnkenius ad Vell. Paterc. p. 15. ὁ Ἀπόλλων. Eandem monstrabit Gaisfordus in *Specimine Codicis Dorvilliani* ad Etymol. Magnum, et in Stobaei *Lectonibus e Cod. Ms. Vindob.*, quas addidit *Eclogis Physicis*, Tom. II. pag. 904. Ruhnkenium melius legisse Ἀπόλλων quam ἥλιος Bekkerum collegeris ex Harpocratiōe v. Θεμισεύειν, ubi in omnibus libris est Θέμιν ἐσχηκέναι τὸ μαντεῖον πρὸ τοῦ Ἥλιου, ubi olim Φοίβου reponebant, nunc Dindorf. ex Epitome πρὸ τοῦ Ἀπόλλωνος recepit. Eadem opera emenda *Anecdota* Bekkeri p. 331, 33: ἰδίους δὲ φασιν εἶναι (τοὺς ἀγυιᾶς) Ἥλιου, imo vero Ἀπόλλωνος, ubi recte apud Harpocratiōnem scribitur v. Ἀγυιᾶς, et iterum in *Anecdotis* p. 443, 31: οἱ δικασαὶ τρεῖς Θεοὺς ᾧμνουν, Δία, Δημήτραν καὶ Ἥλιον, ubi certa emendatione repone Δημήτρα καὶ Ἀπόλλωνα. Δημήτρα dicebant Graeculi pro Δημήτηρ, unde tam saepe foeda barbaries τῆς Δημήτρας, τὴν Δημήτραν (Δήμητραν) insinuat sese in Antiquorum libros. Ἥλιος pro Ἀπόλλων turpissimo vitio irrepsit in scholion ad Euripidis *Alcestin*, quod ex Codice Vaticano edidi pag. 273, προλογίζει ὁ Ἥλιος, non nesciebant quis in *Alcestide* prologum ageret, sed ipsi inter scribendum alias res agebant. Hinc factum est, ut Sol nonnum-

quam in libris totus deficeret omisso prorsus compendio, quod expedire scribae non possent, ut apud Strabonem I. p. 4, ubi legitur nunc: εἰς ὃν καὶ ἐξ οὗ τὰς δύοσεως καὶ τὰς ἀνατολὰς ποιεῖται pro ποιεῖται ὁ ἥλιος. Quidquid igitur est huiusmodi, et permagna est ubique copia, quis umquam emendabit nisi is, qui diu et multum libros Graecorum manu scriptos triverit aut Codicum vicem Palaeographicis observationibus aliorum suppleverit? Quantum sit in ea re boni discipulis meis sedulo demonstrare soleo et hac potissimum de causa has *Varias Lectiones* coepi conscribere. Institui haec primum scripto mandare, ut amicis quibusdam meis gratum facerem rogantibus, ut sibi aliquid impertirer, quod in Diarium Philologicum reciperent de Musarum matre nominatum et etiam alio nomine Musis, ut opinor, non ingratum: deinde reliqua in dulci Feriarum otio perfeci. Delegi operis formam et rationem huiusmodi, ut possem horis subsecivis et, si quid daretur otii, et interrumpere telam et redordiri, facile intermittere institutum opus, et ad alia transire, et novum argumentum attingere, et digredi, sicubi videretur, a proposito, et omnino, quum vitam tam occupatam et exercitam muneribus Academicis habeam, liberum et expeditum scribendi genus sequi placuit, ut de rebus diu et multum mihi olim perpensis meo arbitrato etiam minus otiosus aliquid scriptitarem. Interea Meinekii Alciphron et Lucianus Bekkeri prodierunt. Usus sum hac occasione, ut in utroque ostenderem, quid interesset inter Atticos et Atticistas, et aliud esse Ἀττικιστὶ scribere, aliud Ἀττικῶς, quam rem affeci magis quam perfeci, quia nunc quidem satis esse visum est paucis rem ostendere et aliorum studia excitare imprimis iuventutis, quae quid sit rectum et sanum et egregium ita optime sentire et animadvertere solet, si cum pravis et aegris et vitiosis componuntur. In scribendo secutus sum naturam meam, ut quod sentirem aperte et libere dicerem. Non minus abhorreo a foeda et abiecta adulatione quam a petulanti et proterva maledicentia. Non nescio

quid viris magnis honoris et reverentiae debeat, etiam si qua in re impegissee videantur. Nullius laudi et famae invidus obtrecho, εὐρεῖα γὰρ Μουσῶν κέλευθος, et superest in quo nostra omnium industria et ingenium appareant. Est unus et alter quem contemnam, fateor: εἰ τοῦτ' ἔς' ἀδίκημα, ἀδικῶ, sed hos ipsos numquam lacesam aut vellicabo: ut plurimum ne nominavi quidem, idem posthac etiam diligentius factururus. Pervelim omnes meam dicendi libertatem eodem animo ferant, quo ipse alienam semper tuli ac feram. Etiam qui mihi iracunde et odiose responsant non iram mihi umquam, non odium moverunt, sed risum fere aut iocum. Fieri non potest quin semper in nonnullis dissentiamus, et alia aliis placeant ac praebeantur:

λοιδορεῖσθαι δ' οὐ πρόπει

ἄνδρας φιλολόγους ὥσπερ ἀρτοπώλιδας,

et eum, credo, minime poenitebit qui bellum gesserit ut aliquando pacem compositurus et ut amaturus oderit. Equidem a Meinekio et Bekkero ita saepe dissentio, ut semper meminerim quam bene uterque de Graecis Litteris sit meritus, et cur dissentirem iis argumentis verbisque significavi voluique semper significare, ut nihil de eorum laude detraherem. Eodem animo si quid mihi minus probandum visum est et videbitur, candide aperteque reprehendi et reprehendam. Nollem Meinekios tam tumultuaria opera scriptores Graecos ederet et multas potius mediocres et dubias correctiones effunderet, quam paucas bonas et palmarias delibaret. Mallem Bekkerus veterum librorum bonas scripturas diligenter colligere et ordine explicare et sic de Litteris optime mereri pergeret, quam librorum auxilio destitutus solaque divinandi facultate, qua minus valet, fretus novas editiones celerius quam melius adornaret. Non est magni philologi cito peritura certis et duraturis anteponere, et aequalium plausum ferre malle quam serere quae et alteri saeculo prosint. Praeclarum est quod Plutarchus in *Periclis* vita dixit: ἡ ἐν τῷ ποιεῖν εὐχέρεια καὶ ταχύτης οὐκ ἐντίθησι βάρος ἔργῳ μόνιμον οὐδὲ

κάλλους ἀκρίβειαν, ὁ δ' εἰς τὴν γένεσιν τῷ πόνῳ προδανεισθεὶς χρόνος ἐν τῇ σωτηρίᾳ τοῦ γενομένου τὴν ἰσχὺν ἀποδίδωσιν, sed hoc quoque egregium dictum socordia hominum turpi macula obscuratum est. Quicumque longo et assiduo labore aliquid perpolire et omnibus numeris perficere et elaborare volet intelliget verum esse: ὅτι ὁ εἰς τὴν γένεσιν τῷ πόνῳ προδανεισθεὶς χρόνος ἐν τῇ σωτηρίᾳ τοῦ γενομένου τὸν τόκον ἀποδίδωσιν.

Scribebam Lugduni-Batavorum
mense Octobri anni MDCCCXIV.

Quod Hippiae non sine aculeo quaerenti: ἔτι γὰρ σύ, ὦ Σώκρατες, ἐκεῖνα τὰ αὐτὰ λέγεις, ἃ ἐγὼ πάλαι ποτέ σου ἤκουσα; apud Xenophontem (*Memorab.* IV. iv. 6) respondet philosophorum lepidissimus: ὁ δέ γε τούτου δεινότερον, ὦ Ἰππία, οὐ μόνον ἀεὶ τὰ αὐτὰ λέγω ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν αὐτῶν¹⁾, idem mihi sentio usu venire quum post annos propemodum viginti, magnum vitae humanae spatium, hasce VARIAS LECTIONES repetitas et auctas iterum edo in lucem. Quae mihi olim placebant et probabantur eadem nunc quoque sequor et amplector. Nihil mihi Litterarum studiis ut olim sic nunc neque dulcius est neque iucundius et quam ab ineunte aetate in colendis litteris viam ac rationem interpretandi et emendandi tenui eandem aetate provector retineo. Deferbuit quidem lapsu temporis veluti aestus quidam animi facile exardescens et ad acriora omnia et calidiora sponte me impellentis valetque τὸ τοῦ Φερεκράτους apud Stobaeum *Floril.* 116, 12:

νῦν ἄρτι μοι τὸ γῆρας ἐντίθῃσι νοῦν.

neque id tamen ita dico, quasi me poeniteat eorum, quae in

1) Plato in *Gorg.* p. 490. E. ὡς δὲ ταῦτ' ἀλέγεις, ὦ Σώκρατες. Σ2. οὐ μόνον γε, ὦ Καλλικλῆς, ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν αὐτῶν.

editio dimidia fere parte auctior prodeat in lucem. In EPIMETRO autem non idem consilium quod in VARIIS LLECTIONIBUS secutus sum. Erat tum mihi propositum ex ALCIPHRONE et LUCIANO potissimum demonstrare quanto opere antiquae Graecae linguae sanitas et integritas et lucida serenitas imminuta esset et corrupta etiam apud eos, qui et sibi et caeteris ἀττικῶς scribere videbantur. Hoc agebam ut ostenderem in quanto errore versarentur homines eruditi quum istos infelices et sero natos Atticorum imitatores nimium patienter, ne dicam stulte, admirarentur. „(LIBANII) *scripta* (iudice Reiskia in praefatione et consentiente Reiskio, acutissimo viro) *tot exquisitis veneribus et Atticis elegantissimis nitent ut Attici sermonis norma haberi possint.*” Haec erat tum omnium, nunc etiam multorum, sententia. Libanius *Attici sermonis norma*, ὦ Μοῦσαι φίλαι! Libanius non est scriptoribus Atticis magis similis quam Apollonius Rhodius Homero. Simul ostendi quo iudicii errore multi Alexandrinos poëtas laudibus celebrarent. Ostendi quam nihil esset tribuendum et credendum illis Graecitatis magistris, qui magnam eruditionis speciem prae se ferentes in errores plurimos et gravissimos prae inscitia sese induebant: qui serio et graviter dabant περιστῖν pro περισπῖν, et λέμφας: πέπωκας, pro λέλαφας ex Aristophanis versiculo:

τὸ δ' αἶμα λέλαφας τοῦμόν, ὦναξ δέσποτα.

Palam feci pudendas et incredibiles hallucinationes Hesychii, Moeridis, Harpocratonis, Pollucis, Phrynichi, Photii et aliorum ¹⁾. Multis exemplis indicavi vitiosam Graeculorum συνή-

1) Eruditissimus omnium Athenaeus in quam pudendos errores se induerit notum est. In Ephori Codice pro CICTΦOC alias res agens legit CKTΦOC p. 500 C. et ineptus credidit Dereylidam propter versutum et callidum ingenium POCULUM cognominatum fuisse. Idem p. 751 D. in Eupolidis versiculo:

τί γάρ ἐς' ἐκεῖνος, ἀποΠΑΤημ' ἀλώπεκος.

stulte legit ἀποTPAΓημ' ἀλώπεκος et quid esset ἀποτράγημα de nihilo commentus est. Idem p. 326 B. pisces κατὰ σοῦ χειρὸν enumerans ἐν τῷ T posuit Ταυ-

θειαν et τὴν παρεΦθορυῖαν λέξιν, qua non tantum ipsi utebantur, sed qua veluti contagione scripta veterum implebant et commaculabant: quod ut ostenderem saepius a proposito itinere digressus multos multorum veterum locos, ubi quid mihi memorabile reperisse videbar, ὁδοῦ πάρεργον paucis et ad reliqua properans tractavi. Nunc mihi aliud erat consilium. Hoc enim nunc potissimum agebam ut ostenderem, quae esset conditio Codicum Mss., in quibus praeclara antiquitatis monumenta ad nos pervenerint. Operam dedi ut omnibus modis eorum refutarem ineptam opinionem et fere superstitionem, qui vetustissimos libros, membranas veterrimas, venerandas antiquissimae aetatis reliquias, inepti credunt aut integerrimos esse et emendatissimos, aut adeo omni vitio et errore vacuos. Prorsus contra est. Nullus enim superest liber Ms. quantumvis antiquus et integer, qui non sit passim et vitiosis scripturis commaculatus et lacunis hians et alienis additamentis interpolatus: *optimus ille est qui minimis urgetur*. Hoc igitur ut palam facerem multisque argumentis et exemplis demonstrarem in EPIMETRO elaboravi. Omnium primum et nunc et semper censeo longe maximam partem librorum Mss. unde ingens farrago discrepantium scripturarum nullius omnino pretii tamquam in sterquilinum congeritur cum contemptu esse abiiciendam. Nil ego ineptius ac foedius novi quam sunt Editiones quaedam Novi Testamenti, in quibus ineptarum et absurdarum lectionum μυριάδες in acervos sunt congestae nemini umquam profuturæ, quum Librorum Sacrorum textus, quem vocant, totus sit mendosis et male sanis lectionibus deformatus sed „*ad fidem veterum membranarum*.” Piget me miseretque patriae iuventutis has

λωπίας ex Arcestrati versiculo:

καὶ νεαροῦ μεγάλου Τῆλυλωπία ἐν θέρει ὠνοῦ
κρανίον, ἂν Φαίθων πυμάτην ἀψίδα διατρέτῃ.

quum T' Ἀὐλωπία legere deberet.

quisquillas versare coactae, ut pauculas de stercore gemmas fastidioso labore colligat.

ὦ τάλας ἀνὴρ

ὅσις κακὸν τοιοῦτον ἀγκαλίζεται.

Et miramur paucos esse, qui in studia Critica et Exegetica toto pectore incumbant et in ea re maiorum gloriam tueantur et augeant. Sunt igitur, inquam, plerique omnes Codices Mss. Graeci nulli rei utiles et contemnendi. Paucorum fide standum est, qui antiquissimi sunt omnium et integerrimi. In multis scriptoribus Graecis *unum* solum testem habemus, cuius verba alii atque alii sine fructu et cum novis semper erroribus repetunt. In quibusdam aliis *duo* idonei testes supersunt, quos qui audiverit habet omnia. Nominabo eos, quos ipse perscrutatus sum. ATHENAEI Codex Marcianus *unicus* testis est et omnium, quae ubique sunt, apographorum archetypus: ex eodem excerpta est Epitome, unde sapit Eustathius. Olim hoc philologis notum feci. Saniores, et Dindorfius ante omnes, verum esse intelligunt: caeteri ambigunt aut contradicunt. Sequens aetas, ut fit, consentiet. Ecquid igitur est stolidius quam apographorum et Epitomes et Eustathii diversas scripturas colligere? AESCHYLII et SOPHOCLES Codex Mediceus est *unicus* testis, unde pendent caeteri omnes, et sunt propterea omnes perinde inutiles. Instar omnium est PLATONIS Codex Parisinus A, cuius scripturas qui novit caeteris sine damno carebit omnibus. Quid opus est scire quid in ISOCRATIS Codicibus legatur si Urbinatis lectiones cognoveris? Nil curo reliquos libros DEMOSTHENIS dum Parisinum S habeam. Quos alios Codices DIONYSII HALICARNASSENSIS requiras ubi Chisianus et Vaticanus supersunt? Quos HERODOTI, quum omnia utilia scitu insint in Florentino A et Romano R? Itaque, ne plures enumerem, quidquid scripturarum ex aliis libris praeter hosce undique sedulo comportatur, quia usum nullum habet, abiiciendum censeo. *Habent sua fata libelli*, quae in plerisque neque inutile est neque iniucundum scire. Osten-

dam in uno. Quod de humano genere cecinit Horatius:

aetas parentum peior avis tulit

nos nequiores mox daturos

progeniem vitiosiore,

idem dici potest de quatuor aetatibus Codicum Mss. quibus IAMBlicHI *vita Pythagorae* continetur. Antiquissimus et omnium archetypus Florentinus est multis et ipse vitiis et mendis cooptus et emblematis interpolatus, sed cum reliquis comparatus longe integerrimus. Scatet autem scribendi compendiis omne genus perplexis et intricatis, et est omnino lectu difficillimus, nisi hoc agas et bene Graece scias et quid sanum sit quid non sit ubique inter legendum cogites et sentias. Nihil horum erat in iis, qui libros Graecos tum describebant. Itaque natum est apographum secundum centenis novis mendis et lacunis passim vitiatum, unde propagatum est tertium multo etiam vitiosius, ex quo quartum est progenitum longe longeque deterrimum omnium ac foedissimum. Iam vide mihi quid usu venerit. Primus Editor anno 1598 Arcerius Frisius *quartum* apographum nactus talem editionem dedit ut iure Editor secundus anno 1707 Ludolphus Kusterus scribere potuerit se „*nescire an a renatis literis ullus scriptorum veterum pluribus mendis scatens in lucem umquam exierit.*” Ipse *tertium* apographum nactus centenos errores correxit, sed non minus multos intactos reliquit. Tertius accessit Editor Kiesslingius anno 1815, cui apographum *secundum* reperire contigit, unde nova emendationum seges provenit, sed tamen magna pars mendorum et lacunarum supererat, quae ex ipso archetypo corrigi possunt et expleri, quorum partem in his LECTIOnIBUS in medium protuli caetera si qua facultas edendi dabitur alio tempore editurus. Ergo qui aliquando *vitam Pythagorae* ab IAMBlicHO scriptam apparatu critico ornaturus est scripturas Arcerii, Kusteri, Kiesslingii omnes abiiciat necesse est, et quod est ubique in Archetypo scriptum summa diligentia cum pulvisculo exhauriat: in qua re nulla cura, nulla diligentia

nimia esse potest: vel tenuissima indicia ac leve vestigium magnam saepe fraudem aperuerunt et gravem sententiae labem sanaverunt. Tenuissimum punctum, lineola, accentus, spiritus, subscriptum saepe ex caligine claram lucem affuderunt, namque ut in bello sic in re critica nihil contemni oportet. Absurdissima quaeque scriptura in vetusto libro et archetypo saepe ad veram lectionem recta te ducet. Ingens exemplorum copia est vel in uno ATHENAEO. Plurima sunt reperta ab aliis, nonnulla ipse reperi, in quibus τὸ ἐναργές ferit animum. Editur (vid. V. L. p. 189) ἀμύλαι δύο διατεταγμέναι μέσαι, in Codice est διατεταγμαμεναι, noli contemnere nam in se continet verum διατετΜΑμέναι *dissectae*. Oblitus est scriba literas αγ vitio scriptas punctis notare ut expungendas, quod et ipse alibi sedulo facit et in Codicibus pervetustis saepe vidi. Notavi pag. 535 e PLATONIS Codice A ἐπηνεγόμεν pro ἐπηνέκαμεν. Nemo vidit et ad hunc diem sine sensu editur ἐπηνέγκαμεν. Legebatur apud DIODORUM Comicum Athen. p. 239 D. δώδεκ' ἄνδρας — τοὺς ἐκ δυναστῶν γεγονότας, archetypus δυναστῶν habet, poëta δὺ' ἀστῶν dederat. ION ibid. p. 267 D. dixisse putatur:

οἶμοι δόμον, οἰκέτα, κλείσον,

sed in archetypo est ιοιμοι, id est ΙΘΙ ΜΟΙ ἴθι μοι. Apud IAMBlichum *de V. P.* § 197. (Ἀρχύτας) ἐκ στρατείας νεωστὶ παραγεγονώς, ἣν ἐστρατεύσατο ἡ πόλις εἰς Μεσσηνίους, archetypus exhibet μεσανίους. Noli contemnere, nam ducit ad verum Μεσσαπίους. Adde his quae adscripsi ad *Orat. de arte interpr.* p. 61 sqq. quibus adiicere iuvat duos locos absurdos et sensu vacuos, quia in uno ἰῶτα subscriptum periit, in altero spiritus lenis conversus est in asperum. Editur in epistola Graeca Frontonis pag. 257 Naber. ἀχρήϊοι (leg. ἄχρηστοι) δὲ οἱ ἐρασαὶ τοῖς ἔντως καλοῖς οὐδὲν ἥττον ἢ τοῖς δικαίως ἐπαινουμένοις οἱ κόλακες. Ἀρετὴ δὲ καὶ δόξα καὶ τιμὴ καὶ κέρδος. Intelligisne ultima? non opinor. Leg. — οἱ κόλακες, ἀρετῇ δὲ καὶ δόξᾳ κτέ. „*virtuti*, inquit, gloria et honos et opes inutilia sunt.” Apud Libanium legitur vol. III.

p. 260: οὕτω γὰρ αἰσχύνης ἐστὶ τὸ πρᾶγμα μετὸν ὥς' οὐχ δρώμε-
 νος — καταγελάται μόνον ἀλλὰ καὶ εἰς οὓς ἀφίκεται. Ultima
 sensu cassa sunt: erat OTC, lege εἰς οὓς et salva res est. Nihil
 est autem πρὸς τὴν ἐνάργειαν efficacius quam palaeographicae
 observationes. Accentus gravis ponitur pro syllaba *ον* in libris
 vetustis ubique, in caeteris ubi vocabulum terminat: itaque *ον*
 passim aut excidit aut irrepsit, ut in δέ pro δέον, ἀντίον pro
 ἀντί et sim. Libanius in Iuliani ἐπιταφίῳ vol. I. p. 622. in-
 ducit Iulianum mortuum ita ad lugentes amicos dicentem: εἰ
 μὲν τὸ συνεῖναι θεοῖς χεῖρον ἡγεῖσθαι τοῦ τοῖς ἀνθρώποις, οὐκ εὖ
 φρονεῖτε. εἰ δ' οὐκ οἴεσθέ μοι ταύτης μεταδεδοῖσθαι τῆς χώρας,
 πάντ' οὐ μόνον ἀγνοεῖτε. Nihil est πάντ' οὐ μόνον. Scin' quid
 scripserit? Nempe πᾶν τοῦ μὲν ἀγνοεῖτε. Praeterea scribe
 ἡγεῖσθε pro ἡγεῖσθαι. Utrum *ε* an *αι* sit ubique scribendum
 nostrum est statuere: scribae nil cogitantes semper ea confun-
 dunt. Contrario errore peccatum est vol. III. p. 204 de novo
 professore: τίς ἔσει ψηφίσματι καὶ κοινῇ γνώμῃ πρὸς ὅρον ἀγό-
 μενος; sed quia non ad *definitionem* deducitur, sed ad *cathedram*
 equidem πρὸς Θρόνον reposuerim. Θρόνοι apud Libanium sunt
 aut magistratuum aut professorum, et quia *θρ* et *φ* simillimo
 ductu scribuntur, apud Libanium vol. I. p. 7. pro θρόνοις ἀρ-
 χόντων ridicule legitur φόνοις. Unum locum addam vol. III.
 p. 196 de Demosthene: ἔμελλεν εἰς ἄνδρας ἡκῶν δείξειν ἀφόβως
 καὶ τοῖς ἄλλοις ὥς οὐκ ἀκίνδυνα ἐτρέφων. Confunduntur sexcen-
 ties inter se *ωι* et *ωσ* et tu ridens reponere. δείξειν Ἀφόβω
tutori suo. Ergo nihil, prorsus nihil, in bono Codice satis tuto
 negligitur aut spernitur, neque quisquam Codicibus excutiendis
 satis est idoneus, qui non semper inter legendum sana a vitio-
 sis discernere possit.

Et vel sic tamen discrepantium scripturarum, quae in vetus-
 tissimo quoque libro et archetypo comparent, bona pars sine
 ullo damno contemni debet et abiici. Sunt ea vitia, ut ita di-
 cam, *orthographica*, quorum in omnibus libris infinita est copia,

quae nulli rei sunt utilia, nihil quidquam faciunt ad rem et nequidquam omnibus oneri sunt et molestiae. Nullum umquam vidi Codicem Graecum, in quo non € et AI, I et EI, T et OI stolidissime inter sese permisceantur. Utra sit scriptura verior nulla est apud quemquam dubitatio. Est aliquid inter ἔλεον et ἔλαιον, πεδίον et παιδίον, ἑτέρα et ἑταίρα aliisque millenis de genere eodem, quae tamen in libris Mss. sine exceptione omnibus perpetuo inter se confundi videbis. Itaque nemo sanus dubitat quin nostri sit ubique arbitrii utrum € an AI scribendum sit definire et statuere. Quid attinet igitur scribarum indoctorum et nihil cogitantium errores in ea re innumerabiles sine ulla ratione, sine ullo fructu colligere? In unico Codice Athenaei tantum non ubique EIOC in IOC depravatum est in ἀριστάρχιος et ἐπικούριος et similibus omnibus. Nonne satis est id semel in praefatione notari? Ἀσφάλειος solum Graecum est et καθάρειος, ut μεγαλεῖος. Ubique incidet in vitiosas formas Ἀσφάλιος et καθάριος. Φιλόνικος verum est et Φιλονικία et Φιλονικεῖν, fere constanter in his -νει- legitur, quid ad nos? Est aliquid inter σύ et σοί, μύρα et μοῖρα, librariis perinde est. Ἔρχομαι, ut nunc constat inter omnes, habet imperfectum in Ionia ἦια, ἦιε, ἦιμεν, ἦιτε et ἦισαν, in Attica ἦα, ἦει, ἦμεν, ἦτε et ἦσαν. Perpetuo in his indocti scribae turbant, cur id curabimus ubi semel de vera scriptura constat? Libri minus vetusti semper et ubique τὸ παραγεγραμμένον ἰῶτα omittunt. Cui bono igitur est id ad quemque locum sedulo admonere. Nomina in -εύς apud Herodotum certo usu habent -έος et -εῖ, quibus scribae -έως et -ῆος et -εῖ substituunt, quem habet usum id ubique serio commemorare? Certorum librorum descriptores in aliqua vitiosa consuetudine sibi perpetuo constant. Qui Platonis Parisinum A et qui duos antiquissimos Herodoti testes A et B descripserunt quoties legebatur adverbium in -τέρω et -τάτω inepte ἰῶτα adscribebant ἀνωτάτω, προσωτάτω, ἐκασάτω, κατωτέρω scribentes et similia omnia. Num tu putas utile esse id

ubique animadvertere? Quid ego nunc vitia memorem in accentibus commissa aut omissis aut corruptis, in spiritibus, in consonanti perperam geminata aut contra, in syllabis perverse divisis aliisque multis id genus? Sunt denique certa vocabula a scribis perpetuo inter se misceri solita praeter sententiam, praeter dicendi usum, errore ubique manifesto. Estne operae pretium, ubi hoc semel animadverteris, ista omnia identidem in locis integris lectori apponere? Incredibile dictu est quantam sentinam, ubi quis strenue et perite ita facere instituerit, ex apparatu *critico* sit exhausturus. Si quis scribarum errores orthographicos et palaeographicos per certa genera divisos sub uno conspectu posuerit, ea quae nunc dispersa nemini prosunt et taedium nauseamque pariunt inspicienti, collecta in unum claram lucem dabunt veteresque errores tandem radicitus evel-
lent, qui nunc in locis singulis a paucis correcti et refutati numquam ex Graecis scriptoribus extirpari potuerunt.

Venio iam ad aliam in re palaeographica animadversionem. Quicumque Codicem Graecum praesertim vetustum inspiciet videbit sexcentis locis scripturam veterem, quam prima calligraphi manus dederat, a correctore aut correctoribus erasam eique novam esse substitutam; videbit eorundem observatiunculas in margine, scholia, varias lectiones, correctiones aut coniecturas: ἴσως —, nonnumquam iudicium suum de locis quibusdam adscribunt: ὥραϊον, ἀσειτον, χρησόν, καλῶς, ἄξιον, ἄξιον τὸ διανόημα, ψεῦδος, ἀλογία. πάσχει τὰ δίκαια apud Alciphronem. In *Cyropaed.* VIII. i. 44. ὅπως ἀναμφιλόγως ἀεὶ ἀνδράποδα διατελοῖεν, irati lectoris exclamatio est. Dio Chrysostomus ad Corinthios Orat. XXXVII. (Tom. II. p. 123 Reisk.) scripserat: τὸν Ἰσθμιον (Ποσειδῶνα) τὸν ἀγωναθέτην τὸν ὑμέτερον Μόμμιος ἐκ βάρων ἀνασπάσας ἀνέθηκε τῷ Διὶ ἄνθρωπος ἀπαίδευτος καὶ μηδενὸς τῶν καλῶν πεπειραμένος, exarsit ad haec lector nescio quis et in ora libri adscripsit: Φεῦ τῆς ἀμαθίας! τὸν ἀδελφὸν ὡς ἀνάθημα! quae nunc post ἀνέθηκε τῷ Διὶ inserta

pro Dioneis leguntur. Multa passim et olim et nunc de genere hoc ex librorum marginibus in textum stulte recipiebantur, et nunc, *ne dicam dolo*, etiam stultius, ubi deprensa fraus est, tamen retinentur. Si autem *correctores* essent eo nomine digni, habenda esset iis magna gratia quod optimos scriptores aliqua parte mendorum liberassent. Nunc fere (mirum dictu) contra est: non vetera vitia tollunt sed nova important. Ante hos paucos dies quum per ferias Parisios excurrissem tres Codices omnium optimos et celeberrimos, Platonis A, Demosthenis S et Aeschinis Coislinianum F in summo otio diligentissime arbitrato meo exploravi, et ante omnia Correctores quid egerint, quid designaverint, quanta maxima potui cura et industria investigavi. Ubique eorum fraudis ex inscitia natae impressa vestigia et manifesta indiciaprehendi. Saepe scriptura primae manus ita erasa est ut in litura tamen pelluceat appareatque si quis oculos habet et hoc agit. Quod in libris *de Rep.* antea videram, nunc in Platonis *Legibus* et in Demosthenis et Aeschinis orationibus et in Lysiae *ἐπιταφίῳ* (qui in Coisliniano Codice inest) idem animadverti. Eraditur vera, proba, antiqua, Attica lectio, ut falsa et vitiosa et vulgaris *ἐκ τῆς συνηθείας* supponatur. Deletur scriptura vetus simplex et genuina, ut ex aliquo interpolato libro mendosa et manifesto falsa in eius locum substituatur. Dixi iam aliquid de eo correctore, qui libros *de Republica* novis vitiis inquinavit. Fuerat *ἐωράκη αὐτόν, ἐπεπόνθη, πρότερος ἐωράκη*. fol. 7. reliquit: *ταῦτ' ἐγὼ ἤδη*, si ἤδη vidisset, *ἤδειν correxisset*, nunc adverbium esse ratus non attigit, sed mox *εὖ οὖν ἤδησθα* in *ἤδειςθα* corripit, ut illa in *ἐωράκειν* et *ἐπεπόνθειν* depravavit, et fol. 58 *ἔδεδοίχη* in *ἔδεδοίκειν*. Prima persona *ἦ eram* servata erat fol. 27. *ὁ ἔμπροσθεν οὐχ οἶδός τ' ἦ* sed corrector *ἦν* substituit. Prima manus dederat fol. 3. *εἰ μὲν γὰρ ἐγὼ ἔτι ἐν δυνάμει ἦν*, sed vetus Scholion in margine: *ἀντὶ τοῦ ἦ μὴν ἀττικῶς*, declarat *ἦ* in antiquiore libro fuisse, et disertis verbis ea scriptura memoratur a Porphyrio formam

Atticam ἢ exemplis confirmante cf. *Nov. Lectt.* p. 187. Prima manus ubique πῶμα dederat, corrector πό- rescribit. Eadem dedit χαλκῆς, βασιλῆς, γονῆς, δρομῆς, omnia in -εῖς corrector refinxit, γραφῆς evasit fol. 61. Secundae personae passivorum omnes in -ΕΙ exhibant ἀποκρινεῖ, ψεύδει, εἴσει, ἀκριβολογεῖ, ἡγεῖ, αἰρεῖ, διανοεῖ cett. corrector ΕΙ eraso ubique ΗΙ supposuit, nisi quod intacta reliquit ἀμαρτήσῃ et ἐρήσῃ fol. 63 et 67. In fol. 78 ποίει τοὺς λόγους errore scriptum pro ποιεῖ non attigit. In fol. 38. μήποτε αὐτοὺς λήσΕΙ mutavit in λήσΗΙ, quod barbarum est. Οὐκ ἐτός bis fol. 36 et 93 convertit in οὐκ ἐτῶς, quod nihil est. Idem doctus corrector διωκάθειν reponit pro διωκαθεῖν fol. 21, ὅπως μήποτε δόξῃ pro δόξει fol. 31, οὐκ ἔχειν ὃ τι λέγουσι pro λέγωσι fol. 63. ἀνεκάκχασε pro ἀνεκάγχασε fol. 7. μὴ ἀποκρίνομαι pro ἀποκρίνωμαι fol. 7. ἀπορῶ ὃ τι χρήσονται pro χρήσωμαι fol. 18. ἐπιπτάμενοι pro ἐπιπτόμενοι fol. 17. et ut aliquando finem faciam fol. 112. prima manus dedit πλὴν οὗ ἔδε οὐκ ἔαν, debebat ex ΕΔΕ facere ἔ δὲ οὐκ ἔαν. Quid corrector? ἔδε in ἔδει mutavit. Nihil est his hominibus futilius. Scriba dedit fol. 7. (pag. 343 A) εἰπέ μοι, ὦ σῶκράτες, τίθῃ σοί ἐσιν, errore pro τίτθῃ, et docte annotavit: μάμμη ἢ πρὸς πατρός ἢ μητρός μήτηρ.

Neque tamen intra hos fines indocta correctorum temeritas constitit. Leve fuisset ac facile reparabile damnum: sed eosdem video veteres scripturas integerrimas ex deterioribus libris stulte interpolantes. Dabo nonnulla exempla ex vetustissimo Aeschini Codice Coisliniano. In *Timarchea*, § 4. vetus liber dederat fol. 77 R.

εὖ δ' ἴσε ὧ ἀθηναῖοι ὅτι τὰ μὲν τῶν δημοκρατου μένων σώματα καὶ τὴν πολιτείαν οἱ νόμοι σώζουσι· τὰ δὲ τῶν τυράννων καὶ τῶν ὀλιγαρχιῶν ἀπιστία καὶ ἡ μετὰ τῶν ὅπλων φρουρά· φυλακτέον δὴ τοῖς μὲν ὀλιγαρχικοῖς καὶ τοῖς τὴν ἄνισον πολιτείαν πολιτευομένοις τοὺς ἐν χειρῶν νόμῳ τὰς πολιτείας καταλύοντας

ὁμῖν δὲ τοῖς τὴν ἴσιν καὶ τὴν ἔννομον πολιτείαν ἔχουσι τοὺς
παρὰ τοὺς νόμους τι λέγοντας ἢ βεβιωκότας. ἐντεῦθεν γὰρ κτέ.

Corrector βεβιω retinet κότας eradit et minutissimis literulis
inserit βεβιωκότας κολάζειν. et loci sententiam et compositionem
funditus evertit. Unde natum putemus importunum κολάζειν?
Nempe in proxima vicinia in Coisliniano scriptum est: τοὺς δὲ
μὴ πειθομένους κολάζεCΘAI, vitiose pro κολάζEIN. Deinde vera
lectio κολάζειν in margine apposita alieno loco adhaesit. Con-
tinuo sequitur: ἐντεῦθεν γὰρ

ἰσχύσετε ὅτ' ἂν εὐνομήσθε καὶ μὴ καταλύσθε ὑπὸ τῶν
παρανομούντων.

Ex ultimo vocabulo corrector νομούντων eradit scribitque mi-
nutis literis νομούντων καὶ ἀσελγῶς βιούντων, et alienum pannum, cum
gravi vitio in βιούντων, Oratori assuit, ut suo loco ostendimus.
Non est nunc nec tempus nec locus multo plura de genere hoc
ex veteribus membranis expromendi. Dabitur posthac copia ut
omnia ordine proferre et explicare possim. Nunc hoc potissimum
agebam ut in clara luce ponerem quam caute et circumspecte
Graecis Codicibus etiam celebratissimis et emendatissimis sit
utendum. Non poteram nobiliores adhibere quam Isocratis Ur-
binatem, Demosthenis Parisinum S, et Parisinum A Platonis,
qui omnes quum mendis erroribusque scateant, hient lacunis,
et futilibus sciolorum additamentis interpolati sint, quales tan-
dem reliquos esse censeamus? Itaque νᾶφε καὶ μέμνασ' ἀπισεῖν.
Non tantum adversus tyrannos, ut dixit Demosthenes, sed etiam
adversus scribarum et sciolorum fraudes acerrimum telum est
ἡ ἀπιστία. Etiam in hoc errorum genere, quod ex interpolatione
ortum est, deprehendendo refutandoque nihil est fructuosius
quam scribarum fraudes in re eadem locis diversis repetitas inter
se componere, cuius rei operae pretium est luculentum exem-
plum ex Demosthene proferre. In omnibus Demosthenis Codd.
legitur pag. 611, 15 διὰ μέντοι τὴν αὐτοῦ βδελυρίαν καὶ θεοῖς
ἐχθρὰν αἰσχροκέρδειαν, praeterquam in uno omnium optimo, qui

exhibet: καὶ θεοῖς ἐχθρίαν omisso αἰσχροκέρδειαν. Fuerat olim ΘΕΟΙCΕΧΘΡΙΑΝ, id est θεοισεχθρίαν, formatum ex θεοῖς ἐχθρός ut ἀνδραγαθία ex ἀνὴρ ἀγαθός et καλοκαγαθία ex καλὸς καγαθός multaue alia eiusdem analogiae exempla sunt. Nesciebant hoc Graeculi, itaque θεοισεχθρία perierat. In Aristophanis Creticis (*Vesp.* vs. 418)

ὦ πόλις καὶ Θεώρου θεοισεχθρία,

κεῖ τις ἄλλος προέστηκεν ἡμῶν κόλαξ,

iugulato metro simul et sententia dederant Θεώρου θεὸς ἐχθρία, sed felix Bentleii acumen *restituit rem*. Iam vero tu mihi ad hanc lucem inspicere locum Demosthenis pag. 761, 15. οὐδεμίαν γὰρ ἂν εἰπεῖν ἔχοις ἄλλην πρόφασιν ἢ τὴν σεαυτοῦ θεοῖς ἐχθρὰν αἰσχροκέρδειαν, in qua scriptura omnes libri consentiunt, at nonne luce clarius est etiamnunc ΘΕΟΙCΕΧΘΡΙΑΝ veram lectionem esse, qua semel in θεοῖς ἐχθρὰν corrupta nescio quis *corrector* Musis iratis αἰσχροκέρδειαν de suo addidit?

Multo etiam plus damni quam inficeta emblemata, quae semel deprensa statim nocere desinunt, Antiquorum scriptis lacunae veteres attulerunt, quas animadvertere saepe facile est, ex plere et amissa excogitare non nisi perraro paucis contingit. Etiam huius rei exemplum proferre iuvat. Themistius Orat. XI. pag. 180 Dind. celebrat aquas a Valente Constantinopolim ductas his verbis: καὶ δὴ ἐγὼ Νίκας ΜΕΝ καὶ Ἑρωτας ἐπτερωμένους οὔτε ἐν χαλκῷ οὔτε ἐν λίθῳ οὔτε ἐν χρώμασιν εἶδον, μόναις δὲ ἈΡΕΤΑῖς βασιλέως καὶ πτερὰ ἐνέφυσεν ὁ θεός· ὠκύτερον γοῦν καὶ νοήματος ἡμῖν ἀφικνοῦνται. Atra caligine hic locus premetur donec eum sic et expleveris et emendaveris: καὶ δὴ ἐγὼ Νίκας ΜΕΝ καὶ Ἑρωτας ἐπτερωμένους (πολλάκις ἐθεασάμην, Νύμφας ΔΕ ἐπτερωμένας) οὔτε ἐν χαλκῷ οὔτε ἐν λίθῳ οὔτε ἐν χρώμασιν εἶδον· μόναις δὲ ἈΡΑ ταῖς βασιλέως καὶ πτερὰ ἐνέφυσεν ὁ θεός. vides cur pars verborum perierit.

Quanto opere autem huiuscemodi studiis et acuatur ingenium et pulchri sensus alatur quid multis attinet dicere? Ut nunc

est, ubi simul et Demosthenes acerrimis verbis Philippum insectatur et ludimagister inficetam observatiunculam interponit de suo, ἀναισθητοῦμεν. Vide mihi locum in oratione περὶ τοῦ σεφάνου p. 239. § 40. ubi recitatis Philippi literis Orator exclamat: ἀκούεθ' ὥς σαφῶς δημοῖ καὶ διορίζεται ἐν τῇ πρὸς ὑμᾶς ἐπιστολῇ πρὸς τοὺς ἑαυτοῦ συμμάχους ὅτι „Ἐγὼ ταῦτα πεποίηκα „ἀκόντων Ἀθηναίων καὶ λυπουμενων, ὥστ', εἴπερ εὖ φρονεῖτε, „ὦ Θεβαῖοι καὶ Θετταλοί, τούτους μὲν ἐχθροὺς ὑπολήψεσθε, ἐμοὶ „δὲ πισεύσετε.” οὐ τούτοις τοῖς ῥήμασι γράψας τοῦτο δὲ βουλόμενος δεικνύναι. In his ipse Demosthenes magna voce dixit: ἀκούεθ' ὥς σαφῶς — ἐμοὶ δὲ πισεύσετε, tum voce tenui et stridula ludimagister loquitur et ita dicit: οὐ τούτοις τοῖς ῥήμασι γράψας τοῦτο δὲ βουλόμενος δεικνύναι. Similia his passim te inter legendum nisi cavebis ludificabuntur, sed quia nullus Graecus scriptor hoc mendorum genere magis est inquinatus quam Aeschines, huius potissimum tres nobiles orationes delegi, in quibus communem illam veterum librorum labem patefacere et ut in apertissimis fraudibus confutarem. Non arbitror fore ut omnia multis probem et assensum extorqueam: sunt tamen in iis complura tam certa et ἐναργῇ ut mirer quo pacto infringi redarguique possint, sed de ea re aliorum iudicium esto. Malo hisce omnibus unum tantum emblemata addere ex Platonis *Gorgia*, quo magis mirificum et ridiculum lectoris additamentum vix credo in caeteris omnibus Atticis scriptoribus reperiri. Locus est pag. 505 C. ubi Callicles ineluctabili Socratis argumentatione ad incitas redactus stomachabundus exclamat: οὐκ οἶδ' ἄττα λέγεις, ὦ Σώκρατες, ἀλλ' ἄλλον τινὰ ἐρώτα, οὐδέ γέ μοι μέλει οὐδὲν ὧν σὺ λέγεις καὶ ταῦτά σοι Γοργίου χάριν ἀπεκρινάμην, quae quum olim nescio quis legeret delectatus Socratis argumentatione et Calliclis intolerabilem arrogantiam et impudentiam tam probe castigari impense gaudens in libri sui margine adscripsit: οὗτος ἀνὴρ εὐχ ὑπομένει ὠφελούμενος καὶ αὐτὸς τοῦτο πάσχων περὶ οὗ ὁ λόγος ἐστὶ κολαζόμενος. Vide nunc quid usu

venerit. Irrepsit illa annotatiuncula in textum et in mediam Calliclis orationem absurdissime recepta est. Itaque nunc Socrates, unus omnium mortalium urbanissimus, ea verborum acerbitate et importunitate usus esse creditur ut nihilo esset nequissimo Callicle melior. Calliclis enim importunitas et vecordia maxime cernitur in eo quod dixit p. 489 B. οὐτοσὶ ἀνὴρ οὐ παύσεται φλυαρῶν, cui similia qui Socratem existimat dicere potuisse, cum eo equidem de qualibet alia re quam de Platone interpretando vel emendando disserere malim. Hoc unum urgeo in tali re nihil agere qui *veterum membranarum venerabilem auctoritatem ac fidem* veluti machinam admoveat. Hoc egi ut ista *ψευδομαρτυρίων* vana et inanis auctoritas destrueretur, et sanae mentis libera agitatio ne hisce superstitionis vinculis constringeretur, impense probans Platonis sententiam (*de Legg.* IX. p. 875. c.): ἐπισήμης οὔτε νόμος οὔτε τάξις οὔδεμία κρείττων οὔδὲ θέμις ἐστὶ νοῦν οὔδενοδς ὑπήκοον οὔδὲ δοῦλον ἀλλὰ πάντων ἄρχοντα εἶναι, εἴανπερ ἀληθινὸς ἐλεύθερός τε ὄντως ἢ κατὰ φύσιν.

Scriebam Lugduni-Batavorum
m. Augusto MDCCCLXXII.

CAPUT I.

*Ad medicinam melius et certius facitandam non mediocriter utile est scire quibus in rebus is qui aegrotat peccare solitus sit, quo et causa morbi facilius reperiatur et ad eam medendi ratio accommodetur. Sic et iis, qui se veterum scriptorum quasi medicos quosdam esse profitentur, nosse expedit quibus potissimum modis veteres librarii peccare soliti sint, ut latentia ulcera, quae in optimis quibusque scriptoribus inveterarunt, sagacius deprehendant. Haec praefatus MURETUS in Variis Lectionibus XIV. 16 eximias quasdam expromsit emendationes, quas ex diligenti observatione veterum codicum non reperit aut excogitavit, nam haec quoque *πουλευμαθίη νόον οὐ διδάσκει*, sed tam certas dedit et exploratas, ut ne CARNEADES quidem dubitare possit. Ex eodem observationum genere ut quisque plurimum critica arte, id est acuto iudicio et eruditione sana valuit, ita plurima feliciter et ingeniose reperta tam certa et manifesta dedit, ut nemo sit criticae emendatricis et coniecturalis, quam vocant, tam acer obrectator, quin iis lubentissime nobiscum utatur. » *Centum minimum diversis modis*, ut scribit VALCKENAEIUS, in hoc quoque genere summus artifex (in *Diatr.* p. 277), *peccarunt librarii veteres, quos omnes in numerato habuisse magnam adfert vitia librorum antiquorum sanaturis utilitatem.*” Deinde de magna copia triplex errorum genus indicat et exemplis tam luculentis et certis hanc palaeographicam rationem confirmat, ut facile vicerit quod ab initio posuerat: in uno hoc, si quis ita ve-*

lit, coniecturali genere studiorum, hac tamen parte Mathematicos imitamur. Facile credimus viro summo, quo nemo vixit a κενοδοξία alienior, quum addit: paucis forte poteram exemplis novis centum diversos errorum fontes iuvenibus harum rerum studiosis demonstrare, quod quamquam istic supersedit facere, nullo negotio quilibet ex scriptis VALCKENAEII centenos fontes aperuerit errorum, unde certis vitiis certa medicina afferri possit. Quandoquidem apud me longo usu satis constat nihil esse hac palaeographica ratione efficacius et ad eximendos errores, quos in omnibus veterum monumentis inepta scribarum natio sexcentos commisit (quos tamen plerique nimium patienter ferimus aut extenuamus aut excusamus, multi ne suspicantur quidem), et imprimis ad excitanda et acuenda ingenia eorum, qui nescio quomodo iudicio suo vim malunt afferre quam ab auctoritate membranarum vetustarum vel latum unguem discere, quandoquidem igitur haec apud me satis constant, iuvat et ipsum fontes nonnullos aperire errorum ac docere quemadmodum eadem passim mala eadem medicina sanare possis, ut ex uno loco recte et feliciter restituto possint loci alii complusculi, quoniam morbo laborant eodem, eadem opera prope dixerim restitui et persanari. Luculentum exemplum huius rei iam statim expromam, unde coniectura fiat de reliquis. In LUCIANI codicibus legebatur (in *Dial. Mortuorum* X. Tom. I. p. 374): πέτασον τὸ ἴσλον, εὐθυνε, ὦ πορθμεῦ, τὸ πηδάλιον, εὐπάθωμεν. VALCKENAEIUS verum vidit: εὐπλοῶμεν. *Dialr.* p. 281. Applausum est, in ordinem receptum est, confirmavit, si huiusmodi emendatio etiam confirmari potest, codex optimae notae, *Gorlicensis*, diu post excussus. Quis est, qui huius loci non immemor non statim correxerit poetae locum in STOBÆI *Florilegio* CV. 29.

τοῖς εὐπαθοῦσιν ἀντιπνεύσας ἡ τύχη

τὰ πάντα συγχεῖ· πάντα ναυαγεῖν ποιεῖ..

Satin certum videtur revocandum esse εὐπλοῶσιν? deinde si κατὰ ναυαγεῖν refinxeris ipsa perelegans allegoria ex eo naufragio evaserit. ΛΟ an ΛΘ esset scriptum in vetusta membrana librarii antiquiores neque oculis satis cernebant et ὁ νοῦς παρὼν ἀπεδήμει. Habeant enim haec aliquid excusationis, ut quae

doctissimos viros diu luserint, at quid iis facias, qui apud STRABONEM III. p. 172. τὴν ἀντίπλοϊαν dederint pro ἀντιπάθειαν, aut in ANTIPATRI dicto apud STOB. *Floril.* CXX. 36 τὴν ἐκ Κιλικίας αὐτῷ γενομένην εἰς Ἀθήνας εὐπάθειαν pro εὐπλοϊαν. Arguunt hi loci, quod innumeri alii confirmant, in vetustis libris ΕΤΠΑΘΙΑΝ et ANTIPATΘΙΑΝ scribi solere pro -ειαν, quare non est trepidandum, si quando perveteris scripturae vestigia rimeris, quum i solum apparet, ubi εἰ Graecum est. Prosit hoc LYSIAE, apud quem nunc *Orat.* IX. § 2 reus sic ad iudices: εἰ μέντοι ὑμᾶς οἶονται δι' εὐνοϊαν ὑπὸ τῶν διαβολῶν πεισθέντας καταψηφιεῖσθαι μου οὐκ ἂν θαυμάσαιμι, inepte, ut nihil supra. Novum est hoc εὐνοίας genus, qua iudex innocentem opprimit. Repone εὐήθειαν, quod ΕΤΗΘΙΑΝ scriptum peperit ioculare illud εὐνοϊαν. Εὐήθης et εὐήθεια in ea re trita sunt, Cf. Lys. XII. § 87. Eiusdemmodi complura facile est ex assidua observatione codicum colligere, quibus inest ea πειθανάγκη, quae certas emendationes ab incertis correctionibus distinguit. Emen-
davit nuper pulcherrimum PLATONIS in *Protagora* locum CAROLUS BADHAM, qui verae criticae laudem apud populares suos vindicat et tuetur (in *Praefat. ad Plat. Phaedrum* p. ix), sed levis error, in quem implicatus est, τὴν ἐνάργειαν sustulit. PLATONIS verba sunt in PROTAGORAE suavissima fabula p. 321. A. πρὸς τὰς ἐκ Διὸς ὥρας εὐμάρειαν ἐμηχανᾷτο ἀμφιεννύς αὐτὰ πυκναῖς τε θριξὶ καὶ σερεοῖς δέρμασιν ἱκανοῖς μὲν ἀμῦναι χειμῶνα δυνατοῖς δὲ καὶ καύματα καὶ εἰς εὐνάς ἰοῦσιν ὅπως ὑπάρχουσι τὰ αὐτὰ ταῦτα τρωμνὴ οἰκεία τε καὶ αὐτοφυῆς ἐκάσῳ καὶ ὑπὸ ποδῶν τὰ μὲν ὀπλαῖς τὰ δὲ θριξὶ καὶ δέρμασι σερεοῖς καὶ ἀναίμοις. In his ὑπὸ ποδῶν corrupta sunt. Rem acu tetigit BADHAM, qui brevissime l. l.: »pro ὑπὸ ποδῶν l. ὑποδέων. Cf. supra ἀμφιεννύς” at nemo dixerit quomodo ὑποδέων in ὑπὸ ποδῶν depravari potuerit. Athenienses autem non dicebant ὑποδέων sed ὑποδῶν, res certa est et nota. Sic λήροις ἀναδῶν τοὺς νικῶντας est in ARISTOPH. *Pluto* vs. 589. non ἀναδέων. Viden igitur quemadmodum ΤΠΟΔΩΝ pepererit vulgatam? Sunt huiusmodi errores admodum veteres, quemadmodum saepe in sequentibus demonstrabo, neque tantum indocti scribae sic hallucinari solebant sed docti, si *Musis* placet, Grammatici subinde non minus mirifice

litterarum *uncialium*, quas dicunt, ductus et formas paene similes confundebant. HESYCHIUS scribit *κατὰ στοιχεῖον*

περίσημον: διαβόητον.

περισιγαῖν: ἀφέλκειν τοῦ προκειμένου.

περισκαίρουσι: περισκαρίζουσι.

Repererat in aliquo libro ΠΕΡΙΣΠΑΝ: quam perite legerit videtis. In erudita *συναγωγῇ λέξεων χρησίμων* in BEKKERI *Anecd.* I. p. 441 scriptum est:

Ἄπυσα: ἀνήκουσα.

Ἄπυτοι: οἱ Ἀθηναῖοι ἀπὸ Θησέως.

Ridebantur Athenienses ΑΠΥΓΟΙ et λισπόπυγοι. In PLATONIS fragmento 180 ap. MEINEK.

σκελετὸς, ἄπυγος, καλάμινα σκέλη Φορῶν.

libri ἄπυιος dederunt. Nemo aulem frequentius et turpius sic peccat quam PHOTIUS, in cuius *Lexico* haec prostant:

Φλήναφες: μαρολόγος.

Φλίζει: μιμητικὸς ἤχος τῶν γαμψωνύχων.

Φλιοῦντα: ἀρρενικῶς οἱ Ἀττικοί.

decepit eum scriptura ΦΝΕΙ et pro N visus est sibi videre ΛΙ. Idem θάρνυσθαι bona fide dedit pro θόρνυσθαι. εὐθυμοσύνη: τάξις pro εὐθημ., κήνυγμα (κίν.), κήτταν (κίτ.), κνεόμενον (κναι.), καινοτάφια (κεν.), κυνοπίς (-ώπης), κυνόπιδος (-νώ-), κυρίσαι (κύσαι), λάβρα (λαῦρα), μαντινοσύνων (-τοσυνάων), προημωμένον (προμνώ-), Πτυδῶρος (Πτοιοδ.), σηγάνιοι (σητάνειοι), et, ut cetera omittam, τολόται pro τοξόται.

Quid scribae faciant, peccant ubi talia docti?

Et sane mirificum est videre, quos illi ludos iocosque faciant quum incertos ductus litterarum uncialium dormitantes sequuntur et vix singula verba intelligentes, sententiae securi. HARPOCRATION annotaverat *χιλιωθέντα* apud *Oratores* significare *χιλίας ὀφλόντα*. Librarii ex his ΧΙΛΙΑΟΦΛΟΝΤΑ elicuerunt *χίλια σοφὰ ὄντα* nec quidquam suspicantur mali. PHOTIUS scripserat: *Στοιχεῖον ἐκάλουν τὴν αὐτῶν σκιάν, ἥ τὰς ὥρας ἐσκοποῦντο*, librarii *τὴν ναυτῶν σκιάν* supposuerunt. PHERYNICUS BEKKERI (*Anecd.* I. p. 4, 22) nunc docet: Ἄωρία, οἷον παρὰ τὴν δέουσαν ὥραν, οὐκ ἐπὶ νοητῶν μόνον ἀλλ' ἀπλῶς. Stipitem esse oportet qui nobis νοητῶν scripserit pro νυκτῶν, sed quoniam η et κ

in veteri scriptura nil differunt, ut Hesychius in ordinem receperit ἐνιηλᾶν pro ἐνιηλᾶν, ἤρινε pro κρῖνε, et sexcenta eiusdemmodi et ipse et ceteri peccaverint, arripit confidenter vocabulum quodlibet. Τίός quia scribi solebat TC nonnumquam in Ὑς abiit, semel vidi *sues* in *filiosfamilias* conversos apud APOLLON. *Lex. Hom.* p. 132. v. ἀνακτορίησι. Apud SEXTUM EMPIRICUM *adv. Grammat.* VIII. § 52. vidi librariorum pro ῥίφ ὑλήεντι ὑψηλῶν ὁρέων ex ΤΨΗΛΩΝΟΡΕΩΝ effinxisse ὑψηλῶ νοερῶν et ita edebatur ante FABRICIUM. Addam unum exemplum incredibilis incogitantiae, quae viros doctos ioculariter fefellit. Exstat *Scholion* eximium ad *Odyss.* γ. 71 ex ARISTARCHI commentariis αὐτολεξεῖ descryptum: — δοτέον δὲ τῷ ποιητῇ τὰ τοιαῦτα. καὶ γὰρ νῦν (scrib. οὖν. inserit BUTTMANNUS) αὐτὸν παράγει εἰδότα,

ἀλλά μοι εἴφ' ὅπῃ ἔσχεσιν ἰὼν εὐεργέα νῆα.

καὶ συνίησιν Ἑλληνίδα Φωνήν —. ARISTARCHUS scripserat non νῦν, opinor, multo minus οὖν, sed ναῦν. Istorum igitur scribarum inscitia coniuncta cum incogitantia et socordia, qualem ostendimus, grassatur per omnes scriptos libros aetatis cuiuslibet et pro diversis temporibus diversoque more scribendi diversa genera fudit errorum, in quibus quum sit quaedam constantia et veluti norma, sequitur ut medendi quoque et emendandi quaedam esse debeat analogia, quapropter omnem hanc disputationem ingressi sumus. In ea re hoc primum animadvertendum est scribarum errores, quo sint antiquiores, eo simpliciore et certiore medicina posse tolli. Nondum grassatur temeraria et impudens interpolatio, nondum male seduli correctores suo arbitratu quod non satis capiunt delendo aut addendo refingunt et antiqua scripturae vestigia omnia conturbant. Litterae *quadratae* sive *unciales*, ut nunc pervulgato usu appellantur¹, ocu-

1) *Litterae unciales* apud antiquiores uno tantum loco, quod sciam, nominantur ΗΙΕΡΟΝΥΜΙ in Praefat. ad librum Iobi "Habeant, inquit, qui volunt, veteres libros vel in membranis purpureis auro argentoque descriptos vel uncialibus, ut vulgo aiunt, litteris onera magis exarata quam codices, dummodo mihi meisque permittant pauperes habere schedulas et non tam pulchros codices quam emendatos, quem locum qui mihi indicavit ECKHEL recte explicat litteras unciales, quod haberent unciae seu pollicis magnitudinem, in *Doctr. Numm.* V. p. 4.

los ineruditos hominum aliud agentium fallebant, sed ita fallebant, ut ipsa vitia hinc nata certa vestigia verae lectionis et imaginem quamdam retinerent, obscuram et fugientem illam quidem sed quae acute cernentibus oculis eorum, qui res ipsas et certum dicendi usum teneant, agnosci et pristinam figuram recipere possit et expressa apparere.

Nam praeterquam quod distrahenda coniungunt, coniungenda distrahunt, quae res mirificas turbas dare solet, sed sine ullo damno antiqui monumenti ludit lectores minus acutos, litterarum formas paene similes aut non multum dissimiles ridiculum in modum miscere solent. A an Δ an Λ sit scriptum aut scribendum nec sciunt nec cogitant, similiter passim Γ et T confundunt et Ε, Θ, Ο, C, et Z, T, et H, N, TI, IT, et I, Γ, T et K, IC, et M, ΛΛ, ΑΛ, ΛΑ, NI, et N, ΛI et Ξ, Z et Π, H, TI, TT, IT, ΓI, IΓ, et Ψ, T, denique omnes hos errores coniungendo et miscendo prope innumeros faciunt.

Nascuntur ex hac socordia aut monstra vocabulorum, quae facile ab omnibus procurantur quia fallunt neminem, aut alia ex aliis mutata repente forma verba *Graeca* apparent. *Animus* qui fuerat necopinato vertit in *fortunam* fitque τύχη ex ψυχή, sequuntur εὐτυχία — εὐψυχία, εὐτυχῶς — εὐψύχως, cetera ad eandem normam. Si magnum est nil mirari, iniquus sit qui hanc laudem librariis nolit impertiri. Dicuntur a DIONYS. HALIC. IX. 29 in praelio occubuisse τῶν στρατιωτῶν τινὲς εὐτυχῶς ἀγωνιζόμενοι, REISKIO contra hoc miserum videbatur et ἀτυχῶς reposuit, sed veteres sic neque cogitant neque loquuntur. Romani milites de more εὐψύχως pugnaverant. Apud eundem urbs magna et opulenta in unas aedes contrahitur III. 11. ἡ πόλις εἰς ἐλάττονα οἶκον συνῆκται, quod qui non capiet necum ὄγκον probabit. Nihil est adversus hos errores satis tutum vel munitum. Ipse summus IUPITER in nummo *Cretensi* vertit in articulum et ZAN Κρηταγενής qui fuerat repente τάν factus est, vid. ΕΣΚΗΚΛ. D. N. II. p. 301. qui τάν *Doricam* formam pro Ζάν esse comminiscitur, quam nemo vidit et nemo videbit. Librariorum autem in hoc genere errores, quamquam numero carere videntur et verborum sic depravatorum varietatem esse credideris propemodum infinitam, tamen in permultis cernitur illa errandi constantia, qua

in iisdem eodem modo peccatur, unde vitium semel deprehensum statim arguitur et alibi delitescens et ex una emendatione nascuntur complusculae, quod non ita dico, quasi illa palaeographica peritia bonas et veras emendationes parere possit, sed ea observandi consuetudo et nonnihil ingenii vim *promovel insitam* et, quod maximum est, certa et explorata et manifesta dare solet. Etiamnunc multi boni viri *Criticam* sive artem sive facultatem aut oderunt aut non amant utique nec probant, suspiciosi nescio quomodo ac veluti reformidantes ne quid apportet mali iis rebus, quibus maxime salvis sit opus et intactis illae-sisque. Horum pauci quidam sunt durae et perfrictae frontis, quibus si non in ore est at taciti secum cogitant illud *Aristophaneum*: οὐ γὰρ πείσεις οὐδ' ἦν πείσης. His ego non duriter sed per iocum et subridens reposuerim dictum *Diogenis*: εἴ σε ἐδυνάμην πείσαι ἐπεισά σ' ἂν ἀπάγξασθαι. At alii sunt permulti clementioris ingenii, quibus *Critica* sordet, ut quae nil afferat quod certum ac stabile sit et necessarium et evidens. His igitur et quicumque amant quod verum est, proponam emendationes nonnullas ex una eademque palaeographica observatione non natas sed, uti opinor, tam exploratas et manifestas, ut nihil desiderent quod fidem facere possit. Ex emendatione *Dobraei*, qui in paucis sagax et sollers fuit criticus et sanitatem illam popularium servat, quae nil molitur inepte, veluti ne-clam et suspendam, quae eadem veritatis indicia et signa contineant. Legebatur apud *Dinarchum contra Aristogit.* § 21. p. 137, 32 σωφρόνων ἐπὶ δικασῶν — μὴ προδοῦναι τὴν θείαν καὶ τὴν εὐορκον ψῆφον. Qui *criticam* aspernantur scire perve-lim quae admodum τὴν θείαν ψῆφον, *divinam iudicum sententiam* dici aut cogitari posse existiment. *Reiskius* festinanter, ut saepe, εὐθεΐαν restituebat. *Dobraeus* in *Advers.* I. p. 315 (ac vide quid levis correctiuncula ab certa emendatione distet) verum vidit: τὴν ὀσίαν — ψῆφον, comparatis duobus locis apud *Demosthenem*, (quibus complures alios, si fuisset opus, adiecisset) hisce: in *Midianae* peroratione p. 587. τὴν ὀσίαν καὶ δικαίαν θέμενοι ψῆφον τιμωρήσασθε τοῦτον, et ex oratione in *Everg. et Mnesib.* p. 464. ὀσίαν καὶ δικαίαν ὑπὲρ ὑμῶν αὐτῶν τίθεσθε τὴν ψῆφον. Videtisne ipsam oratoris manum τὴν *OCIAN* pellucen-

tem ex absurdo errore ΘΕΙΑΝ? Praeterea expungite mihi alterum articulum, ne iudices contra ius binas sententias ferre iubeantur, ut scribatur: τὴν ὀσίαν καὶ εὖορκον ψῆφον. DOBRAEUS ipse ex huius erroris observatione ΑΕΛΙΑΝΙ locu " in *Variis Historiis* optime restitutum esse admonuit VIII. 1. ubi SOCRATES non Φωνὴν πολλάκις ἔφασκεν ὀσίαν πομπῆς ἐγκεκληρωμένην αὐτῷ sed θείᾳ πομπῇ. Obiter addo συγκεκληρωμένην genuinum esse pro ἐγκ. Quam facile et quam saepe ἐν et σύν fuerint permutata in sequentibus ostendam, nunc ὀσιος et θεῖος et, qui idem prorsus error est, ὀσιότης et θεϊότης subinde permutata esse docebo. In ISOCRATIS *Busiride* § 26. pag. 226. per multa saecula haec fuit lectio vulgata: πολλὰς γὰρ αὐτοῖς καὶ παντοδαπὰς (τοῖς Αἰγυπτίοις) ἀσκήσεις τῆς θεϊότητος ἐκεῖνος κατέστησεν. Vera scriptura quamquam in vicinia apparebat. § 28. ἔχοι δ' ἂν τις — πολλὰ καὶ θαυμαστὰ περὶ τῆς ὀσιότητος αὐτῶν διελθεῖν, tamen non prius emersit quam codex optimus URBINAS a BEKKERO excussus τῆς ὀσιότητος obtulit. At PLUTARCHO nullus liber scriptus opem tulit in libro *de Malignitate Herodoti* cap. XII. p. 857. ubi nunc scribitur: οὕτω δὲ Φιλοβάρβαρος ἐστὶν (HERODOTUS) ὥς Βούσιριν ἀπολύσας τῆς λεγομένης ἀνθρωποθυσίας καὶ ξενοκτονίας καὶ πᾶσιν Αἰγυπτίοις θεϊότητα πολλὴν καὶ δικαιοσύνην μαρτυρήσας ἐφ' Ἑλληνας ἀναστρέφει τὸ μύθος. Quis multis verbis sibi postulabit demonstrari non esse θεϊότητα a PLUTARCHO scriptum sed ΟCΙΟΤΗΤΑ? Qui mihi hoc dederit non diu repugnabit alterum locum eiusdem scriptoris eodem modo restituenti. In SYLLAE vita cap. VI: SYLLA, inquit, res praeclare a se gestas ad Deos referre solet auctores et quidquid fortiter et strenue gessit εὐτυχίαν τινὰ θείαν αἰτιᾶται. Deinde, ubi huius rei unum et alterum insigne exemplum protulit, ταῦτα μὲν οὖν, inquit, περὶ τῆς θεϊότητος. Immo vero ὀσιότητος, nisi forte qui Deos pie colit θεῖος pro ὀσιος dici posse videbitur. In STOBÆI *Florilegio* LXXXV. 13 ubi scribit PERICTYONE: κρατέουσα ὦν (γυνή) ἐπιθυμίας (leg. — ἰης) καὶ θυμοῦ θείη καὶ ἁρμονίη γίγνεται, quis dubitabit ὀσίη revocare, quod in θείη pellucet? Contrarii erroris manifestum exemplum, ut opinor, est in fragmento SOPHOCLES, quod in STOBÆI *Eclog. Phys.* exstat cap. III. 48. Tom. I. p. 130. HEER.

εἰ δαί' ἔδρασας δεινὰ καὶ παθεῖν σε δεῖ,
 δίκης γὰρ ἐξέλαμψε νῦν ὅσιον Φάος.

Recte GAISFORDUS nuper codicum scripturam revocavit, quam interpolaverat GROTIUS:

δίκας δ' ἐξέλαμψε ὅσιον Φάος,
 nisi quod ἐξέλαμψεν dedit. Repone mecum duos dochmios:

δίκας δ' ἐξέλαμψε θεῖον Φάος.
 et dirime duo fragmenta, quae male coaluerunt, ut saepe in utroque STOBÆI opere factum est. Qui Φάος ὅσιον quid sit negant se videre non multo facilius reperient quae sit ὅσια ἀνάγκη in poëtae loco, quem servavit STOBÆUS in *Ecl. Phys.* V. 2. p. 154.

Ὅσια δ' ἀνάγκη πολεμικωτάτη θεός.
 satisne perspicuum est θεία δ' ἀνάγκη a poëta esse? In *ΤΗΡΟΝΙΔΕ* autem vs. 131.

οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι πατὴρ καὶ μητὴρ ἄμεινον
 ἐπλεθ' ὅσοις ὀσίη, Κῦρνε, μέμηλε δίκη.
 cave tangas ὀσίην δίκην, quae ὀσιότητος sive εὐσεβείας vicem iure obtinet. Nihil in hoc loco vitiosum est praeter ἀνθρώποισι, quod qui aurem habent in ἀνθρώποις refingent. Nomen ipsum θεός, quod nemo nescit in antiquis libris ΘC scribi solere et θυ, θω, θν, quamquam omnium nominum est notissimum, tamen saepe scribas fecellit oscitantes. Quale hoc est apud *ΧΕΝΟΡΗΟΝΤΕΝ* in *Oeconomico* V. § 12. ἔτι δὲ ἡ γῆ θέλουσα τοὺς δυναμένους καταμανθάνειν καὶ δικαιοσύνην διδάσκει· τοὺς γὰρ ἄριστα θεραπεύοντας αὐτὴν πλεῖστα ἀγαθὰ ἀντιποιεῖ, venustissimi loci periit lepos, ne sensus quidem nisi perobscurus quidam ex totius sententiae conformatione elicitur. Codices pro θέλουσα satis constanter θέουσα exhibent, idque apparet ex ΘCOTCA stolidè effictum: ἡ γῆ θεὸς οὔσα — τοὺς θεραπεύοντας αὐτὴν πλεῖς' ἀγαθὰ ἀντιποιεῖ, hoc venustum et *Xenophonteum* est, hoc sanum est denique et verum. Peius etiam mulcatus est locus incerti philosophi apud STOB. *Ecl. Phys.* II. cap. I. 17. πότερον οὖν ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ὑφ' ἑαυτοῦ πεποιῆσθαι σοι δοκεῖ ἢ πρὸς κοινωνίαν; mirifica sane quaestio ponitur; tu lege: αὐτὸς ἐφ' ἑαυτοῦ, recte respondetur: πρὸς κοινωνίαν. Ἐπὶ τίνος; ὑπὸ τῆς φύσεως. Τίνος οὔσης καὶ πῶς; διοικούσης τὰ ὅλα. Καὶ πότερον

οὔσης ἢ μή; id est; ΗΚΕΡΕΝΙΟ interprete: *haec verò natura num omnino exsistit nec ne?* Qui sic philosophatur sat in sanus esse aut sobrius videatur? Revoca duas litterulas fugientes καὶ πρότερον ΘΥΟΤCHC ἢ μή, id est θεοῦ οὔσης, sic demum intelliges cur respondeatur: ταῦτα οὐκέτι ἀναγκαῖον πολυπραγμονεῖν. Quid velat eadem opera argumentationem CHRYSSIPPI iocantis, sed non ineptientis, in integrum restituere, quam incogitantia scribarum plane pervertit apud STOBÆUM in *Florilegio* LXIII. 31. εἰπόντος τινός· οὐκ ἐρασθήσεται ὁ σοφός. μαρτυρεῖ γοῦν Μενέδημος, Ἐπίκουρος, Ἀλεξῖνος. ταύτῃ, ἔφη (ὁ Χρύσιππος), χρήσομαι ἀποδείξει. εἰ γὰρ Ἀλεξῖνος ὁ ἀνάγωγος καὶ Ἐπίκουρος ὁ ἀναίσθητος καὶ Μενέδημος, οὐ φησὶν ἐρασθήσεται ἄρα. Parcā verbis et locum sanatum arponam: τῇ αὐτῇ, ἔφη, χρήσομαι ἀποδείξει, εἰ γὰρ Ἀλεξῖνος ὁ ἀνάγωγος καὶ Ἐπίκουρος ὁ ἀναίσθητος καὶ Μενέδημος ὁ λῆρος οὐ φασιν, ἐρασθήσεται ἄρα. Quo iure ὁ λῆρος suppleverim vide apud DIOG. LAËRT. II. § 140. Addam unum locum ex *Appendice Florentina*, quam olim ex IOHANNI DAMASCENO excerptam GAISFORDUS *Florilegio* STOBÆI subiecit, nuper multis nominibus emendatam et diligentius ex apographo *Ruhnkeniano* descriptam repeliit in editione *Eclogarum Phys. et Ethic. Oxonii*, 1850. Legitur istic p. 105 C (p. 798 novae edit.): ἰῶ τὸ πᾶν ἐπιτρέψας οὐδὲν αὐτὸς φροντίζω τῶν σοφισμάτων ὑμῶν. Pro ἰῶ, quod nauci non est, video HALMIUM τῷ δικαίῳ corrigere. Multo facilius hoc negotium est: in ἰῶ prima littera non est ex antiquo libro sumta sed temere, ut mox demonstrabo, ab inepto homuncione adpicta. Littera initialis periit et superest ῶ. Ecquid esse potest certius quam θῶ in veteri codice exaratum fuisse et legendum: Θεῶ τὸ πᾶν ἐπιτρέψας κτέ.?

CAPUT II.

Appendix Florentina, cuius mentionem inieciimus, quia observationibus criticis de genere palaeographico uberrimam materiam praebere potest, huius capitis argumentum esto. Servatur *Florentiae* in *Bibliotheca Laurentiana* codex, quo IOHANNIS DAMASCENI *Parallela Sacra* continentur. Is homo bonam partem

ex STOBÆI libris descripsit et cum scriptorum *Christianorum* locis composuit. Nactus STOBÆI *Eclogas* multo integrioribus quam ad nos pervenerunt permultos locos veterum egregios ab interitu solus servavit. Cuius rei quum indicium fecisset BANDINIUS, RUHNKENIUS nihil habuit antiquius quam ut sibi huius codicis apographum compararet. Agit cum BANDINIO; is negotium dedit SARTIO ut quidquid in eo libro videretur ex STOBÆO sumtum diligenter describeret, descriptum ad RUHNKENIUM perferendum curaret. Sic confectum est apographum illud *Sartianum*, unde novas has reliquias bis GAISFORDUS edidit, nuperime ex ipso apographo, quod ei GÆLIUS iuvandis his litteris natus peramice miserat. Fecit GAISFORDUS operæ pretium et plurima restituit, quæ in prior editione „cum omissa tum commissa” cum dolore vidit. Complura alia is solus restituet, qui bene *Graeco* sciens et codicum excutiendorum peritus ipsum *Florentinum* codicem per otium tractabit. Equidem versavi olim librum, scriptura tenui et intricatiore exaratum sed non ineleganti neque difficili, si quis hoc agit et aciem intendit oculorum et mentis; sed unde quis *Florentiae* sibi GAISFORDI STOBÆUM comparet? *πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι*, *Appendicem Florentinam* ubivis facilius quam apud *Florentinos* reperis. Itaque invitus, postquam compluscula non incuriose perlustravi et notavi diligentius, librum de manibus deposui. SARTIUS quemadmodum describendi negotio functus fuerit quid attinet dicere? Fecit homo bonus et sedulus quod potuit, sed neque *Graeco* sciens neque in codicibus versandis et expediendis exercitatus istiusmodi provinciae erat impar et multos errores commisit, quos partim critica ars tollet, alios codex inspectus aliquando arguet. Ex illo genere nunc ipse nonnullos abstergebo, ubi primum fontem quemdam aperuero errorum, quibus liber totus est obsitus. In quemcumque locum codicis primum incideris, videbis passim litteris rubricatis distinctum. Non tantum, quod assolet, novi argumenti aut loci aut sententiae initium rubrica notatur, sed identidem in medio versu apparet littera discolor, ut credas eam rem aut ioci causa aut forte ornamentum librario placuisse. Non movet ea res magnam admirationem nec multum laboramus cur id iis studio fuerit

vel oblectamento. At aliud quid est quod nos magno opere in ea re moveat et advertat. Qui eas litteras post librum descriptum de more adpinxit et immiscuit sive idem librarius sive alius, quod mihi ex scriptura non satis compertum, incredibili socordia ac temeritate usus litteras adpinxit et addidit non quas omissas esse cuivis apparebat sed quas casus aut lubido subiecit. Si quis linguae *Graecae* planè ignarus et nil nisi elementorum *Graecorum* figuras calamo ducere doctus ea intervalla suo arbitratu littera discolori qualibet explevisset non poterat ineptius errare et omnia corrumpere, quam istum hominem id fecisse comperi. De industria ita factum esse et libri usum consulto impeditum quis inducat in animum? Habemus specimen peritiae librariorum. Destitutus nescio quis scripti libri subsidio maluit litteram supplere quamlibet quam hiantem lacunis librum relinquere. Vel sic tamen ea socordia non multum detrimenti attulisset, si quis scivisset unde ea monstra lectionum essent nata et quam nihil iis elementis esset tribuendum. Enumerabo primum aliquot errores hic susceptos, quos docti sustulerunt, deinde caeteros paucis ipse quomodo tollendi sint exponam. Dedit librarius pro *Δίωνος*, *τιήρουν* pro *διήρουν*, *τρύγες* pro *φρύγες*, *κύκιοι* pro *Λύκινι*. *ἡσίδοος* pro *Πισίδαι*, *ζήνου* pro *Εὐηνοῦ*, *φύσων* pro *Μύσων*, *ὀξύθεος*, si *Musis* placet, pro *Εὐξύθεος*, *παμβλίων* saepius pro *Ἰάμβλιχος* (*χ* superscriptum refert formam compendii *ων*, quod medium secatur acutus, unde subinde *-ων* et *-χος* permiscentur), *θέλων* pro *Γέλων*, *βέλει μοι* pro *μέλει*, *μιλήτου* pro *Φιλητοῦ*, *καιάνων* pro *παιάνων*, *ξάθωνος* pro *Βάθωνος*, *SOLON* fil *Φόλων*, *Ερυχίμαχος* appellatur *ὀρυξίμαχος*, *CATO* denique repente mutatus est in *τάτων*. Idem subinde officii immemor litterulam addere supersedit: apparet *ρατῖνος*, *λάτων*; *υμεών*, quem WYTTENBACHIVS in *Musonium* volebat mutare, *ΣΥΜΕΟΝ* est, *άλευκος*, *οσίδιππος*, *έναιχμος* et *οφῶν* pro *Ἰοφῶν*. Opem tulerunt eruditi: duo tantum nondum revixerunt. Est in codice locus ubi *ω* legitur cum compendio, quo *κτ* significatur: *πόνω τῷ λόγῳ* — *παρακαταθετέον τὸν βίον*. SARTIVS, cui illud compendium obscurum erat annotavit: „quodnam auctoris nomen sub illa compendia-ria voce lateat divinare non potui.” *Σωκράτης* est, qui dixerat:

μόνῳ τῷ λόγῳ κτέ. nam πόνῳ incipit a rubrica. Idem compendium κτ suprascriptum syllabis Δημο — peperit nobis novum scriptorem, quem nemo veterum unquam vel fando audivit, DEMOCRATEM. Quis in ea scriptura lateat magnus et nobilis philosophus vel unus hic locus declarabit in *Append.* p. 733 Δημοκράτους: ἡ Φύσις καὶ ἡ διδασχὴ παραπλήσιόν ἐστι. καὶ γὰρ ἡ διδασχὴ μετὰ ῥυθμοῦ τὸν ἄνθρωπον, μετὰ ῥυθμοῦ δὲ Φύσις ποιεῖ (ποιέει leg.). Quis haec praeter *Abderitam* DEMOCRITUM scripsisse potest? confidenter igitur DEMOCRATEM illum passim expellemus, ut DEMOCRITUS tandem aliquando sua recuperet. Eodem modo et alius philosophus nunc latet in eo nomine, quod ei imperiti scribae imposuerunt. In codice aut ῥόδωρος dicitur aut ἱρόδωρος aut denique Ἡρόδωρος, idque ei nomen adhaesit in *Append.* p. 689, 6 et 733, 67. Verum nomen ex ῥόδωρος eruendum est, cui non vocalis aliqua erat adaptanda, sed littera M, in qua scriptura μρόδωρος pervulgato more scribarum inest nomen Μητρόδωρος, nempe μηρ, μρός, μρὶ, μρα pro μήτηρ, μητρός etc. librariis etiam pervetustis trita sunt. *Schol. ad Odyss. a. 275* τῇ ἀρχαίᾳ συνηθείᾳ ἐγγέγραπτο μηρ. Similiter πηρ, πρὸς, πρὶ, πρα, περ et composita aut derivata multas saepe turbas dederunt, de quibus alio loco dicemus. Denique suum nomen restitutum est ei, qui in codice Καθέας ὁ Μασσαλιήτης appellatur. Notus homo est et multos olim decepit Πυθέας ὁ Μασσαλιώτης, quem GAISFORDUS reduxit p. 774. Idem p. 775 Πλουτάρχου eruit ex πλούτωνος. Satis apparet ex iis quae dedimus codicem, unde *Florentinus* descriptus est, per compendia scriptum fuisse et nexus litterarum intricatiores, iis utique qui nunquam viderunt aut non possunt ista, quasi lacunae forent, certa correctione supplere. SARTIUS quam saepe et quam imperite in iis haeserit quid prodest ostendere? Aliquanto utilius erit demonstrare, quantum vitiorum et errorum is ipse commiserit, qui antiquum librum describebat, ex scribendi compendiis non intellectis. Ecquid magis ridiculum esse potest quam est hic locus PLATONIS, quem primum sanum apponam ex libro *de Legg.* II. p. 672. ἐν τούτῳ δὲ τῷ χρόνῳ, ἐν ᾧ μήπω κέκμηται τὴν οἰκείαν Φρόνησιν. Librarius autem bona fide dedit: ἐν τούτῳ

δὴ τῷ χρυσοσόμῳ, ἐν ᾧ. — Similiter mox in his: ἔσι που σύνε-
σις νέων καὶ γερόντων ἀσυνεσία. χρυσόσομος γὰρ οὐ διδάσκει φρό-
νησιν ἀλλὰ φύσις καὶ ὀρθὴ δίαίτα. (Cf. p. 734, 16). Littera χ
implexum habens ρ et χρόνος et Χρυσόσομος significat: qui haec
in tali loco confundere potest, ei mandes si quid recte cura-
tum velis. Ex eodem fonte manarunt errores huiusmodi ut
SOPHOCLES σοφός dicatur, DEMOSTHENES δῆμος, XENOPHON ξένος,
ARISTOTELES ἄριστος: contra apud HARPOCRAT. v. Ζεῦξις nobilis pi-
ctor dicitur Ἀριστοτέλης τῶν κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον ζωγράφων in
omnibus codd. pro ἄριστος. Notanda est nominis depravatio in
STOBAEI *Florilegio* XC. 9 ubi editiones Ἐκδώρου nomen praefer-
runt, codex optimus ἐκιδώρου servavit. K et IC confundi solere
nolum esse arbitror et εἰσιδώρου appellant scribae quod Ἰσιδώρου
est, quia ἰ productum per ει diphthongum satis constanter scri-
bi solebat in antiquis libris, grammatici adeo certabant utra
scriptura esset potior, quod me SEXTUS EMPIRICUS docuit *adv.*
Grammat. l. ix. 169 ζητοῦμεν εἰ εὐχάλινον καὶ εὐώδινος τῷ ἰ
μόνον γραπτέον ἢ τῇ εἰ. Sed de his omnibus alius dabitur di-
cendi locus, ad STOBAEUM revertor. ANTIPHONTIS locus legitur
p. 730 πρῶτον, οἶμαι, τῶν ἐν οὐρανοῖς ἐστὶ παίδευσις, lepidum
hominem qui ex ἀνοῖς, i. e. ἀνθρώποις, in his verbis delabi po-
tuit ad οὐνοῖς, i. e. οὐρανοῖς, ne hoc quidem cogitans οὐρανούς
pro οὐρανόν Graecis esse inauditum ac temere coelum ac terras
miscens. Duplex vitium est p. 737. Δίῳν ἔλεγε καθ' Ἡσίο-
δον τρία γένη εἶναι μαθημάτων, χρυσοῦν, ἀργυροῦν, χαλκοῦν.
χρυσοῦν μὲν τὸ τῶν διδόντων καὶ μὴ μανθανόντων, ἀργυροῦν δὲ τὸ
τῶν διδόντων καὶ μανθανόντων, χαλκοῦν δὲ τὸ τῶν μανθανόντων
μὲν οὐ διδόντων δέ. Res ipsa clamat μαθητῶν esse emendandum
pro μαθημάτων, at quis est qui hoc dixerit? Facile negotium
est reperire quis hoc et senserit et tam iocose dixerit, si ἰων
solum memineris esse genuinum, δ adiectum ab eo, qui adscri-
bit quidquid collibuit. Nempe quemadmodum ea dicere SOCRA-
TES numquam potuit, sic satis certum est *Borysthenitam* BIO-
NEM hoc lusisse. Nemo nunc dubitare possit quin recte pro
ἰῶ, in quo ἰ adventicium est, θῶ i. e. θεῶ repositum sit. In co-
dice fertur ut Μιλήτου versiculus, quem editus STOBAEUS Φιλη-

τοῦ esse arguit, sic scriptus: ἐννόμιζε καὶ σέβου, ζήτει δὲ μὴ. Videsne Θ̄NNOMIZE i. e. θεὸν νόμιζε quomodo in ἐννόμιζε abierit. Non simplici malo laborat versiculus sine poëtae nomine laudatus p. 717.

σὺ δ' οὐ τὰδ' εἶπας μὴ λέγειν ἃ τις Φρονεῖ.

tu repone ex EURIPIDIS *Phoenissis* vs. 392.

δοῦλου τὸδ' εἶπας κτέ.

omissa litterula Δ apparet ΟΥΛΟΥ in σὺ δ' οὐ esse depravatum, unde colligas litteras initiales non fuisse adscriptas, aut non ubique, in veteri libro, unde *Florentinus* descriptus est. In sententia, quae PYTHAGORAE tribuitur p. 703 ἐπιδείκνυσο μὴ ἐν τοῖς λόγοις ἃ Φρονεῖν ἀλλ' ἐν τοῖς ἔργοις ἃ ποιεῖν, decepit librarium nexus quidam syllabae ευ, qui oscitanter legenti a littera α nihil disceprat, ut sit legendum εὔ Φρονεῖν et εὔ ποιεῖν. Eodem modo α et ευ passim permiscuntur et quamquam ex hoc errore *contrarium* saepe dicitur quam quod dixerat aliquis et mens sana postulat, diutissime etiam hae ineptiae eruditorum oculos fefellerunt. Non feram diutius SOLONEM sic ineptientem apud PLUTARCHUM in vita cap. XXVII. Ἑλλησιν, εἶπεν, ὃ βασιλεῦ Λυδῶν, πρὸς τε τᾶλλα μετρίως ἔχειν ὃ θεὸς ἔδωκε καὶ σοφίας τινὸς εὐθαρσοῦς, ὡς ἔοικε, καὶ δημοτικῆς, οὐ βασιλικῆς οὐδὲ λαμπρᾶς ὑπὸ μετριότητος ἡμῶν μέτεσιν, quis admonitus non videbit ἀθαρσοῦς verum esse?

In fragmento SOPHOCLESIS p. 699 Σοφοκλέους Ἐριφύλη.

.. γλῶσσ' ἐν οἷσιν ἀνδράσιν τιμὴν ἔχει

ᾧ σου λόγοι σθένουσι τῶν ἔργων πλεον.

cave exitimes ab initio quidquam deesse, ut passim, rubrica supplendum. In hunc modum damnum resarci:

γλῶσσ' ἐν κενοῖσιν ἀνδράσιν τιμὴν ἔχει.

Eiusdem poëtae locus p. 726 nimium diu mendum aluit (ex *Aiace* vs. 964.)

οἱ γὰρ κακοὶ γνώμασι τὰ γὰρ αὐτὸν χεροῖν

ἔχοντες οὐκ ἴσασι πρὶν τις ἐκβάλη.

eadem lectio in SOPHOCLESIS codd. fertur, ut vetus esse mendum appareat. Nempe τὰ γὰρ αὐτὸν in his verbis absonum est: quo sensu τὰ γὰρ αὐτὸν dicatur optime sentiri potest ex hoc nobili EURIPIDIS loco:

αἰαῖ, τόδ' ἤδη θεῖον ἀνθρώποις κακόν

ὅταν τις εἰδῇ τὰγαθόν, δράσῃ δὲ μή.

de quo vide VALCKEN. *Diatr.* p. 22: *quod rectum est* vides dici: at non hoc dicit SOPHOCLES, *bona* sua negat nosse stultos antequam amiserint et τὰγαθὰ debebat dicere. O et E confusa olim sunt et emendandum:

τὰ γὰρ ἐν χεροῖν | ἔχοντες οὐκ ἴσασιν.

In vicinia p. 726, 12 una litterula extrita fecit ut ANTIPHANIS dictum sensu careret. Dicit poeta solere eos, qui artes ingenuas fideliter didicerint

τῶν ἀδικημάτων

μὴ λαμβάνειν τὰς ἀξίας τιμωρίας

ἐλεῖν δὲ πάντως.

ἐλεῖν quid sit nemo umquam capiet. ἐλεεῖν rescribendum esse facile mihi dabitur, sed non est satis: ut recte dicatur ἐλεεῖν τι in simili re necessarium est. τι latet, ut saepissime, in littera π et legendum:

ἐλεεῖν δὲ τι πάντως.

Pag. 733. CLEANTHES ad amicum, qui ex eius disciplina in patriam revertens quaerebat: πῶς ἂν ἤκιστα ἀμαρτάνοιμι; respondisse fertur: εἰ παρ' ἑκάστα ὧν πράττεεις δοκοίης με παρεῖναι. nescio cur μοι unus et alter maluerit. Revocata fugitiva littera ex C praecedente scribe quod unusquisque in tali re dixisset: δοκοίης ἐμὲ παρεῖναι.

Servavit nobis IOHANNES DAMASCENUS luculentum locum ARCHYTAE Tarentini, Dorica dialecto scriptum sed miserrimum in modum a librariis mulcatum. Legitur p. 741, habuitque GAISFORDUS ELMSLEI apographum, quo meliorem auctorem ac testem nemo requirat. ELMSLEIUS autem describere locum satis habuit, emendare supersedit. Sustulere nonnulla vitia WYTTENBACHIIUS et GAISFORDUS. Palmaria emendatione BADHAM (in praefat. ad EURIP. *Helen.* p. 6) restituit hunc locum: τὰ γὰρ εὐφυῖαι καὶ τὰ καλαὶ τροφαὶ πολλάκις φθάνοντι τὰς διδασκαλίας ἐς ὀρθότατα ἄγοισαι, ἀποδέοντι δὲ μόνον λόγῳ ἀγεμόνος, τὸν ἐν τῇ θῇ τῇ ἐπιστάμα. VALCKENAEIO dignum est et PORSONO quod reperit: τὸν ἐν τῇ θῇ ἐπιστάμα. Alia pauca ipse corrigam; quod in codice est καθομολογᾷ τε τὰ φύσει ἔθεα editur, c. 741, 9,

καθ' ὁμολογὰ τε τῇ φύσει ἔθεα, verum est καθομολογὰ τε τῇ φύσι. p. 741, 25. τὰν Φάμεσεν ἐνέργειαν ἀρετᾶς codex, editur Φάμες, rectius Φαμές, ut ab initio Φαντί, non Φάντι, quod participium est. 741, 27. ἃ γὰρ τέλος διάνοια nihil est: τῇ, quod in cod. est, significat τέλος, quod GAISFORDUS reperit. 742, 2. τὰν τε κοινὰν νίκαν SARTIUS, τὰν τε κοινὰν νίκας νίκαν ELSL. τὰν τε κοινωνατικὰν GAISFORDUS. Quid verum sit certis vestigiis indagari potest. Ex antiqua forma ξυνάονες natum est ξυνήονες Ionum, Atticorum ξυνῶνες, Doriensium ξυνᾶνες, ut παρήορος, πάραρος, μετέωρος. Eodem modo ex κοινάονες, κοινῶνες Attici, Dores formarunt κοινᾶνες, ut ex θεάορος illi θεωροί at hi receperunt θεωροί; hinc Dores κοινανέω dicebant, non κοινωνέω, et pro κοινωνικός illi κοινανικός ponebant. Obscurarunt passim has formas scribae, at non potuerunt omnia vestigia delere sic ut litura non appareret. Peropportunum vitium in THUCYDIDIS codd. V. 79. τὰ δὲ ἄλλαι πόλεις τὰ ἐν Πελοποννάσῳ κοινᾶν ἐόντων τᾶν σπονδᾶν καὶ τᾶν ξυμμαχιᾶν ipsam historici manum ad nos propagavit intactam κοινανεόντων, indice VALCKENARIO ad *Phoen.* vs. 196, qui locus nondum persanatus est tamen, nam τᾶς ξυμμαχίας reponendum. Ex his igitur facile est colligere ARCHYTAE κοινανικὰν esse reddendum: ποτὶ δύο ἀρχὰς — τὰν τε κοινανικὰν καὶ τὰν εἰδημονικὰν. Sequitur: καὶ γὰρ αἱ κατὰ τοίας ἀντιλήψιας δοκέοντι ἀντιθλίβεν ἀλλάλας τῇ ἀγωγῇ, τῇ μὲν γὰρ πολιτικῇ ἀφέλκουσai τᾶς θεωρίας, τὰ δὲ θεωρητικῇ ἀπὸ τᾶς πολιτείας μετὰγοισai ἐς ἀσυχίαν· ἄλλων τὰ πέρατα, ὧν ἀψαμένα ἃ φύσις ἀπέδειξεν ἐν τωυτῷ ἀλωμένα. Scribe: καὶ γὰρ αἱ — δοκέοντι ἀντιθλίβεν ἀλλάλας τὰ ἀγωγαί, τὰ μὲν γὰρ πολιτικὰ ἀφέλκουσai τᾶς θεωρίας, τὰ δὲ θεωρητικὰ — ἐς ἀσυχίαν, ἀλλ' ὧν τὰ πέρατα συναψαμένα ἃ φύσις — ἀλωμένα. Ultro apparet in seqq. οὐ γὰρ ἀντιπαθέες ἐντὶ τῇ ἀρετῇ legendum esse τὰ ἀρεταί; quod continuo sequitur: αἱ δὲ καὶ τις ἐκ νέων ὀρμαθεὶς αὐτὸς ἀρμόζεται εἰς τὰς ἀρχὰς τὰν ἀρετὰν — εὖροον βίον διεξάγει sanum erit si legeris ἐκ νέω, τᾶν ἀρετῶν et διαξεί. Pag. 741, 14 αἱ δὲ μήτ' αὐτὸς νέοιτο ποτίφορα, corrige νοέοι τὰ ποτίφορα. Pag. 743, 14 ἡ ἐμέσης δὴ δὲ καὶ ἃ φύσις, latet in hoc monstro ἐνεμεσήθη. Denique p. 743, 16 ἀλλ' ἡμεῖς γε λέγοντες σῶμα μὲν εἶμεν ψυχᾶς ὄργανον, νόον δὲ ἀγεμόνα κτέ.; perspicuum est λέγομεν genuinum esse, deinde ἀμές non ἡμεῖς.

Quamquam certum est *Dores* constanter omnes pro ἡμεῖς ἀμέες, pro ἡμᾶς dixisse ἀμέ, quamquam constat librarios illis formis substituere solere *Atticas* et *Homericas* ἄμμες et ἄμμε, tamen video plerosque omnes editores malle cum codicibus errare quam cum criticis vera sentire. Eadem ratio est in ὑμέες et ὑμέ. Indubitata haec sunt, tamen, ut queritur *HIERONYMUS* in *praefat. ad Psalterium* »videtis plus antiquum errorem quam novam emendationem valere. Perlubenter *PLUTARCHUS* *Spartanos* inducit λακωνίζοντας, sed per librarios non licuit. *PLISTONAX* oratori *Attico*, qui *Lacedaemonios* ἀμαθεῖς appellitarat, ὀρθῶς, ἔφη, λέγεις, μόνοι γὰρ Ἑλλήνων ἄμμες οὐδὲν κακὸν μεμαθήκαμεν παρ' ὑμῶν ap. *PLUT.* in *Lycurg.* XX. unum vocabulum evasit sed non sine malo: ridicule nunc Homericum ἄμμες inseritur verbis *Atticis*: μόνοι γὰρ Ἑλλάνων, dixerat, ἀμέες οὐδὲν κακὸν μεμαθήκαμες παρ' ὑμέων. Notissima *Spartanorum* cantilena ibid. c. XXI etiam nunc sic editur:

Ἄμμες ποκ' ἡμεες ἄλκιμοι νεανῖαι.

ἄμμες δέ γ' εἰμέν, αἱ δὲ λῆς πείραν λαβέ.

ἄμμες δέ γ' ἐσόμεσθα πολλῶ κάρρονες.

quasi umquam sic quisquam *Lacedaemone* esset locutus. Quam saepe apud *PLUTARCHUM* *Lacones* νῆ τὸ σιώ aut, quod multo peius est, νῆ τὸ θεώ habent in ore, quum certum sit et dixisse illos et *PLUTARCHUM* scripsisse: ναὶ τὸ σιώ. Unum locum addam ex vita *ALEXANDRI* cap. XL. Λάκων πρεσβευτῆς παραγενόμενος αὐτῷ λέοντα καταβάλλοντι μέγαν εἶπε· καλῶς γε, Ἀλέξανδρε, πρὸς τὸν λέοντα ἡγώνισαι περὶ τὰς βασιλείας, una vocula, in qua accentus tantum depravatus est, indicium facit *Laconis* sua lingua loquentis, nam περὶ τᾶς βασιλείας verum esse palam est. Itaque reliqua olim sic scripta fuerunt: ποττὸν λέοντα ἀγώνισαι περὶ τᾶς βασιλείας.

Dativus *Doriensium* ἀμῖν non meliore fortuna uti solet, ut in *PLUT.* *Agesil.* cap. II. οὐ γὰρ βασιλεῖς ἄμμιν ἀλλὰ βασιλεῖδια γεννάσει, ubi ἀμῖν et γεννασεῖ reponendum eademque medicina passim in eodem morbo utendum.

Ad *STOBÆUM* et *Appendicem Florentinam* redeo. In *ARCHYTAE* loco sub initium mendum latet in his: καττὰν ἔφειν τᾶς σοφίας διὰ ταύταν p. 741, b. διὰ ταύταν intelligi non potest. Sapiencia ob se ipsam dicitur expetenda: emenda igitur δι' αὐ-

αὐταν. Sed manum de tabula; finem faciam in emendando SOPHOCLES fragmento, quod et apud IOHANNEM DAMASCENUM et in STOBÆI libris turpiter corruptum circumfertur:

αἰδῶς γὰρ ἐν κακοῖσιν οὐδὲν ὠφελεῖ,

ἢ γὰρ σιωπὴ τῷ λαλοῦντι σύμμαχος.

Quum in vetusto libro δῶς γὰρ esset scriptum stipes explevit ὀδῶς, αἰδῶς recte scriptum exstat in *Floril.* XIII. 9. Conspirant omnes in τῷ λαλοῦντι, quod verbum de trivio sumtum a Sophoclea grandiloquentia abhorret et, quod etiam peius est, SOPHOCLES nihil dicit. Si mecum repones:

ἢ γὰρ σιωπὴ τῷ γκαλοῦντι σύμμαχος.

utrique malo medeberis et unde ortum sit intelligetur.

CAPUT III.

Quod saepius dixi post ALEXANDRI mortem, quum *Macedones* et Macedonica occupassent omnia, sinceritatem *Graeci* sermonis labi et contaminari apud omnes primum coeptam esse, deinde magis magisque esse depravatam, ut quicumque esset eruditior, spreta lingua popularium vitiosa et inepta, artificialem sibi linguam ex antiquorum *Atheniensium* scriptis colligeret, qua et in scribendo uteretur et si quando ad eruditos et elegantes auditores verba faceret, eam autem linguam arte et studio quaesitam sinceritatem naturalis linguae non illibatam et intactam servare sed vitiis quibusdam suis et ineptiis apud omnes infectam et inquinatam esse, id nunc quale sit uberius in uno alteroque scriptore *Graeco* ostendam. Quum facile negotium sit ostendere hoc in scriptore quolibet, qui deseruit populi vitiosam consuetudinem, ut se totum ad *Atticorum* imitationem componeret, ostendam nunc in duobus, qui et summo studio τὸ ἀττικίζειν excoluerunt et in omnium manibus sunt, exemplaria videlicet nitoris et venustatis *Atticae* feliciter imitando expressae, et ob eam rem multorum curis iam dudum illustrati et recentissima memoria a magnis philologis de novo expoliti, ALCIPHERONEM dico et LUCIANUM, quorum hunc BEKKERUS nuperissime, illum MEINEKIUS paulo ante edidit. De utroque scriptore ita dicam, ut demonstrem primum quam parum sint id assecuti, quod summa ope nitebantur, id est ut *Atticae* dictionis

sanitatem et elegantiam scribendo referrent, deinde ubi liberiorum vitio, non scriptoris, laborat orationis nitor feram opem et quodcumque genus vitiorum insigniorum indicare obiter et arguere potero, diligenter faciam. Eadem opera dicam de ΜΕΙΝΕΚΙΙ et ΒΕΚΚΕΡΙ editionibus οὐδὲν ὑποσειλάμενος, ut neque vera laus iis detracta neque falsa afficta esse videatur. Equidem utrumque editorem magni facio, quo magis, si quid videbuntur errasse, demonstrabo et redarguam, non facturus idem in iis, quos contemnerem et negligendos putarem.

Erunt fortasse et nunc qui me inhumanum esse vociferentur et magnis clamoribus agant aut maledictis certent et conviciis, quibus nihil reponam praeter duos versiculos Horatianos paucis mutatis in meam rem accommodatos:

Di bene fecerunt *hilaris* me quodque *iocosi*

Finxere ingenii, raro et perpauca *limentem*.

In ea quoque re PORSONUM probo et sequar, qui, teste DOBRAEO (in *Advers.* I. p. 8) carebat *«ficta illa fucataque humanitate, quae quum bonis atque malis, amicis inimicisque iuxta blandiatur, non mirum si tam valde laudatur a stultis atque improbis.»* Caeterum id agam, ut quae scribam ΜΕΙΝΕΚΙΟ ipsi potissimum ΒΕΚΚΕΡΟQUE probentur, quod si effecero, caeteri, spero, aut hisce acquiescent aut rectius etiam negligentur.

LUCIANUS et LUCIANO aliquanto recentior ALCIPHRO (nam quem tam saepe et tam manifesto imitatur, ut si quid ab illo lepide repertum aut venuste dictum sit in suas Epistolas verbis paene totidem transferat, ei aequalis aut prope aequalis fuisse non potest) scriptitarunt illis temporibus, quum nemo videretur bene dicere posse aut scribere, qui non omnem sermonis copiam ex veterum scriptis collegisset et dicendi usum in omnibus ad veterum consuetudinem exegisset, denique quum apud doctos nullum verbum satis *Graecum* et probum videretur, quod non idoneum testem et auctorem ex antiquis *Atticis* haberet. Plena exemplorum sunt scripta ATHENAEI et POLLUCIS. Plebs interea in diem magis dicendi sinceritatem depravabat utebaturque dictione incredibilem in modum vitiosa, cuius rei exempla sexcenta sunt apud istos, qui Ἀττικισαί appellantur, PHRYNICHUM v. c. et MOERIDEM, qui omnes non hoc agunt, ut quae fuerit antiquae Ἀτθίδος ratio et usus doceant (nam nihil foret horum

libris confusius et absurdius) sed aequalium vitiosam loquendi consuetudinem ita arguunt, ut *Attici* sermonis incorruptam normam opponant. Sic fiebat ut docti alia lingua inter se, alia ad indoctam plebem et servulos uterentur, plebs eruditum istud eloquium non tantum non intelligeret, sed etiam, quod nemo mirabitur, suaviter rideret. Quamquam est paulo longior, adscribam locum ex *Sexto Empirico adv. Mathem. I. 10 p. 256 Fabr.*, quo non est alius ad id quod volo demonstrandum magis idoneus: ἔστι δὲ, inquit, βιωτικὴ τις ἀφελὴς συνήθεια τῶν ἰδιωτῶν κατὰ πόλεις καὶ ἔθνη διαφέρουσα — — τὸ αὐτὸ ἀρτοφόριον καὶ πανάριον λέγεται καὶ πάλιν τὸ αὐτὸ σαμνίον καὶ ἀμίδιον καὶ ἰγδὶς καὶ θυεία, ἀλλὰ σοχαζόμενοι τοῦ καλῶς ἔχοντος καὶ σαφῶς καὶ τοῦ μὴ γελαῖσθαι ὑπὸ τῶν διακονούντων ἡμῖν παιδαιρίων καὶ ἰδιωτῶν πανάριον ἐροῦμεν, εἰ καὶ βάρβαρόν ἐστιν, ἀλλ' οὐκ ἀρτοφόριον, καὶ σαμνίον ἀλλ' οὐκ ἀμίδα, καὶ θυείαν μᾶλλον ἢ ἰγδιν, καὶ πάλιν ἐν διαλέξει ἀποβλέποντες πρὸς τοὺς παρόντας τὰς μὲν ἰδιωτικὰς λέξεις παραπέμψομεν, τὴν δὲ ἀσειοτέραν καὶ φιλόλογον συνήθειαν μεταδιώξομεν· ὥς γὰρ ἡ φιλόλογος γελαῖται παρὰ τοῖς ἰδιώταις, οὕτως ἡ ἰδιωτικὴ παρὰ τοῖς φιλολόγοις. Utrique, ita uti sit, excedebant modum. Homines indocti de plebe excusari possunt, qui istis temporibus nativam linguae patriae sinceritatem servare non potuerint; docti non possunt, qui ad omne genus ineptiarum sunt delapsi, ut linguae intermortuae rationem populo et plebi obtruderent, *quam ipsi non satis diligenter tenebant*. Grammatica ars et critica ita sunt natura comparatae, ut, si secus utaris, in absurda omnia exeant et degenerent in male sanam quamdam ἀτεχνίαν et ἀκρισίαν. Bona autem pars eorum, qui seriore aetate Grammatici dicebantur, arte, quàm profitebantur, perperam et praepostere utebantur, molesti et odiosi verborum censores et dictionis probatae exactores; dum toti erant in verbis et syllabis et apicibus notandis, id quod erat rei caput, ut recte cogitaretur et quod recte esset cogitatum verbis aptis et idoneis diceretur, nescio quomodo praeterviderunt et sic tandem amiserunt. Rerum igitur et sententiarum inopes et ioculariter ignari hoc unum retinebant, ut verba carperent et cum barbarismis et soloecismis bella gererent nullos habitura triumphos. Castigat istorum ineptias saepe Gel-

LIUS: adscribam locum ex SEXTO EMPIRICO *adv. Mathem.* I. 5. p. 237. *Grammatici solent*, inquit, τῶν κατὰ τὰ λοιπὰ κοσμουμένων μαθήματα κατατρέχειν ὥς μηδὲ τὴν κοινὴν τῶν Ἑλλήνων συνήθειαν ἐπισαμένων, καὶ εἵποτε θλίβοιντο ἐν ζητήσει μὴ ἄλλην εὐρίσκειν πολλάκις ἀποφυγὴν εἰς τὸ περισπᾶν τοὺς συζητοῦντας αὐτοῖς ἢ τὸ ὅτι βάρβαρον ἢ σόλοικόν ἐστι τὸ ὑπ' αὐτῶν λεχθέν. Isti homines quam duriter et aspere soleant in adversarios vel secus sentientes invehi et debacchari nota res est, quam unaquaeque aetas apud populum litteratum vidit et videbit. Est hoc quoque et erit semper pervulgatum, ut eiusmodi petulantia et protervitas cum pari levitate et inscitia sit coniuncta. Non vidi hominem in hoc genere morosiores et asperiores quam PHRYNICUS est, acerbissimus orationis exactor, in querelas effusus, ad maledicendum promptus, neque in laudando umquam neque in reprehendendo modum servans, at idem truculentus censor castigatoremque aliorum videte in quos errores, quam foedos et pudendos, se implicare possit. In *Epitome nominum et verborum Atticorum* pag. 353. LOB. ita scribit: τὸν παῖδα τὸν ἀκολουθοῦντα μετ' αὐτοῦ. Λυσίας ἐν τῷ κατ' Αὐτοκράτους οὕτω τῇ συντάξει χρῆται, ἐχρῆν δὲ οὕτως εἰπεῖν· τὸν ἀκολουθοῦντα αὐτῷ. Τί ἂν οὖν φαίη τις; ἀμαρτεῖν τὸν Λυσίαν ἢ νοθεύειν καινοῦ σχήματος χρῆσιν; ἀλλ' ἐπεὶ ξενικὴ (adde ἡ) σύνθεσις πάντῃ παραιτητέα, ῥητέον δὲ ἀκολουθεῖν αὐτῷ. Non vidi magis. Attici constanter omnes in ea re dicebant ἀκολουθεῖν μετὰ τινος et ἔπεσθαι μετὰ τινος, neque aliter quam sic in populari sermone dicere ius est *de servulis dominum pone sequentibus, deque militibus qui signa sequi dicuntur*. Ἐπου μετ' ἐμοῦ, παιδάριον, in *Pluto* vs. 824 non erit *Atticum* si ἔπου μοι dicetur, contra in eadem fabula vs. 19.

ἦν μὴ Φράσης ὅτι τῷδ' ἀκολουθοῦμέν ποτε, si μετὰ τοῦδε esset scriptum, risum moveret. Sic μετ' Ἀλεξάνδρου ἀκολουθεῖν dicuntur copiae, Ἀλεξάνδρῳ ἀκολουθεῖν ARISTOTELES, CALLISTHENES et si quis alius non militabat in ALEXANDRI castris. Huius rei quum sexcenta exempla sint, quid moroso Grammatico facias, qui alias res agens et dormitans LYSIAM stulte carpit? Contrario errore LOBECKIUS ad PHRYNICHI l. l. deceptus locis corruptis et testimoniis poetastrorum serio induxit in animum *περιακολουθεῖν Graecum* esse et DEMOSTHENI obtru-

dendum et ἀκολουθεῖν, ἔπεσθαι et ὁμαρτεῖν optime accusativos recipere posse, ut γυνὴ εἶπετο τὸ Φεῦγον v. c. ei bene *Graece* dictum videretur: credo, quia in LUCIANI codicibus deterrimis ea scriptura circumfertur. Valet in Grammaticis quoque Epicharmeum:

Νοῦς ὀρῇ καὶ νοῦς ἀκούει, τᾶλλα κωφὰ καὶ τυφλά.

Etiamnunc mihi diu et multum in Grammaticorum et Atticistarum lectione versato subinde admiratio subit animum, qui fieri potuerit ut in ea copia librorum veterum, qui aliquanto minus erant vitiosi quam quibus nunc utimur, tam plumbei sint, ut ea nesciant aut in iis haereant, titubent et turpiter se dare soleant, in quibus nunc post illam monumentorum stragem et libris qui superstites sunt tam vitialis tamen acute cernimus et sincera a pravis tam certo iudicio discernimus. Nempe erat hoc temporum et hominum vitium egregiis doctrinae subsidiis negligenter admodum utentium, quum nemo unus iudicio et arte valebat et homines mediocres, et etiam aliquanto minus quam mediocres, sine censurae metu quidquid alicunde corrasissent aut levi opera et tenui filo conscribillasent in vulgus edebant. Quis est omnium, qui de genere hoc aetatem tulerunt, non dico iudicio ingenioque, sed Graecitatis interioris scientia et Litterarum copia et usu cum BENTLEIO aut PORSONO comparandus? Et his et ELMSLEIO, DOBRAEO, et si qui alii ad horum praestantiam accedunt, quid sit *Atticum* aut non sit definire utilius permittes quam PHRYNICHIO aut MOKRIDI et quidquid est Atticistarum. Hi semper aequalium errores ac sordes praeceptis suis admiscebant et quidquid faciebant non poterant sese ex illis veluti laqueis domestici et quotidiani sermonis prorsus expedire. Sed quid illos reprehendimus homines obscuros et in ignoto latentes, quum illud ipsum appareat in iis, quorum et apud aequales magna gloria fuit et celebre nomen ob venustum et *aureum* dicendi genus ex felissima imitatione *Atticorum* natum, et apud nos ad hunc diem perdurat. Quotus autem quisque est, qui vel possit vel audeat ignoratae et vitatae Graecitatis reum agere aut DIONEM τὸν Χρυσόσομον, aut LUCIANUM, aut ALCIPHRONEM, aut quicumque eadem laude et plausu ἀπτικήζει? contra enim plerisque, ut olim sic nunc, quidquid illorum testimonium auctoritate nitatur satis probum et rectum videbitur, mul-

tique aut temerarium esse arbitrabuntur illos velle cogere in ordinem, qui in ea re regnare putantur, aut anceps et ambiguum negotium in his reliquiis monumentorum veterum liquido definire quid ferat usus et analogia linguae antiquioris, quid non ferat respuatque. Sunt adeo qui angusti animi esse putant mentis et cogitationum humanarum infinitam varietatem, velocitatem, libertatem, veluti compedibus quibusdam et carcere coërcere, domare et sic debilitare ac frangere conari, ut summis ingeniis facultatem eloquendi quod sentiant arctis finibus circumscribas, et esse hoc quasi pinnas animo incidentis, ne eo evolare possit quo nemo adhuc pervenerit. Non multum mihi difficultatis obiicient qui ita disputant, nam facile vincam περικολουθεῖν, ut περικαθεύδειν, ut περιτεθνάναι, numquam a quoquam esse dictum aut fictum, quia quae notio cogitari plane non potest, novis verbis subiici non potest, et ἔπομαι vel ἀκολουθεῖν vel ὁμαρτεῖν, quia naturam suam exuere non possunt, numquam potuisse accusativum adsciscere, quidquid QUINTUS CALABER vel COLUTHUS vel imperiti scribae hallucinantur.

In re litteraria et grammatica non est periculosum quod fieri non possit numquam factum esse asseverare, neque hoc igitur magnopere laboro, sed aliud est cavendum ac sedulo animadvertendum, ne immerentes iniuria plectantur, et quod scribae et scioli deliquerint, id ipsis *Atticorum* imitatoribus imputetur. LUCIANUS et ALCIPHROΝ, ne dicam de ceteris, nunc mendis et erroribus multis obsiti sunt, quibus sanioris Ἀτθίδος constans et perpetuus usus violatur, non quo ea nescirent quae futilissimus quisque magistellorum inculcat, sed quia, dum omnium manibus sedulo teruntur, traxerunt subinde aliquid novae corruptelae, quam affricuit lectorum tantum non omnium vitiosa dicendi consuetudo. Quum animi causa iocosa scripta plurimi versarent et describerent, facetias et lepores magis quam orationis formam curabant, quae paullatim ad vulgarem loquendi formulam reficta est, ut saepe antiqua scriptura ubique oblitterata et deleta sit, nonnumquam in antiquis codicum vitiis tuto delitescat, unde acuti critici eruerunt, Graeculi quia non intelligebant abstinebant manum. Genus hoc vitiorum quale sit et quemadmodum vetera menda bonas formas ab interitu vindicare possint insigni exemplo ostendam.

Indocti ἰδιῶται, quos *Graeculos* dicere licebit, pro ὀλισθάνω dicebant ὀλισθαίνω et ὠλίσθησα pro ὤλισθον, ut passim antiqua forma aoristi apud istos abire solet in formam e vulgari analogia ductam, ut ἤξα, ἔτεξα, ἔλειψα, ἔφευξα, ἡμάρτησα, ἐβλάστησα, ἀπέδρασα (pro ἀπέδραν), ἤρησα (pro εἶλον), ἔθρεξα (pro ἔδραμον), ἔπεια plurimorum usu tritum, alia non pauca. Istas dicendi sordes et immunditiem librarii antiquis scriptoribus certa contagione solent affricare, docti partem tantum ex istis ausi sunt tollere, alia dubitanter retinent, alia sine ulla dubitatione habent pro integerrimis sanissimisque. Sic ἐντέξαι pro ἐντεκεῖν Atticum esse docti homines facile credunt, quod si in ARISTOPHANE (*Lys.* 553) concoquere TH. BERGKIUS potuit, idque post veram lectionem ἐντάξαι ab HIRSCHIGIO repertam, quid caeteros ferre posse censeas? Itaque sicubi ὤλισθον erat scriptum, facile ad suum ὠλίσθησα aberrant librarii ἰδιῶται, idque si pergunt facere tandem genuina forma sine vestigio perit. Periisset igitur in ALCIPHRONE, nam pro ὤλισθεν I. 18. 1. ὠλίσθησεν irrepsit et III. 64. 3 κατολισθήσας pro κατολισθών et rhetor nitorem sermonis antiqui ea labe et macula infecisse poterat videri, nisi vitium felix II. 11. 2 commissum hominem absolveret, ubi in libris est: ὧν διὰ τὸ πλῆθος ἀπολεισθαί μοι τῆς μνήμης τὰ πλείονα, in quo mendo vera lectio ἀπώλισθε per multa saecula tuto delituit et manus indoctas effugit, ut renatis litteris perite in lucem revocaretur. Graeculi, si huius loci tenebras dispellere potuissent, sine ulla controversia ἀπώλισθησε scripsissent, quemadmodum in PLUTARCHI *Cleomene* XIX. p. 813 quum optimi libri servant: ἔλαθε δὲ διολισθών, reliqui omnes διολισθήσας exhibent, quae vulgaris lectio fuit usque ad SIXTENSIVM. Simillimo vitio librarii in ARISTOPHANIS lepidissimo loco *Lysistr.* 677 dederant:

ἰππικώτατον γάρ ἐστι χρῆμα κάποχον γυνή
κοῦκ ἀναπολίσθαι τρέχοντος.

pro ἀν ἀπολίσθοι, quod quum DAWESIVS reperisset (*Miscell. Crit.* p. 359) meliores libri excussi confirmarunt. Ut igitur ὀλισθῆσαι ex plebeiae dictionis negligentia irrepere solet, sic frequentius etiam ὀλισθαίνω obtruditur invilis veterum imitatoribus, quae forma, sicuti et οἰθαίνω, nihilo est sanior quam si quis ὀφλισκαίνω dicere voluisset. Poëtastri iis utuntur, qui miscent ele-

gantias e velerum lectione arreptas et sordes, quas a saeculi sui contagione traxerunt, ut rectissime iudicat KIDDUS ad DAWESIIUM p. 581.

Apparet ex his quam anceps et ambigua res sit statuere utrum scriptoris an librarii errorem deprehenderis. Sitne bene *Graecum* an non sit numquam fere esse potest dubitatio: quid *Attici* ipsi soliti fuerint in quaque re dicere sciri potest et e multis vitiis Codicum, Grammaticorum, Editorum veluti e scoria purum putum aurum excerni. Sic igitur vitium manifestum tenetur, id quaeritur utrius negligentia sit peccatum. Videor mihi reperisse rationem, qua Atticistae paulo elegantiores multis erroribus absolvi possint, quos in scribas esse transferendos sic mihi quidem persuadeo: praecepta Atticistarum, ut supra dicebam, non hanc vim habebant, ut ex iis dialectus *Attica* cognosceretur, sed ut sermonis popularium vitia et negligentia, ad *Atheniensium* incorruptam consuetudinem exacta, apparerent et corrigerentur. Clamosus est in ea re et plagosus, opinor, fuit PHERYNICHUS, qui ita solet: ἐσχάτως ἀδόκιμον, πάνυ ἀμαθῶς, κάκιστον, ἐσχάτως βάρβαρα, ἀποτρέπου λέγειν, ἐνεκαλυψάμην ὁρῶν p. 69, ὁ τοῦτο λέγων ληρεῖ p. 137, ἐναυτίασα τοῦτ' ἀκούσας p. 194, αὐτὴ ναυτίας ἄξιον τοῦνομα p. 226, aut similia. MOERIS clementius agit et benignius, sed quoniam tecte et lenissime aequalium vitia arguit, factum est ut quid potissimum ageret a multis non satis animadvertetur. Quid inter utrumque magistrum sermonis intersit, ita ostendam: indocti ἰδιῶται dicebant ἀπελεύσομαι, quia nesciebant ἄπειμι esse dicendum. Ea res, quam nunc pueri non nesciunt, quamque omnium veterum usus perpetuus demonstrat, olim solis doctis erat nota et sedulo ab iis inculcatur. Quidquid de ea re sciri potest collectum est a KIDDIO ad DAWESIIUM M. C. p. 126. Unum addam: POLLUX diligenter docet COMMODUM principem verbi κατέρχομαι futurum esse κάτειμι, ne forte erret. III §. 93, κατέρχεται καὶ κάτεισιν ἐπὶ τοῦ μέλλοντος χρόνου. Idem igitur PHERYNICHUS et Moeris docuere. PHERYNICHUS sic p. 37: ἀπελεύσομαι: παντάπασι φυλάττου, οὔτε γὰρ οἱ δόκιμοι ῥήτορες οὔτε ἡ ἀρχαία κωμῳδία οὔτε Πλάτων κέχρηται τῇ φωνῇ, ἀντὶ δὲ αὐτοῦ τῷ ἄπειμι χρῶ καὶ τοῖς ὁμοειδέσιν ὡσαύτως. ἐπεξελευσόμενος: ἄλλος οὗτος Ἡρακλῆς (sic legendum), τοῦτ' οὖν ἔσυρεν ἐκ τριόδου Φαβωρίνος, χρὴ γὰρ ἐπεξιῶν

εἰπεῖν, καὶ γὰρ ἐπέξειμι λέγεται ἀλλ' οὐκ ἐπεξελεύσομαι. Videte quos fluctus in simpulo excitet, at MORIS idem summa lenitate ita docet: ἄπεισιν Ἀττικῶς, ἀπελεύσεται Ἑλληνικῶς, cuius praecepti eadem vis est atque Phrynichi, neque valet ad aperiendam *Atticorum* consuetudinem sed ad arguendum aequalium errorem. Eadem est ratio omnium propemodum MORIS praeceptorum, quibus sine ulla asperitate verborum, sine convicio aut opprobrio, veluti tacitus ac nutu popularium vitiosam consuetudinem corrigit. Sic quod in eadem pag. legitur: ἀκροᾷ Ἀττικῶς, ἀκροᾷσαι Ἑλληνικῶς, ecquis crediderit scriptum esse ut formae, qualis est ἀκροᾷ, observarentur, an ut vitiosum ἀκροᾷσαι notaretur? MORIS caeterique magistri paulo antiquiores, (nam THOMAS ipse indiget magistro, qui se meliora doceat et multa inepta dedoceat) si ita legentur ut cognoscatur, quibus in rebus οἱ ἰδιῶται impingere fuerint soliti, quae vitia sermonis fuerint pervulgata et hinc in antiquorum libros invecta, egregium usum habebunt ad veterum scripta passim purganda iis mendis, quae saeculi contagio affricuit turpissima et plurima. Perpauca sunt vitia de magna copia, quam MORIS expromsit, quae non saepe in optimi et probatissimi cuiusque scriptoris antiqui libris appareant et aequissimo animo ab Editoribus et Criticis ferantur. In eo loco, in quem fortuito incidimus, MORIS ordine haec dicendi vitia refutat: ἀπηλάσθη pro ἀπηλάθη, ἀπαλλακτικῶς ἔχοντες pro ἀπαλλαξείοντες, ἀγέτωσαν, ἀδέτωσαν et similia pro ἀγόντων, ἀδόντων cet., ἀκροᾷσαι pro ἀκροᾷ, ἀπελεύσεται pro ἄπεισιν, ἀλέσεις pro ἀλεῖς cet. Haec omnia, quamquam manifesto sunt vitiosa et sequiore aetate apud Graeculos nata, tamen vetustos scriptores adhuc impune inquinant, alia raro et in paucis libris, alia frequentius, alia passim in omnibus. De quo genere est ἀγέτωσαν et ἀγέσθωσαν, quae in cuius scriptoris *Attici* Codicibus et Editionibus non leguntur? Constat formam esse sequiorem, *Macedonicam*; editores non audiunt. In poetis metri ratio arcet soloecismum, nulli apparent; caeteris non est idem praesidium, exempla pullulant. Similiter quod vitium in ἀλέσεις MORIS notavit, quia omnes iam dudum ita peccaverant, omnia antiquorum scripta infecit. Nempe olim abierant in desuetudinem et in solis Veterum libris apparebant formae, quae antiquitus *solae*

fuerant in usu: ἀλῶ, καλῶ, τελῶ, γαμῶ, ὀλῶ, κορῶ, σορῶ, ἀμφιῶ, μαχοῦμαι, et ἐλῶ, βιβῶ, κρεμῶ, πετῶ, κερῶ, σκεδῶ, πελῶ: rariora sunt κολῶ et κολῶμαι: singularia, nobis quidem, ἐξετῶ apud ISOCHRATEM p. 195. c. coll. *Antiall.* BEKKERI p. 251, 52. et συσκιῶ in SOPHOCLES *Oedip. Colon.* vs. 406. His igitur formis *Attici solis* utebantur, ut numquam quisquam καλέσω, διατελέσω aut similiter diceret, neque ἐλάσω, βιβάσω, πετάσω aut quidquam de caeteris, neque adeo καλέσομαι aut ἀναβιβάσομαι aut aliud quid huiusmodi esset in usu. Animadverti has formas iam olim interiisse et antiquissimam esse labem, qua καλέσω, καλέσομαι, βιβάσω, βιβάσομαι, ἐλάσω, διατελέσω et similia omnes coeperint dicere et scribere. Hinc factum est ut novae formae passim subreperent in antiquarum sedem, unde sequitur restituenda esse ubique locorum quae constet vitio et fraude esse de loco deiecta. Itaque καλέσω, ut hoc utar, undique est expellendum, quo male pedem intulit (nisi forte coniunctivus sit, ut apud SOPHOCLE in *Philoct.* 1452,

Φέρε νυν σείχων χώραν καλέσω.

et in ARISTOPHANIS *Pluto* 964.

Φέρε νυν ἐγὼ τῶν ἔνδοθεν καλέσω τινά.

et *Lysistr.* 851 et 864) et ἐγκαλέσω, ἐπικαλέσομαι, διατελέσω, quae aliquoties in PLATONE et Oratoribus et aliis occurrunt, certa emendatione refingenda sunt ad constantem et perpetuum *Atticorum* usum. Non magis parcendum est soloecismis, quales sunt βιβάσω, προσβιβάσω, ἀναβιβάσομαι etc., qui ubicumque apud veteres leguntur, Graeculorum vitio leguntur, non *Graecorum*. In animo est *Atticorum* locos, qui huc faciant, diligenter collectos inter se componere et demonstrare scripturas, quas improbem, non esse antiquas aut sanas sed antiquis et sanis substitutas. Poterit sibi quisque inter legendum facile explorare satisne verum et certum sit, quod nunc paucis expromam et eiusmodi est, ut eam controversiam vel solum dirimere possit. Librarii, magistri, lectores omne genus, qui veteres formas expellebant, ubicumque non satis apparebat futuri temporis eas formas esse, manus abstinebant; praesentis temporis esse suspicantur et servant intactas, ubi καλῶ v. c. futurum esse intelligunt in καλέσω refingunt, ubi non intelligunt nihil movent. Locus est in AESCHINIS *Timarchea*, ubi bis

Orator καλῶ posuerat pro vocabo, in secunda parte loci non senserunt idem dici: itaque sic vulgo legitur § 67, οὐκοῦν καὶ αὐτὸν ὑμῖν καλέσω τὸν Ἠγήσανδρον, γέγραφα δ' αὐτῷ μαρτυρίαν κοσμιωτέραν μὲν ἢ κατ' ἐκεῖνον, μικρῷ δὲ σαφεσέραν ἢ τῷ Μισγόλῃ. οὐκ ἄγνοῶ δ' ὅτι ἀπομεῖται καὶ ἐπιорκήσει. διὰ τί οὖν αὐτὸν καλῶ ἐπὶ τὴν μαρτυρίαν; ἴν' ὑμῖν ἐπιδείξω κτέ. Qui non sentit καλῶ futurum esse, nihil umquam de genere hoc sentiet, at librariis et sciolis nihil suboluit, itaque prius καλῶ ad suam consuetudinem revocarunt, alterum reliquerunt inviolatum. Si haec ratio constabit potestne certiore indicio confirmari id quod suapte natura satis erat certum, *unam* esse formam in usu, non *duas*, quibus suo arbitratu *Attici* promiscue uterentur. Praeterea, si quis hos locos diligentius inspiciet, in multis corruptelam subesse etiam aliis indiciis deprehendet, veluti in *LYSIAE* oratione XVIII. § 24, οὐκ ἔχω, ὧ ἄνδρες δικασαί, οὗσιν αὖς δεησομένους ὑπὲρ ἡμῶν ἀναβιβάσομαι, ubi ἀναβιβάσωμαι, ut opinor, est necessarium.

Itaque in *MORRIDE* et *Atticistis*, si quis eorum praeceptis sic uti volet, egregium paratum erit *Atticis* praesidium, non quo melius intelligantur, sed quo eluantur sordes nilorem *Atticae* venustatis obscurantes. Cavendum autem diligenter erit ne temere quid Grammatico credas neve caecum ducem temere sequaris. Quam saepe, quam turpiter, quam ioculariter errare soleant, nota res est. *MORRIS* pro *Atticis* venditat *Homerica* et *Ionica*, quibus *Tragici* soli delectabantur, aut vocabula prisca et casca e *SOLONIS* legibus sublecta: cf. v. v.: ἀῆρ βαθεῖα, ἥρω, ἰδρῶ, κυκεῶ, νέατον, ψεδνός, ἄθυρμα, δημούμενον, διῆρες, βουλυτός. Solonea sunt in v. v.: σεισάχθειαν, ὀπύειν, ἐξίλλειν: aut usum et proprietatem *Atticorum* non satis callere arguitur, miscet aliena, diversa confundit, scriptura codicum depravata decipitur, ut in ἀνηλωμένα, ἀνασχήσεται, ἀπεῖπα, βλάβος, διωκάθειν (pro διωκαθεῖν aoristo, cf. *ELMSLEIUS* ad *Medeam* 186), εἰς τρίτην ἡμέραν, κρεμάθρα, κνισᾶν, ὧφειλε, cet.: ignorabat quo certo usu distarent γραψάμενος et γράψας, φαῦλον et φλαῦρον, δεσμοί et δεσμά, πεπραγώς et πεπραχώς, alia. Codices depravati eum deceperunt in ἀνακωχή pro ἀνοκωχή, κατακώχιμα pro κατοκώχιμα, alibi: ab his igitur si caveris, ut nihil erroris subesse certo scias, *MORRIS* in eum modum adhi-

bitus, quo diximus, *Atticis* scriptoribus egregium erit emendationis subsidium.

Atticorum imitatoribus sero natis, quorum causa hanc disputationem ingressi sumus, MORRIS, PHRYNICHUS caeterique magistri non prorsus eodem modo proderunt sed alio non multum dissimili. Quis enim serio in animum inducere sibi poterit, quae istis magistris tam nota et perspecta sint, ea LUCIANO et ALCIPHRONI aut ignota et inaudita esse aut non satis firmiter animis impressa, ut imprudentes et alias res agentes immemores harum legum in errores delabi potuerint. Ecquis est qui putet magistros scire ἄπεισι bene *Graecum* esse, non ἀπελεύσεται, LUCIANUM et ALCIPHRONEM nescire, vel modo meminisse, inodo oblivisci? Quis tam est veterum membranarum inepte fautor, ut non hoc fateatur? Si mihi hoc dederis falsarios tenemus manifestos. Eosdem arguunt lectionum discrepantiae. Memoravi-
mus supra dicendi vitium, quo Graeculi pro ἀκροᾷ dicebant ἀκροᾶσαι: fefellit eos analogiae species in ἡκρόασαι, τεθέασαι, πεπεύρασαι similibusque et manifestus error est. Hinc igitur in ALCIPHRONIS optimo codice *Vindobonensi*, qui littera B notatur, nata scriptura est III. 11. 3, ἀμιλλᾶσαι ταῖς ἀσικαῖς ταυταισί, quam pro sua Graecitatis peritia WAGNERUS recepit pro ἀμιλλᾶ, perinde esse annotans. Quemadmodum igitur ἀμιλλᾶσαι apparet deberi Graeculo ad aequalium consuetudinem aberranti, sic ALCIPHRONI imputari non posse arbitror vitia et errores huiusmodi: I. 28. 2, ἀναπνέεις. Fragm. 4, προσπνέειν, I. 28. 1, ἀεργός. III. 51. 3, ὀσέα. III. 26, προσοφλήσαι pro προσοφλεῖν. III. 22. 2, Πνυκός. III. 61. 3, Πνύκα. III. 17. 2, ἀπελεύση pro ἄπει. I. 56. 1, ἐν Μυρρινοῦντι pro adverbio Μυρρινοῦντι, ut Ῥαμνοῦντι, Ἀγνοῦντι (STEPH. BYZ. in v. Ἀγνοῦς) alia, ἐν Μυρρινοῦντι tam pravum est ac si quis ἐν Ἰσθμοῖ vel ἐν Ὀλυμπίαισι vellet dicere: aequè vitiosum est, quamquam multis non videtur, ἐν Μαραθῶνι. I. 25. 1, τὸ χρέος pro τὸ χρεών. II. 2. 3, σωμυλεύεσθαι pro σωμύλλεσθαι. II. 2. 9, ἀπήλαυεν pro ἀπέλαυεν. II. 5. 3, καταλίποιτο pro καταλείποιτο. II. 4. 15, γασριμαντεύεσθαι, qua forma pessime analogia corrumpitur. III. 3. 1, χρυσίνους pro χρυσοῦς. III. 47. 3, τὸν ὑδρορρόαν pro τὴν ὑδρορροήν. ibid. κατεκρύβην. III. 48, 4, ἀμοιβή pro χάρις. III. 39. 1, συνδέων pro συνδῶν. III. 52. 3, λήσεται. (recte. III. 70.

3, λήσω.) III. 64. 3, ῥεύσεις pro ῥυείη. III. 72. 2, κυσοδόχη pro κυσοδόκη. III. 7. 5, Πειραιοῖ pro ἐν Πειραιεῖ. III. 19. 2, εἰς σέ pro εἰς σοῦ. III. 42. 2, δίδεισι pro διέρχεται. III. 53. 2, κεῖθι pro ἐκεῖ. III. 57, οἰνωμένος pro μεθύων et barbare ἔσκωψάμην pro ἔσκωψα. III. 59, κατ' ὄναρ pro ὄναρ. III. 60. 1, ἀνατρέφειν pro ἀνατρέφεισθαι. III. 70. 4, ἐπὶ μήκιστον χρόνον pro διὰ πλείους χρόνου. III. 72. 2, ὑπετόπησεν pro ὑπώπτεισεν. I. 1. 1, οἱ βορρεῖς pro βορραῖ. I. 12. 2, κατακλιθεῖς, (recte et *Attice* in fragm. 6 κατακλινῶμεν.) I. 34. 6 τασιάζει τὰ κοινὰ pro τὴν πόλιν εἰς τὰς καθίστησι sive ταραττει. III. 40. 4 et 41. 3, τοὺς πατέρας pro γονέας. III. 53. 1, εἰσέφρησα pro εἰσέφρησα ἑμαυτόν. III. 61. 3, ἀγαπῶ ἐκπορίζειν pro ἐκπορίζων. Sic φθάνειν contra naturam verbi et usum antiquitatis positum est III. 4. 17, φθήσεσθαι ἐλθεῖν pro ἐλθών. Non negaverim fieri posse, ut nonnulla ex his ipsi ALCIPHRONI imputanda sint; omnia haec ab eo commissa esse, qui totus fuerit in poetis antiquae comoediae lectitandis et ARISTOPHANE ante omnes, qui novae comoediae fabulas versabat et praecipue Menandreas, qui PLATONEM terebat et DEMOSTHENEM, ut ab his omnibus ἀττικίζειν disceret, eum igitur turpiter impegisse in iis omnibus, quae magister quilibet in numerato haberet et ad fastidium usque inculcaret, id mihi haudquaquam videtur credibile. Etiam in reliquis vitiis, quae iam indicabo, compluscula esse suspicor, quae mala manus invexit; satis habeo si id vicero, partem utique peccatorum ipsius Rhetoris negligentia esse commissam, qui, ut sequiores omnes, *Atticorum* sermonem non tam diligenter observavit et imbibit, ut non subinde laberetur. Ex eo genere est quod legitur III. 3. 6, ἡ Ἀρεοπαγίτις βουλή pro ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου. III. 10. 3, ἐνθύμιον ποιησάμενος pro ἐνθυμηθείς. III. 20. 4, ἐξ ὀφθαλμῶν ἐπολεῖ pro ἐποιεῖτο, ut ἐκποδῶν ἐποιεῖτο, sic et I. 19. 1, ποιεῖν νουθεσίαν pravum est, pro νουθετεῖν dici potest νουθεσίαν ποιεῖσθαι non ποιεῖν. III. 42. 3, ἀμφιάσει pro ἀμφιεῖ III. 44. 1, ἀνέφγεν οἰκία pro ἀνέφκται, ut III. 47. 3, ἀνεφγότα pro ἀνεφγμένον, cuius vitii recte ALCIPHRONEM arguit LOBECK ad PHRYNICH. p. 128. I. 25, εἰδὼς ταῦθ' οὕτως ἔχειν pro ἔχοντα. I. 26, διὰ χειρὸς κατέχοντα, veteres ἔχοντα. II. 4. 5, προταλίζειν, MENANDER ipse ἐπισημαίνεισθαι hoc appellabat. II. 4. 6, ὑπερβάλασσοι, Attici διαπόντιοι. II. 4. 14, χρησηριασθῶμεν, illi

μαντευσώμεθα dicēbant. III. 10. 3, προχειρίσασθαι στρατηγόν, id *Attici* αἰρεῖσθαι dicunt, Quos commemorat ALCIFERON. I. 11, μασηῖρας *Atticorum* ipse alicunde ex *Ionia* arripuit. *Atheniensibus* ζητηταί erant, sed in re diversissima. Quod dicit I. 22. 3, ἤρχετο, et in fragmento 6, παρήρχοντο, nesciebant veteres Magistri ἤρχομην non esse in usu, sed ἦα ubique in eius locum subire. Apud omnes veteres ἤρχομην est incipiebam; et apud *Athenienses* quidem praeter ipsum ἔρχομαι nihil in usu est, nusquam ἔρχεσθαι aut ἔρχόμενος legitur sed ἰέναι et ἰών. Quod qui primus vidit et demonstravit ELMSLEIUS ad EURIPIDIS *Heraclidas* vs. 210, paucissima tantum nobis reliquit paulo melius constituenda. Miror virum acutissimum in THUCYDIDE ferre potuisse duos soloecismos tam putidos, quales leguntur IV. 120, περὶ δὲ τὰς ἡμέρας ταύτας, αἷς ἐπήρχοντο, Σκιώνη ἀπέστη et IV. 121, ἰδίᾳ δ' ἐταινίουν τε καὶ προσήρχοντο ὥσπερ ἀθλητῇ; in hoc loco vera scriptura reponi poterat ex POLLUCE III. 182, Ξενοφῶν γὰρ εἶρηκεν· ἐταινίουν τε καὶ προσήεσαν ὥσπερ ἀθλητῇ, errore XENOPHONTEM pro THUCYDIDE nominat, quem turpi soloecismo liberat. Videor mihi perspexisse unde invectum fuerit vitium. Neque THUCYDIDES neque *Atheniensium* antiquiorum quisquam ἦεσαν aut προσήεσαν aut ἀπήεσαν aut παρήεσαν umquam dixit, quemadmodum neque ἦειμεν aut ἦειτε dicebant, sed constanter omnes ἦμεν, ἦτε et ἦσαν. Et de ἦμεν quidem et ἦτε nunc tandem inter Editores et Criticos satis videtur constare, et invitis codicibus tantum non omnibus κατῆμεν, προσῆμεν, ἀπῆμεν, ἐξῆτε, ἀπῆτε et similia passim *Atticis* restitui coepta sunt. Sic BEKKERUS in DEMOSTH. de Coron. p. 306, 11. καὶ ταῦθ' ὑπὲρ τῶν ἐχθρῶν ἀπήειτε βεβουλευμένοι contra libros omnes optime dedit ἀπῆτε. Ibid. p. 346, 16. προσῆειμεν τῇ βουλῇ, unus liber, *Parisinus* S, qui instar omnium est, προσῆμεν exhibuit. Utriusque lectionis vindex est Grammaticus antiquus ex codice *Vossiano* descriptus in Gaisfordi annotatione ad ETYMOLOG. M. p. 121, 39. In ἦσαν, παρήσαν, προσῆσαν, ἀπῆσαν, et caeteris compositis, nescio quomodo iidem pertinaciter repugnant neque quidquam morantur poetarum testimonia, Grammaticorum auctoritatem et codicum scripturas, quibus omnibus accedit analogiae πειθανάγκη. Putemusne ARISTOPHANEM quum scriberet in *Equit.* 608:

ταῖς ὀπλαῖς ὤρυττον εὐνάς καὶ μετῆσαν τρώματα,
 aliter dixisse quam solerent populares omnes? Luculentum
 est scholion in ΠΛΑΤΟΝΕΜ, quod ΡΗΟΤΙΟΥ cum multis aliis in Le-
 xici sui farraginem recepit, unde sublegit ΣΥΔΑΣ: ἦα: δισυλλά-
 βως, τὸ ἐπορευόμεν, σὺν τῷ ἰ γράφεται, οἱ γοῦν Ἰωνες ἦια λέ-
 γουσι καὶ ἦισαν τὸ ἦσαν καὶ παρὰ Θουκυδίδῃ οὕτως ἀναγνωσκέον
 ὅτι ἀκμάζοντές τε ἦσαν ἐς αὐτόν, οἱ δὲ Ἰωνες ἤλεσαν καὶ
 ἦισαν (vitiose. *Iones tantum ἦισαν dicebant*). Ἀριστοφάνης
 Ὀλκασιν.

Ἐπεὶ δ' ἐγενόμην οἴπερ ἦ' ἐπὶ ξύλα.

Quod autem dixi codicum scripturas hanc analogiam confir-
 mare ita dico: saepenumero librarii, qui ἰ adscriptum negli-
 gere solebant, ἦσαν, παρῆσαν, παρεξῆσαν, ἐπεξῆσαν et similia
 retinuerunt, quia eas formas ad εἶναι referebant, quamquam ad
 ἰέναι esse referendas passim diligenter inspicienti constabit. Si
 his locis ἰ addideris habebis *Atticorum* manum; si ἦσαν re-
 pones, quod nonnullos facere video, *Atticam* dialectum cor-
 rumpes, id quod scribae dudum fecissent, nisi eos alius opinionis
 error retinisset. Apud ΔΕΜΟΣΘΕΝΕΜ editur in prima *Olyn-*
thiaca p. 11: ὅθ' ἤκομεν Εὐβοεῦσιν βεβοηθηκότες καὶ παρῆσαν
 Ἀμφιπολιτῶν Ἰέραξ καὶ Στρατοκλῆς ἐπὶ τουτὶ τὸ βῆμα, mani-
 festo errore. Graecum est ἀναβαίνειν, βαδίζειν, παρίεναι ἐπὶ τὸ
 βῆμα et καθῆσθαι ἐπὶ τοῦ βήματος, ΔΕΜΟΣΘ. in *Olympiod.* p. 1176:
 ΑΡΙΣΤ. in *Pluto* 382: οἱ ἐπὶ τοῦ βήματος λόγοι, ΔΕΜΟΣΘ. ἀε
Symmor. p, 189: non possunt haec permutari: quid multa?
 παρῆσαν est reponendum. Eadem medicina locis complusculis
 ΘΟΥΚΥΔΙΔΙΣ, ΧΕΝΟΡΗΟΝΤΙΣ et aliorum factitanda est. Vidi nu-
 pergrime qui in ΧΕΝΟΡΗΟΝΤΙΣ *Hellenicis* II. 1. 18, Λύσανδρος ἐξ
 Ἀβύδου παρέπλει καὶ ἄλλοι παρῆσαν πεζῇ, reponeret παρήε-
 σαν. Perficiet emendationem, qui παρῆσαν dabit. Librarii dum
 sedulo formas sibi inauditas expellebant et ἦσαν sive ἦσαν in
 ἦσαν refingebant, nonnumquam imperfectum ἀπῆσαν temere ar-
 ripuerunt et per vim, ubi *aberrant* requiritur, dederunt *abiere*.
 Bis hoc in ΘΟΥΚΥΔΙΔΕ deprehendi. IV. 39, περὶ εἴκοσιν ἡμέρας,
 ἐν αἷς οἱ πρέσβεις περὶ τῶν σπονδῶν ἀπῆσαν, iocularem erro-
 rem vides, et turpius etiam cap. 42: ἐν Λευκαδίᾳ ἀπῆσαν αὐ-
 τῶν πεντακόσιοι Φρουροί. In ΧΕΝΟΡΗΟΝΤΙΣ *Anabasi* III. 4. 23, εἴ-
 που δέοι τι τῆς Φάλαγγος ἐπιπαρῆσαν οὔτοι, participium in

§ 30 ἐπιπαριόντες et Codicum lectiones ἐπεὶ παρήσαν et res ipsa denique clamat ἐπιπαρῆσαν verum esse. AESCHINES in *Clesiph.* p. 63, 44 παρῆμεν τῇ ὑπεραίᾳ εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Manu ducit ad veram lectionem locus qui legitur p. 67, 16, παρελθὼν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, unde emergit, παρῆμεν. cf. p. 84, 12, παρελθόντα εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Itaque THUCYDIDES προσῆσαν ὥσπερ ἀθλητῇ scripserat, magistelli, qui THUCYDIDEM multo peius quam vulgo creditur mulcarunt (ut in his *Lectionibus* primo quoque tempore ostendam), προσήρχοντο adscripserunt, idque, uti sit, irrepsit. In altero loco quid sit περὶ τὰς ἡμέρας ταύτας, αἷς ἐπήρχοντο, neminem vidi qui intelligeret, nam quod interpretantur esse *commeare*, *invicem visere*, *adire*, nauci non est; ἐπιμιξία haec est et ἐπιμίγνυσθαι dicitur, non ἐπίέναι, quod de *hostili* fere *invasione* ponitur. Aut monstri aliquid alitur in eo loco, aut αἷς ἐπήρχοντο ablegandum eo, unde male pedem intulit. In ARISTOPHANIS *Thesmoph.* 504:

ὁ δ' ἀνὴρ περιήρχετ' ὠκυτόκι' ὠνούμενος,
fugit ELMSLEIUM ratio, quum περιῆεν vel περιῆρρεν corrigeret, quorum hoc usitatum non est, illud barbarum. Repone:

ὁ δ' ἀνὴρ περιῆειν ὠκυτόκι' ὠνούμενος,
quam formam satis stabilivit noster omnium καθηγεμῶν DAWESIIUS in *Miscell. Crit.*, a quo quum πεποίθειν, ἥδειν, ἥειν, προσῆειν omnes accepimus, subirascor iis qui in *Anibius* vs. 1298:

ὄρτυξ ἐκαλεῖτο, καὶ γὰρ ἦκεν ὄρτυγι,
concoquere potuerunt pro ἦκειν a DAWESIO reperto p. 301. Praeterea notandum est verbum ὑπέρχομαι, ubi significat *θωπεύειν*, *πρὸς χάριν ὀμιλεῖν*, ea lege non teneri. Athenienses enim ὑπέρχεσθαι dicunt eo sensu, non ὑπιέναι, et ὑπερχόμενος non ὑπιών. Exemplum sunt apud PLATONEM, DEMOSTHENEM, alios. At nihil horum ALCIPHRON aut caeteri *Atticorum* imitatores viderunt. Opportunum vitium, κάτιμεν I. 39. 7. servavit κατῆμεν, quod perite SEILERUS eruit; ἤρχετο et παρήρχοντο auctori suo relinquenda.

Decepit ALCIPHRONEM, ut permultos alios multo antiquiores, fallax analogia, quum ex aoristo εἰλόμην, ἐξειλόμην, ἀφειλόμην cet. futuri formam ἐλοῦμαι, ἐξελοῦμαι, ἀφελοῦμαι cet. aut in activa forma καθελῶ, ἀνελῶ, ἐξελῶ contra certam analogiam et usum de suo finxerunt. ALCIPHRON ita peccavit, I. 6. 3, ἐκ

τῆς πικρᾶς τῶν ἀγορανόμων ἐξελοῦνται ἡμᾶς χειρός, ubi ἐξαιρή-
 σονται *Graecum* est. Fuit olim hoc vitium pervulgatum, quo plūs
 excusationis habet, quamquam diligenter admonent Magistri
 auctoritatem veterum opposcentes. PHOTIUS p. 121. 15, καθαι-
 ρήσετε, οὐ καθελεῖτε: Θουκυδίδης καὶ τῶν ἄλλων οἱ πλείους,
 non audebant dicere καὶ οἱ ἄλλοι σύμπαντες, propter auctori-
 tatem futilis poëtae comici, TIMOSTRATI, quem adversarii tam-
 quam machinam admovebant, vid. BEKKERI ἀντιαττικισήν p. 80.
 12. E PHOTIO emendandus SUIDAS, cuius locus corruptus LO-
 BECKIO fraudi fuit ad PHRYN. p. 724. Quam frequens fuerit hoc
 vitium notabo in eo auctore, quo nemo diligentius Oratores *At-
 ticos* et Historicos et Philosophos trivit, DIONYSIUM dico HALI-
 CARNASSENSEM in *Antiquitatibus Romanis*, I. 24, ζῆλον ἀξιούμενοι,
 verissime *Valicanus* codex ἐξελούμενοι. IV. 75, μεσοβασιλέα ἐλοῦ-
 μαι. VII. 56, ἐξελεῖ. VIII. 34, ἀνελούντων. 86, ἐξελοῦντες τὸ
 Φρούριον. IX. 26, τὴν Ῥωμαίων καθελοῦντες ἀρχήν. X. 49, ἀφε-
 λεῖται τὸ εὐσεβές, XI. 18, ἀνελοῦμεν ἐκ μέσου τοὺς Φλυάρους.
 Recte CASAUBONUS XI. 5, ἀφελεῖσθε rescripit pro ἀφείλεσθε.
 Simili modo VIII. 51, pro ἀνεῖλε emenda ἀνελεῖ et X. 44,
 ἐξαιροῦντες refinge in ἐξελοῦντες. Si tam saepe deliquit DIONY-
 SIUS, Criticorum acerrimus, censura columbis parcere poterit.

Maiorem etiam ab ea parte excusationem habet error, quem
 nunc indicabo, non tantum communem omnibus, sed perpe-
 tuum. Legitur apud ALKIPHRONEM III. 52. 3, λάλος γείτων ἢ
 ψίθυρος οἰκέτης ἀγορεύσει τὸ πρᾶγμα εἰς τοῦμφανές et III. 69. 1,
 ἐξηγόρευσά Μνησιλόχῳ τῷ Παιανιεῖ τὴν τῆς γαμετῆς ἀσέλγειαν.
 Vitium, quod utrobique est, ita arguam ut labem eandem late-
 gliscentem simul arguam, re paulo altius repetita. Λέγειν
dicendi et *loquendi* significationem in tribus tantum compositis
 retinet, ἀντιλέγειν, ἐπιλέγειν et προλέγειν. Reliqua verbi λέ-
 γειν familia, ut ita dicam, et cognatio in compositis omnibus
 superest: ἐρῶ, εἶπον, εἶρηκα, εἶρημαι, εἰρήσομαι, ἐρρήθην, ῥηθή-
 σομαι, ῥῆσις, ῥητός, ῥητέον, non tantum in ἀντερῶ cet., ἐπερῶ
 cet., προερῶ cet. exstant, sed eadem omnia sunt in ἀνερῶ, ἀνεῖ-
 πον, ἀνείρηκα, ἀνερρήθην, ἀνάρρησις cet. Similiter in ἀπερῶ,
 διερῶ, ἐξερῶ, κατερῶ, προσερῶ, συνερῶ et ὑπερῶ, quibus quum
 forma in -λέγω nulla responderet, in eius locum subiit ubique
 — ἀγορεύω et — ἡγόρευον. Sic ὁ κήρυξ ἀνερεῖ aut ἀνεῖπεν ὁ

κήρυξ ubi ad praesens tempus est redigendum, quia ἀναλέγει eo sensu dici non potest, ἀναγορεύει δὲ κήρυξ dicitur. Eodem modo formae ἀπαγορεύειν, διαγορεύειν, ἐξαγορεύειν, καταγορεύειν, προσαγορεύειν, ἀντιπροσαγορεύειν, συναγορεύειν et ὑπαγορεύειν, quibus accedit προαγορεύειν pro προλέγειν, respondent formis, quas diximus, unde sequitur praesentis tantum et imperfecti formam in usu esse, in caeteris subire — ἐρῶ, — εἶπον cet. Apud Aeschinem in *Ctesiphontea* ubi multus est Orator in demonstrando ius non esse renuntiari in theatro, qui ex plebeiscito corona aurea donatus sit, passim omnes formas verbi ἀναγορεύειν usurpat. § 3, ἀναγορεύη. 40, ἀνειπεῖν. 45, ἀναρρηθῆναι. 122, ὁ κήρυξ ἀνεῖπε et mox καὶ πάλιν ὁ αὐτὸς κήρυξ ἀνηγόρευε. 154, 155, προελθὼν ὁ κήρυξ — τί ποτ' ἀνερεῖ et 189, δεῖ γὰρ τὸν κήρυκα ἀψευδεῖν, ὅταν τὴν ἀνάρρησιν ἐν τῷ θεάτρῳ ποιῇται. Eadem plane est ratio reliquorum omnium, ὁ νόμος διαγορεύει et διειρημένον et διάρρησις et διαρρήδην: ἀπαγορεύειν, ἀπερεῖν, ἀπειπεῖν et ἀπειρηκέναι sunt eiusdem verbi tempora diversa, quibus respondet nomen ἀπόρρησις, ut πρόρρησις verbo προαγορεύειν. Contraria sunt συναγορεύειν et ἀντιλέγειν, in reliquorum temporum formis conspirant, συνερῶ et ἀντερῶ, συνειπεῖν et ἀντειπεῖν, συνειρηκώς et ἀντειρηκώς. Perpetuus apud veteres omnes hic usus est: constat in carminibus Homericis, in *Ionium* libris omnibus, in *Atticorum*; ἐξαγορεύειν apud HOMERUM habet futurum ἐξερέω. HERODOT. I. 21 et 22, προεῖπε Μιλησίοισι πίνειν et ταῦτα δὲ προαγόρευε τῶνδε εἵνεκεν. XENOPH. *Memorab.* III. 13. 1, προσειπὼν — τινὰ χαίρειν οὐκ ἀντιπροσερρήθη. ARIST. *Plut.* 322:

Χαίρειν μὲν ὑμᾶς ἐσιν, ὦνδρες δημόται,
ἀρχαῖον ἤδη προσαγορεύειν καὶ σαπρόν.

EURIP. *Cyclop.* 101:

Χαίρειν προσεῖπα πρῶτα τὸν γεραίτατον.

Ὑπαγορεύειν, *verba praeire*, habet futurum in ARISTOPHANIS fragmento apud AMMON. *de D. V. v.* ὑπάγειν.

ἐγὼ δ' ὑπερῶ τὸν ὄρκον.

sed quid plura? quicunque hoc agat inter legendum videbit quam constanter hoc veteres teneant. Idem nullo negotio ad hanc lucem corriget scribarum errores. In ARISTOPHANIS *Pace* vs. 107, quod editur:

ἐὰν δὲ μή σοι καταγορεύσῃ,

a poeta scribi non potuit, nam κατείπη oportebat, scripsit καταγορεύῃ. Non est difficilis optio utrum in *Vespis* vs. 932:

ὅσας κατηγορήσῃ τὰς πανουργίας,

an κατηγορέυσῃ sit probandum, nam hoc *Allicis* est inauditum; praeterea κατηγορεῖν et καταγορεύειν tam certo discrimine et tam perspicuo, ut opinor, dirempta sunt, ut cuiusvis sit, qui modo scribarum errores audeat corrigere, ubique constituere utri verbo locus sit. Quid impedit ὁδοῦ πάρεργον ex hac observatione *LYSIAM* triplici mendo liberare. Legitur *Orat. XIII. §. 31.* οὐκ ἔδόκει αὐτοῖς ἅπαντα τὰ ληθῇ πω κατηγορηκέναι. *AGORATUS*, de quo haec dicuntur, non erat κατήγορος sed μηνυτής, itaque κατειρηκέναι requiro. Cf. §. 50, ubi verba περὶ ὧν Ἄγορατος κατείρηκεν ex ipsis ψηφίσμασι sumpta sunt, et ab *LYSIAE* verbis distinguenda. In eiusdem oratione *VII. §. 35.* ἐμοὶ δὲ δοκεῖ εἶναι εἰ περὶ αὐτῶν μὲν οἱ βασανιζόμενοι κατηγοροῦσιν εὖ εἰδότες ὅτι ἀποθανοῦνται, περὶ δὲ τῶν δεσποτῶν, οἷς πεφύκασιν κακονοῦσάτοι, μᾶλλον ἂν εἴλοντο ἀνέχεσθαι βασανιζόμενοι ἢ κατειπόντες ἀπηλλάχθαι τῶν παρόντων κακῶν; qui *LYSIAM* bene norunt et περὶ τίνος κατηγορεῖν non norunt, reponent καταγορεύουσιν et supplebunt: ἐμοὶ δὲ δοκεῖ ἄτοπον εἶναι. Miseret me praestantissimi Oratoris, cuius unus liber deterrimus pauculas orationes laceras et vitiis mendisque omne genus inquinatas ad nos propagavit. Si *THEOPHRASTI Characteres* exceperis, omnium pessime *LYSIAS* mulcatus circumfertur. Quid iis facias, qui in oratione *VI. §. 4.* Ἀνδοκίδης θυσιάσουσι scribere potuerunt pro θυσίας θύσει et *XII. §. 86* pro τῶν ξυνερούντων αὐτοῖς ἄξιον θαυμάζειν, dederunt ξυνεργούντων, quod emendavit *REISKIUS*. Quo magis inclino in eam sententiam, in oratione nobilissima *De caede Eratosthenis §. 20* κατηγορεῖ πρῶτον μὲν ὡς μετὰ τὴν ἐκφορὰν αὐτῇ προσίοι κτέ., titubasse de more librariorum et κατηγόρευε genuinum esse, ut §. 32 ὁμολόγει ταῦτα ποιήσιν. Si quis hunc locum *LYSIAE* habet ob oculos, videat an mihi expedire possit quid sit καὶ τὰς εἰσόδους οἷς τρόποις προσίοι. Qui non poterit et προσιέναι εἴσοδον quam sit absurdum sentiet, velim cogitet quid aliud quam ποιοῖτο pro προσίοι legi possit. Sed ad *LYSIAM* aliquando revertar, nunc ad usum verbi ἀγορεύειν est revertendum.

Ex iis, quae diximus, sequitur ἀγορεύσω, ἡγόρευσα, ἡγόρευκα, ἀγόρευσις et cognata omnia neque in simplici forma, neque in composita in antiquo sermone Graeco usitata fuisse, neque earum forinarum exempla apud veteres exstare, nisi forte in uno alteroque loco depravato. Sunt rarissima haec vitia et propemodum nulla: hoc unum longa observatione vidi, formas quasdam e verbo προσαγορεύειν ductas satis certo praesidio esse munitas, caeterarum nec vola nec vestigium est, donec ad sequiores deveneris, qui quum se Atticis volunt esse quam simillimos et alia multa praeterviderunt et eum usum, quem demonstravimus, nemo unus ex omnibus vel suspicatus est. Errant omnes, Sophistae, Rhetores, Magistri, οἱ πεπαιδευμένοι omnes. HARPOCRATION postquam ἀπαγορεύειν explicuit: ἀντὶ τοῦ κάμνειν καὶ ἀδυνατώως ἔχειν, laudato LYSIA ἐν τῷ Ἑρωτικῷ (quasi non passim ἀπαγορεύειν eo sensu apud omnes legeretur) paucis interiectis explicat quid sit ἀπειπεῖν: ἀντὶ τοῦ ἀποκαμεῖν καὶ ἀδυνατῆσαι. Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ τοῦ Λινδίων φόρου, non facturus, opinor, si scivisset verbi ἀπαγορεύειν non esse alium aoristum quam ἀπειπεῖν. Habet ea observatio etiam hunc usum, ut eos redarguat, qui se veteres Atticos mentiantur. Qui dolo malo supposuit DEMOSTHENI orationem IX πρὸς τὴν ἐπιστολὴν τὴν Φιλίππου suo se indicio tamquam sorex prodidit, quum scriberet p. 157, 20. ἤδη γὰρ ἐκεῖνος καὶ προηγόρευκε τὸν πόλεμον καὶ τοῖς ἔργοις ἐξενήνοχε, namque ipse DEMOSTHENES προείρηκε dixisset. Simplex ἀγορεύω apud Athenienses non tantum in vetusta formula praeconis usitatum est: τίς ἀγορεύειν βούλεται; pro λέγειν ἐν τῷ δήμῳ sive δημηγορεῖν, sed etiam quotidiano et domestico sermone tritum est in κακῶς ἀγορεύειν, διαρρήδην ἀγορεύειν et similibus: ipsum etiam ἀγορεύω in usu erat et ἡγόρευον, ut in *Pluto* 102:

οὐκ ἡγόρευον ὅτι παρέξειν πράγματα
ἐμέλλετόν μοι;

ubi ἐμελλέτην restituendum. Ἀγορεύσω autem et ἡγόρευσα et quidquid hinc nasci potest apud illos soloeca sunt. Praeterea ἀγορεύσω εἰς τοῦμφανές neque eleganter neque bene dictum est, quia εἰς τοῦμφανές cum dicendi verbo perperam iungitur, ἀγειν, προάγειν, καθιστάναι εἰς τοῦμφανές recte dicitur. Ἐξηγόρευσα apud ALKIPHROΝEM III. 69. 1. non uno nomine est reprehenden-

dum, namque *ἐξαγορεύειν* idem est quod *ἐκφέρειν*, *vulgare*, *palam facere*, ut innotescat omnibus; requiritur *indiciū facere* viro de uxoris flagitio, quod *καταγορεύειν* vel *μηνύειν* dicitur. *Atticus* igitur in ea re *κατεῖπον* scripsisset, *Ἀττικισαί* omnes perpetuo labi solent, quorum nullus est, apud quem non saepe legantur ea omnia, quae ab antiquorum sana et sincera lingua aliena esse demonstravimus. Exemplorum quum sit ingens copia, satis habeo pauca quaedam e *LUCIANO* afferre: *XL. 24. ὃν ἀναβιβάσομαι συναγορεύσοντά σοι*, pro *Atticis ἀναβιβῶμαι συνοροῦντα*, *XV. 15 ἡγόρευσε κακῶς* pro *εἶπε* *XXXIV. 5 προηγόρευτο αὐτῷ ἐπὶ τὰ γέλγη ἀπαντᾶν*, atque haec *LEXIPHANES* dicit *ὁ ὑπεραττικίζων*, qui *περὶ τὰ γέλγη* dixerat, *EUPOLIDI* subiectum apud *POLLUCEM* *IX. 47. DEMONAX* autem *XXXVII. 11*, flos et robur Cynicorum, dicit: *ὅτι — πᾶσιν αὐτὰ ἐξαγορεύσειν*, corrige *ἐξαγορεύσει*, ubi veteres uno ore omnes *ἐξερεῖ* dicturi fuissent.

His denique addam indicium perpetui cuiusdam vitii, quo olim omnium libri inquinari solebant et *Atticorum*, et si qui eorum quam simillimi esse volebant: nunc *Atticorum* scripta nonnihil ea labe purgari coepta sunt, Atticistarum eodem modo purgari oportere nemo adhuc suspicari videtur. Primae personae in — *ομαι* exeunti respondet secunda in — *ει* exiens apud *Atticos*, in — *η* apud Graeculos. Forma in — *η* veteribus inaudita est in indicativis, contra forma in — *ει* apud sequiores omnes prorsus obsoleta est, praeterquam in *βούλει*, *οἷει*, *ἔψει*. Nulla autem in re Graeculi constantius antiquioris linguae usum obscurarunt. Quia *Macedones* formis in — *η* utebantur, factum est, ut iam in vetustissimos libros *Alexandriae* scriptos irreperent, deinde serpsit malum ulterius et per omnes *Atheniensium* libros grassatur. Non est unus liber scriptus tam vetus, tam emendate descriptus, aut diligenter correctus, in quo non passim id vitium appareat. *Clarkianus* *PLATONIS* codex, *Urbinus* *ISOCRATIS*, *Laurentianus* *AESCHYLI* et *SOPHOCLIS*, *Parisinus* *S DEMOSTHENIS*, verbo optimus quisque et antiquissimus liber *MS.* turpi inconstantia formas veteres et novicias, *Atticas* et *Macedonicas*, permiscet. Ut casus et fortuna ferebat et scribarum correctorumque libido, modo genuina forma evasit, modo vitiosa surrepsit. Multi iam sunt, qui intel-

lexerunt, eam rem nostri ubique esse arbitrii iudiciiue, qui antiquam linguam penitus callemus, non scribis esse permit- tendam sexcenties in manifesta fraude et interpolatione depre- hensis. Complures *Attici* tandem nunc post multa saecula suam consuetudinem receperunt et in ea quidem re Ἀττικισί loquun- tur ut olim. Alii ex Editorum libidine, qui ipsi a Codicibus pendent, modo recte loquuntur, modo peccant, quae satis iocosa res est. Alii denique constanter peccant et ubique per vim ad Graeculorum usum coacti sunt se componere. In ho- rum numero sunt LUCIANUS et ALCIPHARON, qui quamquam ipsi recte et ordine erant locuti, nunc vitio non suo ubique peccasse videntur. Αἰτιάζω est apud ALCIPHARONEM I. 29. 4, παρέρχη I. 34. 1, διανοῆ III. 11. 3, similia passim. Non erit mihi multis verbis opus ad demonstrandum *Atticorum* imitatores in ea re imitados esse *Atticos*; utar uno loco LUCIANI, qui rem vel solus conficere poterit XXXVII. § 15 ubi Cynicus mordaci et spurco ioco molestum sibi protervum et petulantem adolescentulum confutat. Πύθωνός τινος, inquit, τῶν ἐν Μακεδονίᾳ εὐπαρύφων νεανίσκου ὠραίου ἐρεσχηλοῦντος αὐτὸν καὶ προτείνοντος ἐρώτημά τι σοφιστικὸν καὶ κελεύοντος εἰπεῖν τοῦ συλλογισμοῦ τὴν λύσιν· Ἐν, ἔφη, οἶδα, τέκνον, ὅτι περαίνει. Periit aculeus et quod super- est nihil est: ἐρώτημα apud eos, qui elegantius loquuntur, ap- pellatur, quem caeteri συλλογισμόν appellant, iisdem ἐρωτᾶν aut συνερωτᾶν est συλλογίζεσθαι. Sic apud LUCIANUM, *Quomodo sit His- toria scribenda*, § 17, εἴτα μετὰ μικρὸν ἄλλος συλλογισμὸς εἴτ' ἄλλος καὶ ὅλως ἐν ᾧ παντὶ σχήματι συνηρώτητο αὐτῷ τὸ προοίμιον, id est: *ex syllogismis cuiuscumque generis constabat*. Expunge igitur τοῦ συλλογισμοῦ, quod non minus insulse addi- tum est, ac si τοῦ ἐρωτήματος repeliisset. Sic, credo, apparet περαίνει verum esse, ut ambiguum sit utrum τὸ ἐρώτημα an σύ sit cogitatione supplendum et dicatur *ratio concludit an tu pathicus es et muliebria pateris*, quod GRSNERUS vidit. At nemo poterat sic iocari nisi σὺ περαίνει dicerent omnes, non περαίνει. Eiusdem plane generis argumentum duci potest ex LUCIANI *Pseudosophista*. § 6 et 7. Ἐρομένου δέ τινος εἰ μελετήσει ὁ δεῖνα, πῶς οὖν, ἔφη, ἐμὲ ἐρωτῶν εἰ μελετήσομαι λέγεις ὅτι ὁ δεῖνα; Ἀττικίζοντος δέ τινος καὶ τεθνήξει εἰπόντος ἐπὶ τοῦ τρίτου, Βέλτιον, ἔφη, καὶ ἐν- ταῦθα μὴ ἀττικίζειν καταρώμενον. Manifestum est numquam

quemquam ita ludere potuisse, nisi in secunda persona μελετήσῃ et τεθνήξῃ dixissent omnes. Hi loci et permulti alii similes efficient aliquando ut non tantum *Atticis* sed *Atticorum* quoque simiis sua forma reddatur, in qua re antiqua scripturae vitia veterem errorem subinde palam facient. Saepius enim factum est, ut — εἰ in — εἰς corrumpetur, cuius rei exempla *Attici* alias suppeditabunt; nunc uno. ex *ALCIPHRONE* defungar I. 19. 1, τηνάλλως ποιεῖς τὴν πρὸς ἐμὲ νοουθεσίαν, ubi equidem nequeo in animum inducere Rhetorem Graecitatis sanioris tam imperitum fuisse, ut ποιεῖσθαι νοουθεσίαν dictum oportuisse nesciverit; itaque ποιεῖς in ποιεῖ emendandum esse censeo.

CAPUT IV.

Iuvat nunc *ALCIPHRONIS Epistolas* ordine percurrere et, si quid observatione et animadversione dignum occurret, si quid reprehendendum aut emendandum videbitur, paucis significare in iisque nonnumquam ad illas litteras exspatiari et illos scriptores, qui sunt aliquanto quam *ALCIPHRO* et totum agmen *Atticistarum* curis nostris digniores.

In libri I Epistola 1 § 3. receptum oportuit quod praecepit *HIRSCHIGIUS* ἔργου εἰχόμεθα pro ἔργων. Perpetuo usu omnium dicitur ἔργου ἔχεσθαι, sed τῶν ἔργων ἔχεσθαι, ἄπτεσθαι, et ἐπὶ τὰ ἔργα τραπέσθαι vel ἰέναι, sed ἐπ' ἔργον. Εὐθύς ἔργου ἔχεσθαι est apud *THUCYDIDEM* II. 2, saepe legitur et apud alios et *DIONYS. HALIC. Ant. Rom.* VIII. 2 σοῦ σπουδάζοντος ἔργου ἔχεσθαι VIII. 11 ἔργου ἐχώμεθα, alibi. Eidem IX. 47 pro ἔργου ἄρξομαι restituerim ἔξομαι. Ibid. § 1. ἀεργία non minus est vitiosum quam ἀεργός I. 28. 2. Perperam huc traxeris ex *AE SCHINIS Cleisiphonteae* § 108 ἀναθεῖναι τῷ Ἀπόλλωνι — ἐπὶ πάσῃ ἀεργίᾳ, quae sunt e vetusto carmine sumta, ut arguit initium πολεμεῖν πάντα ἡμᾶτα καὶ πάσας νύκτας. Noluit rhetor ἀργός et ἀργία dicere, suspicans, opinor, pigrum et desidem ita dici, vacantem ab opere non dici, et confudit *Atticorum* linguam cum dialecto *Ionica*. Ibid. § 4. ἐκ Φαληρόθεν: *Attici* Φαληρόθεν.

I. 2. 2. ἰχθύας: *Attici* ἰχθύς. Multo turpius etiam peccatur a *THEOCRITO*, qui XXI. 45 ἰχθύα scripsit pro ἰχθύν. Eadem socordia scribendi bis mihi in *STRATONE SARDIANO* notata est, Epigramm.

XXVIII et LV in *Anthol. Gr.* IACOBS. Tom. III. p. 73 et 81.

*Αχρι τίνος ταύτην τὴν ὀφρὺα τὴν ὑπέροπτον,

et

τῷ τοίχῳ κέκλικας τὴν ὀσφύα τὴν περίβλεπτον,

haecce ut *Graeca* esse censeamus! Nihil est, quod isti non audeant, et leges dicendi negant sibi natas. Ferendum est, dummodo ne videatur eorum ulla ratio habenda in Graecitatis usu et ratione constituenda et cognoscenda. Complura illi iaciunt παρακεκινδυνευμένα et βεβιασμένα, quae cum proprietate et analogia Graecitatis nihil quidquam commune habent. THEOCRITO visum est dicere III. 57.

ἄρά γ' ἰδησῶ Αὐτάν;

nihilominus solum ὄψομαι *Graecum* est, ἰδησῶ nihili est. Dixit XI. 60 νεῖν γε μαθεῦμαι, at numquam efficiet ut μαθεῦμαι pro μαθήσομαι (—σοῦμαι—σεῦμαι) *Graecum* esse videatur, neque ut γε non videatur πρὸς τὸ κεχηνὸς τοῦ ῥυθμοῦ perinepte insertum. Eidem placuit XIV, 51 γεύμεθα dicere pro γεγεύμεθα et linguae patriae hanc vim inferre. Idem quum ex forma ἴσασι (ἴσαντι) deceptus fallaci analogia ἴσαμι (V. 119), ἴσης (XIV. 34), et ἴσατι (XV. 46) ausus est formare, quamquam fecere alii, item boni et clari poëtae, sed artificiali lingua usi, certum est Graecitatem sic graviter corrupisse et in haec omnia convenire dictum APOLLONII DYSCOLI de Pronomine p. 118. ταῦτα ὑπὸ ποιητικῆς ἀδείας παραληφθέντα οὐ καταψεύσεται διαλέκτου πισουμένης ἐλλογίμοις συγγραφεῦσιν. Ad ALCIPHRONEM redeo. In fine Epistolae 1 ἐμφορῆσαι monstrum verbi ex compendio scripturae non intellecto natum est pro ἐμφορηθῆναι. In extrema Epistola 2 unice verum est ἐποθήσαμεν, πενθεῖν non de absentibus dicitur sed de mortuis.

Epist. 3. § 2. ἤκουσα ἐνός: Allici τινός, tum ἀνυποδήτου καὶ ἐνερόχρωτος vel sine librorum auxilio in ἀνυποδήτων καὶ ἐνεροχρώτων erat refingendum. Quid sit ἐπισύφειν ἄνοιαν ipse ALCIPHRON, credo, nesciebat.

Epist. 4. § 1 γεωμορία προσανέχοντες: quam fatuum est pro γεωργός dicere velle γεωμόρος. Vitiosum esse crederem, ni me alius Graeculus retineret, ISIDORUS in *Anthol.* Tom. III. p. 178.

ἔκ με γεωμορίας Ἐτεοκλέα πόντιος ἐλπίς

εἴλκυσεν ὀθνεῖης ἔμπορον ἐργασίης,

mercator homo factus est ex *rustico*, ut vides. § 3 τεχθῆναι: *Allici* γενέσθαι. § 4 εἰς τὸν ἄνδρα: illi ὡς vel πρὸς.

Epist. 4. ἄγεις ὡς ἑαυτόν: lege σαυτόν. — Ibid. ὁ Θεμισοκλῆς ὁ τοῦ Νεοκλέους; Rhetor dixerat ὁ τοῦ Νεοκλέους, ut illis solemne est, ὁ τοῦ Σωφρονίσκου, ὁ τοῦ Ἀρίωνος, ὁ τοῦ Κλεινίου, magistellus adscripsit ὁ Θεμισοκλῆς, nunc utrumque coniunctum soloecam orationem facit. § 2 σὺν δικάῳ πλούτει: *Graecum* est σὺν τῷ δικάῳ.

Epist. 6. § 2 πρὸς πᾶσαν ἡδονὴν ἀφροδισίων κεχυμένος: *Graeci* et *Romani* in ea re dicunt *effusus*, repone ἐκκεχυμένος. Quod praecedit τὸ ὀφθαλμῷ nemo dicebat, sed τῷ φθαλμῷ, non τὰ ἐπιτήδεια (Epist. 9. 1), sed τὰ πιτήδεια omnes. Sequiorum temporum scribae crasin *Allicam* passim obscurarunt, quod melius, si quid dabitur otii, in ΠΛΑΤΟΝΕ et optimis *Allicis* aliquando ostendemus. § 2 κωμάζουσιν εἰς αὐτήν: lege πρὸς αὐτήν et pro δῶρον ἀποφέρει repone προσφέρει. Sigla scribas fefellit; similiter mox προσπέμπεις requiro pro εἰσπέμπεις. In ultimis verbis καὶ σὲ γράφεται παρὰ τοῖς δικασαῖς κακώσεως apparet quam diligenter ex Oratorum lectione iudiciorum rationem et verba forensia cognoverit. Omnes in talibus ridicule impingunt. Mirificum sane ψήφισμα LUCIANUS in *Timone* exprimit cap. 50 et 51, ut eum numquam talibus in Historicis et Oratoribus legendis dedisse operam suspiceris; quo gravius errant qui in Antiquitate *Atheniensium* illustranda istis testibus utuntur omnium rerum ignaris et ὅ, τι κεν ἐπ' ἀκαιρίμαν γλῶσσαν ἔλθῃ veris et genuinis confidenter substituentibus.

In Epist. 7. ἐπειδὴ τὰ μὰ κατεάγη: legitur de librarii coniectura non satis felici, quam ex *Veneto* codice ΜΕΙΝΕΚΙΟΥ in ordinem recepit. Veram scripturam servat vetus mendum κατεάγετο, unde κατέαγε incolume evasit. Graeculi et librarii in eo verbo turbare solent. *Athenienses* dicebant κατεαγῆναι et καταγῆναι, Graeculi huius rei immemores κατεᾶχθαι dictitant et καταχθῆναι. Saepe DIO CHRYSOSTOMUS, LUCIANUS, alii, sic peccant. In LUCIANI *Timone* 10 κατεαγμέναι καὶ ἀπεσομωμέναι εἰς δύο ἀκτῖνες legitur vitiose pro κατεάγασι. Quia apud ALCIPHROΝEM *perfectum* requirit sententia loci, salva res erit si κατέαγε repones.

Epist. 8. ἄκουε δέ: scribe δή. — τὴν γνώμην ἐξενεγκεῖν: *Allici*

ἀποδείξασθαι vel ἀποφήνασθαι. § 5. καθαρὰς ἀδικημάτων: ἀδικημάτων melius aberit. § 4. ὅπου γὰρ ἂν ῥέψῃς: sic negligenter admodum οἱ ἰδιῶται loquebantur pro ὅποι, quos castigat PHERY-
NICHUS p. 45. quo vivo ποῦ ἄπει securi dicebant, unde nunc huius-
modi vitia XENOPHONTEM, PLATONEM, DEMOSTHENEM, alios inquinant.

Epist. 9. quid sit ἀποδίδοσθαι καὶ ὠνεῖσθαι ἐπὶ λεπτῶν κερμά-
των nescio, hoc scio pro λυπηρὰν φέρει τὴν παραμυθίαν verum
esse λυπράν, *lenue solatium*. § 5. ἔσαι παρ' αὐτοῖς τις διὰ σοῦ
παραμυθία: imo vero παρ' αὐτῶν. Δικνυσίων ἢ Ἀπατουρίων τελου-
μένων: *Attici ἀγομένων*. — πολλοῦ δύνασθαι: pessime pro πολύ.

Epist. 10. πάντα πανταχόθεν συννέφελα: *civis Atticus* di-
xisset *συννένοφεν*, idque ipsum ALCIPHONEM dedisse suspicor,
librarios formam, quam non caperent, oblitterasse.

Epist. 11. classem mittere εἰς τὴν ὑπερορίαν nimis lepidum
est. § 2. Φεύγομεν ἢ μένομεν: lege Φεύγωμεν ἢ μένωμεν. Memini
me apud nescio quem legere senarium, apud EURIPIDEM, opinor:

Φεύγωμεν ἢ μένωμεν ἢ τί δράσομεν;

Epist. 12. ὥς ἂν ἔχοι — περιπλεῖν: molles et delicatuli
adolescentes *Attici* solebant animi causa παραπλεῖν. § 2. κατα-
κλιθεῖς: revoca κατακλινεῖς. § 6. οὐδὲ γὰρ οὐκ ὀλίγοι τῶν ὁμοβίων:
pro οὐδέ reposuerim εἶδον et innox in τὰργυρίον με διέχει requiro
aoristum διέχεε.

Epist. 14. ὑπὸ χρόνου [παλαιότητος]: expunge.

Epist. 15. τίς γὰρ σοι τῶν ἐμῶν φροντίς; male editur pro
γὰρ σοί. Bellissimum est quod sequitur ῥαθυμίας ἡξιωμένον:
non enim, credo, quia ἐπιμελείας πολλῆς ἡξιωμένον bene dictum
est, licet hoc in contrarium vertere.

Epist. 17. ἐλπίδες οὖν καὶ τῶν πλησίον τινὰς ἐκαλοῦμεν μερί-
τας ἀποφαίνειν ἀπαγγελλόμενοι. Nihili est ἐλπίδες οὖν, revoca
duas litterulas fugitivas et habebis Rhetoris manum: εὐέλπιδες
οὖν κτέ. In ἀποφαίνειν tralaticius error est, emenda ἀποφανεῖν.
Sexcenties sic peccatur, plerumque impune. § 3. τέλος μόγῳ
πολλῷ: non is est ALCIPHON, qui in oratione *Atticam* referre
salagente nomine μόγος utatur. Restituendum esse arbitror
quod in hac re saepe legitur et apud alios et in AESCHYLI *Per-*
sis vs. 509 μόγῳ πολλῷ πόνῳ. — οὐχ ἵνα ἐπιγελάσῃς: pervul-
gatus codicum error: ἐπιγελαῖν est arridere, requiritur irridere,
ἵν' ἐπεγελάσῃς.

Epist. 18. τοῦτο γειτόνων ὁ βέλτιστος: transpone τοῦθ' ὁ γειτόνων. Pro ὠλίσθησεν verum videri ὠλισθεν in superioribus significavimus. § 2. ὁμοῦ γὰρ τῇ ὥρᾳ τῆς παιδίσκης ἡράσθης καὶ τοῖς κρούμασιν: Meinekios ἡρεθίσθης coniecit, deinde ἡγάσθης. Neutri verbo in re amatoria locus est. Emendandum ἡρέθης, *captus es*.

Epist. 19. ἡμέτερος οὖν πρὸς μητρὸς ὁ Ἔρως: quid sit ἡμέτερος non satis intelligitur, ἡμετέρειος *nostras* non ineleganter pro captu piscatoris dici poterat.

Epist. 21. εἰ γὰρ ὁ τρέφων δεῖται τοῦ θρέψοντος, τίς ἂν εἴη ὁ τρέφεσθαι ὀφείλων; quemadmodum in eadem re dicitur τί γένωμαι; *quid me fiet?* et οὐδέν εἰμ' ἄρα et similia alia, sic apud **ALCIPHRONEM** corrige τί·ἂν εἴη.

Epist. 22. § 2. ἐξέτειναν, scribe ἐξέτεινον.

Epist. 23. κατεκτύπουν ἡμῶν οἱ ἄνεμοι: incertum auctorisne an scribarum vitio ita legatur; certum est *Graecae* linguae et rationem et usum postulare ἡμᾶς, ut καταυλεῖν τινά vel καταψάλλειν dicitur **ALCIPH.** II. 1. § 2. σὺ διὰ νυκτὸς ὅλης αὐτὸν καταυλεῖς. Καταβοᾶν τινά apud **ARISTOPHANEM** eiusdem generis est et καταβροντᾶν et alia. Significant: *facere ut quis* strepitu et stridore, cantu tiliarum vel citharae, clamoribus, tonitruum fragore *non sit sui compos*, aut delinitus oblectamento aut terrore percussus. Analogia eadem omnibus addit accusativos. — τῆς νιφάδος χύμα πάμπλου: vitiosa admodum forma est χύμα, qua qui utuntur antiqui sermonis analogiam in talibus prorsus praeterviderunt, quae penultimam produci iubet, ut in δῶμα, πῶμα, ἄρωμα, Φῦμα, λῦμα, — δυμα, κρῖμα, κλῖμα, βῆμα, σῆμα, — δημα, aliis, de quibus tum dicam accuratius quum primum occasio dabitur dicendi de Poëtastrorum licentia, qua linguam et metrum depravarunt. § 2. εἰς τὰς θόλους [ἢ τὰς καμίνους]: expunge emblemata, ut mox [πενίαι]. § 3. τὸν νιφετὸν πηγυλὶς διεδέξατο: scribe ἡ πηγυλὶς.

Epist. 24. ἐκτίσομεν αὐτὸ τὸ μέτρον καὶ λῶον, εἴαν τις ἀφθονία γένηται: scribe αὐτῷ τῷ μέτρῳ καὶ λῳῖον, quae ex **Hesiodo** ducta sunt *O. et D. vs. 348*.

Epist. 25. μεμοίραται: veteres εἵμαρται. — καθήμενον ἐπὶ ταῖς τῆς Ἀττικῆς ἐσχατιαῖς: imo vero ἐν ταῖς.

Epist. 26. οὐκ οἶδα τί παθὼν tam male dictum est ac si quis οὐκ οἶδα πῶς vellet dicere. Scribe οὐκ οἶδ' ὅ τι παθὼν. § 2. ση

τῶν: *Attici* σέων. § 3. ὅμως ἐδίδου, necessarium est ὅμως δ' ἐ.

Epist. 27. ἐγὼ δὲ οἶσω βαρέως μὲν οἶσω δὲ ὅμως: *Graeci* in huiusmodi re ita verba componunt: ἐγὼ δὲ βαρέως μὲν, οἶσω δ' ὅμως idque *Rhetori* reddendum. cf. I. 39 2. III. 37. 3.

Epist. 28. μετέπεμψε — ἦκειν ὡς ἐαυτήν: neque μετέπεμψε probandum pro μετεπέμψατο et μετέπεμψεν ἦκειν dici non potest. Suspisor corruptum esse μετέπεμψε. — ἐξαπιναῖος pro adverbio contra veterum morem dictum est, qui saepissime ἐξαίφνης, nonnumquam ἐξαπίνης dicebant.

Epist. 29. 1. οἶδας: lege οἶδα. Pro ὑσερῆσαι assentior iis qui ἐσερῆσθαι corrigunt, possis et σερέσθαι, et pro εἰωθότος qui accurate cogitant εἰωθότα probabunt. § 2. οἶδα γάρ sine sensu editur pro οἶδε. § 3. οὐδ' ἂν τῶν σκυθρωποτάτων τις ἀπόσχοιτο. *Graeculi* omnes chorda oberrant eadem; consuetudo veterum pro τις postulat οὐδεῖς. Mox mendum manifestum est in τὸ δοκεῖν — οὐ πάνυ πείθομαι. § 5. κνισμός τις ἦ: dele ἦ.

Epist. 30. τὸν ἀγῶνα ἐπανείλετο: veteres ἐνεσήσατο. — τοῖς διδοῦσιν αἱ τυγχάνουσai: dixisset *Atheniensis* τυχοῦσαι τοῖς δεδωκόσιν, si αἱ additur, requiritur κριθήσονται. § 3. ὅπῃ ποτὲ βούλει: scribe ὅπου ποτέ.

Epist. 31. § 2. σερούμενος: corrige σερόμενος. § 3. προσδέχου — ἀπ' αὐτοῦ δεήσεις: *Graecum* est παρ' αὐτοῦ. § 4. οὐδ' ἂν, imo οὐδὲν ἂν.

Epist. 33. οὐ προσιέμην: aoristo opus est προσείμην. § 2. ἀλῶα: nullum est adiectivum *Graecum* in -ῶος exiens, exeunt in -ῶος, Νειλῶος, Γελῶος, Κῶος, Ἀχελῶος, caeteraque sine exceptione omnia. Passim adversus hanc certam analogiam peccatur et omnia plena sunt errorum, quia, adscriptum in antiquissimis tantum libris apparet, in caeteris negligitur. Ubique reponenda sunt ζῶα, ὦά, θφή, ἀθῶος, πρῶην, similia. Μινῶα non est *Graecum* nomen sed Μινῶα. Itaque Ἀλῶα est reponendum. — ἀγερῶχίαν et ἀγέρωχος *Graeculi* *Homero* sublegerunt, non item *Attici*. § 5. βραχύ μοι μέλει περὶ τούτων: *Attici* ὀλίγον μοι τούτων μέλει.

Epist. 34. § 2. ἐμάνης. Εὐθύδημε, οὐκ οἶδας οἶός ἐστιν ὁ σοφιστής: οἶδας pro οἶσθα non debet *Alciphroni* imputari, qui εἰδώς, ut opinor, scripserat. — προσιέμην: et hic προσείμην reposuerim. — λῆροι: revoca λῆρος ταῦτ' ἐσί. καὶ λήρους addere solent iis rebus, quas se conlemnere volunt significare, ut in hac ipsa

Epistola sub finem. § 6. τυραννίδας δνειροπολεῖ: sanius τυραννίδα. § 7. σύγκρινον pro ἀντεξέτασον magistri non iniuria improbahant, sed nemo audiebat. § 8. νῦν μάλιστά γε: expunge otiosam voculam.

Epist. 35. εἰ ἡδονὴν σοί τινα φέρειν οἶει: satis hoc scire sole-
mus, lege φέρει expuncto οἶει. § 2. ἐνεφορησάμην: melius ἐνε-
φορήθην et omnino minus antiquum et plebeium hoc verbum
est. — κλαίοντα: et Atticis et Atticistis reddenda sunt passim
κλάειν et κάειν, κλαίειν apud illos non minus est vitiosum quam
αἰετός aut αἰεῖ. § 2. μικρὰ δ' ἔπεισί μοι παραψυχή: solatium
alicui ἐπεῖναι non potest. Aut ἔτι ἐσί verum est aut περιέσι. —
ὑπὸ τὴν λυπρὰν ἐν τῷ συμποσίῳ μέμψιν: mirum accidit tenuis
et exilis obiurgatio. Dele λυπρὰν: suspicor ad μαραινόμενον
παραμύθιον adscriptum esse λυπρόν, deinde huc invectum. In
sequentibus ὥς δὴ πᾶσι τοῖς ὑφ' ἡμῶν πεμφθεῖσιν ἀχθομένη fugit
BENGLERUM ratio, quum ὥς μή reponeret, quod reliqui retinue-
runt. Infelix amator σεφάνια καὶ ῥόδα ὥσπερ ἁώρῳ τάφῳ mit-
tebat amicae (Epist. 36. § 5) alia omnia cupienti. Ἀχθομένη
igitur πᾶσι τοῖς τοιούτοις corollam sibi de capite detrahit eique
προσρίπτει. § 4. φοβοῦμαι μὴ μιμήσομαι: verum est μιμήσωμαι.

Epist. 36. § 2. οὐδ' ἐν τοῖς ἀργυρείοις ἐμοὶ μέταλλον: Athe-
nienses hoc ἔργον appellant, — τοῦ χρόνου τούτου: oportebat τὸν
χρόνον τοῦτον. § 3. φιλεῖς, ἄνθρωπε, φιλεῖς: lege φιλεῖν,
ἄνθρωπε, φῆς ex vestigiis scripturae codicum.

Epist. 37. ἐπίκωμος — ἐφοῖτα: Graecum est ἐπὶ κῶμον. § 2.
δῆλός ἐστι μὴ δ' ὅλως ἡμῖν ἐντευξόμενος: Graeculi discrimen inter
οὐ et μή ita negligunt, ut saepissime μή scribant ubi οὐ est
necessarium; οὐδ' ὅλως scriptum oportuit. § 3. κοιμηθησόμενος:
veleres et veterum imitatores formas amant breviores, scribae
suas obtrudunt longiores, τιμηθήσομαι, ὠφεληθήσομαι, ζημιω-
θήσομαι, alia. Repone κοιμησόμενος ut in § 1. In § 4. ὁ —
ἐκκορήσειεν, Graecum est ὅ τι — ἐκκορήσει; illud ΑΛΚΙΡΗΡΟΝ,
hoc scribae peccarunt. § 5. εἴωθε τὰ φίλτρα ἀποσκήψειν εἰς
ὄλεθρον: supple ἐνίοτε vel ἔσθ' ὅτε εἰς ὄλεθρον, tum revoca ἀπο-
σκήπτειν.

Epist. 38. § 4. διωθεῖτο pro διεωθεῖτο communis est descri-
bentium error, qui saepe in ὠθεῖν et compositis, saepe in
οὐρεῖν, saepissime in ὠνεῖσθαι committitur. § 5. ἀπεσκοράκισεν

sero natum verbum est, quo et ipso oratio DEMOSTHENIS XI ubi p. 155, 15 legitur σκορακίζονται, spuria esse arguitur. § 5. εἰς οὐκ εὐδαίμονα βίου προαίρεσιν: quomodo προαίρεσις possit εὐδαίμων esse non video, intelligerem οὐκ εὐσχήμονα. — ὥς ἄδικον: lege ἀδίκως. § 6. ψαύω καὶ διαλέξομαι: scripsit ψαύσω. — οὐκέτι με Φαιδροῖς τοῖς ὀμμασιν ὄψεται μειδιῶσα: fallitur, nam ὄψεται est videbit; requiritur adspiciet προσβλέψεται. § 7. ἐκείνη γε: quid sibi velit γε difficile dicta. § 8. συλήσασα ἀνηλεῶς: melius νηλεῶς. § 9. καὶ λαλεῖν καὶ γράφειν: unus codex λέγειν, ut veteres. Utrius sit error non facile est dispicere. Ridiculum est λαλεῖν sed omnes dudum ita errabant, ut impune ferrent omnes.

Epist. 39. μηδ' ἀκαριαίως: scribe ἀκαρῇ. Pro διαζευχθῆναι usitatius erat διαζυγῆναι. — Δέσποινα Ἀφροδίτη tam bene Graece sonat atque παρὰ Ἀθηναίοις, μετὰ Ἀλεξάνδρου cet., quae in codicibus leguntur, Graecis inaudita fuerunt; reponere ubique Δέσποινα. — κληθεῖσα τοσοῦτον χρόνον: restitue ἐκ τοσοῦτου χρόνου. § 2. ἀποκοιμήσασα: Verum est κατακοιμήσασα. § 3. Περσεφόνη: Allici Φερσεφόνη. § 5. ἀπεδύσατο τὸ χιτῶνιον: Barbara forma δύσασθαι pro δύναι apud omnes Graeculos in usu est, potuitque ALCIPIRON uti cum reliquis; hic tamen sententiae ratio postulat: ἀποδῦσα δὴ τὸ χιτῶνιον. § 6. νίκην ἀποφήνασθαι τῆς Θρυαλλίδος: et alio nomine haec suspiciosa sunt et quod τὴν νίκην utique scriptum oportuit. Legerim: νικᾶν ἀποφήνασθαι τὴν Θρυαλλίδα, ut ἔκρινα νικᾶν Αἰσχύλον in Ranis 1473. — περὶ ἄλλων συγκρίσεις: male abundat praepositio. § 7. πλούσιον κληρονόμηκε πατέρα: Allici πλουσίου πατρός, docebant hoc Magistri, vide PHRYNICHUM p. 129. Frustra. § 8. ἐσιώμεθα: leg. ἐσιασόμεθα. — τὸν σὸν Ἀδωνιν, ὃν νῦν περιψύχεις: ultima verba arguunt σὸν esse expungendum.

Libri II. Epist. 1. τῶν διαδημάτων: aliquanto melius τοῦ διαδήματος dedisset. § 2. καὶ ἡλογημένη σιωπῶ: quid sit ἡλογημένη frustra quaeritur. Suspicio καὶ διηπορημένη σιωπῶ. § 3. καὶ ἀγῶνα ἔχω εἰ τὰ πρότερα τοῖς ὑτέροις νικῶ: corrige ἀεὶ τὰ πρότερα τοῖς ὑτέροις νικᾶν. § 4. χρῆσθαι τῷ ἐμῷ σώματι: Allicus ἐμῷ omisisset. § 5. οὐδὲ προσέβλεψαν ἔτι πολλοὶ οὐδὲ ἐπείρασαν: qui intelligit quid significet οὐδὲ προσέβλεψαν mecum οὐδὲ ἐπείρασαν delebit. Perinde est ac si diceret οὐδὲ διανοήθησαν τοῦτο ποιεῖν οὐδὲ ἐποίησαν. — mox dele ἀπογνωσθεῖς, olim ad

ἀπελπίσας adscriptum. § 6. ταῖς ἐλπίσι διακρατεῖν τοὺς ἐρασάς: διακρατεῖν nihil est: veteres in ea re διάγειν ponebant et credo ALCIPHRONEM veteres esse imitatum. § 7. ὥς ἐπιδεικνύ-
ναι: corrige ὥς. § 8. Θηριπιδίου: emenda Θηριπίδου. — ἐν ὅλῃ τῇ [Ἀθηναίων] πόλει: dele importunum emblemata. § 9. ἀλλ' αὐτοὶ μὲν χαιρόντων, σὺ δὲ: lege οὗτοι. — ἄριστα γὰρ ἦν βούλει: imo vero: ἦν σὺ βούλει.

Epist. 2. οὐδὲν δυσαρεστότερον — ἐστὶν ἄρτι πάλιν μεираκισμένου πρεσβύτου: ἄρτι vitiosum est, nam haec quoque insania ab initio tolerabilior est viresque acquirit eundo. Legerim ἄρα. — οἷά με Ἐπίκουρος διοικεῖ: quis hoc concoquere potest? Quamquam διοχλεῖ propius ad corruptam scripturam accedit, ob sequentia malim διέθηκε. — ἐπισολὰς ἀδιαλείπτους μοι γράφων: potest ea res molestissima esse, sed est eadem saepe iucundissima. In codicibus est ἀδιαλύτους, in quo mendo credo latere διωλυγίους. Notissima est RYHNKEII de eo vocabulo annotatio ad TIMAEUM p. 88, qui magnam exemplorum copiam effudit: unde ad nostrum locum duo sunt perquam accommodata, ΠΛΑΤΟΝΙΣ μακρὰ καὶ διωλύγιος Φλυαρία Theaet. p. 161 E et μήκη διωλύγια in Legibus p. 890 E. § 3. σωμυλεύεσθαι καὶ εἰρωνεύεσθαι: barbara forma pro σωμύλλεσθαι. Fefellit librarium ἡ παρήχησις. — Ἀλκιβιάδην τινὰ Πυθοκλέα νομίζει: certa lex sermonis postulat τὸν Πυθοκλέα. HIRSCHIGIUS τινὰ in τὸν mutabat, utroque opus est. — ἀναστᾶσα ὅπῃ ποτέ: lege ὅποιποτε. § 4. γνώμην σου βουλομένη λαβεῖν τί μοι ποιητέον: nemo sic veterum locutus est pro συμβουλεύεσθαι σοι. — ἐκ γειτόνων οἰκοῦσαν: Allici ἐν γειτόνων. Deceperunt ALCIPHRONEM loci, qualis hic est apud LYSIAM. I. § 14. εἶτ' ἐκ τῶν γειτόνων ἐνάψασθαι, quorum diversa ratio est. Obiter illic repone: ἀνάψασθαι nempe ἀποσβεσθέντα τὸν λύχνον. § 6. μή σοι ταῦτα ὑπελθέτω: emenda ταῦτ' ἐπελθέτω, rectius etiam ἐπέλθῃ scripsisset. — λαβέτω καὶ ἃ ἔχω: supple ἀγὼ ἔχω. § 7. quid sit καταλιπὼν τὴν ἑαυτοῦ νεότητα non exputo, neque quod bene substitutam reperio. § 8. καὶ ἴδρωκα τὰ ἄκρα: pro ἴδρωκα, cuius mihi ratio non constat, ἰδίῳ reposuerim Allicorum. § 9. πρεσβευτάς: Athenienses libentius πρέσβεις dicunt. § 10. καὶ ἐγὼ ἔσομαι τοίνυν ὅμοια αὐτῷ ἀναίσχυντος: si hoc voluisset ὁμοίως scripsisset. Emenda: καὶ ἐγὼ ἔσομαι τοίνυν ὅμοια αὐτῷ, quibus magistellus ἀναίσχυντος adscripsit.

Epist. 3. ὥς οὐδὲν ἐπαίρων: ὥς onerat locum et abiiciendum est. — ἐμοὶ χωρὶς σου: scrib. χωρὶς σοῦ. § 2. τίνι δὲ — δυναίμην: supple δ' ἄν. § 4. σαλακωνείας: genuina forma est σαλακωνίας. § 5. ἀπὸ Πτολεμαίου γράμματα: apage, necessarium est παρά. § 6. σύ μοι — Ἀρεοπαγῖτις βουλή καὶ Ἡλιαία, ἅπαντα — αἰ γέγονας καὶ νῦν ἔσῃ: bis necessaria copula excidit; scribendum: καὶ Ἡλιαία καὶ ἅπαντα αἰ τε γέγονας καὶ νῦν ἔσει. § 8. πλεῖν μὲν καὶ εἰς Αἴγυπτον ἀπιέναι μακρὰν οὕτω καὶ ἀπωκισμένην βασιλείαν οὔσαν: contrario errore bis copula male irrepsit: apparet, opinor, coniungenda esse μακρὰν οὕτω ἀπωκισμένην, nam iocularis est μακρὰ βασιλεία. In praecedentibus emenda: πλεῖν μὲν γὰρ εἰς Αἴγυπτον expuncto ἀπιέναι. — ἐν Αἰγίνῃ ταύτῃ γε: Verissimum est quod scite Hermannus dixit: *ne bruta quidem edunt sonos nihil significantes*, ex quo genere illud γε est. Lege ταυτηί: potueritne ΑΛΚΙΒΡΟΝ τῇ πλησίον adiacere multum dubito. § 9. Vitiosum acumen docti homines invexerunt: ἥδιον τὰς σὰς θεραπεύω μᾶλλον ἀγκάλας ἢ τὰς [αὐλὰς] ἀπάντων τῶν σατραπῶν καὶ βασιλέων: de suo addiderunt αὐλὰς, quod erat pro ἀγκάλας restituendum: τὰς σὰς μᾶλλον αὐλὰς ἢ τὰς ἀπάντων κτέ. Sequitur ἐπικίνδυνον μὲν οὖν τὸ ἀνελεύθερον, εὐκαταφρόνητον δὲ τὸ κολακεῦον, ἄπισον δὲ τὸ ἀτυχούμενον, quae impedita sunt et depravata. Intelligi ita demum poterunt, si definitum erit quo haec referantur, ubi tandem et apud quos τὸ εὐτυχούμενον ἄπισον, τὸ κολακεῦον εὐκαταφρόνητον esse dicatur. Nempe in aula regia, quam propterea sibi ΜΕΝΑΝΔΕΡ vitandam esse scribat. Lege igitur: — βασιλέων, ἵν' ἐπικίνδυνον μὲν τὸ ἀνελεύθερον κτέ. Si hoc vicero, nullo negotio tollam stolidum mendum, quod superest: τὸ ἀνελεύθερον non solet esse ἐπικίνδυνον: quam vellem illic aetatem degere, ubi τοῖς ἀνελεύθεροις non esset satis tutum. Praecipue autem regia aula apud libertatis amatores olim male audire solebat. Celebratum dictum EURIPIDIS:

ὅσις γὰρ ὥς τύραννον ἐμπορεύεται
κείνου ἔτι δοῦλος καὶν ἐλεύθερος μόλη.

POMPEIO in ore erat ad PTOLEMAEUM festinanti. Asperius etiam Graeci in cruda servitute:

αὐλὰς θεραπεύειν ἐστίν, ὥς ἐμοὶ δοκεῖ,
ἢ φυγάδος ἢ πεινῶντος ἢ μασιγίου.

Ex illorum igitur opinione tuto licebit reponere: ἴν' ἐπικίνδυνον μὲν τὸ ἐλεύθερον κτέ. § 10. τὰ ἐν ταῖς αὐλαῖς ἐπίφθονα: suspicor ἄφθονα genuinum esse. § 11. ποίαν αἴρεσιν; si sine vitio est impexit ALCIPHRON, ut in θεσμοθέταις κεκισσωμένοις, quos *myrto* coronatos fuisse satis constat, non *hedera*. Ipsum κεκισσωμένος unde arripuerit non comperi. Athenienses κιττῷ ἐσέμμενος dicebant vel ἐσεφανωμένος. § 12. εἰς Αἴγυπτον διέλθω χρυσὸν λαβεῖν: veteres ληψόμενος. ibid. χρυσὸν λαβεῖν καὶ ἄργυρον καὶ πλοῦτον: mire additur καὶ πλοῦτον: male *metalla* nominat χρυσὸν καὶ ἄργυρον pro *nummis* χρυσίον καὶ ἀργύριον. quid multa? Rhetor flosculum Platonium decerpserat, quem librarii interpolando sustulerunt. Legitur in *Legibus* VII. p. 801 B. οὔτε ἀργυροῦν δεῖ πλοῦτον οὔτε χρυσοῦν ἐν πόλει ἰδρυμένον ἐνοικεῖν, atque eae divitiae cum contemptu solent animi ingeniique divitiis veris opponi. Hinc igitur MENANDER: χρυσοῦν λαβεῖν καὶ ἀργυροῦν πλοῦτον. § 16. τὸν Ἀττικὸν ἀεὶ σέφεσθαι κισσόν: veteres σέφεσθαι κιττῷ vel κιττοῦ. — ἀγωνιῶντα [καὶ φοβούμενον]: emblemata est manifestum. § 17. ἄξιός τοιούτου ἀγαθοῦ: rectius τοσούτου.

Epist. 4. § 2. τί ἄρα, τί σοι: legendum: τί ἄρα σοι. — ἄλλοιοτέρα νῦν ἡμῖν τις πέφηνας: τις retineri non potest, sed delendum est. Obversatur Rhetori HOMERUS *Odysse*. π. 181:

Ἀλλοῖός μοι, ξεῖνε, Φάνης νέον ἢ παρόιθεν,
neque ἄλλοῖός τις dici potest, ut ποῖός τις, neque si hoc esset *Graecum*, dirimi haec possent, nisi particula interposita, ut ποῖος γάρ τις. § 3. ἔφρασαν iterum cedat vulgatae ἔφασαν, inquit est ἔφη non ἔφρασε. § 4. Αἰγυπτίοις ἀττικισμοῖς: non tantum pessimum hoc est ἀττικισμῶν genus, sed absurdum et in librariorum cerebro natum. Lege ἀσεῖσμοῖς. — ἀδύνατα σπουδάξειν: veteres σπεύδειν ἀδύνατα, ἀδυνάτων ἐρᾶν et περί τι σπουδάξειν solent dicere. § 6. ἐνσκηνοβατουμένου: huiusmodi verba fingunt Graeculi et tamen se ἀττικωτάτους esse pulant. § 9. παρεῖσα τὴν μητέρα — ἔσομαι συμπλέουσά σοι: παρεῖσα pro καταλιποῦσα ALCIPHRONIS error est, συμπλέουσα pro σύμπλους librariorum. — ἄτερ μίτων: melius μίτου. § 10. ἀμπλακήματα: ab huiusmodi oratione alienum verbum priscum, poeticum: de cuius vera forma vide ELMSLEIUM ad *Medeam* vs. 115. — οὐδὲν χωρίον ἡμῶν τοὺς ἔρωτας οὐχὶ δέξεται πλήρεις: ἔρωτες πλήρεις

vel κοῖλοι vel κενοί neque cogitari neque dici possunt. Coniecì εὐμενές, quod ad χωρίον refertur et sic peridoneam sententiam facit. § 12. ἀμιγές ἡδοναῖς: corrigendum ἡδονῆς. § 14. εἰδῶμεν τί λέγει τὰ ἱερά; pervulgatus error pro ἴδωμεν. — ἀπολογίαν ἔχομεν, [καὶ πορευόμενοι καὶ μένοντες] πρὸς ἀμφοτέρους τοὺς θεούς. Praecedit εἴτε λῶον ἀπιέναι εἴτε μένειν, neminem poenitebit emblema, quod indicavimus, sustulisse. § 16. καὶ πέμματα σελήνης καὶ ἄγρια φύλλα τῶν ἀνθρώπων. Occupavit ΜΕΙΝΕΚΙΟΣ emendare καὶ [πέμματα] σελήνας: in ἀνθρώπων, id est in codicum scriptura ἄνων, delitescit ἄγνων, quod ita in libris exarari solet ut hoc an ἄνων scriptum sit, oculis discernere non possis. § 17. Φθήσεσθαι Πειραιόθεν ἐλθεῖν: Attici constanter ἐκ Πειραιῶς dicebant et ἐλθών. § 19. ὅλως: lege ὅλος. § 19. εἴ γε μεταβουλεύσαιο τῆς πρὸς βασιλέα ἀφίξεως: neque βουλεύομαι neque μεταβουλεύομαι cum genitivo coniungi potest, quamobrem περὶ excidisse suspicor. — ἃ μάλισα ὀνῆσαι δύναται Πτολεμαῖον: non hoc, puto, GLYCERA cogitat, ecquid illae fabulae regi prodesse possent, sed placere: non utilitatem magis quam oblectamentum habiturae apud hominem minime δημοκρατικόν: itaque pro ὀνῆσαι credo ἦσαι esse rescribendum. Verbum ἦδειν, sequioribus Atticis non infrequens, Graeculi saepius usurpant. Satis scitum est apud SYNESIUM *Epist.* 154: τοὺς μὲν γὰρ ἦσει, τοὺς δὲ ὀνήσει. § 20. ἀφείς, ut supra παρεῖσα, male pro καταλιπών. § 21. πρωρατεύειν: restituenda est ubique forma πρῶρα in compositis et derivatis. — κυβερνᾶν μυηθήσομαι: Neminem vidisse μαθήσομαι requiri! caetera et depravata sunt et vel sine vitio, opinor, inepta et insulsa fuerunt. GLYCERA κυβερνᾶν μαθοῦσα et clavum ipsa tenens ut navis sine infortunio in Aegyptum perveniat sophistici est et pravi acuminis, in quo immorari non lubet: ἀκύμων, in quo hic docti homines adhaeserunt, obiter PLUTARCHO reidendum in *Numa Pompilio* cap. XX, συμμετασχηματίζονται πρὸς τὸν ἐν Φιλίᾳ καὶ ὁμονοίᾳ — ἀμύμονα καὶ μακάριον βίον, ubi si quis dubitabit ἀκύμονα recipere eum ipse PLUTARCHUS expugnato in *Galba* scribens cap. X, εἰς βίον ἀκύμονα καὶ γῆρας εἰρήνης καὶ ἡσυχίας μετόν.

Libri III. *Epist.* 1. οὐκέτ' εἰμὶ ἐν ἑμαυτῇ, ὧ μῆτερ: Atheniensibus solemne est ἐν ἑμαυτοῦ dicere.

Epis. 2. § 2. locus misere habitus est, in quo aliquid ha-

riolandum, v. c, καὶ κατὰ σαυτὴν τρέπου, τὸ κακὸν κτέ.

Epist. 3. § 3. ἐτοῖμος ἦν ἐπιλήψεσθαι: verba manifesto corrupta. § 4. Πασίωνα pro Πατέωνα dudum receptum oportuit. — μηδ' ἂν φθάνοιμι λιμῶ κατασκληῖναι: quidquid attigeris ulcus est, neque ἂν φθάνοιμι sanum est, neque φθάνειν pro μέλλειν recte est positum, neque infinitivum habere potest. Salius est abstinere manum.

Epist. 4. ἀπεσκληκέναι κινδυνεύω τῷ λιμῶ κεντούμενος: perfecto locus non est post verbum κινδυνεύω, non potest id iam factum esse quod ut fiat periculum sit: itaque κατασκληῖναι ab EUSTATHIO grati accipimus, cuius testimonium ad praecedentem Epistolam BERGLERUS adduxit hocce p. 1808, 42. τοῦ δὲ σκληῶ παράγωγον σκλαίνω, ὅθεν παρὰ τῷ Ἀλκίφρονι τὸ κατασκληῖναι κινδυνεύω λιμῶ. De forma σκλαίνω autem vehementer fallitur, ut saepe Graeculi mirificas comminiscuntur formas verborum ex derivatis, ex κατέαξα repetunt κατεάσσω (ut πῆσσω, ῥῆσσω) ex ἀμφιέσαι ἀμφιέζειν, ex ἐδασάμην δάζομαι (pro δαίομαι), alia; κατασκληῖναι est a κατασκελλω, quod apud recentiores est κατασκελετεύω. Ἀποσκληῖναι an κατασκληῖναι legatur perinde esse arbitror; ἀποσκληῖναι optimum auctorem habet ARISTOPHANEM in *Vespis* vs. 160, unde arripuit MOERIS in v.: ἀποσκληῖναι, ad quem lectu dignissima PIERSONUS collegit utramque formam perite vindicans. Simillimum est Plautinum in *Boeotiae* fragmento:

maior populi pars aridi reptant fame.

Quid autem facias participio κεντούμενος, quod ab hoc argumento alienissimum est? κεντεῖν est confodere cominus, gladio, pugione. *Enecare fame* est ἀποκναίω. Nihil superest, nisi ut vocabulum importunum et molestum deleatur; ostendam statim quam proclives fuerint lectores acutuli ad inserendum aliquod fulcrum huiusmodi, ubi orationem non satis firmiter consistere suspicarentur. § 2. τάχιον: improbatur ab omnibus pro θαῤσσον.

Epist. 5. μένει: ex Graeculorum more pro οἰκεῖ.

Epist. 6. § 2. κινδυνεύω τοῖν ὀφθαλμοῖν τὸν ἕτερον συσκληῖναι ὑπὸ τῶν ῥαπισμάτων ἐνοχλούμενος: Dubito nonnihil de συσκληῖναι, non enim oculus pugnis contusus συσέλλεται: cogitavi de συσκληῖναι, *conlabuisse*, cuius verbi quamquam certa est auctoritas, tamen exempla mihi apud scriptores non lecta, apud

Grammaticos et λέξεων consarcinatores lecta sunt, HESYCH. v.: συνέσκληκε, συμπέπηγε, et in ῥητορικαῖς λέξεσιν BEKK. *Anecd.* I. p. 304. At quocumque verbo Rhetor usus est, Parasitus altero oculo captum se scribit ὑπὸ ῥαπισμάτων, quod additur ἐνοχλούμενος e stolidia interpolatione et manifesta, ut opinor, accessit. Neque enim participio qualicumque opus est neque ullum insulsius addi potest quam ἐνοχλούμενος, quasi vero qui cui oculus pugnis paene effodit, a sobrio dici possit homini *negotia facessivisse*. Apage ineptias. Magistelli saepiuscule eodem modo talibus de suo participium aliquod agglutinant, quod pro sua Graecitatis peritia supplendum esse suspicantur. Ea fraus manifesta tenetur si participium ab istis additum etiam alio nomine absurdum est. Exempli huius rei tres praestantissimi scriptores suppeditabunt, ΠΛΑΤΟ, ΘΥΟΥΔΙΔΕΣ et ΗΕΡΟΔΟΤΟΣ. Aequissimo animo tulerunt editores ΠΛΑΤΟΝΙΣ in libro *de Republica*. VIII. p. 553. Α. ὅταν αὐτοῦ παῖς γενόμενος τὸ μὲν πρῶτον ζηλοῖ τε τὸν πατέρα καὶ τὰ ἐκείνου ἵχνη διώκη, ἔπειτ' αὐτὸν ἴδῃ ἐξαίφνης πταίσαντα ὥσπερ πρὸς ἔρματι πρὸς τῇ πόλει καὶ ἐκχέαντα τὰ θ' αὐτοῦ καὶ ἑαυτὸν ἢ στρατηγήσαντα ἢ τιν' ἄλλην μεγάλην ἀρχὴν ἄρξαντα εἴτ' εἰς δικαστήριον ἐμπεσόντα βλαπτόμενον ὑπὸ συκοφαντῶν ἢ ἀποθανόντα ἢ ἐκπεσόντα ἢ ἀτιμωθέντα καὶ τὴν οὐσίαν ἅπασαν ἀποβαλόντα. Eximium locum totum apposui ut duplici mendo liberarem; alterum est in verbis ὥσπερ πρὸς ἔρματι [πρὸς] τῇ πόλει, in quo repetitum πρὸς comparisonis vim frangit et venustatem perimit, non enim qui in republica offendit cum eo comparatur qui ad scopulum impingit, sed ipsa respublica veluti scopulus aliquis esse dicitur ad quem quis adhaeserit. Tum βλαπτόμενον inepto interpolatori deberi unusquisque Graece paulo doctior assentietur ΒΛΑΘΗΜΟ, qui in Praefat. ad *Phaedrum* p. X. haec posuit: »*Resp.* 8. 554, ἐμπεσόντα [βλαπτόμενον].» Non poterat interpolator ineptius participium in ea re ponere quam βλαπτόμενον, in eo quoque turpiter lapsus, quod participio credidit opus esse qualicumque ut fulciretur oratio. Nempe Graeculi non satis assequebantur qui tandem εἰς δικαστήριον ἐμπεσεῖν ὑπὸ συκοφαντῶν dici posset. Prorsus nesciebant usum antiquioris linguae, quo verbis ἐκβάλλειν, ἐμβάλλειν, περιβάλλειν, μεταβάλλειν aliis, verba ἐκπίπτειν, ἐμπίπτειν, περιπίπτειν, μεταπίπτειν

erant pro passivis ut formae activae ἐξέβαλον responderet passiva non ἐξεβλήθην sed ἐξέπεσον, ut non ἐκβέβλημαι diceretur sed ἐκπέπτωκα, non ἐκβληθήσομαι sed ἐκπεσοῦμαι, atque ita in caeteris. In ARISTOPHANIS *Pluto* vs. 244:

γυμνὸς θύραζ' ἐξέπεσον ἐν ἀκαρεῖ χρόνου,

non est *foras excidi* aut *elapsus sum*, sed ut TERENTIUS dicit *exaclus sum* foras. Haec omnia quemadmodum formae passivae significationem habent ita et syntactica rationem sequuntur eandem: itaque qui *a populari factione in exsilium eiectus est* dicitur ἐκπεσεῖν ὑπὸ τοῦ δήμου vel ἐκπεπτωκέναι ὑπὸ τοῦ δήμου vel (quod prorsus idem est) Φεύγειν ὑπὸ τοῦ δήμου: quod active dicitur τοὺς μὲν ἀπέκτεινε, τοὺς δ' ἐξέβαλεν id per formam passivam ita dicendum est: οἱ μὲν ἀπέθανον, οἱ δ' ἐξέπεσον. Exemplorum affatim est apud historicos caeterosque passim. Quae autem ratio in ἀποκτείνειν et ἀποθνήσκειν, in τέθεικα et κεῖσθαι, in βάλλειν et πίπτειν passim obvia et nota est, eadem in aliis quoque cernitur, de quibus nunc duo tantum attingam. Λέγειν τινὰ εὖ, κακῶς, πολλὰ κακά, similia, si in passivam formam sunt convertenda, in locum formae λέγομαι, quae non est in usu, subit ἀκούω et pro λοιδορεῖν et λοιδορεῖσθαι dicitur κακῶς λέγειν et κακῶς ἀκούειν, sicuti pro εὐλογεῖν et εὐλογεῖσθαι antiqui dicebant εὖ λέγειν et εὖ ἀκούειν: hinc igitur κακῶς ἀκούειν ὑπὸ τινος dicitur, vel πρὸς τινος, εὖ ἀκούειν ὑπὸ τῶν πολιτῶν, similia. CATO censorius filium ipse docuit litteras: οὐ γὰρ ἡξίου τὸν υἱὸν, ὥς φησιν αὐτὸς, ὑπὸ δούλου κακῶς ἀκούειν μαυθάνοντα βράδιον (PLUT. in vita, XX) id est λοιδορεῖσθαι, ut vides. Facile erit, ubi hoc accurate perspexeris, emendare locos, quos Graeculi ex huius rei ignoratione interpolaverunt. In PLATONIS *Hippiam* maiore p. 308. d. recte legitur ὑπὸ τε ἄλλων τινῶν τῶν ἐνθάδε καὶ ὑπὸ τούτου τοῦ ἀνθρώπου πάντα κακὰ ἀκούω, sed interpolatio apparet in vicinis: συμβέβηκε δὴ μοι κακῶς μὲν ὑφ' ὑμῶν ἀκούειν [καὶ ὀνειδίζεσθαι], κακῶς δὲ ὑπ' ἐκείνου, manifestum teneamus falsarium, non enim putide abundant tantum verba καὶ ὀνειδίζεσθαι sed concinnitatem membrorum in bipartita oratione moleste perturbant. Saepe PLATO contraria contrariis opponens usum dicendi in talibus aperit, ut in *Critone* p. 50. e. πρὸς μὲν ἄρα σοι τὸν πατέρα οὐκ ἐξ ἴσου ἦν τὸ δίκαιον, ὥς ἔπερ πάσχοις καὶ ἀντιποιεῖν οὔτε κακῶς ἀκούοντα ἀντιλέγειν οὔτε τυπτόμενον

ἀντιτύπτειν, vides κακῶς ἀκούοντα ἀντιλέγειν perinde dici atque λοιδορούμενον ἀντιλοιδορεῖν, quo facilius est THEOPHRASTUM vetere mendo liberare in *Charactl.* cap. VI: ὁμόσαι ταχὺ, κακῶς ἀκοῦσαι [καὶ λοιδορηθῆναι] δυνάμενος; hic quoque manifesto indicio fraus tenetur. Eodem vitio liberandus est PLUTARCHUS in *Theseo* 16: καὶ γὰρ ὁ Μίνως αἰεὶ διετέλει κακῶς ἀκούων [καὶ λοιδορούμενος] ἐν τοῖς Ἀττικοῖς θεάτροις. Quemadmodum igitur ποιεῖν et πάσχειν, λέγειν et ἀκούειν, ἐμβάλλειν et ἐμπίπτειν sibi inter se respondent, sic nonnulla composita verbi ἄγω pro ἄγεσθαι habent respondentem sibi formam ἵέναι, quod mihi saepius in κατιέναι pro κατάγεσθαι est observatum. Indocti scribae, quia hoc neque noverant neque intelligebant, solent omnia haec interpolando aut vitiando obscurare aut perdere. Quod EURIPIDES in *Medea* scripserat vs. 1011:

θάρσει. κάτει τοι καὶ σὺ πρὸς τέκνων ἔτι·

ἄλλους κατὰξω πρόσθεν ἢ τάλαιν' ἐγώ.

arguit κάτει significare καταχθήσει sive καθόδου τεύξει, at scribae stolidam scripturam κρατεῖς τοι de suo dederunt, quam palmaria emendatione sanavit PORSONI ingenium. Expectat adhuc medicinam THUCYDIDES VIII. 48: ὁ Ἀλκιβιάδης ἐδόκει οὐδὲν ἄλλο σκοπεῖσθαι ἢ ὅτῳ τρόπῳ ἐκ τοῦ παρόντος κόσμου τὴν πόλιν μετασῆσας ὑπὸ τῶν ἐταίρων παρακληθεὶς κάτεισιν, ubi THUCYDIDES ὑπὸ τῶν ἐταίρων κάτεισι scripserat, (id est καταχθήσεται, ut Graeculi dicebant,) παρακληθείς ab illo adiectum est qui ὑπὸ τῶν ἐταίρων non intelligebat. Bonum factum quod absurdum participium arripuit: non esset alia poena exsilio levior, si quis in integrum restitui posset ὑπὸ τῶν ἐταίρων παρακληθεὶς. Abstinuere manus in simillimis, ut in capite 68: νομίζων οὐκ ἂν ποτε αὐτὸν κατὰ τὸ εἶκος ὑπ' ὀλιγαρχίας κατελθεῖν. Sic prorsus eodem usu dicitur ὑπὸ τῶν ἐταίρων κατιέναι et IV. 66: ἐκπεσόντες ὑπὸ τοῦ πλήθους et I. 12, ἀναστάντες ὑπὸ Θεσσαλῶν aliaque compluscula. Plane eiusdemmodi vitium in HERODOTO deprehendi. IV. 152, οὐκ ἀπονοσήσετε ὀπίσω ὑπὸ τῶνδε τῶν τοξευμάτων βαλλόμενοι, quoniam non ipsa τοξεύματα βάλλει, sed τοξεύμασι βάλλονται οἱ αἰεὶ βαλλόμενοι, expunge ineptum participium ab inepto Graeculo adscriptum, quo facto quam acrior et vehementior exeat oratio et rei accommodatior quis est qui non sentiat?

Revertor ad ALCIFRONIS lectionem vulgatam ὑπὸ τῶν ῥαπισμάτων ἐνοχλούμενος, ubi non minus insulse additum participium est et eodem amandandum, quo βλαπτόμενον, παρακληθείς et βαλλόμενοι censuimus.

Epist. 7. ἀκαρῇ: Allici ἐν ἀκαρεῖ. § 2. Φλέβα διατεμών: veteres σχάσας. § 4. παρώθει: παρεώθει. — ὀργασάμενος: Allici ὀργάσας. § 5. θαυμάζειν ποῦ καὶ τίνα τρόπον: dixisset Atheniensis θαυμάζειν πῶς. — Πειραιοῖ pro ἐν Πειραιεῖ. § 6. ἀπεκδέχεσθαι pro προσδέχεσθαι.

Epist. 8. § 2. ἀπάξαι pro ἀπαγαγεῖν extrema est barbaries, quae in ALCIFRONEM non cadit: vulgata lectio est τάχιστα αὐτὴν καὶ ἄκουσαν ἀπάξαιμεν, in qua latere videtur τάχισ' ἂν et ἀρπάξαιμεν. § 3. τοῦ νέου κόμματος: pro καινοῦ. § 4. λογίζονται: lege νομίζονται.

Epist. 9. ἐθορύβει: conieci ἔθει ῥύμη. — εὔρετο: debebat εὔρε. § 3. ζημίαν ἀπενέγκασθαι: Allici ζημίᾳ περιπεσεῖν.

Epist. 10. § 2. ἐώκειν — πεπληρῶσθαι: veteres omnes in ea re ἐδόκουν. § 3. ὁ δῆμος Ἀθηναίων: supple ὁ Ἀθηναίων et pro προσελθόντες recipiendum erat παρελθόντες, quia, ut supra ostendimus, Allici dicebant παρίεναι εἰς τὴν ἐκκλησίαν. § 3. ὅμως ἀνεγειρόμενος: lege ὅμως δ' ἀνεγρόμενος, tum ἐγὼ deleverim. Pecavit in sequentibus Rhetor quum ἐνθύμιον ποιησάμενος pulavit exquisite dici posse pro ἐνθυμηθείς, non recordatus ὅτι τὸ ἐνθύμιον ἐτίθετο ἐπὶ τοῦ προστροπαίου παρ' Ἀττικοῖς, ut recte admonet AMMONIUS de D. V. p. 52. ubi utilia adscripsit VALCKENARIUS et ad HEROD. II. 175. cui reddendum est: τὸν δὲ Ἀμασιν ἐνθύμιον ποιησάμενον pro ἐνθυμισόν, quod nihil est. — ἔγνω εἶναι: bene Graecum est ὄντα.

Epist. 11. § 2. ἄλλα τινά: Allici ἄλλ' ἄττα.

Epist. 13. οἷός τε ἤμην ἐλάδια ἐμφυτεύειν: non dicit ἐδυνάμην sed προηρούμην, παρεσκευαζόμεν, itaque τε delendum, ἤμην Macedonicum est, repone ἤν: ἐλάδια scribendum ἐλάδια, ut κρεάδιον, caeteraque omnia huiusmodi. § 3. πονοίη, μάτην: μάτην cum πονοίη iungendum. — παραδοκῶν typorum vitium est pro καραδοκῶν.

Epist. 14. πατρώζεις: certa analogia postulat πατρώζεις.

Epist. 16. ἔφερες ἂν καὶ τοῖς θεοῖς κιττόν: suppleverim: καὶ

(αὐτὸς) τοῖς θεοῖς. § 2. νῦν δὲ ἀγροὺς καὶ γεωργίαν: supple ἀγροὺς (μέν).

Epist. 17. κατακοιμήσασα: sincerum est κατακοιμίσασα. § 2. προσλαβοῦσα ἀπελεύση: scribis debetur sero natis pro προσλαβοῦσ' ἄπει.

Epist. 18. γενέσια ἐορτάζων: digladiantur inter se Magistri utrum γενέσια dicere ius sit nec ne pro γενέθλια vel γενέθλιος ἡμέρα. Negat PHRYNICHUS p. 103 contra quem adsurgit *Antiatlicista* BEKKER p. 86, 20. Secundum PHRYNICUM videtur pronuntiandum: aliud est in iisdem verbis reprehendendum: γενέθλια θύειν Attici dicunt, sed ἐορτάζειν Atticistae, unde frausprehenditur in PLATONIS qui fertur *Alcibiad.* I. p. 121. D. ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ βασιλέως γενέθλια ἅπασα θύει [καὶ ἐορτάζει] ἡ Ἀσία, ubi καὶ ἐορτάζει sciolo, qui adscripsit, reddendum.

Epist. 19. § 3. εἰς σὲ βαδιοῦνται: non nesciebat ALCIPIHON εἰς σοῦ Graecum esse.

Epist. 20. § 4. ἐξ ὀφθαλμῶν ἐποίει: pro ἐποιεῖτο.

Epist. 21. ἔχων: Atticus omisisset. § 5. πρὶν τὰς παρὰ τοῦ λύκου δίκας εἰσπράξασθαι: articulus τὰς vitiose abundat, caeterum Atheniensis dixisset πρὶν παρὰ τοῦ λύκου δίκην λαβεῖν.

Epist. 22. ἐπολέμουν τὰς σαφυλάς dicere pro ἐλυμαίνοντο putida est sequiorum ἀκυρολογία. Accusativus etiam vitio apud istos invecus est. Per iocum potuit ARISTOPHANES dicere in *Pace* 740 τοῖς φθειρσὶν πολεμοῦντες, et saepe dicitur pro *ferre non posse et inseclari*, sed nihil horum excusat hanc scribendi negligentiam. — τὰς ῥᾶγας ἔκοπτον: vulpeculae uvas non ἔκοπτον, sed lubentius ἔκαπτον, opinor. Recurrit ἔκαπτον III. 60. 2. § 2. πυκνός: lege πυκνός. — σκαιότητα τρόπου: veteres τρόπων. — ἐπὶ τοὺς ἑνδεκα ἀγαγών: perpetuus est in talibus usus compositi ἀπαγαγών. § 3. ἄθυρμα: poëtae sublectum pro παίγνιον: προσηνές quid sit in tali re non perspicio. — νεκρόν; lectoris non admodum acuti additamentum. § 4. μὴ παθεῖν ἀναμένειν ἀλλὰ πρὸ τοῦ παθεῖν φυλάξασθαι: supple μὴ τὸ παθεῖν ἀναμένειν.

Epist. 23. ἔχω οὖν: corrige ἔχων οὖν et in seqq. πρῶτον μὲν τοῖς θεοῖς ἀπηρξάμην. § 2. εἰς νέωτα δὲ δέχοιο: lege προσδέχου. Imperativis optativos substituere Poëtastris solemne est, NICAN-

pro ante omnes: necessariam praepositionem sigla non intellecta sustulit.

Epist. 24. ἐμπίπλαται: e Graeculorum usu et errore passim irrepsit pro antiqua forma ἐμπίμπλαται.

Epist. 25. εἰς ἄσυ: *Allice ἄσυδε*. — ὦ Νόμιε: scrib. Νομίε. passim sic errari video, ut in Στρατίος et similibus. — ἀργεῖ ἢ γῆ: melius ἀργός. — χηρεύουσα τῶν ἐμπονούντων: χηρεύειν satis insulse HOMERO sublectum est. *Od.* 1. 123.

ἀλλ' ἦγ' ἄσπαρτος καὶ ἀνήροτος ἡματα πάντα
ἀνδρῶν χηρεύει, βόσκει δέ τε μηκάδας αἶγας,
πονεῖν autem pro ἐργάζεσθαι ab aequalibus sumsit.

Epist. 26. ἀποτιθεμένῳ: corrige ἀποθεμένῳ. — ὡς ὁμοῦ — προσοφλῆσαι: lege ὥσθ' et προσοφλεῖν.

Epist. 27. εἰς τοῦργασήριον καθημένην: nullo exemplo et nullo sensu haec dicuntur, dixisset *Atheniensis* ἐπ' οἰκήματος καθημένην. § 2. ἐγὼ — σε τὰς καχυρῆς ἐπὶ τῶν ἀγρῶν φρύγειν ἀναπέισω: perdidisset operam, credo, neque hoc nesciebat, sed ἀναγκάσω scripsit. — οἱ κακῶν σαυτὴν ἐνέσεισας: *Attici* ἐνεκύλισας.

Epist. 28. συγκαθεύδειν μετὰ σοῦ: revoca σοὶ συγκαθεύδειν. § 3. ἐπὶ ἐνί: haec scribis placent, *Graecis* ἐφ' ἐνί.

Epist. 29. ἡπιστάμην: adde μέν. — pro εἶναι veteres ὄντα. — ἀδικομαχοῦντας: verum est δικομαχοῦντας. § 2. κινήσας δίκας: nescio unde hoc arripuerit pro εἰπών. — ὅτι μοι πολλάκις: dele μοι, commune omnibus est quod commemorat quodque proverbio dicebatur πράγματ' ἐξ ἀπραξίας.

Epist. 30. ἀργὸν δὲ καθίζειν ὄνειδος: *Attici* καθῆσθαι. — παρανοίξας τὸ θύριον: magistri docent παροίξας *Atticum* esse; *PHRYXICHUS* ΒΕΚΚΕΡΙ p. 60, 20. παρεφγμένης τῆς θύρας: οἱ ἰδιῶται παρανεφγμένης. ὁμοίως παροίξει τὴν θύραν. *Conspirat MORIS* v. παροίξας, p. 315. § 3. --- λάχος: non potuit infelicius nomen ponere pro μέρος.

Epist. 31. § 2. dele νῦν et scribe τὰκεῖ μυσαγωγεῖν pro κάκεῖθι.

Epist. 32. οὐδεὶς τῷ μέτρῳ τὸ πίνειν ἔσεργε: qui in bibendo modum servat dicitur μέτρῳ πίνειν et saepius pro μετρίως dicitur μέτρῳ, non τῷ μέτρῳ. Repone igitur τὸ μέτρῳ πίνειν, ut in noto oraculo

μέτρῳ ὕδωρ πίνοντες ἀμετρὶ δὲ μᾶζαν ἔδοντες,
 apud ZENOB. V. 19; sic κατὰ μέτρον dicitur et ὑπὲρ μέτρον. Quod
 in THEOGNIDE edebatur vs. 497. ὅταν δὲ Πίνῃ ὑπὲρ τὸ μέτρον BEK-
 KERUS ex libris emendavit. § 2. τρίτην ταύτην ἡμέραν ἔχω καὶ
 ἔτι σοι καρηβαρῶ: Allici ἔχω καὶ omisissent.

Epist. 33. εἴ γε οὕτως: suppl. εἴ γε σὺ οὕτως. — ἤδη λοι-
 πόν: bis idem dicitur, λοιπόν apud sequiores significat ἤδη; ex-
 pungatur.

Epist. 34. § 2. προμηθούμενος μηδένα αὐτῷ καθάπαξ ἀνθρώπων
 ἐντυγχάνειν: multa in his vitia sunt, quae omnia tollentur si
 legetur μηδενὶ ἀνθρώπων καθάπαξ ἐντυγχάνειν. § 3. Φεῖδωνός τε
 καὶ Γνίφωνος μικροπρεπέστεροι: expunge τε, quod sententiam cor-
 rumpit.

Epist. 35. § 2. καίτοι γε: Athenienses semper interponunt ali-
 quid. Pessime editur apud LYSIAM VIII. § 10. καίτοι γε σφῶν
 γε αὐτῶν κατηγόρουν, ubi prius γε delendum. — οἱ τῆς κώμης
 οἰκήτορες: Allici οἱ κωμῆται. — συνεισηνέγκατο: Graecum est
 συνεισφέρειν. Emenda συνεισηνέγκαμεν.

Epist. 36. κατήχθη εἰς ἡμᾶς: vitiosum est εἰς. § 2. ὡς ἀνέ-
 τρεψε τοὺς Θράκας: lege ὡς ἐτρέψατο. — ἀριστείας αὐτῷ γέρας
 δεδόσθαι: si haec ipse ALCIPHON ita scripsit, percavit Allicis
 Homerica admiscens: quod HOMERO est γέρας, id Allicis ἀριστεῖον
 dicitur. PLUTARCHO in Theseo XXVI, καὶ γέρας ἀριστεῖον Ἀντιό-
 πην ἔλαβεν eximendum censeo ἀριστεῖον. Similiter ALCIPHRONI
 ἀριστεῖον fuit adscriptum in margine ad γέρας explicandum,
 quod in alienam sedem, ut fit, invectum a correctore utcum-
 que reliquis verbis accommodatum est. § 3. Φλυαρίας Φάρμα-
 κον: usitatius Φάρμακον dicitur id quo quid efficitur quam con-
 tra: ὁ οἶνός ἐστι Φλυαρίας Φάρμακον solet significare ὁ οἶνος Φλυα-
 ρεῖν ποιεῖ, non contra Φλυαρίαν παύει, vid. WYTTENB. ad EU-
 NAPIUM p. 35. Praeterea usus vitae quotidianae ALCIPHRONEM
 arguit. In fine pro ἐπαύσατο ἀδολεσχίας: suppl. τῆς ἀδο-
 λεσχίας.

Epist. 37. § 2. τὸν ἥρω Φαιδρίαν: neque ἥρω pro ἥρωα recte
 habet et ἥρω pro μακαρίτης a veterum usu alienum. — ἐλάν-
 θανον — εὐρίσκουσα: corrige εὐρήσουσα. § 3. αἰδοῦμαι εἰπεῖν:
 male pro αἰσχύνομαι. — τί παθεῖν: lege ὅ τι. — ἀπείρασον εἶναι

τῶν ἀβουλήτων: Graecum est πεπειρᾶσθαι non πεπειράσθαι, corrige igitur ἀπείρατον.

Epist. 38. ἔνῃ καὶ νέῃ: scribe ἔνῃ. § 2. ὑπνοῖ: Attici καθεύδει. — ἐπὶ τοιούτῳ θηρίῳ: ἐπὶ contra omnium morem et usum pro ἀντὶ positum est.

Epist. 39. § 2. εἰς τὴν ἐπιοῦσαν θύουσιν: imo θύουσιν et mox συνθύσεις αὔριον pro συνθύεις. — εἰ οὖν ἐπειχθείης ἔρχῃ ἔωθεν: dele importunum ἔρχῃ. § 3. πρὸς τῶν αὐταδελφῶν: ita SOPHOCLE dicere licuit, non licuit ALCIPHRONI; ex aequalium lingua sumsit καὶ πρὸς ἐμῆς — σωτηρίας, Atticum est οὕτως ὄναιο ἐμοῦ τε καὶ τῶν ἐμῶν ἀδελφῶν. — ἀνυποσόλως sequiores Graeculi finxerunt et ἀληθίζομαι.

Epist. 40. ἀποδόσθαι ἀπέπεμψα: pro ἀποδωσόμενον, melius etiam πωλήσοντα. — χόλος δὲ ἐμπεσὼν ἐξ ὅτου δαιμόνων εἰς αὐτὸν οὐκ ἔχω λέγειν: emenda ἐξ ὅτουδὲ, quo facto apparet οὐκ ἔχω λέγειν insiticia esse. — τῶν φρενῶν ἔξω κατέστησε: melius ἐξέστησε. § 2. τουτωνὶ μεμνηότων: insere τῶν. § 4. εὖδηλον δὲ ἔστι — περιορᾶν καὶ — συγεῖν: restitue εὖδηλος — ὑπερορῶν — συγῶν. — ἀθῶους εἶναι: dele εἶναι.

Epist. 41. χρῆσθαι ἐς ὃ τι ἂν θέλῃ: abiice ἐς. tum φθάσαι deleverim. § 2. ἐσθήματα tam bene conveniunt rustico, atque αὐτάδελφοι. Quis porro sine risu legal praecepta, quibus uxorem admonet? in § 3. ἡ παῖς expellendum est: denique σχολάζειν σωφροσύνη pro σωφροσύνην ἀσκεῖν undique potius quam ab Atticis accepit.

Epist. 42. § 2. δίδεισι: pro διέρχεται. § 3. ἀμφιάσει: pro ἀμφιεῖ.

Epist. 43. Ψιχοκλαύσης: legerim — κλάσης. Σηραγγίῳ: lege Σηραγγεῖῳ. — ἀσμένως ὑπεδέξατο: pervulgato errore pro ἄσμενος. § 3. διακειμένου: sine exemplo sic positum est. διακεῖσθαι ἔν τινι nihil est. § 4. παίει τὸν νῶτον τοῦ Χαρικλέους: emenda τὸ νῶτον τὸν Χαρικλέα, ut ARISTOPHANIS Avibus 497:

λωποδύτης παίει ῥοπάλῳ με τὸ νῶτον,
et saepe alibi. — ἔσχατον ἀνδράποδον: ἀνδραπόδων, credo, ut ἔσχατον Μυσῶν pro contemtissimo, vilissimo. — εἰς τοῦπίσω τὰς χεῖρας ἐσρεβλούμεθα: senarius, quales multos ALCIPHRON et caeteri omnes scribunt imprudentes; pro ἐσρεβλοῦν Attici περιά-

γειν. — οὐκ [ὀλίγαις οὐδ'] εὐαριθμήτοις: illi exquisite εὐαριθμη-
τος ponunt pro ὀλίγος. § 5. πολλὰ καθηδυπαθήσας: Egregius
sane Ἀρεοπαγίτης qui bonam partem patrimonii cum istis di-
lapidasse dicitur, nam hoc est καθηδυπαθεῖν. Legerim: πολλα-
κίς ἡδυπαθήσας μεθ' ἡμῶν, quod quamquam non est gravissimi
senatoris tamen flagitio caret et turpi opprobrio. — ἐπίμπρατο:
veteres ἐνεπίμπρατο. In ultimis ὡς ἄν reprehendendum et ἴσα et
ἀπαχθείμεν.

Epist. 44. κατέχει τοῦ ἄσους: Graecum est τὸ ἄσυ, ut κατέ-
χειν τὸ θέατρον. — πᾶσα αὐτῷ ἀνέωγεν ἡ οἰκία: de ἀνέωγε
pro ἀνέωκται diximus. Non tota domus ei patere dicitur, sed
unaquaque, itaque expunge articulum. § 5. τύχη γὰρ παρὰ
πάντα: dele praepositionem. In proverbium abiit:

τύχη τὰ θνητῶν πράγματ' οὐκ εὐβουλία,
Vitam regit fortuna, non sapientia.

Epist. 45. ἐπανελθοῦσα τοῦ συμποσίου: supple ἐκ τοῦ συμπο-
σίου. — πόρθησιν ἱκανήν: nihil certius Reiskii coniectura καινήν
§ 5. τούτων: codd. τούτων εἰ, id est τουτωνί.

Epist. 46. ὡς εὐτυχῶς: malim ὡς εὐτυχῶ. — Τραπεζόχαρον:
analogia postulat Τραπεζοχάρων. παραληφθεὶς ἐπὶ δεῖπνον τέρ-
πειν: e Latinitatis ratione dictum: coenae adhibitus: τέρπειν
quoque Graeculis debetur. — Φιλονεικίας: lege Φιλονεικίας.
§ 4. Πιθακίωνα: corrige Πιθακνίωνα. — ἀνέτλημεν: poetis erat
relinquendum pro ἀνεσχόμεθα. — τῆς εὐτυχούσης ἡμέρας: bre-
vius Attici τῆς εὐημερίας.

Epist. 47. οὐδὲν δεινόν: leg. οὐδὲν ἄν δεινόν. — ἁωρία τῆς νυκ-
τός: Attici τῶν νυκτῶν. — ἑαυτόν: ἑμαυτόν. § 2. διεσπᾶσθαι:
scribe διασπᾶσθαι. § 3. κατεκρύβην: forma sequior pro κατεκρύ-
φην. — λέγω imprudenti excidit pro γράφω. § 4. νηὶ λύειν
μελλούσῃ τὰ πρυμνήσια περιτυχών: Attici ναῦν ἀνάγεσθαι μέλ-
λουσιν καταλαβών, imprimis περιτυχών ioculare est. — τὸ τί-
μημα: male pro τὴν τιμήν. § 5. τοσοῦτον — ὡς: scrib. ὥς. —
καὶ κεχρῆσθαι παρασίτοις: quamquam Graeculi passim abutun-
tur perfectis κέχρημαι, ἔσχηκα, aliis, tamen χρῆσθαι genuinum
esse arbitror. — ἀπαναλώσω: ex ipsius sententia et consilio
καταναλώσω rescribendum est.

Epist. 48. ἦγε συμπόσιον: non dicitur ut ἄγειν ἑορτήν, σχο-

λήν, ἡσυχίαν, εἰρήνην. § 4. ἀμοιβή: recte a magistris impro-
batur cf. MOERIS, p. 80. § 5. μήτε οὖν ἐς νέωτα εἶη: *Allicorum*
oblitus est *ALCIPHROΝ*, quibus in ea re solemne est dicere: μὴ
ᾧρασιν ἴκοιτο. Neque tamen *ALCIPHROΝ* potius quam scioli viden-
tur culpandi, qui venustae et exquisitae formulae *Atticae*, quam
perpauci intelligebant, substituerint interpretamentum vulgare,
verbis de trivio sumtis. Μὴ ᾧρασιν ἴκοιο *Atticis* et *Atticistis* tri-
tissimum est. Tribus locis sine labe apud *LUCIANUM* legitur
VIII. 6. 4. XXXIII. 5. LXVIII. 10 3, quos primus indicavit
CASaubonus ad *ATHENAEUM* p. 112. alios multos aliunde afferens.
Recte autem sciolus, quod ᾧρασιν interpretatus est ἐς νέωτα,
nam promiscue haec dici solebant, nisi quod ᾧρασιν antiquiori-
bus placuit, ἐς νέωτα minus antiquis. Huius rei observatio
prodesse poterit *SIMONIDI*, in cuius iambis apud *STOBAEUM Floril.*
XCVIII. 16 vs. 9, 10 scribitur:

ἐς νέωτα δ' οὐδεὶς ὅστις οὐ δοκέει βροτῶν

πλούτῳ τε καὶ θεοῖσιν ἴξεσθαι φίλος,

ἐς νέωτα *MEINERUS* eruit ex νέωτοι; restituit, si quid iudico, in-
terpretamentum. Verum est:

ᾧρασι δ' οὐδεὶς κτέ.

quod dictum est eodem sensu atque in noto proverbio:

ἀεὶ γεωργὸς ἐς νέωτα πλούσιος.

TIMOCREONTI Rhodio apud *PLUTARCHUM* in *Themistocle* XXI, pro

κηϋχοντο μὴ ᾧραν *Θεμιστοκλέους* γενέσθαι,

reddendum censeo:

κηϋχοντο μὴ ᾧρας *Θεμιστοκλή'* ἰκέσθαι.

nisi μὴ 'ς ᾧρας malis, ut apud *THEOCRITUM* est XV. 73:

κῆς ᾧρας κῆπειτα, φίλ' ἀνδρῶν, ἐν καλῷ εἵης,

Leviter errat *CASaubonus* hanc imprecationem sic interpre-
tans: ne ad anni finem pervenias; hoc est: (inquit) ante annum
vertentem moriaris. Significat enim: ne ad novi anni initium
pervenias, hoc est, anno vertente pereas. Haud difficulter id
colligas ex *ARISTOPHANIS* versiculo in *Equit.* 419:

σκέψασθε, παῖδες, οὐχ ὀρᾶθ', ᾧρα νέα, χελιδών.

composito cum cantilena *Rhodiorum* apud *ATHENAEUM* VIII. 360. B.

ἦνθ', ἦνθε χελιδών

καλὰς ᾧρας ἄγουσα.

Idem recte accepit verba ARISTOPHANIS in *Ran*is 381, quae ideo adscribam ut velus mendum corrigam:

ἡ τὴν χώραν σώζειν Φήσ' εἰς τὰς ὥρας
καὶ Θωρυκίων μὴ βούληται.

non de nihilo est, quod *Venetus* codex σώσει exhibet, nam quod ἦν — βούληται scriptum est, non εἰ — βούλεται indicio est poëtam non σώζειν scripsisse sed σώσειν.

Ad ALCIPHRONEM redeo: quod continuo sequitur τῆς ἀχαρίσου Φωνῆς videtur ἀχαρίτου scribendum. Ἀχάρισος est accepti beneficii inmemor non iniucundus.

Epist. 49. ὦ δαῖμον, ὅς με [κεκλήρωσαι καὶ] εἴληχας: manifestam interpolationem vides. Certain sedem habet in hoc argumento εἴληχέναι et apud poëtas λελογχέναι THEOCRIT. IV. 40.

Αἰαῖ, τῷ σκληρῷ μάλα δαίμονος, ὅς με λελόγχει
scribe λέλογχεν, vid. WYTTENBACHIIUM ad haec verba PLATONIS in *Phaedone* 107. d. ὁ ἐκάστου δαίμων, ὅσπερ ζῶντα εἰλήχει. Rhetor ab aliquo comico integrum senarium sumsit:

ὦ δαῖμον, ὅς μ' εἴληχας ὥς πονηρὸς εἶ.

— ἀεὶ τῇ πενίᾳ συνδέων: antiqua verbi forma est συνδῶν, sed veteres in ea re dicebant συνοικίζειν, ut συνοικεῖν et συζῆν κακῷ τινι pro χρῆσθαι διὰ τέλους. § 4. κεκλήσομαι poëtis licet dicere pro κληθήσομαι: in vita communi significat κεκλημένος ἔσομαι.

Epist. 50. ἵνα καὶ τούτου κατασπαθήσασα οὕτως ἐπ' ἄλλον τρέψῃ τὸν ἔρωτα: recte BERGLERUS τὰ τούτου — οὕτως male ex uno codice receptum est. Erueundum erat ex ἐπ': εἴτ' ἐπ' ἄλλον. § 2. πολλὴν τὴν εἰς ἡμᾶς Φιλανθρωπίαν ἐνεδείξατο: dele τὴν. § 3. mendosissima sunt omnia, et melius non tangere; quis unquam vidit τὰ προσόντα pro τὰ ὑπάρχοντα, ἢ οὐσία, αὐτὴ τεθεῆναι (vel ἀνατεθεῆναι) in tali re, αὐτὴ ἀπολαύειν πλησμονήν (vel ἀπολάψειν)?

Epist. 51. § 2. ἀχάριστοι: lege ἀχαρίτοι. — ὥς ἄμεινον: scrib. ὥς. — ἐπιμασᾶσθαι: quid sibi vult ἐπί? § 3. καὶ νεουργεῖν: uno vocabulo opus est καινουργεῖν. — ὁσέα: Attici ὁσαῖ. — πλῆττοντες: Attici παλόντες. § 4. εὐδαιμονίας ἀνέχεσθαι: si per iocum dictum est, frigidus admodum iocus est; corruptum esse suspicor.

Epist. 52. οὐ μοι μέλει: veteres οὐδέν. § 3. λήσεται: veteres λήσει. — ισόρροπον: Attici ἀξίαν δίκην δίδόναι.

Epist. 53. εἰσέφρησα: veteres addunt ἐμαυτόν. — ποῖ καταχθῆναι ἐζήτουν: veteres ὅποι neque καταχθῆναι eo sensu usurpabant. — καὶ εὐκαίρως ἐμφάγοιμι μόνος: pessime εὐκαίρως posuit pro ἐπὶ σχολῇς. Damnant unanimi consensu Magistri εὐκαιρία pro σχολή, εὐκαιρεῖν pro σχολὴν ἄγειν, vid. PHERYNICUM, MOERIDEM et imprimis SUIDAM v. σχολή et σχολάζειν. Admonet de eadem ἀκυρολογία τῶν πολλῶν Interpretes ad PLATONIS *Euthyphronem* pag. 6. c. Neque ἐμφαγεῖν bene habet: nihil minus homo parabat quam ἐμφαγεῖν, quod significat *raptim aliquid cibi capere*, et ille se per summum otium ingurgitare cibis furto paratis volebat. Ἐμφαγεῖν dicuntur illi, qui in aliqua trepidatione aut tumultu *festinanter cibo aliquo se reficiunt*, vid. XENOPHONTIS *Hellen.* IV. v. 8. τοῖς μὲν ἄλλοις εἶπεν ἐμφαγοῦσιν ὃ τι δύναιντο ἥκειν τὴν ταχίστην, αὐτὸς δὲ ὑφηγεῖτο ἀνάριστος. Cf. *Anab.* IV. ii. 1, IV. v. 8. ubi legendum: ἐπειδὴ δ' ἐμφάγοιεν pro δέ τι ἐμφάγοιεν, nam perinde est φαγεῖν τι et ἐμφαγεῖν, ut πιεῖν τι et ἐμπιεῖν. Itaque in *Cyropaedia* VIII. i. 44. potior est scriptura ἔς' ἂν φάγοιέν τι quam ἔς' ἐμφάγοιέν τι. Eiusdem plane generis est ἐμπιεῖν, ut in *Cyrop.* VIII. i. 1. προσήνεγκαν οἱ θεράποντες ἐμφαγεῖν καὶ ἐμπιεῖν ἔτι οὖσιν ἀμφὶ τὰ ἱερά, et illi stantes ad aram raptim cibo potuque corpora reficiunt. Praeterea ἐμπίνειν dicitur is, qui se poculis invitat complusculis et genio indulget, estque verbum plenum festivitatis et hilaritatis, quod in convivio laetitiaque perpetuam sedem habet. Conviva satur apud EPICHRAMUM ΑΘΗΝΑΙ VI. 256. Α. πολλὰ καταφαγὼν, πόλλ' ἐμπιών a coena se recipit domum. Absurdum esset in ea re ἐμφαγὼν, cui contrarium est ἐσθίειν ἐς κόρον: quod quum noster facere pararet in ἐμφάγοιμι aut ALCIPHONON erravit aut scribae. § 2. ἀδολεσχων: scrib. ἀδολεσχῶν. — κεῖθι: HOMERICUM pro ἐκεῖ. § 3. τοῖς ἀποτροπαίοις: excidit θεοῖς. — καὶ οὐκ ἠσόχησα: cuius preces exaudiuntur melius dicetur οὐκ ἀτυχῆσαι, quam οὐκ ἀσοχῆσαι.

Epist. 54. εἰς μέρη κατερρωγός: melius uno verbo διερωγός. § 2. λίθοις ἐχρῶντο: mire dictum pro ἔβαλλον, magis mirum, quomodo hoc facere potuerint. § 3. ἡμην: Macedonicum pro ἦν. § 4. ἀλλ' οὐκ ἦν Λακεδαιμῶν ἐν ἧ ταῦθ' ὑπέμενον, ἀλλ' Ἀθῆναι καὶ τῶν Ἀθῆνῃσι κυβευτῶν οἱ ἐξωλέεσται: dicam quid ALCI-

PHRON debuerit scribere, scripseritne aliorum esto iudicium: *Graecum* est: ἀλλ' οὐκ ἦν Λακεδαιμόνων τὰ δὲ ἀλλ' Ἀθῆναι κτέ. Ita loquuntur qui praesentem fortunam cum meliore, quae olim fuerit, comparant, aut suam moesti et queruli, aut alienam infesti et irati. Exempla collegit MATTHIAEUS ad EURIPIDIS *Troades* vs. 99:

ἄνα, δυσδαίμων, πεδόθεν κεφαλὴν,
ἐπάειρε δέρην, οὐκέτι Τροία
τὰ δὲ καὶ βασιλῆς ἐσμὲν Τροίας,

luculentus imprimis est locus THUCYDIDIS VI. 77. οὐκ Ἴωνες τὰ δὲ εἰσὶν οὐδ' Ἑλλησπόντιοι καὶ νησιῶται — ἀλλὰ Δωριῆς ἐλεύθεροι. — λειποθυμήσας: *Graecum* est λιποθυμήσας et quidquid eodem modo est compositum primam corripit. Docet hoc analogia, quam usus poetarum confirmat, editores malunt imperitos libenarios sequi. — ἐν τούτῳ: melius omisisset.

Epist. 55. § 3. οὐκ ἄχαρις ὀφθῆναι: Attici ἰδεῖν. § 4. Πυθαγορικός: male pro Πυθαγόρειος. § 5. ἦν γάρ. κτέ.: legendum arbitror: εἶχε γάρ et φέρων expungendum. § 7. ἔρρεγχευ: Attici ῥέγκειν dicebant. § 9. οὔρει: pro εούρει. — ἐν ὀφθαλμοῖς ἀπάντων [ὀρώντων]: tolle emblemata. ἐνεργεῖν a Graeculis sumtum est. § 10. οὐδεὶς ἐστὶ λόγος: lege οὐδεὶς ἔτι ἦν λόγος et recipe κεκλημένων pro κεκληρωμένων — ἀξιόθεα: barbarum est, repone ἀξιόχρεα.

Epistolam 56 non Θαμβοφάγος scripsit sed Θυμβροφάγος. § 2. τῆς οἰκίας γυμνὸν θύραζε ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ ἐκβληθέντα ἐμπεσεῖν: sumta haec sunt ex ARISTOPHANIS *Pluto* vs. 144:

γυμνὸς θύραζ ἐξέπεσον ἐν ἀκαρεῖ χρόνου,

itaque dele τῆς οἰκίας, restitue χρόνου, et expuncto ἐκβληθέντα emenda ἐκπεσεῖν, quo facto intelliges nihil deesse.

Epist. 57. Φειδωλῷ τῷ μέτρῳ κέχρηται: melius χρῆται, tum Φειδωλῷ mendosum esse apparet, quoniam ὁ μετρῶν potest Φειδωλὸς esse, τὸ μέτρον non item. Emendandum Φειδωνεῖω μέτρῳ; fidem faciat perelegans locus in THEOPHRASTI *Charact.* XI. Φειδωνίῳ μέτρῳ τὸν πύνδακα ἐγκεκρουσμένῳ μετρεῖν αὐτὸς τοῖς ἔνδον τὰ ἐπιτήδεια σφόδρα ἀποψῶν, et illic et apud STRABONEM VIII. p. 358 et POLLUCEM X. 179. restituenda est forma Φειδώνιος, quae sola Graeca est pro Φειδώνιος. — ἐν ταῖς ἐορτασικαῖς τῶν

ἡμερῶν: veteres ἐν ταῖς ἐορταῖς. — νεουργεῖς: pulide dictum de calceis pro καινάς. § 2. τὴν γλῶτταν διαμασῶμαι: pro δάκνω vel ἐνδάκνω non admodum lepide positum. — διανοίας: supple τῆς διανοίας.

Epist. 58. διαβολὰς ἀγενήτους: debebat ψευδεῖς. — τὰ νῦν δὲ ταῦτα cum βόσκων coniungendum. βόσκειν veteres cum contumelia dicebant et contumeliose fere de iis, quibus alimenta et merces ita dabantur ut omnia obsequerentur et parerent, quod etiam quum sine flagitio fieret tamen odiose dicebatur et videbatur exprobrari. Odiose dicuntur viri uxores βόσκειν, patres liberos, reges parasitos, amatores scorta: hi omnes sine contumelia eosdem τρέφειν dicuntur. Locus est in ARISTOPHANIS *Vespis* vs. 311:

τί με δῆτ', ὦ μελέα μῆτερ, ἔτικτες,
ἴν' ἐμοὶ πράγματα βόσκειν παρέχης.

quem nemo unquam intellexit. Distingue:

ὁ παῖς: τί με δῆτ', ὦ μελέα μῆτερ, ἔτικτες;

ὁ πατήρ: ἴν' ἐμοὶ πράγματα βόσκειν παρέχης.

ultima explicanda sunt ex similibus locis, qualis est apud ΠΛΑΤΟΝΕΜ in *Phaedone* p. 115. a. δοκεῖ γὰρ βέλτιον εἶναι λουσάμενον πιεῖν τὸ φάρμακον καὶ μὴ πράγματα ταῖς γυναιξὶ παρέχειν νεκρὸν λούειν. Cf. *Cyropaed.* IV. v. 46. — ὥς: et hic lege ὥςτε. § 2. κοινοῖς κεχρήμεθα: imo χρώμεθα. § 3. τρέμε δακῶν τὸ χεῖλος: usitatius ἐνδακῶν. — τούτων εἷς: lege τουτωνί. — ὀπλομάχος καὶ ἀρήϊος: poëtica sunt.

Epist. 59. κατ' ὄναρ: certum est ὄναρ esse dicendum. Non tamen ΑΛΚΙΦΡΟΝΕΜ huic culpae affinem esse arbitror, sed κατ' ὄναρ lectori deberi, cui ἐδόκουν non erat satis. § 2. ποιμαίνειν τε [καὶ εἶναι] κατὰ τὴν Ἰδην: abiice interpolata verba. In sequentibus ΜΕΙΝΕΚΙUS subinde vitiosas lectiones e *Veneto* codice recepit, quae mox de loco deiciuntur et revocabuntur ἐπιπτάντα, ψαύειν ei ἐξηγειρόμην, quod in ἐξηγρόμην est mutandum. § 3 πελάζειν a veterum *Allicorum* usu plane abhorret, a poëtis sumtum est, unde Gracculi multa mutuantur, quae frequenti usu omnium trita in communem linguam recepta sunt, quale est illud ipsum ἐπιπτάντα, quod praecedat. *Allici* πέτομαι et ἐπτόμην dicunt, Poëtae πέτομαι, ἔπτην ei ἐπτάμην,

Graeculi ἵπταμαι et ἔπτην. Unde est διπετῇ, quod sequitur, nisi e poetis? in quo Rhetor iterum peccavit quod vetusto vocabulo affinxit de suo significationem quam voluit: διπετῆς est ei ab ἰονε missus. § 5. utiliter notabitur scripturae discrepantia in ἐξηγειρόμην et διηγειρόμην. In multis codicibus utrum δι an ἐξ scriptum sit oculis discerni non potest. Qui codicum inspiciendorum facultatem non habent, Bastium inspiciant in *Comment. Palaeogr.* pag. 711. Vix credas nisi id per multos annos diligenter observaveris quam saepe in compositis δι et ἐξ confusa in libris nostris lectores minus acutos et suspicaces ludificentur. De permultis locis ubi hunc errorem deprehendi, unum nunc indicabo e LYSIA in eximia oratione κατὰ Διογείτονος. § 14. ἐν γὰρ τῇ διοικίσει, ὅτ' ἐκ Κολλυτοῦ διωκίζετο εἰς τὴν Φαίδρου οἰκίαν. Leguntur haec sine ulla vitii suspicione. At nemo nescit quid sit διοικίζειν, oppositum verbo συνοικίζειν, nota ars eorum, qui civitatem bello victam et subactam per vicos dispergunt, ne vires coalescant: notus est διοικισμὸς Μαντινέων, qui διωκίσθησαν τετραχῇ, XENOPH. *Hell.* V. ii. 7, in qua ipsa re idem verbum tritum est, unde iocus PLATONIS in *Sympos.* p. 193. A. Nihil aliud διοικίζειν significat, nihil aliud per naturam linguae significare potest. Migrare in alias aedes dicitur ἐξοικίζεσθαι, unde ἐξοίκισις, ut in *Pace* vs. 203:

ἐξωκίσαντο δ' οἱ θεοὶ τίνος οὔνεκα;

opponuntur inter se ἐξοικίζομαι et εἰσοικίζομαι ut in AESCHINIS *Timarchea* § 124. εἰάν δ' εἰς ἐν τούτων τῶν ἐπὶ ταῖς ὁδοῖς ἐργαστηρίων ἱατρὸς εἰσοικίσηται ἱατρεῖον καλεῖται, εἰάν δ' ὁ μὲν ἐξοικίσηται, εἰς δὲ τὸ αὐτὸ τοῦτο ἐργαστήριον χαλκεὺς εἰσοικίσηται χαλκεῖον ἐκλήθη, ubi codices omnes barbaras formas dant εἰσοικῆσηται et ἐξοικῆσηται, quas Graecas fecit STEPHANUS; nempe εἰσοικίσασθαι dicitur qui ipse ultro in aliquas aedes immigravit, εἰσοικισθῆναι, qui ab alio in aliquam novam sedem deductus est, quo facto uterque ἐνοικεῖν dicitur. Reddamus igitur censeo LYSIAE ἐξοικίσει et ἐξωκίζετο et in ALCIPHRONE διηγειρόμην, quod nauci non est, abiiciemus, latentem in ἐξηγειρόμην veterem aoristi formam, Graeculis inauditam, ἐξηγρόμην in lucem revocabimus. Denique in § 5 pro οἱ φέρει τὸ ὄναρ reposuerim οἱ ῥέπει et ἀληθίζεσθαι aoristo ἀληθίσασθαι anteposuerim. Μέλλω

apud veteres praesens vel futurum habet: aoristo fere abstinent.

Epist. 60. τῶν ἐκεῖσε πλουσίων: pro ἐκεῖ. — εὐφυεῖς: Attici veteres εὐφυᾶς. — περὶ τὸ Κράνειον εἰλουμένους: Athenienses ἀλινδουμένους dixissent vel ἀλύοντας. Obiter hoc PLUTARCHO reddamus Sympotiac. IV. 4. 2: τοὺς περὶ τὴν ἰχθυοπωλίαν ἀναδιδόντας ἐκάστοτε καὶ τοῦ κώδωνος ὀξέως ἀκούοντας, ubi ἀναδιδόντας cedat verbo in tali re proprio ἀλύοντας. In extrema parte § 1. legitur ἀνασρέφειν, quod bene Graece ἀνασρέφεσθαι fuerat dicendum, cuius usus exempla asserre putidum est, nec facerem nisi eximium PLUTARCHI locum, in quo legitur, turpi mendo liberare possem. In vita CLEOMENIS cap. XXXIII. commemorat dictum eorum, qui CLEOMENEM Alexandriae apud PTOLEMAEUM et nequissimos aulicos videbant: οὗτος ὁ λέων ἐν τούτοις τοῖς προβάτοις ἀνασρέφεται: ut Graeca oratio sit utrobique articulum expunge. Dictitabant: οὗτος λέων ἐν τούτοις προβάτοις ἀνασρέφεται, quemadmodum de se ipse praedical SOLON fragm. 36 in BERGKII P. L.:

ὥς ἐν κυσὶν πολλαῖσιν ἐσρέφην λύκος.

§ 2. ἀπομεῖναν διέλαθεν: requiro ἐνυπομεῖναν. § 2. ἀχαρίτους: et hic lege ἀχαρίτους.

Epist. 61. παρ' ἀναξίου ὑπομένειν: ALCIPHON in Graeco sermone idem peccavit, quod ANTONIUS a CICERONE peccasse arguitur in Philipp. III. 9, quum in edicto scripsisset: Nulla contumelia est quam facit dignus. § 2. ἡμῖν ἐργαζόμενος: pro ἡμᾶς. — νεομηνία: Attici νομηνία. § 3. ἐν ταπεινῷ τῷ σχήματι: melius sine τῷ. — ἀγαπῶ ἐκπορίζειν: veteres ἐκπορίζων. — τὴν πνύκα: repone πύκνα. — τὸ ἐν Μαραθῶνι: pro τὸ Μαραθῶνι, quod adverbium est, ut Ἐλευσῖνι, Σικυῶνι, alia. § 4. οἱ πατέρες: pro γονεῖς.

Epist. 62. μυθήριον ἐν αὐταῖς στρέφεται ταῖν θεᾶν ταῖν Ἐλευσινίαιν ἀσφαλέστερον: corrige τρέφεται, ut in Terentiano Andr. I. v. 15. aliquid monstri alunt, tum τοῖν θεοῖν τοῖν Ἐλευσινίοιιν Graecum est, ταῖν θεᾶν non est. Perpetua haec est describentium interpolatio, τὸ θεῶ solent intactum praetermittere, τοῖν θεοῖν sicubi de deabus dici intelligunt, substituunt ταῖν θεᾶν, quae forma Atticis tam ignota atque τὰ θεά. Nihil iis suboluit in

ANDOCIDIS quae fertur oratione *de Mysteriis*. § 113: ὑπ' αὐτοῖν Φημὶ τοῖν θεοῖν σεσῶσθαι, ubi saepius τὸ θεῷ legitur ut in § 114; τοῖν θεοῖν ibidem evasit § 31, 32, 33 cet. At eadem deae in *Vespis* vs. 376. significantur, ubi legitur:

ἴν' εἰδῆ μὴ πατεῖν τὰ
ταῖν θεᾶν ψηφίσματα.

et in *Thesmophor.* 285:

ὅπως λαβοῦσα θύσω ταῖν θεᾶν

et 941 et 1151; omnino forma τοῖν θεοῖν apud ARISTOPHANEM funditus deleta est, sed primo quoque tempore revocanda et formae ταῖν, αὐταῖν, ταύταιν, quae non minus vitiosae sunt quam τά, αὐτά, ταύτα eodem amandandae quo apud ISOCRATEM in *Panegy.* § 73 pag. 55. ταῖν πολέοιν ταύταιν et de *Pace* § 116. τὰ πόλεις ταύτα amandavit unus omnium optimus codex *Urbinas*, qui solus τῷ et τούτῳ in talibus servavit et τοῖν et τούτοις. In *Panegyrico* § 17. libri omnes τὰς πόλεις ταύτας exhibent, *Urbinas* optime τὴν πόλιν τούτῳ, coll. CHOROBOSCO GAISFORDI p. 337, 12: παρ' Αἰσχίνῃ τῷ Σωκρατικῷ τούτῳ τὴν πόλιν, λέγει δὲ περὶ Ἀθηναίων καὶ Λακεδαιμονίων. Equidem omnibus locis et testimoniis veterum diu et multum perpensis in hanc sententiam tandem adductus sum, quam nunc satis habeo paucis dixisse: in pronominebus, adiectivis, participiis una atque eadem forma est triplici generi communis, τὸ, ᾧ, αὐτῷ, τούτῳ, ἀλλήλῳ, τὸ χεῖρε, τὸ γυναικε cet. τὸ Ἐλευσινίῳ θεῷ; in participiis res manifesta est: notus est locus HOMERI *Iliad.* Θ. 455. IUNO et MINERVA πληγέντε κεραυνῷ et HESIODI *O. et D.* 197. Αἰδῶς καὶ Νέμεσις προλιπόντ' ἀνθρώπους et PLATONIS in *Phaedro* p. 237. D. δύο τινὲ ἰδέα ἄρχοντε καὶ ἄγοντε, οἷν ἐπόμεθα, quibus multa similia et apud alios et in PLATONE leguntur. In his autem omnibus idem opinionis versatur error antiquorum Grammaticorum et aequalium, qui apparet in *Συναγωγῇ λέξεων χρησίμων* in BEKKERI *Anecd.* I. p. 567, 53. ἀκολουθοῦντε: ἀντὶ τοῦ ἀκολουθοῦσα θυϊκῶς, οὕτως Ἑρμιππος. καὶ γὰρ κέχρηται ταῖς ἀρσενικαῖς μετοχαῖς ἀντὶ θηλυκῶν πολλάκις. Quamquam haec absurda sunt tamen ea res neminem magnopere movere videtur. *Utuntur masculinis pro femininis idque saepe faciunt: quasi vero haec masculina sint et nonnumquam aliter*

fiat. Nempe sunt haec communia, constanter utuntur veteres forma eadem, quia non est alia, et sicubi contra haec peccatur scribarum vitia et errores tenemus. Non potuit SOPHOCLES in *Oedipo Coloneo* vs. 1676. scribere:

ἰδόντε καὶ παθούσα,

sed qui in HOMERO contra metrum πληγείσα κεραυνῷ invexerunt facilius etiam παθόντε potuerunt loco deicere, ubicumque autem τὰ, ταῖν cel. legitur (et optimos scriptores ea labe passim inficit) restituenda aliquando erunt *Atticis*, quibus solis uti potuisse tandem constet, et in fragmento SOPHOCLES apud DINDORFIUM 761:

ἐδοξάτην μοι τὰ δὺ' ἡπείρω μολεῖν

restituendum τὼ δὺ' ἡπείρω et similiter alibi.

In eadem Epist. 62. § 2. legitur ὅσον οὐκ εἰς μακράν: *Alli-*corum est ὅσον οὐπω vel οὐκ εἰς μακράν. § 4. οἶδα γὰρ οἶδ': lege οἶδα γὰρ ὅτι. — δεδήσονται: id est δεδεμέναι ἔσονται, requiritur δεθήσονται. — ῥαφάνοις: *Attici* ῥαφανῖσιν. — μαλακώτερος: emenda βλακικώτερος, coll. RUHNK. ad TIM. p. 61. — ἀθῶους τῆς τιμωρίας ἡφίει: τῆς τιμωρίας omissa oportuit.

Epist. 63. § 2. σιγῶ: corrige σιγᾶν. — κόλακα καὶ παράσιτον ἐξονειδίζουσαι: *Athenienses* ἀποκαλοῦσαι.

Epist. 64. τὸν υἱὸν εἰς φιλοσόφου φοιτᾶν ἐπέτρεψε: ἐπέτρεψε nihil est, solet ALCIPHRON προὔτρεψε. § 2. οὐ πρότερον γὰρ λόγων — ἀλλὰ τοῦ βίου: supple τῶν λόγων. — τῇ ἡμέρᾳ — νύκτωρ: orponūntur ἀττικισί νύκτωρ et μεθ' ἡμέραν. — περικαλύπτοντα τὴν κεφαλὴν τριβωνίῳ: *Attici* υπο verbo ἐγκαλυψάμενον. — περὶ χαμαιτυπεῖα εἰλούμενον: illi ἀλινδούμενον dicebant. § 2. αὕτη δέ: lege αὕτη δέ. § 4. πολλὰ καὶ ἀγαθὰ δοίης: necessaria est in nonnullis et perpetua crasis, ut in his πολλὰ καὶ ἀγαθὰ. Eiusdem generis est quod PHOTIUS annotavit v. καλὸς καὶ ἀγαθός: λέγεται κατὰ συναλοιφὴν, οὐχὶ καλὸς καὶ ἀγαθός, in quo item saepe peccatur.

Epistolam 65. non Πηξάγωνος scripsit sed Πηξάγκωνος. Solebat, credo, factitare, quod ALCIDAMAS in LUCIANI *Convivio* § 14, qui καταβαλὼν ἑαυτὸν ἔκειτο πῆξας τὸν ἀγκῶνα ἔχων ἄμα τὸν σκύφον ἐν τῇ δεξιᾷ οἷος ὁ παρὰ τῷ Φόλῳ Ἡρακλῆς. — τοὺς πλουσίους τῶν Ἀθήνησι: dici non potest: aut πλουσιωτάτους aut Ἀθηναίων scribendum. — οὕτω κεχυμένως — κέχρηται τῷ βαλαν-

τίφ: corrige οὕτως ἐκκεχυμένως. § 2. μουουργῶν: imo τῶν μουουργῶν sic et § 3. καὶ πρόσωπον αὐτῷ corrige καὶ τὸ πρόσωπον αὐτῷ. § 4. λαλῆσαι σωμύλος: λαλῆσαι et ineptum verbum est et inepte abundat.

Epist. 66. τὸν ἐκ Βρεντησίου: supple τὰ ἐκ Βρεντησίου. — τοὺς χειροήθεις — τιθασεύοντα: nihil agit, qui mansuetum mansuefacit. § 2. ἀσμένως: solemni errore pro ἄσμενος. — τὸν ξυρόν: *Allici* τό. — πανοῦργος καὶ σκαιός: in *Allica* non potest idem πανοῦργος et σκαιός esse. — κακοπαθῶς κοπίδας: revoca περιπαθῶς κοπίδα, caeterum κοπίδι ἀπορριζοῦν facilius rhetores scribunt quam sani intelligunt.

Epist. 67. παρθένον καλλίπηχυν καὶ εὐδάκτυλον: καλλίπηχυν e poëtis arripuit, εὐδάκτυλον non sane eleganter de suo finxit; in reliquis quoque oratio intumescit magis quam adsurgit. — προσφύντα: non poterat infelicius vocabulum reperire quam προσφῦναι de eo, qui τὰ τοῖν ποδοῖν ἵχνη καταφιλεῖ. § 2. ἀθάρας: *Allici* ἀθάρης.

Epist. 68. ἰλήκοιτε: e poësi perantiqua sumtum. — λέβητά μοι ἐπιχέαι: veteres μου καταχέαι vel κατασκεδάσαι. — ἐξέχεον: repone ἐξέχεαν. — ψιλόν: voluit, credo, Φαλακρόν. § 2. Λεωπρεποῦς: corrige Λεωπρέπους.

Epist. 69. τὸ ἐν Ἐλευσῖνι φρέαρ: veteres ἐν omisissent. — ἀπωμόσατο [καὶ ἀπελύσατο] τὴν αἰτίαν: tolle emblemata. § 2. ἀμογητί: codd. ἀμηγέπη, unus ἀμογητί: de infelici coniectura Graeculi. — ἔτοιμός εἰμι παρέχειν: *Athenienses* εἰμί omittere solent, et pro τοῖς βουλομένοις multo sanius τῷ βουλομένῳ dicebant.

Epist. 70. σείειν κατ' ἀγοράν: melius συκοφαντεῖν: tum pessime γῆθεν pro ἐκ τῆς γῆς posuit. § 4. ἐπὶ μήκισον χρόνον: male pro διὰ πλείσου χρόνου, et hoc nimium pro διὰ χρόνου. — οὐκέθ' ὁμοίως δεκτὸς οὐδὲ χαρίεις ἐδόκουν: δεκτὸς manifeste mendosum est, in scriptura ΔΕΙCΤΟC latere mihi videtur ΑCΤΕΙΟC, quo non est aliud epitheton parasito nostro accommodatius: οὐκέθ' ὁμοίως ἀσεῖος, sicut antea urbanus. — ἀπεκέκλειντο: vitiosa haec forma est, quamquam saepe occurrit in codd. *Allici* κλῆσαι dicebant et κέκλημαι, sequiores κλεῖσαι et κέκλεισμαι.

Epist. 71. ἐν συμποσίοις: lege ἐν τοῖς συμποσίοις. § 3. τῷ χορῷ συντελεῖν: nove dictum pro συναγωνίζεσθαι. — κλώζειν: scrib. κλώζειν.

Epist. 72. τὸν περὶ ψυχῆς ἀγῶνα ὑπέμειναν: veteres ἔδραμον.
 § 2. κυσοδόχη: antiqua forma est κυσοδόκη, qua sola veteres utebantur. Sequiores hoc vitium passim impune antiquis affricuerunt: ξενοδοχίας legitur apud THEOPHRASTUM *Charactt.* XXIII, XENOPHONTEN *Oeconom.* IX. 10, ξενοδοχεῖν in EURIPIDIS *Alcestide* vs. 552, similia alibi. Non sunt tamen haec minus vitiosa quam foret δωροδόχος, ὁδοιδόχος, ξυροδόχη, ἰσοδόχη, alia. — εἰς τὴν ὑπεραίαν: male pro τῇ ὑπεραίᾳ. — pro ἡγε restitue ἡγαγε. § 4. πρὸς τὴν ἐκφοράν: melius τὰ πρὸς τὴν ἐκφοράν. § 5. ψυχαγωγηθείς: apud veteres est animo oblectatus, nunquam ad inferos deductus.

Epist. 74. § 2. γέλωτος δὲ ὑπόθεσις τοῖς χειρίστοις τὰμά: Athenienses pro γέλωτος ὑπόθεσις dicebant γέλως, ut SOPHOCLES *Oed. Colon.* 903:

ὥς μὴ παρέλθωσ' αἱ κόραι, γέλως δ' ἐγὼ
 ξένῳ γένωμαι τῷδε.

et DEMOSTHENES notissimo loco p. 47, 6 γέλως ἔσθ' ὥς χρώμεθα τοῖς πράγμασιν. Recte etiam LUCIANUS in *Epigr.* I:

ἀλλ' ὃ σὺ θαυμάζεις τοῦθ' ἑτέροις γέλως.

praeterea ὑπόθεσις pro argumentum et materia novicium est, denique ἢ non potuit omitti, neque ab ALCIPHRONE omissum esse puto.

Restant fragmenta quaedam et in his bona pars Epistolae paulo lascivioris, sed aliquanto venustius scriptae, quam sunt reliquae omnes. Et his aliquid otii impertiar.

In fragm. 3. μέση γὰρ ἔσηκα ἀπὸ τῆς Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Ἔρωτος: ita demum bene dictum erit, si ἀπό expunges.

Fragm. 4. εἰκότας: εἰκάσιν, εἰκέναι, εἰκώς sequiorum sunt. Veteres Attici semper εἷξασιν, εἰκέναι, εἰκώς dicebant, unde εἰκός haesit apud omnes, in caeteris peccabatur. Legitur nunc quidem in *Vespis* 1142:

εἰοικέναι μάλιστα Μορύχου σάγματι.

ut olim in *Nubibus* 185:

τῷ σοι δοκοῦσιν εἰοικέναι;

sed quemadmodum hic εἰκέναι dudum repositum est, sic illic προσεικέναι repone, comparato loco in *Ecclesiast.* vs. 1161. § 3. καὶ βαρὺ τι δοκεῖν προσπνεῖν: veteres προσπνεῖν, tum ἐδόκει requiritur.

Fragm. 5. § 2. πάντες αὐτὴν λαλοῦσιν: putide pro ὑμνοῦσιν, ut mox τοῖς λαλεῖν μὴ δυναμένοις; in eo verbo prorsus obsoleta est vis antiqua, quae optime apparet in EURIPIDIS versiculo:

λαλεῖν ἄριστος, ἀδυνατώτατος λέγειν.

§ 4. ὅλης σελήνης, antiqui πλήρους.

Fragm. 6. οὐκ οἶδα πόθεν: scrib. οἶδ' ὁπόθεν. — ποῦ ἀθρόαι: imo vero ποῖ, ut saepe apud ΠΛΑΤΟΝΕΜ, ποῖ καὶ πόθεν; aut apud alios ποῖ δὴ σύ; et similia. — τίνος ἄπιτε ἐκπιδεῖν ἀγρόν: duo sunt in uno vocabulo vitia, alterum scribarum, Rhetoris alterum: ἐκπιδεῖν in καταπιδεῖν corrigendum est, quo verbo nihil est in ea re tritius, sed καταπιδόμεναι dictum oportuit. § 6. πρὸς γε τῶν Νυμφῶν καὶ τοῦ Πανός: ineptum est γε, quod in τε refingendum. § 7. κατακλιθῆναι: sequior forma librariis imputanda, ΑΛΚΙΠΗΡΟΝΕΜ dedisse κατακλινῆναι demonstrat praecedens. § 6. κατακλινῶμεν, qua forma et alibi recte utitur. — ταπητίων: usitatius ταπήτων; tum coniungenda sunt: Νῆ Δί', ἀλλ' ἔχει τι πλεόν, quod vulgatur τοι τι ditlographia est. Cives Attici ἔχει γέ τι dixissent. § 8. ὠραῖζον: veteres τρισυλλάβως solent ὠραζον et ὠράζομαι ut ματάζω, τεράζω, alia, de quibus PIERSON. ad MOERID. p. 70. EURIPIDIS anapaesti leguntur in ΒΕΚΚΕΡΙ Anecd. I. p. 43, 15:

ὠραῖζομένη καὶ θρυπτομένη

necessarium est, ut vides, ὠραζομένη. § 9. ἀηδόνες ἐψιθύριζον: infeliciter hoc verbum de lusciniarum cantu posuit. § 11. ἀλλ' ἐπαλλήλοις: coniunctim scribe ἀλλεπαλλήλοις. § 12. οἶδας nemo veterum dixit sed οἶσθα. § 15. οἱ ἄνθρωποι: nusquam infelicius quam hoc loco οἱ ἄνδρες desiderantur. § 16. ἐμφαγεῖν: dixit rhetor ad similitudinem verbi ἐντραγεῖν, quo ipso multo melius fuisset usus. — βοτρυές: olim semper βοτρῦς. — λαγωδίων νῶτα: imo λαγωδίων: paulo usitatius est λαγίδιον. § 18. μέχρι — θέλειν: Graece non potest aliter dici quam μέχρι τοῦ θέλειν. Unum superest in ultimis: εἰ μὲν εὕτως ἔσχηκας μαλακῶς — εἰ δέ κτέ. apertum est ὄντως olim scriptum fuisse. Video hoc ΜΕΙΝΕΚΙUM praecepisse, qui permultas incertas et παρακεκινδυνευμένας correctiones recepit, complusculas certas et manifestas in annotatione delitescere maluit, de qua re alias dicam. In extremis quoque apparet quam parum Rhetor antiquorum sanitatem orationis assequi et imitari potuerit. Per-

fectum *ἔσχηκας* perperam ponitur in ea re, quam quis plane praeteriisse putet, ut nihil supersit. Debebat *ἔσχεε*: peccavit cum plurimis, sed peccavit, et sic **ALCIPHRONEM** depono de manibus.

CAPUT VI.

Venio nunc ad **LUCIANUM**, qui ad hunc diem scatet vitiis erroribusque. Multa deliquit ipse, non satis perspecta in omnibus consuetudine loquendi Antiquorum, ad quos se tamen quam poterat diligentissime in scribendo componebat, aut non ubique commode recordatus quem usum, quam proprietatem orationis antiquae et probae et incorruptae apud illos recte dudum animadvertisset seduloque magna cura et impenso studio notasset. Passim in **LUCIANI** scriptis apparet, quantum curae huic rei impertiatur, ut ne soloeca, ne barbara, ne plebeia dictione utatur, quanto labore optimos auctores imitari et referre satagat: apparet ad quorum exemplum orationem suam exigat et nihil ei rectum et sincerum videri, quod non idonei scriptoris fide nitatur; apparet simul quam negligenter et inepte plerique omnes tum loquerentur, quam incredibilis socordia, quam foeda inscitia sermonis fuerit vel in doctissimis, ut quidem videbantur, dicendi Magistris et Rhetoribus et Grammaticis. Horum alii summa impudentia vitiosissimam aequalium dictionem pauculis vocabulis antiquis distinguebant et comebant, caeterum volutabantur in iisdem, quibus vulgus, sordibus, ne abiectissimis quidem abstinentes, quibus si quando ab elegantioribus arguerentur, poëtam vel scriptorem aliquem veterem testem et vindicem mentiebantur. Alii alio genere insaniae ineptiebant: imitabantur **HERODOTUM** vel **THUCYDIDEM** in hunc modum, ut ex eorum libris lacinias et veluti centones admixtis vocabulis de trivio sumtis consuerent: alii quidquid olim esset obsoletum et intermortuum ex Antiquis corradebant, addebant monstra verborum a se stolide ficta, eaque ut tesserulas in pavimento componebant. Non deerant his omnibus auditores, ita uti fit, et admiratores aliquanto etiam stolidiores, qui stupebant ad ea quae non caperent, et ne viderentur non intelligere malebant plaudere. Castigat istorum ineptias **LUCIANUS** et inscitiam ar-

guit et exagitat impudentiam, saepe urbane et iocose sed mordacioribus iocis, saepius indignabundus et iratus, ut contemptus appareat et odium. Idem, ut oportet vitiorum osorem et insectatorem, summa ope nititur, ne quid eiusdemmodi ipse committat; imbibit, quantum potuit, veterum nitidam et tersam dictionem, cogitandi serenitatem, loquendi sanitatem. Quod aliis suadet et commendat, ipse primus intento studio peregit: quam viam longam et arduam ad veram dicendi scribendique laudem contendit solam ducere, eam ipse indefesso labore emensus est, neque aerumnas pertaesus neque imperitorum oculis deterritus, neque stultae multitudinis iudicio quidquam tribuens, sed suo fretus veterum lectione subacto. Nulla sunt apud eum de eo argumento egregie dicta et praecepta, ex quibus unum adscribam. Docet **ΛΕΞΙΡΗΑΝΕΜ** (34, 22) quemadmodum bene scribendi facultatem sibi comparet: ἀρξάμενος, inquit, ἀπὸ τῶν ἀρίστων ποιητῶν καὶ ὑπὸ διδασκάλοις αὐτοῦς ἀναγνοῦς μέτιθι ἐπὶ τοὺς ῥήτορας καὶ τῇ ἐκείνων φωνῇ συντραφεῖς ἐπὶ τὰ Θουκυδίδου καὶ Πλάτωνος ἐν καιρῷ μέτιθι, πολλὰ καὶ τῇ καλῇ κωμῳδίᾳ καὶ τῇ σεμνῇ τραγῳδίᾳ ἐγγεγυμνασμένος· παρὰ γὰρ τούτων ἅπαντα τὰ κάλλιστα ἀπανθισάμενος ἔσει τις ἐν λόγοις. Quis autem hoc melius et diligentius fecit quam **LUCIANUS** ipse, qui nullam aliam laudem acrius expetit quam ut illos feliciter videatur referre? Quam sit idem diligens et anxius orationis sanae et propriae exactor observatorque, quam lubenter in huiusmodi argumento versetur, ut usum loquendi acute definiat et proba a vitiosis sine ineptiis distinguat, vel unus libellus abunde demonstrare possit, qui *ψευδοσοφιστής* ἢ *σολοικιστής* inscribitur. Quod in eius libri fine scripsit, postquam exemplis complusculis aperuerat ex usu veterum certa discrimina verborum, quibus aequales omnes promiscue abutebantur, viam mihi optime muniet ad id quod demonstrare paro: ταῦτα, inquit (76, 10), ἴσως μὲν ὑποσυγκέχυνται, ἴσως δὲ καὶ ἀκριβοῦνται παρὰ τισι, βέλτιον δὲ τὸ ἀκριβοῦν ἐκάσῳ. Hoc ipsum in ipso **LUCIANO** luculenter cernitur. Si quid de genere hoc notatum et observatum haberet, non in naturam vertebat sed identidem imprudens ad aequalium negligentiam delabi solebat. Apud sequiores *ianua palet* dicitur ἀνέωγεν ἡ θύρα, apud veteres, si quando ἀνέωγεν occurrit, imperfectum est signifi-

cans aperiebat. ΠΗΡΕΚΡΑΤΗΣ apud BEKK. *Anecd.* I. p. 399:

οὐδεὶς γὰρ ἐδέχεται οὐδ' ἀνέωγέ μοι θύραν.

Qui ab Oratoribus Atticis et Comicis et PLATONE Graece discit facile hoc animadvertet, docti Grammatici notaverunt. LUCIANUS ipse in *ψευδοσοφιστῇ* § 8. ita ludificatur magistellum, qui se quemvis soloecismum statim deprehendere iactabat: ἡ γὰρ θύρα σχεδὸν ἀνέωγέ σοι. — εἶπὲ μόνον. — ἀλλ' εἶπον. — οὐδέν γε ὥς' ἐμὲ μαθεῖν. — οὐ γὰρ ἔμαθες τὸ ἀνέωγεν; — οὐκ ἔμαθον. At idem huius rei immemor imprudens in scribendo aequales sequitur 10, 4, 1 τοῦ σκαφιδίου τὰ ἀνεωγόντα. 49, 29 ἀνεωγόντι τοῖς σώμασιν et 66. 4 ἦν πῶς ἀνεωγυῖαν ἔτι τὴν παλαίστραν καταλάβωμεν, et bis illud ipsum ἀνέωγεν ἡ θύρα, 45. 30 et 32. Eodem modo saepe meliora non nesciens sequitur deteriora, plerisque omnibus eadem peccantibus.

Nihil propemodum eorum, quae in ALCIPHRONE reprehendimus, non est idem a LUCIANO commissum, qui nonnumquam in iisdem incorruptum usum antiquae linguae retinet, subinde ad vitiosam aequalium consuetudinem deflectit. Verbum γαμεῖν habet apud veteres has formas: γαμῶ, γαμῷ, ἔγημα, γεγάμηκα et γαμοῦμαι, nubō, γαμοῦμαι, ἔγημάμην, γεγάμημαι: apud sequiores γαμῶ, γαμήσω, ἐγάμησα, γεγάμηκα et γαμοῦμαι, γαμηθήσομαι vel γαμήσομαι, ἐγαμήθην, γεγαμημαι. Numquam veteres γαμήσω aut ἐγάμησα aut ἐγαμήθην aut γαμηθήσομαι aut γαμήσομαι dixerunt. Atticistae et LUCIANUS interdum antiquos, saepissime aequales sequuntur errantes. Saepe γαμήσω occurrit, semel γαμῷ uxorem ducam, in *Timone* (5, 52) ἀλλὰ γαμῷ, ἣν διδῶ θεός, ἐς νέωτα καὶ παιδοποιήσομαι, librarii non sunt suspicati futurum esse et sic evasit, at vide quid continuo sequatur: Οὐκ οἶδα εἰ γαμήσεις ἔτι, ὦ οὗτος, τηλικαύτην παρ' ἐμοῦ πληγὴν λαμβάνων (corrigere λαβών). Qui modo γαμῷ dixerat, γαμεῖς, opinor, subiunxerat, ut solent οἱ εἰρωνευόμενοι alicui sua ipsius verba occinere. Peccaverint librarii etiam aliis locis aliquid, tamen saepius in ipso scriptore culpa haerebit. Recte legitur ἔγημα 8, 16, 1 et γῆμον in versu hexametro ALEXANDRI impostoris 32, 35; contra passim γαμήσω et ἐγάμησα apparent, ut γαμήσεις 8, 5, 4. 51, 6. γαμήσας 50, 13. γαμήσεις 51, 8. γαμήσειν 51, 9. 67, 7, 2. γαμήσει 61, 22 et alibi saepe. Recte monet POLLUX III. 45:

γῆμαι ἐπὶ τοῦ ἀνδρὸς λέγεται, γήμασθαι δὲ ἐπὶ τῆς γυναικὸς, οὐ γαμηθῆναι, sed peccant scriptores. Apud PLUTARCHUM legitur γαμηθῆναι in *Theseo* 20, *Cicer.* 29, γαμησομένην *Artax.* 26, γαμηθείσης *Anton.* 2, γαμηθεῖσαν *Caes.* 6, similia alibi. In eadem re alius est LUCIANI et Graeculorum error: verbum priscum et olim intermortuum revixit ὀπύω sive ὀπύω, quod apud HOMERUM significat γεγάμηκα, idem in SOLONIS legibus exstabat, quod et aliunde notum et imprimis ex HESYCHIO v. Βεινεῖν (antique pro βινεῖν): παρὰ Σόλωνι τὸ βίᾳ συγγίνεσθαι (sic leg.), τὸ δὲ κατὰ νόμον ὀπύειν; hinc sequiores arripuerunt fere lascivo sensu, quo et LUCIANUS subinde abutitur, ut 17, 41: Τηρεὺς δὺ' ἀδελφὰς ἅμα ὀπύων; emenda locum 35, 12: οἱ δὲ ἔτι γελοιότερον ἡξίουں μετασειλαμένους τινὰς τῶν ἐξ οἰκήματος γυναικῶν κελεύειν αὐτὸν [συνεῖναι καὶ] ὀπύειν, satius erit τινὰ reponere pro τινὰς et συνεῖναι καὶ expungere. Eodem sensu lascivo et spurco Graeculorum seri nepotes, qui nunc *Graeciam* incolunt, γάμος et γαμεῖν dicuntur dicere. Caeterum quemadmodum futurum γαμῶ propemodum interiit, sic rarae quaedam longo intervallo apud LUCIANUM emergunt reliquiae formarum similium, quae olim apud omnes ante ALEXANDRI mortem solae vigeabant. Futurum est 14, 27 fin. ὑμᾶς ἐς αὔριον παρακαλοῦμεν, si quid scribis suboluisse nunc παρακαλέσομεν legeretur, ut καλέσειν 32, 19. προσκαλέσομαι 47, 9. τελέσειν 67, 11, 2. ὑποτελέσειν 41, 55. ἀποτελέσειν 30, 11. ἐλάσειν 66, 33. παρελάσειν 42, 22. διασκεδάσομεν 67, 9, 5. ἀπολέσων 42, 33. alibi. Bis in eodem verbo peccatum est 42, 31: καὶ γὰρ οὐδὲν τι τοῦ παρακαλέσαντος εἰς τοῦτο δεόμενος, ubi certa lex sermonis iubet futurum ponere; τοῦ παρακαλοῦντος genuinum esse arbitror, quod primum in παρακαλέσοντος abierit, deinde in aoristum. In multis horum anceps et ambigua res est statuere utrum scriptor ipse an scribae et scioli arguendi sint: in nonnullis nunquam id satis certo indicio poterit definiri; hoc utique in LUCIANO, ut in ALCIPHRONE, ut postea in aliis, satis habebō vicisse, non omnia imputanda esse utcumque foeda et turpia vitia hominum temporumque iniuriis, sed bonam partem vitiorum natam esse negligentia eorum ipsorum, qui sermonem veterem, quem ad amussim satagebant referre, non satis ipsi tenebant, ut non saepius ridicule et turpiter hallucinarentur.

Unum vidi philologum, antiquae linguae *Graecae* insignem in modum peritum, qui LUCIANUM ipsum ausus sit summo iure corripere: ELMSLEIUS est, qui ad *Acharn.* 1167 scribit: »quod dixit Lucianus Timone p. 161, κατέαγα τοῦ κρανίου non magis Atticum est quam ἴπτατο, ἀπαντῶμενος, καθεσθείς et reliqua portenta, quae Lexiphani suo exprobrat.” Decepit LUCIANUM fallax analogiae species, et quia κατεαγένας τῆς κεφαλῆς apud Oratores et Comicos et PLATONEM lectitarat, opinatus est τοῦ κρανίου item bene et venuste dici posse. Equidem eiusdemmodi errores in LUCIANI scriptis permultos mihi deprehendisse videor, quorum partem nunc expromam, libereque quod sentio aperiam, nihil morans semidoctorum obstrepentium voculas, qui hanc rationem nescio quomodo periculosam litteris esse clamitant. Nihil cuiquam ea res apportabit mali, nisi iis fortasse, qui non satis docti et ab iudicio infirmiores de illis rebus iudicant, quas non penitus habent cognitae et perspectae. Per multi anni sunt, ex quo LUCIANUM diligenter et lubenter lego atque relego, eumque cum scriptoribus *Atticis*, ad quorum imitationem se totum composuit, sedulo comparavi et comparo. Nihil in eo reprehendam, quod mihi obiter inter legendum subnatum sit, sed ea, quae mihi dudum animadversa diuturnus legendi et meditandi usus plane confirmavit. Si quis mecum forte contendet, eum mihi velim adversarium dari, qui et bene *Graece* sciat et in LUCIANO sit versatissimus, namque ita demum ἀγαθὴ ἔρις ἥδε βροτοῖσιν et quod verum est consensu agnoscetur. BEKKERUS autem in LUCIANO vix fecit operae pretium: quod scripta Lucianea aliter disposuit nihil est, quod spuria seposuit tacitus, non est magnum: correctiunculas complusculas, et pauculas emendationes in ordinem recepit suas, plures aliorum, in qua re nescio quo iudicii errore multas optimas et certas emendationes sprevisse videtur, nisi forte repertas esse ignoravit. Quod autem subinde in LUCIANI verbis et codicum scripturis novavit aliquid, quis est per multos annos in *Graecorum* scriptorum oratione emendanda versatus, qui non in quolibet scriptore ad primam statim lectionem tralaticia quaedam menda et vitia nullo negotio tollat et locos multos aegros et male habitos perite restituat, quae saepe alibi sanarit iisdem remediis ad salutem revocans et alia quaedam vitiosa et

distorta refingens ad naturae normam et *Graecorum* usum? ΒΕΚΚΕΡUS autem raptim LUCIANO semel iterumque perlecto et, si quid sibi inter legendum subitae correctionis in mentem venisset, annotato, novum librum properavit edere, namque eo morbo laborat, quem malo dicere verbis maximam partem Epicharmeis:

οὐ φιλόλογος τύγ' ἔσσι, ἔχεις νόσον, χαίρεις ἐκδιδούς.

ex qua re bonae litterae et ars critica non multum capiunt emolumenti. Sic enim monstra et portenta scripturarum et lectionum in LUCIANO inveterant, quae diligentior et intentior editionis cura deprehendisset et procurasset. Dabo primum exempla quaedam, ne immerito LUCIANUS plectatur, ubi deliquerunt alii, deinde ipsius errores quosdam et vitia indicabo. Legitur 51, 8. ἐπὶ τὴν ἀρχὴν ἀφικόμενος εὖ οἶδ' ὅτι ἀπορήσεις καὶ ἤδη ἀπορεῖς, ὁποτέραν τραπητέον. Neminem advertit extrema barbaries in τραπητέον. Corrige: ὁποτέραν τράπη. Foedius etiam 5, 47. retinuit ΒΕΚΚΕΡUS φόνου τάχα προσκεκλήση με. Quod LUCIANUS scripsit προσκεκλήσομαι non caret errore: significat enim ἔσομαι προσκεκλημένος et non hoc TIMON cogitat sed προσκληθήσομαι. Saepe in hunc errorum incidunt sequiores, numquam veteres. Notavimus in ALCIPHRONE, in LUCIANO saepe deprehendi ut 47, 14. αὗται δὲ ἐς ὕψερρον δεδικάσσονται, ubi ἐκδικασθήσονται dictum oportuit. Non minus foedum est 52, 29. καί μοι δοκεῖτε εἰς καλὸν διατεθήσεσθαι τὴν διατριβὴν pro διαθήσεσθαι. Librarii peccarunt in Timone § 53. διώρυκται pro διορώρυκται, 15, 48. ὁσφραῖται pro ὁσφραίνεται. In 37, 35. editur ἀγνώμων ἂν εἶην ὀκνῶν ὑπὸ ἰχθύων καταδασθῆναι τοσούτους αὐτὸς ἰχθῦς καταφαγών, pro καταδασθῆναι, quod ne *Graecum* quidem est, emenda κατεδεσθῆναι. Scribitur 38, 14. ἀνοιγείσης barbare pro ἀνοιχθείσης et barbare 70, 11. εὐωχῶνται ubi repone: ὅπως θύσουσι καὶ εὐωχῶνται. Non melioris notae ibidem legitur verbum ab ipso ΒΕΚΚΕΡΟ fictum μονοχιτωνῶν: debuerat μονοχίτων ὦν dare. Soloecum est 60, 16. Φέρε ἀπολογήσομαι pro ἀπολογήσωμαι et 65, 7. προκατεδεῖται pro προκατέδεται et 67, 7, 3. καταλείψασαν pro καταλιποῦσαν, ibidem male προσίη legitur pro προσίεσαι et ἀπεμύκτισας pro ἀπεμυκτήρισας. Turpiter editur 67, 15, 2. πρυτανεῦσι pro πρυτάνεσι. Suspecta mihi admodum forma est, quae occurrit

24, 2. Φασὶ πυρεταίνοντάς τινας ἤδη πεπαῦσθαι ἀπ' αὐτοῦ pro πυρέττοντας: certa labes est et Editori pudenda in ἀπ' αὐτοῦ pro ὑπ' αὐτοῦ. ne hoc quidem LUCIANO est imputandum quod praecedit ἔπαυσε μηκέτι λοιμώττειν αὐτούς. si ἔπαυσε dedisset λοιμώττοντας addidisset, dedit ἐποίησε. Corrigendum erat 8, 22, 1. παιδοποιεῖς in παιδοποιεῖ, nam constanter παιδοποιεῖσθαι dicebant. Male BEKKERUS servavit 26, 29. et 46, 23. ἐπὶ ξενίᾳ ἐκάλουν et ἐπὶ ξενίᾳ σε καλοῦμεν, quae scriptura, quamquam sexcenties in codicibus recurrit, manifesto absurda est. Qui civem ad coenam vocat dicitur ἐπὶ δεῖπνον καλεῖν, qui hospitem καλεῖν ἐπὶ ξένια, eaque res τὸ δεῖπνον appellatur et τὰ ξένια; saepe ξενίων et ξενίοις legitur: nihil horum movit librarios, qui fere ubique ἐπὶ ξενίᾳ dare solent: scribarum auctoritas, doctos irahit, quod contra oportebat. Soloecum est 1, 2. ἐρμογλυφεύς, quae forma aequae vitiosa est ac si quis ζωγραφεύς vel κοροπλαθεύς voluisset dicere. Graecum est ἐρμογλύφος, quod in eodem libro paulo ante recte legitur. Pro ἐνορχιν V 8, 4, 1. et alibi reponendum fuerat ἐνόρχην. In *Lexiphane* 54, 11. θεοεχθία σχεθείς plane barbarum est, a θεοῖς ἐχθρός derivabant θεοισεχθρία, quod apud ARISTOPHANEM et DEMOSTHENEM vix evasit. Exstincta est a Graeculis forma vetus 46, 24. ubi quaerit ex ICAROMENIPPO IUPITER an sibi Athenienses τὸ Ὀλύμπιον ἐπιτελέσαι διανοοῦνται: quantum periculi a Graeculis impendeat formis in quibus ιει concurrant, ostendet hic locus in *Lexico Rhodi* v. Ὀλύμπια: τὰ ἐν Πίσῃ Ὀλύμπια καὶ τὸ ἱερὸν Ὀλύμπιον πεντασυλλάβως ὡς Ἀσκληπιεῖον: qui ne hic quidem Ὀλυμπίειον dederunt, quid alibi fecisse censeas? Nihil est quod ab illis non exspectaveris. Scribae, qui scholion ad *Odyss.* θ. 186. de forma *Attica* ἥ pro ἦν describebant, in omnibus exemplis, quibus haec doctrina confirmatur, pro ἥ omnes ἦν dederunt. In BEKKERI *Anecd.* I. p. 449, 31. ἀρχιερέων: οὐκ ἀρχιερέα, Πλάτων ἐνδεκάτῳ Νόμων, δξεῖαν μέσσην συλλαβήν: neque librario neque BEKKERO in mentem venit ἀρχιέρων scribere. Elegans vocabulum *Allicum* intercidit 3, 12. πρὸς τὸ καθαρόν τῆς διαίτης μεθισᾶσι: nihil significat τὸ καθαρόν, restitue τὸ καθάρειον, quod inter lautitiam et sordes medium genus est, frequens apud Athenienses, qui elegantiores quam ditiores MENANDRO suggesserunt, quod in proverbium abiit:

ἐς τὰ καθάρεια λιμὸς εἰσοικίζεται.

BEKKERUS nondum perspexit καθάρειος *Graecum* esse, non καθάριος, quod retinuit 8, 6, 4. Quamquam τὰ χρυσᾶ ἔπη sunt sequioris aetatis, tamen ab hac labe immunia sunt recteque legitur vs. 35:

Εἰθίζου δὲ δίαιταν ἔχειν καθάρειον, ἄθρυπτον.

in seq. § 15. ὁ δὲ ἀκούων ἃ ἦν μεταξὺ ἐπαιδεύετο, expunge ἃ ἦν. In *Timone* 5, 38. ἐχρῆν μὲν ἴσως καὶ μακρὰ εἰπεῖν οὕτω πολλὰ ὑπὸ σοῦ κατηγορηθέντα, vitium alunt haec verba, quod ita deprehendes si memineris κατηγοροῦμαι vel κατηγορήμαι vel κατηγορήθην ἐγὼ dici non posse, sed κατηγορήται ἐμοῦ: itaque cī κατηγορούμενοι apud eos tantum apparent, qui antiqui sermonis turpiter ignari sunt pro οἱ Φεύγοντες, ut in oratione, quae ANDOCIDEM auctorem mentitur de *Mysteriis* § 6. verba ὥς ὑμᾶς πολὺ ἂν ἥδιον δίκην λαβεῖν παρὰ τῶν κατηγορῶν ἢ παρὰ τῶν κατηγορουμένων vel sola fraudem relegant. Dicebant τὰ κατηγορημένα et τὰ κατηγορηθέντα, idque ipsum LUCIANUS dixerat sed πρὸς intercidit, ut sexcenties, ob siglam librariis sequioribus non intellectam: restitue πρὸς οὕτω πολλά; similiter in *vicinia* § 27. ἀμβλυώττοντες τὰ τηλικαῦτα *Graecum* erit, si πρὸς τὰ τηλικαῦτα repones, ut 12. 1. ἀμβλυώττω πρὸς τὸ φῶς. Sed leviora haec sunt et in aliud tempus seponenda: turpissimum mendum est ab ipsis Editoribus invectum in libro: *Quomodo sit Historia conscribenda* 25 § 49. ubi historico haec praecepta ponuntur: μὴ πρὸς ἓν μέρος ὁράτω, — ἀλλ' ἐς τοὺς στρατηγούς μὲν τὰ πρῶτα καὶ εἴ τι παρεκελεύσαντο καὶ κεῖνο ἀκηκούσθω: quis unquam foediorē vidit barbariem quam in ἀκηκούσθω? ἤκουσμαι et ἠκούσθην *Graeca* sunt et saepe leguntur. Gratum PLUTARCHO feceris, si ei in vita *Marcelli* cap. V. ἐπεὶ τρισμὸς ἠκολούθει μύος, reddideris ἠκούσθην, *auditus est* soricis occentus, non *sequebatur*. Nihil est facilius quam LUCIANI manum restituere. In codicibus est ἀκηκόστω, ἀκήκοστο, ἀκηκούστο, ἀκηκούστω, ἠκήκουστο, corrector lemerarius tandem dedit in duobus libris ἀκηκούσθω, idque imperite probavit FRITZSCHUS, quem caeteri incauti sequuntur. In ἀκηκόστω, quae prima est mali labe, male latet vera scriptura ἀκηκοέτω, quales formae LUCIANO sunt in deliciis, ut in eadem § εἰσκέτω. *ibid.* § 45. βεβηκέτω. 51, 25. κεχηνέτω. 70, 17. ὀξὺ δεδορκέτω. Hae for-

mae omnes neque antiquae sunt neque probae: apud veteres paucae quaedam sunt formae a perfectis derivatae, omnes in -θι exeuntes ἔσαθι, τέθναθι, βέβαθι, τέτλαθι, κέκραχθι, δέδιθι, ἴσθι, πέπισθι (non πέπεισθι. AESCHYL. Eumenid. 598 sq.:

πέποιθ', ἄρωγας δ' ἐκ τάφου πέμπει πατήρ.

νεκροῖσι νυν πέπισθι μητέρα κτανών.

vulgata scriptura nihilo est melior quam εἶσθι pro ἴσθι) ἄνωχθι, in quibus omnibus reliquae personae in penultima extra syncope retinent vocalem α ex ipsa natura Graeci sermonis. Κεχηνέτω, δεδοικέτω, ἐσηκέτω, βεβηκέτω, ἐοικέτω cel. tam prava sunt atque si quis pro λεξάτω aut ἄρηξάτω vellet λεξέτω dicere aut ἄρηξέτω. Apud Graeculos fictae sunt formae, quas pueri didicimus, τέτυφε, τετυφέτω κτέ. hinc labes Atticos infecit. In *Vespis* vs. 415:

ὦγαθοί, τὸ πρᾶγμ' ἀκούσατ', ἀλλὰ μὴ κεκράγετε,
nuperrime demum recepta est scriptura codicis *Ravennatis* κεκράγατε. In *Acharnensibus* vs. 135 vulgata scriptura erat:

ὕμεῖς δὲ πρεσβεύεσθε καὶ κεχήνατε,

quum ELMSLEIUS perperam κεχήνετε recepit idque usque ad BERGKIUM inveteravit. Nesciebat haec omnia LUCIANUS et cum aequalibus credo omnibus errabat dederatque ἀκηκοέτω, in qua forma gliscentem in codicibus labem et correctorum temeritatem est operae pretium cognoscere.

Quam vitiose editur 66, 52. οὐδεὶς γὰρ ὁ ἐναντιωθησόμενος ἡμῖν τὰ ὄπλα, quam prope abest vera lectio ἐναντία θησόμενος. In eodem loco pro ἐπιβάντες ἐπὶ τὰς τριήρεις verum est ἐμβάντες ἐς τὰς τριήρεις, mox in τὰ πλοῖα διαρκῇ expunge articulum et in τὰς πόλεις ἀτειχίστους λαβόντες supple ἀτειχίστους οὔσας: in sequenti § ὕπαρχοι ἐκάσῳ ἔθνει ἐπεισυχθέντες sensil BERCKERUS subesse vitium et ἐπιταχθέντες recepit, sed non ita Graeci loquuntur sed ἐπισαθέντες. Quod legitur 5, 56. σοῦ δὲ αὐτοῦ χάριν nemo dicebat sed σὴν δ' αὐτοῦ. In 8, 2, 2. retinent vitium, quod alibi perite sustulerunt, βοσρύχους τῇ μίτρῃ ἀνειλημένος, et hic ἀνειλημένος erat revocandum. ibidem male legitur ὑποδέου χρυσίδας, repone ὑποδοῦ. Passim sine vitio scribitur ἀναδούμενος, διαδούμενος, ὑποδοῦνται. Simili modo 33, 18. pro περιδέοντες, rescribe περιδοῦντες, 42, 38. προσδοῦσι pro προσδέουσι. Recte scriptum est ἀναδοῦντι et ὑποδοῦνται 52, 11

et 13. Eadem negligentia in verbo λούειν formis probis veterum substituit formas sequiores. Antiqui constanter breves vocales post diphthongum elidebant, ut nemo nescit. Dicebant ἔλου, ἐλοῦμεν, λοῦμαι, λοῦσθαι, λούμενος. Graeculi nihil horum retinuerunt: hinc λούεσθαι, λουόμενος et similia vel in *Atheniensium* scripta se insinuarunt. Quis ferat in *Lysia* orat. I. § 9. ὁπότε λούεσθαι δέοι pro λοῦσθαι? In *Xenophontis Hellen.* VII. II. 22. bene *Dindorfius* edidit κατελάμβανον τοὺς μὲν λουμένους pro librorum scriptura λουομένους. *Luciano* passim hae formae sunt restituendae. Editur λούεται 52, 19. λουόμεθα 26, 34. λούεσθαι 70, 17. λουομένη 9, 13, 1. ἔλουε 11, 7. λουόμενος 37, 42 et 58, 25. συλλουομένην 67, 3, 2 alibi. Certum vestigium formae antiquae apparet 45, 9 ubi codices λελοῦσθαι exhibent, requiritur praesens λοῦσθαι. Si quis forte dubitet satisne recte tribuatur *Graecis* sequioribus, quod antiquioribus solis fuerit in usu, ei hunc scrupulum eximet iocus apud *Lucianum* 34, 2. χαίρω δὲ μετὰ κάματος ἀπολούμενος, ut *Athenaeum* III. p. 97, ἀπολούμενος, ἦν δ' ἐγώ, ἐπείγομαι et pag. 98. πρότερον γὰρ συντριβησόμεθον ἔπειθ' οὕτως ἀπολούμεθον, nempe ridiculi ὀνοματοθῆραι *notam* et *vulgarem* formam male componentes ad istas ineptias delabebantur. Confusa consuetudo veterum et sequiorum iterum apparet in verbo ῥιγῶ: veteres ῥιγῶ dicebant et ῥιγῶν pro ῥιγοῦν, ῥιγῶσα, ῥιγῶντες, ῥιγῶην, Graeculi ῥιγοῖ, ῥιγοῦν, ῥιγοῦσα, ῥιγοῦντες, ῥιγοίην. Qui elegantius scribebant imitabantur *Allicos*, scribae et his et illis obtrudunt formas suas. Recte apud *Lucianum* 50, 11. perduravit ἵνα μὴ ῥιγῶεν, at in eodem libro § 16. τὸ μὴ ῥιγοῦν invectum est pro ῥιγῶν. Cf. *Piers.* ad *Moerid.* p. 336 et 339.

Recurrunt in *Luciano* pleraque vitia, quae in *Alciphrone* reprehendimus, ut digito monstrasse sufficiat. Nimium patienter omnes et *Bekkerus* 10, 3, 2. tulerunt ποῦ ἀπελήλυθε; et sic saepius ποῦ, που et ὅπου leguntur ubi nemo dubitare possit revocare ποῖ, ποί et ὅποι. *Bekkerus* tamen non nisi dubitanter 66, 12. in verbis οὐκ οἶδ' ὅπου ὑμεῖς ἀπέστητε suadet ut ὅποι scribamus. Nil mali suspicatur 1, 11. καὶ που ἀποδημῆς et in παραβύσσης που 34, 24.

Plane eiusdemmodi error commissus est 25, 29. in verbis ἐν αὐτῷ δὲ τῷ ἔργῳ, ἐπειδὴν ὁμοῦ ἴωσιν, namque ὁμοῦ, ὁμόσε et

ὁμόθεν suam quodque certam sedem habent, ut ἐν ταυτῷ, ἐς ταυτόν et ἐκ ταυτοῦ, quae prorsus idem significant. Itaque ἶέναι et χωρεῖν ὁμόσε Graecum est, sed ὁμοῦ εἶναι et corrigendum ὁμοῦ ὦσιν. Subinde apparent composita, quale est λειποψυχοῦντα, 10, 14; 5. λειποταξίου 47, 15. λειπόνεως 16, 3. Nemo improbat 10, 12, 22. νεκροδοχεῖα, ἐμβρυοδόχον 34, 6. ψυχροδόχον 53, 7. ἐξενοδόχησε 38, 47. similia.

Ut apud ALCIPHRONEM, sic apud LUCIANUM aliquoties confusae sunt formae dualium et saepe ταῖν θεαῖν legitur, saepius ταῖν χεροῖν et similiter: turpiter 51, 6. δύο γάρ ἐσον (ὁδῶ), αἱ πρὸς τὴν ῥητορικὴν ἄγετον, ubi ὦ pro αἱ emendandum. Peius etiam habitus est locus 15, 20. μὴ διαίρει τὼ τέχνα, μία γάρ ἐσον δύο εἶναι δοκοῦσαι, in multis libris τῶ evasit, in caeteris τὰ τέχνα est, in quo fraus tenetur, at δοκοῦντε interiit, quod prius in δοκοῦσα abiit, unde δοκοῦσαι natum. Tertium exemplum est 41, 25. ubi αὐταῖν occurrit pro αὐτοῖν.

Εὐρεῖν et εὐρέσθαι permixta sunt et alibi et 68, 16. ubi εὔρε τό in εὔρετο coeat. Quae diximus de formis in -μα penultimam apud veteres producentibus arguunt errorem in ἀρόματα 34, 2. ἐγὼ δὲ περιελθὼν τὰ ἀρόματα, quam deterrimam scripturam primus invexit IACOBITZIUS, quem BEKKERUS sequitur neque analogiam Graecam respiciens neque usum Atticorum, quem aperuit Grammaticus in ipsius Anecd. I. p. 450, 22. ἀρώματα: οὐ τὰ θυμιάματα ἀλλὰ τὰ ἐσπαρμένα. vid. ARIST. Pac. 1158, ubi in scholiis est τὰρόματα Graeculorum more, qui πόμα, δόμα, εὔρεμα, ἐπίθεμα, ἔνδυμα media brevi dicebant omnes et in hunc modum corrumpebant exemplaria veterum, qui ἄροσις dicebant et ἀροτήρ sed ἄρωμα, ut πόσις, ποτόν, συμπότης sed πῶμα, quamquam nunc plerique omnes πόμα coacti sunt dicere. Ne LUCIANUM quidem et aequales in ea re deseruisse antiquorum auctoritatem docebit paronomasia 34, 20. in πῶμα et πτῶμα. Alius error in re eadem committitur 49, 1. in χρίσμα, in quo vetus Graecitas et novicia miscentur, κέχρισμαι media longa antiquum est, κέχρισμαι correpta vocali novicium, itaque χρίμα veteres, χρίσμα dicebant sequiores et χρίσμα nihil est. Caeterum in accentuum ratione LUCIANI editores nihil magnopere erraverunt quod sit operae pretium referre: saepiuscule peccarunt negligentia adversus ea, quae ipsi non

nesciebant, aut prosodiae non satis memores vel gnari. Unum tantum est in hoc genere vitium, quod LUCIANO proderit indicasse. 52, 10 ἤπια φάρμακα πάττοντες ἐθεράπευον τοὺς νοσοῦντας, οὐ λέοντας καὶ μυγαλᾶς περιάπτοντες, non illi *leones* aegrotantibus alligabant sed *leoninas pelles*, opinor: non λέοντας igitur sed λεοντᾶς. Eadem opera corrige 25, 10. τὴν Ὀμφάλην τὸν λέοντα τοῦ Ἡρακλέους περιβεβλημένην, credo τὴν λεοντῆν sanius esse.

BEKKERUS ut ἀρόματα et χρῖσμα a IACOBITZIO sumsit incautus, sic saepe verba et formas vitiosas et pessimas relinuit aut revocavit, olim doctiorum consensu damnatas et maximam partem a DINDORFIO abiectas. BEKKERUS revocavit 42, § 27. συναποδράσαντος pro συναποδράντος, γηρωκομεῖν pro γηροκομεῖν. 41, 22. Συρακούσιος pro Συρακόσιος 20, 34. καταπτῶμαι pro κατὰπτωμαι. 46, 13. διολισθαίνοντες pro διολισθάνοντες. 49, 1. θριπηδεσάτους, quo non vidi stolidius Graeculorum vitium pro θριπηδέσους. 54, 13. νειφέτω pro νιφέτω. 46, 26. quamquam nemo vivit, qui plures quam BEKKERUS antiquos codices versavit et saepius hunc errorem animadvertit, qui in antiquissimo quoque libro sexcenties recurrit. PHERECRATIS fragmentum est apud HARPOCRATIONEM v. καρκίνος, quod BEKKERUS ita constituit:

ὁπόταν σχολάζῃς, νεῖψον ἵνα τὰ λήϊα
συγκαρκινωθῇ.

codices in νῆψον consentiunt, VALESIVS aliud agens νίψον corrigebat, putans *irriga* sic dici posse. Lege νῖψον: nescio quis petit ab Iove, ut nivem velit immittere satis. Saepe vitia librorum veterum emendaturis proderit meminisse hanc esse scribarum consuetudinem, ut in PLUTARCHI *Sylla* cap. VI. ὁ Βόκχος τῷ Σύλλᾳ χαριζόμενος ἀνέθηκεν εἰκόνας ἐν τῷ Καπιτωλίῳ τροπαιοφόρους, vetus mendum in ANEΘΗΚΕΝΕΙΚΟΝΑΣ latet. PLUTARCHUS scripsit ἀνέθηκε Νίκας, quod olim sic scribebant ANEΘΗΚΕΝΕΙΚΑΣ. Ne quis dubitare possit, dabo fideiussorem PLUTARCHUM ipsum in *Mario* cap. 32. Βόκχος ὁ Νομᾶς ἔξησεν ἐν Καπιτωλίῳ Νίκας τροπαιοφόρους. In eiusdem vita *Lycurgi* c. 16. hinc nata est scriptura εἶλην pro ἴλην, eademque origo est vitiorum in nominibus propriis ὁ Πείσων, ὁ Δειδῖος, ὁ Λεῖρις, alia permulta. In codicibus minus antiquis frequentior etiam est contrarius error, ut εἰ in ἰ abeat, in qua re nihil morantur

Editores certam analogiam auctoritate poetarum munitam et Grammaticorum testimoniis confirmatam. Quia ad PLUTARCHUM devenimus huius rei exempla quaedam e *Vitis* a SINTENISIO edictis adscribam. In *Theseo* c. 36. commemorat Ποσειδῶνα cognomine Ἀσφάλιον, in *Lycurgo* 12. ἄνδρια *Cretensium* pro ἀνδρεῖα. 21. καθαριότητος pro καθαρειότητος. 28. κρυπτία pro κρυπτεία. in *Cimone* 4. ἐν τῇ Πλησιανακτίῳ σοῦ pro Πεισιανακτεῖῳ. in *Pompēio* 31. Σπαρτακίοις pro Σπαρτακείοις. 52. Ὑψικρατία pro Ὑψικράτεια, in *Lysandro* 18. τὰ Λυσάνδρια pro Λυσάνδρεια, in *Aralio* 53. τὸ Ἀράτιον turpe vitium pro Ἀράτειον, qua analogia nihil est constantius et pluribus exemplis stabilitum, ut τὰ Κιμώνεια (μνήματα), τὸ Θησεῖον, Αἰγεῖον, Αἰάντειον, Μαυσώλειον, Τιμολέοντειον (Plut. in *Timol.* 39). Ridicule peccarunt librarii in BEKKERI *Anecd.* I. p. 360, 10. Αἰαί: ἀκόντιον Ἀθήνησι. καὶ τοῦ Αἰακοῦ τέμενος pro Αἰακεῖον: τὸ Ἀθήνησι τοῦ Αἰακοῦ τέμενος. SINTENISIUS, qui haec omnia bene scripta esse credidit, sedulo formam ΝΕΙΦΩ recepit in *Bruto* 25. *Mario* 24. *Lucullo* 11, 24, 32. Multo antiquior est hic ipse error in veteri verbo Ionico et Attico ΙΛΛΩ et compositis ἐξίλλω, ἀνίλλω, ὑπίλλω, κατίλλω, ἐνίλλω, in quibus quum ἰ sit natura productum nata est et passim inveteravit scriptura ΕΙΛΛΩ, quod eiusdemmodi est atque ΤΕΙΜΗ vel ΝΕΙΚΗ vel ΠΟΛΕΙΤΑΙ et millena de genere hoc in nummis, inscriptionibus, codicibus paullo vetustioribus, ut ὑπ' ἐκείνου apud DIONEM CHRYS. p. 446 pro ὑπεκίνουν. Pro ἴλλειν Attici minus veteres εἰλεῖν coeperunt dicere: hinc ἴλλω, εἴλλω et εἰλῶ perpetuo de loco pugnant in simplici et compositis. Ea lis non difficulter ita componi potest, ut ἴλλω cum compositis addicatur antiquioribus, sequiores εἰλῶ et composita sibi habeant, denique vitiosae merces εἴλλω, εἴλω, ἴλω, ἔλω, ἔλλω abiiciantur. Legat mihi quis ad haec quae HEMSTERBUSIUS RUHNKENIO suppeditavit ad TIMAEUM v. γῆν ἰλλομένην p. 71, et RUHNKENIUS ipse collegit ad v. ἀνείλλεται p. 34, et εἰλομένων p. 94, et satis superque habebit unde hanc rationem confirmet. Videbis scripturam ΕΙΛΛΕΙΝ imposuisse tantum non omnibus, sed iidem docti Magistri in ea re tam saepe et in verbis tam manifestis caecutire solent, ut nemini religionem facere aut scrupulum iniicere debeant. Unus HESYCHIUS affatim dabit exemplorum, cui εἰδίω est *sudo*, εἵκετο: ἤλθεν, εἰμείρεται: ἐπιθυμεῖ,

εἶνες: νεῦρα, εἶπος: παγίς, Εἶρος: πτωχός, dabit idem εἰθύφαλλον, εἰλαδόν, εἵλας, εἰλιγγιᾶν, εἰλύς, alia multa. Etiam brevem vocalem sic corrumpit: εἶτω εἰ est ἰτο, εἰσεΐασιν et εἰσεΐοις scribuntur κατὰ σοιχεῖον suo loco. Idem contrario errore recepit Ἰδαρ: βρῶμα, Ἰθαρ: εὐθέως, ἰκασθεῖς: ὁμοιωθεῖς, ἰκόσι pro εἰκόσι, Ἰματα: ἰμάτια, Ἰσομαι: γνῶσομαι, Ἰσατο: ὁμοιώθη, ἰνατέρων, ne ἰρωνεῖα quidem dubitat recipere et ἰσόκεν: ἕως ἄν. I nunc est istum consule ultra scriptura sit ubique potior. Non est tamen eius inscitia insignior quam reliquorum, qui λέξεις condiderunt et linguam veterem aequalibus interpretati sunt. HARPOCRATION, apud quem νῖψον pro νεῖψον diximus reponendum, ipse sic errare potuit, quemadmodum erravit in Δείνω ἀντὶ τοῦ δεινήσει pro δίνω et δινήσει et in Κεινέας. cf. et v. Σείρινα. Minus etiam quam his, doctis videlicet, credi potest scribarum nationi omnium rerum imperitae. Saepissime iuvabit in tempore meminisse perinde esse utrum εἰ an ι sit scriptum in libris et ubique nobis ipsis esse videndum ultra lectione sit opus. Apud HOMERUM tandem γεῖνεαι, γεινόμεθα, γεινομένῳ cessare emendatis lectionibus γίγνεαι, γιγνόμεθα, γιγνομένῳ, at qui restituit BEKKERUS non constat sibi in LUCIANO servans 43. 1. ὅποσα ἂν αὐται ἐπινήσωσι γεινομένῳ ἐκάσῳ. NICANDER creditur in *Theriacis* vs. 50. dixisse κρειοφάγος pro *carnes vorans*, satis ipse commisit peccatorum, quo minus aliorum vitiis est arguendus: dederat κριοφάγος, ut saepe κριός abiit in κρείός, vide VALCKENAEUM ad *Phoen.* vs. 44. Addam unum ex HERODOTO, in quo, nisi vehementer fallor, nos ludificatur forma hinc nata ὑπείσας III. 126 et V. 103. Fingunt docti formam ὑφέω, in insidiis colloco, male comparantes HOMERICA εἶσα, λόχον εἶσαν, similia. Qui in insidiis collocati sunt dicuntur proprie ὑφῆσθαι vel ὑποκαθῆσθαι, cui verbo respondebat ὑφίζω ut καθῆσθαι habet sibi respondentem formam καθίζω: igitur HERODOTUS quemadmodum I. 89. scripsit κάτισον φυλάκους et 88. αὐτὸν κάτισε, sic illic ὑπίσας et ὑπίσαντες scripserat. Minus etiam dubitabis si videris ne κάτισε quidem sine periculo fuisse, nam codices perboni κατεῖσε et κάτεισε exhibent.

Satis procul nos BEKKERIANUM νειφέτω abduxit, revocat me LUCIANUS, cui ea ipsa observatio poterit prodesse 70, 33 ubi dicuntur convivae pauperuli apud divitem coenantes in po-

culis aureis et alia mirari et τῆς ἰστορίας τὸ ἀκριβές; non vidi *historiam* ineptius commemoratam: tu repone τῆς τορείας τὸ ἀκριβές. Nunc primum e LUCIANO pauca quaedam alia eximam menda in verborum formis, tum aliud genus mendorum persequar, quod syntacticam rationem Graeci sermonis corrumpit. Nemo dixerit quid sit χολωτῶν in 54, 20. ubi dicit medicus κατὰ θεὸν γὰρ τῶν χολωτῶν τινὶ φάρμακον τοῦτ' κερασάμενος ἀπῆειν, excidit littera, cuius vicem in unciali scriptura lineola in fine versuum supplere solebat. ΧΟΛΩ — ΤΩΝ est χολώντων. Notum est morbi genus eorum qui χολᾶν dicuntur a recentioribus Graecis, μελαγχολᾶν ab antiquis. Vitiosa forma est χαμόθεν passim invecata a scribis pro χαμᾶθεν, non tantum in LUCIANO 42, 30. et alibi, sed in *Allicorum* quoque libros, ut in ΧΕΚΟΡΗΟΝΤΙΣ *Hellen.* VII. II. 7, ubi ΔΙΛΔΟΚΕΙΟΣ soloecismum reliquit. Admonuit MORRIS p. 409 sed frustra. Ὀπτανεῖον quoque in LUCIANO inveteravit: legitur τοῦπτανεῖον 42, 30; 70, 36 et alibi, quamquam liquido constat τοῦπτάνιον esse dicendum; docet hoc ΡΗΒΥΝΙΟΝΤΗΣ p. 276, confirmant poëtarum testimonia, in quibus saepius Graeculorum fraus ἐπ' αὐτοφώρῳ deprehenditur, qui non dubitant scribere:

ἐγὼ γὰρ εἰς τοῦπτανεῖον οὐκ εἰσέρχομαι.

ΑΤΗΝΑ. III. p. 102. f. quo iure istic omnes τοῦπτάνιον reponunt, eodem ubique in eadem re utendum. Quod legitur 45, 14 τὸ τρυβλίον ὑφελόμενος ᾤχετο ὑπὸ μάλην ἔχων violat certam loquendi legem et ab omnium perpetuo usu deflectit: utraque de causa ὑπὸ μάλης est rescribendum. Qui ira et furore percitus *frendit dentibus* dicitur πρίειν τοὺς ὀδόντας ut in *Ramis* 727 μὴ πρίει τοὺς ὀδόντας. Adversus hunc usum duplici modo in LUCIANO peccarunt scribae, si quid iudico, non ipse. Editur 67, 12, 2, τί με ὑποβλέπεις καὶ πρίη τοὺς ὀδόντας pro πρίεις et 1, 14. τὼ χεῖρε συνεκρότει καὶ τοὺς ὀδόντας συνέπριε, praepositio ex praecedenti verbo perperam repetita, (nota est haec scribarum hallucinatio) et restituendum ἔπριε. Non erat LUCIANO ab Editore relinquendus turpis error 15, 12. ἐπὶ πόδας αὖ εὐθὺς ἀνέσρεφον, namque ἐπὶ πόδα cogitari potest et dici solet de eo, qui *pedem refert* et, ut HOMERUS ait, παλίνροσος ἀπέστη, at ἐπὶ πόδας neque cogitari potest neque dici. Alio infortunio eadem locutio usa est 24, 3. ἐδέδοκτο αὐτῷ ἐπὶ πόδα

εὐθὺς [ὀπίσω] χωρεῖν, difficile est sine risu videre ὀπίσω adiectum. Finem faciam in pereleganti locutione *Allica* in vitam revocanda, quae misere periit in 58, 1. οἷε μὲν γὰρ ἐν παιδείᾳ καὶ αὐτὸς εἶναι τις δόξειν σπουδῇ συνωνούμενος τὰ κάλλιστα τῶν βιβλίων. τὸ δέ σοι περὶ τὰ κάτω χωρεῖ. Nemo intelligit quomodo et quo sensu ista dicantur. *Athenienses* olim pro περιτρέπειν κάτω dicebant περὶ κάτω τρέπειν. STRATTIS apud ΑΘΗΝ. XI. p. 167 e.

οἶσθ' ὧ προσέοικεν, ὦ Κρέων, τὸ βρέγμα σου;
ἐγὼ δα, δείνω περὶ κάτω τετραμμένῳ.

in δεινός non solus HARPOCRATION peccat, ut vides, pro δίνος. Sic tum consuetum erat omnibus dicere, teste PHOTIO in v. περὶ κάτω τραπήσεται: ἀντὶ τοῦ περιτραπήσεται κάτω, συνήθως λέγουσιν, at huius rei in codicibus nostris nec vola nec vestigium est, tam sedulo haec interpolando deleverunt. In uno loco deprehendi fraudem, apud ARISTOPHANEM in *Ecclesiaz.* vs. 730 et 733:

χώρει σὺ δεῦρο κιναχύρα καλὴ καλῶς
πολλοὺς κάτω δὴ θυλακοὺς εἰσέψας' ἐμούς.

quemvis ARISTOPHANIS amicum arbitrum adigo scripseritne:

πολλοὺς περὶ κάτω θυλακοὺς εἰσέψας' ἐμούς.

sic igitur dedisse LUCIANUM suspicor περὶ κάτω χωρεῖ, quemadmodum περιέναι, περίσασθαι ἐπὶ τὰ χεῖρῳ, εἰς τοῦναντίον et similia dicuntur.

Indicabo nunc menda quaedam et errores ex eo genere, quo violatur sinceritas *Graecae* syntaxeos videturque imperitorum homuncionum negligentia LUCIANUS in eas leges peccare, quibus omnes tenentur quasque nemo nostrum, quibus *Graecitatis* scientia non σύντροφος sed ἐπίκτητος est, facile credo tam graviter violasset atque illum nunc subinde videmus. Sunt qui credant acutos et ingeniosos scriptores tamquam legibus solutos novare etiam in his nonnihil et quod nemo dixerit nonnumquam maluisse dicere quam protrita omnium vestigia legere. Qui sapiebant, credo, id probabant quod LONGINI verbis dicam ex *Arte Rhetor.* p. 561, in ΒΛΗII edit. p. 138: τηρητέον ἐστὶ σοὶ καὶ φυλακτέον τῆς Φωνῆς τὸν τύπον· σαυτὸν γὰρ οὐ θήσεις οὐδ' εἰσοίσσεις ἴδιον νόμον ὃ δεῖ προσνέμειν. οὐ γὰρ ἐφ' ἡμῖν ὁ νόμος τῶν λόγων ἀλλ' ἡμεῖς ἐπὶ τῷ νόμῳ, ne ipse LONGINUS alia prae-

cipiat aliis, alia faciat ipse, emendandum erit *σ α υ τ ῶ γάρ* et ᾧ δεῖ προσέχειν. LUCIANUS utique non eo ingenio erat ut dicendi genus seclaretur novum et quod probum esset ac sanum desereret, quia caeteri omnes sequerentur. Quis nostrum, qui accurate Graece didicimus, scripsisset, quemadmodum scriptum est 70, 33. *πρὸς γὰρ τῷ χρηστοῦς καὶ Φιλανθρώπους ἀκούειν καὶ τοῦ Φθονεῖσθαι ὑπ' αὐτῶν ἔξω γενήσεσθε?* Equidem *χρηστὸν καὶ Φιλάνθρωποι* et ipse scripsissem et LUCIANUM dedisse non suspicor sed certo scio. Multo serius nati sunt qui hoc nesciebant et Romanos imitabantur: iidem coeperunt antiquam consuetudinem loquendi interpolando obscurare, sicubi nominativus et accusativus concurrerent. His debetur apud HERODOTUM male sana lectio 1. 56. ὁ Κροῖσος ἦσθι ἐλπίζων ἡμίονον οὐδαμὰ ἀντ' ἀνδρὸς βασιλεύσειν Μήδων. οὐδ' ὢν αὐτὸς οὐδὲ οἱ ἐξ αὐτοῦ παύσεσθαι κοτε τῆς ἀρχῆς, necessarium est οὐδὲ τοῦς ἐξ αὐτοῦ. Apud DEMOSTHENEM πρὸς Λεωχάρην p. 1080, αἰτίος ἐστὶ Λεωχάρης οὕτως τοῦ καὶ αὐτὸν κρίνεσθαι καὶ ἐμὲ νεώτερον ὄντα λέγειν ἐν ὑμῖν, non est expectandum a libris praesidium lectioni αὐτός, quae satis habet in se ipsa praesidii.

Coniunctivo opus est pro indicativo in his 42, 25. τί ποιοῦμεν; respondetur — ἐπιρρίψωμεν κτέ. nihil certius est quam τί ποιοῦμεν requiri. Eodem remedio utendum 44, 52. ἡμεῖς δὲ τί ποιοῦμεν ἐπὶ τούτοις;

Multo foedius etiam idem vitium neglectum est in 47, 4. τί οὖν, ᾧ Ἑρμῇ, δοκεῖ; προτίθεμεν αὐτοῖς ἀγορὰν δικῶν ἢ θέλεις ἐς νέωτα παραγγελοῦμεν, foedum est, inquam, nondum παραγγείλωμεν esse emendatum: praeterea προθῶμεν rescriptum oportuit. Etiam in praestantissimis Atticorum huiusmodi menda aequo animo feruntur, ut in PLATONIS *Protagorā* pag. 320 c.: πότερον ὑμῖν — μῦθον λέγων ἐπιδείξω ἢ λόγῳ διεξελθών; reponendum est διεξέλθω; et brevi post p. 322 c.: τίνα οὖν τρόπον δοίη δίκην καὶ αἰδῶ ἀνθρώποις, qui totum locum diligenter perpenderit sentiet δῶ esse corrigendum. Correxerat idem vitium 47, 14. DINDORFIUS, at BEKKERUS retinuit βούλει καὶ ταύτας ἀποκληροῦμεν pro ἀποκληρῶμεν. Duplici modo depravarunt Editores verba LUCIANI 15, 22, ubi dedit IACOBITZIUS, προελόμενοι τίνα ἐξ ἀπάντων ὅσις ἄριστα κατηγορήσαι ἂν δοκῇ, ubi alii libri κατηγορήσειν δοκῇ aut κατηγορήσειν δοκεῖ, DINDORFIUS IACOBITZIUM sequi-

tur, BERGKEUS κατηγορήσειν ἂν δοκῇ recepit, omnes errant et certam loquendi legem violant. Non est difficilis optio in his, quia δοκεῖ prorsus est necessarium et perinde est utrum κατηγορήσειν an κατηγοῖσαι ἂν scribatur: in talibus ἂν ad infinitivum referatur, at librarii ad verbum finitum referunt idque suo arbitratu ex indicativo aut in coniunctivum aut (quod multo est frequentius) in optativum mutant. In ARISTOPHANIS *Vespis* vs. 1804 sq. BERGKIUS edidit:

εἰ νῦν Δί' ἀντὶ τῆς κακῆς γλώττης ποθέν
πυροῦς πρίαιο σωφρονεῖν ἂν μοι δοκοῖς,

quamquam δοκοῖς pro δοκοίης in ARISTOPHANE ferri non potest, et in omnibus hisce δοκεῖς solum rectum est. κατηγορήσειν ἂν videtur hodieque tantum non omnibus bene Graece dici posse: item κατηγορήσω ἂν aequissimo animo omnes propemodum tolerant. Sunt tamen haec non minus prava et soloeca, ac si quis κατηγορήσω ἂν vel ἔσομαι ἂν vellet dicere. Istae sordes ex plebeio sermone et inscitia τῶν ἰδιωτῶν paulatim gliscente insinuarunt sese in omnia Antiquorum exemplaria et ea nunc est exemplorum frequentia, ut etiam prudentiores videantur ab emendatione deterriti, quae sexcenties passim sit facienda. Non debet ea res nobis moram facere, ubi constabit haec Graeculos identidem invexisse de suo, et quis morabitur testes istiusmodi qui sentiat ita dici et scribi non posse? In DEMOSTHENIS oratione de Corona pag. 284, 17. τὴν Ἑλάτειαν κατέλαβεν ὥς οὐδ' ἂν εἴ τι γένοιτο ἔτι συμπνευσόντων ἂν ἡμῶν καὶ τῶν Θηβαίων, neminem unquam offendit συμπνευσόντων, quainquam nemo nesciebat συμπνευσόντων eiusdem farinae esse atque ληψόντων pro ληφομένων, sed aliud est, ut videtur, aliquid non nescire, aliud ita scire, ut semper in tempore memineris. Tandem DOBRAEUS admonuit συμπνευσάντων esse emendandum. Quis est tam pertinax et ferreus, vel plumbeus potius, ut audeat dissentire? At nibilo incertior res est, etiam absque immani barbarismo, ubicumque ἂν cum futuro monstrose copulatur, quod tamen apud DEMOSTHENEM saepe, saepe apud alios factum esse videbis. Docti nonnihil addubitant sed molliter et leviter, et si multa exempla tamquam machinae admoventur, propere veluti deditionem faciunt et arcem sanioris doctrinae τοῖς βαρβαρίζουσι tradunt. In THUCYDIDE V. 15. tolerant γνόντες νῦν μᾶλλον ἂν ἐνδεξομένους

V. 94. οὐκ ἂν δέξοισθε, VI. 66. οἱ ἱππῆς ἐμελλον ἥκιστα ἂν αὐτοὺς λυπήσειν. II. 80 et VIII 25. νομίζοντες ῥαδίως ἂν προσχωρήσειν, VIII. 71. νομίζων οὐκ ἂν ἡσυχάσειν, haec ferme sunt genera errorum, quae apud omnes *Athenienses* frequenter nunc recurunt, olim nemini umquam audita aut lecta, et possumus fere digito monstrare eos, quorum socordia factum sit ut tanta appareat soloecismorum frequentia. Qui imperitum Grammaticum soloecismis ultro commissis ludificatur apud LUCIANUM 76, 2. etiam in hoc exemplo eius inscitiam explodit: οὐ γὰρ ἐθέλεις ἔπεσθαι συνήσων ἂν εἴπερ ἐθελήσειας: nihil homini subolet, ita ipse solebat dicere et alios audire dicentes, respondet igitur: ἀλλ' ἐγὼ βούλομαι. σὺ δ' οὐδὲν εἶπας ὧν ἄνθρωποι σολοικίζοντες λέγουσι. Cui ille: τὸ γὰρ νῦν ῥηθὲν μικρόν τί σοι φαίνεται κακὸν εἶναι; quid diceret si nostrum DEMOSTHENEM, ISOCRATEM, PLATONEM, alios, videret subinde ita scribentes? Apud veteres fere perinde est εἴποισ' ἂν aut ἐρῶ dicere, nisi quod illud lenius et urbanius dicitur, hoc paulo acrius et incitatius. Numquis putet sic εἴποισι solum posse dici vel ἐρῶ ἂν? Nemo hercle. Quid si exempla complura utriusque vitii proferentur, quod facile factu est? an omnis illa assensio elabetur? itaque DEMOSTHENEM deseres, ut stolidos scribas sequaris. Num putas pro ἡδέως ἂν ἐρωτήσαιμι, ἡδέως ἂν πυθοίμην recte dici ἡδέως ἂν ἐρωτήσω vel ἡδέως ἂν πεύσομαι? Non arbitror quemquam ita sentire, quia ne Graeculi quidem ita peccant et rara quaedam sunt ista vitia vix ab uno alteroque librario hic illic incuria commissa. Quomodo igitur concoquitis in tertia *Philippica* p. 128, τί ποιῶμεν; πάλαι τις ἡδέως ἂν ἴσως ἐρωτήσων κάθηται; nam quemadmodum recte SOCRATES in PLATONIS *Apolo-
logia* disputat p. 27, τίς ἂν ἀνθρώπων θεῶν μὲν παῖδας ἡγοῖτο εἶναι, θεοὺς δὲ μή; ὁμοίως γὰρ ἂν ἄτοπον εἶη ὥσπερ ἂν εἴ τις ἵππων μὲν παῖδας ἡγοῖτο ἢ καὶ ὄνων τοὺς ἡμιόνους (expunge ἢ quod nemo admonitus releget sine risu), ἵππους δὲ καὶ ὄνους μὴ ἡγοῖτο εἶναι; sic manifesto absurdum est ἐρωτήσω ἂν non esse Graecum, ἐρωτήσων ἂν nihil habere dubitationis. Eodem iure dixeris participium ἐσόμενος Graecis esse, indicativum ἔσομαι non esse. At veteres membranae passim omnes in his scripturis incredibilem in modum conspirant, inquiunt. In hoc ipso loco DEMOSTHENIS admirabilis est librorum consensus, ἐρωτήσων

servant constanter omnes cuiuslibet aetatis et prosapiae, in his antiquitate et fide insignis codex S. Parisinus. Audio et ultro demonstrabo illos libros propagatos esse ex codicibus, qui vivo LUCIANO et HARPOCRATIONE habebantur in praestantissimis. Notum est quam saepe HARPOCRATION laudet τὰ Ἀττικιανὰ, singulari cura et diligentia descripta ab illo ATTICO, quem laudibus extollit LUCIANUS 58, 2. τὰ βιβλία, ὅσα ὁ ἀοιδιμος Ἀττικὸς σὺν ἐπιμελείᾳ τῇ πάσῃ ἔγραψεν cf. § 24. In Praefatione collegit DINDORFIUS ex tenuibus quibusdam indiciis cum *Atticianis* conspirare optima quaeque exemplaria, quae aetatem tulerint, non animadvertit in codice B *Monacensi* (qui descriptus est ex F *Marciano Veneto*) in fine orationis πρὸς τὴν ἐπιστολὴν τὴν Φιλίππου ad p. 158 veterem subscriptionem male et imperite descriptam ita esse legendam: διωρθώθη πρὸς δύο Ἀττικιανὰ, unde planissime confirmatur quod aliunde collegerat. Sed Codicibus quoque nil prodest auctorem generis nobilem habere si ab eius virtutibus degeneraverint. Indignaretur ATTICUS, si videret quales hodie libri pro optimis habeantur et ad sua exemplaria exacti et correcti esse dicantur. Videret vitiosis et ineptis scripturis et soloecismis obsitos, deinde correctorum omne genus levitate et temeritate interpolatos, videret additamenta sciolorum passim adhaesisse, interpretamenta in locum genuinae lectionis irrepsisse, linguae antiquae *Atticae* usum in plurimis relictum ad recentiore consuetudinem, orthographiae nullam certam rationem constare, denique multa esse monstra et portentia vocabulorum, syllabas sensu vacuas, temere scriptas ab illis qui quae describebant neque intelligebant neque adeo satis cernebant. Quum haud ita pridem ipsum librum *Parisiis* versarem, unum et alterum locum diligentissime descripsi, quorum unum lectoris oculis subiiciam, ut qui se librariorum fidei committunt sciant quam infirmo tibicine nitantur. Subiungam partem decreti *Byzantinorum*, quod adscriptum est in oratione *de Corona* pag. 255 ¹⁾:

1) In his diligentissime Codicis lectiones exhibui, scripturae genus, litterarum formas et accentuum et spirituum non potui exhibere, retinui tantum σ in fine, quod omnes *Graeci* ante captam *Constantinopolim* constanter ubique faciunt. Saepe proderit hoc meminisse ad veram scripturam ex syllabis perperam divisis restituendam, ut in DION. HAL. VIII. 35, εἰς ἃ irrepsit pro ἰσα

ἐπιϊερομνάμονος βοσποριχω
 δαμαγητος εν τε αλιαελεξεν
 εκ τασβωλασλαβων ρητραν. ε
 πειδη δ δᾶμος δ ἄθηναίων εν
 τε τοῖς προγεναμένοις καιροῖς
 ευνοέων διατελεῖ βυζαντίοις
 καὶ τοις συμμαχοις καὶ συγγενεσι
 περινθίοις καὶ πολλὰς καὶ με
 γαλας χρείας παράσχηται. ἐν
 τῇ τῷ παρῆκοντι καιρῷ Φι
 λιππῷ τῷ μακεδονοῦ ἐπιστα
 τευσαντος ἐπιτὰν χώραν καὶ
 τὰν πόλιν ἐπαναστασεῖ βυζαν
 τίων καὶ περινθίων καὶ τανχω
 ραν δεοντος καὶ δενδροκοπέ
 οντος βοηθῆσαι πλοίοις . εκα
 τον καὶ εικοσι καὶ σίτῳ καὶ βέλε
 σι καὶ οπλίταις ἐξείλετο ἀμε
 ἐκ τῶν μεγάλων κινδυνῶν καὶ ἀ
 ποκατέτασεν τὰν πατρίον πο
 λιτείαν καὶ τὸς νόμους καὶ τὸς ἀ
 φῶς δεδόχθῃ τῷ δᾶμῳ τῷ
 βυζαντίῳ καὶ περινθίῳ κτέ.

in sequentibus pro ἔγκτασιν γᾶς καὶ οἰκίᾳ in Codice est εκτα
 σιν γᾶς καὶ οἰκίαν, pro πόθοδον ποττὰν βωλὰν πράτοις πεδὰ τὰ
 ἱερά Codex ποθολον ποτι τὰν βωλὰν παρατοισπαραταῖερα. Vide
 tis hominem nihil intelligere eorum, quae scribit, et opus es
 se, ut ex istis ipsum monumentum antiquum appareat, iis qui

(ἴσα, εἴσα in codd.), quod HUDSONUS reperit. DIONI CHRYS. IV. p. 75 redde ἑλπίσῃ
 pro ἑλπίσιν ᾧ, SOPHOCLEI *Electr.* 1201. redditum est τοῖς ἴσοις pro τοῖς σοῖς.
 Certum hinc remedium paratum est LUCIANO 38, 1. ὀλίγον δεῖν Ἀρισείδῃς
 ἐνόμιζον εἶναι τοῖς Μιλησιακοῖς λόγοις ὑπερηλεγόμενος — ἀχθομαί τε δε
 πίπασαι διηγούμενος. Scribe mihi Ἀρισείδῃς et extemplo emicabit vera
 lectio Ἀρισείδῃς ὅς ἐνόμιζον εἶναι.

rerum et sermonis peritissimi ex absurdis scripturis eliciant veras. Qui librariorum auctoritatem et fidem criticis opponunt, defendant et tueantur *εκτασιν γὰρ* pro *ἐγκτασιν*, *ποθολον* pro *πόθοδον*, *παρατοις* pro *πράτοις*, defendant iidem *συμπνευσόντων*, quod in iisdem libris est, pro *συμπνευσάντων*, aut si id a sano negant fieri posse, aequo animo patiantur manifestos errores adversus omnium librorum dubiam et *Punicam* fidem ubique tolli et emendari, et intelligant denique, plus esse praesidii in unius acuti et ingeniosi critici sano iudicio solidaque doctrina quam in acervis codicum ab indoctis et stolidis descriptorum.

E diverticulo in viam redeo ad illud quod dicebam, particulam *ἄν* ubi verbis *νομίζω*, *δοκῶ*, *οἶμαι*, *ἡγοῦμαι*, *ἐλπίζω* aut similibus infinitivum habentibus addita est ad infinitivum referendam esse: vitiosum est igitur 49, 17. *ἐγὼ μὲν ὑμῖν ἔγραψα τοὺς νόμους, οἷους ἄν ᾧμην ὠφελιμωτάτους ἔσεσθαι τῇ πόλει*, quia *ἔσεσθαι ἄν* dici non potest et *ἄν* expungendum.

Librarii, qui tam sedulo aoristis cum *ἄν* coniunctis substituebant futura, contra assolent futuris substituere aoristos coniunctivi post coniunctionem *ὅπως* et *ὥς*, quae apud recentiores saepissime pro *ὅπως* usurpatur. Est hoc vitium in paucis frequentissimum apud *omnes*, in libris *omnibus*, etiam vetustissimis, sed crescit copia ut quisque liber est recentior: in recentissimis fere perpetuum est. Nihil est, quod homunciones ab eo errore retrahat: iugulant metrum, immanes barbarismos securi committunt idque eo facilius quia una tantum vocalis aut diphthongus discrimen hoc facit. In ARISTOPHANIS *Nubibus* vs. 258:

ὥσπερ με τὸν Ἀθάμανθ' ὅπως μὴ θύσετε.

libri scripti omnes cum praestantissimis *Ravennate* et *Veneto* servant *θύσητε*, quod nemo, spero, recipiet. Pleni sunt huiusmodi errorum *omnes* Veterum libri, et qui volet unde volet magnam copiam colliget, qua optime utatur ad similia menda aliunde eluenda. Tenentur in manifesta fraude interpolatores, ubi futurum et aoristus non una vocali sed tota forma differunt, at illi antiquum obtinent mutantque terminationem, unde nascitur mera barbaries. Dabo pauca exempla. Stob. *Floril.* 19, 16. *ὅπως ἀντιδήξεται*, 18, 38. *ὅπως διαφεύξωνται*, HEROD., V. 23. codd. *ὅκως ἀπίξεται*, Dio CHRYS. 8. p. 136. *ὅπως μὴ ἔσωνται*,

13. p. 222. ὅπως βιώσῃται, 31. p. 318. ὅπως τεύξωνται, 34. p. 415. ὅπως φανήσωνται. DIONYS. HALIC. I. 45. ὅπως συνάξωσιν, IV. 75. ὅπως μὴ κάθοδον ἔξωσιν, VI. 57. ὅπως κατάξωσιν et 58. ὅπως μὴ λήσῃ, quibus permulta alia adderem, si tam utile quam facile foret. Grassatur idem malum in optimi cuiusque Attici Codicibus et Editionibus. Quia DEMOSTHENES ad manum est, pro omnibus mihi testimonium dicito. Sine barbarismo peccatum est, p. 9, 17. βοηθήσητε, recte βοηθήσετε BEKKERUS. 18, 10. ὅπως μὴ δόξωμεν, idem δόξομεν. 29, 1. ὅπως σώσωμεν, receptum est σώσομεν. 45, 20. ὅπως μὴ ποιήσητε, BEKKERUS bene ποιήσετε. Barbarismi apparent p. 21, 18. ὅπως μὴ ἐροῦσι, in antiquo Marciano ex Atticianis correcto duplex scriptura fertur ἐροῦσι et supra scriptum ἐρῶσι, mirifica forma pro εἰπωσι, p. 28, 6. ὅπως μὴ πεισόμεθα, in multis πεισώμεθα, p. 60, 19. ὅπως μὴ προαξόμεθα, alii libri προαξώμεθα, et sic per omnes Atticos caeterosque idem malum grassatur, saepe a criticis sanatum, saepius passim sanandum. Exempla ut apud alios, sic apud LUCIANUM tam magno numero legenti occurrent ut indicare non sit opus; desungar uno et altero in 70, 30. ὅπως αὐτοὶ χρήσονται et 33. ὁρᾶτε οὖν ὅπως μηκέτι ὑμᾶς αἰτιάζονται ἀλλὰ τιμήσωσι καὶ φιλήσωσι, non minus haec sunt emendanda quam quod legitur § 11. παρασκευαζομένους ὅπως θύσωσι καὶ εὐωχῶσονται, quia εὐωχηθῆναι Graecum est et εὐωχήσασθαι barbarum.

Non minus frequens est scribarum error in infinitivis aoristi pro futuris. Deceperunt omnes propemodum criticos, qui ingenti exemplorum numero expugnati faciles credunt aoristos infinitivi nescio quomodo repente futuri temporis significationem nactos esse. Apud XENOPHONTEM legitur in *Hellen.* V. iv. 7. εἰ δὲ λήφονται τὴν θύραν ἀνεφγμένην ἠπείλησαν ἀποκτεῖναι ἅπαντας τοὺς ἐν τῇ οἰκίᾳ, relinuit ἀποκτεῖναι DINDORFIUS, qui similia menda perite correxerat in vicinia. V. i. 32. οὐκ ἔφη δέξασθαι τοὺς ὅρκους ἐὰν μὴ ὁμνύωσι κτέ. et 35. ὁμωμόκεσαν ἐμμένειν τῇ εἰρήνῃ. V. iii. 26. ὁμόσαντες ταύταις ἐμμένειν, bene recepit δέξασθαι et ἐμμενεῖν. Δέξασθαι ita demum recte habebit, si in recta oratione bene dicetur ἐδεξάμην, at AGESILAUS ipse, credo, dixerat οὐ δέξομαι τοὺς ὅρκους ἐὰν μὴ ὁμνύητε, et quam ineptum et absurdum est eum in ea re ἐδεξάμην inducere dicentem tam vitiosum et absonum est δέξασθαι pro δέξασθαι et ἠπείλησαν ἀπο-

κτεῖναι pro ἀποκτενεῖν. Eadem est ratio verborum οὐ Φημι, δμνυμι, ἐλπίζω, προσδοκῶ, νομίζω, οἶμαι, ἡγοῦμαι, ὑπισχνοῦμαι ut futurum infinitivi sit necessarium, ubicumque in recta oratione positum tempus idem requireretur. In XENOPHONTIS *Anabasi* I. II. 2. ὑποσχόμενος μὴ πρόσθεν παύσασθαι propterea absurdum est, quia absurde CYRUS credetur dixisse οὐ πρόσθεν ἐπαυσάμην pro παύσομαι. Ita loquebantur Graeculi, qui id traxisse videntur ex locis ubi ἄν cum infinitivi aoristis coniunctum prorsus futuri temporis instar videretur habere; ἄν in talibus frequentissime aut excidit aut cum verbo coalescit: quod quum millies esset factum, ut in Codicibus nostris apparet, paulatim assuefacti sunt ita dicere et vitiosa consuetudo vertit in naturam. Perutile est in tali re eorum sententias audire, qui in his litteris familiam ducunt. Graeculi imposuerunt HEMSTERHUSIO, quem vide in *Miscell. Observatt.* Tom. IV. p. 286. in clara luce dubitantem: imposuerunt HEINDORFIO ad PLATONIS *Phaedonem* pag. 48 et *Protagoram* p. 487, at iidem HENRICO STEPHANO imponere non potuerunt, qui passim in optimo quoque scriptore *Graeco* aut futuri formam restituit aut latentem voculam ἄν in lucem revocavit. In ARISTOPHANIS *Ranis* vs. 548 sq.:

οὐ μὲν οὖν με προσεδόκας

ὅτι καὶ κοθόρνους εἶχες ἀναγνῶναι σ' ἔτι.

quis dubitet quin rectissime repositum sit ἄν γνῶναι, quod vel ἔτι demonstrat. In PLATONIS *Protagora* p. 316 c. τοῦτο δὲ οἶεται οἱ μάλιστα γενέσθαι εἰ σοὶ συγγένοιτο, ratione, prope dixerim, mathematica quod verum est indagari et demonstrari potest. Recta oratio est: τοῦτό μοι μάλισ' ἄν γένοιτο εἰ τῷ Πρωταγόρᾳ συγγενοίμην; nemo *Graece* sciens serio contendet in his ἄν omitti posse: si haec in indirectam orationem convertenda sunt et e verbo οἶμαι suspendenda, ecquid causae dices cur ἄν abiiciatur? Qui solus in huiusmodi re et argumentatione dubitationem iniicere potest, usus loquendi, non tantum non adversatur sed in longe plurimis quod ratio praecipit tam luculenter confirmat, ut nemo ambigat; hoc volunt utroque modo dici posse, STEPHANI sententiam et ratione et usu niti, suam multis multorum locis, quos omnes esse depravatos sibi non satis probabile videri. Dicam igitur paucis, nam dignissima res est quae excutiat et libero hoc genere scripturae utimur ut

liceat nonnumquam exspatiari, si quid memorabile ex propinquo obiiciatur, dicam igitur quibus modis bona pars exemplorum, quo solo praesidio utuntur, adversariis possit extorqueri, ut tandem veluti copiis suis fuis fugatisque deditionem facere velint et saniori scientiae manus dare. Librarii futurorum formas vertunt in aoristos tam stolida constantia ut nullum barbarismum reformident vel agnoscant. HEMSTERHUSIUM dixi in clara luce dubitare, quia ne συγκαταβιώσασθαι quidem et προσάξασθαι eum permoverunt. Istarum formarum magna copia est in libris scriptis, quas Editor quilibet abiicit: quale est apud DEMOSTHENEM p. 181, 9. πῶς χρὴ προσδοκᾶν τινα ὑπακούσθαι, in antiquo Marciano est ὑπακούσασθαι et quisquiliis istiusmodi nullus non scriptus liber multas continet. Non aliunde explicabitur quomodo ista barbaries tam saepe nasci potuerit, nisi scribas intellexeris in his formis eo modo, quo dixi, turbare solere. Perraro pro aoristo futurum subrepat, contra frequentissime. Etiam aliud est eiusdem fraudis indicium, quum aoristi et futura male et praepostere copulantur, ut in THUCYDIDE IV. 52. κακώσειν καὶ χειρώσασθαι. VI. 24. οἴσειν καὶ προσκτῆσασθαι. Idem genus vitii est ibidem VI. 42. ὀρμιεῖσθαι τε καὶ στρατοπεδεύεσθαι. VIII. 75. πολέμιοί τε ἔσεσθαι καὶ οὐδὲν ἐπικηρυκεύεσθαι et quo nihil foedius vidi VIII. 5. ἐνόμιζε κομιεῖσθαι — καὶ ποιήσειν καὶ Ἀμόργην — ἢ ζῶντα ἄξειν ἢ ἀποκτείνειν, si quis in huiusmodi loco admonitus non sentiet a THUCYDIDE ἀποκτενεῖν scriptum esse, cum eo de aliis rebus quibuslibet malim quam de re grammatica aut critica disceptare. Sciendum autem est ex permultis Codicibus apparere librariorum incertum qua de causa in verbis liquidatis futurum in praesentis formam refingere et depravare solere: sicubi ἀποφανῶ requiritur, apparere solet ἀποφαίνω, pro σελῶ σέλλω, pro φθερῶ φθείρω, pro κτενῶ κτείνω, satis constanter μένω pro μενῶ, idem in aliis conspicitur. In PLATONIS *Phaedone* p. 116 c. pro ἦλθεν ἀγγέλλων retitue ἀγγελῶν. In THUCYDIDE IV. 127. pro διαφθείρειν rescribe διαφθερεῖν. Emenda LYCUNGI *Leocrateam* § 126 ἀποκτείνειν συνώμοσαν et 127. διομωμόκατε κτείνειν. ISAEUM IX. 30. ἐπηγγέλλετο ἀποφαίνειν V. 51. ὁμολόγησαν ἐμμένειν et 53. ὀρκώσαντες ἢ μὴν ἐμμένειν et 55 lege ὡς ἐγὼ ἀποφανῶ pro ἀποφαίνω. Apud DEMOSTHENEM πρὸς Φαίνιππον pag. 1044 non tantum patienter

retinent ὑπεσχόμεν ἄποφαίνειν τὴν ἄλλην οὐσίαν sed, quod rem conficit, ἔθεσθε νόμον — τοὺς ἀντιδιδόντας ἀλλήλοις, ὅταν ὁμόσαντες ἀποφαίνωσι τὴν οὐσίαν προσομνύειν τόνδε τὸν ὄρκον· ἀποφαίνω τὴν οὐσίαν τὴν ἐμυτοῦ, quis umquam audivit sic iurantem aut Athenis hanc esse formam iurisiurandi credet pro ἀποφανῶ? In HERODOTI libro IV. c. 147 codex Archier. exhibet οὐκ ἔφη μένειν ἀλλ' ἀποπλεύσασθαι, alii libri ἀποπλεύσεσθαι dederunt, μενεῖν STEPHANUS, melius DINDORFIUS μενέειν. In LUCIANO quoque non desunt luculenta exempla, ut 25, 35. οὐ γὰρ ὄντινοῦν ἀποφαίνειν συγγραφέα φάμεν, ἀλλ' ὑποδείξειν ὁδοὺς τινὰς, in § 34 et 35 ἀποφαίνειν φησί, ὑπόσχοιντ' ἂν ἀποφαίνειν et πολὺ ἀμείνω ἀποφαίνειν ubique restitue ἀποφανεῖν et mox εἰ δὴ τοιαῦται φανοῦνται pro φαίνονται. Recte BEKKERUS in § 34 pro συγγράφοντα dedit συγγράψοντα sed nihil proderit donec δεῖν suppleveris post ἦκειν. Ridiculum vitium praetervidit in § 35. οὐκ ἐς ποίησιν τῶν προσόντων, nam actum agit, qui vult ποιεῖν τὰ προσόντα: emenda τῶν οὐ προσόντων. Non minus certa res est in 37, 1. ἔμελλεν — ἔσεσθαι καὶ ἐκφαίνειν pro ἐκφανεῖν. Tertium indicium corruptelae est voculae ἂν in sexcentis locis vitiosa omissio: nulla est vocula, quae facilius intercidat: eius salus saepissime a tenui lineola pendeat, ut oculatiores etiam, quam scribae describendi taedium vix devorantes, dubii haereant utrum ΜΑΛΙΣΤΑ an ΜΑΛΙΣΤΑ ἂν id est μάλιστ' ἂν scriptum sit in Codice, quem teneant manibus. Levissima de causa ἂν perit, sive quid praecedit sive sequitur quod non multum discrepet, particula absorbetur. In *Phaedone* p. 84 c. nemo offendit in his: εἰ δέ τι περὶ τούτων ἀπορεῖτον μὴ ὀκνήσητε καὶ αὐτοὶ εἰπεῖν εἴ πῃ ὑμῖν φαίνεται βέλτιον λεκθῆναι, omnes recte ita accipiunt ac si βέλτιον ἂν λεκθῆναι esset scriptum, sed ut hoc intelligatur necesse est ut ita scribatur. Apud THUCYDIDEM VI. 24. νομίζων ἢ ἀποτρέψειν ἢ μάλιστ' οὕτως ἀσφαλῶς ἐκπλεῦσαι sunt qui μάλιστ' ἂν requirant, quibus assentior, alii negant opus esse. Scire velim an iidem in eodem cap. in verbis ὥς ἢ κατασρεψομένοις ἐφ' ᾧ ἔπλεον ἢ οὐδὲν ἂν σφαλεῖσαν μεγάλην δύναμιν aequo animo laturi sint, si ἂν removeretur. Piget fere, quum isti errores praestantissimos veterum deformant, in LUCIANO eos tollere, sed defungar uno loco, unde digressus sum 70, 31. ubi nemo

offendit in ἔφην ἄμεινον σκέψασθαι τὸν Δία et ἀπειλοῦσι προσκαλέσασθαι, in § 35. IACOBITZIUS dedit εὔξασθαι καθ' ὑμῶν ἀπειλοῦσι, BEKKERUS nescio qua de causa εὔξεσθαι revocavit, namque ni perinde esse putasset non tam saepe id vitium intactum reliquisset. Particulae ἄν aliud periculum imminet a vocula δὴ, quae sexcenties in unciali scriptura eius sedem occupavit ut in 20, 64. μόνως γὰρ δὴ οὕτως εὔρεθῆναι Φῆς τᾶληθές; nihil aliud est εὔρεθῆναι quam *reperitum esse*, requiritur *reperiri posse*: μόνως γὰρ ἄν οὕτως. Saepe γὰρ solet sequentem voculam absorbere, quod et alibi saepe factum est et 46, 22. ῥαδίως γὰρ ῥῆμην διαλαθεῖν pro γὰρ ἄν ῥῆμην. LUCIANUS a Veteribus sumserat venustam locutionem, qua incitatio fertur admonentis oratio, οἶσθ' ὃ δρᾶσον, quam librarii, quia non satis intelligebant, ubique stulte interpolaverunt. Editur nunc 10, 13, 6. ἀλλ' οἶσθα ὃ δράσεις; — πίε καὶ αὐθις πίε. 20, 63. οἶσθ' οὖν ὃ δράσεις; ἐμοὶ μὴ πρόσεχε τὸν νοῦν. 41, 62. ἀλλ' οἶσθ' ὃ δράσομεν; — εἵπωμεν. Emendata scriptura ex uno codice emersit 47, 13. οἶσθ' ὃ δράσομεν; ὑπερβαλώμεθα, rectissime cod. A. δράσωμεν, quod IACOBITZIUS et DINDORFIUS spreverunt, optime recepit BEKKERUS, qui tamen non perspexit reliquis tribus locis medicinam eandem apparere faciendam. Reponendum est δρᾶσον, ubi imperativus sequitur, vel coniunctivi secunda persona, δράσωμεν, ubi coniunctivi prima. Quomodo et a quibus dictum sit οἶσθ' ὃ δρᾶσον, οἶσθ' ὃ τι ποιήσον et similia luculenter ostendit KOENIUS ad GREGOR. CORINTH. p. 18 sq. edit. SCHAEF. Videbis ibi Graeculis placere δρᾶσον, ποιήσον cet. *Attice* poni pro δράσεις, ποιήσεις cet. Noli igitur mirari, quod ex hac opinione locos veterum interpolaverunt passim imperativo futurum substituentes, quamquam absurdum est dicere οἶσθ' ὃ δράσεις pro *scin quid tibi faciendum censeam?* sed animalverso eorum errore et temeritate, quod isti corruperunt confidenter restitue et δρᾶσον quidem pro δράσεις, ποιήσον pro ποιήσεις iam saepe revocata sunt, vid. KOEN. l. l. PORSON. ad *Hecub.* vs. 225. Sollertius ELSLEIUS in EURIPIDIS *Medea* vs. 600:

οἶσθ' ὥς μετεύξῃ καὶ σοφωτέρα φανεῖ.

emendavit οἶσθ' ὥς μέτευσθαι. Prorsus eodem modo LUCIANUS scripserat 8, 22, 4. ubi librarii antiquum obtinent et imperativo substituunt futurum, idque barbarae formae: οἶσθ' οὖν,

ὃ τέκνον, ὃ τι χάρις μοι; nondum poenitet in annotatt. ad Orat. de arte interpr. pag. 123 emendasse ὃ τι χάρις αἰ. BEKKERUS idem reperit sed verum esse et necessarium non intellexit, nam dubitationis notam appinxit quasi in opinione incerta.

Aliud scribarum temeritatis indicium in genere eodem saepius apud alios, subinde apud LUCIANUM deprehendi, ubi particula ἵνα sic posita est ut indicativum debeat habere. Ea res istis permira et incredibilis accidit, itaque parata est interpolatio et indicativus in optativum vel coniunctivum depravatur vel particulam ἄν inserunt, cui nihil est in ea re loci. Habet ἵνα indicativum quum pendet ab ea re, quam quis factam oportuisse dicit quamve vellet factam, aut quam dicit facturum fuisse aliquem at non fecisse, omnino ab ea re quae facta non esse dicatur, at si facta fuisset id fuisse eventurum quod in ἵνα cum indicativo significatur. Perpetuum hoc est in ἵνα (rarius in ὅπως et ὡς et fere apud poëtas) ubi pendet coniunctio ab ἐχρῆν, ἔδει, ὤφελον, εἴθ' ὤφελον, εἴθε, εἰ γάρ, ἐβουλόμην ἄν et si quid est ex genere eodem, in quibus omnibus indicativus necessarius est, optativus aut ἄν additum orationem et soloecam facit et sensu vacuam. Exempli ubique satis magno numero obvia sunt apud Tragicos et Comicos, apud PLATONEM, DEMOSTHENEM et Oratores omnes, apud XENOPHONTEM multa, quae multi saepe collegerunt: satis erit VALCKENAEIUM inspexisse in *Diatr.* p. 149. et ELMSL. ad *Oed. T.* 1389. PLATO in *Prolog.* scribit p. 535 c. σὲ ἐχρῆν συγχωρεῖν, ἵνα συνουσία ἐγίγνετο, in *Symp.* p. 181. e. χρῆν δὲ καὶ νόμον εἶναι, ἵνα μὴ εἰς ἄδηλον πολλὴ σπουδὴ ἀνηλίσκετο, in quibus haec fere inest sententia: εἰ σὺ συνεχώρεις συνουσία ἂν ἐγίγνετο, et εἰ νόμος ἦν οὐκ ἂν εἰς ἄδηλον πολλὴ σπουδὴ ἀνηλίσκετο, et quod tempus in hac forma requiritur, imperfectum, aoristus aut plusquamperfectum, idem in illa forma cum ἵνα (ὡς, ὅπως) coniungitur. Ubi dici poterat: εἰ ἡ βουλὴ ἐζήτησεν, ἀπηλλάγμεθ' ἂν τοῦ δημαγωγοῦ τούτου, DINARCHUS contra *Demosth.* § 20. maluit dicere ἐχρῆν ζητεῖν, ἵν' ἀπηλλάγμεθα. Plusquamperfectum Aeschilo reddendum in *Promelheo* vs. 152 sq.:

εἰ γάρ μ' ὑπὸ γῆν — ἦκεν —
ὡς μήτε θεὸς μήτε τις ἄλλος,
τοῖσδ' ἐπεγέθει.

Atheniensibus non est in usu γηθεῖν sed γεγηθέναι, non γηθῶν dicebant sed γεγηθώς. Igitur ἐπιγηθεῖν e vitio natum est et rescribendum τοῖσδ' ἐγεγήθει, id est οὕτω γὰρ ἂν οὐδεὶς τοῖσδ' ἐγεγήθει sive ἔχαιρεν. Similiter EURIPIDES in fragmento XII *Hippolyti* τοῦ καλυπτομένου dixit:

Φεῦ, Φεῦ, τὸ μὴ τὰ πράγματ' ἀνθρώποις ἔχειν

Φωνήν, ἵν' ἦσαν μηδὲν οἱ δεινοὶ λέγειν.

quod perinde est ac si dixisset οὐδὲν γὰρ ἂν ἦσαν et in fragmento Ἰνοῦς XIV:

χρῆν γὰρ τὸν εὐτυχοῦνθ' ὅτι πλείστας ἔχειν

γυναῖκας, εἴπερ δὴ τροφὴ δόμοις παρῆν,

ὥς τὴν κακὴν μὲν ἐξέβαλλε δωμάτων

τὴν δ' οὔσαν ἐσθλὴν ἠδέως ἐσώζετο,

quod idem significat atque οὕτω γὰρ ἂν τὴν μὲν κακὴν ἐξέβαλλε, τὴν δ' ἐσθλὴν ἐσώζετο. Ecquis est, qui putet in his ἐγίγνετο, ἀνηλίσκετο cet. salva sententia et *Graecitate* aut in γίγνοιτο et ἀναλίσκοιτο mutari posse, aut ἂν adiici? Nemo, opinor. Cur igitur aequis animis ferre potuerunt vitia manifesta, quale legitur in ISABI oratione XI. 6. προσῆκε παρέχεσθαι μαρτυρίας (leg. μάρτυρας), ἵνα μᾶλλον ἂν ἐπιστεύετο, aut in *Sisypho*, incerti auctoris dialogo, qui in Platonice circumfertur, p. 387. χθές σε πολὺν χρόνον ἀνεμείναμεν ὅπως ἂν ξυνηκροῶ ἡμῖν ἀνδρὸς σοφοῦ, et sic saepe peccatur apud veteres et probatos *Graecitatis* auctores. Nempe ἂν addebant isti, qui quid sibi vellent ἐπιστεύετο, ξυνηκροῶ, similia, non satis assequebantur. Apud LUCIANUM, cuius causa haec praemisi, semel tantum *Graeca* et genuina forma evasit 3, 32. ὑπὸ τῇ ρίνι ἐχρῆν σέφεσθαι, ἵν' ὥς πλεῖστον ἀνέσπων τῆς ἡδονῆς. Quis nunc non videt manifestum mendum in his 10, 6, 2. εἰδέναι ἐχρῆν πότε καὶ τεθνήξεται τῶν γερόντων ἕκαστος ἵνα μὴ μάτην ἂν ἐνίους ἐθεράπευον? sat incertum est ἂν delendum esse? Non magis eidem voculae parcendum 15, 2. ἄριστον ἦν — ἵν' ἂν καὶ τὸ μέρος αὐτοῦ ἕκαστος ἔχων ἀπηλλάττετο et 41, 18. εἴθε γε ἀνώμοτος ὢν ταῦτ' ἔλεγες ἵνα καὶ ἀπιστεῖν ἂν ἐδυνάμην. Non est ovum ovo similis, quam est horum locorum primus loco PLATONIS: ἵνα μὴ εἰς ἄδηλον πολλὴ σπουδὴ ἀνηλίσκετο poteratque parasitus his ipsis verbis uti pro suis ἵνα μὴ μάτην ἐνίους ἐθεράπευον. Scioli quartum ἂν de

suo inferserunt 46, 21, ἵν' αὐτῶν τὴν περίεργον ἂν γλῶτταν διέφυγον. Aliis locis necessarium indicativum, quoniam quid sibi vellet non capiebant, in optativum mutarunt. Fecere hoc 29, 1. ἐβουλόμην μὲν οὖν τὴν ἰατρικὴν καὶ τοιοῦτόν τι ἔχειν φάρμακον, ἵνα καὶ τοῦτο τοῦ πατρὸς τὸ νόσημα ἰασαίμην, sensu vacuum est ἰασαίμην, necessarium est ἰασάμην, ut initio loci ἐβουλόμην μὲν ἂν, vellem, quod dicunt in ea re, quam fieri non posse sentiant, ut apud LYSIAM IV. § 3. ἐβουλόμην δ' ἂν μὴ ἀπολαχεῖν αὐτὸν κριτὴν Διονυσίοις, ἵν' ὑμῖν φανερὸς ἐγένετο ἐμοὶ διηλλαγμένος: est autem ἰασαίμην perinde absurdum atque in LYSIA foret γένοιτο pro ἐγένετο. ARISTOPH. Ecclesiaz. 151:

ἐβουλόμην μὲν ἕτερον ἂν τῶν ἡθάρων
λέγειν τὰ βέλτισθ', ἵν' ἐκαθήμην ἡσυχος.

addam alterum exemplum ex eodem, ut veteri mendo liberem. Legitur in Vespis vs. 960:

ἐγὼ δ' ἐβουλόμην ἂν οὐδὲ γράμματα,
ἵνα μὴ κακουργῶν ἐνέγραφ' ἡμῖν τὸν λόγον.

corrigere sodes ἔγραφεν pro ἐνέγραφ', nisi quid sit λόγον ἐγγράφειν in tali re expedire potes. Iterum librarii in LUCIANO sic peccarunt 71, 39. εἰ δ' ἔδει (lege εἰ δὲ δεῖ) καὶ γυναικείου γάμου κοινὰς εἶναι ἔδει τὰς γυναῖκας, ὥς ἔξω ζήλου εἶημεν, compone cum his verba DEMOSTHENIS p. 1273: ἐπιδείξαι σε ἔδει — ἵνα μὴ λόγῳ τὸν πατέρ' ἀδικοῦντ' ἀπέφαινες et videbis quam necessarium sit ὥς ἔξω ζήλου ἡμεν. Non tempero mihi quin his adiciam locum PLATONIS in Critone p. 44 d. in quo librarii in re eadem alias turbas dederunt. Editur: εἰ γὰρ ὥφελον, ὦ Κρίτων, οἱοί τε εἶναι οἱ πολλοὶ τὰ μέγιστα κακὰ ἐξεργάζεσθαι, ἵν' οἱοί τε ἦσαν αὐτὸ καὶ ἀγαθὰ (lege τὰγαθὰ) τὰ μέγιστα, καὶ καλῶς ἂν εἶχε, νῦν δὲ οὐδέτερά οἱοί τε, quis non perspicit insiticia et spuria esse verba tam frigida quam supervacua καὶ καλῶς ἂν εἶχε, quae vel in negligentissimo scriptore reprehendi debebant ea in PLATONE fereimus?

Post haec omnia denique satis erit verbo admonere in Ocy-pode 81, vs. 62, 63:

ποῖος στρατιώτης γέγονας, ἵνα παρεμβολὴν
βαλὼν σὺ πληγῆς;

emendandum esse ποῦ σὺ στρατιώτης εἰ βαλὼν ἐπλήγης.

Pergam LUCIANI locos complusculos indicare, ubi syntactica ratio describentium socordia vitium concepisse videatur. Non facile credam ipsi LUCIANO excidere potuisse quod legitur 16, 17. οὐκ εἶχον ὅπως καταπαύσω, quum ratio et usus requirant καταπαύσαιμι et nihil sit apud veteres hac locutione tritius, qui οὐκ ἔχω ὅπως χρήσωμαι dicebant et οὐκ εἶχον ὅπως χρησάμεν. Scribae saepe pro χρήσωμαι dare solent χρήσομαι, sed neminem fere fallunt. Ὅπως, ὅστις, ὅτι, ὁπόθεν, ὅποι, ἐνθα et similia habent coniunctivum, ubi praecessit negatio, ubi non praecessit boni scriptores constanter futuris indicativi utuntur. Quicumque hoc sexcenties vidit, aut inter legendum quam sit certa haec ratio experiri volet, mecum PLATONEM in *Protagora* p. 348 D. turpi vitio liberabit. Editur περιῶν ζητεῖ ὅτῳ ἐπιδείξεται καὶ μεθ' ὅτου βεβαιώσεται, non potuit philosophus aliter scribere quam ἐπιδείξεται et βεβαιώσεται, quemadmodum apud DEMOSTHENEM recte scriptum est *de Corona* p. 230, 16. ἐτέρῳ δ' ὅτῳ κακόν τι δώσομεν ζητεῖν et passim apud alios. In talibus Graeculi errabant aut Romani Graece balbutientes, ut AELIANUS in *V. H.* II. 10. οὐκ εἶχον ὅποι ποτὲ αὐτὸν κατάθωνται, Graecos ipsos eruditos ab istiusmodi vitiis ipsa Graecitatis intelligentia satis defendebat. Itaque genuinum non est, quod legitur 7, 15. οὐ γὰρ ἂν εἶχομεν πρὸς ὃ τι ἔλαττον παραθεωρῶμεν αὐτόν, sed παραθεωροῖμεν necessarium est et a LUCIANO scriptum. Verbum παραθεωρῶμεν ex unico libro sed antiquissimo B servatum (nam caeteri omnes παραθῶμεν praeferunt) restituendum est 20, 44. ubi scribitur ἦν μὴ περιθεωρήσης ἅπαντας ἐπιών, at requiritur παραθεωρήσης, quod unus liber pessimae notae obtulit sed cum auctore spreum est: at saepe, ut in proverbio est, καὶ μωρὸς ἀνὴρ μάλα καίριον εἶπεν, et παραθεωρήσης ex se ipso spectandum erat et probandum. Eodem remedio utendum 10, 11, 4. οὐ γὰρ εἶχον ἐνθα ἂν δέξαιντο ubi ἂν a mala manu est et expungendum, sic et 45, 13. οὐκ ἔχων ἐς ὃ τι ἐρασμιώτερον αὐτόν μεταβάλαι οὐδὲ ὅπως ἂν διαφθείρει τοῦ Ἀκρισίου τὴν Φρουράν, vides ἂν insiticium esse; 7, 3. οὐ γὰρ ἔχων ὁ ζωγράφος ὅθεν ἐξάψει, imo vero ἐξάψει. Eiusdemmodi fere error est 41, 58. ἐσκοπούμεθα δὲ περὶ τῶν παρόντων ὃ τι πράξομεν. In PLUTARCHI *Catone maiore*

cap. IX ὥσπερ οὐκ ἔχοντες ὁ πράττωμεν καθήμεθα τὴν ἡμέραν ὅλην περὶ γεροντίων Γραικῶν ζητοῦντες repone ὅ τι πράττωμεν, quod solemne est. Apud LUCIANUM coniunctivo restituto opus est 37, 51. ἐρομένῳ πῶς ἄριστα ἄρξει, nemo poterat, opinor, ad haec respondere, emenda ἄρξη. Similiter 20, 48. ἐπὶ τίνα δὴ αὐτῶν πρῶτον ἔλθοιμεν ἄν; non hoc rogat, sed in re incerta consilium ab amico petit, pro ἔλθοιμεν ἄν restitue ἔλθωμεν; prima persona in his coniunctivum postulat, reliquae ἄν et optativum: ποῖ τράπωμαι; et ποῖ τις ἄν τράποιο; τί πάθω; et τί ἄν πάθοι τις; τί γένωμαι; et τί ἄν γένοιτό τις; Comicus apud PLUTARCHUM de Audiendis Poëtis p. 18. e.

τάλαντον ἢ προίξ. μὴ λάβω; ζῆν δ' ἔσι μοι
τάλαντον ὑπεριδόντι;

Sic LUCIANUS scripserat 8, 24, 1. μὴ λέγω; et 67, 9, 3. τί γένωμαι; πῶς ἄν με ἡ γῆ καταπλοῖ. in quo loco vitiosa librorum scriptura τίς γένωμαι SCHAEFERUM vindicem nacta in *Meletem. Crit.* p. 98 quem IACOBITZ advocavit, DINDORFIUM et BEKKERUM delusit; at nihil est praesidii in SCHAEFERI exemplis et male comparat πάντα γίγνομαι et παντοῖος γίγνομαι. Qui omnes quas vult formas induit recte dicitur γίγνεσθαι πᾶν ὅ τι βούλεται et sic legendum est in *Nubibus* vs. 347.

γίγνονται πᾶν ὅ τι βούλονται

non πάνθ' ὅ τι quod quamquam manifesto soloecum est tamen omnium editiones obsidet. In SANNYRIONIS fragmento apud *Scholias.* ad EURIP. *Orest.* vs. 269 pro vulgata scriptura τίς ἄν γενόμενος εἰς ὁπὴν γενήσομαι optimi codices mihi dederunt:

τί οὖν γενόμενος εἰς ὁπὴν ἐνδύσομαι;

Quamobrem igitur γίγνομαι πᾶς ὅστις βούλομαι dici non potest eadem de causa τί γενόμενος et τί γένωμαι necessaria sunt et ne SCHAEFERUS quidem in loco THEOCRITI, quem primus omnium emendavit XV. 51. ἀδίστα Γοργοῖ, τί γενώμεθα; (codd. γενώμεθα) concoquere poluisset τίνες γενώμεθα, credo, quod tamen dici et intelligi posse debet si τίς γένωμαι sanum est. Conficient hanc controversiam quae ad hunc THEOCRITI locum VALCKENAEIUS attulit p. 357 et imprimis haec Thucydidea II. 52. οὐκ ἔχοντες οἱ ἄνθρωποι ὅ τι γένωνται ἐς ὀλιγωρίαν ἐτράποντο καὶ ἱερῶν καὶ δσίων ὁμοίως.

Quis credat probatum scriptorem potuisse scribere quod legitur 8, 17, 1. *συνεῖς ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενον ἑαυτὸν ἰκέτευεν*. Putabimusne nesciisse LUCIANUM *Graece* dici oportere: *συνεῖς ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενος*, at non nesciebat quum scriberet 5, 8. *οὐ συνίει κόραξι καὶ λύκοις χαριζόμενος* aut 10, 14, 6. *οὐ γνώσῃ σεαυτὸν καὶ συνήσεις ἤδη νεκρὸς ὢν*, ubi libri scripti omnes *συνῆς* praeferunt, unde reliqui formam barbaram *συνήσῃ* receperunt, BEKKERUS *συνήσεις* dedit. Expuncto *καὶ* legendum *συνεῖς ἤδη νεκρὸς ὢν*.

Gravi errore a scribis invecto legitur 68, 44. *ἔφη οὖν καταλαβεῖν αὐτὸν χαμαὶ κυλιόμενον καὶ — ψυχρὸν αἰτοῦντα, ἑαυτὸν δὲ μὴ δοῦναι, pro ἔ δὲ μὴ δοῦναι*, ut in PLATONIS *Symposio* p. 175. c. *ἔ δὲ οὐκ ἔαν*, ubi alii libri ex manifesta interpolatione *αὐτὸν δὲ οὐκ ἔαν*, in LUCIANI loco duplex scriptura *ἔ* et *αὐτὸν* in unam coaluit. In *Hermolimo* 20, 36 *φαῖεν γὰρ ἂν οἱ Ἐπικούρειοι ἢ Πλατωνικοὶ σφᾶς μὲν οὕτως τιθέναι* (sic BEKKER. pro οὕτω *ξυντιθέναι*), *ὑμᾶς δὲ πέντε ἢ ἑπτὰ λέγειν αὐτά*, non debebat BEKKERUS dubitare, quin *σφεῖς*, pro *σφᾶς* esset rescribendum. Forma pronominis *σφεῖς*, quae olim in desuetudinem abierat, scribis et lectoribus nova et inaudita non facile e correctorum manibus salva elabatur, ut in XENOPHONTIS *Hellen.* VI. 5, 35. [*οἱ Λακεδαιμόνιοι ἔλεγον*] *ὅτι Θηβαίων βουλομένων ἀναστᾶτους ποιῆσαι τὰς Ἀθήνας σφίσιν ἐμποδὼν γένοιντο*, DOBRÆUS optime *σφεῖς* reponi iussit, quod vellem DINDORFIUS recepisset. Planissime haec confirmabit eximius locus DEMOSTHENIS *de F. L.* p. 384, 24. *ὅλην τε τὴν πόλιν οὕτω καὶ σφᾶς ὠμολόγουν ὑπάρξειν αὐτῷ*, ubi si dicerem *σφεῖς* ex Graecitatis ingenio esse reponendum, multum abest, credo, ut hoc probarem omnibus, librorum scripturas etiam multo absurdiores pertinaciter tueri solitis. Nunc nemo dubitabit, quoniam unus liber, sed qui omnibus unus plurimum praestat, Parisinus S, manum oratoris *σφεῖς* servavit. Itaque nunc mihi credi poterit in *Anabasi* VI. 2, 10. *οἱ δὲ λόγοι ἦσαν αὐτοῖς — τοὺς μὲν πόνους σφᾶς ἔχειν, τὰ δὲ κέρδη ἄλλους*, non *σφᾶς* sed *σφεῖς* genuinum esse et XENOPHONTI reddendum.

Pro necessario coniunctivo vel cum barbarismo indicativum servant omnes 6, 6. *τί νομίζομεν* pro *τί νομίσωμεν*. Contra con-

iunctivi Graeculorum vitio subrepere solent in talibus, quale est 60, 4 ἄγε τοίνυν, ὧ πρόλογον ἄρισε, ὅρα ὅπως σαφῶς προδιδάξης τοὺς ἀκούοντας ei 70, 10. ὁρᾶτε ὅπως μὴ παρανομήσητε, μηδὲ παρακούσητε ei 8, 20, 2 ὅπως μὴ χαλεπήνητε μηδὲ κακὸν ἐντρίψησθε τῷ νεανίσκῳ, in his ubique ex perpetuo Graecorum usu futuri temporis formae sunt reponendae προδιδάξεις, παρανομήσετε, παρακούσεσθε, χαλεπανεῖτε, ἐντρίψεσθε ei expungendum ὅρα vel ὁρᾶτε, quod magistri apponere solent, veteres omittere. BEKKERUS subinde huiusmodi vitia sustulit, ut 40, 29. 45, 6. alibi, saepius intacta reliquit. Non est Graecum quod in PLUTARCHI *Catone minore* scribitur c. IX. ἄγε ὅπως τῇ Ἀτιλίᾳ τὴν ὑπόσχεσιν ἐμπεδώσης sed ἐμπεδώσεις, et quicumque in talibus librorum veterum scripturas non indiligenter velit excutere comperiet antiquam dicendi consuetudinem ὅπως ei ὅπως μή in ellipsi constanter cum futuris coniungere, at sequiores librarios sedulo suos soloecismos invehere et ὅρα vel σκόπει de suo largiri, vide 18, 5. 45, 7 alibi. Quod autem legitur 10, 1, 2. ὅπως δὲ εἰδῶ μάλιστα ὁποῖός τις ἐστὶ τὴν ὄψιν neque ex hac ratione neque ex ulla alia explicari potest, emenda πῶς δὲ εἰδῶ; quae ipsa verba alium locum inquinant 14, 19. λάμβανε. τὸ δεῖνα δὲ, ὅπως εἰδῶ, τίσι χαίρει τῶν ἐδεσμάτων; libri ὅπως ἴδω, FRITZSCHIO debetur εἰδῶ scioli interpolationem restituenti, non LUCIANI manum, qui Atticorum more dederat τὸ δεῖνα δὲ, τίσι χαίρει κτέ. ut in *Anibus* 648.

ἀτὰρ τὸ δεῖνα δεῦρ' ἐπανάκρουσαι πάλιν,
ita autem loquuntur, quibus subito in mentem venit aliquid rogare aut monere, quod in rem praesentem faciat, cuius adhuc fuerint immemores. *Paene oblitus sum quaerere, quibus cibis delectetur*, cuius rei commode recordatur. Πῶς alio loco 33, 85. in ὧς depravatum est, οὐδὲν δεήσομαι τὸ τῆς Κίρκης ἐκεῖνο πρὸς σὲ εἰπεῖν τό·

θαῦμά μ' ἔχει ὥς οὔτι πῶν τάδε φάρμακ' ἐθέλχθης,
eadem in HOMERI codicibus vulgatur lectio, quae quia neque bene Graeca est et immanem hiatum facit cedat huic:

θαῦμά μ' ἔχει πῶς οὔτι κτέ.

quae utrique malo medetur. Θαυμάζω πῶς recte dici obloquētur nemo, utrobique scribas in eodem vitio conspirare non nemo

mirabitur. Addam tertium exemplum: in *Equitibus* vs. 511 sq. legitur:

ἄ δὲ θαυμάζειν ὑμῶν φησὶν πολλοὺς αὐτῷ προσιόντας
καὶ βασανίζειν ὥς οὐχὶ πάλαι χορὸν αἰτοίη καθ' ἑαυτόν,

ecquis non sentit πῶς οὐχὶ πάλαι verum esse, ut in *Pluto* vs. 575 καὶ πῶς φεύγουσι σε πάντες; videmus homunciones rodere et depravare scripturam veterem, quia ipsi non ita loquebantur. Praeterea si qua scriptura vitiosa in HOMERI codicibus inolevisset certa contagione solebat propagari in eorum locos, qui poëtae verbis uterentur, cuius rei insigne exemplum expromere iuvat. Nemo iam nescit in *Iliados* A. 423 sq. antiquam et genuinam scripturam hanc esse

Ζεὺς γὰρ ἐς Ὠκεανὸν μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας

χθιζὸς ἔβη κατὰ δαῖτα, θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἔποντο,

non μετὰ δαῖτα, quae mala et vitiosa lectio est et subabsurda, si reputabis quo sensu in illis carminibus *Ionicis* μετὰ ξύλον, μεθ' ὕδωρ, μετὰ χαλκόν dicatur; μετὰ δαῖτα is recte dicetur *ἰέναι*, qui sibi ab aliquo coenam sportula aufert, ut Quirites solebant. Pervetus tamen mendum esse et per multa saecula evicisse novo indicio ostendam. Scholion antiquum ipsius ARISTOPHANIS *Byzantini*, ut arbitror, ad nos pervenit adscriptum ad ARISTOPHANIS *Aves* vs. 1177 τοῦτ' ἴσμεν: πρὸς τὴν ἐν Ἰλιάδι γραφὴν τήν· χθιζὸς ἔβη μετὰ δαῖτα. οὕτως ἀξιοῦσιν Ἀριστοφάνην γράφειν. Apage ineptias. Ea annotatio infelicissime retrahitur ad verba: οὐκ ἴσμεν, ὅτι δ' εἶχε πτερὰ τοῦτ' ἴσμεν, quum ad sequentia a Critico esset apposita: οὐκ οὖν δῆτα περίπολους ἐχρῆν πέμψαι κατ' αὐτόν εὐθύς; et sic aliquando scripta fuisset: τὸ χθιζὸς ἔβη μετὰ δαῖτα. Criticus in ARISTOPHANE legendo et illustrando HOMERI nusquam immemor hunc locum ἐσημειώσατο ad scripturam *Iliadis* aut stabiliendam aut explicandam, in qua re luculenter apparere arbitror HOMERI interpretationem antiquis Criticorum principibus ἔργον, reliqua πάρεργα fuisse. Quis enim ex huiusmodi verbis πέμψαι κατ' αὐτόν praesidium quaesivisset lectioni ἔβη κατὰ δαῖτα, nisi is qui undique HOMERO illustrando materiam conquireret. Multo iustius cum Homericis composueris ex *Pace* vs. 192. ἤκεις δὲ κατὰ τί; et similia passim. Adscripsit

aliquis ad vetus scholion: οὕτω γὰρ ἀξιοῖ Ἀριστοφάνης δεῖν γράφειν aut simile quid, deinde ea verba loco mola sunt et incerta sede volitare coeperunt, tum vero lectio μετὰ δαῖτα, quae sola fere dominabatur, veram praesidio destitutam expulit et natum est monstrum, quod mihi procurasse videor. Quemadmodum igitur lectio μετὰ δαῖτα meliorem exturbare soleat apertum est: alios locos ubi exturbaverit duos apponam. In THEOCRITO VII. 24 non legeretur

ἢ μετὰ δαῖτα κλητὸς ἐπείγειαι;

nisi apud sequiores omnes in loco Homérico invaluisse idem error. Alter est ipsius LUCIANI 44, 37. ἔθος γοῦν αὐτοῖς συνεχῶς ἵέναι παρ' αὐτοῦς μετὰ δαῖτα.

Alio loco factum est ut πῶς in πόσου abiret. Legitur 46, 24. μεταξύ τε προῖων ἀνέκρινέ με περὶ τῶν ἐν τῇ γῇ πραγμάτων, τὰ πρῶτα μὲν ἐκεῖνα πόσου νῦν ὁ πυρός ἐστιν ὦνιος ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, qui ARISTOPHANEM et comicos trivit facile mihi credet LUCIANUM scripsisse πῶς νῦν ὁ πυρός ἐστιν ὦνιος, quae constans est in ea re dicendi forma, ut in *Acharnensibus* 758. πῶς ὁ σῖτος ὦνιος; et in *Equilibus* 480.

πῶς οὖν ὁ τυρὸς ἐν Βοιωτοῖς ὦνιος;

et alibi, vid PORSON. *Tracts* p. 152.

LUCIANUS ut ingenio sic dictione comicis et imprimis ARISTOPHANI similis multa ei sublegit, quae nunc interpolando obscurata sunt, at possunt ex utriusque comparatione revocari in lucem, ex quo genere est 10, 8, 1. τί ἀγανακτεῖς, ὦ Κνήμων; — πυνθάνη ὃ τι ἀγανακτῶ; deprehendisne malum interpolatorem? at non impune feret qui πυνθάνη de suo infersit. Eadem fraus 44, 6. nos ludificatur. ἀλλὰ πῶς γὰρ, ὦ Ζεῦ, ἀξιοῖς; — ὅπως [ἀξιῶ]; ἀποσεμνῦναι Φημὶ δεῖν τὸ κήρυγμα, non est, opinor, cuiquam exemplis ex ARISTOPHANE opus. Peius etiam grassati sunt 67, 9, 4. σὺ δὲ τίς εἶ, ὦ βέλτις; — ὅτι Πολέμων ὁ Στειριεύς Πανδιονίδος Φυλῆς, ἀκούεις; vera lectio est ὅστις; Πολέμων ὁ Στειριεύς, quod idem BEKKERUM nunc invenisse video; etiam hic non est testimoniis opus. Quod Πανδιονίδος Φυλῆς LUCIANUS adiecit ab Atheniensium more alienum est. Satis erat scire ὅπόθεν τις δημοτεύοιτο, et non nesciebant Attici πολυπράγμονες quis δῆμος cuius Φυλῆς esset. Nota sunt Τρυ-

γαῖος Ἀθμονεὺς ἐγὼ αὐτὸς Φαληρεὺς οὗτος Ἀπολλοδώρος ex ARISTOPHANE et PLATONE. In *Acharnensibus* vs. 405.

Δικαιοπόλις καλεῖ σε Χολλείδης ἐγὼ
non tantum σ' ὁ Χολλείδης reponendum, quod leve est, sed turpe vitium eximendum reposito καλῶ pro καλεῖ. Etiam alibi saepe LUCIANUS, saepe aequales res *Allicas*, mores, instituta, leges, verba legitima non satis diligenter referunt, diversa miscent, aliena admiscent, quod infra ostendam.

EX ARISTOPHANE et *Allicis* non est difficile arguere correctorum temeritatem 20, 9. πάνυ ἐνταῦθα (μόνω γάρ ἐσμεν) ἐπέστη ἀναμνησθεῖς ἅ πρότερον εἶδον ποιοῦντα —, βούλει φῶ τίνα; ab exilio revocandum αὐτοὶ γάρ ἐσμεν, *remotis arbitris quod sentimus licet libere dicere*, nota locutio, in qua librarii turbare solent et suum μόνω aut μόνοι addere aut substituere, quod apud veteres alio sensu dicitur: *aliorum auxilio destituti sumus*. Inspicite 8, 10, 2. αὐτοὶ γὰρ ἡμεῖς ἐσμέν, bona pars codicum servat μόνοι γὰρ ἡμεῖς ἐσμέν, quod recte abiectum est; sed una fuerat abiiciendum ἡμεῖς item ab illo adscriptum qui αὐτοὶ solum non satis capiebat. In PLATONIS qui fertur *Alcibiade* I. p. 118. B. male legitur ὀνομάζειν μὲν ὀκνῶ, ὁμῶς δὲ, ἐπειδὴ μόνω ἐσμέν, ῥητέον. Cuiuscumque tandem hoc scriptum est, vivebat auctor illa aetate quum omnes eo sensu ἐπειδὴ αὐτοὶ ἐσμεν dicebant. Qui etiam nunc multi ipsius PLATONIS dialogum esse suspicantur videant an PLATONEM scribere potuisse possint credere quod legitur p. 111 D. ἱκανὸν δέ σοι τεκμήριον ὅτι οὐκ ἐπίστανται οὐδὲ κρήγυοι διδάσκαλοι εἰσι τούτων ἐπειδὴ οὐδὲν ὁμολογοῦσιν ἑαυτοῖς περὶ αὐτῶν, ubi ἐπειδὴ alienum est et κρήγυοι ridiculum. Alterum indicium eiusdem interpolationis est in PLATONIS *Euthydemo*, pag. 504. A. μάλιστα μὲν αὐτῶ πρὸς ἀλλήλων μόνω διαλέγεσθον, εἰ δὲ μὴ, εἴπερ ἄλλου τοῦ ἐναντίου, ἐκείνου μόνου, ὅς ἂν ὑμῖν διδῶ ἀργύριον, ubi si μόνω in margine apponetur, pristinam sedem et iustam receperit. In *Lysia* quoque 31, 17. τότε μὲν αὐτὸς, μόνος, τότε δ' ἐτέροις ἡγούμενος diligenter videndum possitne μόνος retineri an eodem sit ablegandum. Affinis huic errori est alius, cuius compluscula exempla sunt: discere omnia ex uno apud PLATONEM in *Protagora* p. 316. B. πρότερον, ἔφη, μόνω βουλόμενοι διαλεχθῆναι ἢ καὶ μετὰ τῶν

ἄλλων. Vitium arguent quae continuo respondet SOCRATES p. 316. C. σὺ σκόπει πότερον περὶ αὐτῶν μόνος οἶει δεῖν διαλέγεσθαι πρὸς μόνους ἢ μετ' ἄλλων. viden supplendum esse μόνος μόνῳ? Locus est HERODOTI IX. 48. προκχλεύμενοι καὶ βουλόμενοι μούνοισι Πέρσησι μάχεσθαι, ubi pars librorum μούνοι, caeteri μούνοισι servant, non est facienda optio, peramice ambo conspirant et legendum; βουλόμενοι μούνοι μούνοισι Πέρσησι μάχεσθαι. Quod recte servatum est apud DEMOSTHENEM de Cor. p. 273, 1. τῷ ὑπὸ τῶν πολεμίων πεμφθέντι μόνος μόνῳ συνήει facit ad sanandum locum de F. L. p. 430, 22. οὐδαμοῦ μόνους ἐντυγχάνειν Φιλίππῳ, imo vero μόνους μόνῳ. Quod his verbis oppositum est ad LUCIANUM me reducet, οὗτοι δέ, inquit, οὐδὲν ἐπαύσαντο ἰδίᾳ χρηματίζοντες compone cum his Lucianea 16, 9. ἄκουσον, ὦ Κλωθοῖ, ἃ σοι ἰδίᾳ οὐδενὸς ἀκούοντος εἰπεῖν βούλομαι. utrobique ἰδίᾳ est remotis arbitris et οὐδενὸς ἀκούοντος est otiosum scioli additamentum. Post pauca ibidem legitur καὶ τοὺς δύο κρατῆρας, βούλει, προσθήσω, non solent Graeci βούλει, ἐθέλεις sic interponere: dicunt βούλει προσθῶ vel εἰ βούλει, προσθήσω, quorum hoc reponendum. Similiter 12, 7. ἀλλὰ βούλει, καὶ γὰρ κατὰ τὸν Ὅμηρον ἐρήσομαι σε, ubi alii ἔρωμαι σε, quod BEKKERUS recepit, malim ἀλλ', εἰ βούλει, — ἐρήσομαι σέ. Excidit εἰ iterum 14, 22. ἣν ἔρωμαι, »τοῦτον οἶσθα;» emenda εἰ τοῦτον οἶσθα. Manifestum interpretamentum tenemus 20, 52. πότερον ἐπαινέσω σε τῆς συνέσεως ἢ θέλεις ἀντεῖπω τὰ γέ μοι δοκοῦντα; aliena sedes verbi θέλεις fallaciam relegit. Saepe vidi Graeculos et correctores tricantes in οὐχ ὅπως, quorum verborum rationem et usum non salis ubique perspiciunt et quod non intelligunt ultro depravant. Recte et ordine οὐκ ὅπως legitur 12, 8. μηδ' ἐμπίδα οὐχ ὅπως ταῦρον ἔτι ἄρασθαι δυνάμενος 15, 51. οὐδ' ἡ Ἑλένη — οὐχ ὅπως ὁ Ἡρακλῆς 19, 4. οὐχ ὅπως θεοῖς ἀλλ' οὐδ' ἀνθρώποις δεξιοῖς πρέπον 41, 26 οὐχ ὅπως αἰσχύνεται τῷ γάμῳ ἀλλὰ καὶ σεμνυνομένῳ ἔοικεν 67, 13, 4. οὐκ ἂν οὐδὲ προσβλέψειε τις οὐχ ὅπως συμπίοι et 68, 38. μόνος οὗτος ὁ ἔρως ἄφυκτος καὶ τοῖς πάνυ θαυμαστοῖς εἶναι δοκοῦσιν οὐχ ὅπως ἐκείνῳ τάνδρῃ. Turbarunt librarii 70, 20. πάμπολλα δὲ κεκτημένοι οὐχ ὅπως μετέδωσαν ἡμῖν ποτὲ αὐτῶν ἀλλ' οὐδὲ προσβλέπειν τοὺς πολλοὺς ἀξιοῦσιν, libri omnes praeter unum A. οὐχ ὅπως οὐ μετέδωσαν servant, at non tulit opem idem liber 7, 8. ἔγωγ' οὐδὲ μνημονεύσειν τὴν ὑπεραίαν ἔτι τούτων

ῥῆμην τὸν Δία οὐχ ὅπως καὶ τηλικαῦτα ἐπ' αὐτοῖς ἀγανακτήσειν. Eodem malo laborantem destituunt meliores libri 30, 48. ὁ Σωκράτης ἐκεκράγει πρὸς ἅπαντας οὐχ ὅπως μὴ πάντα ἀλλὰ μὴδ' ὅλως εἰδέναι τι, aequè vitiosum est οὐχ ὅπως καὶ ei οὐχ ὅπως μὴ, delenda utrobique tertia vocula ab imperitis adiecta.

Mirum est quomodo evaserit criticos 46, 6. inepta codicum lectio τὰ δ' ἀμφὶ δίαίταν ὁποῖός τις εἶ; quasi vero ὁποῖος pro ποῖος dici possit. Facilior venia est errantibus ut 20, 26. οἱ ἡγεμόνες ὑπερδιατεινόμενοι καὶ τὰ ἑαυτῶν ἕκαστοι ἐπαινοῦντες pro τὰ ἑαυτοῦ ἕκαστος. Recte enim 20, 56. τί γὰρ ἐκεῖνοι παθόντες ἑκατοντάδας καὶ χιλιάδας βιβλίων ἕκαστοι συγγεγράφεσιν, namque ἕκαστοι non sunt singuli philosophi, sed οἱ ἀφ' ἐκάστης τῆς αἵρέσεως, ut numerus librorum demonstrat, illic singuli sunt ἡγεμόνες suam quisque sectam extollentes. Facilior est, inquam, venia quia in optimo quoque scriptore Attico sic saepe impune est peccatum. Indicabo nunc quidem e Xenophonte nonnulla: in *Anabasi* IV, II, 8. ἄλλοι δὲ τῶν στρατηγῶν — ἐπορεύοντο ἢ ἔτυχον ἕκαστοι ὄντες, corrige ἢ ἔτυχον ἕκαστος expuncto ὄντες. Cf. IV, II, 12. ὅπῃ ἐδύναντο ἕκαστος. In *Hellenicis* I, VII, 5. οἱ στρατηγοὶ βραχέως ἕκαστος ἀπελογήσαντο, si dubitas ἀπελογήσαντο recipere animadvertite quod continuo additur καὶ διηγοῦντο. In talibus sive praeponitur ἕκαστος sive postponitur plurali opus est. In Homero numquam peccatur. *Iliad*.

B. 775. ἵπποι δὲ παρ' ἄρμασιν οἷσιν ἕκαστος ἔσασαν.

H. 175. οἱ δὲ κλῆρον ἐσημήναντο ἕκαστος.

H. 185. οἱ δ' οὐ γιγνώσκοντες ἀπηνῆναντο ἕκαστος.

Π. 351. οὗτοι ἄρ' ἡγεμόνες Δαναῶν ἔλον ἄνδρα ἕκαστος.

K. 215. τῶν ἄλλων οἱ ἕκαστος δὲ δώσουσι μέλαιναν.

peccatur saepe in aliis, quorum tam facilis quam certa emendatio est. Prorsus eadem ratio est eademque errandi frequentia in ἄλλος ἄλλο, ἄλλοθεν, ἄλλοθι, ἄλλη, ἄλλως et similia, in quibus item verbi numerus subiectum sequitur, ut Grammatici loquuntur, non appositionem, in qua subiecti partitio est. Ut est apud SALLUSTIUM *Catil.* 6. *alius alio more viventes*, ubi nubem exemplorum Interpretes attulerunt, sic Graece ἄλλος ἄλλως λέγοντες dicitur non λέγων, quamquam saepe per scribas non licuit antiquis ita dicere, ut solebant. In *Anabasi* II, I, 15. quod pace librariorum et editorum dictum sit, pu-

tidus soloecismus latet in verbis οὗτοι μὲν ἄλλος ἄλλα λέγει pro λέγουσιν et IV, viii, 19. οἱ πολέμιοι — Φυγῇ ἄλλος ἄλλη ἐτράπετο pro ἐτράποντο. In PLATONIS *Symposio* p. 220. C. καὶ ἤδη ἦν μεσημβρία καὶ ἄνθρωποι ἡσθάνοντο καὶ θαυμάζοντες ἄλλος ἄλλω ἔλεγεν, mirum neminem vidisse ἔλεγον requiri, tum restitue ἄνθρωποι. Evasit vera scriptura in *Hellen.* II, ii, 23. καὶ ἰδίᾳ πρὸς τοὺς βουλευτὰς ἄλλος πρὸς ἄλλον διέβαλλον. Non minus soloecum est apud HEROD. VII. 104. τούτων τῶν ἀνδρῶν, οἳ Ἑλλήνων ἕκασός φησι τριῶν ἄξιός εἶναι pro φασι, DINDORFIO monente ad *Hellen.* I, vii, 5. In ἄλλος ἄλλο et ἄλλοι ἄλλο, quamquam manifestum discrimen est, tamen ridicule labuntur. Quis enim risum teneat in hac scriptura omnium codicum in *Hellen.* III, iii, 8. συλλεγόμενοι τῶν γερόντων ἄλλος ἄλλοθι ἐβουλεύσαντο, singuli enim neque capita conferre, neque consilia possunt, opinor. Non minus certum esse arbitror *ibid.* VII, i, 15. pro ἐφύλαττον ἄλλος ἄλλοθι τοῦ Ὀνείου rescribendum esse ἄλλοι ἄλλοθι, ne singuli in praesidiis dispositi excubias agere dicantur. Contra in *Anabasi* I, vi, 11. οὐδεὶς εἰδὼς ἔλεγεν, εἵκαζον δ' ἄλλοι ἄλλως ex natura rei ἄλλος ἄλλως restituendum. Eadem medicina sanandus locus est in *Hellenicis* VI, v, 28. οἱ δὲ Σπαρτιᾶται ἄλλος ἄλλη διαταχθεὶς ἐφύλαττον, ubi διαταχθέντες etiam propterea necessarium est, quia unus homo non facile potest διαταχθῆναι. Denique restituenda est haec dicendi forma in *Anabasi* V, viii, 7. ἡ μὲν διάρριψις τοιαύτη τις ἐγένετο. διέδωκα ἄλλοις ἄγειν, supple διέδωκα ἄλλα ἄλλοις et in *Hellen.* III, iv, 1. ἰδὼν τριήρεις Φοινίσσας τὰς μὲν καταπλεύσας ἄλλοθεν, quia non potest triremis αὐτόθεν καταπλεῖν emenda ἄλλας ἄλλοθεν. Simillimum genus vitii latet in LUCIANI *Nigrino* 3, 24. τὸ δὲ καὶ τῶν φιλοσοφεῖν προσποιουμένων πολλῷ ἔτι τούτων γελοϊότερα δρᾶν, τοῦτ' ἤδη τὸ δεινότατόν ἐστιν, BEKKERUS pro πολλῷ de suo πολλούς dedit, aliquanto melius iunges utrumque τῶν φιλοσοφεῖν προσποιουμένων πολλούς πολλῷ ἔτι τούτων γελοϊότερα δρᾶν. In alio LUCIANI loco contrarius error est 25, 3. πάντες ἐν ἔργῳ ἦσαν, ὁ μὲν ὄπλα ἐπισκευάζων, ὁ δὲ λίθους παραφέρων — ὁ δὲ ἄλλος ἄλλο τι τῶν χρησίμων ὑπουργῶν, inepte unus homo in plures distrahitur. Dele ἄλλος et bene erit.

Faciles credunt editores Graece dici posse quod dicitur 10, 24, 3. ἰσότημος ἔσαι Μαύσωλος καὶ Διογένης; quod tam prave

dictum est ac si quis vellet dicere φίλος ἦν Ἀλέξανδρος καὶ Ἡφαιστίων aut similia. Scribendi compendium hunc errorem peperit unde simul Graecitas corrumpitur et sententia loci. Διογῶ pro re nata aut rectus casus est aut obliquus. Scribe καὶ Διογένοι; et optime procedet oratio. Similiter 16, 27. ἡ κλίνη καὶ ὁ λύχνος παρέσω. εὖ γε ἐποίησαν ὑπακούσαντες. addita lineola in unciali scriptura παρέσων significabat. Est aliqua tamen dubitatio utrum Διογένοι an Διογένους sit verius, quia LUCIANUM alibi ὁμότιμον τῶν ἄλλων dixisse et alibi ὁμότιμον σαυτοῦ contra consuetudinem veterum satis constare videtur.

Aliud est in LUCIANO mendi genus 34, 17. ζητῶ ὁπόθεν τοσαῦτα κακὰ συνελέξω καὶ ὅπου κατακλείσας εἶχες τοσοῦτον ἐσμὸν αἰτόπων καὶ διασρόφων ὀνομάτων. dicitur enim αἰνέσας ἔχω, θαυμάσας ἔχω (LUCIAN. 52, 61) similia multa, de quibus vide egregiam VALCKENAEII annotationem ad *Phoenissas* vs. 712, at non dicitur αἰνέσας εἶχον vel ἔξω. Dederat auctor LEXIPHANIS κατακλείσας ἔχεις. noli autem in errorem induci locis huiusmodi, qualis est apud XENOPHONTEM in *Anabasi* IV. vii, 1. εἶχον ἀνακεκομισμένοι vel HERODOTI I. 28. εἶχε κατασρεψάμενος, qui non magis huc faciunt quam LUCIANI 14, 16. ἔχω τοσούτου λαβών vel § 11. ἔχε λαβών, in quibus *verbum* ἔχω *vim suam nativam servare* rectissime iudicat VALCKENAEIUS.

Saepius in LUCIANO recurrit otiosa et inutilis praepositio in locis, qualis est 24, 11. εἰ δὲ καὶ φθέγξαιτο μόνον οἰχήσεται σε ἀπὸ τῶν ὥτων ἀναδησάμενος et 53, 3. πάμπολύ τι πλῆθος ἔλκει ἐκ τῶν ὥτων δεδεμένους, praepositionem a mala manu esse indicium facit locus vicinus 9, 5. ὥς εἰ τῶν ὥτων ἐκδεδεμένους τοὺς ἀνθρώπους ἔλκει, ubi δεδεμένους genuinum est, ἐκ male verbo adhaesit adscriptum in margine, ut pueris genitivi τῶν ὥτων ratio explicaretur. Idem vitium tolle 49, 1. ἀράμενος ἐκ τοῖν σκελοῖν, ubi ἐκ spurium est. In ARISTOPHANIS *Lysistrata* vs. 1221 a BERGKIO receptum oportuit:

οὐ δ' ἂν διδῶσι πρόσαγε τούτου λαβομένη

pro τούτους quod multi correxerunt, primus omnium DOBRAEUS *Advers.* II. p. 249.

ARISTOPHANES cum LUCIANO compositus certam medicinam afferet loco misere corrupto 39, 3. οὐ χαλεπὸν, εἰ τὸ ἀπὸ τοῦδε παραδόντες τὰς εἰκόνας τῷ λόγῳ ἐπιτρέψαιμεν αὐτῷ κτέ. nihil

est τὰς εἰκόνας παραδίδόναι. Veram lectionem suppedabit Comicus in *Equilibus* 1109

τούτῳ παραδώσω τῆς Πυκνὸς τὰς ἡνίας.

Iustius etiam medebitur Poëta ipse sibi in *Ecclesiaz.* 107

ἥν πως παραλαβεῖν τῆς πόλεως τὰ πράγματα

δυνώμεθ' ὥς' ἀγαθόν τι πράξαι τὴν πόλιν.

ubi si quis non audebit mecum reponere τῆς πόλεως τὰς ἡνίας, eum fortasse expugnabit Comicus ipse in eadem fabula vs. 466:

μὴ παραλαβοῦσαι τῆς πόλεως τὰς ἡνίας.

Quis umquam intelligat quemadmodum Graece dici possit ἔγκλημα παθεῖν, quod legitur 55, 9. οὐδὲ τὸ τοῦ Σωκράτους ἐκεῖνο ἔγκλημα παθεῖν ἂν ὥς διαφθεύρων τὰ μεϊράκια. facilis est medicina si memineris quomodo, ubi passiva verbi forma aut non est in usu aut infrequentior est, eius vicem obtineat ἔχειν et λαβεῖν habens nomen ab eo verbo derivatum aut cognatum. Non facile dicitur αἰτιᾶσθαι pro accusari, sed αἰτίαν ἔχειν, sic λόγον ἔχειν, ἔχειν ὄνειδος, ἔπαινον ἔχειν, φόγον ἔχειν, τιμὴν ἔχειν, alia permulta. In aoristis λαβεῖν ponitur et αἰτίαν λαβεῖν est idem atque αἰτιαθῆναι, quemadmodum dicitur ζημίαν λαβεῖν, κακὸν λαβεῖν, φόγον, ἔπαινον, πληγὰς λαβεῖν, τραύματα, ὑπώπια, δόξαν λαβεῖν, ut in ISOCRATIS oratione de Pace §. 25, ἥν δὲ μεταβαλώμεθα τὸν τρόπον καὶ δόξαν βελτίῳ λάβωμεν et alibi, unde emendandus XENOPHON in Hierone 2, 15. δόξαν λαμπρὰν ἀναλαμβάνουσι imo vero λαμβάνουσι, non enim pristinam recipere sed novam consequi dicuntur. Sic igitur LUCIANUS ἔγκλημα λαβεῖν posuerat, quemadmodum LYSIAS 12, 57. αἰτίαν λαβόντες et THUCYDIDES VI. 60. ὁ δῆμος χαλεπὸς ἦν ἐς τοὺς περὶ τῶν μουσικῶν αἰτίαν λαβόντας. Scribarum natio in permutandis λαβεῖν, λαθεῖν et παθεῖν ludere solet et minus suspicaces deludere. Verissime nuper BERGKIUS ARISTOPHANI pro λαβεῖν suum λαθεῖν reddidit in *Ecclesiaz.* vs. 26.

Ex ARISTOPHANE in integrum restituendum est quod legitur 46, 33. καὶ πάντες ἐπιτρίψονται αὐτῇ διαλεκτικῇ. Idem vulnus librarii Comico inflixerunt in *Pace* vs. 245, ubi libri exhibent:

ἰὼ Μέγαρα, Μέγαρ', ὥς ἐπιτρίψεσθ' αὐτίκα.

critici poëtae manum restituerunt. Dederat ARISTOPHANES

ὦ Μέγαρα, Μέγαρ', ὥς ἐπιτετρίψεσθ' αὐτίκα,

et LUCIANUS πάντες ἐπιτετρίψονται. Simillima vitia saepe com-

missa sunt. In DEMOSTHENIS oratione *de F. L.* p. 432, 17. ὁ μὲν ταλαίπωρος ἄνθρωπος ἡτίμωται, τούτῳ δ' ἀθῶν δώσετ' εἶναι. Egregiam opem Parisinus S tulit, qui solus ἡτιμώσεται ab interitu servavit. Eidem debetur p. 178, 21 pro πᾶς ὁ παρὼν φόβος λέλυται verissima lectio λελύσεται, quam alii in λυθήσεται corruerunt, adeo nihil quod rarum et exquisitum est homunciones non imperite attrectant et quod non capiunt impudenter refingunt. At non soli DEMOSTHENI hoc praesidium paratum est, proderit et aliis, si scienter utemur. Misere laborat THUCYDIDES IV. 28. λογιζομένοις ἢ Κλέωνος ἀπαλλαγῆσεσθαι ἢ σφαλεῖσι γνώμης Λακεδαιμονίους σφίσι χειρώσασθαι, repone κεχειρώσεσθαι, id est κεχειρωμένους ἔσεσθαι et omnia sana esse senties. Iterum VII. 14. εἰ δὲ προσγενήσεται ἐν ἔτι τοῖς πολεμίοις — διαπολεμήσεται αὐτοῖς ὁ πόλεμος, expunge ὁ πόλεμος et scribe διαπεπολεμήσεται, debellatum erit. Eadem plane medicina XENOPHONTIS locus sanandus est in *Cyrop.* I. vi, 9. εἰ μὴ ἔξει ἢ στρατιὰ τὰ ἐπιτήδεια καταλύσεται σου εὐθὺς ἢ ἀρχή, non licet enim Graecis λύσομαι pro λυθήσομαι dicere. Perit forma, quam boni libri intactam servant VI, ii, 37. οὗτοι δὲ ὀπλοφόρου τάξεως ἀπολελεύσονται (alii ἀπολελεύσονται, ἀπολύσονται) et dixerat XENOPHON καταλελύσεται σου εὐθὺς ἢ ἀρχή, quod concitate dicitur, ut φράζε καὶ πεπράξεται et similia.

Vetus vitium et correctorum fallacias manifestas tenebis 38, 21 ISOCRATIS testimonio. Editur μέχρι τῆς οὐδὲ ῥηθῆναι δυναμένης εὐπρεπῶς νόσου κατώλισθεν. In nonnullis pro εὐπρεπῶς scriptum est εὐπρεποῦς, quod abiiciunt omnes. Iniuria, ut demonstrabit locus ISOCRATIS, quam in rem suam convertit quisquis est huius libri auctor. In *Panathenaeo* §. 266, p. 288 fin. legitur ἐπιγενομένου μοι νοσήματος ῥηθῆναι μὲν οὐκ εὐπρεποῦς, δυναμένου δ' ἀναιρεῖν ἐν τρισὶν ἢ τέτταρσιν ἡμέραις. Satisne manifesta est imitatio et scribarum temeritas δυναμένης εὐπρεπῶς de suo substituentium?

In eodem libro iuvabit deprehendisse aliud socordiae descriptentium argumentum § 19 (ἢ φύσις τὸ ἄρρεν καὶ τὸ θῆλυ) συνέζευξεν ἀλλήλοις θεσμὸν ἀνάγκης ὅσιον κατὰ γράψασα μένειν ἐπὶ τῆς οἰκείας φύσεως ἐκάτερον. Qui hos Amores scripsit affectatum et calamistris inustum scribendi genus sequitur, nimis floridum et lenociniis verborum et sententiarum comtum et

omnio meretricium. Sophisticum acumen ubique sectatur sed non ut ineptiat et nihil dicat. Θεσμός ἀνάγκης ὅσιος debetur scribis nihil cogitantibus, ipse dederat θεσμόν ἀνάγκης θεῖον, ut apud PLATONEM est de Legibus XII. p. 957. C. ὁ θεῖος καὶ θαυμαστὸς νόμος, aut ne longe abeas apud ipsum §. 48. θείοις νόμοις ὀρίσθην ἐκ διαδοχῆς ἐφ' ἡμᾶς καταβεβηκός. Quam saepe ὅσιος et θεῖος confusa fuerint supra ostendimus. In PLATONIS *Euthyphrone* p. 6. D. vetus indicium est eiusdem rei in scholio ad verba: πάντα τὰ θεῖα ὅσιά ἐσι: γράφεται καὶ ὅσια ὅσιά ἐσι, quod necessarium est et receptum ab omnibus. Suspikor et apud XENOPHONTEM τὸ ὅσιον restituendum, ubi nunc τὸ θεῖον apparet. Locus est in *Hellenicis* IV. III, 20. προσελάσαντές τινες τῶν ἱππέων λέγουσιν αὐτῷ (AGESILAO) ὅτι τῶν πολεμίων ὡς ὀγδοήκοντα σὺν ὅπλοις ὑπὸ τῷ νεῷ εἰσι καὶ ἡρώτων τί χρὴ ποιεῖν. ὁ δὲ καίπερ πολλὰ τραύματα ἔχων ὁμῶς οὐκ ἐπελάθετο τοῦ θείου, diligenter videndum an τοῦ ὁσίου sit rescribendum. In DIONE CHRYSOSTOMO III. p. 45. οὐδὲ τοὺς θεοὺς ἀναθήμασιν οὐδὲ θυσίαις οἷεται χαίρειν τῶν ἀδίκων ἀνδρῶν. παράνομον (codd. παρὰ μόνων) δὲ τῶν θεῶν προσίεσθαι τὰ δεδομένα, pro τῶν θεῶν corrigunt τῶν θεοφιλῶν, δικαίων, ἐσθλῶν, ἀγαθῶν, hoc ludere est, GERLIUS τῶν ὁσίων, hoc est emendare. In AESCHINIS oratione de *F. L.* p. 43, 27. τὴν μὲν οὖν ἀρχὴν τῆς στρατείας ταύτης ὁσίαν καὶ δικαίαν ἀπεφηνάμην εἶναι codex unus θείαν καὶ δικαίαν exhibet. Obiter e DEMOSTHENIS loco de *F. L.* p. 441, 5. δεῖ ἕκαστον ὑμῶν τὴν ὁσίαν καὶ τὴν δικαίαν ψῆφον ὑπὲρ τῆς πατρίδος θέσθαι exime alterum τήν, nam una haec ψῆφος est ferenda, non duae ἢ ὁσία καὶ ἢ δικαία. Vehementer afflixit eiusdemmodi error et plane perdidit iocum PLUTARCHI in VII *sapientium convivio* p. 152 d. ubi SOLON sic cavillatur AESOPUM: σὺ δὲ δεινὸς εἶ κοράκων ἐπαῖτειν καὶ κολοιῶν, τῆς δὲ σοῦ Φωνῆς οὐκ ἀκριβῶς ἐξακούεις. Vertunt: tuam ipsius vocem non accurate exaudis: quod in eos ipsos convenit dicere, qui sic verterunt. AESOPUS SOLONI videtur non satis intellexisse oraculum sibi datum:

εὐδαιμον πολλίεθρον ἐνὸς κήρυκος ἀκούειν.

Redde APOLLINI ἀκοῦον et PLUTARCHO τῆς δὲ ΘΟΤ (θεοῦ) Φωνῆς οὐκ ἀκριβῶς ἐξακούεις. Vocabulum θεός a scribis omissum ad LUCIANUM ine reducet. Editur 60, 6. ἦν δὲ τὸ ἐπὶ τούτῳ ὁ μὲν πάνυ ἀπίθανος ἐν τῇ ὑποκρίσει συνείρων οἶον εἰκὸς ἐκ πολλοῦ ἔσκεμ-

μένα· καὶ μεμελετημένα, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα ἡ ἀναισχυντία οὔσα ἐπήμυνε καὶ χεῖρα ὤρεγε καὶ συνηγωνίζετο αὐτῷ, infelix est BEKKERI coniectura ἀναισχυντία σύντροφος οὔσα. Quid multa? excidit ΘC, ἡ ἀναισχυντία θεός οὔσα, ex notissimo proverbio θεός ἡ ἀναΐδεια ZENOB. IV. 36. et MENANDRI loco apud STOBAEUM *Floril.* XXXII. 7:

ὦ μεγίστη τῶν θεῶν

νῦν οὔσ', 'Αναΐδει', εἰ θεὸν καλεῖν σε δεῖ.

δεῖ δὲ, τὸ κρατοῦν γὰρ νῦν νομίζεται θεός.

ubi corrigendum πᾶν pro νῦν, quamquam ne sic quidem habemus MENANDRI manum, quam solus, si quid iudico, nobis servavit ARTEMIDORUS in *Onirocriticis* duobus locis II. 36 et 69.

τὸ κρατοῦν γὰρ πᾶν δύναμιν ἔχει θεοῦ.

Ex his igitur LUCIANUS tam acriter quam lepide hominem perstringit. Eadem opera vitium eximam LUCIANO in mentione Dei non multo melioris notae 59, 17. Ἀλέξανδρος ἡβουλήθη τὸν Ἡφαισίωνα καὶ θεὸν χειροτονῆσαι — εὐθὺς οὖν — βωμοὶ καὶ θυσίαι καὶ ἑορταὶ τῷ καινῷ τούτῳ θεῷ ἐπετελοῦντο, et si quis subrideret ad haec aut non magna religione novissimum Deum coleret θάνατος ἐπέκειτο ἡ ζημία. πόσους τοίνυν οἰόμεθα, inquit, ἀπολαῦσαι τῆς Ἡφαισίωνος θειότητος, at Hephaestion iam erat una literula minus quam θεῖος et necesse est θεότητος corrigere. Librarius codicis A, cuius summa auctoritas habetur, quum haberet ob oculos θειότητος scriptum noto compendio (vide BASTII *Tab.* V. 15 et 16) lepidum caput dedit τῆς Ἡφαισίωνος θειότατος. contra scriba contemtissimi codicis G. veram lectionem θεότητος obtulit, quam nemo ab eo accipere dignatus est.

Ut aliorum loci emendati LUCIANO profuerunt sic contra PLATONI e LUCIANO subveniri poterit. Edebatur in *Icaromenippo* 46, 14. καὶ μὴν παρὰ σοὶ αὐτίκα μάλα τὸν ἕτερον ὀφθαλμὸν ἔχειν βασιλικόν, recte viderunt πάρα σοι verum esse. Quanto utilius etiam eandem medicinam adhibebimus PLATONI in *Phaedro* pag. 243. E. ποῦ δὴ μοι ὁ παῖς πρὸς ὃν ἔλεγον; — οὗτος παρὰ σοι μάλα πλησίον αἰεὶ πάρεσιν, ὅταν σὺ βούλῃ. Graecum est πάρειμί σοι non πάρειμι παρὰ σοι. Scribe πάρα σοι et apparebit quid sit verbo πάρεσιν faciendum.

Quoniam palaeographica attigimus subiiciam duas de genere hoc observationes, alteram novam, alteram novis exemplis sta-

bilitam. Quod legitur 39, 4. ἐκεῖνο μὲν γε οὐκ ἐξερήσομαι σε εἰ τὴν Καλάμιδος Σωσάνδραν τεθέασαι, non est in usu ἐξερήσομαι aut ἐξηρόμην nisi apud poëtas. SOPHOCLES dixit ἐξερήσμαι eadem de causa, quamobrem ἐξεπίσμαι tam saepe dicit: sententiae perinde est, metro non item. LUCIANUS et omnes ἐρήσομαι dicebant. Unde igitur molesta praepositio? Intelliges comparato loco simillimo 20, 48. Χρυσίππῳ δέ γε οὐκέτι ἐρήσομαι σε πόσα. Nempe in codd. τι et τρ scribuntur uno ductu, qui tam similis est litterae ξ ut oculis discerni non possit utrum ετι an εξ sit scriptum, εξ an ετρ. Si quis hoc semel vidit aut mihi credet nullo negotio emendaturus est locum XENOPHONTIS in *Cyropaed.* III. 1, 21. ὁ σὸς πατὴρ ἐψεύσατο καὶ οὐκ ἐξημπέδου τὰς πρὸς ἡμᾶς συνθήκας, verbum ἐξεμπεδοῦν non est Graecum et hoc unico loco, infirmo tibicine, nititur. Emenda οὐκέτι ἡμπέδου. Apud THUCYDIDEM IV, 28. οὐκ ἔχων ὅπως τῶν εἰρημένων ἔτι ἐξαπαλλαγῇ, Ionibus et Tragicis relinquendum ἐξαπαλλάσσειν, THUCYDIDI et Atticis ἀπαλλαγήναι in ea re perpetuum est, praepositionem peperit dittographia. Haud scio an umquam ea labes plus attulerit detrimenti quam in suavissimo loco PLATONIS in *Phaedone* pag, 60. B. ὁ δὲ Σωκράτης ἀνακαθίζομενος ἐπὶ τὴν κλίνην συνέκαμψέ τε τὸ σκέλος καὶ ἐξέτριψε τῇ χειρὶ καὶ τρίβων ἅμα ὡς ἄτοπον, ἔφη, ὦ ἄνδρες, κτέ. Aliud est τρίβειν, aliud ἐκτρίβειν, ut opinor. Dicitur a THEOPHRASTO in *Charact.* XII. 2. ὁ μικροφιλότιμος ἀναθεὶς δακτύλιον χαλκοῦν ἐν τῷ Ἀσκληπιδίῳ τοῦτον ἐκτρίβειν στεφανῶν καὶ ἀλείφειν (lege ἀλείφων) ὁσημέραι. At SOCRATES τὸ σκέλος ἔτριψε, quod τρίβων ἅμα satis confirmat. Scriba dubitans essetne scriptum εξ an ετρ maluit utrumque ponere.

Nemo umquam codices Graecos trivit aut codicum lectiones excussit, qui non saepissime viderit α et ευ non oculis sed mente et linguae peritia discerni oportere. In plerisque locis is error scriptorem plane contrarium facit dicentem quam quod dixerat et iocosum est videre quam nihil hoc scribas moveat, quam nihil hoc editores curent. Qui εὔμορφος fuerat reperte ἄμορφος sit, ἀξύνετος nullo labore εὐξύνετος redditur, εὐσεβής nullo suo delicto ἀσεβής perhibetur. Turpius etiam est si quod est ἀσεβές contra fas εὐσεβές esse putabitur. Ne hoc fiat cavendum est apud LUCIANUM 13, 13. τὸ μὲν πρόγραμμα φησι μὴ

παριέναι εἴσω τῶν περιρραντηρίων ὅσις μὴ καθαρὸς ἐστὶ τὰς χεῖρας, ὁ δ' ἱερεὺς αὐτὸς ἔσηκεν ἡμαγμένος καὶ ὥσπερ ὁ Κύκλωψ ἐκεῖνος ἀνατέμνων καὶ τὰ ἔγκατα ἐξάιρων (scribe ἐξαιρῶν) καὶ καρδιουγκῶν καὶ τὸ αἷμα τῷ βωμῷ περιχέων καὶ τί γὰρ οὐκ εὐσεβὲς ἐπιτελῶν; viden ἀσεβὲς verum esse? In eadem re scribae litubarunt 14, 19. ubi alii ἀσεβέτερος, alii εὐσεβέτερος dederunt, et 40, 8. ubi ἀσεβῶς et εὐσεβῶς confunduntur, et alibi et passim in similibus, saepissime emendata, sat saepe acuto lectori ad emendandum relictā, de qua copia nunc unum exemplum delibabo Aeschyli causa. In Photii *Lexico* legitur: Ὀκτώπαν ποταμὸν Αἰσχύλος διαπέπλευκε Νεανίσκοις. Nemo dicitur διαπλεῖν ποταμὸν pro διαπερᾶσαι, et non fuit unquam is fluvius in rerum natura, Aeschylus eum διαπέπλακεν ἐν Νεανίσκοις.

Non minus protritum est in omnibus libris scriptis vetustissimis, recentissimis, ε et αι imperitissime confundi et permisceri. Ex antiquo exemplari fluxit error in libris 12, 3. ubi est δικάσαι τισ ἄτην pro δίκασ ἐτισάτην. Vel ἡδαίων exhibent pro ἡδέων (57, 26) et παραναίων pro adnalans, παρανέων (9, 8, 2). Saepe gliscit error ulterius: Φέρω an φαίνω sit scribendum nostri est arbitrii, non scribarum. Sic φαίνομαι natum est ex ῥέομαι 49, 11, εὐδαιμονίζουσιν αὐτοὺς αἷματι ῥαινομένους ὀρῶντες, veram scripturam ῥεομένους praestabunt hi loci: in hoc ipso dialogo § 38. ἦν ὀρᾶς αὐτοὺς ἐπὶ τῷ βωμῷ αἷματι ῥεομένους, 10, 14, 5. εἰ βλέποιέν σε αἷματι ῥεόμενον, 33, 71. ὀρᾶν αἷματι ῥεομένους. Sic ἰδρῶτι ῥεόμενος legitur 16, 3. 20, 5 et 35, 11. Quemadmodum 26, 13. dissentiunt libri utrum Φέροντα an φαίνοντα verum sit, sic olim est titubatum in Plutarchi *Numa* 1. Editur τὰς δὲ νῦν φαινομένας οὐκ ἀληθῶς συγκεῖσθαι, edendum φερομένας, et in Dionysio *Halic.* XI. 62. οὐκ ἐν ἀπάσαις ταῖς Ῥωμαϊκαῖς χρονογραφίαις ἀμφότεραι φαίνονται, repone φέρονται. In Plutarchi *Timoleonte* 27 lege παραφαινομένου pro περιφερομένου, in *Bruto* 13. ἡ φροντὶς ἐξέφερε scribitur pro ἐξέφαινε, in *Lycurgo* 11. ἐξέπεσε pervulgato errore pro ἐξέπαισε legitur. In nominibus propriis saepe vitiosae formae nimium patienter servantur, Κεκίνας in *Othone* 5, Κενινητῶν in *Romulo* 16, Κεκίλιος et Κεκιλία in *Demosthene* 3, *Lucullo* 1 Κυναίγειρος quamquam nomen habet παρὰ τὸ τὰς κύνας ἐγείρειν, tamen praeterquam apud poetas corrupto nomine circumambulat et apud alios

multos et in *Comparat. Aristidis et Catonis* 2. In vita *Alcibiadis* 22. Φηγεέα dici sinunt, quem Φηγαία constet fuisse. Ne ἡμίμναια quidem retinent formam, sed adulterina ἡμίμνεα e-runtur in *Lycurgo* 12.

Novum errorum et vitiorum fontem aperiet emendatus locus in *Timone* 5, 45. ἀλλ' εὖ γε ἐποίησεν ἀφικόμενος, οἰμώξεται γὰρ πρὸ τῶν ἄλλων. Quid huic loco desit et quo malo laboret apparebit si restitutus erit. Restitue igitur εὖ γε ἐποίησε πρῶτος ἀφικόμενος. Cur exciderit πρῶτος facillimum dictu est. Una litterula extrita secum abstulit. Scriptum erat α' ἀφικόμενος de more: α' significat εἷς, ἓν vel πρῶτος, πρῶτον, subinde et πρότερος, πρότερον, quamobrem tam saepe haec confusa videmus. Sic β' vel δύο vel δεύτερον, et caetera deinceps omnia. Omnium temporum haec consuetudo fuit et vel in antiquissimis libris hinc suscepti errores in reliquos propagati sunt. Ridemus monachum, qui ΑΘΗΝΑΕΩΝ describens pro πέντε καὶ εἴκοσι dedit κύριε, confundens κε' et κε. PHOTIUS nunc male interpretatur ξύλον πρῶτον: τὸ βάραθρον pro τὸ πρῶτον βάθρον (τὸ α' βάθρον), nec multo sanius in BEKKERI *Anecd.* I. pag. 420, 12. ἀπρόσωπα apparet pro *primae personae* (α' προσώπου). Ridicule in fronte *Lexici Photiani* scribitur Νικήτας ἄεδρος καὶ ἀνοτάριος, iniuria fit homini, qui fuit πρωτόεδρος καὶ πρωτονοτάριος. Apud HESYCHIUM ἐννέωρος: θέτης a multis est emendatum ἐνναέτης et magna est horum copia. Nunc unum πρῶτον tangam. In ISOCRATIS *Archidamo* § 76 confusa sunt σχολὴν ἄγειν, quod est in uno optimo *Urbinate*, et σχολὴν πρῶτον ἄγειν quod reliquos obsidet; πρῶτον nihili est ex α' ἄγειν male prognatum. Contra e longo exilio revocandum in venustum PLATONIS locum in *Protagorae* initio pag. 309. A. οὐ σὺ μέντοι Ὅμηρου ἐπαινέτης εἶ, ὃς ἔφη χαριεσάτην ἥβην εἶναι τοῦ ὑπηνήτου, ἣν νῦν Ἀλκιβιάδης ἔχει; neque hoc HOMERUS dixit et nemo tam caecus erit ut hoc umquam dicat. Neminem vidisse supplendum esse τοῦ πρῶτον ὑπηνήτου, ut apud poëtam est et res ipsa clamat. Infelix α' in iisdem verbis male acceptum est apud AELIAN V. H. X. 18. τῷ Δάφνιδι Νύμφη ὠμίλησε καλῶ ὄντι καὶ νέῳ καὶ πρώτῳ ὑπηνήτῃ, ἔνθα τοῦ χρόνου ἡ χαριεσάτη ἐστὶν ἥβη τῶν καλῶν μεираκίων, ὥς που Φησὶ καὶ Ὅμηρος. FABER satis leviter πρώτως AELIANO obtrudit. PERIZONIUS πρώτῳ ita tuetur ut pigeat poeniteatque

summum virum, incomparabilem in aliis, in hanc palaestram imperitum descendere et ἀσχημονεῖν. καὶ α' ὑπηνήτην in libris fuisse apparet. Dicerem e scholiasta PLATONIS ad h. l. (ubi est alio errore πρῶτος ὑπηνήτης) apparere ita olim in libris fuisse, nisi hoc esset lucernam accendere ut alicui solem ostendas.

Suspikor eandem labem inesse in verbis legis, quam DEMOSTHENES affert in *Aristocratea* p. 629, 21. ὡς ἐν ἄξονι ἀγορεύει (ὁ Σόλων). Quoniam SOLONIS ἄξονες commemorantur, repetita litera α' ἄξονι i. e. πρῶτῳ ἄξονι verum videtur. Non alias mihi huius rei recordatio plus profuit quam in fragmento SOPHILI apud ATHEN. XIV. p. 640. D.

Ἦδύ γε μετ' ἀνδρῶν ἐσιν Ἑλλήνων αἰ
 συνάγειν. τὸ χρῆμα χάριεν. οὐχὶ * δύο
 κυάθους, ἀνεβόησέν τις, ὑπόχει. κωμάσαι
 πρὸς τὴν Ταναγρικὴν δεῖ γάρ.

DOBRAEUM destituit felix ingenium, quum crederet verum esse οὐ Χίου δέκα κυάθους — ἐπίχει, quae MEINEKIUS probata recepit. In unico Codice Marciano est χάριεν οὐχὶ B et ὑποχεικωμάσαι: in his latet ὑποχεῖς κωμάσαι (non satis distinctis ut saepe K et IC), in illis οὐχὶ IB id est οὐχὶ δώδεκα Κυάθους, ἀνεβόησέν τις, ὑποχεῖς. Egregiam opem fert MENANDER ATHENAEI X. pag. 431. C.

Ὅκτώ τις ὑποχεῖν ἀνεβόα καὶ δώδεκα
 κυάθους,

nempe ὁ οἰνοχόος solet ὑποχεῖν τὸν οἶνον, deinde τὸ ὕδωρ ἐπιχειῖν. In οὐχὶ ὑποχεῖς; futurum habes quo arguitur DINDORFII error ad STEPHANUM annotantis v. ὑποχέω »futuri quod ὑποχεῶ foret, exempla non exstant," forma χεῶ barbara est et Alexandrinis debetur. Χέω et χέομαι et composita omnia habent futurum eiusdem formae, cuius rei multa nova exempla alias proferam.

Non possum non uno quidem exemplo frequentissimum aperire errorem, quo libri Graeci, vel sic iam satis multi, libreriorum socordia inutiliter augeantur, qui pro primo undecimum, pro sexto decimum sextum et ita deinceps laudare solent. Ostendam in eo loco, ubi ea res caeterum satis innoxia mirifice doctos homines ludificata est. In fragmentis Historicorum Graecorum MULLERI II. p. 83 de pugna ad Coroneam in bello sacro

Phocensi dicit EUSTRATIUS: ἰσοροῦσι περὶ μάχης Κηφισόδωρος ἐν τῇ δωδεκάτῃ τῶν περὶ τοῦ ἱεροῦ πολέμου, pugnatum est bello fere medio, unde patet narrationem Cephisodori fuisse uberrimam, observante MULLERO. Contraham in brevius: ἐν τῇ β̄ significat ἐν τῇ δευτέρᾳ, at scribae ἐν τῇ β̄ male iungentes decem libros de suo subinde addunt, quos nemo vidit et nemo videbit.

Ad LUCIANUM ita revertar, ut ei alterum vitium eiusdem generis eximam 70, 7. καλῶς ἔχειν ἔδόκει μοι διανείμαντα τοῖς παισὶν οὗσι τὴν ἀρχὴν αὐτὸν εὐωχεῖσθαι, tamdiu οὗσι nihil significabit donec γ' praemiseris i. e. τρισὶν οὗσιν. Contra in re eadem absurde εἷς legitur ibid. §. 25 ἐγὼ μὲν πάλαι βασιλεὺς ὦν πέπαυμαι εἷς ὦν τοῖς παισὶ διανείμας τὴν ἀρχὴν pro εἷς ὦν IACOBIUS εὖ ποιῶν, BEKKERUS clam delevit. Verum olim vidit HIRSCHIGIUS, qui in ΕΙCΩΝ agnovit ἐκῶν. Notissimum est quam saepe K et IC confusa fuerint. In LUCIANO Σκύθεα et Σισύθεα permutata videntur 72. 12. ἴσασθαι et κτᾶσθαι, ἄρκτος et ἄριστος, λαίσωνες pro λάκωνες, ἄκωπον et Αἴσωπον, σκύφος et Σίσυφος, κεισιβδηλευμένοι et κεκιβδηλευμένοι, συνεριστικός et συνερκτικός, πλεῖστος et πλεκτός in libris stolide permutari docebit PORSONUS in DOBRABI *Aristophanicis* pag. 241. Multa huius rei exempla saepe vidi, non vidi umquam insignius quam in SCYLACIS *Periplo* (Tom. I. p. 25 in *Geographis Minoribus HUDSONI*), ubi est Ὀλιζῶν, Ἰσαι λιμὴν pro Ὀλιζῶν καὶ λιμὴν, ut SCYLACI solemne est scribere. Hinc ubique nostri arbitrii est utrum εἷς an ἐκ sit scribendum. Saepe ingravescit malum et IC ex K natum nova corruptela deformatur, aut vicina concipiunt vitium et periculum est ne antiqua scriptura sine vestigio pereat. Apud POLYBIUM p. 1037, 9. BEKKERI nominatur Κρυφῶν, idem LIVIO ΕΡΟΡΟΝ audit XLIV. 24, 27, 28. Reddatur Ἱεροφῶν POLYBIO, LIVIO ΗΙΕΡΟΡΗΟΝ. Supra Ἐκιδῶρου notavimus pro Εἰσιδῶρου, Ἱσιδῶρου et ad HYPERIDEM ἀκτιαίων pro αἰστικαίων i. e. Ἑσταιῶν, (quocum obiter compara POLYBIUM Tom. III. p. 244. CASAUB. περὶ τῆς Ἡραιέων πόλεως, cod. κρεῶν in quo latet Ἡραιῶν. Apud STEPH. Byz. v. Κυδαθῆναιον MEINEKIUS male edidit ἐκ Κυδαθηναϊέων pro Codicis scriptura Κυδαθηναίων in quo Κυδαθηναίων suberat cf. v. Στειριά). In DIONE CHRYSOSTOMO orat. XXXIII. p. 395, 21. ἄκυρον irrepsit pro αἰσχρόν. In ALCIPHRONE deprehendimus δεκτός (ΔΕΙCΤOC) pro ACTEIOC quintuplici vitio scriptum. In

LUCIANO 58, 15. Δωρίς τέθνηκεν in omnibus libris depravatum est in δωρικὸν ἤκεν, quod feliciter sanavit C. F. HERMANNUS. ICONHKEN triplici vitio natum e ΤΕΘΝΗΚΕΝ et unum C periit ut in EUBOLI fragmento apud ATHEN. III. p. 108. B.

ὁμοῦ δὲ τευθὶς καὶ Φαληρὶς ἡ κόρη

pro Φαληρικὴ κόρη, quam DALECAMPIUS revocavit. Cf. ATHEN. IV. p. 135. a. VII. p. 285. In TELECLIDIS fragmento:

ἀλλ' ὦ πάντων ἀσῶν λῶσοι σεῖσαι καὶ προσκαλέσασθαι

qui Codicum scripturas amant pro ἀσῶν Porsoni retinebunt δὲ τῶν, quod est ap. PHOTIUM v. σεῖσαι. Omnino permulta sunt passim in LUCIANI scriptis indicia litterarum uncialium perinepte confusarum, veluti 39, 24. οὐ μάλωπα pro θυμάλωπα, 38, 19. ὄσιον pro θεῖον, 39, 8. τὸ βλέφαρον pro ἰοβλέφαρον, 66, 34. κατέλεξε pro κατέαξε, 67, 5, 1. ἀσεβῇ pro Λεσβίαν, 67, 14, 4. ἔγνημεν pro ἔτη μέν, 19, 6. ὦδ' ποθ' pro ὦ δέσποθ', ibid. εἰ τὸ φιλεῖν pro εἶτ' ὀφείλειν, et similia multa, quae utiliter iuvenes notabunt et colligent, in eodem morbo praesens auxilium allatura. IC et K iterum confusa fuerunt 73, 4. ubi σιωπῆς et σκοπῆς de loco certant. Saepe in his aut I perit aut C: qui recte Κτησικλῆς appellatur a DIODORO SICULO, eum nunc ΧΕΝΟΡΗΟΝ Hellen. VI. II, 10. Στησικλέα videtur dicere: πέμπουσι Στησικλέα, Viden unum ι incuria neglectum et ICτησικλέα rescribendum? Simili errore nonnumquam κατασῆσασθαι scribitur ubi κατακτῆσασθαι verum et necessarium est. Sic: HERODOTO VIII. 105. ὃς τὴν ζοὴν κατεσῆσατο ἀπ' ἔργων ἀνοσιωτάτων rediderim κατεκτῆσατο. In ISOCRATIS Panegyrico § 182. ἐκ τῶν ἀλλοτρίων μεγάλους πλούτους κατασῆσασθαι. solus Urbinas, ut solet, oratoris manum servat κατακτῆσασθαι. Non constat sibi optimus liber §. 62. οἱ πρόγονοι τοσαύτην εὐδαιμονίαν κατεσῆσαντο exhibens cum caeteris, ubi repone κατεκτῆσαντο. Contra recte apud HARPOCRATIONEM v. μετοίκιον pro τὴν οἴκησιν αὐτόθι κατακτησάμενος DINDORFIUS de SAURPII coniectura κατασησάμενος recepit.

Quemadmodum in his perpetuo scribae hallucinantur sic subinde δείξω et δόξω, ἔδοξα et ἔδειξα, δεδειχθαι et δεδόχθαι susque deque habuerunt. Videbis in ISOCRATIS Panegyrico § 90. δόξειν et δείξειν permixta. In LYSIA 12, 53. ὡς ἀμφοτέροι ἔδοξαν sensu vacuum est, aut ἔδειξαν verum est, aut ἔδειξαμεν, quod GRIEKLUS coniecit. Apud LUCIANUM 24, 2. contrarius error est:

ἐπὶ τῷ μνήματι, ὅθεν ἔδειξεν ἡ Δημαινέτη προελθόντα αὐτὸν ἐν-
τείλασθαι τὰ περὶ τοῦ οἴνου. Soloeca oratio est et non satis per-
spicua. Corrige ἔδοξεν, id est *in somnio vidit*. Tritum est δοκεῖν
de *somniantibus*, vide PIERSON. ad AELIUM HERODIANUM post MOE-
RIDEM p. 434. sed alia forma veteres, alia LUCIANUS et aequales
utebantur.

ἔδοξάτην μοι τὸν δὺ' ἡπείρω μολεῖν.

aut ἔδοξάτην μοι δύο γυναῖκ' εὐείμονε

— — — εἰς ὄψιν μολεῖν.

aut ἔδοξ' ἰδεῖν, ἔδόκουν ὁρᾶν veterum sunt, sequiorum ἔδοξα δύο
γυναῖκάς μοι προσελθεῖν, ut in hoc ipso loco LUCIANUS scripserat
paullo ante ἔδοξεν ἡ Ἀρχιτέλους γυνὴ ἐπισάντα οἱ τὸν Σκύθην
κελεῦσαι εἰπεῖν Ἀθηναίοις κτέ., quod satis nostram rationem
confirmat.

Qui LUCIANUM diligenter cum Antiquis, quos imitatur, compa-
rabit et librorum scripturas in singulis excutiet et aestimabit
et ad Grammaticorum testimonia exiget et poëtarum locos
metro stabiliores adhibebit, brevi intelliget quidquid scribarum
captum superat, quidquid exquisitoris dictionis aut elocutionis
servabant veteres, Graeculi dudum amiserant, raro illaesum et
inviolatum ex istorum manibus elabi, sed vel refingi ad novam
loquendi consuetudinem et componendi usum, vel prorsus de-
leri et obliterari substitutis noviciis formis aut verbis, vel one-
rari interpretamentis et insulsis additamentis impediri. Sic
pars antiquae linguae disperiit, pars aegra et inquinata circum-
fertur: quod verum est et sanum in ingenti librorum numero
et testium utcumque dissentieptium multitudine subinde tenui-
bus sed certis vestigiis indagari potest et ubi semel rectam
viam sis ingressus quod periisse videbatur renasci potest ex
certa analogia, aut ex antiquissimis corruptelis, quas nemo ite-
rum altrectat, aut ex poëtae loco aut e Grammatico in lucem
revocari. Quorsum haec? ut LUCIANO restituam antiquas quas-
dam formas, quas sedulo Graeculi pro captu suo ubique et illi
et caeteris omnibus exemerunt. Verbum χρίω penultima longa,
(unde χρεῖω hic illic apparet), habuit olim formam unam om-
nibus usitatam κέχρισμαι. Producta penultima respuit σ, quod
sequioris inferserunt, κέχρισμαι dicentes, quod tam pravum
est atque κεκόνισμαι. Κεχρισμένος, κεκονιμένος Graeca sunt ut

τετιμένος: iidem ἐχρίσθην dicebant et χρισός, sed χρῖμα. Quid quid horum attigerunt Graeculi, induitur novicia forma, κέχρισμαι et κεκόνισμαι dare solent, ut χρίσμα. Κέχρισμαι elabitur et certae analogiae honos constat, ubi veteres scribae noto errore ei substituerunt κέχρημαι, quod factum est in CALLIMACHI *Hymno in Dianam* vs. 69:

ἔρχεται Ἑρμείης σποδιῇ κεχρημένος αἰθῇ

ubi longa et accurata HEMSTERHUSII annotatio neminem deterrebit quo minus κεχρημένος rescribat. Diversissima sunt quae vir magnus accumulatur. Quid huic notioni commune est cum χρῆσθαι φύσει, ἐμπορία, βίῳ ληστρικῷ, ξυμφορᾷ, ἀτυχία, ναυαγία, χειμῶνι, οὐρίῳ πνεύματι et similibus? nihil prorsus. Aliud est uti oleo, fuligine, unguento, aliud ungi et oblini, χρῆσθαι ἐλαίῳ, ἄσβόλῳ, μύρῳ et χρίεσθαι. Permovit auctoritas viri SINTENISIUM, ut in PLUTARCHI *Cimone* cap. 1 futilem lectionem ἄσβόλῳ χρησάμενον verissimae, quam REISKIUS repperit, χρισάμενον anteponeret, quem nemo sequetur. Χρῖμα bis servatum est in eiusdem *Hymno* εἰς λουτρὰ τῆς Παλλάδος vs. 16:

οὐ γὰρ Ἀθαναία χρίματα μικτὰ Φιλεῖ

et 26. ubi iam apparent interpolatores. DRACO STRATONICENSIS *de metris poëticis* scribens et de syllabarum quantitate, (cuius rei pauci sunt quam DRACO imperitiores) p. 96, 17. HERM. χρίσματα in hoc loco ostentat. In ATHENAEI codice, (quem habemus unicum ex optimo et veterrimo descriptum, sed ab eo librario, quo non novi alium stolidiorem) κέχρισμαι nonnumquam evasit et χρῖμα, vide EUBULI locum XIII. p. 557 f. ACHAEI p. 689. MAGNETIS p. 690. Apud HERODOTUM IV. 195 optime legitur πτεροῖσι ὀρνίθων κεχρημένοισι πίσση. In ARISTOPHANIS fragmento apud STOBAEUM *Floril.* CXXI. 18. conclamatus locus vs. 7. προὔκειμεθ' οὐδ' ἂν κατακεκριμένοι in integrum restitui mihi posse videtur si scripseris:

προὔκειμεθ' οὐδὲ βακκάρει κεχρημένοι.

comparato I. I. MAGNETIS βακκάριδι κεχρημένον. In caeteris fere κέχρισμαι et χρῖμα oblitterata sunt, ἄσφάλτῳ κεχρισμέναι habemus in *Cyropaedia* VII. v. 22. et ἐκέχρισον VII. 1, 2. et in *Symposio* II. 5. πόθεν ἂν τις τοῦτο τὸ χρίσμα λάβοι; Nihil horum genuinum est, sed quomodo in EUBULI versiculo, quem supra indicavimus, συκαμίνῳ τὰς γνάθους κεχρισμέναι, EUSTATHIUS

et apographa κεχρισμένοι habent, sic ΧΕΝΟΡΗΟΝΤΙ et aliis veterum, ubi κέχρισμαι scribitur, labes adpersa est a Graeculis, et χρῖμα in *Symposii* loco et alibi reponendum, quod iterum salvum abiit apud PHILOXENUM ATHENAEI IX. p. 409 χρίματα τ' ἀμβροσίον. Caeterum discrimen inter κεχρίσθαι et κεχρεῖσθαι, quod PHRYNICUS commemorat in BEKKERI *Anecd.* I. p. 46, commenticium est. Unum atque idem verbum est et scriptura κέχρειμαι et κεχρεῖσθαι, ut χρεῖειν, ut μαλκείειν, ut βεινεῖν, νείφειν, εἵλλειν, alia sexcenta, debetur iis, qui constanter i productum ita scribebant. Apud LUCIANUM quoque 70, 2. ἀσβόλῳ κεχρισμένον τὸ πρόσωπον ad veterum usum refingendum esse censeo.

Prorsus eodem modo, quo in κέχρισμαι vidimus, Graeculi grassantur in κεκόνιμαι. Ut χρίω sic κονίω penultima longa unice vera et proba forma est, unde κεκόνιμαι, κεκόνιτο, κεκονισμένος, quidquid scribae moluntur, sola Graeca sunt, et κεκόνισμαι, κεκόνισο, κεκονισμένος ex veteribus quidem et probatis scriptoribus undique sunt furcis expellenda. Ut κέχρημαι sic κεκόνημαι in libris servavit intus bonam formam. Κονίζω nihil est, a Grammaticis fictum ut ἀλίζω, ἀμφιέζω, σκλαίνω, χύω, ἀγάζω, αἴσθομαι, ἀλῶ (pro αἰρῶ ex ἀλίσκομαι repetitum, GRAMMAT. BEKKERI *Anecd.* I. p. 123), ἀνθησσῶ, ὀριγνῶ, πυνθάνω, προειδῶ ἀντὶ τοῦ προνοῶ, προσιθῶ, σφήλω, haec omnia praeter quatuor prima idem BEKKERI Grammaticus bona fide pro Graecis affert. BEKKERUS ipse in ISOCRATIS *Nicocle* § 5 προ αἰσθάνονται alias res agens ex codice G recepit αἴσθονται. Eiusdem farinae est διαβύνομαι, quod nimium patienter ferunt in HERODOTO II. 96, τὸ πηδάλιον διὰ τῆς τρόπιος διαβύνεται pro διαβυνέεται, namque in usu erat βυνῶ, βύσω, ἔβυσα, βέβυσμαι, unde βύζην (pro βύσδην), ut κυνῶ, κύσω, ἔκυσα. Lexicographis debentur formae ἀναδάζομαι, διαδάζομαι simil. pro quibus Graeci ἀναδαίνομαι, cel. dicebant, ut in Oraculo apud HEROD. IV. 159:

ὅς δέ κεν ἐς Λιβύην πολυήρατον ὕπερον ἔλθῃ

γὰρ ἀναδαιομένας μετὰ οἷ ποκά Φαμι μελήσειν.

ubi corrige Λιβύαν et μελησεῖν, namque δωρίσδεν ποτέοικε, δοκῶ, τοῖς Δωριέεσσι. Iisdem ἀναπλήθω acceptum referimus pro ἀναπίμπλημι et alia e fallaci analogia contra usum dicendi ficta, in qua re saepissime Graeci sequiores impingunt. Forma ἀλῶ,

quam futilis Grammaticus ex ἀλώσομαι extudit, non multo melior est ἀλίσκω, qua ANTIPTATER SIDONIUS abutitur in *Anthol. Gr.* T. II. p. 6.

Εὐαγόρας δ' ὦν χαλκὸς ἄτερ δόλου αὐτὸς ἀλίσκει.

Eiusdemmodi est futurum δμύσω ex ὄμοσα male natum. STRATO in *Anthol.* T. III. p. 78:

δέξομ' ἐγὼ μελάρθοις, οὐ μὰ τόν — οὐκ δμύσω.

eadem forma abutitur PLUTARCHUS in *Cicerone* 23. προῆλθεν δμύσων, estque adeo reponenda in *Mario* 29. Simillimo errore PLUTARCHUS ex ἀμφιέσαι extudit ἀμφιέζειν in *C. Graccho* 2 et ἐνίψαι νίπτειν in *Theseo* 10. Pervulgatum iam olim erat vitium, quo ὀφλεῖν et ὀφλῶν apud Atticos pro ὀφλεῖν et ὀφλῶν legebatur: hinc Graeculi coeperunt ὀφλῶ, εἰς, εἰ dicere, et docti, si Musis placet, Grammatici errorem alebant. Ἀπολλωνίδης ὁ Νικαεὺς ἐν ὑπομνήματι περὶ παραπρεσβείας Δημοσθένους (teste AMMONIO de *D. V. v.* ὀφλεῖ) annotavit: ὀφλεῖ μὲν τις ἐπὶ καταδίκη κτέ. ὀφλισκάνει dicendum esse neque cogitat homo, neque fortasse sciebat. Venia igitur dari poterit DIONI CHRYSOSTOMO, qui in orat. XXXI. p. 353 ὀφλουσιν et 356. ὀφλετε sibi credidit dicere licere, sed ita ne umquam nos Dio, neque APOLLONIDES quidquam, quod aliunde non sit satis certum, sibi credere postulent. Etiam qui haec mihi dabunt et turpiter a Graecis erratum esse agnoscent, reclamabunt si eiusdemmodi vitium ab AESCHYLO commissum esse dixerō. At ipsi viderint quemadmodum poëtam ab eo crimine defendant in *Choëphoris* vs. 680:

ἐπεῖπερ ἄλλως, ὦ ξέν', εἰς Ἄργος κίεις.

ἔκιοι enim olim in usu fuit et κιών, κίω pro ἔρχομαι non est melioris notae quam ὀφλῶ. Sic igitur, ut redeam unde digressus sum, κονίζω nihili est, temere fictum e κονίτρα et similibus, neque alios testes habet quam fuitiles Grammaticos sequioris aetatis: at istis scribae obtemperant et in HOMERI codicibus κονίσσουσι, ἐκόνισσε, κεκόνισο κάρη hinc inoleverunt. Hinc si quando κεκονιμένος apparebat κεκονισμένος eius locum occupavit, ut in ARISTOPHANIS *Ecclesiaz.* 291. ἦκη κεκονιμένος, ubi *Ravennas*, qui saepe bonas lectiones servat solus, cum deterrimo quoque κεκονισμένος obtulit. Plura dabunt BUTTMANNUS et cum DINDORFIO STEPHANUS, unde haec stabiliantur. Quod e PHILONE afferunt μέλλουσαι κονιεῖσθαι corrige κονίεσθαι, quod melius ὑποκονίεσθαι

dicitur, ut in lepidissimo versiculo, qui nunc PLUTARCHI verbis male assumptis elumbis et inelegans incedit in *Pompeio* 53. εὐθὺς ἦν εἰπεῖν τὸ κωμικόν,

ὥς ἄτερος πρὸς τὸν ἕτερον ὑπαλείφεται

τὸ χεῖρ' ἢ ὑποκονίεται.

bellissimus sane senarius. Restitue: τὸ κωμικόν ὥς ἄτερος πρὸς τὸν ἕτερον

ὑπαλείφεται τὸ χεῖρ' ἢ ὑποκονίεται.

qui ARISTOPHANE et CRATINO dignus est. Κεκονιμένος apud LUCIANUM est 5, 45. 8, 24, 1, ubi κεκονισμένος non plane abest et 16, 3. ubi in cod. D. κεκονισμένος apparet. Ad primum locum quod HEMSTERHUSIUS annotavit: »perinde est utrum probes κεκονιμένος an κεκονισμένος" neminem movebit. Utiliora idem adscripsit de confusione inter κεκονιμένος et κεκονιαμένος. Cff. *Intt.* ad HESYCH. in v. In SUIDA v. κεκονιμένος eximius codex Vossianus, qui mihi haec scribenti ob oculos est, hunc hexametrum exhibet:

ἀλλὰ σιδηρείου κεκονιαμένη ἐκ πολέμοιο

et mox bis βεκονίσθαι pro κεκονῖσθαι. Nae qui codicibus et scribis aliquid tribuunt, cautius semper absentes admirabuntur. In THEOCRITO I. 29. κισσὸς ἐλιχρύσῳ κεκονιμένος an κεκονισμένος scribas perinde est, quia utraque lectio nauci non est. Intelligerem κεκυλισμένος ut σέφανοι κυλισοί dicuntur apud ATHENAEUM XV. p. 678 sq. ubi duo EUBOLI fragmenta: περιφοραῖς κυκλούμενος Ὡσπερ κυλισὸς σέφανος, et περὶ σῶμα συνίλλεται (sic leg. pro συλίλλεσθαι) Κισσὸς ὅπως καλάμῳ περιφύεται mihi quidem omnem propemodum dubitationem exemerunt.

Tertium exemplum est verbi antiqui omnibus propemodum locis ad hunc diem depravati μαλκίῳ penultima producta, unde μαλκεῖν primum natum est, deinde μαλκιεῖν et μαλκιῆν et μαλκιᾶν et μαλακιῶ, μαλακιεῖν, μαλακιῆν, quorum nihil sanum est. Vel ipsa analogia μαλκίῳ solum probum esse evincit et antiquum, confirmant testes meliores et integriores, quo facto caeteri cum famae detrimento suas quisquillas sibi habent. Iuvat in illo verbo ostendere quam difficulter emergant prisca vocabula, obsoleta et paucis intellecta. DEMOSTHENES dixerat p. 120, 7. μέλλομεν καὶ μαλκίομεν, non est vola nec vestigium in codd., qui omnes μαλακιζόμεθα habent, manifestam inter-

polationem, ne sensu quidem satis idoneo et ad sententiam apto. Μαλακίζεσθαι et μαλακόν τι ἐνδοῦναι dicitur qui de priore studio, acrimonia, vehementia, ardore remittit et quum acrius agere instituisset nunc segnior fit agitque remissius. At non hoc dicit Orator: inertes desiderare clamat cives suos, nihil agere, *lorpere* in maximis PHILIPPI iniuriis. Servavit nobis verbum acre HARPOCRATION, cui scribae μαλακίμεν affricuerunt. AESCHYLI locus, quo nititur, partim evasit: ἀκμῇτι μαλκίων ποδί, nam quod docti homines corrigunt:

ἔλα δίωκ' ἀκμῇτι μαλκίων ποδί.

non viderunt haec inter se pugnare. Docti Grammatici, qui λέξεις condiderunt, sedulo μαλκίειν interpretati sunt, sed cum multiplici infortunio reliquiae veterum λέξεων ad nos pervenerunt. HESYCHIUS duos auctores sequitur. Ex altero descripsit μαλκιεῖν: τὸ ὑπὸ ψύχους ἀνεσπᾶσθαι τὰς χεῖρας, ex altero μαλκίετον: μαλακῶς καὶ ἀσθενῶς ἔχετον, ἐπικεικῶς δὲ τοὺς ὑπὸ κρύους κεκμηκότας (lege κατεσκληκότας) μαλκιῇν λέγουσι. PHO-TIUS item e duobus Lexicis μαλκίειν, deinde μαλκιῇν interpreta-tur. PHERYNICUS BEKKERI Anecd. I. p. 51. μαλακιῇν attulit. NICA-NDER ἐν γλώσσαις (apud SCHOLIAST. NIC. Theriac. vs. 382) τὴν μάλκην φησὶ ῥῖγος περὶ τοὺς πόδας καὶ χεῖρας καὶ ὑποδήματα τίθῃσι

πνεύματος ἀργαλέοιο πόνοιό τε μαλκείοντες.

id est μαλκίοντες. Quia Grammaticus non *calceus* ponit sed *exempla*, pro ὑποδήματα corrige sodes ὑποδείγματα. Hinc satis tuto ARATO in *Phaenomenis* vs. 294 suam manum restitues, si scripseris:

τότε δὲ κρύος ἐκ Διός ἐστι

ναύτη μαλκίοντι κακώτερον.

pro vulgata μαλκιδῶντι et HESIODO in *O. et D.* vs. 528. λυγρὸν μαλκίοντες pro μαλκιδῶντες. Satis etiam certum est in XENO-PHONTIS libello de *Venatione* v, 2. pro αἱ κύνες μαλακιῶσαι τὰς ῥῖνας οὐ δύνανται αἰσθάνεσθαι rescribendum esse μαλκίους. Arripuit hoc verbum AELIANUS, perineptus scriptor librorum de *Natura Animalium*, huiusmodi vocabula venari solitus quibus orationem tamquam gemmis distinguat. Quater usus est, toties scribae inquinaverunt. I. 23. μαλακιεῖ. V. 12. μαλακιεῖ. IX. 4. μαλακιεῖν. IX. 16. μαλακιοῦσαν, pro μαλκίει, μαλκίειν

et μαλκίουσαν. Arripuerat apud LUCIANUM *Lexiphanes* 34, 2. at in eodem scopulo adhaesit: ἰδίῳ θαμὰ καὶ μαλκιῷ τὸ σῶμα DINDORFIUS dedit, quod in libris est μαλακιῷ retinuit BEKKERUS. Repone μαλκίῳ, quod eiusdem formae est atque ἰδίῳ, κονίῳ, μηνίῳ, χρίῳ, in quibus omnibus penultima producitur. Sequiores pro his ἰδροῦν, κονιορτοῦν, μηνιᾶν, ἀλείφειν, dicebant et μαλκίεινisperiit. Si quando in libris offenderent, mulcabant ut vidimus utque solebant μηνίειν altreclare, suum μηνιᾶν antiquioribus obtrudentes, quale est quod ex APOLLONIO RHODIO afferunt II. 247. τῷ τοι μέγα μηνιόωσι pro μηνίουσι, quod solum veteribus in usu fuit. In multis aliis verbis formas veteres nova lingua producebat, non σκάλλω sed σκαλεύω dicebant, κλαδεύειν pro κλαῖν, λεπίζειν pro λέπειν, ἀροτριᾶν pro ἀροῦν, δεσμεύειν pro δεῖν, εἰλεῖν pro ἴλλειν, σαροῦν pro σαίρειν, σμήχειν pro σμῆν, κνήθειν pro κνήν, νήχεσθαι pro νεῖν, ἀλήθειν pro ἀλεῖν, in cuius verbi perfecto certa auctoritate constituendo hanc disputationem absolvam. Utrum ἀλήλεμαι an ἀλήλεσμαι verius sit dubitatur. Analogia non est una et simplex: dicitur ἐλήλαμαι, ἀρήρομαι, sed κατεδήδεσμαι, quemadmodum κέχριμαι, κέκονιμαι, sed κυλῖσαι habet perfectum κεκύλισμαι, πρίειν priore longa πέπρισμαι. In THUCYDIDE IV. 26. εἰσάγειν σῖτον ἀληλεμέγον, alii testes ἀληλεσμένον tuentur: in HERODOTO VII, 23. σῖτος δέ σφισι πολλὸς ἐφοίτα ἐκ τῆς Ἀσίης ἀληλεσμένος nihil discrepant libri. Dirimet hanc litem poëta, qui certa correctione emendatus hanc referet gratiam. Locus est AMPHIDIS apud ATHENAEUM XIV. p. 642. A.

ἤδη ποτ' ἤκουσας βίον ἀληλεσμένον;

* * * αἱ τοῦτ' ἐκεῖν' ἐσιν σαφῶς,

in unico Codice antiquo Marciano est βίον ἀληλεμενον αἱ τοῦτε-
κεινέσιν. DOBRAEUS verum vidit:

ἤδη ποτ' ἤκουσας βίον

ἀληλεμένον; — ναί. — τοῦτ' ἐκεῖν' ἐσιν σαφῶς.

ΑΛΗΛΕΜΕΝΟ — ΝΑΙ vitium peperit. Itaque HERODOTO ἀληλεμένος reddendum, THUCYDIDI confirmandum, XENOPHON eadem opera multo maiore etiam beneficio mactari poterit in *Hellenicis* V. III. 21. οἱ Φλιάσιοι τὸν ἡμισυν ψηφισάμενοι σῖτον τελεῖν ἢ πρόσθεν καὶ ποιοῦντες τοῦτο τὸν διπλάσιον τοῦ εἰκότος χρόνον πολιορκούμενοι διήρκεσαν, quid sit σῖτον τελεῖν nemo di-

xerit, σῖτον ἀλεῖν quid sit in ea re nemo non videt. Praeterea magistello redde καὶ ποιοῦντες τοῦτο, quod tam insipidum et puerile est quam otiosum et supervacuum.

Quartum est verbum vetus *Ionum* et *Atticorum*, quod scribae contaminare solent κυλίνδω. E formis κυλίω, ἐκύλισα, κε-κύλισμαι, ἐκυλίσθην apud sequiores nata est praesentis nova forma κυλίω, veteribus invisitata et inaudita, ut ἐρπύω, ἐλκύω, quas eadem inscitia e formis ἐρπύσω, εἴρπυσσα et ἐλκύσω, εἴλκυσα Graeculi effinxerunt, ut κατεάσσω ex κατέαξα. Atque isti quidem in suis scriptis loquantur quod lubet, modo ne easdem sordes veteribus, quos describebant, affricuissent. Κυλίω, ἐκκυλίω, εἰσκυλίω, προσκυλίω nemo veterum dixit aut potuit dicere, itaque in *Vespis* vs. 201. τὸν ὄλμον τὸν μέγαν ἀνύσας τι προσκύλιέ γε, mendi manifestum est sive προσκύλισον sive aliud quid latet. Κυλίνδω apud *Atticos* certam habet auctoritalem, κυλίνδετε, κυλίνδεται, κυλινδόμεναι, ἐκκυλίνδων *ARISTOPHANES* dabit, *Eqq.* 1249, *Eccles.* 208, *Nub.* 375, *Pac.* 134, ut apud *HOMERUM* κυλίνδει, κυλίνδων, κυλινδόμενος, κυλίνδεσθαι, κυλίνδεται, κυλίνδετο, alia. Κυλινδεῖν et κυλινδεῖσθαι apud eosdem sublestae admodum est fidei, quamquam saepissime in libris scriptis et editis istae formae leguntur, imprimis in *ΧΕΝΟΡΗΟΝΤΙΣ*. In *Rapis* vs. 535. μετακυλινδεῖν αὐτὸν ἀεὶ πρὸς τὸν εὖ πράττοντα τοῖχον, rescribe μετακυλίνδειν. In *HOMERO* κυλίνδει pro κυλινδεῖ iam *ARISTARCHO* vindice egebat, vide *Scholia* ad *Iliad.* P. 688, unde apparet vulgares tum et omnibus usitatas formas contractas fuisse, quas equidem eodem exemplo omnibus exemerim antiquis, qui κυλίνδω habebant tantum et κυλίνδομαι, praeterea ἀλίνδω (non ἀλίω, neque ἀλίζω) et καλινδοῦμαι, προκαλινδοῦμαι tum ἀλινδοῦμαι. Ἀλίνδω, unde est ἐξαλίσας apud *ARISTOPHANEM* et *ΧΕΝΟΡΗΟΝΤΕΜ*, incolume servatum est apud *LEONIDAM Tarentinum* in *Anthol. Graec.* *IACOBS.* Vol. I. p. 168.

Μὴ Φθείρευ, ὦνθρωπε, περιπλάνιον βίον ἔλκων
ἄλλην ἐξ ἄλλης εἰς χθὸν' ἀλινδόμενος.

Post *ALEXANDRUM* κυλίω et κυλινδῶ et κυλινδοῦμαι accesserunt et passim, uti fit, formas antiquas expulerunt. *Atticistae* nova veteribus admiscebant, scribae haec tollebant, illa substituebant donec eo perventum est ut omnia veterum formarum indicia et vestigia paulatim oblitterata et deleta perirent. Unicus fere in

LUCIANO locus in uno codice hanc labem arguit 12, 5. μετατίθει τὴν Οἶτην, ἐπικυλινδείσθω ὁ Παρνασός, ubi cod. B. omnium longe antiquissimus servat lectionem ἐπικυλιδέσθω, natam ex ΚΤΛΙ — ΔΕΘΩ i. e. — κυλινδέσθω. Κυλινδούμενον est in omnibus 9, 5, 1. et 60, 3. κυλινδεῖν. Dissentiunt in καλινδούμενοι et κυλινδούμενοι 49, 1. et in χαμαὶ κυλινδοῦνται et καλινδοῦνται 50, 12. utrobique editores male κυλινδ. receperunt. Κυλίω et composita apud LUCIANUM saepiuscule occurrunt, ut in lepido loco 25, 3. ἐκύλιε τὸν πίθον et κυλίω καὶ γὰρ τὸν πίθον, ubi veteres ἐκύλινδε et κυλίνδω dixissent. Obiter illic corrige § 4. δεήσει γὰρ αὐτίκα μάλα πρὸς μικρόν τι λιθίδιον προσπταίσαντα συλλέγειν τὰ ὄσρακα, quia non ipse LUCIANUS, sed ὁ πίθος, credo, dicitur κυλινδόμενος προσπταῖσαι restitue προσπταίσαντος. Scriptura codicum antiquiorum προσπταίσαν̄ peperit προσπταίσαντας et προσπταίσαντα, quod ante pedes erat nemo vidit. PHOTIUS in *Lexico* usum veterem notans non κυλινδεῖ, κυλίει, sed κυλίνδει voluerat, quod confirmat Hesychianum Κυλινδεῖ, ἐπιφέρει, κυλίει. Κυλίνδεσθαι ὁμοίως, imo vero κυλίνδει ex HOMERI *Iliad.* P. 688.

Non dissimilis error sed aliquanto rarius in libris Graecis committitur in verbis συννεφεῖν et ἐπινεφεῖν, quorum forma vetus et proba interiit, quae est συννέφειν et ἐπινέφειν. Ipsum νέφειν et νενοφέναι apud Grammaticos et λέξεων conditores commemorantur, in scriptis veterum mihi lecta non sunt, ξυννένοφεν exstat in Aristophaneis, vid. PHOT. v. ξυννένοφε. Superest ξυννέφει sed in ξυννεφεῖ depravatum in Avibus 1502:

ἀπαιθριάζει τὰς νεφέλας ἢ ξυννέφει;

et sic emendandus EURIPIDES in *Electra* 1077:

εἰ μὲν τὰ Τρώων εὐτυχοῖ κεχαρμένην,

εἰ δ' ἦσσαν' εἴη συννέφουσιν ὄμματα,

non συννεφοῦσαν. Vera lectio casu emergerat in eiusdem fragmento apud STOBAEUM *Ecl. Phys.* I. p. 218:

οὕτω δὲ θνητῶν σπέρμα τῶν μὲν εὐτυχεῖ

λαμπρῶ γαλήνῃ, τῶν δὲ συννέφει πάλιν.

ubi cod. A. συννέφει, GAISFORDUS in novissima editione et DINDORFIUS ad STEPHANI *Thesaurum* συννεφεῖ maluerunt, errore, ut mihi quidem videtur. Νεφεῖν neque analogia, neque usu scriptorum nititur: τὸ νέφος et νενοφέναι arguunt fuisse νέφειν, quod

planissime confirmat ἐπίνεψις apud ARISTOTELEM *Problem.* 26, 40. διὰ τί οἱ νότοι μικροὶ μὲν πνέοντες οὐ ποιοῦσιν ἐπίνεψιν, μεγάλοι δὲ γενόμενοι ἐπινεφοῦσιν, imo vero ἐπινέφουσιν, et hoc ALEXIDI redde apud PHOT. v. μᾶλλον μᾶλλον.

πῶς ἐπινέφει τὸ πρῶτον ὁ Ζεὺς ἡσυχῇ

ἔπειτα μᾶλλον μᾶλλον,

pro ἐπινεφεῖ. Graeculis, qui solebant συννεφεῖν in libris videre et ita coeperunt scriptitare et συννεφήσει dicere et similia, suos errores lubenter relinquimus.

LUCIANI causa unum verbum velus adiiciam, de palaestra sumtum, in quo deformando et in alia omnia pervertendo scribarum natio coniuravit. Verbum est πλίσσω et πλίσσομαι cum tota cognatione, πλίγμα, πλιχάς, ἀμφιπλίξ, περιπλίξ, διαπεπλιχώς, διαπεπλιγμένος, ἐμπεπλιγμένος, ἀπεπλίξατο, ἀμφιπλίσσω, περιπλίσσω, καταπλίσσω, quae quoties occurrunt, toties fere depravantur in πλῆγμα, ἀμφιπλήξ, διαπεπληγμένος, διαπεπλεγμένος, similia. POLLUX II. 172. diserte multa ex his commemorat, sed antiquum obtinent scribae, qui περιπεπληγμένα τοῦτ' ἔσι διηχότα τὰ σκέλη bona fide dederunt. Palmaria est G. DINDORFII emendatio, qua ARISTOPHANΙ reddidit ad STEPHANΙ *Thes.* v. καταπλίσσω.

ἢ μὴν ἴσως σὺ καταπλιγήσει τῷ χρόνῳ.

pro καταπληγήσει et HESYCHIO καταπλιγήσει: τὸ βῆμα πλίγμα λέγουσι. τὸ οὖν καταπλίξαι μετὰγοντες ἀπὸ τῶν κυλιομένων καὶ τοῖς ποσὶ κατατρεχόντων οὕτω φασίν, nisi quod κατεχόντων debebat reponere pro κατατρεχόντων, collato HESYCHIO v. πλίγμα: ἀπὸ τῶν κυλιομένων καὶ παλαιόντων, ὅταν περιβάντες τοῖς σκέλεσι κατέχωσιν, ubi περιβάντες de meo dedi pro παραβάντες. Sumtum igitur hoc de palaestra adhibeamus ad LUCIANI locum de ea re corrigendum 49, 1. de luctantibus: ἐπικαταπεσὼν καὶ περιπλέξας αὐτῷ τὰ σκέλη κατὰ τὴν γαστέρα — ἄγχει τὸν ἄθλιον et § 31 δεδιότες μὴ περιπλέξητε αὐτοῖς τὰ σκέλη περὶ τὴν γαστέρα καὶ διάγχητε, reponamus censeo utrobique περιπλίξας et περιπλίξητε et pro καὶ διάγχητε, quod inauditum est et praepostere compositum, corrigamus καὶ ἄγχητε. Pro περιβαίνειν poëtae dicebant ἀμφιπλίσσειν, teste POLLUCE I. I., caeteri περιπλίσσειν, quod ut reliqua eiusdem stirpis in -πλήξαι et -πλέξαι solet distorti. Περιπλέκειν cruribus non dicitur et quem

admodum περιπλίγδην (i. e. περιβάδην) et περιπλέγδην certo discrimine perpetuoque usu dirempta sunt, sic suadent omnia ut credamus idem inter περιπλίσσειν et περιπλέκειν interesse.

Apparet verbum aliquod exquisitius et non cuilibet notum aut perspectum latere 25, 37. ubi historicus dicitur debere rei militaris et vocabulorum non esse ignarus et tum alia scire tum quid sit ἐξελαύνειν καὶ περιελαύνειν, at hoc quidem nemo nescire poterat, nedum ii qui historiam scribere aggrediebantur. Non diu quaerendum quod militare vocabulum forma affine a scribis obscuratum fuerit, nempe ἐξελίττειν καὶ περιελίττειν. Non dubitabis comparato XENOPHONTIS loco in *Cyropaed.* VIII. v. 15. et cf. SCHNEIDERUM ad XENOPH. *Reimp. Lacedaem.* XI. p. 63.

Antiquam verbi formam, quae sola olim vigeat, scribae contaminare solent in futuro verbi ἄχθομαι. Athenienses non aliter quam ἄχθέσομαι dicebant, quos sequebantur Atticistae. Graeculi ex ἡχθέσθην produxerunt ἄχθεσθήσομαι neque tantum ipsi ita loquebantur sed veteres cogebant idem dixisse videri. Fraus deprehendi nonnunquam potest, deinde passim damnum sarciri. Admonent magistri, MOERIS p. 21. ἄχθέσεται, Ἀττικῶς. ἄχθεσθήσεται, Ἑλληνικῶς. Neque tamen bene monenti obtemperatur: saepius ἄχθεσθήσομαι recurrit, nonnunquam ἄχθήσομαι, in quo est erroris progressus quidam: ἄχθέσομαι, quod prorsus in desuetudinem et oblivionem abierat, in ἄχθήσομαι corrumpitur, cuius manifesti vitii exempla vide apud PIERSONUM ad MOERIDIS l. l., deinde forma novicia et vitiosa subrepat ἄχθεσθήσομαι. PLATONIS duos locos affert PIERSON. in *Gorgia* p. 506 C. et in *Republ.* X. p. 603. E. ubi genuina forma e codd. restituta est et unum ANDOCIDIS *de Pace* § 21. εἴ τις ὑμῶν ἄχθεσθήσεται. Addo XENOPHONTIS locum in *Cyropaed.* VIII. iv. 10. καὶ σὺ αὖ οὐκ ἄχθεσθήσῃ μοι ἀκούων τᾶληθῇ, et AESCHINIS in *Ctesiphontea* § 242 συναχθεσθησόμενος ἐπὶ τῇ τοῦ Μολοττῶν βασιλείᾳ Ἀλεξάνδρου τελευτῇ, ubi in uno codice est erroris prima origo συναχθησόμενος, et THEOPHRASTI *Charact.* XIX. οὐχ ἕξομεν τοὺς ὑπὲρ τῶν κοινῶν συναχθεσθησομένους, ἂν τοὺς τοιούτους προώμεθα. Non magis his omnibus est parcendum manifestis erroribus quam apud LUCIANUM 55, 3. εἰκότες ἄχθεσθησομένοις εἰ λυθήσονται, nascens vitium est in codicibus AF ἄχθησομένοις, unde olim ἄχθεσο-

μένοις erutum oportuit. Quid facias scribis, qui vel in *Nubibus* vs. 1443.

καὶ μὴν ἴσως οὐκ ἀχθήσει παθὼν ἅ νῦν πέπονθας ,
non dubitarunt suum ἀχθήσει substituere? Iisdem solis debentur
formae longiores τιμηθήσομαι, ὠφεληθήσομαι, ζημιωθήσομαι, aliae-
que similes pro brevioribus τιμήσομαι, ὠφελήσομαι, ζημιώσο-
μαι, similibus, quibus antiquus seimo *Graecus* utebatur. In Eu-
RIPIDIS pulcherrimo loco, quem LYCURGUS in *Leocratea* servavit
§ 100, codices quidam dederunt vs. 48 sq.

Εὐμολπος οὐδὲ Θράξ ἀνατρέψει λεώς

σεφάνοισι, Παλλὰς δ' οὐδαμοῦ τιμηθήσεται.

pro ἀνατρέψει et τιμήσεται. Fraus in poëtis deprehensa ubique
argui debet et quod vitiosum constat esse certa ubique medi-
cina sanari, in qua re antiquiores libri saepe emendantem con-
firmabunt optionemque facilem reddent et certam.

Qui consuetudinem veterum a recentiorum sordibus diligen-
ter discernere longo usu assueverunt, poterunt expiscari veram
lectionem in loco ineptissime depravato 67, 2. 1. ubi puella ad
amatorem: τοῦτο γοῦν καὶ μόνον ἐπριάμην τοῦ σοῦ ἔρωτος, ὅτι
μοι τηλικαύτην πεποίηκας τὴν γαστέρα κτέ. Nemo, qui vel me-
diocriter in *Graecis* versatus est, concoquat quomodo ἐπριάμην ita
dici possit. Verbum ὠνεῖσθαι apud veteres habet aoristum πρία-
σθαι certo perpetuoque usu, a quo nemo unquam descivit. In-
spiciat mihi aliquis LYSIAE orationem XXII, videbit συνωνεῖσθαι
et συμπρίασθαι passim sibi inter se respondere, ut aoristo prae-
sens. § 6. ὁ νόμος ἀπαγορεύει μηδένα συνωνεῖσθαι et § 7. οὗτος
μὲν ὁμολογεῖ συμπρίασθαι, ὁ δὲ νόμος ἀπαγορεύων φαίνεται, et
sic constanter veteres omnes loquuntur. Recentiores *Graeci*
coeperunt ἐωνησάμην et ὠνησάμην dicere, hinc in libris *Atticis*-
tarum permiscentur et confunduntur ἐπριάμην et ἐωνησάμην.
Scriptura frequens in libris ἐπριάτο, πριάσθαι novo indicio
est, quam ignari harum formarum *Graeculi* fuerint. Itaque
ὠνησάμην et ἐπριάμην mutant locum, ὠνησάμην autem subinde
apud eos, qui nihil cogitant, subrepat pro ὠνάμην, quod et ip-
sum amiserant *Graeculi*, qui vel ὠνασάμην eodem sensu coepe-
runt dicere, ut DIOSCORIDES in *Anthol. Graec.* IACOBS. Vol. I. p. 251

Πέντε κόρας καὶ πέντε Βιὼ Διδύμωνι τεκοῦσα

ἄρσενας οὐδὲ μιᾶς οὐδ' ἐνὸς ὠνάσατο.

Sic 12, 24. pro ὠνάμην δέ τι διὰ σὲ τῆς ἀποδημίας optimus A et C exhibent ὠνησάμην, ut in Photii Lexico legitur δνήσασθαι: ὠφεληθῆναι, ἀπολαύειν pro ὄνασθαι, (ipsius errore Grammatici, qui sexcentos commisit, in his τέλεσιν: ἀναλώμασιν bona fide pro τέλεσιν). Iam vero lectores elegantiores, quibus aliunde innotuerat πρίασθαι non ὠνήσασθαι esse dicendum, ὠνησάμην in ἐπριάμην refingebant, quod alibi fortasse scite factum est, at in illo loco, propter quem haec scribimus, infeliciter admodum res iis cessit. Repone igitur τοῦτο γοῦν καὶ μόνον ὠνάμην τοῦ σοῦ ἔρωτος et habebis quod solum ei loco convenit. Saepe LUCIANUS ἑωνησάμην et ὠνησάμην contra morem veterum usurpavit, nusquam infelicius quam in *Hermotimo* 20, 81. ἐγὼ ταλάντου ὠνησάμην τὸ πλημμέλημα παρὰ πένητος ἀνδρὸς τοῦ Ἐχεκράτους, ubi et forma vitiosa est et verbum non idoneum. Debuerat enim ἐξεπριάμην dicere. Sciri autem facile poterat a quolibet harum rerum curioso πρίασθαι solum antiquum et probum esse, nam multi hoc docuere magistri, vide PIERSON ad AELIUM HERODIANUM p. 453 et LOBECK ad PHRYNICHUM p. 138. Quam saepe correctores mutaverint in Lucianeis formas improbas sincerioribus infra erit ostendendi locus. Addam nunc potius verbum ex ὠνεῖσθαι compositum, quod propemodum sine vestigio periit: est autem ὑπωνεῖσθαι, cuius aoristus exstat apud THEOPHRASTUM *Charact.* XI. ὑποπρίασθαι φίλου ἐπιλαβὼν ἀποδόσθαι, lege εἶτα λαβὼν ἀποδόσθαι. Quid significet ὑπωνεῖσθαι luculenter apparebit e verbo simillimo, quod negligentia scribarum et BEKKERI παραδιορθώσει plane periit, sed in vitam revocari cerlo remedio potest. Editur in PHRYNICHII προπαρασκευῇ σοφιστικῇ in BEKKERI *Anecd.* I. p. 67, 32. ὑπεροψωνεῖν: τὸ ἀγοράζοντός τινος ὄψον ἕτερον τῇ τιμῇ ὑπερβάλλοντα ὠνεῖσθαι. Certissimum est ὑποψωνεῖν verum esse, quod non tantum analogia praestat sed et Codicis unici scriptura ὑποψόνην, cui vulgatam de suo BEKKERUS substituit, obiter Lexicis eximendam. Viden id ipsum esse quod THEOPHRASTUS dicit ὑποπρίασθαι, quod genus est βδελυρίας etiam nunc satis notum et frequens.

Quemadmodum LUCIANUS promiscue ἑωνησάμην (ὠνησάμην) et ἐπριάμην uti solet, sic ei perinde est utrum λήσω an λήσομαι dicat, quamquam illud solum probum est, hoc novicium et pravam. Legitur 13, 14. ὥς δὲ ἐνταῦθα λησόμενοι τοὺς πολεμίους,

26, 4. ἐθαύμαζον εἰ ἐνόμισαν λήσειν οὐκ ἀληθῆ συγγράφοντες, hinc certa emendatione restitui potest locus 69, 18. οἱ δὲ μάλα σεμνοὶ καὶ σκυθρωποὶ φαινόμενοι ἦν παιδὸς ὥραίου ἢ γυναικὸς λάβονται καλῆς ἢ ἐλπίσωσι σιωπᾶν ἄξιον οἷα ποιοῦσιν. Interpretantur: si puerum — vel nanciscantur vel sperent quid faciant silere melius est. Facetum est vel sperent. In καλῆς ἢ latet καὶ λήσειν, simillimum est compendium, quo εἰν significatur, literae η, unde δεῖν et δῆ, λαβεῖν et λαβή et similia saepenumero confusa sunt.

De vitiis Graecitatis, quibus LUCIANUS ipse laborat, nondum agam, insigniora brevi post collecturus in unum, nunc vitia quaedam librorum, quae passim eius orationem inquinant et sententiam aut impeditam aut ineptam aut plane absurdam fecerunt, indicabo et tollam. Maritus de uxoris nequitia querens 47, 31. ita dicit: ἐγὼ γὰρ ὁρῶν ταύτην οὐκέτι σωφρονοῦσαν οὐδὲ μένουσαν ἐπὶ τοῦ κοσμίου σχήματος κοσμουμένην δὲ καὶ τὰς τρίχας εὐθετίζουσαν ἐς τὸ ἐταιρικὸν καὶ φυκίον ἐντριβομένην καὶ τὸ ὀφθαλμῷ (scrib. τῷφθαλμῷ) ὑπογραφομένην κτέ. alienum est ab huiusmodi loco κοσμουμένην, etiam probae et pudicae κοσμοῦνται omnes. Quid sit genuinum docebit scribarum error idem in eadem re commissus 17, 36. ubi recte editur e tribus libris μεταξὺ κομμούμεναι καὶ τὰς κόμας παραπλεκόμεναι, caeteri omnes κοσμούμεναι praeferunt. Hoc ipsum est, quod sententia loci postulat, itaque κομμούμένην restituemus, verbum in ea re tritum et LUCIANO admatum, qui κομμωτικήν et κομμάματα in eleganti metaphora posuit 25, § 8 et 40, unde κομμάτρια notissimae Atticis. Eximius est ad haec confirmanda locus in PLATONIS *Gorgia* p. 465 B. Quod τῷφθαλμῷ obiter corrigendum esse diximus sciendum est librariorum perpetuo crases et elisiones, quibus Veteres et Veterum imitatores constanter in loquendo et scribendo utebantur, resolvere et explere solere, quo nihil ingratius accidere potest auribus nitidissimae compositioni antiquae assuetis. In poetis omnes continuo sarciant damnum, non item in caeteris, quamquam scripturae veterum librorum et imprimis velustae corruptelae sexcenties istam fraudem arguunt. Sic confunduntur κάτω et κάτω 73, 49. κακά et κάκεϊ 33, 54. τὰπινίκια abire solet in τὰ πινίκια, deinde supervenit alius, qui τὰ πινάκια stolide rescribit, quas

scripturas confusas videbis 38, 52. In ANDOCIDIS oratione in *Alcibiadem* § 29. p. 33, 1. omnes libri servant: εἰς τὰ πινάκια τῇ προτέρᾳ τῆς οὐσίας pro τὰ πινίκια τῇ προτεραίᾳ τῆς θυσίας, sic libri veteres describuntur scilicet: τὰ πινίκια recte BEKKERUS DEMOSTHENI reddidit p. 380, 22, non p. 1356, 8, non PLATONI in *Symposio* p. 173 A. et aliis locis, qui eodem iure correctionem flagitant. Constanter dicebant τὰ γαθὰ, τὰ ληθῆ, τὰ πιτήδεια, τὰ ναγκαῖα, τὰ νδράποδα, τὰ πίχειρα, similia, ut τὰ γαθόν, τὰ ληθές, τὰ ργύριον, alia multa, cuius rei sexcenta exempla et indicia libri suppeditabunt. Fluctuant in LUCIANO codices in τὰ γαθὰ et τὰ ἀγαθὰ 1, 9. in τοῦ πίσημον et τὸ ἐπίσημον 20, 44, in τοῦ πίλουτρον et τὸ πίλουτρον 34, 2. in τοῦ νύπνιον et τὸ ἐνύπνιον 45, 28. τὸ οὐρροπύγιον IACOBITZ dedit 57, 5. pro ὁ ἐμός saepe in libris est οὐμός v. c. 42, 59, sic τὸ ἀκριβές et τ' ἀκριβές alternant 44, 11, namque sic scribunt isti quum nihil mutant, ut τὰ ὀκληπιῶ 73, 27 et § 33. τ' ἀνδρὸς et τὰ ὀίχειρα 17, 24. Saepius τὰ μά occurrit, ut 15, 24. 45, 30. et τὰ κείνου 44, 18. pro τὰ κείνου. Semel, quod sciam, contrario errore peccatum est, et προῦκπεπομφῶς pessime pro προεκπεπομφῶς scriptum 52, 56. Est operae pretium in cognoscendis et aestimandis codicum antiquiorum scripturis huius rei certissima vestigia indagare, quod nuperrime fecit HIRSCHIGIUS in PLATONE, ubi περιτακτός pro περὶ τὰκτός, οὐδὲν ἔχει πολλή pro οὐ δ' ἔνεχ' ἡ πολλή et similia annotavit. ARISTOPHANES pro μέντοι ἔφασκε dixerat, ut tum omnes solebant, μέντοῦφασκε. Librarii pro captu suo nobis dederunt in *Ecclesiāz.* 408:

παρῆλθε γυμνός, ὥς ἐδόκει τοῖς πλείοσιν,
αὐτός γε μέντ' οὐ φάσκειν ἱμάτιον ἔχειν

et ad hunc diem μέντ' ἄν et μέντ' ἄρα in multis haeserunt. Apud STRABONEM II. p. 74. τοῦτὶ τὸ γράμμα in libris est pro τοῦ πίγραμμα, quod KRAMERUS feliciter a se repertum recipere debuerat. Eiusdemmodi est quod BADHAMUS in HESYCHIO reperit v. τακτονίτου: τὰ τῶν μαγείρων ξηρὰ ἀρτύματα, διὰ τὸ ἐνταῦθα καὶ τὸ νίτρον πωλεῖσθαι, unde cruit τὰκ τοῦ νίτρον, sed fugit eum dudum praeripuisse hanc emendationem PIERSONUM in eximia annotatione ad MOERIDEM p. 351 sq. τὰκ τοῦ νίτρον descriptum ἐλέξει κωμικῇ DIDYMI pertinet ad locum ANAXIPPI apud ATHENAEUM IV. p. 169. B.

οὐ μὴ πρότερον οἴσεις, θεοῖσιν ἐχθρὲ σύ,

τὸ λεβήτιον, τὰκ τοῦ νίτρου, — πάλιν ὑπερεῖς;

ubi in MARCIANO Codice unico est κάκ τοῦ λητρου, verum vidit MEINEKIUS. ΛΗ natum est ex ΝΙ, ut saepissime Ν et ΛΙ permixta sunt. Φαυλίου μάντεως apud PLUTARCHUM editur in *Quaestl. Rom.* p. 268. d. pro Φαύνου. Longe turpius est in ΡΗΟΤΗ *Lexico* Ναξίανθος: ἀκοή, pro Ναξία λίθος: ἀκόνη. In LUCIANO tantillum vitium mirificas turbas dederat 9, 5, 2. pro ΕΤΝΑΝΑΜΙΓΝΤΣΟ scriba codicis antiquissimi B. aliud agens dedit ξυναλία μίγνυσο, (ut alii § 1. ἀλίας pro μιᾶς) unde nescio quis ξυναλία μίγνυσο temere effinxit. HEMSTERHUSIUS exquisita doctrina commendavit lectionem ξυναυλία μίγνυσο (τῇ ἀγαπωμένῃ) sed frustra, opinor, quasi quis in ea re possit μοναυλεῖν. Quod in reliquis omnibus libris est συναναμίγνυσο (ξυναν.) tandem revocavit BEKKERUS. Subveniendum est LUCIANO simili de causa laboranti 40, 12 ἣν μὲν πάνυ ἐγγύθεν σκοπῶμέν τι καὶ ὑπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν οὐδὲν ἀκριβὲς διαγιγνώσκωμεν pro manifesto vitio repone ὑπὸ τῶφθαλμῶ αὐτῶ. In elisione explenda non minus licenter scribae grassantur. Facetum est videre criticos turpes hiatus invehentes, ubi unus et alter liber molestam vocalem suppeditat. Quid illis sit tribuendum duobus exemplis ostendam. In ATHENAEI Codice unico et in apographis legitur lib. V. p. 218. f. ἔφευγεν ἄγων δὲ οὐ δύο τέλη περιπέμψαντος τῶν ἱππέων, ubi e THUCYDIDE IV. 96 dudum correctum est ἔφευγε Παγώνδου δύο τέλη κτέ. In PLATONIS *Rep.* III. p. 388. E. οὔτε ἄρα ἀνθρώπους ἀξιούς λόγου κρατούμενους ὑπὸ γέλωτος ἄν τις ποιῇ ἀποδεκτέον natum est ex ΟΤΤΑΡΑ, in quo οὔτοι ἄρα inest in οὔτ᾽ ἄρα more Attico conflatum. In farragine variarum scripturarum saepe huius rei impressa vestigia deprehendes, ut in LUCIANO 88, 5 ubi pro ἄρα ἄν alii δρᾶν exhibent, id est APAN, ἄρ' ἄν, et passim similia apud eundem et caeteros. Saepe antiquissima vitia huius rei certum indicium faciunt. Luculentum imprimis exemplum est in LUCIANO 12, 14, ubi CHARON edoctus a CLOTHO quis vitae exitus maneat arrogantissimos mortalium CROESUM, CYRUM, POLYCRATEM exclamat: Ἄγαμαι Κλωθοῦς γεννικῆς. καὶ αὐτοῦς, ὧ βελτίστη, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀπόμεννε καὶ ἀνασκολῶπιζε, ὥς εἰδῶσιν ἄνθρωποι ὄντες. In ΚΑΙΑΤΤΟΤΣ inerat κατ' αὐτούς, quid illis facias, qui καὶ αὐτούς dederunt. Tum pro ἄγαμαι Κλωθοῦς γεννικῆς reci-

piendum fuerat ex aliis libris: εὖγε, Κλωθοῖ, γεννικῶς κατ' αὐτοὺς, ὧ βελτίῳ. Tantilla res in PLATONIS codicibus efficit, ut homo venustissimus et, si quis alius, urbanus, subrusticus esse videatur. Legitur in *Symposio* p. 213. E. ἄρχοντα αἰροῦμαι, ἕως ἂν ὑμεῖς ἱκανῶς πῖντε, ἑμαυτόν. ἀλλὰ Φερέτω Ἀγάθων εἴ τι ἐστὶν ἑκπῶμα μέγα. μᾶλλον δὲ οὐδὲν δεῖ, ἀλλὰ Φέρε, παῖ, Φάναι, τὸν ψυκτῆρα ἐκεῖνον. Rustici est dicere Φερέτω Ἀγάθων, servile hoc ministerium est et multi servuli adstabant: deinde satis imperiosum est Φερέτω Ἀγάθων, utrumque vitium ab AL-CIBIADIS et AGATHONIS persona alienum est. Subest idem vitium, quod DOBRÆUS perite sustulit ex HERMIPPO ATHENAEI XII. p. 524. f. χαίρω διαπόντιον σράτευμα, τί πράττομεν; quemadmodum ille rectissime restituit:

χαῖρ', ὧ διαπόντιον

σράτευμα, τί πράττομεν;

sic nos PLATONIS manum sic restituemus: ἀλλὰ Φέρετ', ὧ Ἀγάθων, εἴ τι ἐστὶν ἑκπῶμα μέγα.

Subiiciam nunc locos LUCIANI aliquammultos, in quibus dicendi genus et *Graecitatis* usus sine labe est, at sententia aegra et inepta et male sana circumambulat ob aliquod vitium, quod longa dies et incuria hominum affricuerunt. Horum bona pars sanari potest, et malum a perito medico simul deprehenditur et curatur, sunt quaedam insanabilia, a quibus manum melius abstinebis, estque boni critici, quod ipsius LUCIANI verbis iuvat dicere (29, 4). πάντων πρῶτον τοῦτο συνορᾶν εἴτε ἰάσιμόν ἐστι τὸ νόσημα εἴτ' ἀνήκεστον καὶ ὑπερβεβηκὸς τοὺς ὅρους τῆς τέχνης, ubi malum est manifestum, remedium non est, obscuratis et deletis antiquae scripturae omnibus indiciis vestigiisque. Certa parata est medicina LUCIANI loco 2, 2, ubi suam facundiam et dicendi facultatem comparat cum iis, ὅποσοι ἐν δίκαις εὐδοκιμοῦσι ξὺν ἀληθείᾳ ποιούμενοι τοὺς ἀγῶνας: iis, quae nos dicimus, inquit, οὔτε κίνησις ὁμοία πρόσεστιν οὔτε ψυχῆς δεῖγμά τι ἀλλὰ τέρψις ἄλλως καὶ παιδιὰ τὸ πρᾶγμα. Nihil significat δεῖγμα aut δεικνύναι τὴν ψυχὴν. Quid sit verum PLATONIS locus aperiet *de Rep.* V. p. 474. D. πάντες οἱ ἐν ᾧρᾳ τὸν φιλόπαιδα καὶ ἐρωτικὸν ἀμηνέπη δάκνουσί τε καὶ κινουσι, quidquid autem animum vehementer commouet δάκνειν τὴν καρδίαν, τὴν ψυχὴν δάκνειν dicitur. Pulchre SOPHOCLES:

οὐκ ἔστιν οὐδὲν χρῆμ' ἐλευθέρου δάκνον
 ψυχὴν ὁμοίως ἀνδρὸς ὡς ἀτιμία.

vide quae conghesserunt Intt. ad *Acharnenses* vs. 1. Saepe λόγοι dicuntur δάκνειν, ut PLATO dixit *Sympos.* p. 218. Α. δηχθεὶς ὑπὸ τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ λόγων, hinc igitur οὔτε ψυχῆς δῆγμα τι rep-
 nendum esse censeo.

Periit iocus 4, 12. ὁ σαυρὸς ὑπὸ τούτου μὲν (τοῦ ταῦ) ἐδημι-
 ουργήθη, ὑπὸ δὲ ἀνθρώπων ὀνομάζεται, dicitur crux istius opera (ut
 vertunt) effecta esse, sine sensu ut opinor. Dixerat scriptor le-
 pidus crucem ab odiosa littera T et *formam* accepisse et *nomen*,
 corrige ἀπὸ τούτου ad *huius formam*.

Non est sanum quod PARIS 8, 20, 16 dicit ad VENEREM:
 οὐκοῦν ἐπὶ τούτοις δίδωμι τὸ μῆλον, ἐπὶ τούτοις λάμβανε, multi
 iam olim haec tentarunt. Qui codicem D scripsit, expunxit ἐπὶ
 τούτοις λάμβανε, qui M. descripsit δίδωμί σοι de suo dedit, ut
 permulta alia novavit. Arripuit hoc BEKKERUS ita, ut VENEREM
 faceret respondentem ἐπὶ τούτοις λαμβάνω. Nihil horum elegan-
 tissimi ingenii scriptor pro suo agnoverit. Fecerat VENEREM post
 novas pollicitationes blande dicentem: οὐκοῦν ἐπὶ τούτοις δίδου
 μοι τὸ μῆλον, cui PARIS malum porrigens: ἐπὶ τούτοις λάμβανε,
 inquit, quo dicto aptissime dialogum concludit.

Absurdus etiam est quod legitur in dialogo 23 § 2. γελοῖον
 γάρ τί σοι διηγήσομαι, πρῶην ἐν Λαμψακῷ γενόμενος ἐγὼ μὲν
 παρῆειν τὴν πόλιν, ὁ δὲ (Πρίλαπος) ὑποδεξάμενός με καὶ ξενίσας
 κτέ. Difficile est dicere utrum horum verborum compositio an
 significatio sit absurdior. Quum essem nuper *Lampsaci* ego prae-
 teribat urbem et ille me hospitio excepit, nam γενόμενος non
 potest cum διηγήσομαι coniungi. Rescribe γελοῖόν τι — πρῶην
 ἐν Λαμψακῷ γενόμενον. ἐγὼ μὲν κτέ. Compara, quia similli-
 mum est, 58, 7. θέλω γοῦν σοι διηγήσασθαι τι Πυθοῖ γενόμενον.

Intelligi non potest 10, 27, 9. τί τοῦτο; ἄρα τὸ φίλτρον αὐ-
 τοῦς ἔχει τοῦ βίου; quia quod sit τὸ φίλτρον τοῦ βίου nemo
 novit. Non fugit hoc HEMSTERHUSIUM, qui τι φίλτρον coniecit.
 Aliquid opis attulit BEKKERUS, qui τί τοῦτο ἄρα τὸ φίλτρον recte
 continuavit, sed soloecum erit nisi articulum deleveris. Genu-
 inum est: τί τοῦτ' ἄρα φίλτρον αὐτοῦς ἔχει τοῦ βίου;

Pessime mulcatus est locus 11, 4 περὶ τῶν ἐναντιωτάτων ἑκα-
 σος αὐτῶν (τῶν φιλοσόφων) λέγων σφόδρα νικῶντας καὶ πιθανοὺς

λόγους ἐπορίζετο ὥς μήτε τῷ θερμὸν τὸ αὐτὸ πρᾶγμα λέγοντι μήτε τῷ ψυχρὸν ἀντιλέγειν ἔχειν καὶ ταῦτα εἰδὸτα σαφῶς ὥς οὐκ ἂν ποτε θερμὸν εἴη τι καὶ ψυχρὸν ἐν ταύτῳ χρόνῳ. Luce clarius est LUCIANUM in hunc modum scripsisse: μηδὲ τῷ θερμὸν τὸ αὐτὸ πρᾶγμα λέγοντι καὶ ψυχρὸν ἀντιλέγειν ἔχειν. Si quis conabitur his ἀντιλέγειν, subvenient mihi, spero, philosophi et dialectici saniores. In eodem Dialogo § 21 bonum TIRESIÆ consilium scribae depravarunt. ὁ τῶν ιδιωτῶν ἄριστος βίος, inquit, ὥς τῆς ἀφροσύνης παυσάμενος — τοῦτο μόνον ἐξ ἅπαντος θηράσῃ, ὅπως τὸ παρὸν εὖ θέμενος παραδράμῃς γελῶν τὰ πολλά. Suadentis erat dicere ὥς — θήρασαι, deinde παραδραμεῖ reponendum, et ὥς quidem BEKKERUS quoque reperit sed necessarius est in talibus imperativi usus, futurum ita demum recte ponitur, si conditio quaedam apponitur huiusmodi: εἴπερ εὖ φρονεῖς, ἔαν σωφρονῇς, aut simile quid, unde emendandus crit locus AESCHINIS in *Ctesiph.* § 242. ἀπὸ μὲν οὖν τῆς ἀναισχύντου πραγματείας, ἔαν σωφρονῇς, ἀποστήσει, ποιήσαι δὲ, ὧς Κτησιφῶν, διὰ σαυτοῦ τὴν ἀπολογίαν, necessarium prorsus est ποιήσει. Eodem remedio utendum in re non multum dissimili in eiusdem *Timarchea* § 191. ἐξαιρεῖτ' οὖν, ὧς Ἀθηναῖοι, τὰς τοιαύτας φύσεις καὶ τὰ τῶν νέων ζηλώματα ἐπ' ἀρετὴν προτρέψασθε. Multo melius Orator dixerat et ad iudicum animos inflammandus efficacius: ἐξαιρεῖτε — καὶ — προτρέψετε, ut in oraculo ἄκρον λαβὲ καὶ μέσον ἔξεις, aut in alio, quod PHILIPPO datum esse narrant, et multi alii probatum longo usu retinent:

Ἀργυρέαις λόγχαισι μάχου καὶ πάντα κρατήσεις.

et quis non ita saepe loquitur?

In *Piscatore* 15, 27. καὶ σὲ ἀξιοῦμεν τιμωρήσειν ἡμῖν τὰ αἰσχισα ὑβρισμένοις, recte cogitantibus αἰσχισα displicebit, non αἰσχρὰ ὕβρις dicitur, non αἰσχρῶς ὑβρίζειν, quia non est cui opponatur καλὴ ὕβρις, neque ὑβρίζειν καλῶς. Restitue τὰ ἔσχατα ὑβρισμένοις. Ibid. § 38 ἀνατίθεμαι τὰ κατηγορούμενα est negligentius dictum, quam ut acuto Graeco excidere potuerit. Corrige τὰ κατηγορημένα. et § 41 καὶ παλάθην ἰσχάδων οὗτός γε προσεπλήψεται, alienissimum est ab ea re ἐπιλαμβάνειν, hinc BEKKERUS προσλήψεται de suo scripsit. Lenius est προσέτι λήψεται.

In ultima paragrapho *Piscatoris* verba sic sunt scribenda et disponenda, ut philosophorum aliquis dicat: ποῖ δὲ καὶ πρῶτον ἀπέναι δεήσει; μῶν ἐς τὴν Ἀκαδήμειαν ἢ ἐς τὴν Στοάν ἢ ἀπὸ τοῦ Λυκείου ποιησόμεθα τὴν ἀρχήν; et respondeat PARRHESIADÉS: οὐδὲν διοίσει τοῦτο, πλὴν οἶδ' ἐγὼ κτέ.

Sensu vacuum est 16, 1 κλωπεύει ὁ γεννάδας παρελθών, interpretibus παρελθών videtur obiter significare: ipsi haec ἐν παρ-
ῳδῳ, non diligenter et accurate inspexerunt; pervulgato errore scriptum est pro περιελθών. In § 3 ὁ μάταιος ἀπεδίδρασκεν ὡς ἐπιβιώναι δυνάμενος, aliud est ἀναβιώναι, aliud ἐπιβιώναι, illud est reviviscere, hoc superstitem esse ut § 8, itaque intelligentem lectorem offendet. Emenda ἔτι βιώναι. In § 10 ἐγγυητὰς ὑμῖν ἔτοιμος παρασχέσθαι τοῦ τάχους καὶ τῆς ἐπανόδου, satis diu particula καὶ ludificata lectores est, nunc tandem removeatur. Non est vocula, quae facilius irrepit quam καὶ, et passim expellenda est. In XENOPHONTIS *Hellenicis* II. III. 17 editur ἀπο-
θησκόντων πολλῶν καὶ ἀδίκως, sentisne καὶ male abundare? In AESCHINE *de F. L.* p. 37, 41 ἐκέλευον ἡμᾶς τῆς ἐν Σαλαμῖνι ναυ-
μαχίας μεμνήσθαι καὶ τῶν τάφων [καὶ] τῶν προγόνων, importu-
nam particulam tres optimi codd. omittunt, si cui forte in eo loco codicibus opus esse videbitur. In STOBÆI *Eclog. Phys.* II. p. 24. locus est ARCHYTÆ: ταῦτα γὰρ δύο ἐντὶ καὶ οὐχ ἐν ὀνόματι. Καὶ τί δὲ θέλω καὶ τοῦτο δεῖξαι, posterius καὶ omittunt codices, optime, nam legendum est, καὶ οὐχ ἐν. ὀνόματι δὲ θέλω κτέ. ubi ὀνόματι est exemplo. In *Floril.* XLIII. 94. HIPPODAMUS Pythagoreus dicit: τυραννίδος γὰρ οὐδεμία χρεῖα ταῖς πόλεσιν εἰ μὴ πω καὶ τᾶς ὀλιγαρχίας ἐπὶ βραχὺ, emenda αἱ μὴ ποκα. Peius laborat ECPHANTUS XLVIII. 64 cui redde οὐ κα εἶπετο πειθόμενος αὐτῷ pro οὐκ αἰέποτε. In § 15. ἡγούμενῃ εἰς τὸ πρόσω ὁρῶν, neque hoc idem est atque βλέπων, et nihil hoc ad rem, si quis καὶ anteriora prospici' ut vertunt. In ΟΡΩΝ latet ΘΕΩΝ, θέων, quod boni et strenui ducis est. Quod mox sequitur τὰ πράγματα ἐς τὸ ἔμ-
παλιν ἀνατετραμμένα, sive quod BEKKERUS revocavit: ἐς τοῦμπα-
λιν ἀνετραμμένα, neutrum satisfacit: ἀνατρέπειν est τᾶν κατὰ ποιεῖν cum calamitatis et exitii significatione, evertere, pervertere quod stabat vel florebat: ἀνατρέπειν τράπεζαν, σήλην, οἶκον, σκάφος, ἀρχήν, τὰ πράγματα, τὴν πόλιν, similia: ἀνατρέφειν significat τὰ ἐντὸς ποιεῖν ἐκτός sine malo aut detrimento, ut si

quis *pallium* vertit: utrumque ab hoc loco alienum est. Quod requiritur in *contrarium* *vertere* est ἀντιστρέφειν; itaque restitue ἀντετραμμένα. Passim in libris τετραμμένος et ἐτραμμένος permiscuntur, ut λαβεῖν et βαλεῖν, καθεῖναι et καταθεῖναι, similiter ἀνατετραμμένος, ἀνετραμμένος, ἀντετραμμένος. Quia haec certo discrimine inter se distincta sunt facillima est optio, si librarios audebis contemnere. Confusa haec sunt 8, 10, 2. 10, 6, 2. 18, 1 et 19, 10, ubi repones quod necessarium esse videbis. Contra ἀντιστρέψας irrepserat 45, 10. ἀντιστρέψας τὸ τριβώνιον ὥς ἐπὶ τοῦ καθαρωτέρου γένοιτο ἢ ἀναβολή, ubi duo optimi codd. A G dederunt ἀναστρέψας, quod vel sine libris restitui debebat.

Nemo facile intelliget quid sit quod legitur 17, 17. ἐπειδὴν δὲ πατηθῇ πολλάκις (τὰ ὑποδήματα) καὶ ὑπὸ τοῦ πηλοῦ ἀναπλησθῇ ὑπὸ τῇ κλίνῃ ἐρρίψεται, nisi qui reperire poterit quid sit ὁ πηλὸς ἀναπλάσσει τὰ ὑποδήματα. Statim in mentem venit verbi ἀναπλησθῆναι. ἀναπίμπλασθαι, quod ut ἀνάπλεως cum sordibus et immunditiis coniungitur, ut *plenus pulveris, cruoris, aranearum, squaloris*, ut contraria sint ἀνάπλεως et καθαρός, ἀναπίμπλασθαι et καθαρεύειν, vide RUBEKENIUM ad TIMAEUM p. 31. Proprie dixit LUCIANUS 5, 2. ἀναπλησθήσονται τῆς ἀσβόλου et hoc loco dixerat καὶ τοῦ πηλοῦ ἀναπλησθῇ, quod ipsum est adscriptum in margine Aldinae a viro docto, qui acutius cernebat quam omnium codicum librarii, quem tamen nemo vidit rem acu tetigisse.

Quo sensu putabimus καὶ esse additum 20, 34. μέχρι δὴ τινὰ γυναῖκα ξένην τολμῆσαι καὶ εἰπεῖν ὅπως ἔχοι. quantillum erat corrigere κατεπειν *indiciū fecisse*. Ibid. § 52. ὁδοὶ πολλάί εἰσιν ἐπὶ φιλοσοφίαν ἐκάστη καὶ ἀρετὴν ἄγειν φάσκουσαι, ἢ δὲ ἀληθὴς ἐν αὐταῖς ἄδηλος, quam absurdum sit φάσκουσai si cui demonstrare vellem iniuriam ei facerem. Ecquis est tam obtuso ingenio ut hoc non statim admonitus sentiat? una tantum est emendandi via, ut δοκοῦσαι rescribatur. Quam viam nunc § 69. σύντομόν τινὰ καὶ ἀρίστην dixisse videtur, eam ipse, opinor, ῥάστην dixerat. Qui se vident oleum et operam perdidisse non dicunt quod nunc § 71. legitur ἀπολεῖται μοι τὰ τοσαῦτα ἔτη καὶ ὁ κάματος ὁ πολὺς, sed ἀπόλωλεν et statim male editur οὐ μόνος ἔξω μένεις — ἀλλὰ πάντες pro οὐ σὺ μόνος et § 74.

σκοπεῖν εἴπερ δεκτέα pro εἰ παραδεκτέα. Quod etiam nunc pervulgatum est dicere § 82. περὶ τῶν παιδίων, ὥς ἀπιτέον αὐτοῖς εἰς διδασκάλου, καὶ γὰρ ἂν μηδέπω μαθεῖν ἀγαθόν τι δύνωνται ἀλλ' οὖν Φαῦλον οὐδὲν ποιήσουσιν ἐκεῖ μένοντες, omnes diceremus οἴκοι μένοντες et sic LUCIANUM quoque dixisse μένοντες indicio est, quod nunc pro ὄντες positum est: praeterea lege καὶ γὰρ μηδέπω et Φαῦλόν γ' οὐδέν. Quis non rideret si quem in circulo audiret id dicentem, quod legitur 21, 1. δ' Ἡρόδοτος ἐσκοπεῖτο πρὸς ἑαυτὸν ὅπως ἂν τάχιστα περιβόητος γένοιτο καὶ αὐτὸς καὶ τὰ συγγραμμάτια, hoc est quod ISOCRATES dicit τὸν Φειδίαν κοροπλάθον καλεῖν, SOLANUS optime συγγράμματα restituit, sed nemo accepit.

Quo iure aut more dictum est 24, δ. πᾶσαν ἂν ἴδοις τὴν πόλιν τῶν Ἀθηναίων? Interpres: «*omnem videas Athenarum urbem,*» tam male Graece quam Latine dictum. Rescribe Ἀθηναίων. Est in codd. compendiolum, quo, Ἀθῆναι, Ἀθήνησιν, Ἀθηναῖοι caeterique casus omnes significantur. Certa optio est intelligentibus et hoc agentibus, non istis vix singula vocabula capientibus.

Δέσποιν' ἀπασῶν πότνι' Ἀθηναίων πόλι.

est apud Comicum in DIONIS CHRYSOSTOMI orat. 64. p. 596. (ubi mox emenda οἱ γε λοιμώττουσι pro λιμώττουσι). Sic omnes, et hinc ἐν τῇ Κεχνηναίων πόλει lusit ille. In PLATONIS Gorgia p. 44b E τὰ τεῖχη τῶν Ἀθηναίων duo ultima delenda sunt. Exigua lineola sarciet damnum, quod accepit locus 25, 4. in mentione τῶν Φροντίδων, ὅσαι τῷ συγγραφεῖ ἐνεῖσιν. dicuntur Φροντίδες rebus ἐνεῖναι, homines ἔχουσι Φροντίδας. Scriptum erat ΣΤΥΓΓΡΑΦΕῖ i. e. συγγράφειν, quod ex nonnullis libris perperam IACOBITZ mutavit, bene BEKKERUS revocavit. In § 15. pro τὰ αὐτοῦ ἐκείνου corrige τὰ αὐτὰ ἐκείνῳ et § 32. τὰ ἀξιοθέατα pro ἀξιόρατα. Quod in § 42. τέλος τῆς ἰσορίας esse dicitur ὥς εἶποτε καὶ αὐθις τὰ ὅμοια καταλάβοι ἔχοιεν πρὸς τὰ προγεγραμμένα ἀποβλέποντες εὖ χρῆσθαι τοῖς ἐν ποσὶν ita verum erit e recte dictum si προγεγραμμένα emendabis in προγεγενημένα. Bonus historicus debet esse (§ 47), ut verum dispiciat in re incerta, σοχαστικός τις καὶ συνθετικός τοῦ πιθανωτέρου. Idem est boni Critici officium, itaque diligenter audiendum, quid praecipiat, at equidem non assequor quid sit in re dubia τὸ

πιθανώτερον συντιθέναι. Interpres *argumentis elicere* posuit suo arbitratu. Expunge unam litterulam et prudens consilium exhibit, debet esse συνετικός τοῦ πιθανωτέρου et hoc mihi concedet quicumque et ipse potest τοῦ πιθανωτέρου συνιέναι. At, dixerit aliquis, συνετικός nusquam mihi lectum est et vereor ut fuerit in usu. Non est haec magna difficultas: talia sibi quisque pro re nata fingit, parata materia est, analogia certa et in huiusmodi adiectivis cuilibet permissa. Ecquem putas ARISTOPHANEM auctorem habuisse, quo diceret in *Equitibus* vs. 1378:

συνερκτικός γάρ ἐσι καὶ περαντικός
καὶ γνωμοτυπικός καὶ σαφής καὶ κρουσικός
καταληπτικός τ' ἄριστα τοῦ θορυβητικοῦ.

— οὐκ οὖν καταδακτυλικός σὺ τοῦ λαλητικοῦ.

at comicus est, inquires, et solent τὰ τοιαῦτα παίζειν, hic omnia serio aguntur et iocandi non est locus. Dabo igitur alium locum ipsius LUCIANI, in quo iterum ipse fingit adiectivum huiusmodi. Volebat dicere 33, 36. posse saltandi perfectum artificium τὰ ἐννοηθέντα ἐξαγορεύειν καὶ τὰ φανῆ σαφηνίζειν, dixit ἡ δρχησίς ἐσι τῶν ἐννοηθέντων ἐξαγορευτική καὶ τῶν ἀφανῶν σαφηνιστική idque philosophus dicit totus ad gravitatem compositus. Nemo umquam vidit aut legit ἐξαγορευτικός, nisi hoc uno loco, sed subiecit LUCIANO analogia certa, qua utebantur omnes suo arbitratu, quamquam non omnes eleganter aut venuste. Est aliquid inter PLATONEM in *Sophista* permulta huiusmodi nova fingentem et TZETZEN passim talia effutientem; συνετικός intelligentibus PLATONE quam TZETZE videbitur dignius.

Vocula negligenter addita corrumpit locum 32, 4. μή με νομίσῃς ἐφ' ὕβρει ταῦτα τοῦ Πυθαγόρου λέγειν ἢ συνάπτειν πειρώμενον αὐτοῦς κτέ. qui haec volet intelligere particulam ἢ expungat et nihil supererit molestiae.

In *Lexiphane* 34, 7. commemorantur pocula εὐρυχανδῆ τε καὶ ἄλλα εὖσομα, quae sint εὖσομα ποτήρια difficile dictu est, quia nec sunt nec fuerunt. Repone σύσομα, quae opponuntur τοῖς εὐρυχανδέσι: neque magis notum est μερμέριον κακόν § 11. notissimum est Τερμέριον κακόν. vid. PLUTARCH. in *Theseo* XI. Vitiosae scripturae imposuere RUHNKENIO ad TIMAEUM p. 178. In praecedentibus ridicule dicitur pater ipse filiam eo die nupturam καλλύνειν; non est hoc virile officium, nedum patris: pro καὶ

ἤδη ἐκάλλυνεν αὐτήν scribe ἐκάλλυνον. In § 14. ἡδίων ἂν εὐζω-
 ροτέρῳ ὑποπυκνάζοιμι, nihili est ὑποπυκνάζειν. XENOPHONTIS io-
 cus Symp. II. 16. Atticistas in errorem induxit. Attici dictum
 est: ἦν δ' ἡμῖν οἱ παῖδες μικραῖς κύλιξι πυκνὰ ἐπιψεκάζωσιν, hinc
 Atticistae ὑποψεκάζειν pro ὑποπίνειν effinxerunt, vid. POLLUCEM
 VI. 19 et 30. hinc *Lexiphanes* πυκνὰ ὑποψεκάζοιμι videtur ar-
 ripuisse. Abundat iterum inepte vocula ἢ § 17. δοκεῖς δέ μοι
 μήτε φίλον τινὰ ἢ οἰκεῖον ἢ εὖνουν ἔχειν, corrige sodes ἢ οἰκεῖον
 εὖνουν, multi sunt οἰκεῖτοι μὲν, εὖνοι δ' οὐ, neque dici potest
 ἔχω εὖνουν τινά. In sequenti dialogo 35, 3. μυρία κατὰ τὸν
 ἐνιαυτὸν, ἐφ' ὅτῳ συνεῖναι τοῖς νέοις, emenda ἐφ' ᾧ τε συνεῖναι,
 ut Graeci omnes loquuntur. In vita *Demonactis* 57, 1. ὅσα ἡ
 λησὰς αἵρων ἔπραξεν ἢ ὁδοποιῶν τὰ ἄβατα, nihil est λησὰς αἵ-
 ρων: dicebant Graeci eo sensu, quem locus postulat, καθαίρειν
 λησὰς, ληστήρια, λησικά, et quaelibet huiusmodi pestis si ex-
 scinditur καθαίρεσθαι dicitur, unde κάθαρμα est natum. Hinc
 obiler purgare mendo PLATONEM licet in *Menexeno* p. 241 D.
 τοῖς τῶν προτέρων ἔργοις τέλος τῆς σωτηρίας ἐπέθεσαν ἀνακαθη-
 ράμενοι καὶ ἐξελάσαντες πᾶν τὸ βαρβαρικὸν ἐκ τῆς θαλάττης,
 verbum acerrimum ἀνακαθηράμενοι non fert languidum et iners
 καὶ ἐξελάσαντες sibi a mala manu appensum. Peius etiam THU-
 CYDIDEM mulcarunt librarii in eodem argumento I. 4. Μίνως τῶν
 Κυκλάδων νήσων ἤρξε — τό τε λησικὸν ὡς εἰκὸς καθήρει ἐκ τῆς
 θαλάττης, quis non videt veram scripturam hanc emergere
 ἐκάθηρεν ἐκ τῆς θαλάττης? Quae apud LUCIANUM praecedunt ἢ
 ὑπαιθρος δίαίτα καὶ ἢ ἐπίπονος εὐνή adhuc omnes frustra exer-
 cuerunt, ἢ ἐπὶ πόας εὐνή (quod DINDORFIUS recepit) mollior est
 quam ut in tam duro corpore aliquid habeat admirationis: in
 ΕΠΙΠΟΝΟC suspicor ΕΠΗΙΟΝΟC, ἐπ' ἥόνος, latere. In § 11.
 οὔτε θύων ᾤφθη πώποτε οὔτ' ἐμυήθη μόνος ἀπάντων ταῖς Ἐλευ-
 σινίαις, tenemus interpolatorem. Nemo dicebat τὰς Ἐλευσινίας
 αὐτὸν μυεῖσθαι ταῖς Ἐλευσινίαις, dicebant omnes τὸ θεῶ, μυεῖσθαι
 τοῖν θεοῖν, τὰ τοῖν θεοῖν μυστήρια, deinde μυεῖσθαι τὰ μεγάλα, τὰ
 μικρά. Graeculi coeperunt dicere τὰ Ἐλευσίνια μυεῖσθαι. Certa
 fraus deprensa est 16, 22. ἐτελέσθης γὰρ, ᾧ Κυνίσκε, τὰ Ἐλευ-
 σίνια δηλὸν ὅτι, ubi in aliis est δηλονότι τὰ Ἐλευσίνια, in aliis
 τὰ Ἐλευσίνια δηλονότι et ne sic quidem additamentum lectoris
 agnoscunt. Eodem modo in *Demonacte* expunge ταῖς Ἐλευσι-

νίαις. Si quis *Athenis Atticis* dicitur *μόνος ἀπάντων οὐ μυηθῆναι* nihil amplius desideramus. In § 14 verba stolidi iactatoris in hunc modum sunt constituenda: ἂν Ἀριστοτέλης με καλῇ, ἐπὶ τὸ Λύκειον ἔψομαι. ἂν Πλάτων, ἐπὶ τὴν Ἀκαδήμειαν ἀφίξομαι. ἂν Ζήνων, ἐν τῇ Ποικίλῃ διατρίψω. ἂν Πυθαγόρας, σιωπήσομαι. In § 16. ἐβόων ἐπὶ τὸν ἀνθύπατον ἰέναι. ὁ δὲ Δημῶναξ· μηδαμῶς, ἔφη, ὦ ἄνδρες, πρὸς τὸν ἀνθύπατον ἀλλ' ἐπὶ τὸν ἱατρόν, ne ineptiant acuti Attici, corrige ἐβόων πρὸς τὸν ἀνθύπατον ἰέναι: medicus arcessi poterat, Proconsul non item. In § 45. ἐρομένου δέ τινος· ὁποῖα νομίζεις τὰ ἐν ἄδου; turpe vitium pro νομίζει. In *Amoribus* 38, 5. πᾶσαν οὖν ἐπιτιμήσεως ἀφορμὴν ἐκποδῶν ἀποθέμενος de certa coniectura reponi poterat ὑποτιμήσεως, nisi plerique omnes Codices hanc ipsam necessariam lectionem servarent. Non est recepta quia non est intellecta: ὑποτιμᾶσθαι apud Graeculos est *excusare*, et ὑποτίμησις *excusatio*, vid. Intt. ad *HESYCHIUM* v. ὑποτιμήσεως: προφάσεως. § 12. ἄμπελοι πυκνοῖς κατήρτηντο βότρυσιν, intelligi non potest, sed κατήρτυντο verum est, ut συγκραθέν pro σύγκρατον et ἰλαρὰ κλίσια pro ἰλαρὰ κλισίαι, denique ὁ χωριτικὸς ὄχλος pro πολιτικός (ul supra 11 εὐχειρίας pro εὐχερείας) occupavit BEKKERUS. Perit scitum proverbium § 27. πλέον, ὥς φασιν, οὐδὲν ἂν ὀχλήσειας, ἡδονὴ δ' οὐδ' ἡτισοῦν. BEKKERUS suam correctiunculam recepit οὐδὲν ἐνοχλήσεως, at non vidisti ὅτι Τὸ φάρμακόν σου τὴν νόσον μεῖζω ποιεῖ. Verum esse arbitror πλέον οὐδὲν ἀνοχλησίας, quod apertum est et rei optime convenit. In § 34 dicitur humanum genus in rerum principio habitasse σπήλυγγας ὀρῶν ἢ παλαιῶν ῥιζῶν ἢ φυτῶν αὖα κοιλώματα, satis in hoc genere philosophis ludere datum est, ut manifesto absurdus sit abstinendum. *Arbores* dici palam est: itaque e φυτῶν facile φηγῶν eruas: res ipsa magis quam litterarum vestigia ducit ad παλαιῶν δρυῶν ἢ φηγῶν αὖα κοιλώματα.

Diversitas quaedam scripturae est in codd. solemnis, quam si semel recte animadverteris multos errores inde susceptos nullo negotio corriges. In § 40. editur δεῖ δὲ τῶν νέων ἐρᾶν, ὥς Ἀλκιβιάδου Σωκράτης, ὃς ὑπὸ μιᾷ χλαμύδι πατρὸς ὕπνου ἐκοιμήθη. Reponunt docti homines ὑπὸ μιᾷ χλανίδι ex § 54 ὑπὸ μίαν χλανίδα κλιθείς idque, opinor, verum est. Solent autem χλαμύς et χλανίς scribarum socordia inter se permutari sic

ut saepius ubi *χλανίς* necessarium est *χλαμύς* inepte legatur, rarissime *χλανίς* occurrat, ubi *paludamentum* vel *sagum* appareat dici oportere. Confunduntur haec in *Timone* 5, 38. ubi ἀντὶ μαλακῆς *χλανίδος* est in duobus libris, caeteri omnes per inepte ἀντὶ μαλακῆς *χλαμύδος* exhibent. In *PLUTARCHI* vita *Caionis minoris* cap. 13. εἶδε περὶ τὰς πύλας ἔξω πλῆθος ἀνθρώπων —, ἐν οἷς ἔφηβοι μὲν χωρὶς ἐν *χλαμύσι* καὶ παῖδες ἐτέρωθι κοσμίως εἰσῆκεσαν, omnia erant ad laetitiam et festivitatem comparata et stabant, credo, ἔφηβοι μὲν χωρὶς ἐν *χλανίσσι* καὶ παῖδες ἐτέρωθεν (sic leg.) κοσμίως. In praecedenti vita *Phocionis* cap. 20 severe *Phocion* luxuria et mollitie diffluentem *DEMADEM* sic carpit: πάννυ γοῦν πρέψειεν ἂν σοὶ μύρου τοσοῦτον ὅζοντι καὶ *χλαμύδα* τοιαύτην φοροῦντι συμβουλεύειν Ἀθηναίοις περὶ *Φιδιτίων* καὶ τὸν *Λυκοῦργον* ἐπαινεῖν, inepte dictum erit donec *χλανίδα* τοιαύτην receperis, quemadmodum *AESCHINES* *DEMOSTHENI* cultum corporis nimis accuratum nitidum venustumque exprobrans ei τὰ κομψὰ ταῦτα *χλανίσκια* exprobrat in *Timarchea* p. 18, 30. Tertium inolevit vitium idem in vita *Antonii* cap. 34. *Πτολεμαῖον* δὲ προήγαγε κρηπῖσι καὶ *χλαμύδι* καὶ καυσία διαδηματοφόρῳ κεκοσμημένον, non satis convenit paludamento cum *crepidis*, quae *χλανίδι* melius consociantur. Videbis semel et iterum *χλαμύς* et *χλανίς* confusa apud *LUCIANUM* 38. § 44 et 49 et saepius apud alios. Repone deinde § 39. αἷσχιον νομιεῖ θηρίον, noli retinere § 47. absurdam scripturam πέπλου εὐπήκτους ὑφάς pro εὐπήνους, corrige § 50 παρείκατε pro παρήκατε et in § 53. restitue ex *EURIPIDIS Oreste* 14.

καίτοι τί τᾶρρητ' ἀναμετρήσασθαι με δεῖ;

In *Imaginibus* 39, 7. τὸ δὲ ἄλλο σῶμα ὃ Ἀπελλῆς δειξάτω κατὰ τὴν Πακάτην μάλισα, memoriam servat et nomen ipsum formosissimae mulieris *ABLIANUS* V. H. XII. 34. Ἀπελλῆς ἦρα τῆς Ἀλεξάνδρου παλλακῆς, ἥπερ ὄνομα ἦν Παγκάση, τὸ δὲ γένος Λαρισαία ἦν, ubi *KUHNIUS* et *PERIZONIUS* admonuere rescribendum in *LUCIANO* κατὰ τὴν Παγκάσην sed nemo obtemperavit.

In *Toxari*, suavissimo libello, vitium est 41, 9. ὅτι δὲ οἱ φίλοι Σκύθαι πολὺ πισότεροι τῶν Ἑλλήνων φίλων εἰσίν, paulo etiam peius *BEKKERUS* fecit, qui recepit οἱ φίλοι οἱ Σκύθαι. dixit *LUCIANUS* idem, quod unusquisque nostrum in tali re dixisset: οἱ Σκύθαι πολὺ πισότεροι τῶν Ἑλλήνων φίλοι εἰσίν, et mox πρὸς

θεῶν τῶν Ἑλληνίων non Ἑλλήνων. Quod ibid. legitur § 27 ἀνεπεπλεύκει κατὰ τὸν Νεῖλον, id nemo mortalium aut fecit aut faciet, sed omnes ἀνὰ τὸν Νεῖλον solebant et solent, qui visunt MEMMONIS statuam et pyramides. Idem plane vitium apparet 56, 2 ἔδει γὰρ ἀναπλεῖν κατὰ τὸν Ἡριδανόν, emenda ἀνὰ τὸν Ἡριδανόν. In § 34 lege οὔτε γὰρ αὐτὸς δεῖσθαι τῶν χρημάτων ἔς' ἂν ὁ αὐτὸς ᾗ, ὅσπερ ἐστίν, quo facto videbis ultro excidere supposita ἀρκεῖσθαι ὀλίγοις δυνάμενος. In § 36. παιδιὰ τὰ ὑμέτερά ἐστι παρὰ τὰ Σκυθικὰ ἐξετάζεσθαι, vitium est in ultimo vocabulo, poterat scripsisse ἐξετασθέντα, poterat omnino omittere verbum inutile, ἐξετάζεσθαι scribere non potuit. ibid. ὡς βεβαιότατα συντιθέμεθα τὰς Φιλίας, quia quis τὴν Φιλίαν συντίθεται βεβαίαν non βεβαίως, corrige ὡς βεβαιότατας. Saepe sic peccatur et contra, ut in PLUTARCHI *Pericle* cap. 10. δοκεῖ Περικλῆς ἐρρωμενεσάτην μάχην ἐκείνην ἀγωνίσασθαι, manifesto errore scribitur. Bene habet *Iliad.* Z. 185:

καρτίσῃν δὴ τήνγε μάχην φάτο δύμεναι ἀνδρῶν.

quia dicitur μάχη καρτερά, at ἐρρωμένη μάχη non dicitur sed μάχεσθαι ἐρρωμένως. Restitue igitur ἐρρωμενέσασα τὴν μάχην ἐκείνην ἀγωνίσασθαι.

Simillima labes deturpat locum PLUTARCHI in *Aralo* cap. 17. ἡ δὲ Ἀντιγόνη σπουδὴ περὶ αὐτὸν οὐδὲν ἀπέλιπε (scrib. ἀπέλειπε) πάθει τῶν ἐμμανεσάτων ἐρώτων, quem locum ita corrigam ut MENANDRO laboranti prius subveniam, deinde MENANDER in integrum restitutus PLUTARCHO salutarem opem ferat. MENANDRI fragmentum est τοῦ Μισουμένου servatum apud PLUTARCHUM *de amore divitiarum* p. 525. A.

παρ' ἐμοὶ γὰρ ἐστὶν ἔνδον, ἔξεστιν δέ μοι
καὶ βούλομαι τοῦτ', οὐ ποιω δέ.

PLUTARCHI locus, unde haec sumpta sunt, editur in hunc modum: ἀλλ' ἐν τοῖς Θρασωνίδου κακοῖς ἐστίν·

παρ' ἐμοὶ γὰρ ἐστὶν ἔνδον, ἔξεστιν δέ μοι
καὶ βούλομαι τοῦτ'

(ὡς ἂν ἐμμανέσασα ἐρῶν τις)

οὐ ποιω δέ.

Recte MENANDRO sua:

καὶ βούλομαι τοῦθ', ὡς ἂν ἐμμανέσασα
ἐρῶν τις, οὐ ποιω δέ.

et PLUTARCHO οὐδὲν ἀπέλειπε πάθει τῶν ἐμμανέστατα ἐρώντων.
 Multa sunt adverbia, quae librarii sequiores constanti errore
 substituunt adiectivis, quae certus veterum usus postulat. Ex
 eo numero sunt αὐτομάτως, ἀσμένως, ἀκρίτως, quae passim
 in libris occurrunt aut omnibus aut plurimis pro αὐτόματος,
 ἄσμενος et ἀκρίτους, quamquam illa duo linguae usum violant,
 hoc sententiam quoque absurdam facit. Redde αὐτόματος pro
 αὐτομάτως HERODOTO I. 180. et in simili re aliis; ἀσμένους pro
 ἀσμένως THUCYDIDI IV. 21 et saepius aliis; ἀκρίτως ubicumque
 superest eodem iure emenda, quo multi multis locis dudum
 emendarunt, ut in DEMOSTHENE p. 212, 22. In AXIOCHO inepte
 editur p. 368. Ε. κατεχειροτόνησαν τῶν ἀνδρῶν ἄκριτον θάνατον
 pro ἀκρίτων. In LYSIAE fragmento 36 (e STOBÆI Floril. XLVI.
 110) οὐδὲν ἂν ἔδει τοὺς Φεύγοντας ἀπολογεῖσθαι ἀλλ' ἀκριτῇ
 ἀποθνήσκειν genuinum est ἀκρίτους. Eadem est ratio in ἐκῶν et
 ἄκων, quorum adverbii veteres non utuntur, et de ἐκόντως
 quidem et ἐκοντὶ damnandis nemo repugnat, at ἀκόντως, quam-
 quam eius eadem causa est, in civitate retinere volunt ob
 lestium quorundam corruptorum fidem. Testimonium XENO-
 PHONTI denuntiatur in Hellen. IV. viii. β. οἱ μὲν δὴ — οὐκ
 ἀκόντως ἀλλὰ προθύμως ἐπείσθησαν, qui incorruptus dixerat
 οὐκ ἄκοντες ἐπείσθησαν: additamentum est ἀλλὰ προθύμως ex
 eo genere, cuius plurima libros Xenophonteos, quos omnes ne-
 que velustos neque bonae notae habemus, obsident. Turpissi-
 mum est V. iv. 35. καὶ ἠνίασε μὲν εἰς τὰ ἔσχατα Ἀρχίδαμον,
 ὥς δ' ὑπέσχετο οὐ κατήσχυεν [ἀλλὰ μᾶλλον ἐκόσμησεν]. Nae
 non intellexit quomodo οὐ κατήσχυεν Attici dicant qui isto ad-
 ditamento opus esse credidit. Adiiciam, quia plane gemellum
 est, ISOCRATIS τοῦ καλλιεποῦς locum eadem labe affectum in
 Philippo § 148. τὸ τρόπαιον τὸ μὲν κατ' ἐκείνων ὑπὸ τῶν βαρ-
 βάρων σαθὲν ἀγαπῶσι καὶ θεωροῦσι, τὰ δ' ὑπὸ Λακεδαιμονίων
 κατὰ τῶν ἄλλων οὐκ ἐπαινοῦσιν [ἀλλ' ἀηδῶς ὀρῶσιν], quicumque
 meminit quo sensu urbani Attici dicere soleant οὐκ ἐπαινῶ, in
 quo verbi lenitas non tollit acrimoniam animi offensi et irati,
 malet ἀλλ' ἀηδῶς ὀρῶσιν iis relinquere, qui id non sentiant.
 Οὐκ ἐπαινεῖν eodem more Atheniensium ὑποκοριζομένων positum
 pro μέμφεσθαι et ἐγκκαλεῖν leve vitium concepit in Hellenicis
 VI, iii, 1. οἱ δὲ Ἀθηναῖοι ἐκπεπτωκότας μὲν ὀρῶντες ἐκ τῆς

Βοιωτίας Πλαταιέας (scrib. Πλαταιᾶς) καὶ καταπεφευγότας πρὸς αὐτούς, ἰκετεύοντας δὲ Θεσπιέας (Θεσπιᾶς) μὴ σφᾶς περιδεῖν ἀπόλιδας γενομένους οὐκέτι ἐπὴνουν τοὺς Θηβαίους, pueriliter dictum in tantis iniuriis et, ut *Atheniensibus* quidem videbatur, nefariis sceleribus, *Thebanos non ut antea laudabant*; ἔτι ex ἐπινatum est et verum est οὐκ ἐπὴνουν, quibus verbis specie lenioribus tamen animi offensio et querelae bene significantur. Eleganter et modeste Aeschines in *Ctesiphontem* § 234 ὅτι ἐπὶ τῶν νῦν καιρῶν οἱ πολλοὶ τοῖς ὀλίγοις προῖσθε τὰ τῆς δημοκρατίας ἰσχυρὰ οὐκ ἐπαινῶ, in quo opprobrii vehementia verborum lenitate mollitur. Irata *Lysistrata* vs. 70 verbis clementer dicit:

οὐκ ἐπαινῶ, Μυρρίνη,

ἤκουσαν ἄρτι περὶ τοιούτου πράγματος.

ex his facile est emendare locum in *Xenophontis Memorabilibus* II. vi. 36 ἔφη γὰρ τὰς ἀγαθὰς προμνηστρίδας (scribe προμνηστρίας) μετὰ μὲν ἀληθείας τὰγαθὰ διαγγελλούσας δεινὰς εἶναι συνάγειν ἀνθρώπους εἰς κηδείαν, ψευδομένας δ' οὐκ ἐθέλειν ἐπαινεῖν. Dixerat *Aspasia* ψευδομένας δ' οὐκ ἐπαινῶ, urbane et scite pro βδελύττομαι καὶ μισῶ, et expuncto ἐθέλειν in *Xenophonte* legendum est ψευδομένας δ' οὐκ ἐπαινεῖν. Revertor ad ἀκόντως, cui secundus testis *Plato* producitur, qui in *Protagora* dixerit p. 333 B. ὁμολόγησε καὶ μάλ' ἀκόντως, at nihil causae dices quamobrem, qui tam saepe ἄκων ex perpetuo omnium usu scripserit, semel aliter quam caeteri omnes in huiusmodi re maluerit scribere. Idem cadit in locum *Hippias minoris* p. 374 E. τὰς μὲν ἀκόντως — τὰς δὲ ἐκουσίως, qui ad fastidium usque in eo dialogo ἄκων et ἐκῶν componit et ἀκουσίως et ἐκουσίως, eum credemus semel id posuisse, quod nunc duobus tantum locis in omnibus *Atheniensium* libris legatur. In *Thucydidis* libro IV. cap. 19. πεφύκασι τοῖς ἐκουσίως ἐνδοῦσιν ἀνθησᾶσθαι *Grammaticus* in *Bekkerei Anecd.* I. p. 126. ἐκοῦσιν ἐνδοῦσιν affert, quod rectius dictum est sed iniucundum accidit ad aures. Multi sunt loci ubi adiectiva adverbiorum locum obtinent propter scribendi compendia negligenter ab indoctis expleta, quae res frequentissima est in comparativorum et superlativorum formis, quia περιφανέστερος, ἀθυμότερος, βεβαιότερος, καταδεέστερος, εὐθαρσέστατος et similia omnia ita

scribi solent ut pro -τερος et -τατος tantum τρ et ττ praecedenti litterae suprascribantur, itaque lector ex ipsa sententia supplet, quod quisque locus postulat, nam omnes casus et numeri et genera in ea scriptura continentur. Quia seriores librarii in ea re supina negligentia et turpi inscitia versati sunt, nobis est integrum vetera compendia revocare et melius explere. Expeditum hoc negotium est quia non vidi umquam unum locum, in quo anceps et ambigua esset optio. Una tantum forma vera et necessaria est intelligentibus certe quod legant et bene Graece scientibus. Dabo exempla quaedam. In *Hellenicis* III. i. 18. ἀχθομένου δὲ τοῦ Δερκυλίδου καὶ νομίζοντος ἀθυμοτέραν καὶ τὴν προσβολὴν ἔσεσθαι, dabitur mihi, credo, ipsam προσβολὴν non posse ἀθυμον dici et in ἀθυμῷ^τ aliud quid latere. Qui meminit quam saepe καί et πρὸς fuerint confusa supplebit νομίζοντος ἀθυμοτέρους πρὸς τὴν προσβολὴν ἔσεσθαι, ut in *Anabasi* I. iv. 9. εἴ τις καὶ ἀθυμότερος ἦν πρὸς τὴν ἀνάβασιν et alibi, sicuti et ἀθύμως ἔχειν πρὸς τι dicitur. In *Hellenicis* VII. i. 9 editur πρὸς τούτους εἰκὸς τοὺς συμμάχους εὐθαρσεστάτους προσιέναι, vitiose, namque Graecum est προσέρχομαι^τ θαρρῶν, sed non εὐθαρσής sed εὐθαρσῶς. Itaque in εὐθαρσεσ^τ inerat εὐθαρσέστατα. Similiter VII. iii. 8. προδότης γε μὴν τίς ἂν περιφανέστερος Εὐφρόνος εἴη; quia non dicitur προδότης ἐς περιφανής sed περιφανῶς, quo exemplo et Cicero dixit in *Verrina* I. 7, 20. aperte iam et perspicue nulla esse iudicia, et saepe Attici, apparet in περιφανέσ^τ inesse περιφανέστερον. Apud Isocratem πρὸς Δημόνικον § 36 ὥστε σοι συμβήσεται τὴν παρ' ἐκείνων εὐνοιαν βεβαιωτέραν ἔχειν, quia non dicitur ἔχω βέβαιόν τι sed βεβαίως necessarium est βεβαιότερον. Eadem opera in Isaei *Orat.* I. § 22 μέλλοντες τὴν οὐσίαν ἔξειν βεβαιωτέραν adverbium repone comparato loco in *Orat.* VI. § 30. εἰ δὲ ἀποδόμενός τι τῶν ὄντων ἀργύριον καταλίποι τοῦτο βεβαίως ἔξειν αὐτούς. Contra rectissime dicitur ἔχειν τινὰ βέβαιον φίλον, σύμμαχον, ἐρατήν, ut in *Lysistrata* vs. 1017:

ἔξδν, ὦ πονηρέ, σοι βέβαιον ἔμ' ἔχειν φίλην.

In Isocratis *Nicocle* § 17. ἦν καὶ τὴν φύσιν καταδεεστέρα^ν ἔχουσιν perperam dicitur. Graece dicitur καταδεῶς ἔχω et κατα-

δεέσερον τὸ σῶμα, τὴν ψυχὴν, τὴν οὐσίαν, τὴν φύσιν, idque reponendum est, sed forma Isocratea καταδεεσέρως, quales formas cum ἔχειν, διατιθέναι, et διακεῖσθαι iungere amant qui nitidissime scribunt. Copiam harum formarum collegit ΜΑΤΤΘΙΑΣ in *Grammat. Ampliss.* § 262. quibus unam addam, ut ΣΟΦΟΚΛΗΣ fragmento misere habito salutem asseram. Exstat in ΣΤΟΒΑΕΙ *Florilegio* XX. 32:

ἄνους ἐκεῖνος, αἱ δ' ἀνούστεραι ἔτι
ἐκεῖνον ἡμύναντο καρτερόν.

restitue:

ἄνους ἐκεῖνος, αἱ δ' ἀνουσέρως ἔτι
ἐκεῖνον ἡμύναντο [πρὸς τὸ] καρτερόν.

Eodem exemplo apud ΑΝΤΙΡΗΟΝΤΕΜ de caede Herodis § 18. ubi vulgatur προθυμοτέρους ἔχειν corrigendum est προθυμοτέρως, quia sensus est προθυμοτέρους εἶναι. Manifestior etiam res est in talibus, quale est apud ΘΥΚΥΔΙΔΕΜ VIII. 45. ἵνα μὴ οἱ ναῦται τὰ σώματα χεῖρῳ ἔχῃσι δαπανῶντες ἐς τοιαῦτα, ἀφ' ὧν ἡ ἀσθένεια ξυμβαίνει, quis nescit dici κακῶς ἔχω τὸ σῶμα et εὖ ἔχω, non κακόν et ἀγαθόν? Itaque rescribe χεῖρον et expuncto articulo ἀφ' ὧν ἀσθένεια. Eadem inepte confusa videbis in ΙΣΟΚΡΑΤΙΣ oratione de Pace § 125 ὑπομένομεν τὸν δῆμον χεῖρῳ πράττοντα τῶν ταῖς ὀλιγαρχίαις δουλευόντων, quis ferat dicentem πράττω κακά pro κακῶς, aut ἀγαθά pro εὖ, aut καλά pro καλῶς, aut μέτρια pro μετρίως? Tandem χεῖρον Urbinas attulit. Dicitur πράττω καλόν τι pro καλῶς, et ἀγαθόν τι vel χρηστόν τι pro εὖ. Satis mirari non possum, quomodo ΒΕΡΓΚΙΟΥΣ in Pace vs. 215 retinere potuerit immanem barbarismum:

εἰ δ' αὖ τι πράξαιντ' ἀγαθὸν Ἀττικωνικοί.

pro πράξαιτ' ut ad ipsos Ἀττικούς repente oratio convertatur, quod facetum et lepidum est et optime constabit, si vs. 217 pro:

ἐλέγετ' ἂν ὑμεῖς εὐθύς· ἐξαπατώμεθα,

ubi ὑμεῖς incongruum est, legetur:

ἐλέγετ' ἂν εὐθύς· ἄνδρες, ἐξαπατώμεθα.

caeterum πράττομαι ἀγαθόν τι, ut πράττομαι εὖ, non minus bellum est, quam ΔΑΤΙΔΙΣ χαίρομαι, quem suaviter rident omnes.

Facile est in ΙΣΟΚΡΑΤΙΣ *Panathenaico* § 130 in verbis οὐκ ἔχω τίνας ἐπαίνους εἰπὼν ἀξίους ἂν εἶην εἰρηκῶς τῆς ἐκείνων διανοίας

videre ἀξίους nihil esse, ἀξίως requiri, et in HERODOTO III. 45 τὰ τέκνα καὶ τὰς γυναῖκας ἐς τοὺς νεωσοίκους συνειλήσας εἶχε ἐτοίμους ὑποπρῆσαι nunquam le expedies aut HERODOTUM, nisi rescripseris εἶχε ἐτοίμως id est ἔτοιμος ἦν. Finem faciam in restituenda lectione, in qua librarii contrarium errorem errare solent et pro necessario adverbio nobis adiectivum obtrudunt cum sententiae aut detrimento aut exitio: γέγονα εὖ, κακῶς, καλῶς, βέλτιον, κάκιον, χεῖρον, κάλλιον et similia, quamquam certa ratione et frequenti usu nituntur, tamen saepe imperite attrectantur ut sensus pereat. In HERODOTO III. 142 ἀλλ' οὐδ' ἄξιός ἐῖ σύ γε ἡμέων ἄρχειν γεγονώς τε κακὸς καὶ ἐὼν ὀλεθρός, quidquid est veterum et bonorum codicum servant omnes vitiosum κακός, in uno *Florentino* non optimo κακῶς est, de coniectura repositum ab aliquo *Graeco*, qui plus quam caeteri saperet. In ARISTOPHANIS *Equitibus* vs. 218 in omnibus erat:

Φωνὴ μισρὰ, γέγονας κακὸς, ἀγοραῖος εἶ.

ἔχεις ἅπαντα πρὸς πολιτείαν ἂν δεῖ.

quum *Ravennas* κακῶς obtulit. Vides Graeculos non assequi quid esset κακῶς γεγονέναι. Itaque affricuerunt aliquid de suo HERODOTO I. 146. ἐπεὶ ὥς γέ τι μᾶλλον οὗτοι Ἰωνέες εἰσι τῶν ἄλλων Ἰώνων ἢ κάλλιόν τι γεγόνاسι μωρὴ πολλὴ λέγειν, iam male dicitur καλῶς τι γέγονα quam κάλλιόν τι, corrige ἢ κάλλιον γεγόνاسι. Contra in EPICHRAMI fragmento apud DIOG. LAERT. in *Platone* III. 16.

Θαυμαστὸν οὐδὲν ἀμὲ ταῦθ' οὕτῳ λέγειν
καὶ ἀνδάνειν αὐτοῖσιν αὐτοὺς καὶ δοκεῖν
καλῶς πεφύκειν. καὶ γὰρ ἂν κύων κυνὶ
κάλλιστον εἶμεν φαίνεται καὶ βοῦς βοῖ
ὄνος δ' ὄνῳ κάλλιστόν [ἐστιν], ὅς δ' οὐ.

ultimum versum boni codices sic restituunt:

ὄνος δ' ὄνῳ κάλλιστον, ὅς δὲ θην οὐ.

ludificatur nos lepide accentus in καλῶς, non enim *de generis nobilitate* haec dicuntur sed *de formae praestantia* et καλῶς (pro καλούς) scriptum oportuit; denique scribe καὶ γὰρ αὖ κύων κυνί, quia articulo locus nullus est. In ISOCRATIS *Aeginetico* eiusdem insciliae insigne exemplum habemus. Edebatur in § 15. υἱόν μ' ἐποίησατο Θρασύλοχος, πολίτην μὲν αὐτοῦ καὶ Φίλον ὄντα, γεγονότα δ' οὐδενὸς χεῖρῳ Σιφνίων, nihili erat γέ-

γονότα χείρω pro ὄντα, neque de moribus et ingenio haec dicentur, sed de natalibus et genere. Itaque adverbio χείρων erat opus, quod tandem *Urbinas* dedit et unusquisque, absque eo fuisset, certa emendatione dare poterat. Magna me spes tenet fore, ut nunc omnibus persuadeam in emendando loco *LYSIAE*, qui olim aeger circumambulat in pulcherrima oratione ὑπὲρ τῶν Ἀριστοφάνους χρημάτων XIX. § 12. Narrat Orator quemadmodum suus pater auctore *CONONE* affinitatem iunxerit, (ὁ Κόνων τοῦμοῦ πατὴρ) ἐδεήθη δοῦναι τὴν ἀδελφὴν αἰτοῦντι τῷ υἱεῖ τῷ Νικοφύμῳ, ὁ δ' ὁρῶν αὐτοὺς ὑπ' ἐκείνου τε πεπιστευμένους γεγονότας τ' ἐπικεικέναι τῇ τε πόλει ἔν γε τῷ τότε χρόνῳ ἀρέσκοντας ἐπείσθη δοῦναι, in his γεγονότας τ' ἐπικεικέναι absurde dictum est. In affinitate iungenda honestioribus prima cura generis, ut sint boni bonis prognati, ἀγαθοὶ καὶ ἀγαθῶν. Aspernantur haec adolescentuli, ut apud *MENANDRUM* in *STOBÆI Florileg.* 86, 6.

ἀπολεῖ με τὸ γένος. μὴ λέγ', εἰ φιλεῖς ἐμέ,
μητέρα, ἐφ' ἐκάσῳ τὸ γένος. οἷς ἂν τῇ φύσει
ἀγαθὸν ὑπάρχη μηδὲν οἰκεῖον προσδόν
ἐκεῖσε καταφεύγουσιν, εἰς τὰ μνήματα
καὶ τὸ γένος, ἀριθμοῦσιν τε τοὺς πάππους ὅσοι.
οὐδὲν δ' ἔχουσι πλεῖον οὐδ' ἐρεῖς ὅτῳ
οὐκ εἰσὶ πάπποι, πῶς γὰρ ἐγένοντ' ἂν ποτε;

addam alterum fragmentum eiusdem in eodem argumento, ut turpi mendo liberem. Servatum a *STOBÆO* est in *Florileg.* 72, 2.

καὶ τοῦτον ἡμᾶς τὸν τρόπον γαμεῖν ἔδει
ἅπαντας, ὦ Ζεῦ σῶτερ, ὥς ὠνήμεθα.
οὐκ ἐξετάζειν μὲν τὰ μηδὲν χρήσιμα,
τίς ἦν ὁ πάππος ἧς γαμεῖ, τήθη δὲ τίς;
τὸν δὲ τρόπον αὐτῆς τῆς γαμουμένης, μεθ' ἧς
βιώσεται, μήτ' ἐξετάζειν μήτ' ἰδεῖν.

in verso secundo quit sit ὥς ὠνήμεθα nemo facile dicet, ne hoc quidem quid sit hoc verbi ὠνήμεθα; ad δύνασθαι, credo, referunt. Frustra. Lege ὥς ὠνούμεθα, ut in emendo solemus, id est non unde sit sed quale sit spectare potissimum. Sic igitur adolescentuli solebant sentire seque stulta cupiditate in laqueos irretire inextricabiles, vide *ISAËUM* III. § 17. Cautius in ea

re versabantur parentes ac tutores: exemplorum affatim est in Oratoribus et aliis. Quam diligens fuerit is, de quo dicimus, demonstrat § 15 τὰς ἐμὰς ἀδελφὰς ἐθελόντων τινῶν λαβεῖν ἀπρό-
 κους πάνυ πλουσίων οὐ δέδωκεν (scrib. οὐκ ἔδωκεν), ὅτι ἐδόκουν
 κάκιον γεγονέναι, id est *obscuriore, ignobiliore loco nati*. Spectavit igitur in genere genus primum, eique filiam in ma-
 trimonium dedit, quia *honesto loco natus erat*. Id quomodo
Graece dicendum sit non est difficile ad reperiendum. Inter
 εὖ et κακῶς si quid medium est id ἐπιεικῶς fere esse aut fieri?
 dicitur ἐπιεικῶς ἔχειν, πράττειν cet. Si quis igitur eo loco
 natus est, ut inter τοὺς εὖ γεγονότας καὶ τοὺς κακῶς medius
 sit is dicetur ἐπιεικῶς γεγονέναι et LYSIAS olim scripserat
 γεγονότας τ' ἐπιεικῶς, librarii autem, qui κακῶς in κακός,
 χειρόν in χείρῳ, κάλλιον in κάλλιόν τι depravarunt, antiquum
 obtinent et ἐπιεικῶς in ἐπιεικεῖς mutato mirifice se LYSIAE
 profuisse credebant et satis diu id facinus occultum et im-
 punitum habuerunt. Ad *Toxarin* revertor, unde vitium exi-
 mam e § 61 ἔφθη διεκπαίσας καθ' ὃ μηδέπω τελέως ἀποκέ-
 καυτο ὑπὸ τοῦ πυρός. Res tam manifesta est ut satis sit
 veram lectionem opponere, quae est ἀποκέκλητο. Α et Λ con-
 fusa sunt, hinc natus error, qui LUCIANO plus profuit quam
 nocuit. Nam absque eo fuisset, bona et genuina forma *Attica*
 ἀποκέκλητο non emersisset sed in ἀποκέκλειτο reficta fuisset.
 De usu *Atticorum* nulla esse potest dubitatio. Satis compertum
 est constanter dixisse omnes veteres κλήν, κλήσω, ἔκλησα,
 κέκληκα, κέκλημαι et κεκλήσομαι, pro quibus ut quisque liber
 est pessimus, ita saepissime κλείω, κλείσω, ἔκλεισα, κέκλεικα,
 κέκλειμαι aut κέκλεισμαι et κεκλείσομαι apparere solent. Anti-
 quae scripturae, quam Grammaticorum auctoritas tuetur,
 passim in libris paulo melioribus aut certa exempla comparent
 aut manifesta vestigia in antiquis corruptelis, quae proxime a
 vero abesse solent, ut in *Ecclesiæ*. 320. ἦν δ' ἀποκλείη τῇ θύρᾳ
Ravennas dedit ἀποκλίνῃ levi errore pro ἀποκλήνῃ (IN pro HI).
 Perfectum κέκληκα evasit in *Anibis* 1262 ἀποκεκλήκαμεν διογε-
 νεῖς θεούς, nisi quod ἀποκεκλήκαμεν habent omnes. Videbatur
 esse nota forma a κάλειν et abstinuere manus. Κέκλημαι sae-
 pissime corruptum est in κέκλιμαι, κέκλειμαι, κέκλισμαι unde
 facili negotio erui potest. Itaque illas formas omnibus, qui

in scribendo τὴν ἀρχαίαν Ἀτθίδα referre debent, ubique restituendas esse censeo, eorumque imitatores hoc quoque ab illis sumsisse opportunus scribarum error in LUCIANO indicium fecit.

In sequenti libro 42, 37 nescio quomodo concoquant ὁ δὲ αὐλητῆς ἐφύσα ὄμιλος ἔνθεον pro μέλος ἔνθεον. Trita sunt αὐλεῖν μέλος, ᾄδειν μέλος, Φυσᾶν μέλος Ἰωνικόν, Καρικόν, alia. ΠΛΑΤΟ *Comicus* ΑΘΗΝΑΙΕΙ XV. p. 665. C.

αὐλοὺς δ' ἔχουσά τις κορίσκη Καρικὸν μέλος τι
μελίζεται τοῖς συμπόταις.

In *Dialogo* 44, 6 habemus specimen socordiae scribarum et editorum levitatis. Convocantur Dii in concilium per praecorem. *Adeste*, inquit, *Dii Deaeque omnes*

εἰς ἀγορὴν, ὅσσοι τε κλυτὰς δαίνυσθ' ἐκατόμβας,
ὅσσοι τ' αὖ μέσατοι ἢ ὕστατοι ἢ μάλα πάγχυ
νώνυμοι βωμοῖσι παρὰ κνίσῃσι κάθησθε.

vera scriptura est παρ' ἀκνίσοισι, quae cur depravata fuerit palam est. Qui ΠΑΡΑΚΝΙΟΙΣΙ describat quum παρὰ scripsisset, quod supererat κνισοῖσι, ut aliquod Graecum vocabulum extunderet, in κνίσῃσι refinxit, et sic sexcenties in libris error errorem trahit. Levissime ΒΕΚΚΕΡUS παρὰ κνισῇσι coniecit et in textum recepit; nam, etiamsi κνισῆς pro κνισῆεις in usu fuisset, sententia loci apertissime contrarium postulat.

In eodem *Dialogo* 44, 4 δυοῖν θάτερον ἢ παρεωῶσθαι ἀνάγκη ἢ τιμᾶσθαι ὥς προτοῦ, vitiosum est παρεωῶσθαι, verum est παρεῶσθαι. Fidem facit ipse LUCIANUS in § 9 ἀνέχεσθαι χρὴ παρεωσμένον καὶ μὴ ἀγανακτεῖν εἴ τις προτετίμηται σου. In DEMOSTHENIS *Olynthiaca* I. p. 23, 14 boni libri servant: παρεῶσθαι καὶ ἐν οὐδενὸς εἶναι μέρος τὸν τοιοῦτον, deteriores omnes παρεωῶσθαι. DINDORFIUS indicat idem vitium commissum in *Aristocratea* p. 635, 13 ὅλως γὰρ ἡγήσονται παρεῶσθαι μὲν αὐτοῖ, πρὸς Κερσοβλέπτην δ' ἀποκλίνειν ὑμᾶς, ubi in omnibus libris est παρεωῶσθαι, in optimo omnium Parisino S vera lectio in margine adscripta est. Priorem DEMOSTHENIS locum imitatur vel potius descripsit ARISTIDES I. p. 62 παρεωσμένου δὲ καὶ ἐν οὐδενὸς ὄντος μέρος παντὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ, ubi olim edebatur παρεωρασμένου, pro quo REISKI παρεωραμένου dedit, DINDORF. ex codd. παρεωσμένον emendavit. Viden vulgatam ex duplici scriptura natam esse hac: παρεωσ^ρμένου?

Ibid § 8 ἡ Βένδις δὲ αὕτη (leg. αὐτή) καὶ ὁ Ἄνουβις ἐκείνοσιν καὶ παρ' αὐτὸν ὁ Ἄττις (scrib. Ἄττης) καὶ ὁ Μίθρης καὶ ὁ Μῆν ὅλοι δλόχρυσοι καὶ βαρεῖς καὶ πολυτίμητοι ὡς ἀληθῶς, ridiculam dittographian vides, nam si sunt δλόχρυσοι non est dubitandum quin etiam ὅλοι fuerint, itaque ὅλοι expunge. Turpius etiam in re simillima scribae nos ludificantur in PLUTARCHI vita Arati cap. 53 εἰσφύον οὐχ ὅλον λευκὸν ἀλλὰ μεσοπόρφυρον ἔχων, quam sit vulgata scriptura inepta apparebit satis, si comparaveris cum vera, quae est δλόλευκον, itaque verbum non amplius addo.

In fine § 53 sine sensu edebatur: πολλοὶ γὰρ οἱ τάναντία γιγνώσκοντες, πλείους Ἑλλήνων, ὁ πολὺς λεὼς καὶ ὁ σύρφαξ βάρβαροί τε ἅπαντες, partem veri vidit BEKKERUS, qui edidit πολλῶ γὰρ οἱ τάναντία γιγνώσκοντες πλείους, Ἑλλήνων ὁ πολὺς λεὼς κτέ. non vidit compositionem per καὶ — τε soloecam esse et triplex genus hominum verbis significari, reapse duo tantum dici. Quid multa? interpolator aliquis nos impedit; dixerat LUCIANUS veteris comoediae poëtas imitans: Ἑλλήνων θ' ὁ σύρφαξ βάρβαροί θ' ἅπαντες. ad σύρφαξ adscripsit aliquis ὁ πολὺς λεὼς, et hinc vulgata lectio conflata est.

In Somnio s. Gallo 45. 5. ἄκουε τοίνυν. παραδοξότατόν σοι λόγον, εὖ οἶδ' ὅτι, λέγω. at nihil dum dixerat, corrige sodes ἐρῶ. In § 20 revoca ὦ Πυθαγόρα, ἡ ὅτι μάλιστα χαίρεις καλούμενος pro καὶ εἴτε μάλιστα χαίροις, quod sensu vacuum est. In § 25 ὅμοιοι μάλιστα φαίνονται τοῖς τραγικοῖς ὑποκριταῖς, ὧν πολλοὺς ἰδεῖν ἔστι τέως μὲν Κέκροπας δῆθεν ὄντας ἢ Σισύφους ἢ Τηλέφους, διαδήματα ἔχοντας καὶ ξίφη ἐλεφαντόκωπα, pro Κέκροπας repone Κρέοντας, cuius in ea re frequens esse solet mentio propter DEMOSTHENIS notum locum p. 288, 19.

In § 28. ὁ δ' αὖθις περιτρώξεται ἀποτείνων τὰ καττύματα, neque ἀποτείνων huius loci est, neque ἀποπίνων aut ἀποπινῶν, quod in aliis est, sed πεινῶν. Vitiosa forma legitur § 29 ἀναπεπέτασαι: Iones nonnunquam ita loquebantur, qui et κεκεράσθαι dicebant pro κεκράσθαι. Oraculum est apud HERODOTUM I. 62.

ἔρριπται δ' ὁ βόλος, τὸ δὲ δίκτυον ἐκπεπέτασαι. caeteri omnes πέπταμαι dicebant, ut in Iliad. E. 194 ἀμφὶ δὲ πέπλοι Πέπτανται. Odysse. ζ. 44. ἀλλὰ μάλ' αἰθήρη Πέπταται

ἀνέφελος et alibi, sic in *Nubibus* 342 εἴξασιν δ' οὖν ἐρίοισιν πεπταμένοισιν, et passim apud *Atticos*. Itaque scriptura codicis A ἀναπέπταται leniter refingenda, ut genuina forma exeat ἀναπέπταται.

In *Icaromenippo* § 10 pro ὅπη τραπόμενος verum est ὅποι, ut in ποῖ τράπωμαι; ποῖ τέτροφας; et similibus perpetuum est; πῇ τράπωμαι iam vitiosum est ac si *Latine* velles dicere: quia me verlam? in § 19 pro πηλίοι διεφαίνοντο ἄνω; requiritur ἄνωθεν, ut in § 18 ὡς τότε μοι ἄνωθεν ἐφαίνετο. in § 20 δέησιν ἀπένεγκαι παρ' ἐμοῦ τῷ Διῖ, subabsurdum est ἀπένεγκαι pro ἀπένεγκε. In § 24 πανηγύρεις ἀνάγουσι male editur pro ἄγουσι. Περιηγγειλάμην in § 33 corrigatur in περιηγγείλαμεν, denique § 34 emenda περὶ δὲ Μενίππου τάδε δοκεῖ, pro vulgata ταῦτα δοκεῖ.

In *Dialogo* 47 § 1 ἐκκεκώφηται cedat verae scripturae ἐκκεκώφωται et in fine ἕκαστός τι ξυντελοῦντες pro ἕκαστοι reponatur. § 5 ἔπιεν ἄθλιος τοῦ κωνείου, scripsit, credo, quod apud veteres constanter scribitur, τὸ κώνειον. In § 11 ἀπέρχονται λοιδορησάμενοι ἀλλήλοις οἱ πολλοὶ τὸν ἰδρῶτα ἐκ τοῦ μετώπου ἀγκύλῳ τῷ δακτύλῳ ἀποξυόμενοι καὶ οὗτος κρατεῖν ἔδοξεν, ὃς ἔν μεγαλοφωνότερος αὐτῶν ἢ καὶ θρασύτερος καὶ διαλυομένων ἀπέλθῃ ὕψους. Quis admonitus non videat requiri μεγαλοφωνότατος, θρασύτατος et ὕψατος? Tachygraphorum compendiis factum est, ut eae formae saepe inter se permutarentur; deinde quid est ἀγκύλῳ τῷ δακτύλῳ ἀποξυόμενοι τὸν ἰδρῶτα? ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ in § 8 quid sit notum est, cuius rei contrarium fere hoc loco requiritur. Aut ego fallor aut *Lucianus* scripsit ἀγκῶνι ἀποξυόμενοι, deinde postquam ἀγκῶνι in ἀγκύλῳ depravatum est, τῷ δακτύλῳ adscriptum est a nescio quo, ut aliqua in iis sententia inesse videretur. Pervulgatum est hoc modo correctores grassari in locis leviter corruptis. Ipsum vitium neque animadvertunt neque corrigunt: de suo adscribunt aliquid, quod locum laborantem fulciat: ubi quis ipsam vitii sedem deprehenderit et verum repererit, ultro excidunt quae perperam adglutinata fuerunt. Copiam exemplorum huius rei cum insigni fructu colliget, qui volet in *Dionysio Halicarnassensi* scripturas Codicis *Vaticani* cum vulgatis conferre, aut in *Isocrate Urbinate* Codicis lectiones cum iis, quae in caeteris omnibus

feruntur. Ἀγκῶνι ἀποξέσθαι affine est notae locutioni ἀγκῶνι ἀπομύττεσθαι, cubilo se emungere, vid. MENAGIUM ad haec verba DIOGENIS LAËRTII in *Bione* IV. 46. ἐμοὶ ὁ πατὴρ μὲν ἦν ἀπελεύθερος, τῷ ἀγκῶνι ἀπομυσσόμενος.

In § 12 scribe ἀκούετε λεῶ, non λεώς, et κατασησόμεθα pro κατασησώμεθα. § 17. σκοπεῖτε ποτέρᾳ ἡμῶν ἀμεινον ἦν αὐτῷ συνεῖναι. non hoc agitur, sed ultra eum posthac sibi habitura sit. Expunge ἦν. § 20 ἐταιρικῶς ἐσκευασμένη, passim confusa video σκευάζω et ἐνσκευάζω. quo certo discrimine dirimantur quum scribae nesciant promiscue ponere solent. σκευάζειν verbum est de culina et coquinariae artis, unde ὄψα σκευάζειν, σκευάζειν τὸ δεῖπνον dicitur et αἱ σκευασίαι nomen habent. Ἐνσκευάζειν de cultu corporis dicitur, περὶ τῆς σκευῆς. Itaque si qua esse dicitur meretricio cultu, ἐταιρικῶς ἐνσκευασμένη dici debet, itaque corrigendum est 25, 10 ἀλλόκοτον σκευὴν ἐσκευασμένον, ut in 46, 14 βασιλικῶς ἐσκευασμένος ex tribus libris correctum est et 11, 16 βασιλικῶς δισκεύασε (ΤΥ ἐσκεύασε) recte FRITZSCHE ἐνσκεύασε reposuit. Obiter ridiculum mendum exime e ΧΕΝΟΡΗΟΝΤΙΣ *Memorabilibus* I. vii. 2. Ἄρ' οὐ τὰ ἔξω τῆς τέχνης μιμητέον τοὺς ἀγαθοὺς αὐλητάς; καὶ πρῶτον μὲν ὅτι ἐκεῖνοι σκεύη τε καλὰ κέκτηνται καὶ ἀκολουθοὺς πολλοὺς περιάγονται κτέ. re-
pone quantocyus σκευὴν τε καλὴν κέκτηνται, nisi putabis haec dici de *suppellectile*, quae sit in libicinum aedibus, quod absurdum est. In § 21 τὸν μὲν πόνον, ὅπερ ἐστὶ, πονηρὸν, ἡδεῖαν δὲ τὴν ἡδονὴν οἰηθεῖς, decepit librarios πονηρὸν, quod neutrius generis est, et ἡδύ pro ἡδεῖαν restituendum, nisi forte quis putat pro μεταβολὴ πάντων γλυκύ, salva Graecitate et sententia γλυκεῖα dici posse. Statim sequitur καὶ ταῦτα ὥσπερ ἰκέτην ἐπὶ τὸν τοῦ ἐλέου βωμὸν ἐπὶ τὴν ἡδονὴν καταφυγόντα, LUCIANUS ita suam manum agnoscet si alterum ἐπὶ a mala manu adscriptum deleveris. Graecum est ἐπὶ τὴν ἡδονὴν, ὥσπερ ἐπὶ τὸν τοῦ ἐλέου βωμὸν καταφυγεῖν. Si transpones, quod venustius et elegantius est, praepositio non repetitur: ὥσπερ ἐπὶ τὸν τοῦ ἐλέου βωμὸν τὴν ἡδονὴν καταφυγεῖν. Affatim exemplorum est apud omnes, veteres, recentiores. Male seduli correctores et magistelli inferciunt alteram praepositionem, quam undique expellet, qui iudicium habet assidua veterum lectione subactum. Saepe sic interpolarunt homunciones unum omnium At-

ticorum venustissimum PLATONEM, quorum locorum quo sit evidentior correctio praemittam e PLATONE illos locos, qui antiquam consuetudinem servant incolumem. Legitur in *Protagora* p. 357. E. ὥσπερ ὑπὸ δαιτητῶν ἡμῶν, in *Timaeo* p. 27. B. ὡς εἰς δικαστὰς ἡμᾶς, p. 79. A. ῥεῖν ὥσπερ δι' αὐλῶνος τοῦ σώματος, p. 91. C. ὡς εἰς ἄρουραν τὴν μήτραν κατασπείραντες, in *Rep.* III. d. 414. E. δεῖ ὡς περὶ μητρὸς καὶ τροφῶ τῆς χώρας ἀμύνειν, VII. p. 520, E. ὡς ἐπ' ἀναγκαῖον εἶσι τὸ ἄρχειν, VIII. p. 545. E. ὡς πρὸς παῖδας ἡμᾶς, *Theaet.* p. 170. A. ὥσπερ πρὸς θεοὺς ἔχειν τοὺς ἐν ἐκάστοις ἄρχοντας. Eandem dicendi rationem crebro sequuntur omnes, qui veteres in scribendo imitabantur, etiam qui non magnopere ornamenta orationis et flosculos solebant venari. PLUTARCHUS in *Cicerone* cap. 6 ὥσπερ εἰς πέλαγος ἀχανὲς τὴν πόλιν ἐμπεσών, in *Arato* cap. 38. καθάπερ ἐν δίκῃ τῇ ἰσορίᾳ, et cap. 41 ὥσπερ ἐπὶ ναυαγίου τῆς πατρίδος, et alibi saepe. Luculentum est exemplum apud ARISTIDEM vol. II. p. 440 τὸ δὲ καὶ ὁμόσαι ὡς κατὰ θεῶν τῶν προγόνων· οὐ μὰ τοὺς Μαραθῶνι προκινδυνεύσαντας τῶν προγόνων. Similia multa ex sequioribus collegit DORVILLIUS ad CHARITONEM p. 138, ὡς ἐκ θαλάμου τοῦ τάφου, ἐπλήγη ὥσπερ ὑπὸ ξίφους τοῦ λόγου, ὥσπερ ἐκ συμποσίου τοῦ βίου ἀναλύειν, alia; et GERLIUS ad DIONEM CHRYSOSTOMUM p. 70, ὥσπερ ἀπὸ μητρὸς τῆς γῆς, ὡς ἐν στρατοπέδῳ τῇ πόλει, ὡς ἐν τάφῳ τῷ σώματι. Transpone haec et senties praepositionem esse iterandam: ἀναλύειν ἐκ τοῦ βίου, ὥσπερ ἐκ συμποσίου, ἐν τῷ σώματι, ὥσπερ ἐν τάφῳ. Itaque vitium concepit elegans locus ANTIPHANIS in STOBÆI *Floril.* CXVI. 14.

πρὸς γὰρ τὸ γῆρας ὥσπερ ἐργασῆριον

ἅπαντα τὰνθρώπεια προσφοιτᾷ κακά.

poëta dederat ὡς πρὸς ἐργασῆριον, ut in venustissimo fragmento LYSIAE I. περὶ τοῦτον τὸν κάπηλον ὡς περὶ σῆλην διαφθείρονται, et quis non est saepe ita locutus? Transposueris ista, praepositio inutilis abibit: ὡς πρὸς ἐργασῆριον τὸ γῆρας, simul comparisonis ratio mutabitur. Si dices ἀπαλλάττεσθαι δεῖ ἐκ τοῦ βίου ὥσπερ ἐκ συμποσίου, in verbo ipso inest comparatio, ὥσπερ ἐκ συμποσίου δεῖ ἀπελθεῖν, id est κοσμίως καὶ εὐθύμως, οὕτω καὶ ἐκ τοῦ βίου: contra ὥσπερ ἐκ συμποσίου τοῦ βίου δεῖ ἀναλύειν si dixeris, hoc dices: ὁ βίος ἐστὶν οἶον συμπόσιόν τι. καθάπερ οὖν τις ἐκ συμποσίου ἀπέρχεται, οὕτω καὶ ἐκ τοῦ βίου

ἀπιέναι προσήκει. ANTIPHANES non hoc volebat dicere: τὸ γῆρας ἐστὶν οἷον ἐργαστήριόν τι, sed καθάπερ ἕκαστος ἡμῶν εἶθισαι προσφοιτᾶν ὁ μὲν πρὸς μυροπωλεῖον, ὁ δὲ πρὸς κουρεῖον, ὁ δὲ πρὸς σκυτοτομεῖον, ὁ δὲ πρὸς ὃ τι ἂν τύχη ἐργαστήριον, (ut or verbis LYSIAE XXIV. 20) οὕτως ἅπαντα τὰνθρώπεια κακὰ προσφοιτᾷ πρὸς τὸ γῆρας. Si hoc tenebis, quod tam perspicuum est quam certum, nusquam tibi imponent librariorum fraudes et magistellorum inficeta additamenta. Experire hanc rationem in PLATONIS *Euthyphrone* p. 2. C. τὴν ἐμὴν ἀμαθίαν κατιδὼν ὥς διαφθείροντος τοὺς ἡλικιώτας αὐτοῦ ἔρχεται κατηγορήσων μου ὥσπερ πρὸς μητέρα πρὸς τὴν πόλιν (ubi optimi codices ὥς πρὸς μητέρα exhibent, quod recipiendum) et senties ὥς πρὸς μητέρα τὴν πόλιν non tantum aliquanto facetius esse et mordaci PLATONIS ingenio dignius, sed prorsus necessarium ac verum. Similiter in *Phaedone* p. 67 D. εἶθισαι τὴν ψυχὴν οἰκεῖν μόνην καθ' αὐτὴν (expunge μόνην) ἐκλυομένην ὥσπερ ἐκ δεσμῶν ἐκ τοῦ σώματος, quia apparet dici τὸ σῶμα εἶναι οἷον δεσμὰ τῆς ψυχῆς emenda ὥσπερ ἐκ δεσμῶν τοῦ σώματος, adiecit nescio quis alteram praepositionem, ne δεσμὰ τοῦ σώματος dici viderentur. Ibid. p. 82. E. παραλαβοῦσα τὴν ψυχὴν ἡ φιλοσοφία ἀτεχνῶς διαδεδεμένην ἐν τῷ σώματι καὶ προσκεκολλημένην, ἀναγκαζομένην δὲ ὥσπερ δι' εἰργμοῦ διὰ τούτου σκοπεῖσθαι τὰ ὄντα κτέ. eadem de causa rescribendum est ὥσπερ δι' εἰργμοῦ τούτου. Tertium ad eundem lapidem offenderunt in eodem dialogo p. 115 B. εἰ μὴν θέλητε ὥσπερ κατ' ἴχνη κατὰ τὰ νῦν τε εἰρημένα καὶ τὰ ἐν τῷ ἔμπροσθεν χρόνῳ ζῆν, ubi philosophus scripserat ὥσπερ κατ' ἴχνη τὰ νῦν τ' εἰρημένα κτέ. In superioribus iam liberavimus eodem vitio eximium locum in libro *de Rep.* VIII. p. 553 B. ὅταν αὐτὸν ἴδῃ ἐξαίφνης πταίσαντα ὥσπερ πρὸς ἔρματι πρὸς τῇ πόλει. ipsa resp. dicitur esse veluti scopulus, ad quem impegerit, itaque ὥσπερ πρὸς ἔρματι τῇ πόλει genuinum est. Simillimus huic in LUCIANO locus est 70, 4 συντριβέντος αὐτοῖς τοῦ σκάφους περὶ οὕτω μικρῷ ἔρματι τῷ κύβῳ. Superest unus locus nitidissime scriptus in *Phaedro* p. 230. D., quem eadem labes obfuscat. ὥσπερ ἐν κατόπτρῳ ἐν τῷ ἐρῶντι ἑαυτὸν ὁρῶν λέληθεν, multo melius et suavius PLATO ipse dederat ὥσπερ ἐν κατόπτρῳ τῷ ἐρῶντι. At, dixerit aliquis, tam despicias et pro nihilo ducis constantem omnium librorum fidem et nihil te

vetustarum membranarum auctoritas movet, ut tot locis, tot testibus nihil credendum existimes? Non infitior in his perexiguum esse in libris praesidium, unius et alterius non optimae notae est hic illic *συκίνη επικουρία*, optimus quisque in illis vitiis, si tamen sunt vitia, fideli concordia conspirat. Qui ita agunt satis ostendunt se in codicibus versandis et excutiendis aut numquam operam et studium posuisse, aut non satis diligenter et raptim et obiter in ea re esse versatos. Nae illi si scirent quales testes producerent pudore suffunderentur. Attamen si testimoniis et auctoritatibus certare placet, ne hanc quidem quamvis iniquam conditionem recuso. Producam testem multo meliorem, antiquiorem et locupletiolem, quam quidquid est Graeculorum, qui codices PLATONIS nunc superstites post saeculum X. descripserunt. Quem igitur? ipsum LUCIANUM nostrum, quem quaeso diligenter audialis dicentem, quae exstant 53, 81. ὅταν ἕκαστος ὥσπερ ἐν κατόπτρῳ τῷ ὀρχηστῇ ἑαυτὸν βλέπῃ. Ecquis dubitare potest quin flosculum hunc e PLATONE decerpserit homo lepidus, qui PLATONEM tamquam digitos suos novebat et saepius fatetur se ex PLATONE et aliis bellissimum quodque delibare. Imprimis memorabilis locus est 15, 6, ubi ad ipsum PLATONEM ita dicit: αὐτὰ γοῦν ἃ φημι ταῦτα, πόθεν ἄλλοθεν ἢ παρ' ὑμῶν λαβὼν καὶ κατὰ τὴν μέλιτταν ἀπανθισάμενος ἐπιδείκνυμαι τοῖς ἀνθρώποις; οἱ δὲ ἐπαινοῦσι καὶ γνωρίζουσιν ἕκαστον τὸ ἄνθος ὅθεν καὶ παρ' οὗτου καὶ ὅπως ἀνελεξάμην καὶ λόγῳ μὲν ἐμὲ ζηλοῦσι τῆς ἀνθολογίας, τὸ δ' ἀληθὲς ὑμᾶς καὶ τὸν λειμῶνα τὸν ὑμέτερον, οἱ τοσαῦτα ἐξηνθήκατε ποικίλα καὶ πολυειδῆ τὰς βαφὰς, εἴ τις ἀναλέξασθαι τε αὐτὰ ἐπίσταιτο καὶ ἀναπλέξαι καὶ ἀρμόσαι, ὥς μὴ ἀπῆδειν θάτερον θατέρου. Itaque quid LUCIANUS in suo *Phaedri* exemplo legerit manifestum est: quia est illud ipsum ex se spectatum optimum et verissimum, est nobis, ut ipse alicubi dixit, ἐκ τῶν Διὸς δέλτων ὁ μάρτυς, qui sanam rationem cum librorum fide in gratiam reducit.

In eodem Dialogo 47, 21 est quaedam scripturae discrepantia, cuius originem saepe iuvabit perspectam habere: μεταμαθὼν ὥς κακὸν ὁ πόνος ἦν τὸ βέλτιον ἐξ ἀμφοῖν δοκιμασθέν εἴλετο, pro δοκιμασθέν in aliis est δοκιμάσας, quod vel sine libris debebat de coniectura restitui. Scribitur autem δομικά-

σας in libris sic ut δοκιμᾶσ^θ scriptum esse videatur: compendium est syllabae ασ, quod cum praecedenti σ uno tenore perscriptum simillimum est litterae θ, unde e δοκιμάσας nascitur δοκιμασθείς aut δοκιμασθέν. Non est, ut puto, alius locus ad id demonstrandum magis idoneus quam qui legitur apud CHARITONEM p. 71, 19 ταύτην τὴν ἐπιστολὴν ἔδωκεν Ἐγγίνῳ — παραγυμνωθείς αὐτῷ καὶ τὸν ἴδιον ἔρωτα. Irascitur REISKIO DORVILLIUS p. 403, qui non dederit lectionem apographi παραγυμνωθείς, quam bene Graecam esse et DORVILLIUS arbitratur et REISKIUS ad h. l. qui scribit: «*quamvis usitalius sit παραγυμνωθείς, ferri tamen potest — νωσθείς. Aoristi I. pass. quoque vicem mediū habent, qui saepissime alternant*» nemo est hodie admonendus nihil esse in his veri et miramur eorum confidentiam, qui de his rebus ita scribebant, in quibus plane erant hospites. Caeterum REISKIUS ἄλλοις ἐν ἐσθλοῖς τόνδ' ἀπωθεῖται ψόγον, plumbeus in Grammaticis, at, ubi sana ratione et acuto iudicio res obtineri potest, saepe incomparabilis et tam ingeniosus quam felix. In CHARITONIS codice unico, quem Florentiae diligenter excussi, scriptum est παραγυμνώσ^θ i. e. παραγυμνώσας. Apud PHOTIUM legitur οἰσθείς: εἰκασθείς, ὑπολαβών. et apud HESYCHIUM οἰσθείς: αἰσθόμενος, εἰκασθείς, δόξας. Glossa est HomERICA ex Iliad. I. 453 πατὴρ δ' ἐμὸς αὐτίκ' οἰσθείς Πολλὰ κατηρᾶτο, et pro εἰκασθείς emenda εἰκάσας. videbis huiusmodi errores in farragine discrepantium scripturarum saepe annotari, quo tutius emendabis locos similiter corruptos. Nonnumquam scriba in contraria currunt. PHOTIUS: ἐρεφθείς: ἐπισεγάσας, imo vero ἐπισεγασθείς. In IAMBlicHI vita Pythagorae § 80 compendium eiusdemmodi male intellectum ab iis, qui veterem codicem Florentinum olim descripserunt, unde manavit et Cizense apographum et quidquid est apographorum, pessumdedit elegantem locum ex ARISTOXENO, ut suspicor, sumtum. Editur: εἶπεν ὅτι τὴν πόλιν αὐτῶν (Crotone) οἰκεῖσθαι συμβέβηκεν Ἡρακλέα, ὅτε τὰς βοῦς δια τῆς Ἰταλίας ἤλαυνεν, ὑπὸ Λακινίου μὲν ἀδικηθέντος, Κρότωνα δὲ βοηθοῦντα τῆς νυκτὸς παρὰ τὴν ἄγνοιαν, ὥς ὄντα τῶν πολεμίων, διαφθείραντος καὶ μετὰ ταῦτα ἐπαγγειλαμένου περὶ τὸ μνηῆμα συνώνυμον ἐκείνῳ κατοικίσεσθαι πόλιν ἄνπερ αὐτὸς μετὰσχῃ τῆς ἀθανασίας. ὥς τὴν χάριν

τῆς ἀποδόσεως εὐεργεσίας προσήκειν αὐτοὺς ἔφη δικαίως εἰκονομεῖν, in optimo codice Mediceo pro ἡρακλέα legitur ὡς λέγουσιν ἡρακλέους (compendium syllabae ουσ suprascriptum litterae α satis simile est), deinde pro forma barbara κατοικίσσεσθαι diserte scriptum est κατοικισθήσεσθαι, denique pro ἀποδόσεως εὐεργεσίας habet ἀποδο^ϑ εὐεργεσίας id est ἀποδοθείσης. Scalet vitiis similibus codex Cizensis ex Florentino indiligenter admodum descriptus, cuius rei pauca haec documenta cognosce. In § 14 συμβαλὼν τοῖς Μώχου τοῦ Φυσιολόγου προφήταις ἀπογόνοις, in codice est προφή id est προφήτου. § 18 οὔτε ἀκούσασθαι cod. οὔτε ἄκουσμα. § 27 διέλασεν cod. διέλ^λ. id est διέλαβεν. § 30. πλείονες ἢ δισχίλιοι τοῖς λόγοις ἐνεσχέθησαν. Codex addit: αἰρεθέντες αὐτοὶ κατὰ κράτος οὕτως ὥς οὐκέτι οἴκαδε ἀπέστησαν, emienda ἀπενόσησαν. § 46 ὡς μέλλουσιν τὴν πίσιν παραδόσιμον τοῖς ἐξ αὐτῶν ποιεῖν, codex μέλλ^λ id est μέλλουσιν. § 51 καὶ μόλις διὰ τέλους ἀγνεύουσι, codex καὶ μόνοις. § 54 Φόνῳ δὲ καὶ θανάτῳ τῷ δαίμονι μὴ τιμᾶν, codex τὸ δαιμό id est τὸ δαιμόνιον. § 63 βουλόμενον δεικνύναι codex βουλόμεθα. § 72. ἀποπειρώμενος πῶς ἐγκρατῶς ἔχουσι, codex ἐγκρά^τ id est ἐγκρατείας. § 85 ἐπὶ κολάσεως, codex κολάσει. § 91 σεμνοτάτων codex σεμνωμάτων. § 94 ἀκρατήσεως ἐπτόνεται, codex ἀκρατήτως. § 113. μεθαρμοσάμενος εὐθύς: codex μεθαρμοσάμενος ὡς εἶχε τὴν λύραν καὶ πεπαντικόν τι μέλος καὶ κατασαλτικὸν μεταχειρισάμενος εὐθύς. § 118 τὴν γλῶσσαν δὲ καὶ τὴν χεῖρα, codex optime τυλώσας δὲ καὶ τὴν χεῖρα. § 160 τῇ ὄντως προσηγορίᾳ, cod. τῇ ὄντα προσηγορίᾳ. § 164 ἐχρῶντο δὲ καὶ Ὅμηρου καὶ Ἡσιόδου λέξεσι διελεγμέναις cod. διειλεγμέναις, corrige ἐξειλεγμέναις. § 204 τὸν τε σκύλακα καὶ τὸν παῖδα, cod. παῖδον, optime SCHAEFER πῶλον. § 206 ὅπως ἐπιθυμήσωσι μὲν ὧν δεῖ Φεύξονται δὲ τῶν ματαίων τε καὶ περιέργων ἐπιθυμιῶν, corrige ἐπιθυμήσουσι μὲν — ἀφέξονται δέ. § 207 καθόλου δὲ ποικιλωτάτην εἶναι τὴν τῶν προσφερομένων ποικιλίαν, codex καθόλου δὲ ποικιλώτατον εἶναι τὸ ἀνθρώπινον γένος κατὰ τὸ τῶν ἐπιθυμιῶν πλῆθος. σημεῖον δὲ ἐναργὲς εἶναι τὴν τῶν προσφερομένων ποικιλίαν. § 264 γενέσθαι Φασὶ ταύτην τὴν πόλιν κατὰ τοῦτο, codex pro πόλιν habet π id est παροιμίαν et mox pro τῶν θηρίων rectissime τῶν Θουρίων.

CAPUT VII.

Deposito paulisper ex manibus LUCIANO, e codice *Florentino*, quo praeter alia multa continenter Erotici et in his unicum exemplum CHARITONIS et XENOPHONTIS EPHESI et particula quaedam e LONGI *Pastoralibus* in caeteris Codicibus omissa, iuvat expromere nonnulla, unde appareat eos, qui post renatas litteras doctissimi homines Codices Graecos describerent, subinde multa ita legisse et descripsisse, ut veteres librarii, quos rodunt omnes, prae illis docti et acuti videantur.

Saepe iuvabit huiusmodi exempla meminisse, ubi quis absurdas lectiones utcumque explicare et tueri sataget et malet certa convellere et iudicio suo vim inferre, quam abiicere quod absurdum est et meliora quaerere. Faciam a CHARITONE initium, cuius unicum exemplar tam indiligenter descriptum et editum est ut sateat lacunis et erroribus, quum in Codice pleraque omnia integra et sine vitio sint, si quis hoc agit et bene Graece didicit. Et de supplementis lacunarum quidem et exordio operis restituto dicet HIRSCHIGIUS meus, qui CHARITONEM cum caeteris *Eroticis* propediem editurus est. Excerptam tantum absurdas quasdam lectiones describentium vitio natas, ubi Codex ipse nihil errat. Pag. 5, 4. exhibent ἔμελλεν ἀπελεύσασθαι, Cod. ἀπελεύσεσθαι. 7, 10. ὁ μὲν, Cod. ὁμῶς. 14. ἀνελθεῖν. Cod. εἰσελθεῖν. 8, 7. ἀναχθείς. Cod. ἐνεχθείς. 9, 16. ψῆφον ἀνέθεσαν. Cod. ἔθεσαν. 11, 17. τὰς συνήθους διατριβάς. Cod. συνήθεις. 14, 14. ὑποπτευῆσθαι. Cod. ὑποπτευθῆναι. 15, 17. νήσους μικρὰς καὶ πολλὰς. Cod. πόλεις. 16, 26. οὐδέπω. Cod. οὐ δήπου. 20, 7. ἡσυχάνειν. Cod. ἡσυχάζειν. 25, 9. τῶν τούτων κακῶν. Cod. τῶν πάντων κακῶν. 26, 7. ὅταν αὐτὸς προῆλθε. Cod. προέλθῃ. 8. ἀλλὰ δὲ τῇ ἔφ. Cod. ἄμα. 27, 17. ἐξ αἰρέσεως. Cod. ἐξαιρέτως. 28, 2. τότε οὖν ἰδεῖν. Cod. τότε ἦν ἰδεῖν. 8. γάμους δούλους. Cod. δούλης. 29, 21. ἀκούσασα. Cod. ἄκουσα. 31, 25. καταδράσῃ. Cod. καταράσῃ. 34, 13. ἀπώλεκε. Cod. ἀπολώλεκε. 41, 7. ἀναλήψας. Cod. ἀνανήψας. 14. ἐρμήνευε. Cod. μνημόνευσον. 44, 11. θεάματι. Cod. δείματι. 47, 4. τὸ δὲ ὅρα τῆς προνοίας ὀργήν. Cod. τὸ δὲ ἄρα τῆς προνοίας ἔργον ἦν. 10. ἔμενεν. Cod. ἔκλαεν. 48, 17. ἐπιγινώσκουσα. Cod. ἐπιγι-

νώσκω. 22. ἀνάπνευσιν. Cod. ἀνάκρισιν. 26. αὐχαῶν. Cod. αὐχμῶν. 50, 1. δι' εὐτυχίαν. Cod. δι' ἀσέβειαν. 16. πριωμένου. Cod. πριαμένου. alibi tamen bis an ter in Codice ἐπρίῳ comparet pro ἐπρίῳ. 56, 4. χαρισόν. Cod. τὸ πισόν. 58, 17. καὶ Διονύσιον δεδοικῶς γινώσκων ὅτι. Cod. οὐ Δ. δ. γινώσκων δὲ ὅτι. 18. τῶν γεγονότων. Cod. περὶ τῶν γεγονότων. 59, 5. μὴ βραδύνης. Cod. βράδυνε. 65, 5. δέσματα. Cod. δεσμά. 66, 23. εὐτυχῇ. Cod. ἀτυχῇ. 67, 12. ἀλλά. Cod. ἄμα. 70, 6. εἰς πόλιν ὑπάρχη. Cod. ἀπέρχη. 14. παραδοθήσῃ γὰρ, ἂν παραστῇ, τυράννῳ. Cod. παραδοθήσῃ δὲ ἀντεραστῇ τυράννῳ, quod acutissime Reiskius reperit. vid. IACOBS. ad ASPILL. TAT. p. 742. 71, 20. παραγυμνωσθείς. Cod. παραγυμνώσας. 23. αὐτόσε στρατηγήσειν. Cod. αὐτός. 74, 3. γειτονίαν. Cod. γειτνίασιν. 17. παρορᾶν. Cod. περιορᾶν. 76, 6. προέθηκε. Cod. προέτρεχε. 83, 2. εἰσφέρουσα. Cod. συνεισφέρουσα. 25. μήτε ἐκλείπεσθαι θέλουσα. Cod. μήτε βλέπεσθαι. 84, 15. μεγαλοφρονοῦν. Cod. μέγα φρονοῦν. 87, 17. ἐνέδῃ. Cod. ἐνέδῃ. 88, 16. εἰ καὶ δι' ἐμέ. Cod. εἰ καὶ μὴ δι' ἐμέ. 22. οὓς ὁμοίως ἐν πᾶσι τηρεῖς. Cod. οὐ πᾶσι. Lege σὺ πᾶσι. 89, 22. ἀποδειξάσθω. Cod. ἀποδειξάτω. 92, 6. ἐξῆχε. Cod. ἐξῆψε. 94, 18. πυθομένου δὲ τοῦ βασιλέως. Cod. πυθομένης δὲ τῆς βασιλίδος. 23. σφοδρότερως. Cod. σφοδρότερον. 99, 2, 3. ἐπίβουλον, ἐπίβουλος. Cod. σύμβουλον, σύμβουλος. 5. ὅταν αὐτὴν μὴ βιάσῃ. Cod. μὴ βλέπῃ. ὁ lepidum hominem, qui βιάσῃ serio scripsit. 101, 4. ἐκείνην. Cod. ἐκείμην. 103, 4. δι' ἡδονῆς. Cod. ὑφ' ἡδονῆς. 16. ἀπό. Cod. ὑπό. 104, 22. ὥς. Cod. δύο. 23. εὐθὺς οὖν ἀνακλητικὸν ας τῷ βασιλεῖ εὐχαίρων. Cod. εὐθὺς οὖν ἀνακλητικὸν τῆς θήρας σύνθημα διεδόθη καὶ πάντες ἀνέστρεφον. βασιλεὺς δὲ ἀνηρτημένος ταῖς ἐλπίσιν εἰσῆλαυνεν εἰς τὰ βασίλεια χαίρων. 24. ὥς τὸ Καλλιρρόης θήραμα θηράσας. Cod. ὥς τὸ κάλλισον θήραμα θηράσας. 108, 2. ἑαυτὸν ἐλαφρῦναι τῆς διακονίας δυσχεροῦς. Cod. ἑαυτὸν ἐλευθερῶσαι διακονίας δυσχεροῦς. audi nunc Reiskium ad p. 56, 5. ἀμείβομαι Πλάγγωνα (scrib. Πλαγγόνα) τῆς διακονίας ἐρωτικῆς: »est ex more recentium et iminus probatorum auctorum. Ita p. 128, 21. τὸν θάλαμον βασιλικόν. Muscas capiat qui talia emendat." Testibus confidit, qui citati non respondebunt. p. 128, 21. codex habet τὸν θάλαμον τὸν βασιλικόν et p. 56, 5. τῆς non comparet. 108, 5. ἀνεμιμνήσκετο. Cod. ἀνεμίμνησκεν. 18. ἰδιολογίσασθαι. Cod.

ἰδιολογήσασθαι. 109, 7. οὐ δῆτ' οὐ. Cod. οὐ δήπου. 8. ἄκουε. Cod. ἀκούεις. 111, 7. περὶ αὐτοῦ. Cod. περὶ αὐτόν et διαπέμψαι pro ἐκπέμψαι. 14. παρασκευάσωνται. Cod. παρασκευάζεται. 16. ἐξῆλθε τῆς Βαβυλῶνος. Cod. ἐξήλαυνε Βαβυλῶνος. 122, 22. τάχα εἰρήνης. Cod. ταχείας εἰρήνης. 114, 26. τοῖς ὕστερον γενομένοις. Cod. ἐσομένοις. 115, 1. καταδικηθέντες. Cod. ἀδικηθέντες. 18. προσμίξαντες τοῖς ὀρνιθοφύλαξιν. in Codice perspicue scriptum est ὀπισθοφύλαξιν, lege ad haec DORVILLII annotationem et ridebis. 116, 19, ἐπεδείξατο. Cod. ἔργον ἐπεδείξατο. 118, 5. νυνὶ. Cod. νῶϊ. 11. τὸ αὐτὸ στρατιὰν ἡρεῦνα. Cod. τὸ αὐτὸ πρῶτον ἀνηρεῦνα. 13. τοὺς Πελοποννησίους. Cod. τοὺς ἄλλους Πελοποννησίους. 119, 1. στρατηγικὴν Cod. στρατηγῶ καί. 120, 13. ἐξουσίαν παρείχοντο. Cod. παρεῖχον. 122, 14. ἀπηντᾶτο. Cod. ἀπῆντα. 124, 24. ἐπαγγέλλοις. Cod. ἐπαγγέλλου. 125, 6. κλέπτουσι τὰ ἐμὰ κάλλισα. Cod. κλέπτουσί τινες τὰ κάλλισα. 8. οὐδεμία γέγονε κάκη. Cod. οὐδεμιᾷ γέγονε κακόν. 127, 5. ἀπελογίσατο. Cod. ἀπελογήσατο. 128, 6. οἰκοδομῆσαι Cod. οἰκονομῆσαι. 11. εὖρε. Cod. εὕρηκε. 129, 12. ἄλις μὲν. Cod. ἄλις ἦν. 27. πεπεισμένος. Cod. πεπυσμένος. 134, 15. ἀλεξικακεῖν. Cod. ἀνεξικακεῖν. 135, 10. ἔχειν αὐτῆς ἐμοῦ. Cod. ἔχειν ἀντ' ἐμοῦ. 23. ἀνέθηκε. Cod. ἐνέθηκε. 138, 15. καινή. Cod. κενή. 139, 15. πεπεισμένων. Cod. πεπυσμένων. 140, 2. ἔτι καταπλεῖ. Cod. ἐπικαταπλεῖ. *ibid.* ἄλλος γάρ. Cod. αὐτὸς γάρ. 141, 8. ἐρωτώμενος. Cod. ἐρωτῶμεν. 142, 6. ταλάντῳ πριάμενος. Cod. ταλάντου. Denique 142, 14. non est in codice ἔμαθον ἔργα, quod DORVILLIUS ridicule interpretatur, sed ἔμαθον ὕστερον. Priusquam CHARITONEM de manibus depono aliquot locos obiter corrigere iuvat. p. 4, 7. ἐτάθημεν προσαγρυπνοῦντες. Lege παρετάθημεν. p. 27, 25. ὕπνου μὲν οὐκ ἐλάμβανε, imo vero ἐλάγχχανε. p. 36, 21. scripserat CHARITON:

πάντ' αὐτῷ μέγεθος τε καὶ ὄμματα κάλ' εἰκυῖα.

ad εἰκυῖα adscripsit nescio quis ὁμοία. vide nunc quid edatur. pag. 84, 21. πέπεισο ἀγνὸν εἶναι μὴ δύνασθαι, emenda πέπεισο ἀλῶναι μὴ δύνασθαι. 99, 25. ὄναρ μοι ἐπιστὰν βασιλῆιοι θεοί, corrige ἐπιστάντες. 109, 4. οὐ κατ σα τὴν μανίαν τὴν σήν. supple οὐ κατηγόρευσα. p. 109, 18. πόλεως πρῶτος, rescribe πρώτης p. 139, 14. ἀσπασίως λέκτρον παλαιοῦ, restitue ἀσπασιοὶ λέκτροιο παλαιοῦ. p. 136, 5. Στατεῖρας προφάσει, scribe

Στάτειραν πρόφασιν, ex Homerico Πάτροκλον πρόφασιν. Denique p. 140, 22. ἀξιοῦμεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, verum est ἐξίωμεν.

In ΧΕΝΟΡΗΟΝΤΕ ΕΡΗΣΙΟ describendo, cuius item unicum exemplum in eodem Codice *Florentino* continetur, passim eadem negligentia et socordia versati sunt, cuius rei insigne exemplum vide p. 16, 3. LOCCELL. 6, 8. ΡΕΒΕΛΚ. τὰ χεῖλη τοῖς χεῖλεσι φιλοῦσα συνερράφει quam absurdum sit συνερράφει nihil opus est multis explicare. In Codice esse dicitur συνηραφῇκει, unde LOCCELLA συνερράφει effinxit, BASTIUS in *Append. Epist. Crit.* p. 55. συνερραφῇκει. Si BASTIUS ipse Codicem descripsisset aut vidisset, malesana scriptura numquam nata aut dudum emendata fuisset. In ipso Codice συνηρ in extremo versu perspicue scriptum est cum literulis quibusdam, quae in tenuissima scriptura vix oculis cernuntur, tum κει in versu sequente. Intendens oculorum aciem tandem distinxi μδ, et συνηρμόκει exaratum esse videbit qui posthac librum inspiciet, caeteri interea mihi, spero, fidem habebunt. Caeteras bonas lectiones unici Codicis propediem amicus meus publici iuris faciet.

In eodem libro LONGI *Pastoralia* insunt, quae res propter COURIBRII inventum et hominis elegantissimi scripta ad unumquemque et unamquamque pervenit. Equidem, quum notissimam libri partem quam potui diligentissime excuterem, comperi COURIBRIUM, caetera ΧΕΝΟΡΗΟΝΤΙ natura et ingenio satis similem, candorem et probitatem ΧΕΝΟΡΗΟΝΤΙΣ non referre. Nemo umquam LONGI Codicem *Florentinum* versabit, quin intelligat COURIBRIUM scientem dolo malo eam partem *Pastoralium*, quam primus novam et ineditam reperisset, offuso atramento delevisse, ne umquam a quoquam legi posset ac sibi laus inventi praeriperetur. Improbum hoc facinus est et ab illius viri persona, quem quum legimus omnes admiramur et amamus, alienissimum videtur. Credo, tam alto supercilio despiciebat homunciones, quos sibi et suo invento insidiari suspicabatur et clam sibi laudem ac fructum τοῦ ἔργου, (ut tum quidem videbatur), surripere moliri, ut nihil non sibi in eos licere putaret et plane hostium loco haberet, quos omnibus artibus circumvenire ius fasque esset. Improbum facinus est, inquam, sed si is improbus esse voluerit nihil ad nos ea res attinet, neque in eum iudices sedemus; id nostra refert, qua fide, qua

peritia Codicis in illa parte unici scripturas excerpserit et descripserit; quod si perite et diligenter fecisset equidem facinus, quo non est aliud, ut ipse iocatur, magis *atrum*, satis aequo animo ferre possem. Nunc contra est: COURIZIUS ut ingenii velocitate et feracitate valet et acumine iudicii et pulchri sensu et in scribendo omnes habet veneres leporesque, sic in re Grammatica plumbeus est, tardus discendi ferre laborem et meditandi, nec diuturna observatione Graecitatis usum omnem et rationem ita habebat perspectam, ut vera a falsis, proba a spuris certo iudicio discernere posset. Itaque ingenio potens, arte et scientia imbecillus, non is erat cui codicis excutiendi et describendi negotium recte mandari posset. Codicem *Florentinum* igitur tam negligenter excussit, tam imperite legit, ut in ea parte, quam non delevit, permultas bonas lectiones neglexerit, et contra complures absurdas Codici imputaverit ubi nihil erat erratum, modo diligenter et oculis exercitatis legisset; in eo loco, quem fere totum pessumdedit, complusculas lectiones falsas et ineptas protulerit, quas sibi visus est videre, sed quas satis apparet eiusdem farinae esse atque *συνήραφῆκει* in ΧΕΡΟΦΟΝΤΕ ΕΡΗΣΙΟ. Illas igitur, libro accuratissime perlecto, ipse collegi, has aeternae tenebrae et *atra* nox premunt prementque. In eo folio, quod sic ille perdidit, laciniae quaedam, velut insulae in mari vasto, apparent et legi possunt, unde eius fides aestimari etiam nunc potest et codicum legendorum facultas. Ex iis, quae Florentiae olim annotavi, expromam nunc nonnulla, unde oratio Longi et emendari possit et stabiliore fundamento firmitus constitui. Faciam initium ab illo loco, quem COURIZIUS statim post repertam lucem in atram caliginem redire iussit. Legitur in Codice folio 23 verso, cuius primus versus est: ἐπὶ σελέχει δρυὸς ἐσκόπουν μή τι μέρος τοῦ σώματος ὁ δάφνις ἥμαξε καταπесών. τέτρωτο μὲν οὖν οὐδὲν οὐδὲ ἥμακτο οὐδέν, huiusmodi versus minutissimis literulis eleganter scriptos pagina quaeque habet triginta octo, ultimus est huius paginae: κύνα τρέφειν; εἰ δὲ ὡς λέγουσι καὶ αἰξ αὐτῷ γάλα δέδωκεν οὐδὲν ἐρίφων διαφέρει. ταῦτα καὶ τοιαῦτα ὁ δόρκων καί. Incipit folium 24 rectum a versu: μετὰ ταῦτα ὁ δάφνις. ἐμὲ αἰξ ἀνέθρεψεν ὥσπερ τὸν δία. νέμω δὲ τράγους τῶν τούτου βοῶν μείζονας ὅξω δέ. Postquam utraque pagina

leterrimis maculis foedata est, FRANCISCUS DEL FURIA, Bibliothecae Laurentianae Praefectus, (quem venerabilem senem superstitem et eodem munere fungentem mihi videre contigit et eius humanitatem experiri), scripturam recognovit et nonnullas lectiones discrepantes ab iis, quas COURIERIUS dedisset, protulit et per amicum CIAMPI edidit. COURIERIUS contra in *Epistola Encyclica* istas lectiones falsas et commenticias esse criminatur, de more adversarios acuto naso suspendens. Est ea Epistola in omnium philologorum manibus, et quia nemo respondit eius fide statur. Quum ipse Codicem excuterem novis difficultatibus lectio erat impedita. Nempe conati sunt ope chymicae artis maculas tollere sed frustra. Maculae colorem mutarunt, e nigris subfuscum colorem acceperunt: quae pars scripturae evaserat madefacta et venenis oblita tanto opere expalluit ut non nisi intensissima oculorum acie quidquam extricari possit. Diu et multum omnia rimatus legi quidquid non est atramento prorsus obscuratum et dicam de singulis. In vs. 6 in Codice est καὶ τὰ νῶτα δέ. acuitur δέ in extremo versu scriptum: in sequenti versu COURIER. edidit ἀπολουούσης ἡ σὰρξ ὑπέπιπτε μαλθακή. FURIA σὰρξ καθυπέπιπτε scriptum esse contendit. Nihil aliud nunc oculis discerni potest quam:

vs. 7. ἀπολο πέπιπτε μαλθακή

vs, 8. καὶ τότε μὲν γὰρ ἐν δυσμαῖς ἦν ὁ ἥλιος.

Ibid. COURIER dedit: ἐαυτῆς ἤψατο πολλάκις εἰ τρυφερώτερον εἶη πειρωμένη. In Codice est τρυφερωτέρα compendio scriptum; quod ingeniosum hominem fefellit: scriptum est τρυφερω et τρ cum accentu acuto superscriptum. Vs. 9 COURIER τῆς δὲ ὑστεραίας, FURIA τῆς δε ἐπιούσης. Nunc nihil superest praeter τῆς δὲ ἤκον εἰς τὴν νομὴν. Sed LONGUS solet τῆς ἐπιούσης dicere. Vs. 20. πόσαι μέλιτται κέντρα ἐνῆκαν ἀλλὰ ἔφαγον. quam vellem ea particula hodie legi posset, ut quid pro ἔφαγον scriptum fuerit appareret, nam ἔφαγον importunissimum est. Vs. 22. εἶθε αἰξ. COURIER εἶτε enotavit. Perspicue εἶθε scriptum est. Vs. 26 COURIER παρὰ τὰ ἄντρα. Furia πρὸς τὸ ἄντρον. Certum est in codice πρ̃ scriptum esse et liquido, apparet; reliqua tam obscura sunt ut numquam potuerim pro certo statuere utrum τὰ ἀντρα an τοῦ ἀντροῦ compareret. Caeterum

πρὸ τοῦ ἄντρου verum videtur, ut p. 184 COUR. IV. 38. πρὸ τοῦ ἄντρου σιβάδας ὑπεσόρεσεν. Vs. 28. COURIER ἔρωτος καὶ τὰ ἔργα καὶ τὰ ὀνόματα. FURIA ἔρωτος ἔργα καὶ τὰ ὀνόματα. In Codice nihil amplius apparet quam ἔρω α καὶ τὰ ὀνόματα. Vs. 31. COURIER καλάμους ἐννέα χαλκῷ δεδεμένους. FURIA χρυσῷ pro χαλκῷ. locus est plane deperditus et nihil dignosci potest inter ἐννέα et τῇ δὲ νεβρίδα. Vs. 33. COURIER ἀνὰ πάσας ἡμέρας. FURIA ἐν ἀπάσαις ἡμέραις. Perierunt haec omnia funditus. Ibid. COURIER μῆλον ὠραῖον. FURIA μῆλα ὀπωρινά. haec quoque perierunt. Vs. 34. COURIER μόσχον ὀρειγεννητόν. FURIA μόσχον ἀρτιγεννητόν. sine vestigio interierunt, sed non est codice opus, quia ὀρειγεννητόν nihil est, contra ἀρτιγεννητόν Longo in ea re adamatum et frequens, ut p. 56. II. 4. μεταθέων μόσχους ἀρτιγεννήτους et passim. Praetera α et ο in hoc libro facillime confundi possunt, quoniam scriba ubi α scribendum est ο ponit, deinde sequenti consonanti lineolam appingit ad sinistram, quae cum praecedenti ο coniuncta literam α efficit. Hinc factum est ut p. 112 COURIER in Codice legerit οἰκουρία καὶ ἀσχαλία, quum perspicue ἀσχαλία in eo legatur. Subiiciet haec oculis FURIA, qui specimen scripturae Codicis in aes incidi iussit et edidit in praefat. ad *Fabulas Aesopicas* pag. xxxii, ubi vide ultimum vocabulum τοῖς ἀνθρώποις aut in fine praecedentis versus ἀνήνεγκεν. Vs. 38. ἐγὼ μὲν βουκόλος, ὃ δὲ αἰπόλος τοσοῦτον κρείττων ὅσον αἰγῶν βόες. Codex τοσοῦτον κρείστων, sex septem litterae exciderunt. Suspico: τοσοῦτον οὖν ἐγὼ κρείστων supplendum. Vs. 40. Codex

μέλλον || ἀμασθαι καὶ ἔθρεψε μήτηρ
δὲ τράγους ὃδ δεινόν.

supple: ὁδωδὼς ἀπ' αὐτῶν δεινόν ex iis, quae Daphnis respondet: νέμω δὲ τράγους — ὅζω δὲ οὐδὲν ἀπ' αὐτῶν. Fol. 24. v. 1. COURIER: νέμω δὲ τράγους, ὥς τούτους βοῶν μείζονας ξω οὐδὲν ἀπ' αὐτῶν. FURIA: νέμω δὲ τράγους τῶν τούτου βοῶν μείζονας. ὅζω δὲ οὐδὲν ἀπ' αὐτῶν. COURIER in *Epistola* confidenter asseverat in Codice illud ipsum fuisse scriptum, quod ipse dedisset. Fatetur nunc in Codice perspicue legi id, quod FURIA dixit, sed Codicem ab ipso adversario sic rescriptum et interpolatum esse, eamque fraudem manifestis indiciis

apparere. Ipsius verba subiiciam ¹⁾). Dicam quid rei sit. In Codice luculenter apparet a prima manu sine ulla correctione vel interpolatione scriptum esse: νέμω δὲ τράγους τῶν τούτου βοῶν μείζονας. ὅξω δέ || οὐδὲν ἀπ' αὐτῶν. in τῶν circumflexus cum vocali uno ductu continuatur, in τούτου secunda diphthongus nota forma implexa praecedenti litterae suprascripta est, in μείζονας liquido apparet μεί reliqua vix cernuntur, sed non est de eo vocabulo controversia, tum ὅξω nullo negotio discerni potest et δέ in extremo versu. Interpolationis non est vola nec vestigium. Quum haec perscrutarer COURIERII *Epistola* erat ad manum, eamque ad singula exigebam. Lecta COURIERII criminatione locum de novo intentissima cura relego investigoque ecquod esset huius fraudis, quam arguerit, vel tenuissimum indicium. Quod tunc in Commentariis indignabundus adscripsi: *impudentissime mentitur*, nunc ut in re certa non dubito palam pronunciare. ὅξω scriptum est a stipite pro ὅζω, ut saepe ζ et ξ confundit, ἐξήτουν scribens pro ἐζήτουν, et passim absurda et barbara scriptital, ex quibus simillimum est p. 37. ἐξώννυτο et 156. ἐξωσμένου pro ἐζώννυτο et ἐζωσμένου. Vera igitur scriptura est, quam FURIA primus dederat: νέμω δὲ τράγους τῶν τούτον βοῶν μείζονας, ὅζω δὲ οὐδὲν ἀπ' αὐτῶν. COURIER. censuit post omnia locum sic esse constituendum: νέμω δὲ τράγους, ὅς γ' αὐτοὺς βοῶν ἀμείνους παρέξω. ὅζω δὲ οὐδὲν ἀπ' αὐτῶν, admonens TOURNIUM docuisse ὅς γε et ὥς aliquando confusa fuisse. Qui haec bene Graece dicta esse putabit, non recuso quo minus ei de COURIERII Graecitatis scientia nimium inclementer dixisse et inique nimis sentire videar. In

1) «*Νέμω δὲ τράγους ὡς τούτους βοῶν μείζονας.... ξω.... οὐδέν.* C'était là l'endroit de tous le plus maltraité dans l'original quand nous le copîâmes, moi, MM. Furia et Bencini. Nous y revînmes plusieurs fois et n'y pûmes jamais distinguer que ce que j'ai donné *totidem litteris* dans mon édition. J'en avais fait trois copies, exactement figurées sur une même feuille. Cette feuille, déposée à la bibliothèque et jointe au manuscrit, prouve qu'on y lisait alors ce que j'ai publié: il est vrai qu'on y lit maintenant, comme le dit M. Furia: τῶν τούτον βοῶν μείζονας, aussi clairement que dans aucun livre imprimé; mais c'est une correction récente, faite d'après ma traduction: *oui, je garde les chèvres et les rends meilleures que ne seront jamais les vaches de celui-ci.* Cet endroit a été retouché si maladroitement dans le manuscrit, que l'imposture est visible.»

Eiusdem est sic mentiri et Codicem de industria corrumpere.

vs. 6. μέμνησο δὲ, ὧ παρθένε, ὅτι σε ποίμνιον ἔθρεψεν ἀλλὰ καὶ εἶ καλή. sic sine sensu Codex et editiones. Duo vocabula exciderunt: lege καὶ σὲ ποίμνιον ἔθρεψεν, ἀλλὰ καὶ ὧς εἶ καλή. Pag. 28. ἐρυθήματι ἐνεπίμπλατο Codex et Editiones. Scribe ἐρυθήματος, compendium ἐρυθήμα^τ indocte expletum esse intelligis. Pag. 29 male COURIER ex Cod. affert λευκώτερον et τῶν δὲ πρότερον χρόνων. sine errore habet liber λευκότερον et τὸν δὲ πρότερον χρόνον, sed habet vitium in μέχρι τοῦ ἂν διαβρέξαι, deinde non ἡμέλητο καὶ ἡ ἀγέλη sed ἡμελῆτο ἡ ἀγέλη, quo facilius ἡμελεῖτο corrigitur, tum exhibet χλόας καιρινῆς superscriptis ης et θε, ut fiat χλόης θερινῆς. Continuo sequitur: εἰς μόνην Χλόην ἐγίγνετο λάλος tam perverse dictum atque λαλεῖν εἰς τινα. corrige πρὸς μόνην. Denique in Codice non est ὃν ὁ Δόρκων ἐχαρίσατο, sed ἐδωρήσατο.

Percurram nunc *Pastoralia* et indicabo quibus locis e codice *Florentino* emendari possint, subinde nonnihil de meo adiungens. Pag. 6. COURIER. νομίσεις οὐ πόλιν ὄραν, ἀλλὰ νῆσον. Νομίσεις barbarum est et sero admodum istiusmodi formae usu receptae sunt ab omnibus, deinde passim in veterum scripta directae, unde maximam partem iam expulsae sunt, quidquid restat eodem modo eliminandum. In Codice est νομίσεις, cui si ἂν addideris Graece dictum erit. Eodem modo in *Pastoralibus* quater peccatur in κομίσω pro κομιῶ. p. 86. κομίσουσιν. p. 160. κομίσειν. p. 166. κομίσουσα. p. 167. κομίσουσιν. Recte Cod. p. 157. χαριεῖσθαι dedit pro χαρίσασθαι. Non est huc trahendum συρίσω p. 79. συρίσετε, nam LONGUS συρίττω, συρίσω, ἐσύρισα contra usum Veterum scribere solet. Ibidem p. 79 vitiosum est νεμήσετε, sed ipsius Rhetoris vitio peccatum esse suspicor, nam et alios ita vidi nonnumquam errare, ut PLUTARCHUM in *Caesare* 19. ἐπινεμήσεσθαι. Formae vitiosae in -ίσω et -ίσομαι pro -ιῶ et -ιοῦμαι passim irrepserunt in scriptores Atticos, quorum Codices nec veteres nec boni supersunt. Itaque in *Lysia* persaepe apparent, ut XII. 44. ὅπως μὴτ' ἀγαθὸν μηδὲν ψηφίσεσθε πολλῶν τε ἐνδεεῖς ἔσεσθε, ubi perperam ψηφίσαισθε rescripserunt pro ψηφιεῖσθε. In *Xenophontis Hell.* IV. viii. 1. male SCHAEFERUS ἐντειχίσοιεν invexit, bene DINDORFIUS ἐντειχιοῖεν. Κομίσω et similia omnia apud Athenienses coniunctivorum aoristi sunt, ut in *Plulo* 768.

Φέρε νυν ἰοῦς' εἴσω κομίσω καταχύσματα,
quod admoneo ut alterum Comici locum emendem in *Ranis*
vs. 618.

καὶ πῶς βασανίζω;

ubi recipienda est lectio Codicis Veneti καὶ πῶς βασανίσω;
quod dictum est, ut πῶς σε κείρω, βασιλεῦ; πῶς εἴπω; ποῖ
τράπωμαι; τί πάθω; et permulta alia.

Apud Longum continuo sequitur: ταύτης τῆς πόλεως, τῆς Μι-
τυλήνης. ubi Codex: ἀλλὰ ἦν ταύτης τῆς πόλεως μιτυλήνης. ἀλλὰ
ἦν natum est ex praecedentibus ἀλλὰ νῆσον. μιτυλήνης debetur
Iudimagistro, et solis pueris ea repetitio placere potest. Pag. 7.
εὗρεν ὑπὸ αἰγὸς τρεφόμενον. Cod. εὗρεν ὑπὸ μιᾶς τῶν αἰγῶν
τρεφόμενον. P. 9. κόμη — λελυμένη. Cod. κόμαι — λελυμέναι.
P. 10. ἀκλαυτὶ. Cod. ἀκλαυσί. P. 11. νομίζειν, λανθάνουσαν.
Cod. νομίζειν καὶ λανθάνουσαν. P. 13. ἐπ' ἀγροικία Cod. ἐπ'
ἀγροικίας. — ἄγουσα.. τὴν αἰτίαν. Cod. ἀναφέρουσα. P. 14. σε-
φανίσκους πλέκοντες ταῖς Νύμφαις ἐπέφερον. Cod. B. ἔφερον.
corrigere προσέφερον. sic et pag. 53 legendum καὶ πάντως τῶν^{ας} προ-
έφερον. Pag. 15 Codex ἀνθερικοὺς ἀνελομένη πόθεν (sic) ἐξελ-
θοῦσα ἀκριδοθήκην ἀνέπλεκε. Verum vidit COURIER: ἐξ ἔλους
ἀκριδοθήραν ἔπλεκε, sumtum a THEOCRITO I. 52 καλάμους ἐκτα-
μῶν λεπτούς. Cod. λεπτοὺς ἐκτεμῶν. recte: illud Ionicum est.
P. 16. σιρροὺς. Graecum est σιρούς. Pag. 17. ξύλον καὶ τὴν κα-
λαύροπα λαβών. Cod. ξύλω τὴν καλαύρωπα. Expunge ξύλον καί,
deinde pro χρήσασθαι corrigere χρησάμενον. P. 32. καὶ δείσας μὴ
Φωραθεῖς ποτε. Cod. καὶ δείσας καὶ Φωραθεῖς μήποτε. In hoc
negotio Φωραθῆναι absurdum est, bene habet καὶ δείσας μήποτε.
P. 37. ἐπ' ἀνθοῦν ἐνέπιπτε τὸ κάλλος. Cod. ἐπαθροῦν id est ἐπ'
ἄθρουν τὸ κάλλος, venuste dictum, opposita sunt ἄθρουν i. e.
πᾶν ἅμα ei κατὰ μέρος. — τῶν ἐν τῷ ἄντρῳ νυμφῶν. Optime
Codex τῶν ἐκ τοῦ ἄντρου. P. 38. καλάμους ἐπέτρεχε recte in
Cod. legitur non ἐπέλειχε, quod COURIER afferi. P. 41. ἦν
παρθένε παρθένος οὕτω καλή. Imitatus nobilissimum locum PLA-
TONIS in *Phaedro* p. 257. B. ἦν οὕτω δὴ παῖς μάλα καλός scri-
psisse videtur ἦν οὕτω δὴ, παρθένε, παρθένος καλή. — οὕτως ἐν
ἡλικίᾳ. Codex ἐν ὕλῃ. P. 42. μείζονα ὥς ἀνὴρ, ἠδεῖαν ὥς παῖς,
emenda ἠδύονα ὥς παῖς. P. 43. ἀλύοντα περὶ τὴν θάλασσαν.

Cod. ἀλύοντα, sed corrige sodes παρὰ τὴν θάλασσαν. Etiam magis ridiculum est in CHARITONE p. 139. ὤφθη Καλλιρρόη μὲν ἐπὶ χρυσηλάτου κλίνης ἀνακειμένη Χαιρέας δὲ αὐτῇ περικαθήμενος, aliquanto decentius παρακαθήμενος, credo, scribendum est. P. 44. καὶ τὰς κώπας ταῖς χερσὶν ἐμβαλόντες, rectissime Codex ταῖς χερσὶν omittit. P. 49. καὶ οὐδὲ λουτρῶν . . . δεόμενον. scribe οὐδὲν. P. 51. χειρὸς ὠφέλειαν ἀλλήλοις μετεδίδουσαν, imo vero ἄλλοις. P. 56. κύκνος ὅμοιος ἐμοὶ γέρων γενόμενος. rideo istud ὅμοιος, emenda ὁμοίως ἐμοί, quod BRUNCKIUS praecepit. P. 57. καὶ σε οἶδα νέμοντα πρωθήβην ἐν ἐκείνῳ τῷ ἔλει τὸ πλατὺ βουκόλιον. Cod. ἐν ἐκείνῳ τῷ ὄρει, qui locus est armentis aliquanto salubrior quam ἔλος, in quo melius βάτραχοι νέμονται. P. 64. ἄμα μειδιάματι κατέδραμον. recte Cod. προσέδραμον. Praeterea in Codice est ἐνθεώτεροι δὲ πρὸς τὴν ἐπιοῦσαν ἡμέραν et ἐπειγόμενοι πρὸς τὰ φιλήματα, unde corrige COURIERII potam (4). P. 66. λαγούς. cod. λαγῶς et infra εἰς θήραν λαγῶν et sic LONGUS alibi. Pag. 68. τὴν λύγον ἀπέφαγον. Cod. ἐπέφαγον. Iege κατέφαγον ex p. 69. τὴν λύγον κατεσθίουσι. et p. 130. τὴν λύγον αἱ σαί ποτε αἶγες κατέφαγον. et sic reponere p. 72. κατέφαγον τὴν λύγον. Siglae veteres hos errores pepererunt. P. 72. ὑπ' ὀργῆς ὀρμήσαντες. recte Codex participium omittit. P. 73. ζυμήτου. cod. ζύμη τοῦ. Graecum est ζυμίτου. P. 73. μὴ καὶ προσκαταγέλασοι γένοιτο. Scribe divisim πρὸς καταγέλασοι. P. 75. οὐκέτ' ἐγίνωσκον περαιτέρω πλεῖν. Praefero quod in Codice est οὐκ ἐγίνωσκον. P. 77. τὰς μὲν αἶγας ἀποδέρουσι καὶ τὰ πρόβατα καταθύουσι. lege ἀποδεροῦσι — καταθύσουσι. P. 78. ἐφύκεσαν ἐλεοῦσαι, rescribe ἐλεοῦσαις. P. 80. εἰς ὕπνον ὤρμησεν. Cod. εἰς ὕπνον τρέπεται. P. 83. μηνίοντος. cod. μηνιῶντος solemnii vitio, de quo supra diximus. P. 84. τὴν ὑμᾶς ταραξασαν. Cod. bene ταραττούσαν. P. 85. ἐξέτρεχεν οὐκ ἐξολισθαίνοντα. male COURIER οὐκ inseruit de suo, sed ἐξολισθάνοντα dare debebat. Suaviter dicuntur oviculae incerto et lubrico vestigio ἐξολισθάνειν, non item αἱ αἶγες οἷα δὴ κρημνοβατεῖν εἰθισμέναι. P. 86. μόλις δὲ ἔμβιος γενόμενος inepte Rhetor dixit pro ἔμπνους vel ἔννους. P. 88. τοῦ Πανδῆς ἐμνημόνευον. Melius Cod. ἐμνημόνευσαν. P. 90. ἐς βίαν, Graecum est πρὸς βίαν, ut πρὸς ὀργήν, πρὸς χάριν, alia. P. 91. ταμῶν Ionice. Codex τεμῶν. P. 91. καθίσας ὀρθιον, ὀρθός opinor, deinde εὐπνοιοι in Codice est pro

εὐπνοοι, neutrum bene habet sed εὐπνοι, ul εὔνοι. Pag. 93 lege: ἀπήλαυνε τὴν ἀγέλην συρίζων νυκτὸς ἤδη γενομένης, ἀπήλαυνε δὲ καὶ ἡ Χλόη. P. 95. πράγματα παρέχων. ὁ μὲν οὖν. Cod. παρέχων πράγματα. οὗτος μὲν οὖν. P. 96. καὶ νέμουςα καὶ νομίζουσα. ditlographia est. dele καὶ νέμουςα, P. 97. κατὰ-πλουν. optime Codex ἐπίπλουν. — ὄπλα κινεῖν. Cod. τὰ ὄπλα — ταχύνει δὲ ἐπὶ τὴν πόλιν αὐτήν. ταχύνει est infelix COURIERII coniectura. Codices ταχὺ δέ. scribe: ταχὺ δὲ ἐπὶ τὴν πόλιν αὐτήν ἤγεν. P. 99. τὰ δένδρα ἐφκει καταχωμένοις. vocabulum nihili καταχωμένοις COURIERIO debetur, qui κατακεχωσμένοις videtur voluisse. Codices κατακλωμένοις. P. 104. τράπεζαν εἶχον οἱ ἀμφὶ τὸν Δρύαντα. Optime Codex περιτράπεζον εἶχον, in quo laetet περὶ τράπεζαν εἶχον, coenabant, ul pag. 152. περὶ θήραν εἶχε, p. 158. ἀμφὶ ἄριστον εἶχον et saepissime apud alios. P. 106. τοιοῦτου γηροτρόφου εὐτυχήσαντας. Codex τοιοῦτον γηρο-τρόφον, quod verum est, εὐτυχεῖν apud istos accusativum habet. P. 107. αὖρα βόρειος ὑπέκαε πάντα. bene Codex ἀπέκαε. P. 112. γυμνὸς γυμνῇ συγκατακλινεῖς. haec est verissima lectio, quamquam est in Codice συγκατακλίνειν. Longus quoque sincera forma κατακλινῆναι usus est pro novicia κατακλιθῆναι, cuius rei quum certa apud eum exempla et indicia supersint, vitiosas formas ei eximendas arbitror, ul συγκατακλιθῆναι paulo ante. In iis, quae praecedunt καὶ τί ἔγνω δρᾶσαι quum in Codice sit καὶ τί ἔγνω καὶ δρᾶσαι verum est ἔγνωκε δρᾶσαι. P. 113. ἀπο-λαύοντες. Cod. ἀπολαύσαντες. — πηδήσαντες lege ἐπιπηδήσαντες. P. 115. ἐν ᾗ ἐκαθέζετο. Codex ἐκάθητο. scribe ἐκάθηντο. P. 119. αἷματι κείσεται πολλῶ. lege ρεύσεται, ul isti dicebant pro ρυή-σεται. — κἄν βοήσῃ. Cod. βοᾷ ul μοχ δακρύῃ. P. 121. νεαλεῖς ἰχθῦς. Codex addit τῶν πετρίων i. e. πετραίων. — ἀναπεπταμένη. Cod. ἐν ἀναπεπταμένη. P. 126. οἱ δὲ ἐπηγγέλλοντο μεγάλα. Codex οἱ δὲ πολλὰ ὑπέσχοντο εἰ ταύτης τύχοιεν. P. 127. ἀπε-κέρδαινε. Cod. ἐκέρδαινε. P. 128. ἀποθανεῖσθαι λέγων, καὶ οὐκ αὐτὸς μόνος ἀλλὰ καὶ τὰ πρόβατα μεταποιοῦντα ποιμένα. Nescio quid COURIERIO in mentem venerit, quum μεταποιοῦντα ποιμένα de suo dederit et receperit, quae verba sensu cassa sunt. In Codicibus est *Florentino* μεταποιεῖ τὸν ποιμένα, *Vaticano* μετὰ τοιοῦτον ποιμένα, quae sana et vera lectio est et significat *itali pastore amisso*, ul saepe isti loqui amant. Simillimum

est quod legitur p. 174. δεῖται μὴ ἀφελέσθαι τραπέζης, μεθ' ἣν τεθνήσκειται λιμῶ. — οὐκ ἦν Λάμων πλούσιος. Codex addit ἀλλ' οὐδὲ ἐλεύθερος εἰ καὶ πλούσιος. P. 129. συντεθήσεσθαι soloecum est, Codex recte συνθήσεσθαι. P. 130. καθεύδοντι νύκτωρ. Codex νύκτωρ omittit. — πλησίον δελφῖνος νεκροῦ, δι' ὃν οὐδεὶς οὐδὲ προσῆλθεν. Codex πλησίον δελφῖνος νεκροῦ. οὐδεὶς οὖν προσῆλθεν. P. 131. δόξαι νῦν. Cod. νῦν δόξαι recte. P. 133. τοῖς τριβόλοις. non est hoc in Codice scriptum, ut COURIER affirmat, sed τριβίοις. P. 134. ὁμολογήσας αἰτίαν πανταχοῦ γεγονέναι. Cod. ὁμολογήσας ἔτι γεγονέναι πανταχοῦ. Intelligerem si pro αἰτίαν vel ἔτι legeretur σπάνιν. deinde non est in Cod. συντέτραπται sed συντέθραπται. et συνῆφθαι non συνῆπται. — ὥς καθεύδειν. Codex ὥς συγκαθεύδειν. — πείσαι. Codex πείσαι λέγων. — ἔτι μήτε πενίαν. Cod. μήτε πενίαν ἔτι. P. 139. ὀρμηθεῖσα lege ὀργισθεῖσα. P. 146. παραμένειν — ἄξειν. corrige παραμενεῖν. — ἔριφον ὀψίγονον. lege ἀρτίγονον. P. 148. δι' ἧς . . . ποιήσεις lege ποιήσει. P. 149. ἐλάσας τὰς αἶγας emenda ἐάσας. P. 153. ἐπιθέσθαι διέγνω τῷ Δάφνιδι. scribe ἔγνω. — ὥς δὲ εἶδε χειροῆθη, imo vero εἶχε. P. 154. οἶός τε ἦν expunge τε. P. 156. ἐρίφους γαλαθηνούς. Codex ἔτι γαλαθηνούς. P. 157. χιτῶνα καὶ. Cod. χιτῶνα χλαῖναν καὶ. P. 160. οὐκ ἄπειρος ἐρωτικῆς λύπης. verissima est SCHAEFERI coniectura λύττης. Imitatur LONGUS PLATONEM in *Legibus* VII. p. 839 a. λύττης δὲ ἐρωτικῆς καὶ μανίας εἶργεσθαι ποιεῖ ὁ νόμος οὗτος. Eadem plane confusio apparet p. 61 ubi λύττης in omnibus libris est, sed optime edilur τὰς ψυχὰς ἀνεσάλησαν ὑπὸ λύπης. — εἰς ἐπιθυμίαν. Cod. B. ἐνθυμίαν, emenda εἰς εὐθυμίαν. P. 162. αἶγας ἔνεμε Βράγχιος. quod sine Codd. corrigendum erat Βράγχος, id in A inventum COURIER abiecit. — ὁ Ζεὺς. Cod. ὁ τῶν ὄλων βασιλεύς. P. 160. ἔρημοι δὲ αἱ αἶγες. Lege ἔρρει μοι * * καὶ αἱ αἶγες. P. 164 in Codice non est, ut COURIER dicit, sed: ἀλλ' οἱ πατέρες ἐξέθηκάν τοῦτον πεδίῳ ἴσως παιδίων πρεσβυτέρων ἄλλις ἔχοντες, expunge πεδίῳ et nihil erit difficultatis. P. 166. εἰ διαψεύδεται. Cod. recte εἰ ψεύδεται — χλαμύδιον. Codex χλαμίδιον, corrige χλανίδιον et ob rem ipsam et ob pag. 8 ubi duo optimi Codices χλανίδιον servant. P. 170. ἐνταυθοῖ. Cod. ἐνταῦθα. P. 177. ὅταν κόσμον προσλάβηται. optime Codex προσλάβῃ. P. 179. κάλλος ἐκφέρουσα. repone ἐκφαίνουσα. — ὅλη γὰρ ἐκινεῖτο ἡ πόλις

ἐπὶ τῷ μεираκίῳ καὶ τῇ παρθένῳ. Pro ἐκινεῖτο in Codice est venustissima lectio ἐκίττα ἢ πόλις, quam ambabus amplectendam esse censeo. P. 180. γυναῖκες πολλαὶ ἠράσαντο θεοῖς αὐτὰς πισευθῆναι μητέρας θυγατρὸς οὕτω καλῆς. Quod solum bene Graece dici potuit in Codice perspicue legitur: αὐταὶ πισευθῆναι μητέρες. — ἀποθέμενον παρὰ τὴν Φαρέτραν. rectissime Codex παρά omittit. P. 183. προνοία θεῶν. Cod. νυμφῶν. P. 186. ἔδοσαν ἀντὶ τῆς πίτυος οἰκεῖν νεών. Cod. οἰκεῖν omittit, recte, ut opinor.

Atque hae quidem sunt utiliores et insigniores lectiones, quas mihi in Longo novas Codex *Florentinus* suppeditavit, caeteras omnes HIRSCHIGIUS dabit.

In eodem Codice insunt *fabulae Aesopicae*, quas primus edidit FURIA cum aliis aliunde et editis et ineditis coniunctas. Scriptae sunt eo sermone putido, quo utebatur Graecia decrepita, senio confecta et delirans ¹⁾, et scriptae sunt magnam partem *versibus*, quamquam id nemo umquam animadvertit. Sunt autem isti versus ista Graecitate dignissimi, ut ostendam. Iampridem Graeculi coeperant antiquam linguam etiam sic contaminare, ut in pronuntiando et in versibus componendis non quantitatem syllabarum sed accentuum rationem stulti sequerentur, multum indignantibus paucis quibusdam sanioribus, qui malesanam multitudinem nequidquam admonebant, quorumque querelae ita statim oppressae sunt, ut unius tantum testimonium, quod sciam, ad nos pervenerit. Et huius quoque unius ad hunc diem fuit vox βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ, quia abditum est testimonium et propemodum sepultum in ea solitudine, ubi numquam fere viator vestigium solet ponere. Itaque in medium proferam, ut omnibus fiat cognoscendi potestas. Vir doctus et elegans nescio quis ad amicum NEOPIHRONEM de ea litterarum et poëseos labe et exitio et omnino de aequalium iudicio corrupto queritur in Excerptis, quae Etymologico *Guidiano* STURZIUS subiecit p. 657 sqq. «*Antiquitus*, inquit,

1) Quam bene in illam Graeciam convenit dictum, quod olim in cives suos Demades iecerat: παρέλαβον τὴν πόλιν οὗ τὴν ἐπὶ τῶν προγόνων τὴν Μαραθωνομάχον, ἀλλὰ γραῦν συνθάλας ἐποδεδεμένην καὶ πτισάνην ῥοφῶσαν. Sic enim hoc dictum componendum est e DEMETRIO περὶ ἐρμ. § 285. Goell. et ΡΗΟΤΗ *Lex. v. παρέλαβεν* sublati mendis παρέλαβεν, ναύμαχον et ῥοφῶσαν.

omnes versibus scribebant, πᾶν γὰρ ὁτιοῦν παραλαβὸν τὸ μέτρον ἐκόσμησε. τοῦτο πᾶσιν ἁπλῶς νόμος, τοῦτο δόγμα, τοῦτο χρησμὸς ἀπὸ τρίποδος. *Serius demum soluta oratio in usu et honore esse coepit*, ita tamen, ut *versibus et metro suus usus et honor constaret*. Nuperrime, inquit (χθὲς καὶ πρὸ τρίτης) *homines metrum et quantitatem syllabarum negligere coeperunt*, ἢ παρεῖδον ἢ κατασχεῖν οὐχ οἷοί τ' ἐγένοντο, οὐ γὰρ ἔχω λέγειν ὁπότερον. ἐγὼ δὲ τοῦτ' ἐν κοινῷ σκοπεῖν, Εὐριπίδης Φησίν. *Primum, inquit, vocalem ancipitem quamlibet suo arbitratu promiscue aut producebant aut corripiebant*: τοῖς τῶν διχρόνων μηδὲν διασέλλοντες ἐχρήσαντο χρόνοις πάντα καὶ συσολῆς ἐνταῦθα καὶ ἐκτάσεως μετέχειν νομοθετήσαντες, εἰ sic placent sibi, inquit, καὶ σεμνοὶ δοκεῖν βούλονται ὡς ἑμμετρα γράφοντες, ἄμετρα ὡς ἀληθῶς καὶ μηδὲν προσήκοντα μέτρῳ συνείροντες. *Deinde, inquit, malum in dies gliscere coepit et, foedum dictu!* (αἰσχύνῃ καὶ γλώττῃ ταυτὶ προφέρειν), *versus faciunt, quos politicos appellant*, πολιτικούς τινας αὐτοῖς καλουμένους εἰχους ποιοῦσι, μέτρον μὲν ἅπαν ἐν τούτοις λῆρον ἡγούμενοι, τόνους δὲ δύο περὶ που τὰ μέσα καὶ τὸ τέλος τηροῦντες καλῶς ἔχειν σφίσι τὸν εἶχον φασί. *Tum excandescit et in haec verba erumpit: Accentus, exclamat: τόνους, ὦ γῆ καὶ ἥλιε, πρὸ τῶν σοιχείων, — ὥσπερ εἰ τόνους ἐγράφομεν καὶ μὴ γράμμασι. καὶ ἤδη τὸ κακὸν ἐξενίκησεν*. *Deinde post pauca: veleres, inquit, poëtae accentuum nullam rationem habebant*, ὅπουπερ τῶν συλλαβῶν ὁ τόνος πεσὼν ἐτύγχανεν οὐδ' ὁτιοῦν ἐπεσρέφοντο. *Tandem, inquit, omnes natura in vitium procliviores metrum omne procul abiecerunt, ut ne vestigium quidem metri in eorum versibus appareat, accentus solos sequuntur*. πρὸς τὰ χεῖρῳ πάντες εὐολισθότεροι τὸ μὲν μέτρον ὡς πορρωτάτῳ ἐξετόξευσαν ὡς μηδ' ἵχνος παρὰ τοῖς εἰχοῖς ἐμφαίνεσθαι, μόνου δὲ τοῦ εἰρμοῦ τῶν τόνων ἀντεποιήσαντο. *Denique metuendum esse dicit, ne ulterius grassante licentia accentus quoque negligantur et quodcumque dixerint versum esse decernant*. καὶ δέος δὴ, ὦ φίλε Νεόφρον, μήπου προϊόντες καὶ τὸν τόνον ὡς τὸ μηδὲν ὄντα δι' ὀλιγωρίας ποιήσωνται καὶ πᾶν ὁτιοῦν λόγου κῶλον ψηφίσωνται εἶχον εἶναι. *Id ipsum, quod homo elegantis doctrinae eventurum esse fortasse non serio dixerat, ita evenit. Syllabarum numerus versum facit, neque metri ratione habita*

neque accentuum et eo genere carminis usus est poëta, qui fabellas conscribillavit, quas Codex *Florentinus* servat. Versus sunt dodecasyllabi et nulla alia lege bonus poëta tenetur, nisi ut hunc legitimum numerum syllabarum expleat. Fabula 122 constat his versibus: Μικρέμπορός τις ὄνάριον κατέχων Αὐτὸς ὠνεῖτο ἀλάτιον εἰς πλῆθος. Καὶ δὴ φορτώσας σφοδρῶς αὐτοῦ τὸν ὄνον Ὑποζυγίῳ ἤλαυνε λεωφόρῳ Ὅς ὀλισθήσας εἰς ὕδωρ ἐπεπτώκει. Καὶ δὴ λυθέντων τῶν ἀλῶν παραυτίκα Εὐθύς ἠγέρθη ἀκόπως βηματίζων. Ὁ δ' ὑποσρέψας καὶ πάλιν λαβὼν ἄλλας Κατεπεπτώκει εἰς ποτάμια ρεῖθρα Καὶ ἐκλυθέντων πάλιν τῶν ἀλατίων Ἐξανέστησεν ἑαυτὸν παραυτίκα. Ὁ δὲ λυπηθεὶς ὁ κύριος τοῦ ὄνου Ἐπενόησεν αὐτοῦ τὰς ἐπινοίας Ὅσις ἐπελθὼν εἰς ἓνα τῶν μυρεψούντων. (tenemus fraudem: accedit syllaba decima tertia, lege τῶν μυρεψῶν.) Ἐξωνήσατο σπόγγους πολλοὺς εἰς κόρον Οὔσπερ ἐπιθεὶς πεφόρτωκε τὸν ὄνον. Ὁ δὲ ἀπιὼν κατέπεσεν εἰς ὕδωρ Καὶ παραυτίκα κυλισθέντων τῶν σπόγγων Ἦγετο ὄνος διπλοῦν βάρος βασάζων. Eiusdemmodi carmina, iratis Musis composita, leguntur in fabulis 21—25, 76, 81, 83, 87, 94, 101, 111, 114, 119—122, 134, 146, 150—157, 169—175, 187, 189, 196 et 198 et in Vaticano Codice 348—350, 352 et 362, qui liber his quisquiliis admixtos habet BABRII choliambos integros aut leviter corruptos in fabulis 351, 355, 358, 360, 363—369, 371, 374, 378 et 379. Sic demum intelliges cur in istis fabellis tot voculae otiosae sententiam onerent, verba composita inepte simplicium vicem obtineant, ut in iis, quae adscripsimus κατέχων pro ἔχων et ἐκλυθέντων, ἐξανέστησεν, ἐπελθὼν, ἐξωνήσατο, deinde verba perinepte traiciantur et multa vocabula supervacua adiciantur. Haec omnia poëtae πρὸς τὸ κεχηγνὸς τοῦ ρυθμοῦ moliebantur. Denique egregium est hoc praesidium emendationis. Fraus statim perpluit et remedia certa sunt, v. c. in fabula 76. Πελαργός εἰμι, εὐσεβέστατον ζῶον, Ὅσις πατέρι καὶ μητέρι δουλεύων, Τηρῶ καὶ χρεῖαν οὐχὶ μίαν τούτων quis dubitare potest quin verum sit: δουλεύω, Τηρῶ καὶ χροῖαν οὐχ ὁμοίαν τῇ τούτων et in extrema fabula: Συκελήφθης μετ' αὐτῶν καὶ τεθνήξῃ, etiam qui nihil unquam emendavit, et propterea eam artem nihil quod certum sit parere posse opinatur, ad primam lectionem συντεθνήξῃ reperiet et sibi ipse satis credet hanc emendationem esse certam. Librariorum enim frau-

des ad hanc lucem statim deprehenduntur et ubicumque quid vitii est καὶ τυφλῷ δῆλον, ut in fabula 150.

εἷς δὲ λαγῶδες τρατηγέτης ὑπάρχων
ἐμειδίασε καὶ πρὸς αὐτοὺς ἐβόησε·
σῆτε, ἄδελφοί, μηδὲν κακὸν ποιήσετε.
ὥς γὰρ ὁρᾶτε, δειλότερα τυγχάνουσιν
ταῦτα τὰ ζῷα ὑπὲρ ἡμᾶς ἅπαντας.

quis est tam hebes, ut non intelligat corrigendum esse ἐβόα, ποιεῖτε et τυγχάνει, atque omnino et in istis fabellis, quas dodecasyllabis versibus compositas esse indicavimus, et in BABRII Choliambis, qui in mediis his sordibus nescio quomodo apparent, unusquisque librariorum fidem explorare poterit, qui metrorum immemores aut plane ignari de more grassabantur.

Denique huius rei observatio multum proderit in diiudicandis Criticorum correctionibus, qui in hoc sermone plus quam semibarbaro non semper satis caverunt, ut in fabula 196.

ἅπαν γὰρ κακὸν οὐ μικρὸν οὐδὲ μέγα
οὐδ' ὅλως πρέπει καθόλου που Φῦναι.

In Φῦναι versus ruit, sed isti non dicebant ἔφυν, Φῦναι, Φύς sed ἐφύην, φυῆναι, φυείς, quae passim recurrunt. Fallitur igitur FURIA, qui annotat «pro Φῦναι in Codice vitiose φυῆναι». At contra vide quam ludificetur scribae error Interpretem in fabula 173. τίς δὲ τὸν ὄρον προσάξειεν ἀντεφύσησεν ἡ χελώνη, καὶ τὰ τῆς νίκης τίς ἡμῖν ἐπιδώσει; Annotat FURIA: «ἀντεφύσησεν: Mutum est animal testudo, sibilum edit tamen, dum respirat, qui longe exauditur.» Sic etiam iis, qui naturam animalium curiosius rimantur, hae fabulae prodesse possent, nisi critica ars novum hoc praesidium ereptum iret. Fabula est, si Musis placet, metrica. Ποδῶν χελώνης λαγῶδες κατεγέλα. Ἡ δὲ πρὸς αὐτὸν ταῦτα γελῶσα ἔφη. Ἐγὼ τὸν ταχύν σε ἐν δρόμῳ νικήσω. Ὁ δὲ ἔφησε ταύτην μὴ ἀληθεύειν. corrige igitur:

τίς δὲ τὸν ὄρον προσάξει; ἀντέφησεν,
καὶ τὰ τῆς νίκης τίς ἡμῖν ἐπιδώσει;

Similia plurima qui volet ex caeteris colligito.

Unum tantum in Codice restat, quod nunc quidem est operae pretium expromere. Nempe ex eo didici, quod VALCKENARIUS dudum frustra quaesiverat et omnes, opinor, absque

illo Codice esset, frustra essent quaesituri. Verba summi viri haec sunt in *Dissertatione de Scholiis in Homerum ineditis* p. 134. ubi Scholia complura apposuerat, quorum auctor Σεναχειρίμ, Σεναχηρείμ, Σεναχειρήμ in Leidensi Codice perhiberetur. »Pervelim, inquit, ut quis me quidpiam de isto Senachiribo edocefaciat, quibus in oris et quo temporis articulo saeculo XII an XIII vixerit; sed credo equidem plerisque omnibus, nisi si qui Codicem tractarint Leidensem, Grammaticum penitus esse inauditum.” Nemo adhuc, quod sciam, respondit, nam quod apud LEHRSIUM est de *Aristarchi studiis Homericis* p. 37, videri Hortibonum, id est CASAUBONUM, in eo nomine delitescere per iocum in Arabicam linguam converso infelix est coniectura ludentis in re omnibus ignota, et inspecto Codice iocularis haec opinio est, namque duobus fere saeculis antequam CASAUBONUS natus est haec scripta esse apparet. Notitia ignoti Grammatici e Codice *Florentino* haec prodit. MICHAEL SENACHIRIM imperante THEODORO DUCA LASCARI (ab anno 1235 ad 1259) Nicaeae docuit rhetoricam et poësin. Est enim in Codice folio 10. vers. Epistola, quam Imperator ad Professore[m] dedit, quum ei filios in disciplinam remitteret. Inscribitur: τοῦ σοφωτάτου βασιλέως κυροῦ Θεοδώρου Δουκᾶ τοῦ Λάσκαρι ἑτέρα ἐπιστολὴ γραφεῖσα πρὸς τοὺς κατὰ Νίκαιαν ἐλλογίμους διδασκάλους τῆς ῥητορικῆς τε παρὰ μέρος καὶ τῆς ποιητικῆς τὸν Σεναχηρείμ κύριν Μιχαήλ καὶ τὸν κύριν Ἀνδρόνικον τὸν Φραγγόπουλον ὅτε ἐξ αὐτῶν πρὸς αὐτὸν ἀνῆλθον οἱ παῖδες, ἐγράφησαν δὲ παρ’ αὐτοῦ διὰ πλείονα μάθησιν πάλιν εἰς τὴν σχολήν. Incipit Epistola in hunc modum: Οὐδὲν ἕτερον τὴν τοῦ Φυτουργοῦ εὐφραίνει ψυχὴν ἢ τὸ ὁρᾶν τὸν οἰκεῖον λειμῶνα εὐθηνούμενον τε καὶ θάλλοντα. deinde post multas ambages et fastidii et nauseae plenam loquacitatem: ἐωράκειν γὰρ ἐγὼ νυνὶ οὕς ἐκ τῆς ἐμῆς τεθείσης σχολῆς ἐν τῇ Νικαέων ἢ νικοποιός μου τὸν λόγον πόλις ἐβλάστησε καὶ ἡγαλλιασάμην ὥς Φυτουργός, deinde se litterarum studia numquam negligere praedicat quamquam negotiis plurimis districtum et exercitum curis διὰ τὰς ἄνω κάτω περιπετείας σάσεσι, μάχαις, ἐνστάσεσιν, ἀντιστάσεσιν, ταῖς τῶν ὁμορούντων δὲ βοηθείαις, ταῖς τῶν ἀπωκισμένων καταδρομαῖς καὶ τοῖς ἄλλοις, οἷς δὴ ἡ τοῦ κοινοῦ συντήρησις ἡμᾶς ἐπιβαίνειν ἡνάγκαζεν. Tandem post novas ambages Epistolam ita concludit, ut utrum-

que Professore bene valere iubeat: ὦ Συναχηρεῖμ κάλλιστε πολλοῖς καὶ λόγοις ὀνομασὲ καὶ πράξεσι, καὶ Ἀνδρόνικε τῆς γραμματικῆς ἀκριβείας διάδοχε, et nos lubenter et Imperatorem valere iubemus et *Florentinum* Codicem deponimus de manibus.

CAPUT VIII.

Intermissam telam resumens percurrani primum *Anacharsidem* 49. 2. ὑποβαλλόμενοι in aoristum refinge et § 3. αἵματος αὐτῷ καὶ ψάμμου ἀναπέπλησαι τὸ σῶμα πὺξ ὡς ὄρᾳς παταχθέντος ἐς τὴν γνάθον animadvertite compositionis scabritiem: ut haec bene dicta sint expunge αὐτῷ et lege παταχθεὶς τὴν γνάθον. Graeci dicunt βέβυσμι τὸ σῶμα, ἀναπέπλησμαι τὸ σῶμα pro ἔχω τὸ σῶμα βεβυσμένον, ἀνάπλεων et sim., ut τέτρωμαι τὴν κεφαλὴν, πεπήρωμαι τὴν χεῖρα, ἐμπεπόδισμαι τὸ πόδε et passim similiter in caeteris corporis partibus. Sic dicitur ἀπετμήθη τὴν κεφαλὴν, ἀπεκόπη τὴν δεξιάν, ἐξεκόπη τὸν ὀφθαλμόν, ἐπλήγη τὸν ὦμον, ἐξετμήθη τὴν γλῶτταν, διεφθαρμένος τὸ σῶμα, περιτετιλμένος τὰ πτερὰ, et quis non recordatur pulcherrimi loci *DEMOSTHENIS* pro *Corona* p. 247. ἑώρων τὸν Φίλιππον — τὸν ὀφθαλμόν ἐκκεκομμένον, τὴν κλεῖν κατεαγότα, τὴν χεῖρα, τὸ σκέλος πεπηρωμένον. Conquiram paucula e *LUCIANO*, ut *LYSIAE* laboranti succurram. Recte legitur 41, 10. ἥδιον ἂν μοι δοκῶ ἀποτμηθῆναι τὴν δεξιάν. § 11. οὐ τὴν δεξιάν ὥσπερ ὑμεῖς ἀλλὰ τὴν γλῶτταν ἀποτμηθῆναι καλόν. § 55. τῆς δεξιᾶς πεφρόντικας μὴ ἀποτμηθείης αὐτήν. § 62. ὁπότερον ἡμῶν ἢ τὴν γλῶτταν ἢ τὴν δεξιάν ἀποτετμηθῆσθαι δεοί. et § 65. et sic veteres omnes constanter loqui videbis. Certa igitur medicina emendabitur locus *LYSIAE* VI, 26. οὐ μόνον τὸν θάνατον ἐφοβεῖτο ἀλλὰ καὶ τὰ καθ' ἡμέραν αἰκίσματα οἰόμενος τὰ ἀκρωτήρια ζῶντος ἀποτμηθήσεσθαι, imo vero ζῶν, nam τεθνεῶτος in ea re ferri potest, ζῶντος non potest. Rectissime dixit *XENOPHON* *Anab.* I. x. 1. ἐνταῦθα δὲ Κύρου ἀποτέμνεται ἡ κεφαλὴ καὶ χεὶρ ἢ δεξιὰ et contra II. vi. 29. ἀπέθανον Κλέαρχος καὶ οἱ ἄλλοι στρατηγοὶ ἀποτμηθέντες τὰς κεφαλὰς, nempe hoc modo de vivis, illo de mortuorum cadaveribus loquebantur, in qua re apparet

quam accurate cogitare et dicere veteres soleant. Quid impedit ὁδοῦ πάρεργον ex HERODOTO mendum eximere quod inolevit VI. 58. ἐπεὰν οὖν τοῦτο γένηται (rege Spartanorum mortuo) ἀνάγκη ἐξ οἰκίης ἐκάστης ἐλευθέρους δύο καταμιάνεσθαι, ἄνδρα τε καὶ γυναῖκα. μὴ ποιήσασι δὲ τοῦτο ζημίαι μεγάλαι ἐπικέαται. Absurdum est in eo loco verbum καταμιάνεσθαι. Namque sive *conspurcari* significat, ut solet, sive paullo acrius est quam *μιάνεσθαι*, *pollui* piaculo quolibet, non est honoris genus magis stolidum et ab natura ingenii humani et Graecorum moribus magis alienum et abhorrens. Satis esse videbatur in domo et urbe funesta piaculi, ut non ultro sese cives *polluere* voverint idque in defuncti regis honorem. Verbum, quod HERODOTO restituendum esse censeo, legitur in LUCIANI dialogo, in quo versamur § 31. ὁψέ ποτ' ἂν καὶ μόλις κατατεμνόμενοι βάθροι τοῖς τραύμασιν αἷμα ὀλίγον ὑποδείξαίτε. In ΚΑΤΑΜΙΑΙ-NECΘΑΙ delitescit ΚΑΤΑΤΑΜΝΕCΘΑΙ, quod prius in καταμνεσθαι abiit, deinde, ut esset saltem Graecum vocabulum, in καταμιάνεσθαι 1). Spartani concidebant sibi brachia et eliciebant cruorem et sic regem mortuum honorabant, ut Galli Cybelen, (vide LUCIANUM 42, 37.) quod Graecis moribus est conveniens admodum, in luctu sibi unguibus aut ferro lacerare corpus aut genas dilaniare et vultum. Itaque κατατάμνεσθαι HERODOTO reddemus, verbum μιάνειν reponemus in POSIDIPPO Athen. XIV. p. 661 f.

ἀντεργολαβοῦντες ἔλεγον ὁ μὲν ὥς οὐκ ἔχει
ῥῖνα κριτικὴν πρὸς τοῦψον, ὁ δ' ὅτι τὸ σῶμα
πονηρὸν, ὁ δὲ τὴν γλῶτταν εἰς ἀσχήμονας
ἐπιθυμίας ἔνι ἅ τε τῶν ἡδυσμάτων.

1) Hoc saepissime Graeculos correctores, si hoc ages, videbis facientes, ut nil ultra singula vocabula intelligere eos aut curare appareat. In PORPHYRIO de Abstin. II. § 61. suavissimum est Comici fragmentum, tenerum ac molle MEKANDRI spirans ingenium:

εἰ μνημονεύεις εὖ παθῶν φιλεῖς τέ με
ἀπέχω πάλαι, Φιλῖτε, παρὰ σοῦ τὴν χάριν
τούτου γὰρ αὐτὴν ἔνεκα πρὸς σέ κατεθήμην.

scribae pro ΦΙΛΕΙΝΕΠΑΡΑΣΟΥ dederunt φιλεῖν ἐπαράσσειν, deinde alii φιλεῖν ἐπαλλάσσειν, ut duo saltem vocabula Graeca forent, et contra metrum ἔνεκεν.

scripserat festivus poëta:

ἐπίθυμίας ἐμίαινε τῶν ἡδυσμάτων.

In EPICHRAMI fragmento non dissimile vitium legentibus imponit apud ATHENAEUM VII. p. 277 F.

καμίαι δύο

διατεταγμέναι μέσαι Φάσσαι τε τοσσαῦται παρῆν.

Ridebis ἀμίας διατεταγμένας μέσας postquam veram lectionem cognoveris. In unico Codice Marciano legitur διατεταγμαμεναιμεσαι. Scriptum erat in vetusto libro ΔΙΑΤΕΤΜΑΜΕΝΑΙ. Scriba quum dedisset διατεταγ sensit errorem et μαμεναι addidit, recte si αγ expunxisset vel punctis notasset. Redde igitur poëtae διατετμαμέναι μέσαι. In ea forma dicendi, quam notavimus, perspicue apparet Graecitatis veteris et novitiae discrimen. Veteres et probati scriptores dicebant ἐπιτέτραμμαι τὴν πόλιν, novicii ἔχω τὴν πόλιν ἐπιτετραμμένην, illi λελυμένη τὴν κόμην, hi λελυμένην τὴν κόμην ἔχουσα, illi ἐξηρτημένος δέλτον, hi ἐξηρτημένην ἔχων et passim in similibus. Deinde scribae veterem usum coeperunt ad suam consuetudinem refingere, cuius rei multa exempla in farragine discrepantium scripturarum reperies. In LUCIANI Somnio vel Gallo, 48, 12. recte editur δακτυλίους βαρεῖς ἐξημμένος τῶν δακτύλων. § 13. χρυσὸν καὶ ἄργυρον τῶν βοσρύχων ἐξημμένος et paullo post χρυσῷ ἀναδεδεμένος τοὺς πλοκάμους, quae verissima scriptura in duobus tantum libris reperta est. Caeteri omnes διαδεδεμένους τοὺς πλοκάμους ἔχων vel ἀναδεδεμένους τοὺς πλοκάμους ἔχων, quae manifesta interpolatio est. In primo exemplo in omnibus, praeterquam in AC, est ἐξημμένους, quae prima solet esse mali labes, ut in LONGI Pastoralibus pag. 24. COURIER. ἐκόμισε σύριγγα βουκολικὴν καλάμους ἐννέα χαλκῷ δεδεμένους ἀντὶ κηροῦ. COURIER de suo post καλάμους inseruit ἔχουσιν. Multo melius emendabis δεδεμένην. In THEOPHRASTI Characteribus V. δεινὸς κτήσασθαι — αὐλαίαν ἔχουσιν Πέρσας ἐνυφασμένους, qui tam bene Attice sciebat dixerat αὐλαίαν Πέρσας ἐνυφασμένην. In libello, qui PLUTARCHI nomine circumfertur, de mulierum virtutibus p. 284 c. ἔχων καὶ πετιτευμένος ἔρυμα κατὰ τῆς Ναξίων πόλεως apparet ἔχων καὶ sciolo deberi.

In LUCIANI verbis παταχθεῖς τὴν γνάθον, παταχθείς, ut infra ostendemus, LUCIANUS errore pro πληγείς positum est, τὴν γνά-

θον unice probum est, ut apud ARISTOPHANEM Av. 497. λωποδύτης παίει ῥοπάλω με τὸ νῶτον. Obiter in *Lysistrata* vs. 656.

εἰ δὲ λυπήσεις τί με

τῷδ' γ' ἄψηκτῳ πατάξω τῷ κοθόρνῳ τὴν γνάθον.

animadvertite duplex vitium. γε nihil significat et soloecum est ὁδε ἄψηκτος ὁ κοθόρνος. Omnia sana erunt si repones:

τῷδε τᾷψηκτῳ πατάξω σου κοθόρνῳ τὴν γνάθον.

comparato vs. 360. Sed ad LUCIANUM redeo: in § 14. εἰδέναι ὅπως ἂν τὰ κάλλιστα οἰκηθεῖη πόλις tam vitiose dicitur ut τὸ ἀγαθὸν pro εὔ. expunge articulum et iterum § 30. ἔς τε εἰρήνην καὶ ἔς πόλεμον [τὰ] ἄριστα παρεσκευασμένη et 17, 11. ἦν δέ ποτε καὶ [τὰ] ἄριστα πράξης. In ISOCRATIS Areopagitico § 3. ὁρῶ γὰρ τῶν πόλεων τὰς ἄριστα πράττειν οἰομένας [τὰ] κάκιστα βουλευομένας, optime τὰ Urbinas omittit. In § 19. οὐκ ἔῶν περιπέττειν τὸ πρᾶγμα ἐν τοῖς λόγοις inepte abundat praepositio. ARISTOPHANES dixerat in *Pluto* 159.

ὀνόματι περιπέττουσι τὴν μοχθηρίαν.

quem multi imitati sunt. MENANDER fragm. 106. MEINEK.

τότε τὰς γυναῖκας δεδιέναι μάλιστα δεῖ,

ὅταν τι περιπέττωσι τοῖς χρηστοῖς λόγοις.

ubi vulgo περιπλάττωσι, quod bene correxit SALMASIUS. PLATO de Legibus X. p. 886 E. λόγοισι δ' εὔ πως εἰς τὸ πιθανὸν περιπεπεμμένα. Suavissime XENOPHON Oeconom. I. 20. προσποιούμεναι ἡδοναὶ εἶναι καταφανεῖς γίνονται ὅτι λῦπαι ἄρα ἦσαν ἡδοναῖς περιπεπεμμένα. ut nihil horum praepositionem admittit, sic LUCIANI περιπέττειν τοῖς λόγοις restituendum.

In § 23 κράνη δὲ ἐπικείμενοι παγγέλοια κεχηνότα παμμέγεθες vitium inest sed ipsius LUCIANI, qui tamen excusari potest quoniam omnes tum ita errabant. Veteres, qui in dicendo et naturam rerum verbis referebant et verborum sensum perspiciebant, solebant dicere κράνος, περικεφαλαίαν, πιλίδιον, σέφανον, προσωπεῖον, τιάραν, similia, περιτιθέναι, περιτίθεσθαι et in perfecto περικεῖσθαι, vitiosa sequiorum συνήθεια coepit his substituere ἐπιτιθέναι, ἐπιτίθεσθαι, ἐπικεῖσθαι. Atticistae antiquum obtinent et permiscent antiquitatis constantem usum cum recentiore negligentia. LUCIANUS, qui in κράνη ἐπικείμενοι cum aequalibus errat, idem in re eadem recte imitatur veteres § 32. ἐκεῖνα τὰ κράνη περιθήσεσθε τὰ κεχηνότα, ut in altero loco

aliquid titubatum esse suspicari posses, nisi satis constaret LUCIANUM, ut reliquos omnes, promiscue his usum. Ad versum 380 *Thesmophoriaz*. περίθου νυν τόνδε πρῶτον velus Scholion legitur: — τὸ δὲ περίθου, ὅπερ ἡμῖν σύνηθες ἐπίθου λέγειν. Exempla passim obvia: in LUCIANO haec sunt 8, 20, 12. ἐπίθου τὴν κόρυν. 10, 14, 4. τιάραν ὀρθὴν ἐπέθου. 11, 16. τιάραν ἐπιθεῖσα, et in quo maxime sentiri potest quam perperam haec dicantur 40, 3. προσωπεῖον ἐπιθείη et 47, 33. προσωπεῖον ἐπέθηκέ μοι.

In libello *de Lucio* 50, 12. εὐσχήμων καὶ καλὸς καὶ καθ' ὑπερβολὴν ἐξεφανωμένος ὑψηλὸς πρόκειται. Interpres ei ultra modum coronatus inepte. Expunge alterum καί, ut καθ' ὑπερβολὴν cum praecedentibus coniungatur. Librarii saepe de suo καί inserunt, in qua re quam nihil intelligant ostendere solent. In PLATONIS *Apologia* p. 21 B. ἐφεξῆς ἦα αἰσθανόμενος μὲν καὶ λυπούμενος καὶ δεδιώς ὅτι ἀπηχθανόμην, in his λυπούμενος καὶ δεδιώς significant μετὰ λύπης καὶ δέους et ὅτι pendet ab αἰσθανόμενος. Itaque expunge prius καί a sciolo invectum. Ineptius etiam καί insinuavit se in locum THUCYDIDIS IV. 16. σῆτον ἐσπέμπειν τακτὸν καὶ μεμαγμένον. Transpone σῆτον μεμαγμένον τακτὸν ἐσπέμπειν, nam sic quoque poterat scribere, et quam male abundet vocula intelliges. Nusquam autem ea fraus evidentius deprehendi potest quam in ipso LUCIANO 55, 8. νῦν γε μάλιστα πλησίον τε καὶ ἐσθλοῦ καὶ ἐταίρου ἀνέμου δεόμεθα, ubi nemo recordatus est Homericī versiculi:

ἴκμενον οὖρον ἴει πλησίον, ἐσθλὸν ἔταιρον.

tandem BEKKERUS importunum καί eiecit.

In § 16. pro ματαιάζοντα scribe ματρίζοντα. cf. PIERSON ad MORRID. p. 71. et in § 17. Φέρε τοίνυν διδάξομαι soloecum est, ut Φέρ' ἴδω sic dicendum est Φέρε διδάξωμαι, quod in multis libris est sed temere spretum.

In *Rhetorum Praeceptore* 51, 2. τέως μηδὲν ὄντες suppl. τὸ μηδὲν ὄντες et in § 20. ὅρα μήποτε γράψης ἢ σκεψάμενος παρέλθης rescribe γράψας pro γράψης.

In *Philopseude* 52, 3. Ὠρείθυιαν ὑπὸ τοῦ Βορέου ἀναρπασθῆναι emendandum est ἀρπασθῆναι. Ἀρπάζειν in re amatoria certam sedem habet, ἀναρπασθῆναι et ἀνάρπαστοι γενέσθαι dicuntur quos necopinatio vis oppressit et in aliquod infortunium rapuit,

in vincula, ad supplicium, ad necem. Si in HERODOTO I. 1. pro τὴν δὲ Ἰοῦν σὺν ἄλλῃσι ἄρπασθῆναι, aut in cap. 4. εἰ μὴ αὐτὰ ἐβούλοντο οὐκ ἂν ἠρπάζοντο scriberetur ἀναρπασθῆναι aut ἀνηρπάζοντο absurde dictum esset. Praeterea LUCIANO obversatur PLATONIS locus in *Phaedro* p. 229 B. οὐκ ἐνθένδε ποθὲν λέγεται ὁ Βορέας τὴν Ὠρείθυιαν ἄρπάσαι; quam fabulam Socrates ita interpretatur ut dicat sibi videri puellam vi venti praecipitem de rupe datam καὶ οὕτω δὴ τελευτήσασαν λεχθῆναι ὑπὸ τοῦ Βορέου ἀνάρπασον γεγονέναι, in quo discrimen quod diximus apparet. In § 8. Φρονῶν non est satis, supple εὖ Φρονῶν. § 9. ἀπέραντα ξυμπεραίνῃ, Graecum est ξυμπεραίνεις. § 11. φθάσαι καὶ καταδύναι, corrige φθάσαι καταδύν. § 12. supple ἢ παρακούσας et recipe ex Codd. ἐνεφύσησε μὲν αὐτοῖς pro αὐτά. In § 17. ἐλευθερίως τὰ δοκοῦντά οἱ λέγοντι necessarium est ἐλευθέρως. confundi solent ἐλεύθερος et ἐλευθέριος, ἐλευθέρως et ἐλευθερίως vid. 5, 13. 17, 30. 66, 2. In § 18. εἰς τὴν δισκοφόρον, nisi putas in palaestra ancillas fuisse reponere εἰς τόν. § 19. οὐ νομίζεις τοῦ αὐτοῦ εἶναι καὶ ἐπιπέμπειν ἠπιάλους οἷς ἂν ἐθέλοι εἶγε καὶ ἀποπέμπειν δυνατὸν αὐτῷ. Graeca forma erit huius sententiae, si deleveris εἶγε et δυνατὸν αὐτῷ. § 20. lege πρὸ τοῖν ποδοῖν et οὐδ' ἂν ζῶντα πάνυ ἐδεδίειν. Editur πρὸς et οὐδὲ ζῶντα. § 31. εὐαγγελιζόμενος αὐτῷ ὅτι καθαρὰν αὐτῷ καὶ ἀδείμαντον ἤδη ἔξει τὴν οἰκίαν οἰκεῖν, expunge prius αὐτῷ et lege ἔξεις pro ἔξει. § 34. ἐν τοῖς ἀδύτοις ὑπόγειος, lege τοῖς ὑπογείοις. et § 40. οὐδὲν μὴ ταραάξει pro ταραάξη.

In *Muscae Encomio* 57, 4. dicuntur esse muscae ὀφθαλμοὶ προπαγεῖς πολὺ τοῦ κέρατος ἔχοντες. Προπαγῆς vocabulum est nihili et ex Graecitatis opibus removendum. Legitur hoc uno loco et in προπετεῖς est emendandum, quo nomine oculos *exstantes* et *prominentes* Graeci appellant, quibus opponuntur οἱ κοῖλοι.

In libro *adversus indoctum libros coëmentem* 58, 1. lege τεκμαίρει et παραλαμβάνεις pro τεκμαίροιο et παραλαμβάνοις. § 3. καὶ μοι πρὸς τῆς Λιβανίτιδος ἄφες ἐν τῷ παρόντι τὸ μὴ σύμπαντα σαφῶς εἰπεῖν duplex vitium inest. Pro ἄφες restitue ἔφες, deinde Λιβανίτιδος novum et inauditum nomen est numinis, quod omnes iuxta ignorant et, credo, olim omnes ignorarunt, nam Venerem quandam in Libano cultam Λιβανίτιδα

fuisse appellatum docti homines suspicantur magis quam sciunt. Non premam suspicionem, quae mihi quidem satis probabilis visa est, non *Λιβαντίδος* sed *Ἀναϊτίδος* olim scriptum fuisse, cuius numen tota Asia sacratissimum fuisse multorum testimoniis constat. Colebatur a Medis, Persis, Armenis, Lydis, Syris. vide STRABONEM multis locis XI. p. 612 et 632, XII. p. 669. XV. p. 733. In PLUTARCHI *Artaxerxe* cap. 27. libri exhibent *Ἀρτέμιδος τῆς ἐν Ἐκβατάνοις*, ἣν *Ἀνεϊτίν* καλοῦσι, recte SINTENIS *Ἀναϊτίν*, paulo rectius *Ἀναϊτίν* scribes. Suavissime de ea Dea scribit PLINIUS H. N. XXXIII. 26. quem non gravabor describere, quia refutatae superstitionis insigne exemplum numquam est inutile. *Aurea statua (ex solido auro) prima omnium in templo Anaitidis posita dicitur numine gentibus illis sacratissimo. Direpta est Antonii Parthicis rebus scitumque narratur dictum unius veteranorum Bononiae, hospitali Divi Augusti coena, quum interrogaretur essetne verum, eum, qui primus violasset hoc numen, oculis membrisque captum exspirasse. Respondit enim tum maxime Augustum de crure eius coenare seque illum esse totumque sibi censum ex ea rapina. Ne eam in Syria cultam esse nescias PAUSANIAS providebit, quem vide III. 16. Per huius igitur notissimae Deae numen hominem LUCIANUS obsecrasse videtur.*

In § 4. corrige *διέπεμψε*, *transmisit*, pro *ἐξέπεμψε*, deinde *ὑποβαλόμενος* et *περιβαλόμενος* et *χρυσᾶ* pro *χρύσεα*. tum in § 5. *πιθοῦ* pro *πείθου* et § 6. *ὑπὸ κρύους* pro *ἀπὸ κρύους*. § 7. *μὴ ἐξέταζε* pro *ἐξετάζειν*. § 8. *τὰ μὲν οὖν τῆς γυμνῆς ἀγωνίας*, corrige *γυμνικῆς*. § 12. *πρὸς ἔρωτα* — *ἐμπεσεῖν*, lege *εἰς ἔρωτα* et mox *οὐχ ἡ λύρα θέλγουσα ἦν*, imo vero *ἡ θέλγουσα*. § 13. *τὴν Ἐπικτήτου σοφίαν ὄναρ ἐπισήσεσθαι*, bene dicitur ipsum *ὄναρ ἐπισῆναι*, non item si quid boni alicui obvenit dormienti. Legerim *ἐπιπτήσεσθαι*. § 14. *τὸ κειμήλιον τοῦτο δείκνυσιν, ὡς Τεγεᾶται τοῦ Καλυδωνίου τὸ δέρμα*. Supplendum *τοῦ Καλυδωνίου ὅς τὸ δέρμα*. Non aliter enim dicebant quam *ὁ ἐν Καλυδῶνι ὤς*, vel *ὁ Καλυδώνιος ὤς*. De multis testibus produco oculatum unum, PAUSANIAM, qui se Tegeae vidisse scribit (VIII. 47, 2). *τὸ δέρμα ὅς τοῦ Καλυδωνίου. διεσῆπετο δὲ ὑπὸ τοῦ χρόνου, inquit, καὶ ἐς ἅπαν ἦν τριχῶν ἤδη ψιλόν*. facile credimus. Facilius etiam ὤς revocari possunt apud PORPHYRIUM *de Abst.*

II. 25. αὐτούς τε τοὺς καθαριότητος μὲν οὐδὲν κοινωνοῦντας — σφάττομεν, repetitis duabus litterulis scribe τοὺς ὕς.

In § 18. ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς εἰδὼς πρῶως εἴποις τοῦτό γε. non hoc agitur utrum placide an iratus responderit, sed potueritne respondere an non. Rescribe ῥαδίως pro πρῶως. § 19. pro καὶ ἐπ' ἐλάχισον Graece dicitur καὶν. § 25. ὁ Συβαρίτης τοὺς θαυμασοὺς νόμους συνέγραψεν ὥς χρὴ μαίνεσθαι καὶ παρατίλλεσθαι. Multi pro μαίνεσθαι reposuerunt λειάνεσθαι, potest etiam paulo melius emendari. Sciendum est in Codicum scriptura λι, λυ et μ plane eandem formam habere, utrum κάμπτω an καλύπτω scriptum sit solus accentus indicat. Apud LEONIDAM TARENTINUM in Epigr. 51. Tom. I. p. 167. Anthol. Gr. IACOBS.

πυρσοῦ τοῦτο λέοντος ἀπεφλοιώσατο δέρμα

Σῶσος ὁ βουπαλίων δουρὶ φονευσάμενος.

VALCKENAERIUS ad AMMONIUM p. 190 verum reperit ὁ βουπάμων. Itaque μαίνεσθαι ex λειάνεσθαι natum est idque pervulgato errore ex λειαίνεσθαι. Locus est ARISTOXENI apud GELLIIUM N. A. IV. cap. 11. Πυθαγόρας δὲ τῶν ὀσπρίων μάλιστα τὸν κύαμον ἐδοκίμασε. λίσαν κινητικόν τε γὰρ εἶναι καὶ διαφορητικόν. Absurdum est λίσαν κινητικόν. Scripsit ARISTOXENUS λειαντικόν. Ne dubites vide quibus verbis haec GELLIIUS verterit Latine: "quoniam is cibis et subduceret sensim alvum et laevigaret." Certa res est, ut vides: λειαν in λίσαν abiit, quod supererat sic relectum est, ut esset certe Graecum vocabulum. De sententia loci isti ne cogitant quidem. — τί οἶει φαίνεσθαι, imo φανεῖσθαι. § 24. τὴν νεόκτιστον ταύτην οἰκίαν, quia nemo dicit οἰκίαν κτίζειν, ul πόλιν, corrige νεόκτητον. Quam facile ι et η confundantur BASTIUS docebit aut quaelibet discrepantium scripturarum farrago.

In libro 59. § 1. πολλαὶ δὲ καὶ Φιλίαι συνεκόπησαν καὶ οἶκοι συνεχύθησαν, vehementer suspectum est συνεκόπησαν, nam συγκόπτειν Φιλίαν pro rescindere dici non potest, pro οἶκοι certa correctione repono ὄρκοι. συγχεῖν ὄρκον, ὀρκία dicebant Graeci omnes, HOMERUS ante omnes. συγχεῖν οἶκον nihil est, et praecedit οἶκοι ἀνάστατοι γεγόνασιν. Permisceri solent ὄρκος, ὄγκος et οἶκος: THEOPHRASTUS apud STOBAEUM Floril. XLIV. 22. ὅταν τὰ ἐκ τῶν νόμων ποιήσωσιν οἶον ἀναγραφὴν ἢ οἶκον, receptum oportuit, quod GESNERUS reperit, ὄρκον. Quam facile I, Γ et

P confundantur ostendet locus PLUTARCHI in *Symposiacis* VI. 10. τὸ σῦκον αὐτὸ καὶ τὸ ξύλον καὶ τὸ ἔργον. Infelix coniectura recepta est καὶ τὸ ἔρνος. in ΕΡΓΟΝ laetetur ΘΡΩΠΟΝ. τὸ θρῶπον, folium ficus. Confusa I et Γ pessumdederunt locum POLYAEUS VII. 22. λόγος ἦν ἐς τὸν οὐρανὸν ἀναβῆναι καταίρων * * πρὸς τὴν Ἥραν τῶν Θρακῶν ὡς ἀπειθούντων. nihil excidit. emenda οἶος ἦν — ἀναβῆναι κατερῶν πρὸς τὴν Ἥραν. Οἶκος et ὄγκος de loco pugnant in MENANDRI fragmento apud Stob. *Floril.* CXXIII. 2. *Pecuniosus homo, inquit, post mortem*

εἰς τὸν ἴσον ὄγκον τῷ σφόδρ' ἔρχεται εὐτελεῖ.

BENTLEY οἶκον coniecit, quod MEINEKIO verum videtur, mihi non iteni. Sententia fere eadem fuit olim in SOPHOCLES *Aiace* vs. 648.

κούκ' ἔς' ἄελπτον οὐδὲν ἄλλ' ἀλίσκεται

χῶ δεινὸς ὄγκος χαί περισκελεῖς Φρένες.

ubi assentior iis, qui ὄγκος correxerunt. — In § 3. εὐθὺς ἕαδε μηνιεῖν καὶ βοῆς ἐνεπίμπλα τὰ βασίλεια foedum ulcus est ἕαδε μηνιεῖν, in quo subesse suspicor ἡδημόνει. Verbum ἀδημονεῖν non abhorret ab huius libelli oratione et stilo, in quo multa sunt vetusta vocabula studio quaesita, ἐπηλυγάζουσα, οἱ γεινόμενοι, ὁμογενεῖς pro ἀδελφοί, τυπεῖς, οὐ Φρενήρης HERODOTO subiectum, ἐπιτοξάζονται, et alia. In § 6. οἶον δὲ τὴν λύτταν καὶ τὴν ὀργὴν δεικνύουσα, corrige τὴν Λύτταν καὶ τὴν Ὀργὴν δεικνύουσι, nempe pictores, fectores, statuarii, ut 1, 8. ὁ Φειδίας ἔδειξε τὸν Δία. et 71, 14. οἶος δὲ παρὰ τῷ Φόλῳ Ἡρακλῆς ὑπὸ τῶν γραφῶν δεικνύται, et sic saepius: δεικνύουσι dictum est, ut 68, 37. οἶους τοὺς ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ ἐταίρους τῷ Σωκράτει παραγράφουσιν. In § 10 versus HOMERI assertur notissimus:

ξυνὸς Ἐνυάλιος καὶ τὸν κτανέοντα κατέκτα,

κτανέοντα barbarum est, quamquam nil mutant HOMERI Codices et Editiones. Recte BEKKERUS edidit *Iliad.* X. 13. οὐ μὲν με κτενέεις, at hoc loco Σ. 309. κτανέοντα retinuit, et Z. 409. τάχα γὰρ σε κατακτανέουσιν Ἀχαιοί et Ξ. 481. κατακτανέεσθε καὶ ὕμμες. Eadem barbaries in HERODOTO apparet IX. 42. ubi DINDORFIUS διαφθαρέονται, quia in optimis libris est, servavit; κτανέω et φθαρέω tum demum Graeca erunt, quum κταίνω et φθαίρω Graeca esse incipient. Qui has formas a Graecitate alienas esse credit, mecum illas undique expellet. In § 12. τῷ

πλησίον κακουργεῖ, lege τόν, et § 14. εἰδῶσι pro ἴδωσι. In § 21. τὸ πρὸς τὰ παράδοξα τῶν ἀκουσμάτων ἐπόμενον, non multo melius est ΒΕΚΚΕΡΙ τερόμενον. Scripserim ἔτοιμον. In § 28 dicitur Ulysses ἐπιβουλήν συντεθεικῶς κατ' ἀνδρὸς ὁμαίμου καὶ φίλου (τοῦ Παλαμήδους). nesciebam Palamedem Ulyssi fratrem fuisse. Corrige ὁμαίχμου quod iste pro συμμάχου posuit. Denique in § 32 barbara forma legitur ἔφημεν, aut ἔφαμεν aut ἔφην restituendum.

In *Pseudologista* 60, 5. male editur οὐχ οὕτως ἀσφαλῆς οὐδὲ ἀφανῆς βδελυρὸς εἶ. recte dicitur ἀσφαλῆς στρατηλάτης, non item ἀσφαλῆς βδελυρὸς, corrige ἀσφαλῶς οὐδ' ἀφανῶς. In § 5 legitur πρὸ τούτου. antea dicitur Graece προτοῦ non πρὸ τούτου, tum lege προβαλέσθαι non προελέσθαι. § 8. θύουσι Νουμᾶ τοῦ βασιλέως κατασήσαντος. NUMAE regis nomen est in eorum numero, quae scribae depravare solent, ut Μιτυλήνη, Χαλκηδών, Λάρισα, Συρακούσιος satis constanter scribunt vitiose pro Μιτυλήνη, Καλχηδών, Λάρισα, Συρακόσιος, sic ab iis Νουμᾶς scribitur qui ab antiquioribus Νομᾶς dicebatur aut Νομάς, ut DINDORFIO placet ad STEPHANUM (cui verba χρὴ δὲ τὴν δευτέραν συλλαβὴν ἐκτείνοντας βαρυτονεῖν apud DIONYSIUM HALIC. II. 58. genuina videntur, mihi ab aliquo lectore adscripta). Antiqui et boni Codices servant genuinam formam et nonnunquam perantiqua scripturae vitia, ut in PLUTARCHI *Coriolano* I. ὄνομα θυγατριδοῦς in omnibus libris est pro ὁ Νομᾶ θυγατριδοῦς. In LUCIANO 27, 17. in Codicibus est νομᾶν τὸν ἰταλιώτην, docti homines Νουμᾶν invexerunt. In hoc ipso loco optimi omnes exhibent θύουσιν ἅμα, in quo vides latere θύουσι Νομᾶ. in fine § lege συνείην pro συνίην. In § 11 revoca Γενετύλλιδος. In § 15. χρυσοῦς, Φασὶν, ἐν Ὀλυμπίᾳ εἰσέθητι. Locus PLATONIS, unde haec sumta sunt, pervetusto vitio laborat, quod obiter eximam. Legitur in *Phaedro* p. 236. B. παρὰ τὸ Κυψελιδῶν ἀνάθημα σφυρήλατος ἐν Ὀλυμπίᾳ εἰσέθητι, non est PLATONIS manus εἰσέθητι. Veteres Attici dicebant χαλκοῦν εἰσάναί, χρυσοῦν εἰσάναί non εἰσάθῃναι, et χαλκοῦν ἰσάναί, εἵσαι τινα, non ἀναεῖσαι, ut LUCIANUS dicere solet et sequiores. DEMOSTHENES p. 172. οἱ πρόγονοι Θεμιστοκλέα καὶ Μιλτιάδην οὐ χαλκοῦς ἴσασαν οὐδ' ὑπερηγάπων (ubi mox emenda τῶν ἔργων οὐδενὸς τῶν τότε ἀπέευσαν αὐτοῖς pro ἀπεεῖρησαν αὐτούς), et p. 495. ἀλλ' ἔσαι καὶ χαλ-

κοῦς ἰσάναι καὶ σίτησιν διδόναι. p. 425. Φίλιππον χαλκοῦν ἰσᾶ-
σιν et p. 807. Σόλωνα χαλκοῦν ἐν ἀγορᾷ εἶσαι, et saepe apud
alios. Itaque si cui statua ex aere esset posita dicebatur χαλ-
κοῦς ἰσάναι. HERODOTUS II. 141. καὶ νῦν ἔσηκε ἐν τῷ ἱρῷ λίθι-
νος, sic et χρυσοῦς ἔσηκε dicitur et ἔση et εἴσεται, non item
εἰσθῆναι et εἰσθήσεσθαι, quae sunt Graecitatis languescentis et
labentis. Quid PLATO scripserit potest iam ex his colligi, sed
novum accedit emendationi praesidium e *Lexico PHOTIANO*.
PHOTIUS nescio unde nactus est antiqua in PLATONEM Scholia
perdocta et vulgatis plerisque multis partibus meliora, quae in
suam farraginem recepit et utiliter ab aliquo secernentur et
Platonicis addentur. In voce Κυψελιδῶν ἀνάθημα vetus et per-
eruditum Scholion in *Phaedri* l. l. servavit, in quo vera lectio
perlucet. In unico Codice est σφυρήλατος ἐν ὀλυμπίαις ἑσάθη.
emenda ἑσαθι, quam formam Graeculi, quia dudum amiserant,
interpolando tollere assueverunt, ut in DIOTIMI Epigrammate
Anthol. Gr. Vol. I. p. 184 IACOBS.

Φωσφόρος, ὃ σῶτειρ', ἐπὶ Παλλάδος Ἰσαθι κλήρου.
imo ἑσαθι. Confusa sunt η et ι, ut in Epigrammate quod in
eodem Scholio exstat, εἰμὶ ἐγώ, ubi alibi ostendi εἰ μὴ ἐγώ
emendandum esse. Quae in fine legitur eiusdem epigrammatis
diversa forma:

εἰμὶ ἐγὼ νάξος παγχρύσεός εἰμι κολοσσός
ἐξώλης εἴη Κυψελιδῶν γενεά.

ita mihi corrigenda videtur ut scribatur:

εἰ μὴ ἐγὼν, ὦναξ, παγχρύσεος κτέ.

Quam depravati et interpolati sint PLATONIS Codices etiam optimi
et veterrimi aliquando dedita opera demonstrabo: in vicinia
loci, de quo diximus, huius rei insigne documentum est, quod
obiter ostendere iuvat. p. 236 c. editur ῥητέον μὲν γάρ σοι παν-
τὸς μᾶλλον οὕτως ὅπως οἶός τε εἶ. ἵνα δὲ μὴ τὸ τῶν κωμωδῶν
φορτικὸν πρᾶγμα ἀναγκαζώμεθα ποιεῖν ἀνταποδιδόντες ἀλλήλοις
εὐλαβήθητι. optimus quisque Codex cum eximio Bodleiano ex-
hibet ἵνα μή, non ἵνα δὲ μή. optime, si importunum εὐλαβή-
θητι magistello, qui adscripsit, reddideris, ut ἵνα μή pendeat a
verbis ῥητέον παντὸς μᾶλλον, sed ad LUCIANUM redeo.

In § 16. soloece editur Φέρε ἀπολογήσομαι, recte 59, 6.
Φέρε διέλθωμεν, tum ἕκαστοι τοὺς τότε coalescat in ἐκάστοτε.

Deinde sensu vacuum est quod sequitur ὁ μὲν τινα εἶπε — λυπάην, ὅτι τὰς ἐκκλησίας θορυβώδης ὦν ῥήτωρ ἐπετάραττεν. λυπάην nihil est, quum scriba vetusti libri scripturam detritam et fugientem expedire non posset dedit litterulas sine sensu. Vera lectio e re ipsa elici potest. Qui τὰς ἐκκλησίας θορυβώδης ὦν ῥήτωρ ταραττει, quo cognomine ab acuto populo mactari potest? quo alio quam τορύνη? Si quis volet inspicere ARISTOPHANEM in *Equilibus* vs. 984 et in *Pace* 654 ubi δοῖδυξ καὶ τορύνη et κύκηθρον καὶ τάρακτρον eodem sensu de eodem turbulento demagogo dicuntur, opus non erit ut verbum amplius addam.

In libello περὶ τοῦ οἴκου 61, 17. τῆς ὀψεως πρὸς αὐτὴν καλούσης, non dubitabit ἐλκούσης recipere, qui sciat quam saepe ἔλκειν et καλεῖν permutata fuerint. § 19. λίθινοι ἐγένοντο ἀπὸ θαύματος. Quamquam sexcenties librarij ἀπό et ὑπό confuderunt, certo sciri potest ubique ultra praepositione sit opus. ἀπὸ λύπης, φροντίδος, ὀργῆς, χαρᾶς et similia nihil significabunt donec ὑπό reposueris. Quam magna sit copia locorum, qui adhuc correctorem exspectent, alias ostendam. Pauci sunt libri isto errore vacui, neque aliorum neque LUCIANI. In hoc ipso libro § 13. ἀπὸ ἰνυγος ἢ σειρήνος ἐλκόμενος omnes obsidet libros scriptos et editos. BEKKERUS tandem ὑπό correxit, qui idem vitium aequae certum et evidens saepe alibi intactum reliquit. Ea est exemplorum, id est mendorum, copia ut etiam boni philologi, sed in Codicibus versandis non diu et multum versati, eam vim exemplorum undique irruentium sustinere non potuerint. In XENOPHONTIS *Hellenicis* V. 4. 60. malesana lectio in libris est λόγοι ἐγίγνοντο ἀπὸ τῶν συμμάχων, quam DINDORFIUS servavit, quia bis idem vitium commissum est in eodem opere: VI. iii. 10. ἐγγεγένηται ἀμαρτήματα καὶ ἀφ' ἡμῶν καὶ ἀφ' ὑμῶν et VII. i. 5. ἀπὸ τῶν θεῶν δέδοται ὑμῖν εὐτυχεῖν. at iis locis facile est addere sexcentos alios, tamen quod absurdum est non fiet verum et sanum. In LUCIANI libro, in quo versamur, § 5 editur ὅπως ἐκπλαγῆσονται. non ita est in Codicibus, optimus quisque ἐκπλαγῆσονται exhibet. ut 26, 36. δυνησώμεθα, 25, 61. ἐπαινέσονται, 76, 9. πείσεται, 78, 21. ὅπως ἐπιθήσῃ et sexcenta huius erroris exempla apud omnes occurrunt. Quum ἐκπλαγῆσονται, πείσεται, φεύξονται, ἀποδράσονται, ὅπως ἐρῆς, ὅπως δώσωμεν, τευξώμεθα, λήψωμαι,

δήξεται et ὅπως ἔσονται ob fidem velerum membranarum bene Graeca esse videbuntur, tum demum ἀπὸ τῶν θεῶν δέδοται, λόγοι ἐγίγνοντο ἀπὸ τῶν συμμάχων et sim. recte dici credentur, et ἀπὸ pro ὑπό cum passivis coniungetur, et prae dolore Graece dicetur ἀπὸ λύπης et vulgatam lectionem LUCIANI sine ratione convellere voluisse videbor. In § 20. μάρτυρα ὑμῖν παραστήσομαι, emenda παραστήσομαι et brevi post καὶ οἱ πείθεσθε pro πείσεσθε. In § 23. in libris est λαθόντε τὰ βασίλεια καὶ παρελθόντε, quae violentius castigavit FRITZSCHIIUS, quem DINDORF. et BEKKER. sequuntur, παρελθόντε τὰ βασίλεια καὶ λαθόντε. Si παρηλθέτην τὰ βασίλεια non potuerunt intus Aegisthum interficere, legerim λαθόντ' ἐς τὰ βασίλεια παρελθόντε.

In Macrobijs 62, 2. εἰς σύννοιαν ἦλθον tam inepte dictum est ac si quis in *Cyropaediae* prooemio scribere vellet σύννοιά ποθ' ἡμῖν ἐγένετο. Verum est εἰς ἔννοιαν. In Codicibus ἐν et σύν tam simili forma sunt, ut subinde oculis discerni non possit utrum ε an συ sit legendum. In STOBÆI *Floril.* XVI. 6. versus est EURIPIDIS:

τοῦτον νομίζω καὶ θεῶν συλαῖν βρέτη.

ut in AESCHYLII *Persis* 809. οὐ θεῶν βρέτη Ἴδουῦντο συλαῖν, optimus STOBÆI Codex A. ἐλαῖν βρέτη exhibet; contra in PLUTARCHI *Lycurgo* 4. libri omnes servant ridiculam lectionem Διὸς συλλανίου καὶ Ἀθηνᾶς συλλανίας pro Ἑλλανίου et Ἑλλανίας. Si vel in istis caecutiunt librarii, quid fecisse putas in ἐγκαλύπτομαι, pro quo seniores συγκαλύπτομαι dicebant, et sim. Nostri ubique est arbitrii statuere utrum σύν an ἐν sit scribendum, cuius rei exempla alio loco expromam. In § 6. κατὰ πᾶσαν τὴν γῆν expunge articulum. In § 10. commemoratur Δημήτριος ὁ Καλλατιανός, qui de rege HIERONIS scripsit. Fuerat οἰκοθεν ὁ μάρτυς, sed eum librarii et editores patria Sicilia expulsum in oram Ponti relegarunt. In omnibus libris est καλλισιανός, in qua scriptura ΚΑΛΛΙΣΤΙΑΝΟC latet ΚΑΛΑΚΤΙΑΝΟC vel melius Καλακτῖνος, iterum confusis K et IC. Erat DEMETRIUS ἀπὸ Καλῆς Ἀκτῆς, CAECILIO rhetori popularis, in cuius patria eodem modo turbant librarii Καλατιανόν vel Καλλατιανόν appellantes. Vid. SUIDAM v. Καικίλιος. In § 15. ἀπὸ Σκυθῶν καταχθείς et § 16. καταχθείς ἀπὸ Πάρθων, utrobique ὑπό requiritur. In § 17. ἵππομάχων καὶ πεζομάχων repone participia

ἵππομαχῶν καὶ πεζομαχῶν. Paulo post editur ἑκατὸν γεγονῶς ἑτῶν et § 18. ἑτῶν γεγονῶς τεττάρων καὶ ἑκατόν, vitiose. Recte in § 19. ἑννέα καὶ ἑνεήκοντα γεγονῶς ἔτη, ubi Codex A. ἑτῶν, contra in § 18 codex B. ἔτη. Nihil nobis opus est libris testibus, nam ultra scriptura sit ubique potior ex Graecitatis ratione et usu sciri potest. Graecum est ὦν τριάκοντα ἑτῶν, γενόμενος ἑτῶν εἴκοσιν, sed γεγονῶς ἔτη τριάκοντα. SOPHOCLES in notissimo epigrammate:

ὦδὴν Ἡρόδοτῳ τεῦξεν Σοφοκλῆς ἑτέων ὦν
· πέντ' ἐπὶ πεντήκοντα,

qui hanc rationem constare compererit, facili negotio quidquid aegrum est sanabit. Hinc emendari potest PLATONIS qui fertur *Alcibiades* I. p. 121 e. δις ἑπτὰ δὲ γενομένων ἑτῶν τὸν παῖδα παραλαμβάνουσιν οὓς ἐκεῖνοι βασιλείους παιδαγωγούς ὀνομάζουσιν. vera lectio est γενόμενον. Contra in *LYSIAE* fragmento 50. ἦν γὰρ αὐτῇ υἱὸς ἐκ τοῦ προτέρου ἀνδρὸς ἑτῶν γεγονῶς ἑκκαίδεκα, necessarium est ἔτη. Addam fragmentum MENANDRI, ut mendo liberem. Ex ἑαυτὸν τιμωρουμένῳ primum fragmentum est:

πρὸς τῆς Ἀθηνᾶς δαιμονῆς γεγονῶς ἔτη
τοσαῦθ', ὁμοῦ γάρ εἰσι πεντήκοντά σοι.

δαιμονῆς tam durum et contumeliosum verbum est, ut ab hac prima notitia inter CHREMETEM et MENEDEMUM alienissimum esse videatur. Codices δαίμων δύο exhibent. Reponendum arbitror δαιμόνιε, o bone.

In libello περὶ τῶν διψάδων 64, 9. μηδὲ χυθεῖσαν τὴν σπουδὴν τῆς ἀκροάσεως κεχηνότα ἔτι καὶ διψῶντα καταλιπεῖν. lege μηδ' ἐκχυθεῖσαν. Pro σπουδὴν est qui σπονδὴν scripsit proclivi errore, quo plane pessumdatus est locus DIONYSII HALIC. cui obiter opem feram. Legitur V. 53. ὁρῶντες ὅτι ταῖς σπονδαῖς ἀναπεπτώκασιν οἱ πολλοί, vertunt: videntes multitudinem pronam ad servandum foedus, quod neque in Graecis est et sententiae adversatur. Emenda ὅτι ταῖς σπονδαῖς ἀναπέπτειν: refraicisse multitudinis studia; ἀναπίπτειν, ut multa alia, sumsit ab THUCYDIDE I. 70. DEMOSTH. p. 411, 2. δέδοικα μὴ νῦν ἀναπεπτωκότες ἦτε, et POLYBIUS ATHEN. X. p. 418 B. κατὰ μικρὸν ἀνέπεσον ταῖς ψυχαῖς.

In *Navigio seu Volis* 66. 2. προχειλός mutandum in προχειλῆς. Certa analogia ab neutris in -ος adiectiva in -ῆς com-

ponit, σκέλος τετρασκελής, δέος ἀδεής, κλέος εὐκλεής, alia sexcentia: mox legitur λεπτός ἄγαν τοῖν σκελοῖν, nescio unde haec lectio nata fuerit, sed nemo umquam aliter quam λεπτός τῶ σκέλη potuit dicere. In § 3. Αἰγυπτίας emendetur in Αἰγυπτίοις; non est enim alia Graeca nobilitas, alia Aegyptiaca, sed alia sunt aliis εὐγενείας σημεῖα: tum in verbis ἀναδουμένους κρωβύλον ὑπὸ τέττιγι χρυσῷ ἀνειλημμένον, solempni errore ἀνειλημμένον dederunt pro ἀνειλημένον, crines in nodum retorquebantur, ἀνειλοῦντο. In § 19. ἐπειδὴν εἰς σὲ παρέλθῃ ἢ εὐχή, quidquid sit per vices dicitur περιέναι et corrigendum περιέλθῃ. Herodotus VI. 111. ὥς δὲ εἰς ἐκεῖνον περιῆλθε ἢ πρυτανῆϊ, id est, περιελθοῦσα ἦκεν, et sic LUCIANUS ipse loquitur 10, 11, 2. οἱ κληροὶ εἰς Εὐνόμιον καὶ Θρασυκλέα περιῆλθον. et 70, 2. ὅταν εἰς ἐκεῖνον ἢ ἀρχὴ περιέλθῃ et aliis locis. In § 20. τὰ περὶ τὸ ἄστυ πάντα ὠνησάμεν πλὴν ὅσα Ἰσθμοῖ καὶ Πυθοῖ. ridicula haec lectio nihil habet in libris praesidii, in quibus est ὅσα καὶ λίθοι, ὅσα θύμον καὶ λίθοι. Bekkerus dedit de suo ὅσα ψάμμοι καὶ λίθοι. Sanissima videtur lectio Codicum MΔ ὅσα θύμον καὶ λίθοι. Planitiem amoenam et non sterilem emturus erat Adimantus, montes non curat habere, poteratne igitur suavius dicere quam πλὴν ὅσα θύμον καὶ λίθοι? mox pro καὶ ἐν Ἐλευσῖνι lege καὶ Ἐλευσῖνι, ut Μαραθῶνι, Ῥαμνοῦντι, Σικυῶνι, quae adverbia sunt haud secus atque Σφηττοῖ, Ἰσθμοῖ, οἴκοι, Πυθοῖ, Ἀθήνησι, Θήβησιν, Ὀλυμπίασιν, quae non magis praepositionem admittunt quam Μαραθῶνι, Ἀγνοῦντι, alia. Librariis aliter visum, qui passim ἐν de suo inferciunt. Saepissime videbis in libris Ἐλευσῖνι et ἐν Ἐλευσῖνι alternare, Μαραθῶνι et ἐν Μαραθῶνι, similia. In *Equilibus* vs. 778.

σὺ γὰρ ὃς Μήδοισι διεξιφίσω περὶ τῆς χώρας Μαραθῶνι, optimus Codex *Ravennas* ἐν μαραθῶνι scriptum habet, et vs. 1331.

τῆς γὰρ πόλεως ἄξια πράττεις καὶ τοῦ Μαραθῶνι τροπαίου. *Ravennas* habet τοῦμμαραθῶνι, *Venetius* τοῦ ἔν μαραθῶνι, similiter in *Vespis*, vs. 711. Quo iure *ARISTOPHANES* emendatus est, eodem in omnes utendum et ἐν Μαραθῶνι, ἐν Ἐλευσῖνι, similia, primum in Atticorum scriptis, deinde in Atticistarum ad veterem loquendi usum ubique refingenda sunt. In § 22. ἐσθῆς ἀλουργίς, lege ἀλουργής. ἀλουργίς substantivum est, quod significat ἀλουργῇ ἐσθῆτα. In § 28. ὥς ἐκείνων πρὸς οὐδὲν ἀνα-

νευόντων, requiritur futurum ἀνανευσόντων. In § 39. χρύσεα ἐκπώματα προτεινόμενος τοῖς συμπόταις, in omnibus libris praeter unum A est προτείνων, in quo latet vera lectio προπίνων. χρύσεα debetur Graeculis, qui veteres formas resolvebant et in his adiectivis et in verbis πλέειν, ῥέειν, χέειν, similibus. Qui haec omnia emendare audebunt, saepissime veterum librorum auctoritate et Grammaticorum praeceptis et testimoniis adiuvabuntur. In Aeschinis *Clesiphonteia* p. 77. § 166. ἂ πῶς ποθ' ὑμεῖς, ὦ σιδηροῖ, ἐκαρτερεῖτε ἀκροώμενοι; male edunt omnes pro σιδηροῖ. verissimum docentem Pnynichum p. 207 nemo sequitur. In § 40. οἷα ἔξεις πράγματα intelligi non potest, sed ὅσα. In § 44. pro ἀθέατος requiro ἀόρατος. In § 45. ὅς σε παύσει μωραίνοντα τὴν πολλὴν ταύτην κόρυζαν ἀποξύσας, non *abstergendi* notio sed *emungendi* requiritur. Scribe igitur ἀπομύξας. Sumtum a Platone in notissimo loco *de Rep.* I. p. 343 A. κορυζώντά σε περιορᾷ καὶ οὐκ ἀπομύττει δέομενον, de quo vide Ruhnkenium ad *Timaeum* v. κορυζᾷν.

In *Dialogis Meretriciis* 67. 1. § 1. vitiosa forma est nominis Γοργόνα ἡ παμπόνηρος, Γοργόναν et τῇ Γοργόνῃ. Restitue Γοργών, Γοργόνα, Γοργόνι. Si ἡ Γοργόνα esset Graecum nomen productum a dativum postulareτ τῇ Γοργόνα, ut sunt perimulta nomina muliebria exeuntia in α longum praecedente consonante, ut Φίλα, Φίλας, Φίλα, Διοτίμα, Φερετίμα, Μίκα, Κυνίσκα, Λαγίσκα, Μύσα, ἈρεταΦίλα, Πολυκρίτα, Μήδα, Λύκα, Σιμαίθα, Κοττίνα, Στρατόλα, Κάμμα, Τιμοξένα, Τελεσίππα, Ἀντιγόνα, Τιμύχα, Ἀπάμα, Θήβα, Plut. *Tom.* II. p. 856 A. ὑπὸ Θήβας, alia. Sic Κύννα Graecum est et Κύννας, Κύννα, non Κύννης, quod in Aristophanis *Vespis* legitur 1027. et in *Pace* 754. Vide quemadmodum ea res depravarit Polyaeum VIII. 60. Κυννάνη Φιλίππου θυγάτηρ. Κύννα verum est, νη superscriptum peperit errorem, cuius et alibi in eodem nomine exempla sunt¹⁾. In sequenti capite commemoratur Πύσα γυνὴ Σελεύκου τοῦ Καλλίνικου. Littera π debetur rubricatori, genuinum est Μύσα.

1) Eiusdem erroris alterum exemplum habes in *Plutarchi Apophthegm. Lacon.* p. 218 A. ubi Ἀρηγεύς commemoratur, qui neque Spartaë umquam fuit neque ullo alio loco. Scriptum olim recte fuit Ἀρεὺς Laconica forma, Ἀρεὺς, Ἀρεὺς pro Ἀρης, Ἀρεὺς ex ΑΛΟΜΑΝΕ omnibus nota. Superscriptum ης est, ex utraque scriptura Ἀρηγεὺς conflatum est.

Ex eodem fonte erroris, quem supra satis in *Stobaei Appendice Florentina* aperuimus, nata est cap. 54. *Ταλία* γυνή *Ζήνιδος* pro *Μανία*, quam *ΧΕΝΟΡΗΟΝ* omnibus notam fecit.

Nonnumquam in contrariam partem peccatur a scriptoribus quibusdam, qui Ionicos auctores secuti non satis Ionica ab Atticis et vulgatis discernunt et τῇ κοινῇ admiscunt permulta ex Iade. Nemo hoc frequentius fecit quam *ΠΑΡΘΕΝΙΟΥΣ* et incertus auctor libri *de mulierum virtutibus*, qui in *Plutarcheis* circumfertur Tom. II. p. 243 sqq. Et *ΠΣΕΥΔΟ-ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥΣ* quidem *Lampsacum* et *Lampsacenos* cap. 18. *Πιτυόεσσαν* appellat et *Πιτυοεσσηνούς*, *ΧΑΡΟΝΕΜ* *Lampsacenum* describens, et multa alia huiusmodi retinet. *ΠΑΡΘΕΝΙΟΥΣ* autem lotus verbis formisque Ionicis constat, quales sunt *μασηῖρες*, *ἀποδασάμενος*, *τῶν σφετέρων λαῶν*, *Φαμένης*, *σπουδὴν ἐτίθετο*, *μετὰ δέ*, *ἄποινα*, *ἀποσυγεῖν*, *ἀμφιέπουσα* (sic leg. 15, 2. pro *ἀμφιπεσοῦσα*), *Φιλότητα τίθεσθαι*, *δηλησαμένη*, alia. In his sunt nomina muliebria solis Ionibus nota 1. *Εἰλεβίην*, 2. *Πολυμήλη*, 19. *Ἰφιμέδην*, alia. Si quis ad haec *ΠΑΡΘΕΝΙΟΥΣ* inspiciet animadvertere poterit (quod adhuc omnes, quod sciam, interpretes fugit) auctores, quos videbit singulis capitibus adscriptos, non ab ipso *ΠΑΡΘΕΝΙΟΥ* testes esse adductos, sed ab alio quodam docto Grammatico, qui indagavit unde historia quaeque a *ΠΑΡΘΕΝΙΟΥ* esset sumpta. Nonnulla reperire non potuit, in aliis alios quam ipse *ΠΑΡΘΕΝΙΟΥΣ* testes produxit. In capite 13 lege *Ἀρητάδας* pro *Δεκτάδας*. In cap. 8 manifestum erit illas auctoritates ab alio esse appositas. Reperit enim historiam, quam *ΠΑΡΘΕΝΙΟΥΣ* narrat, apud *ΑΡΙΣΤΟΔΕΜΟΥ* quemdam, sed mutatis nominibus, ut appareat *ΠΑΡΘΕΝΙΟΥΣ* non hunc sed alium auctorem esse secutum. *ἰστορεῖ Ἀριστόδημος ὁ Νυσαεὺς ἐν α' ἱστοριῶν περὶ τούτου, πλὴν ὅτι τὰ ὀνόματα ὑπαλλάττει ἀντὶ Ἠρίππης καλῶν Γυθυμίας, τὸν δὲ βάρβαρον Καυάραν*, quae non esse ab ipso *ΠΑΡΘΕΝΙΟΥ* adscripta luce clarius est.

Caeterum usus formarum Ionicarum apud Athenienses non est plane inusitatus in nominibus quibusdam propriis, in quibusdam adeo certus est et constans, ut alio loco demonstrabimus: nunc *Dialogos* *ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ* percurrere pergam.

In *Dialogo* 4. § 1. οὐκέτι σύνεστιν, supple σοὶ σύνεστι, mox πέντε προικὸς τέλαντα ἐπιφερομένην, praepostere dictum est pro

πέντε ταλάντων προῖκα. *Expunge προικός, nam ἐπιφέρεισθαι proprie de dote, quam uxor asserat, dici solet: οὐδὲν ἐπιφερομένη est indotata, ut apud LYSIAM XIX. 14. παρὸν μετὰ πολλῶν χρημάτων γῆμαι ἄλλην τὴν ἐμὴν μητέρα ἔλαβεν οὐδὲν ἐπιφερομένην. AESCHINES in Ctesiphontea § 172. γαμεῖ γυναῖκα χρυσίον ἐπιφερομένην πολύ. Apud THEOPHRASTUM περὶ ἀνελευθερίας, XXII. editur: καὶ τῇ γυναικὶ δὲ τῇ ἑαυτοῦ προῖκα εἰσενεγκαμένη μὴ πρίασθαι θεραπαίνας ἀλλὰ μισθοῦσθαι εἰς τὰς ἐξόδους ἐκ τῆς γυναικείας παιδίον συνακολουθήσον, corrige προῖκα ἐπενεγκαμένη et supple ἐκ τῆς γυναικείας ἀγορᾶς. Hinc corrige ΧΕΝΟΡΗΟΝΤΕΜ in Oeconomico VII. 13. ubi vir ad uxorem: σύ τε ὅσα ἠνέγκω πάντα εἰς τὸ κοινὸν κατέθηκας, legendum ἐπηνέγκω. In § 2. εἰ ἐπὶ πλεον ἐνοχλήσειας ἄπειμι, requiro futurum ἐνοχλήσεις.*

In Dialogo 6. § 1. *μαννάριον in μαμμάριον corrigatur (sic et Dial. 7. § 4.) et mox pro δύο ἔτη ταῦτα, ἐξ οὗ τέθνηκεν ὁ μακαρίτης σου πατήρ, οὐκ οἶσθα ὅπως ἀπεζήσαμεν; lege τὰ δὲ ἔτη, et omissa negatione οἶσθα ὅπως ἀπεζήσαμεν. et § 3. πλημμελές pro ἀμελές et § 4. δειξάσας pro ἐνδειξάσας.*

In Dialogo 7. § 1. *οὐκ ἔχοντι αὐτῷ καταθεῖναι συμβολήν, quis credat LUCIANUM συμβολήν et συμβολὰς confundere potuisse in eo libro praesertim, quem totum ex Comicorum fabulis composuit? Non aliter dicebant Attici quam συμβολὰς διδόναι, τιθέναι, κατατιθέναι, ἀπὸ συμβολῶν simil. Afferam e MENANDRO exemplum ut emendem. ATHENAEUS VI. p. 270 D. εἰ δὲ λουσάμενοι λογάρια δειπνοῦμεν*

μικρὰς τίθημι συμβολὰς ἀκροώμενος, κατὰ τὸν Μένανδρον. Lepor loci Menandrei periit, at potest elici ex his verbis POLLUCIS VI. 12. ἀσύμβολοι, ἀπὸ συμβολῶν, ἀφ' ὧν οἱ Ἀττικοὶ μακρὰς διδόναι συμβολὰς ἔλεγον ἀντὶ τοῦ μεγάλας. Intelligisne MENANDRUM sic esse iocatum:

μακρὰς τίθημι συμβολὰς ἀκροώμενος.

In Dialogo 9. § 2. *πρὸς δὲ σὲ οὐκ ἂν εἶπον ἀλλ' ἂ ἤκουσα ἐβουλόμην εἰπεῖν, emenda οὐχ ἂ εἶπον ἀλλ' ἂ ἤκουσα. In § 4 miles ad meretricem: οὐκέτι γὰρ ἀρπασθήσομαι ὑπὸ σοῦ. numquam hoc erat factum, neque melius erat ut fieret umquam. corrige: διαρπασθήσομαι. Saepe ἀρπάζειν et διαρπάζειν confunduntur. In Hellen. III. i. 8. κατηγόρου γὰρ αὐτοῦ οἱ σύμμα-*

χοι ὡς ἐφείη ἀρπάζειν τῷ στρατεύματι τοὺς φίλους, at milites omnium temporum etiam socios et amicos non *rapere* solent sed *diripere*, διαρπάζειν, quod reponendum.

In Dialogo 10. § 2. πρῶτον δὲ ὠμίλησέ μοι, perpetuo πρῶτον et πρῶτος, μόνον et μόνος, πρότερον et πρότερος et similia confusa videbis. Quamquam nusquam est difficilis optio et alterutra lectio ubique absurda est tamen pullulant vitia. Significant verba LUCIANI πρώτη δ' ὠμίλησέ μοι, nemo negat. Utrum igitur existimemus perinde esse an non esse? Idemne est ὁ πρῶτος εὐρών, εἰπών, γήμας, ὁ πρῶτος ἐψήσας μύρον et ὁ πρῶτον? Nemo, opinor, hoc serio contendet et discrimen tam certum est quam manifestum. Cur igitur parcimus lectionibus, quas constet esse absurdas? Ob fidem librorum? At qui saepe in manifesto mendacio deprehensus est amittit fidem. Ob multitudinem exemplorum? At quid stultius est quam quos singulos contemnas eos aliquid putare esse universos, ut CICERO dixit in *Tusc. Quaestl.* V. 56. Satis certum est non aliter dici posse quod Comicus dicit in Scholio ad EURIPIDIS *Oresten* vs. 224.

ὁ πρῶτος εἰπών· μεταβολὴ πάντων γλυκύ,
οὐχ ὑγλαίνει, δέσποτα.

aut ARISTOPHON ATHENAEI XIII. p. 559 D.

κακὸς κακῶς γένοιθ' ὁ γήμας δεύτερος
θνητῶν. ὁ μὲν γὰρ πρῶτος οὐδὲν ἡδίκηι.

nisi quod ἀπόλοιθ' est scribendum pro γένοιθ'. Tamen librarii dederunt EUBULO ibidem

κακός || Κακῶς ἀπόλοιθ' ὅσις γυναῖκα δεύτερον
ἔγχε, τὸν γὰρ πρῶτον οὐκ ἐρῶ κακῶς.

cui ΜΕΝΕΚΙΟΣ δεύτερος reddidit. Idem remedium ARISTOPHANES exspectat in *Lysistrata* 946.

κάκισ' ἀπόλοιθ' ὁ πρῶτον ἐψήσας μύρον.

quis dubitabit πρῶτος recipere? Sic in *Hellenicis* V. iv. 37. εἰ δέ τις πόλις ἐπὶ πόλιν στρατεύσοι, ἐπὶ ταύτην ἔφη πρῶτον ἰέναι, et VII. i. 56. εἴ τις δὲ πόλις μὴ ἐθέλοι ἀκολουθεῖν ἐπὶ ταύτην πρῶτον ἰέναι, ecqua potest esse dubitatio, quin utrobique πρώτην sit corrigendum? aut ibidem V. iv. 1. Λακεδαιμόνιοι ὑπ' αὐτῶν μόνον τῶν ἀδικηθέντων ἐκολάσθησαν, quin verum sit μόνων, nam sensus est οἱ Θηβαῖοι μόνοι ἐκόλασαν τοὺς

Λακεδαιμονίους, ὧν οὐδένες πώποτε τῶν Ἑλλήνων κρατεῖν ἠδυνήθησαν. Sic in LYSIA IV. 15. πρότερον πρότερον ἐπλήγην ἢ ἐπαταξα ἐκείνη μᾶλλον ἂν ᾔδει, lege πρότερος et expunge ἂν. ARISTOPHANES Nubb. 940.

Φέρε δὴ πρότερος λέξει πρότερος;
ubi olim πρότερον vulgabatur. Vide quae ad hunc locum POBSON et DOBREE annotarunt.

In § 4. καὶ ὅλως περὶ τὸ μειράκιόν ἐσι, qui tam saepe in eadem locutione correxerant ὅλος aut ex Codd. receperunt nescio quomodo hunc locum neglexerunt.

In Dialogo 12. § 1. Ἡθοκλέα non est Graecum nomen, scribe Πυθοκλέα aut Νεοκλέα. deinde ἐκέλευες μὴ ἂν ἄλλω ἐγχείαι, quis voculam ἂν servari posse putat? In § 2. ἡ ἕνα γέ τινα τρόπον εὐρήσω θανάτου, sententiae conformatio εὐροῦσαν postulat, deinde male legitur: διέφθειας αὐτὸν ὑπεραγαπῶσα καὶ τοῦτο ἐμφαίνουσα. ἐχρῆν δὲ μὴ πάνυ αὐτὸν ζηλοῦν. vertunt *studiose colere*, corrige αὐτὸ δηλοῦν.

In Dialogo 13. § 4. ἐκθανεῖν γάρ μοι δοκῶ. Eiusdemmodi error in STOBÆO commissus ostendet quam inepte haec dicantur. Fragmentum est lectu iucundissimum TELETIS in *Florileg.* 95, 21. Crates, inquit, apud sulorem sedens legebat ARISTOTELIS προτρεπτικόν. Ἀναγιγνώσκοντος δ' αὐτοῦ τὸν σκυτέα ἔφη προσέχειν ἅμα ῥάπτοντα καὶ τὸν Κράτητα εἰπεῖν· ἐγὼ μοι δοκῶ, ὦ Φιλίσκε, γράφειν εἰς σέ προτρεπτικόν. Dixerat philosophorum lepidissimus γράφειν πρὸς σέ, et LUCIANUS ἐκθανεῖν γὰρ ἂν. Paulo post commemorat Λημνιάδας ἢ Δαναῖδας, repone sodes Λημνίας, et in § 6. πείσον αὐτὴν συγκαθευδήσουσαν, supple ἐλθεῖν συγκαθευδήσουσαν, nisi males credere πείθω σε ἐροῦντα pro λέγειν vel εἰπεῖν Graece dici posse.

In libello *de morte Peregrini* 68. § 9. barbarum est ἀλόμενος pro ἀλάμενος. Graeculi, qui tam pertinaciter ἀφείλατο et εὔρατο veteribus obtrudunt pro ἀφείλετο et εὔρετο, contrario errore aoristum ἠλάμην in barbarum ἠλόμην solent corrumpere. Sic 10, 14, 5. καθαλέσθαι irrepsit et aliis locis, quibus deceptus BEKKER 18, 4. pro ἀλλόμενος de suo ἀλόμενος invexit. In § 10 nobilissimus locus de Peregrino Christianorum sacris initiato vehementer laborat et videndum an restitui possit. Postquam, inquit, Christianus factus est ἐν βραχεῖ παῖδας αὐτοῦς

ἀπέφηνε προφήτης καὶ θιασάρχης καὶ ξυναγωγεὺς καὶ πάντα
μόνος αὐτὸς ὦν. καὶ τῶν βίβλων τὰς μὲν ἐξηγεῖτο καὶ διεσάφει,
πολλὰς δὲ αὐτὸς καὶ ξυνέγραφε καὶ ὡς θεὸν αὐτὸν ἐκεῖνοι ἡγοῦντο
καὶ νομοθέτῃ ἐχρῶντο καὶ προσάτην ἐπέγραφον. τὸν μέγαν γοῦν
ἐκεῖνον ἔτι σέβουσι τὸν ἄνθρωπον τὸν ἐν τῇ Παλαισίνῃ ἀνασκο-
λοπισθέντα, ὅτι καινὴν ταύτην τελετὴν εἰσήγαγεν εἰς τὸν βίον.
Librarii his verbis plus detrimenti attulerunt quam fanatici ho-
munciones Christiani: hi enim summa ope delere librum ne-
quidquam conati sunt, illi ita afflixerunt, ut quid LUCIANUS
dixerit non intelligatur. · Ac primum quidem transpone καὶ αὐ-
τὸς ξυνέγραφε pro αὐτὸς καί, deinde expende an haec vera
lectio esse videatur: καὶ ὡς θεὸν αὐτὸν ἡδοῦντο καὶ νομοθέτῃ
ἐχρῶντο καὶ προσάτην ἐπεγράφοντο. μετὰ γοῦν ἐκεῖνον ἔτι σέ-
βουσι τὸν ἄνθρωπον κτέ. In ἐπεγράφοντο BEKKERUS quoque
incidit, in caeteris errans; μετὰ γοῦν ἐκεῖνον dictum est ut in
Pluto 250.

καὶ τὴν γυναῖκα καὶ τὸν υἱὸν τὸν μόνον
ὃν ἐγὼ Φιλῶ μάλιστα μετὰ σέ.

caetera quoque omnia tam perspicua sunt, ut non sit inter-
prete opus. In § 12. οἱ Χριστιανοὶ συμφορὰν ποιούμενοι τὸ πρᾶ-
γμα πάντα ἐκίνουν, suspicor legendum esse πάντα λίθον ἐκίνουν,
ut Graecis solemne est dicere. In § 13 vehementer mihi sunt
vitii suspecta haec verba: ἐν βραχεῖ γὰρ ἀφειδοῦσι πάντων, v
quia ἐν βραχεῖ, quod semper significat *breui*, nunc necopinato
est idem atque ὡς ἔπος εἰπεῖν, quod si quis concoquere potest
non facile reperiet locum, in quo haereat. Fieri potest, ut quod
mihi saepe alibi est observatum idem huic loco veram lectionem
restituatur. Vocula est Attica ἔμβραχυν, qua Veteres frequenter
utebantur, quaque Atticistae orationem suam ornabant, auctore
ipso LONGINO in *Arte Rhetorica* p. 139. ΒΑΚΗ, ubi exquisita
quaedam vocabula Attica eleganter scripturis commendat. Scri-
bae voculam ignotam sibi solent satis constanter depravare in ἐν
βραχεῖ, cuius rei permulta exempla vidi in Codicibus aut va-
riantium lectionum acervis. Etiam in illis locis, ubi docti ma-
gistri usum antiqui vocabuli ἔμβραχυν aperiebant, scribae nihil
cogitantes ἐν βραχεῖ vel ἐμ βραχεῖ substituunt, quod in HAR-
POCRATIONE videbis et HESYCHIO. LONGINUS ipse in Codicibus
certe auctor est exquisite scripturo, ut pro ἀπλῶς ponat ἐν

βραχεῖ. At magistri usum veterum non satis acute observarunt et in errorem induxerunt Atheniensium imitatores. Ἐμβραχυ, si illos audies, est ἀπλῶς, συντόμως. vidē perdoctum Scholion ad PLATONIS *Theagen* p. 127. c. Sic igitur οὐδεὶς ἔμβραχυ, πάντες ἔμβραχυ, et similia, recte dicta erunt et sic Atticistae scriptitant nil mali suspicantes. Acutius HEINDORF. ad PLATONIS *Gorgiam* p. 457. a. observavit idem significare ἔμβραχυ et ὥς ἔπος εἰπεῖν, sed ἔμβραχυ componi cum ὅσις, ὅσις ἄν, ὃ τι βούλει, ὅπουπερ, ὃ τι περ, et talibus, contra ὥς ἔπος εἰπεῖν cum πάντες, et οὐδέν. Quod verissimum esse quivis inter legendum comperiet. Ἐμβραχυ legitur in ARISTOPHANIS *Vespis* 1120, *Thesmophor.* 590, apud CRATINUM in Scholio PLATONIS l., ubi legendum:

ἔδει παρασχεῖν ὃ τι τις εὐξαιτ' ἔμβραχυ.

pro παρέχειν, apud PLATONEM, vide RUHNK. ad TIMAEUM p. 99, apud HYPERIDEM in Scholio PLATONIS, apud LYSIAM XIII. 92. ubi codex καθ' ὅσον ἄν βραχὺ ἕκαστος δύνηται, optime DOBRAEUS ἔμβραχυ emendavit. Ubique videbis constare usum, quem HEINDORF animadvertit. Sequiores huius rei ignari non dubitant dicere quale est apud DIONEM CHRYSOSTOMUM p. 446. c. ὁ δὲ λόγος οὗτος ἔμβραχυ ἐσπούδακε ξυναρμόσαι τῷ θεῷ τὸ ἀνθρώπειον γένος, unde GEBLIUS emendavit p. 551. c. περὶ πάντων αὐτὸν ἐνὶ λόγῳ φάμεν ἔμβραχυ λέγειν, pro ἐν βραχεῖ. et p. 214 a. οὐδενὸς φθόγγου ἀπεχόμενος ἀλλ' ἔμβραχυ ποταμῶν τε μιμούμενος φωνὰς καὶ ὕλης καὶ ἀνέμων καὶ πυρὸς καὶ θαλάττης, ubi in libris est ἀλλ' ἐν βραχεῖ, vides ei perinde esse ἔμβραχυ scribere et ἀπλῶς. Duobus aliis locis ἔμβραχυ DIONI reddendum est, p. 72, 45. καθάπερ οἱ κομψοὶ τῶν δημιουργῶν ἐπὶ πάντα ἐν βραχεῖ φέρουσι τὴν αὐτῶν ἐπίνοιαν καὶ τέχνην, corrige ἐπὶ πάντων ἔμβραχυ. et p. 556, 7. περὶ δὲ τῶν βασιλέων ἐν βραχεῖ, iterum corrige ἔμβραχυ. Semel Dio recte imitatus est Antiquos p. 198. 3, ubi in libris est χρὴ δὲ εἶν ὑμᾶς ἐν βραχεῖ ὃ τι ἄν ἐπὶ μοι τούτῳ ἔπεσθαι, GEBLIUS p. 111 emendavit ἔμβραχυ. Apparebit nunc quam infeliciter STALLBAUM in PLATONIS *Hippiā minore* p. 365. d. pro ἐρώτα ἔμβραχυ ὃ τι βούλει ex deterioribus receperit ἐν βραχεῖ, et nunc quidem vicisse videor in LUCIANO esse corrigendum ἔμβραχυ γὰρ ἀφειδοῦσι πάντων. Eidem 51, 4. quis nunc dubitabit reddere

ἅπαντα ἔμβραχυ ὅσα ἐστὶν ἀγαθὰ παρὰ τῆς ῥητορικῆς μονονουχὶ καθεύδων λαβὼν pro vulgata lectione ἅπαντα ἐν βραχεῖ et quis PLATONIS *Symposium* legens et horum non ignarus aut immemor p. 216 v. καί μοι ἔδοξεν οὕτω θεῖα καὶ χρυσᾶ εἶναι καὶ πάγκαλα καὶ θαυμαστὰ ὥς ποιητέον εἶναι ἐν βραχεῖ ὃ τι κελεύει Σωκράτης, quis est, inquam, qui non statim ἔμβραχυ emendabit?

Negligentius vocola ἔμβραχυ abutitur AELIANUS de N. A. VII. 41. οὐκ ἀπελείπετο δὲ αὐτοῦ ἔμβραχυ, ubi JACOBS. indicavit locum ex *Variis Historiis* III. 47. Φωκίωνα δὲ οὐδὲν ὠφέλησε τὰ πέντε καὶ ἐβδομήκοντα ἔτη, ἅπερ οὖν διεβίωσεν οὐδὲν ἀδικήσας τοὺς Ἀθηναίους ἐν βραχεῖ. Vides hunc quoque οὐδὲν ἔμβραχυ dedisse. Non credo Graecos sine risu AELIANI scripta legere potuisse, tam misere et inepte Graece halbutit et sibi mrisce loqui videtur. Quum vult dicere: *anni, quos vixit*, σεμνῶς πάνυ ponit τὰ ἔτη ἅπερ οὖν διεβίωσεν. ὅσπερ οὖν ei est in deliciis pro ὅς. In libro VII. de N. A. cap. 39 scribit nonnullos in ANACREONTIS loco pro κεροέσσης legere ἐροέσσης eosque ARISTOPHANEM BYZANTINUM refellere. Alter LEXIPHANES ita dicit: πρὸς δὲ τοὺς μοιχῶντας τὸ λεχθὲν ἀντιλέγει κατὰ κράτος Ἀριστοφάνης ὁ Βυζάντιος. In cap. 42 narrat fabellam eandem, quam supra e Florentino Codice apposuimus pag. 184, tam inepte et verbis sententiisque tam absurdis, ut LEXIPHANI stoliditatis palmanı praeripere posse videatur.

Opponam his locum Oratoris Attici, in quo illa popularium sanitas nunc quidem non apparet sed in integrum restitui certa medicina potest. Legitur nunc apud ISAEUM Orat. IX. § 11. ἐχρῆν τὸν Κλέωνα, ὅτε τὸν υἱὸν τὸν τούτου ἐποιεῖτο Ἀσύφιλος καὶ τὰς διαθήκας κατέλειπε, παρακαλέσαι εἴ γέ τινα συγγενῇ ἐπιδημοῦντα ἐγίγνωσκε καὶ τοὺς ἄλλους ὅτῳ ἐπὶ βραχύ περ ἤδει Ἀσύφιλον χρώμενον, quis dubitabit mecum reponere εἴτε τινὰ εἰ ὅτῳπερ ἔμβραχυ ἤδει Ἀντίφιλον χρώμενον?

In § 19. ἐπὶ τὸν Δία καταφυγὼν ὁ γενηαῖος εὔρε τὸ μὴ ἀποθανεῖν, non invenit, sed impetavit: itaque scribe εὔρετο. Numquam apud probatos scriptores εὔρεῖν et εὔρεσθαι permulantur. In § 26. κακὸς κακῶς ἀποθάνοι, mirum nı LUCIANUS ἀπόλοιτο dederit, ut solent omnes. In § 28. τελετήν τινα ἐπ' αὐτῷ εἰσέσθαι, composito opus est συστήσθαι. contra in § 27.

χρυσοῦς ἀναστήσεσθαι ἐλπίζων veteres omnes dixissent εἴσεσθαι, sed LUCIANI et aequalium is error est, ut supra diximus. In § 32. θανατιῶντι emendandum est in θανατῶντι. θανατιᾶν Graeculorum vitio natum est, quos decipiebant formae μαθητιᾶν, βινητιᾶν, οὐρητιᾶν, quarum diversa ratio est. In § 33. χρυσῶ βίῳ χρυσῇν κορώνην ἐπιθεῖναι, imo vero κορωνίδα, ut omnes loquuntur et LUCIANUS ipse 25, 26.

In *Fugitivis* 69, 1. ὀπτωμένων ἀνθρωπείων σωμάτων, corrige σαρκῶν. et in fine § 33. pro παπαῖ παιάξ ex ARISTOPHANE revoca ἰατταταιάξ.

In *Saturnalibus* 70. § 21. ἐν ταῖς κολταῖς καὶ κίςαις εὐρῶτι κατασαπῆναι. Librarius quum duplicem lectionem in antiquo libro invenisset utramque dedit de more et copulam addidit. Expunxerim κολταῖς καί. Apud PSEUDO-PLUTARCHUM *de mulierum virtutibus* p. 243. v. ὅσων οἶμαί σε βεβαίοις βιβλίοις ἐντυχοῦσαν ἰσορίαν ἔχειν παρήσω. Vertunt ut possunt. βεβαίοις corrupta lectio est, βιβλίοις vera. In § 22. in verbis εἰς τὸ δημοτικώτερον est notatu digna scripturae varietas in codice optimo A. δημοκρατικώτερον. Idem vitium inolevit in eximio loco LYSIAE XXV, 8. ἐνθυμηθῆναι χρὴ ὅτι οὐδεὶς ἐστὶν ἀνθρώπων φύσει οὔτε ὀλιγαρχικὸς οὔτε δημοκρατικὸς, ἀλλ' ἥτις ἂν ἐκάσῳ πολιτεία συμφέρῃ ταύτην προθυμεῖται καθιστάναι. Emendandum est οὔτε δημοτικὸς. Apud Athenienses perpetuo usu opponuntur inter se οἱ δημοτικοί et οἱ ὀλιγαρχικοί, non οἱ δημοκρατικοί, quod de rebus dicitur, non de personis. Ubi cumque has duas factiones Athenienses nominant, quod sexcenties faciunt, videbis hunc usum constare. Inspice ISOCRATEM περὶ τοῦ ζεύγους § 36. ubi lege: οὐ γὰρ ἀπελευνόμενος ὑπὸ (vulg. ἀπὸ) τῆς ὀλιγαρχίας ἀλλὰ παρακαλούμενος ἦν δημοτικὸς et § 37. Plane gemellum est in ISOCRATIS oratione *de Pace* § 133. παυσώμεθα δημοτικούς μὲν εἶναι νομίζοντες τοὺς συνοφάντας, ὀλιγαρχικούς δὲ τοὺς καλοὺς καὶ γαθοὺς τῶν ἀνδρῶν, γινόντες ὅτι φύσει μὲν οὐδεὶς οὐδέτερον τούτων, ἐν ᾗ δ' ἂν ἕκαστοι τираῶνται ταύτην βούλονται καθεσθάναι πολιτείαν. Quod apud LUCIANUM mox sequitur: ἔτι παρασκευαζομένων ὥς ἐπιβάλοιμεν τὴν χεῖρα ab eo sic dici non potuit sed ab homuncionibus corruptum est. *Paro facere, paro bellum*, et similia Graece duobus modis dici possunt, παρασκευάζομαι ποιεῖν, πολεμεῖν vel ὥς ποιεῖν.

ων, ὡς πολέμων. Exemplorum affatim est apud omnes, nemo contra ὡς, ὅπως aut simile quid cum παρασκευάζομαι coniunxit unquam. Quid igitur aliud LUCIANUS scribere potuit quam ὡς ἐπιβαλόντων? sciolī ad captum suum correxerunt scilicet. In § 26. μὴ ὁ σῖτος φθειρὶ ζέσῃ, nihili est quod BEKKERUS recepit φθειρίζῃ. φθειρίζεσθαι est ἀναλέγειν τοὺς φθειράς καὶ ἀναιρεῖν, hic locus requirit φθειρὶ ζέσῃ. In § 32. τὸ μὴ τοῦ αὐτοῦ οἴνου συμπίνειν, pro συμπίνειν correxerim ὑμῖν πίνειν. In § 36. ἰσοδαῖτοι καθεστῶτες ὡς ἂν μηδὲ τὸν συνδαίτην αὐτὸν αἰτιάσασθαι τι. Συνδαίτης ex Graecitatis gaza abiiciendum est. Scribe ὡς ἂν μηδὲ τὸν Ἰσοδαίτην αὐτόν. Ἰσοδαίτης est ξενικός τις δαίμων, ὃ τὰ δημώδη γύναια καὶ μὴ πάνυ σπουδαῖα ἐτέλει, teste HARPOCRATIONE. Ne longe arcessitum hoc numen putes inspicere § 32. In lepidissimo Convivio seu Lapithis 71, 7. πολὺ τὸ κόσμιον ἐπιφαίνων, scribe ἐμφαίνων et § 9. εἰ καὶ μηδὲν ἕτερον pro μηδὲν τι. In § 16. ἐγελάσατε, ᾧ καθάρματα, εἰ τῇ νύμφῃ προὔπιον ἐπὶ τοῦ ἡμετέρου θεοῦ τοῦ Ἡρακλέους. Nisi haec scriptura emendabitur sollertiam et acumen criticorum vincet vinosus monachus, qui ad verba, quae paulo ante leguntur, προπίνω σοι Ἡρακλέους ἀρχηγέτου, nimis lepidum scholion adscripsit hocce: σκόπει τὴν σύνταξιν. προπίνω σοι Ἡρακλέους ἀρχηγέτου, ὁ νῦν ἀγροικικῶς φαμέν· εἰς τὴν πρεσβείαν τοῦδε ἢ εἰς τὴν ὑγίειαν. δεῖ γὰρ λέγειν· προπίνω σοι τῆς σῆς ὑγείας ἢ προπίνω βασιλέως μεγάλου ἢ προπίνω σοι Μαρίας τῆς θεοτόκου καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὁμοίως. Facetum est imprimis et illis temporibus ac moribus dignum προπίνω σοι Μαρίας τῆς θεοτόκου. Non teneo me, quin adscribam SOLANI annotationem: « Legi autem, inquit, si usquam meretur scholium quod ad haec verba monachus haud dubie vinosus adscripsit, unde discas ab iis sanitatem Beatae virginis strenueolari solitam. Quid non ebrietas designat? quot bibendi iucitamenta quaeruntur? Salus praesentium, absentium, amicorum, amicarum, patronorum, et apud nos Anglos Regum Ecclesiaeque ipsius. Pudet haec opprobria nobis etc. Hoc scholium cum olim Praesuli venerando et eruditione omnibusque probis artibus Illustri Loidio Vigornienti Episcopo ostenderem, nos ergo inquit, non primi hanc insaniam insanimus, et imprudentes exempla sequimur hominum saecu-

lorumque vilissimorum!" Haec ille ¹⁾. Caeterum *πίνειν τινός* et *προπίνειν τινός* satis nota sunt. Quis nescit dictum Callisthenis: οὐ βούλομαι Ἀλεξάνδρου πίων Ἀσκληπιοῦ δεῖσθαι? itaque LUCIANO reddemus προὔπιον τοῦ ἡμετέρου θεοῦ. In § 42. pro αἵρεσθαι, quod non est huius loci, aut ἀναιρεῖσθαι legendum aut quod codex unus suppeditat ἀνελέσθαι. Perpetua est in libris verborum αἵρεῖσθαι et αἵρεσθαι confusio, cuius rei pauca quaedam de multis exempla vide, ac primum quidem quia tam manifestum est inspicere IAMBlichI vitam Pythagorae § 232. ubi philosophus praecipit: ἔχθραν ἐκόντα μὲν μηδέποτε αἵρεῖσθαι, ἀράμενον δὲ μένειν εὐγενῶς ἐν τῷ διαπολεμεῖν. ecquis negabit αἵρεσθαι verum esse? Apud DEMOSTH. p. 178, 25. πόλεμον ἄρασθαι in omnibus est, optimus omnium S. vitiose αἵρεῖσθαι habet, et p. 207, 26. pro πόλεμον ἀραμένους in A. S. αἵρουμένους legitur. In § 43. ἐπεκαλοῦντο βοηθεῖν, corrige βοηθούς et § 45. ἀπάντων κακόν pro κακῶν. denique in ultimis verbis § 48. non συνεσιᾶσθαι τοιούτοις σοφοῖς dederat lepidus scriptor, sed festivissime, credo, τοσούτοις σοφοῖς.

Sequitur libellus περὶ τῆς Συρίης θεοῦ scriptus, si Musis placet, Ionice ab eo qui neque Ionice satis sciebat neque recte et eleganter scribere aut scite et venuste narrare aut fingere umquam didicerat. Quam bene Ionice scribat vel obiter inspicienti apparebit. Turpissimum vitium est § 36. ὁ ἀρχιεὺς ἐπερέεταί μιν, memineral se legere ἡρόμην, apud HERODOTUM εἰρόμην, et ἐπηρόμην, ἐπειρόμην et credidit sibi licere ἐπερέομαι dicere. Non tamen credo eum § 17. scripsisse ἡρήσατο, quod significat ἡῤῥατο, pro ἡράσατο, quae forma HomERICA est pro ἡράσθη. In § 2. pro ἀποδέξαι requiro καταδέξαι, et § 10. ὄρται καὶ πανηγύριες καταδεδέχεται pro ἀποδεδέχεται. § 4. ἐτίμησαν pro ἐτιμήσαντο. § 6. κατὰ μνήμην pro μνήμην. In § 18. ὁ μὲν ὧδε ἀγνώς ἐὼν ἐδέετο, emenda ἀγνώσσω, quo verbo Graeculi

1) Bona pars scholiorum in LUCIANUM scripta est a monachis, quorum insulae et inficetae annotationes barbaro sermone scriptae indignae sunt quae edantur. Neque interpretatio LUCIANI neque emendatio quidquam ex iis adiuvatur. Quam boni critici sint vide p. 132. IACOBITZ., ubi nescio quis corrigit ἐπινῶς ἀγαπῶσα τὸν τεσσάρων pro ἐπιμανῶς (27, 25.) quod quamquam barbarum est tamen IACOBITZ recepit.

delectantur. Vides ΑΓΝΩCCΩΝ et ΑΓΝΩCΩΝ quam facile permutari possint.

Quod sequitur Δημοσθένους ἑγκώμιον perexigui pretii opusculum est et admodum vitiose scriptum. De multis vitiis pauca abstergam. In § 2. pro ἀφθόνων δίδοναι τῶν ἐπῶν scribe ἀφθονίαν. in § 5. τοῦ δὲ ῥητορικοῦ λόγου pro τοὺς δὲ ῥητορικοὺς λόγους. in § 10. τῆς ληκύθου pro τοῦ θυλακοῦ. in § 12. Εὐβουλος, Τπερίδης pro Εὐβουλίδης. in § 18. ἐφ' ὅτῳ pro ἐφ' ὃ τι. in § 23. pro ἀρματοτροχίας ἀλεείνειν lege ἀματροχιάς ἀλεείνειν ex Iliade Ψ. 422.

τῇ β' εἶχεν Μενέλαος ἀματροχιάς ἀλεείνων.

et paulo ante pro ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἀρματοτροχίας emendandum ἀματροχιάς ex eodem libro Iliados vs. 805. Iuvabit ad haec legisse PORPHYRII annotationem ad priorem HOMERI locum ἀματροχίαν et ἀρματοτροχίαν recte distinguentis et CALLIMACHI errorem acute redarguentis, qui HOMERUM imitatus scilicet hos versiculos fecerat:

ἀλλὰ θεόντων

ὥς ἀνέμων οὐδεὶς εἶδεν ἀματροχιάς.

quam vellet dicere τὰ τῶν τροχῶν ἴχνη, ἀρματοτροχιάς, ut apud POETAM est:

οὐδέ τι πολλή,

γίγνεται ἐπισσώτρων ἀρματοτροχίῃ κατόπισθεν.

In § 27. ἔειπεν εἰς τὰ Θερσαγόρου variant libri: εἰς τὰ Θ., εἰς τοῦ Θ., εἰς τὰ τοῦ Θ. optimum est εἰς Θερσαγόρου, ferri potest εἰς τοῦ Θερσαγόρου, sed τὰ non habet locum, quod LYSIAE causa admoneo, apud quem vitiose legitur XII. § 12. καὶ ἐρωτῶσιν ὅπῃ (leg. ὅποι) βαδίζοιμεν. ὃ δ' ἔφασκεν εἰς τὰ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ ἐμοῦ, rescribendum εἰς τὰδελφοῦ τοῦ ἐμοῦ. In § 29. τί γὰρ τῶν ὁσῶν καὶ τῆς ὑδρίας Δημοσθένην οὐκ ἔχοντι; intelliges si ante Δημοσθένην suppleveris δεῖ: quod mox sequitur τῆς ὑμετέρας γέγονεν ἔργον ὀλιγωρίας ab Interprete non est intellectum. Saepissime tamen apud sequiores ἔργον γενέσθαι τινός occurrit pro ἀπολέσθαι ὑπό τινος et significant illa verba ὑπὸ τῆς ὑμετέρας ὀλιγωρίας ἀπόλωλε. Multis exemplis hunc usum labentis Graecitatis illustravit WYTTENBACH in *Biblioth. Crit.* III. 2. p. 16. Quod Archias respondet: ἀλλ' οὐδ' ὑφ' ἡμῶν ἔγενετο sanum erit si reposueris ἐφ' ἡμῶν. ὑπό τινι εἶναι dicitur

is, qui non sui iuris est, ἐπὶ τῷ, qui in alibi potestatem per vim venit passurus quod illi videatur. Sic Cyrus partem Asiae cum imperio obtinens erat ὑπὸ τῷ ἀδελφῷ, in carcerem coniectus et poenam exspectans ἐπὶ τῷ ἀδελφῷ. Captivi sunt ἐπὶ τοῖς πολέμοις, victi in ditionem recepti ὑπὸ τοῖς νικηταῖς. Certus et constans hic usus est perpetuumque discrimen, ut ὑπὸ imperii et iuris sit, ἐπὶ arbitrii et libidinis, at librarii temere miscent ut omnia, quorum errores ad hanc lucem quicvis nullo negotio corrigit. In ISOCRATIS *Panegyrico* § 16. omnes libri servant hanc lectionem: τῶν Ἑλλήνων οἱ μὲν ἐφ' ἡμῖν, οἱ δ' ὑπὸ τοῖς Λακεδαιμονίοις εἰσὶν, optime *Urbinas* ὑφ' ἡμῖν. *ibid.* § 101. τῶν πόλεων τῶν ἐφ' ἡμῖν οὐσῶν, idem liber ὑφ' ἡμῖν rectissime. In § 120. ἐφ' ἡμῖν in omnibus est, ut tu lege ὑφ' ἡμῖν. In eiusdem *Archidamo* § 47. τὸν ἄλλον χρόνον ὑφ' ἡμῖν ὄντες νῦν ἡμῖν προσάττειν ἀξιοῦσιν, in uno libro est ἐφ' ἡμῖν pessime. In XENOPHONTIS *Hellen.* VII. i. 6. contrarius error est. Λακεδαιμόνιοι, inquit Procles ad Athenienses verba faciens, ὑμῖν ἐπολέμουν ποτὲ πολλὰ ἔτη καὶ κρατοῦντες τῆς χώρας οὐδὲν προὔκοπτον εἰς τὸ ἀπολέσαι ὑμᾶς, ἐπεὶ δ' ὁ θεὸς ἔδωκε ποτε αὐτοῖς κατὰ θάλατταν ἐπικρατῆσαι εὐθὺς ὑπ' ἐκείνοις παντελῶς ἐγένεσθε. necessarium est ἐπ' ἐκείνοις, nam sensus est ἐπ' ἐκείνοις ἐγένετο χρῆσθαι ὑμῖν ὃ τι ἂν βούλοιντο, vos vestraque omnia illorum arbitrio permissa sunt, non in illorum ditionem recepti estis, quod numquam factum est. In eodem libro V. ii. 17. οἱ Θρᾶκες οἱ ἀβασίλευτοι θεραπεύουσι καὶ νῦν τοὺς Ὀλυνθίους. εἰ δ' ὑπ' ἐκείνους ἔσονται πολλὴ καὶ αὐτῇ δυνάμει προσγένοιτ' ἂν αὐτοῖς, vera lectio est ὑπ' ἐκείνοις, id est si in illorum ditionem redacti erunt. Idoneum exemplum adscripsit DINDORF VI. ii. 4. ὥς χρήσιμον εἶη τὴν Κέρκυραν μὴ ὑπ' Ἀθηναίοις εἶναι, ad quam normam refinge locum THUCYDIDIS VI. 86. τὴν Σικελίαν μέχρι τοῦδε μὴ ὑπ' αὐτοῖς εἶναι pro vulgato ὑπ' αὐτούς, ac saepe talia recurrunt. Denique ex his restitui potest et expediri locus THUCYDIDIS interpolatus et obscurus III. 12. Mytilenenses deficiunt ab Atheniensibus. Legati Spartam missi excusant factum et aliis et hisce: εἰ γὰρ δυνατόι ἡμεν ἐκ τοῦ ἴσου καὶ ἀντεπιβουλεύσαι καὶ ἀντιμελλῆσαι, τί ἔδει ἡμᾶς ἐκ τοῦ ὁμοίου ἐπ' ἐκείνοις εἶναι; ἐπ' ἐκείνοις δ' ὁπότ' αἰ τοῦ ἐπιχειρεῖν καὶ ἐφ' ἡμῖν εἶναι δεῖ τὸ προαμύνεσθαι.

interpretationes huius loci nihil aliud te docebant, quam locum ab interpretibus non esse intellectum, nec mirum, interpretationem, auctore QUINCTILIANO, praecedere debet emendata lectio. Expunge ἐκ τοῦ ὁμοίου, natum ex vicinis ἐκ τοῦ ἴσου, et scribe τὸ αἴμα ὑπὸ ἐκείνοις εἶναι; si pares essemus viribus, quid attinebat nos illorum imperio, esse subiectos? nunc quia pares non sumus illorum iniuriis semper imminuentibus sumus obnoxii, quas inferent quando volent. Si illis semper erit licitum vim inferre quando occasio esse videbitur, nobis priusquam id fiat quoquomodo cavendi ius esse oportet. Sunt haec tam aequa et iusta quam facilia et aperta ad intelligendum.

Ad LUCIANUM redeo. in § 37. ἀποδεικνύντες στρατηγεῖν, στρατηγίᾳ legendum est, et § 38. εἰς ὅσον κίνδυνον non κινδύνου, et § 44. οὐδὲν ὑπέσέλλετο pro ὑπέσελλεν. In § 47. συγγίγνωσκέ μοι μὴ πεφυκότι κακῷ γενέσθαι, scribi non potuit nisi illis temporibus, quum tota Graecia decrepita et effoeta desiperet, neque quid ageret neque quid loqueretur prae senio satis intelligens. Veniam olim petere solebant, si cuius culpa sibi essent conscii, at DEMOSTHENES sibi ignosci vult, ὅτι οὐ πέφυκε κακῶς γενέσθαι. itaque istum quidem DEMOSTHENEM lubens misera facio.

In Cynico 75, 1. ὥς ἄσιν πάμπολλον τουτὶ τὸ ἱμάτιον φέρειν, nescio quomodo foedum hoc vitium Criticos fugerit. ἄσιν nondum esse emendatum non miror, παμπόλλην neminem vidisse reponendum id vero admodum mirum est. Ἄσιν et ἄσις a scribis permisceri solent. Hinc docti decepti imbiberunt opinionem perinde esse ulro modo scribatur. Ἄσιν vetus Ionicum vocabulum est pro λύπη, ἀνία. HEROD. I. 136. ἵνα ἦν ἀποθάνη τρεφόμενος μηδεμίαν ἄσιν τῷ πατρὶ προσβάλῃ, ubi vide quid scribae designaverint in plerisque libris. Hinc ἀσηθείη apud eundem III. 41. pro ἀλγήσειε, λυπηθείη. hinc Tragici arripiunt. EURIPIDES Medea 247.

ἔξω μολὼν ἔπαυσε καρδίαν ἄσης, quos deinde Atticistae imitantur. At ἄσις significat sordes, immunditiam, πᾶσαν ἀκαθαρσίαν. primus auctor HOMERUS Iliad. Φ. 321. τόσσην οἱ ἄσιν καθύπερθε καλύψω, unde multi recentiores poëtae et poëtastri sumserunt, deinde alii quoque priscum vocabulum recoquere coeperunt, at Graeculi ignotum sibi vocabu-

lum multis modis depravant; saepissime in ἄσῃ abit, interdum in alia omnia. Insigne exemplum est in LUCIANO 48. § 23. ubi videbis τὴν ἄσῃν et τὴν ἄσιν et τῇ ἄσιτίῃ confundi; τῇ ἄσιτίῃ impudentis et indocti correctoris est: alia vide apud DOMNILIUM ad haec CHARITONIS p. 24, 14. ἐκ μακρᾶς οὖν θαλάσσης ἀπόλυσαι τὴν ἄσιν, quibus adde PIERSONUM ad MOERIDEM p. 60. In § 8 pro καὶ φαυλίζεις lege καὶ ἐκφαυλίζεις et θαυμασῶς ὥς ποικίλῃν pro θαυμασῶς ποικίλῃν. In MENANDRI fragmento apud HESYCHIUM v. ὥς.

ἔγῃμε θαυμαστὴν γυναῖχ' ὥς σῶφρονα.

lege θαυμασῶς et ride Grammaticum serio docentem ὥς nonnumquam significare λῖαν, ut in hoc MENANDRI versu. In § 8. πολυμάχητά ἐστι. πολυμάχητος non est Graecum et vitio in Lexica receptum; corrige περιμάχητα, quo utuntur omnes et saepe LUCIANUS.

In *Pseudosophista* unum errorem refutabo, non scribarum, sed doctorum. Legitur 78, 9. εἴ τις ψοφοίῃ τὴν θύραν εἰσιῶν ἢ ἐξιῶν κόπτοι, qui haec dicit opinatur contra esse dicendum ὁ ἐξιῶν ψοφεῖ τὴν θύραν, ὁ δὲ εἰσιῶν κόπτει, estque haec vulgaris opinio omnium. Mihi autem extrema barbaries videtur dicere ψοφεῖ τις τὴν θύραν ἐξιῶν, namque Graecae linguae rationem postulare ut dicatur ἐξιόντος τινὸς ἢ θύρα ψοφεῖ, quemadmodum Latine *concrepuit ostium* dicitur et *fores concreperunt*, et tam absurdum est, me iudice, ψοφῶ τὴν θύραν atque *concrepo ostium*. Magnum est Grammaticorum agmen, qui hanc doctrinam inculcant, PHRYNICHUS, MOERIS, AMMONICS, alii, quibus Graeculi obtemperantes coeperunt dicere ψοφεῖν τινὰ τὰς θύρας, ἐψόφησε τὰς θύρας, ἐξιῶν ψοφεῖ τὰς θύρας. Ψοφῶ tamen nihil aliud est quam ψόφον ποιῶ, παρέχω, et intransitivum est, si quod aliud, et apud Atticos et apud sequiores. Rectissime apud LYSIAM legitur orat. I. § 14. ἐρομένου δ' ἐμοῦ τί αἱ θύραι νύκτωρ ψοφοῖεν et eodem modo ψοφεῖν passim recurrit. Unicum afferunt magistri ex antiquitate locum unde appareat (ut illis quidem videtur) ὅτι ὁ ἐξιῶν τὴν θύραν ψοφεῖ, quem si emendavero isti errori apud veteres quidem nullum erit relictum praesidium. Scholion est ad ARISTOPHANIS *Nubes* vs. 132. ubi vulgaris doctrina traditur, deinde MENANDER auctor et testis producit, idoneus certe et locuples, nisi tabellae

testimonii corruptae essent: ἱκανῶς δὲ διέσειλε Μένανδρος, inquit, ἐπὶ μὲν τῶν ἔξω κόψω τὴν θύραν εἰπὼν, ἐπὶ δὲ τῶν ἔσω·

ἀλλ' ἐψόφει καὶ τις τὴν θύραν ἐξιὼν.

haec est scriptura versiculi Menandrei apud SUIDAM v. κόπτω emendatiora scholia afferre solitum. In codicibus Comici superest: ἐψόφηκε τὴν θύραν ἐξιὼν. Recepta est vulgo haec KUSTURI correctio:

ἀλλ' ἐψόφηκε τὴν θύραν τις ἐξιὼν.

quae non uno nomine est vitiosissima, namque ψοφῶ τὴν θύραν barbarum est et insulse ἐξιὼν additur, quasi vero posset concrepere ostium, praeterquam quum quis egreditur foras. Quid multa? haec est vera scriptura:

κόψω τὴν θύραν.

ἀλλ' ἐψόφηκεν ἡ θύρα, τίς οὐξιὼν;

TERENTIUS dixisset: at concrepuit ostium, quis est qui egreditur foras? Erepto igitur hoc solo praesidio Graeculi neminem amplius decipient. Suos errores ex perversa opinione natos habeant secum serventque sepulchris.

Pseudosophistam in Lucianeis excipit Φιλόπατρις ἡ Διδασκόμενος insulsissimum inepti homuncionis opus, quod nemo sine fastidio et nausea perleget. Multos vidi deliros scriptores, etiam in Graecos, sed qui peius quam iste deliraret, aut qui esset (ut LUCIANI verbis utar 34, 25.) τὴν Φωνὴν κακοδαιμονέστερος, videtur neminem. Non est igitur animus in istis quisquiliis emendandis bonas horas perdere. Utar uno et altero loco ad stabilien- das palaeographicas quasdam observationes, quae lectu dignioribus scriptoribus emendandis saepe prodesse possint. In § 3. edatur κορκορυγμός, (describam paucula, ut quivis vel ex his videat me non inique de isto et nimis inclementer dixisse). Βαβαῖ τοῦ ἀναφυσήματος, ὡς τὰς νεφέλας διέσρεψε. Ζεφύρου γὰρ ἐπιπνέοντος λάβρου καὶ τοῖς κύμασιν ἐπωθίζοντος βορέην ἔρπει ἀνὰ τὴν Προποντίδα κεκίνηκας ὡς διὰ πάλων αἱ ὀλκάδες (is) τὸν Εὐξείνιον πόντον οἰχήσονται (agnoscisne Constantinopolitani?) τῶν κυμάτων ἐπικυλινδούντων ἐκ τοῦ φυσήματος, ὅσον οἶδημα τοῖς ἐγκάτοις ἐνέκειτο, πόσος κορκορυγμός καὶ κλόνος τὴν γαστέρα σου συνετάρασσε! In his κορκορυγμός natum est scribarum negligentia non satis diligenter α et β distinguendum. Eae litterulae in codicibus saeculi X, XI et XII tam

similes sunt forma et inter se et litterae η , ut non sit cuiusvis discernere utrum β an η an κ sit scriptum. Quod Quirinus venuste dicit: *facies non omnibus una nec diversa tamen qualem docet esse sororum*, idem de illis litteris dici potest. Si quis hoc agit et bene Graece scit longo usu aliquid discriminis observabit ne errare possit, ubi remiseris aliquid iterum miscentur omnia. HESYCHIUM saepe ea res in fraudem induxit quum Ἡρινε pro κρῖνε scriberet, aut ἐνιηλᾶν pro ἐνικλᾶν , aut εὐήλωι pro εὐκλωι . Apud PHOTIUM Cod. 94. p. 75. οὐκρογ scribitur, quum VERUM principem oporteret (Οὐῆρον), et passim sic scribae veteres hallucinantur. Non acutius cernunt homines doctissimi, quod duobus exemplis demonstrabo. In loco PLATONIS comici apud ATHEN. X. p. 442. A. editur verbum κινητιᾶν , quod nihili est; in codice perspicue βινητιᾶν est scriptum. SCHWEIGHAEUSER felicitissima correctione restituit fragmentum DIPHLI apud ATHEN. IX. p. 370. F.

$\text{ῥάφανος λιπαρὰ, σπλαγχνῖδια πολλὰ, σαρκία}$
 $\text{ἀπαλώτατ'}. \text{Οὐδὲν μὰ Δία τοῖς ἐμοῖς καὶ τοῖς}$
 $\text{ὅμοια πράγματ'}.$

pro καὶ τοῖς reperit βλίτοις , verissime, namque in unico codice perspicue scriptum inveni βαι τοῖς . Copia exemplorum est in HESYCHIO caeterisque λέξεων conditoribus: multa VALCKENARIUS indicavit in *Miscell. Observatt. Amstelaed.* vol. VIII. p. 157. sq. qualia sunt Μινύκιος pro Μινυήιος , Νύσκιον pro Νυσήιον , ἐπίκρανος pro ἐπιήρανος , πολυκλάκατα pro πολυηλάκατα , aut contra κρυερόν : Φριητόν , pro Φρικτόν , ἐνίημον pro ἐνικμον (v. ἐρσήεντα), μυρίηαι pro μυρίκαι et, quod etiam turpius est, e loco Homérico $\text{δάκε δὲ Φρένας Ἑκτορι μῦθος}$ glossa est δάηε: ἐλύπησε . tam nihil isti cogitant. Nonnunquam errorem errore cumulant ut apud SUIDAM v. πάνδημον pro πάγκοινον legitur παγήσιμον triplici vitio. Plura de genere hoc BASTIUS collegit, ut νέκλυς pro νέηλυσ , εὐηνίσω pro εὐκνίσω , alia. Saepe viri docti peccant in codicibus describendis similes has litterarum figuras confundentes. Insigne exemplum est in Scholiis Venetis, ad Iliadis K. 431. $\text{πρὸς τὰ περὶ Κιλικίας Ἡσιόδου}$. Rem acuteligit LEHRSIUS, qui ἡλικίας emendavit, et id ipsum in Codice scriptum esse vidi. Quas turbas dare solent κ . β . η . male lecta, eadem apparent in coniunctione litterarum $\kappa\upsilon$ et $\eta\upsilon$, $\beta\upsilon$

et *uv*, quae simillimo ductu scribuntur. Eximia dedit Porson. ad *Odyss.* ξ. 206. ubi videbis ἡνδάλμω pro κωδάλμω, ἡνπρ pro κύπρ, ἐντὸς ἀρήνων pro ἀρκίων. In *Atticis* XV. p. 700. c. edebatur αὖ κοβυ, unde Porson eruit αἶκων, quod diserte in *Marciano* codice scriptum est. Omnino β (quod formam habet literae u) et υ vix distingui possunt. Valerianus in *Miscell. Observatt.* l. l. p. 159. καλοβατ in κολοβατ mutavit. Verum est κολούει. et plena sunt omnia exemplorum, ut in *Luciano* 25 § 21 et 25 *Severianus* male Σεσηριανός appellatur pro Σεβηριανός. Itaque in *Philopatride* βαρβορυγμός legendum erit, quod vocabulum sine vitio legitur in *Alexiphane* 34, 20. φεῦ τί τοῦτο; πολὺς ὁ βορβορυγμός, et apud alios. Paullo post legitur οὐ παράδοξον ἀκηκοέναι καὶ ἐξ ὀνύχων. Sexcenties factum est ut ἐξ et δι confunderentur. Scribuntur haec ductu tam simili, ut oculis discerni vix possint; discerni debent ἐκ τῶν συμφραζομένων, itaque qui alias res agunt aut non optime Graece sciunt passim δι pro ἐξ aut contra describere solent estque id vitium tam crebrum et frequens, ut nostri sit ubique arbitrii statuere, utrum δι an ἐξ scripto sit opus. Dicitur quis διὰ τῶν ὠτῶν ἀκούειν, non ἐκ τῶν ὠτῶν, igitur διὰ τῶν ὀνύχων et δι' ὀνύχων rectum est, non ἐξ ὀνύχων. Ne dubitare possis, vide quid praecedat: καὶ διὰ τῶν ὀνύχων ἡκηκόεις. Praeclara est *BADHAMI* emendatio in *PLATONIS Rep.* VIII. p. 560. d. κλήσαντες οἱ ἀλαζόνες λόγοι ἐκεῖνοι τὰς τοῦ βασιλικοῦ τείχους ἐν αὐτῷ πύλας οὔτε αὐτὴν τὴν ξυμμαχίαν παριᾶσιν οὔτε πρέσβεις πρεσβυτέρων λόγους ἰδεῖν αὐτῶν εἰσδέχονται. pro ἰδιωτῶν vidit δι' ὠτῶν *PLATONIS* manum esse, ut saepissime δι' ὠτῶν, δι' ὀφθαλμῶν, διὰ πασῶν τῶν αἰσθήσεων Graeci dicebant, ut in *LUCIANO Nigrino* 3 § 16. πάντες δὲ πάσαις πύλαις τὴν ἡδονὴν καταδέχεσθαι, τοῦτο μὲν δι' ὀφθαλμῶν, τοῦτο δὲ δι' ὠτῶν τε καὶ ῥινῶν, τοῦτο δὲ καὶ διὰ λαγυμοῦ. Vidi ἐξ et δι confusa in plerisque omnibus scriptoribus Graecis, cuius rei exempla alias in singulis saepe afferam, nunc defungar pauculis e *PLUTARCHO* sumtis. In vita *Thesei* cap. 6. ἕκαστον ἐξηγούμενος ὁποῖος εἴη, et mox τῶν διηγούμενων ἑκείνων οἷος εἴη lege διηγούμενος et in cap. 3. ἐξηπάτησε scripserim pro διηπάτησε. In *Calone* maiore cap. 5. πυθόμενος τὴν δίαιταν αὐτοῦ παρὰ τῶν οἰκετῶν ἐξηγούμενων ὅτι πρῶτ' μὲν εἰς

ἀγορὰν βαδίζει, imo vero διηγουμένων. In *Cicerone* capp. 19 et 27. ἐξανέγνω et ἐξαναγνόντος corrigenda sunt in διανέγνω et διαναγνόντος, et in *Calone minore* cap. 68. ἐξαναγνοὺς τὸ βιβλίον in διαναγνοὺς, quo facto verbum ἐξαναγιγνώσκειν e Lexicis eximendum esse censeo. In *Alcibiade* 5. pro ἐξηπορήθησαν scribe διηπορήθησαν et cap. 37. διέφυγον pro ἐξέφυγον. In *Lucullo* cap. 13. lege διεσώθη pro ἐξεσώθη et in *Arato* cap. 15. pro διήλειψεν ὁ Νεάλλης τὸν Ἀρίστρατον, quia nemo διαλείφω dicebat sed omnes ἐξαλείφω, emenda ἐξήλειψεν. ne forte credas PLUTARCHO aliud compositum quam caeteris omnibus placuisse animadvertite quod continuo sequitur: τοὺς δὲ πόδας ἐξαλειφομένου τοῦ Ἀριστράτου διαλαθεῖν ὑπὸ τὸ ἄρμα λέγουσιν. In § 17. εὐσόμει καὶ μηδὲν εἴπης Φλαῦρον θεοῦ δεξιῶ ARISTOPHANEM describit *Nub.* 853. εὐσόμει καὶ μηδὲν εἴπης Φλαῦρον ἄνδρας δεξιούς, unde corrige θεοὺς δεξιούς. Denique in § 21. τριβώνιον ἔχων πολύσαθρον. expunge ex Lexicis πολύσαθρον et restitue ex *Dialog. Mort.* X. 1. 2. γέρων, Φαλακρὸς, τριβώνιον ἔχων πολύθυρον, id ipsum quod descripsit. Qui sequitur libellus *Χαρίδημος ἢ περὶ κάλλους* item insulsum et inficetum auctorem habet. Si quid inest boni, impudenter descriptum est ex ISOCRATIS *Encomio Helenae*. Raptim haec corrige § 11. ἀκούειν καλαί pro ἀκούειν εἶναι καλαί. § 14. δόξαν προσάπτειν pro προάγειν. § 15. πεπειρᾶσθαι pro πειρᾶσθαι. § 16. ἡράσθη pro ἡγάσθη. § 21. ἐπιθήσεις pro ἐπιθήσῃ et § 22. ὅσα μοι δοκεῖ pro δοκῶ.

In *Nerone* 79, 7. scribe γελῶν pro γελῶν εἶν, et post pauca οὐκ ἀποχρῶν τῇ σπουδῇ pro οὐκ ἀποχρῶν που δή.

Si quem forte iuvat ista carmina legere, quae a poetastris Constantinopoli composita Lucianeis nescio quomodo adhaeserunt, aut in *Anthologia* LUCIANI nescio cuius esse dicuntur, dabo hic illic paulo emendatiora. 80 vs. 122. pro κόρωνα corrige κοχῶνα. Nomen τὸ κοχῶνα noveramus ex ARISTOPHANIS *Equitt.* 424 et 484. esse τὰ σφαιρώματα, ut Graeculi dicebant, nates. Notissimam de hoc vocabulo annotationem EROTIANI reperi in cod. *Vaticano* 277, quam nuper cum ceteris EROTIANI fragmentis edidit vir doctiss. DAREMBERG. Laudatur ibi Εὐπολις ἐν Κόλαξιν.

καὶ ἐπικινεῖς ταῖς κοχῶναις
καὶ πείθεις ἄνω σκέλη.

villiose scripta pro:

καπικινεῖ ταῖς κοχώναις
καὶ τιθεῖς ἄνω σκέλη.

τιθεῖς enim pro τίθης, ut λεῖς pro ῖης, dixisse veteres novo indicio demonstrabo. CASTORIONIS carmen est apud ΑΘΗΝ. X. p. 454. F. laborioso artificio scriptum, quod ΑΘΗΝΑΙΕΥΣ ita describit: τῶν ποδῶν ἕκαστος ὅλοις ὀνόμασι περιειλημμένος πάντας ὁμοίως ἡγεμονικοὺς καὶ ἀκολουθητικοὺς ἔχει τοὺς πόδας: itaque τούτων ἕκαστος τῶν ποδῶν ὡς ἂν τῇ τάξει θῆς τὸ αὐτὸ μέτρον ἀποδῶσει. Carmen hoc est:

Σὲ τὸν βόλοις νιφοκτύποις δυσχεῖμερον
ναίωνθ' ἔδος, θηρονόμε Πᾶν, χθόν' Ἀρκάδων,
κλήσω γραφῇ τῇδ' ἐν σοφῇ πάγκλειτ' ἔπη
συνθεῖς, ἄναξ, δυσγνώστᾳ μὴ σοφοῖς κλύειν,
μουσοπόλε θῆρ κηρόχυτον ὃς μείλιγμ' ῖης.

non tamen intra hos fines constitit hominis μικροτεχνία: dedit operam, ut in singulis dipodiis idem esset litterarum numerus, quod ΑΘΗΝΑΙΕΥΣ ita indicat: τῶν ποδῶν ἕκαστος ἐστὶ δεκαγράμματος, at quicumque numerare didicit concedet mihi ἑνδεκαγράμματος esse emendandum, deinde omnes scribarum errores ad hanc lucem statim deprehendentur: ναίωνθ' ἔδος emendetur in ναίωνθ' ἔδραν: κλήσω γραφῇ habet unam literulam abundantem, nam et ἰ numerum facit, ut in τῇδ' ἐν σοφῇ: facile remedium est: verbum celebrandi non est κλείω, multo minus κλήω, sed κλέω, unde κλέος. Iones dicebant interdum κλείω, ut τελείω, νεικείω: itaque κλήσω et ἔκλησα Graeca sunt, non κλήσω et ἔκκλησα, et κλήσω γραφῇ habet constitutum litterarum numerum: σοφοῖς κλύειν et μουσοπόλε θῆρ habent litteras duodecas, at Solensis poeta ὑποδαρίζει et κλύειν et μουσοπόλε θῆρ dedit. Superest id quomobrem haec attulimus: in μείλιγμ' ῖης perit artificium nisi legitimum litterarum numerum supplebis. Satis certum est λεῖς esse a poeta scriptum? ad LUCIANUM reversus in sequenti carmine 81, B. προ' supple προτοῦ. vs. 16. ἐγὼ γὰρ οὐδὲν εἰμι τούτου δίχα μόνη emenda οὐδὲν εἰμί σοι τούτου δίχα, expuncto μόνη. vs. 22. τί ταῦτα φλυαρῶ, corrige τί ταῦτ' ἀλύω. vs. 26. ἀντέδακα τοῦτον, imo vero ἀντέδακον αὐτόν. vs. 39. πύγωνα τίλλε κουριῶν ὑπ' ὠλέναις, lege τίλλου κουρέων ὑπ' ὠλέναις. In Epigrammate 2. vs. 8. scribe ἐσρέφετ' et 11. χοῦτω μὲν. Epigr. 11. vs. 2. πλείονα τῶν ἀγαθῶν. Epigr. 23. vs. 1.

Νηρήϊ. Caeterum melius ab istorum lectione abstinebis, quippe in quos omnes conveniat Epigramma 31.

θαυμάζειν μοι ἔπεισιν ὅπως Βύτος ἐστὶ ποιητής
οὔτε λόγον κοινὸν οὔτε λογισμὸν ἔχων.

CAPUT IX.

Quamquam LUCIANO ad finem usque perducto tamen non prius ad aliud quoddam observationum genus transibo quam vestigia mea relegens nonnullas alias correctiones in priore parte mihi repertas cum iis, qui LUCIANUM lubenter legunt, paucis communicavero. Non exhaustiam omnia, ut neque in caeteris feci, sed delibabo si quid insignioris vitii satis certa medicina mihi sanasse videor. Faciam initium a 2, § 3. εἰ μὴ καὶ χάριεν φαίνοιτο αἰσχυνοίμην ἄν, in talibus εἰ cum futuris coniungitur post αἰσχύνομαι, ἄχθομαι, χαλεπῶς φέρω, ἀγανακτῶ, sim. ut 7. § 7. ἀγανακτεῖν εἰ μὴ λήψεται, lege igitur φαυοῖτο, et in *Hellen.* VII. v. 16. αἰσχυνόμενοι εἰ ὠφελήσοιεν pro ὠφελήσαιεν. In *Nigrino* 3, 6. καὶν τις μὴ παρὼν τύχη, transpone καὶν μή τις. § 11. χρυσίδας ἡμφιεσμένοι, intelligerem ξυσίδας. et § 38. τοῦ ἄρα Τηλέφου transpone τοῦ Τηλέφου ἄρα. In *Timone* 5. § 2. ἀπολαύειν, lege ἀπολαύσειν, nam sic sequiores loquebantur, veteres ἀπολαύσομαι dicebant, et οὐ πάνυ τι pro οὐ πάντῃ, qui frequens in LUCIANO error est, ut 11. § 2. οὐ πάντῃ ἀσφαλές revoca οὐ πάνυ τι, et 48, 34. οὐ πάνυ τι δὲ ἡδύν pro πάντῃ δὲ et aliis locis, deinde scribe ἐκκεκώφωσαι pro ἐκκεκώφησαι. § 4. κατ' ὀλίγον lege μετ' ὀλίγον et recipe ἀποφανοῦσι. § 6. ἐπιδείξαι repone ἐπιδείξει. In § 8 ante χαίροντας τῇ βορᾷ nonnulla exciderunt. § 10. μηδὲ ὅλως εἶναι τινος. lege μηδέν et τινος expungendum esse intelliges, in fine ὁρῶσι participium est, nam si verbum finitum foret ὄψονται scriptum oportuit. Itaque εἰ delendum. § 11. τοῖς δικαιολογοῦσι·μόνοις corrige τοῖς δικαιολογουμένοις μόνον. Cf. § 37. In § 12. τοὺς περιέψοντας supple εὖ περιέψοντας. § 19. εἰς τὸ ἅπαξ transpone τὰ εἰς ἅπαξ. § 20. οἷς οὐδὲ καὶν ὄνος ὑπῆρξε πώποτε. turpe vitium. In ΚΑΝΟΝΟΣ lateat ΚΑΝΘΗΛΙΟΣ, κανθήλιος, cf. 60, 3. In § 21 lege παρά του πρὸς ἕτερον et φοράδην pro φορηδόν, quod

non est Graecum, et παλαιᾷ τῷ ὀρόνῃ pro τῇ. § 23 scribe ἄλλος et ὀρόν pro ἄλλως et ὀρόνιον. In § 27. ἐπισκιάζουσιν αὐτούς. suspectum mihi vehementer est ἐπισκιάζειν pro ἐπισκοτεῖν positum vel ἐπηλυγάζειν, quo Atticistae delectantur. In alio LUCIANI loco 59, 1. videbis veram scripturam ἐπηλυγάζουσα vix evasisse et ἐπισκιάζουσα irrepsisse. Cf. RUMKEN. ad TIMAEUM v. ἐπηλυγάζονται, qui eximia de more conquisivit, sed in eo peccat quod librariorum errores ἐπηλυγίσασθαι et ἐπιλυγίσασθαι habet pro genuinis: non sunt ista melioris notae quam λελυγασμένος, quod HELIODORO obtrudit apud STOBAEUM *Floril.* C, 6. ubi verum est:

ὅς δέ κε λημηρῇ νεφέλῃ εἰλυμένος ὄσσε.

ut νεφέλῃ εἰλυμένος ὄμους in Iliade E. 186., et in fine fragmenti ῥέα δ' ἄλθεται ὕδατι νοῦσος pro ἔκθεται. Praeterea dativum requiro ἐπηλυγάζουσιν αὐτοῖς, tenebras, caliginem iis offundunt. Obiter emenda POLYAENUM II. 3. § 14. πλείστον ἐπανεῖσε κονιορτὸν ἐπισκήπτων τοῖς τῶν πολέμων ὄψεσιν, imo vero ἐπισκοτῶν. cf. III. 9, 8. et alibi. Tum lege τυγχάνοντες pro ἐντυγχάνοντες. § 29. ὥς δὲ λείος εἶ, expunge δέ. § 30 scribe καταλιπὼν pro καταλείπων, contra § 37. ἀπάγων pro ἀπαγαγών. causa utrobique manifesta est: lum δικαιολογήσωμαι et χαλεπαίνεις. § 44. καταδιαφθειρόμενον καὶ σβεन्नύναι ἱκετεύοντα, transpone διαφθειρόμενον καὶ κατασβεन्नύναι et pro ἐπεψήφισε τῇ ἐκκλησίᾳ lege ἐπεψήφισεν ἐν τῇ ἐ. § 45. ἐποιήσάμην, postulat sententia ποιησάμην. § 50. ἐν Ὀλυμπίᾳ, scribe Ὀλύμπια, ut § 53. In § 57. optimi Codices τί ἀγανακτεῖς ὦγαθὲ τίμων παρακέκρουσμάί σε. Correctores olim pro τίμων reposuerunt θρασύκλεις. hoc vero est emendare! LABOITZ dedit ὦγαθέ; τί; μῶν, quod quum ferri non posset DINDORF et BEKKER τί; deleverunt. Transpositis syllabis vera lectio emicabit μῶν τι παρακέκρουσμάί σε; denique § 58 lege ἐπιχαλαζῶ αὐτοῖς pro αὐτούς.

In *Prometheo* s. *Caucaso* 7, 1. ἐκπετασθεῖς τὸ χεῖρε, sic unus B. caeteri ἐκπεταθείς, emenda ἐκταθείς. § 10. ἡ κονδύλους ἐνέτριψαν omnes. B. solus ἐνέτρίψαντο, quod male ab omnibus receptum. Si quis ipse cui alapam infligit ἐντρίβειν dicitur, qui alium irritat ut id faciat ἐντρίβεται, ut in ARISTOPHANIS *Equitibus*, 5.

πληγὰς αἰὲ προστρίβεται τοῖς οἰκέταις.

recte LUCIANUS 8, 20, 2. ὅπως μὴ κακὸν ἐντρέψῃσθε (leg. ἐντρέψῃσθε) τῷ νεανίσκῳ, quia id δι' ἐτέρων facturae esse videbatur, et luculenter 1. § 15. πληγὰς οὐκ ὀλίγας μοι χθὲς ἐνέτρίψατο. In § 19. ὅπως ἔχοιεν κνισᾶν τὰς ἀγυιάς. Dubitabant magistri utrum κνισᾶν ἀγυιάς an ἀγυιᾶς Attici dixerint, id est utrum τὰς ὁδοὺς an τοὺς βωμοὺς τοῦ Ἀγυιῶς Ἀπόλλωνος κνισᾶν dicerentur. Vid. HARPOCRATIONEM v. Ἀγυιᾶς, cui videtur βέλτιον περισπᾶν ὥς ἀπὸ τοῦ Ἀγυιεύς. At non est is HARPOCRATION, quem in his tuto sequaris. Κνισᾶν ἀγυιάς non est Attica dictio, sed velus Ionica et poëtica, qua utebantur in oraculis et formulis sacerdotali sermone conceptis: ut nemo Atticorum dicebat κνισᾶν pro θυμιᾶν, sic ἀγυιάς quoque non est sumtum ex sermone populari, sed ex antiqua lingua revocatum. Videbis κνισᾶν ἀγυιάς in huiusmodi priscis carminibus sacris perpetuam sedem habere, apud DEMOSTHENEM p. 550, 28. p. 1072, 12. in oraculo Dodonaeo Dorico τὰς ἀγυιάς κνισῆν καὶ κρατῆρας ἰσάμεν, et in ARISTOPHANIS *Equitibus* 1319. et *Anibus* 1230. utroque loco poeta non utitur sermonis quotidiani simplicitate, sed tragicæ dictionis magniloquentia.

μηλοσφαγεῖν τε βουθύτοις ἐπ' ἐσχάραις
κνισᾶν τ' ἀγυιάς.

et in loco *Equitum*:

ὦ ταῖς ἱεραῖς ἐπίκουρε Φανεῖς νήσοις καὶ Φέγγος Ἀθήναις,
τίν' ἔχων Φήμην ἀγαθὴν ἤκεις ἐφ' ὅτῳ κνισῶμεν ἀγυιάς.

rem confecit in LUCIANO quidem Cod. B. qui pro ἀγυιάς τὰς ἀγυιάς dedit, ut nulla sit optio. Assentior igitur HEMSTERHUISIO ad h. l., et HARPOCRATIONEM intempestiva eruditione hanc futilem controversiam excitasse suspicor. In fine eiusdem § pro διεξελέγχετε satis erit ἐξελέγχετε: frequens est ditlographia in διεξ, ubi dubius haeret scriba utrum δι an ἐξ sit scribendum apponit utrumque.

In *Dialogis Deorum* 8, 1. § 2. τοῦτο Φής; suppl. τί τοῦτο Φής; II. § 2. ἐπιτυγχάνειν, verum est τυγχάνειν. III. § 1. melius τοῖς ἐκεῖ quam τῶν ἐκεῖ. IV. § 2. εἰ δ' ἀπάξεις με. quid sibi vult ἀπάγειν in ea re? repone ἐπανάξεις et § 4. καταθεῖναι ἐς τὴν γῆν pervulgato errore pro καθεῖναι scriptum est, male etiam τὸ ἡδισον pro ἡδισον. V. § 3. ἐκτεθλυμένῳ: non arbitror huiusmodi formas, quales multas libri exhibere solent, umquam

Graecis fuisse in usu, et ἐκτεθῆλυμμένῳ probum et genuinum esse. Lectu dignissima sunt quae SCHAEFERUS collegit ad DIONYSIUM HALICARN. *de composil. verborum* p. 355 sq. et ad SCHOLIA APOLLONII RHODII p. 208., quaeque his opposuit LOBECK ad PHRYNICUM p. 34 sqq. De formis secundae ac tertiae personae nulla controversia est: exeunt omnes in -νσαι et -νται, at formae ἐκτεθήλυνσαι et ἐκτεθήλυνται non possunt referri ad primam personam in -υμαι, quia ex Graecitatis ingenio υ natura correptum esset, ut in πέπλυμαι, κέκριμαι, κέκλιμαι, τέταμαι. Produci quia natura non potest, positione debet et eas formas plerasque in -σμαι producebant, caeteras in -μμαι. Ἕισχυμαι quia nihili est debet recipere formam ἥσχυμμαι, quia non placuit ἥσχυσμαι dicere, ut μεμόλυσμαι, ἥδυσμαι, λελύμασμαι, πέφασμαι alia. In nonnullis utraque forma in usu est, modo penultima producat. Qui τεθήλυσμαι dicit, recte dicit, qui mavult τεθήλυμμαι non errat, sed τεθήλυμαι qui dicit βαρβαρίζει. In his scribarum nationi nihil credi posse satis manifestum est, imprimis ob id quod dicam. Saepe vidi Graeculos haerere in formis in -νται exeuntibus; vident esse singularis numeri, primum mirantur, deinde rodunt et ultro depravant idque duobus ferme modis, aut enim litteram υ eximunt, aut subiectum ex singulari plurale per vim faciunt. In ARISTOPHANIS *Pluto* vs. 635.

ἔξωμμάτῳται καὶ λελάμπρυνται κόρας.

omnes fere libri, et in his optimi omnes, praeferunt barbaram scripturam λελάμπρυνται. Evelli istis non poterat opinio λελάμπρυνται eiusdem numeri esse atque ἥρτυνται, κεκώλυνται, ἐκδέδυνται, τέθυνται, δεδάκρυνται δὲ παρειαί, σπάρτα λέλυνται, μεμήνυνται, εἴλυνται, unde εἰλύαται apud HOMERUM, κέχυνται, alia, itaque λελάμπρυνται impudenter refingunt ad formas κέχυνται, λέλυνται, τέθυνται, κεκώλυνται etc. Huius formae quod unicuique erat exemplum in verbo liquidato πέπλυμαι, πέπλυται, πέπλυνται quam male mulcaverint vide. In fragmento SOSIPATRI apud ATHENAEUM IX. p. 377 f. scribae dederunt:

ἀλλὰ πέπαυται τὸ πρᾶγμα καὶ πάντες σχεδόν

εἶναι μάγειροί φασιν οὐδὲν εἰδότες.

PORSONUS ad *Medeam* vs. 139 comparato AESCHINE in *Clesiphonia* § 178. νῦν δ' ἤδη καταπέπλυται τὸ πρᾶγμα felicissime

restituit πέπλυνται, neque quisquam ad hanc lucem dubitabit mecum emendare Antiatticistam ΒΕΚΚΕΡΙ *Anecd.* I. p. 112, 29. πέπαυνται: τὸ πληθυντικόν. ὁ αὐτὸς (Δεινόλοχος) Κωμωδοτραγῳδία. certa emendatio est πέπλυνται. Quid autem causae est cur vehemens Atticistarum adversarius hoc annotaverit? Nempe eadem olim apud Graeculos controversia fuit, quam SCHAEFERUS II. II. attigit de formis in -νται, utrum omnes singularis numeri, an subiinde et pluralis essent. Atticistae quod verum erat docebant: κέκρανται, πέφανται, ἔξανται, τεθέρμανται, παρώξυνται, λελάμπρυνται, πεπέρανται, μεμόλυνται, τετράχυνται, ἐξήρανται et similia omnia esse singularis numeri. Obloquitur ὁ Ἀγλαυτικιστής, in quo plus est eruditionis (si varia et diffusa lectio eo nomine digna est) quam iudicii et acuminis. Admoveret tamquam machinam suam πέπλυνται, quasi sic negotium confectum esset: atqui, o bone, de πέπλυνται nulla fuit umquam dubitatio, neque de κρίνω κέκριμαι, κλίνω κέκλιμαι, τείνω τέταμαι, penultimis correptis. De caetera copia verborum in -αίνω et -ύνω, cedo mihi unam formam in -ανται et υνται apud probatum scriptorem, quae non sit singularis numeri et aliquid dixisse videberis. Si quis inter legendum compererit certum et perpetuum esse hunc usum, quem vindicamus, contemnet poëtaσtroσ, Graeculos et scribas, qui ex inscitia confundebant illas formas aut depravabant. Alii enim putabant in iis τὸ τρίτον πρόσωπον τῶν ἐνικῶν ὁμόφωνον εἶναι τῷ τρίτῳ τῶν πληθυντικῶν ὡς τὸ ἐξήρανται καὶ κατήσχυνται καὶ ὅσα τοιαῦτα, ut ait Scholiasta ad *Plutum* vs. 65b. et hoc quidem genus innoxium est; alii credebant formas λελάμπρυνται, ἔξανται, ἀπήμβλυνται, ἀπήμβλυντο, βεβάθυνται esse pluralis numeri et stolidè interpolabant locos omnes, ubi singularia esse appareret, cuius rei egregia exempla SCHAEFERUS collegit, aut enim ν eximebant et barbaramente scribebant λελάμπρυνται, ἀπήμβλυντο, βεβάθυται, aut subiectum singulare per vim in plurale mutabant. κέκρανται συμφορά in EURIPIDE depravarunt in συμφοραί, et in iocoso versiculo de senibus amatoribus:

ὧν ἰσχυρὸς μὲν ἀπήμβλυνται θυμὸς δὲ μενοινᾷ.

ATHEN. XV. p. 592 A. alii ἀπήμβλυνται scribebant, alii ὦρη, EUSTATHIUS οὐραί dedit, ut pluralis ἀπήμβλυνται scilicet ratio constaret. Verum videtur οὐρή μὲν ἀπήμβλυνται. In *Odyssea*

ler legitur χρυσῷ δ' ἐπὶ χεῖλας κεκράνται αὐτὶ κεκράαντο. Δ. 132, 616. O. 116. Referunt ad κραίνω. HESYCHIUS κεκρά-
νται: ἐπιτετέλεσται. STEPHANUS solemnī errore τετελεσμένοι
εἶναι interpretatur. Sed neque κραίνειν de huiusmodi opificio
dici potuit, neque haec significatio locis Poëtae apta est. Re-
quiritur ἤρμους, ἤρμους. Glossa HESYCHII κέρηται, ἤρμους
facit ut credam κεκράνται idem esse atque κέρανται a κεράν-
νυμι. Apud PORPHYRIUM de Abstīn. IV. § 16. καὶ ἐπίσης με-
μῖνται οὐ σαλέχους ἄψασθαι ὡς τὸ θνησειδίων stolide scribitur
pro ὃ τε λεχόντες ἀψάμενες καὶ ὁ θνησειδίων, ut superstitiosus
homuncio apud THEOPHRASTUM non vult ἐπὶ λεχῶ εἰλθεῖν, τὸ μὴ
μῖνισθαι συμφέρον ἑαυτῷ φήσας εἶναι, in *Charact.* c. 28.
Qui in his formis tam licenter grassati sint, eosdem saepiuscule
-νται pro -νται et nonnumquam -ται pro -ται dedisse
quis mirabitur? quibus quo minus tribuas vitia metrica efficient.
In ALEXIPROLOGO, quem LOBECK attulit ex ATHENAEO IX.
p. 383 D.

τὰ πρῶτον ἔσται τ' οὐκ ἀπεξηραμμένα.

(ubi Codex unicus ἀπεξηραμμένα recte servat) quis est qui cre-
dat in ἀπεξηραμμένα antepenultimam natura productam esse
posse? cuiusmodi quid BUTTMANNUS in *Grammat. Graec. Ampl.*
§ 101 suspicatur in ἡσχυμένους HOMERUS (Iliad. Σ. 180.) factum
esse, in τετράχυμαι, δεδάσσυμαι fieri potuisse, quod in omnibus
falsum est: in ἀπεξηράμαι error est manifestus. Itaque quem
errorem ἐπ' αὐτοφύρῳ lenemus in ἐξήραμαι, idem in τεθήλυμαι
subest et similibus omnibus, et qui audebit μέλω ἐξεμεῖν in
μέλλω emendare, aut οὐδέν μοι μέλλει in μέλει, (quae vitia in
libris sexcenties recurrunt) eadem audacia τεθήλυμμαι et ἐκτεθή-
λυμμαι et similia corrigat, si volet Graecos Graece scribere.

In Dialogo VI. § 1. etiam sine libris scribendum erat ὄσφ
καὶ αἰσχίωσιν pro αἰσχροῖς. et § 5. ἡ νεφέλη ἐγὼ εἶναι δόξει
pro δόξω, quam scripturam peperit scribarum error, cuius
causa manifesta est. Quod sequitur καὶ τὸ αἰσχρὸν ἐπ' ἐμὲ ποιή-
σει intelligi non potest. Suspicio περίεσι verum esse, ut dici-
tur τὸ δυνειδος, τὸ μίασμα περιέναι, περιεληλυθέναι εἰς τινα, ἐπὶ
τινα, in aliquem recidere, ut in PLATONIS *Legibus* IX. p. 866 B.
τὸ μίασμα εἰς αὐτὸν περιεληλυθός. Εἶμι apud LUCIANUM saepe
negligenter pro praesenti ponitur, nonnumquam more omnium

veterum futurum est, ut in hoc ipso Dialogo § 2. ὅρα ὅπως μέτει τὸν ἄνδρα.

In Dialogo XI. § 1. ἡπείλησα κλάσειν τὰ τόξα legendum est κατακλάσειν. κλᾶν est *putare viles*, κατακλᾶν *frangere* apud eos utique, qui vel mediocriter Graece scribunt. In Dialogo XIII. § 1. pro ἐν αὐτῇ οὔσα reponatur ἐν αὐτῆς, qui frequens in libris error est, ut 9, 2, 2. οὐκέτι ὅλως ἐν ἐμαυτῷ ἤμην omnes praeter B, qui optime ἐμαυτοῦ servavit, eaque ratio perpetua est, ut *apud me* Romanis, id est *domi meae*, non *in me*: tum in § 2. scribe πότε ἂν καὶ σχολὴν ἀγάγοι pro πότε ἂν ἐκείνη. In sequenti XIII. § 1. χρήσιμος ἐπιθήσειν τῶν Φαρμάκων, cui non manifestum est vitium in ἐπιθήσειν? nisi forte putas in δεινὸς λέγειν, δεινὸς φαγεῖν aut similibus ἐρεῖν vel ἔδεσθαι potuisse ferri? ἐπιτιθέναι bene habet, ἐπὶ δ' ἥπια Φάρμακα θῆκεν et ἐπίθεσις Φαρμάκων et similia nota sunt, quamobrem χρήσιμος εἰς ἐπίθεσιν verum videtur. In Dialogo XXII. 1. παιδοποιεῖς corrige in παιδοποιεῖ et § 5. καταισχυνῶ in καταισχύνω. In XXV. 1. pro ἐπέμεινεν requiro ὑπέμεινεν, *remanere*, *superesse* est ὑπομένειν, non ἐπιμένειν.

In *Dialogis Marinis* 9, 4. § 3. ὁποῖα ἂν πέτρα προσελθὼν ἀρμόσῃ τὰς κοτύλας (ὁ πουλύπους) καὶ προσφῶς ἔχηται κατὰ τὰς πλεκτάνας ἐκείνη ὁμοιον ἀπεργάζεται ἐαυτόν recte BEKKERUS auctore HEMSTERHUSIO κατὰ τὰς πλεκτάνας expunxit, sed praelerea κοτύλας in κοτυληδόνας erat corrigendum, nam si quis hoc agat videbit numquam κοτύλας sed semper inde ab HOMERO κοτυληδόνας dici παραγῶγως, ut ATHENAEUS scribit XI. p. 479 v. nisi veri similis est scribendum ἀρμόσῃ τὰς πλεκτάνας eamque lectionem aberrasse loco et in viciniam male irrepsisse. In Dialogo VI. § 2. τὸ ἄρμα ἐπισκευάζειν ab hoc loco alienum est, ἐπισκευάζειν est *reficere*, ἐνσκευάζειν *ornare* id est *parare ad usum*, quod repone, deinde ἐπιβοήσομαι pro βοήσομαι. In Dialogo VIII. § 2. pro ἀκροάσεως requiritur τῆς ἀκροάσεως. In Dialogo IX. 2. τῷ θάλπει ἅμα συσχεθεῖσα, IACOBITZ et BEKKER non intellexerunt verum esse quod LENNEPIUS reperit συγχυθεῖσα. In ultimo XV. § 4. ἡμεῖς δὲ ἄλλο ἄλλος τοῦ πελάγους μέρος διεκυμαίνομεν, Graecum est ἄλλος ἄλλο. decipit IACOBITZIIUS unus Codex, IACOBITZIUS BEKKERUM.

In *Dialogis Mortuorum* 10, 2, § 2. pro ποῦ σοι τὸ θεῶν

ἐκεῖνο ἡμίτομον ἀπελήλυθε; emenda ποῖ σοι τὸ θεῖον ἐκεῖνο κτέ. ποῦ pro ποῖ turpe est sed frequentissimum Graeculorum vitium, quod quamquam plurimi monuerunt, vide ΠΗΡΥΝΙΧΗΝ p. 43, tamen nondum ex Atticorum scriptis potuit exstirpari. In Dialogo VI. 2. ἐχρῆν ἐξῆς πως γίγνεσθαι, τὸν πρεσβύτερον πρότερον (ἀπο-
θανεῖν) καὶ μετὰ τοῦτον ὅσις καὶ τῇ ἡλικίᾳ μετ' αὐτόν, alle-
ram καὶ sensu vacuum est: corrige ὅσις ἀεί. Veteres dixissent
brevius τὸν ἀεί πρεσβύτατον. In Dialogo X. § 12. ἐπὶ Κράτωνι
τούτῳ lege τουτῷ, veteres dicebant ὁ Κράτων οὗτος et Κράτων
οὗτος sine articulo, LUCIANUS et Atticistae addunt tertium ὁ
Τίμων οὗτος, vid. 5, 31, 32, 33, 34, 36. et alibi; nemo dice-
bat Τίμων οὗτος. Tum IX. § 2. lege γενήσεσθαι pro γενέσθαι.
et § 4. revoca τὰ σαθρὰ τῶν βαλλαντίων pro σαπρά. Saepe
haec videbis confundi, ut 11, 17. ἀκούμενος τὰ σαπρὰ τῶν
ὑποδημάτων, male omnes σαπρά receperunt pro σαθρά, quod
vel contra omnes libros unice erat probandum. Quidquid na-
tura *putrescere* potest recte σαπρόν dicitur, quidquid non po-
test sed longo usu detritum fatiscit rimis aut lacerum est aut
pertusum καὶ εἶναι οὐκέτι δύναται solet σαθρόν dici: ut χύτρα,
πλοῖον, οἰκία, et opponuntur inter se ὑγιές καὶ σαθρόν. Itaque
ὑποδήματα et βαλλάντια possunt σαθρά esse, σαπρά non pos-
sunt. Si quis longo usu hoc verum esse compererit certa emen-
datione si quid est in Graecis scriptoribus σαθρόν sanabit, neque
patietur τάριχος dici σαθρόν, neque ἀγγεῖον σαπρόν, neque οἰκίαν
σαπράν. Perelegans est LUCIANI locus 48, 4. καθάπερ αἱ πο-
νηραὶ χύτραι διακρουόμεναι μὴ σαπρόν ὑποφθέγγωνται, in quo
debuerat BEKKERUS σαθρόν recipere a CASAUBONO commendatum
et WYTTENBACHIO ad PLUTARCH. p. 497. nisi quis forte opina-
tur τὰς χύτρας dici posse σαπῆναι. In Dialogo XII. § 3. dici-
tur Alexander ἀποσὰς τῶν πατρῶν adorari voluisse: non est is
LUCIANI error admodum ridiculus sed scribarum: τὰ πατρῶα
nihil aliud est quam *patrimonium*, ut in notissimo versiculo:

πατρῶ' ἔχειν δεῖ τὸν καλῶς εὐδαίμονα.

et τὰ πατρῶα καταφαγεῖν, et similia passim apud omnes usu
tam constanti quam frequenti. *Mos maiorum*, a quo Alexan-
der descivisse arguitur, certo usu τὰ πάτρια appellatur ab om-
nibus, et LUCIANO reddendum τῶν πατρίων, qui πατρικός et
πατῆρος potest nonnumquam ὑποσυγκεχυμέναι, τὰ πατρῶα et

τὰ πάτρια non potest. Apud veteres πατριός, πάτριος et πατῶος suam quodque stabilem sedem habent certis finibus circumscriptam, quos bene indicant Grammatici, ἩΡΟΔΩΤΙΟΝ, ΠΡΟΤΙΟΥΣ, ΣΥΔΑΣ. Seriores haec confundere coeperunt, quo factum est ut librarii veterum usum obscurarent, πάτρια in πατῶα aut contra mutantes, ut apud ISOCRATEM in *Panegyrico* § 25. πατρώων in omnibus est pro πατρίων, quod BEKKERUS correxit, et sic passim in Oratoribus peccatum est. Apud DINARCHUM male scribitur I. § 62. τοῖς πατρώοις νόμοις § 99. περὶ τῶν ἱερῶν τῶν πατρώων II. § 17. εἰ ἱερὰ πατῶά ἐσιν pro πατρίοις, πατρίων, πάτρια. In LUCIANO iterum 36 § 4. ὑπὲρ πατρίδος καὶ ἱερῶν πατρώων καὶ τάφων προγονικῶν ἀγωνίζεσθαι genuinum est ἱερῶν πατρίων. In Dialogo XIV. § 2. πρὶν ἢ τὸ τόξευμα ἐξικνεῖσθαι expunge articulum et § 4. προσκυνεῖσθαι ὑπὸ Μακεδόνων ὑπ' ἐλευθέρων ἀνδρῶν ἡξίους male repetita praepositio est, quae in appositione, sive ea praecedat sive sequitur, repeti numquam potest; si quando comparet in paucissimis quibusdam locis, quum ingens sit copia locorum in quibus non est peccatum, tenemus scribarum fraudem. Locum THUCYDIDIS VI. 82. ἦλθον γὰρ ἐπὶ τὴν μητρόπολιν ἐφ' ἡμᾶς μετὰ τοῦ Μήδου καὶ οὐκ ἐτόλμησαν ἀποσάντες τὰ οἰκεῖα φθεῖραι ὥσπερ ἡμεῖς ἐκλιπόντες τὴν πόλιν. δουλείαν δὲ αὐτοὶ τε ἐβούλοντο καὶ ἡμῖν τὸ αὐτὸ ἐπενεγκεῖν, duplex mendum deturpat. Namque primum ἐπὶ τὴν μητρόπολιν ἡμᾶς est restituendum, quod exquisitè dictum Graeculi dum interpretantur corrumpunt et δουλεύειν pro δουλείαν, quod adscriptum verbis τὸ αὐτὸ in verbi vicini sedem irrepsit. Eadem est fere ratio caeterorum locorum, ubi oppositio repetitam praepositionem videtur habere et eorum, ubi epexegesis quaedam male iteratam eandem habet. Saepe in his nos ludificantur emblemata, quae quamdiu in marginibus codicum aut inter versus legebantur, optime suam sibi praepositionem habebant, at postquam negligentia in contextum recepta sunt simul recepta praepositio soloecam orationem facit, quia additamentum appositionis speciem praebere solet. Suspiciatus sum olim in hoc nostro LUCIANI loco id ipsum usu venisse: dedisse LUCIANUM προσκυνεῖσθαι ὑπ' ἐλευθέρων ἀνδρῶν ἡξίους, deinde ludimagistrum addidisse ὑπὸ Μακεδόνων, quo emblemate recepto soloecismus esset natus.

Nempe Alexandrum ab amicis et sodalibus omnibus adorari voluisse, qui non essent omnes Macedones. Olynthius erat CALLISTHENES, EUMENES Cardianus, ANAXARCHUS Abderita. Vide omnino PLUTARCHUM in *Alexandro* cap. 54. ubi apparebit foedam istam adulationem in conviviis inter amicos et coeptam et intermissam. Quamquam non opus est haec in LUCIANO ad vivum resecare et acrius erit opprobrium si Macedones omnes, quam si pauci quidam aulici dicentur ad flagitiosum istud obsequium coacti fuisse. At in PLATONE nulla dubitatio est in *Phaedone* p. 110 B. ἐκεῖνοι οἱ λίθοι καθαροί εἰσι καὶ οὐ κατεδεδεσμένοι οὐδὲ διεφθαρμένοι, ὥσπερ οἱ ἐνθάδε, ὑπὸ σηπεδόνης καὶ ἄλμης, ὑπὸ τῶν δεῦρο ξυνερρυηκότων, ἃ καὶ λίθοις καὶ γῇ καὶ τοῖς ἄλλοις ζώοις τε καὶ φυτοῖς αἴσχη τε καὶ νόσους παρέχει, in his igitur verbis nulla est, inquam, dubitatio quin ὑπὸ σηπεδόνης καὶ ἄλμης sint ab aliquo sciolo interpolata, qui non satis est assecutus quid PLATO diceret. PLATO paucis verbis complexus est quidquid rebus terrestribus labem et detrimentum afferret: τὰ δεῦρο ξυνερρυηκότα (cf. p. 109 B.), iste duo de his nominat σηπεδόνα καὶ ἄλμην eaque verba sic interponit ut ad lapides referenda sint, quasi vero possint οἱ λίθοι σαπῆναι aut ὑπὸ σηπεδόνης διαφθαῖναι. At vero, dixerit aliquis, perveteres testes habet ea scriptura, quam tu damnas. In EUSEBII libris olim ferebatur, nisi quod ille ὑπὸ σηπεδόνης καὶ ἄλμης καὶ ὑπὸ τῶν δεῦρο ξυνερρυηκότων in suo codice legisse videtur. Ne quem ea res moveat diligenter cogitet vitia et interpolationes omne genus aliquanto ante EUSEBIUM et CONSTANTINI aetatem in veterum libris inolevisse, quibus tum quidem in illo veterano et senio nemo erat emendandis aut animadvertendis. Utriusque generis ponam unum exemplum et sic ad LUCIANUM revertar. In PLUTARCHI *Cicerone* locus est per longum saeculorum tractum absurde depravatus, quem Graeci in integrum restituere non potuerunt. Legitur cap. 5 τοὺς τῷ βοᾷν μεγάλα χρωμένους ῥήτορας ἐπισκώπτων ἔλεγε δι' ἀσθένειαν ἐπὶ τὴν κραυγὴν ὥσπερ χωλοὺς ἐφ' ἵππων πηδᾷν, antiquissimum vitium obsidet verba τῷ βοᾷν μεγάλα χρωμένους, neque βοᾷν μεγάλα dici potest pro μέγα neque τῷ βοᾷν μεγάλα χρῶμαι, quae verba non sunt Graeco more composita, et non significant μέγα βοῶ, ut neque χρῶμαι τῷ λέγειν, τῷ πίνειν, sed τῷ λόγῳ,

τῷ ποτῷ et sim. dicuntur. Qui ante multa saecula ex PLUTARCHI *vitis* aliquanto integrioribus et numero et oratione descripsit celebrium virorum apophthegmata (in PLUTARCHI *Moralibus* p. 204 r.) usus est Codice nihilo emendatiore, unde haec sumsit: τῶν δὲ ῥητόρων τοὺς μέγα βοῶντας ἔλεγε δι' ἀσθένειαν ἐπὶ τὴν κραυγὴν ὡς χωλοὺς ἀναβαίνειν ἐφ' ἵππον, unde primum revoca ἵππον pro ἵππων, quod inconsulto SINTENISIUS arripuit: quod autem μέγα βοῶντας dedit Graecus, elicuit ex verbis corruptis sententiam qualemcunque: in τῷ βοῶν μεγάλα χρωμένους laetel τῷ βοῶν μεγαλαυχουμένους. Μεγαλαυχεῖσθαι superbire, sibi placere, passim legitur. Paene perierat in LUCIANO 9, 14, 4. ubi vulgo edebatur εἴ τι ἡ μήτηρ ἐμεγαλαύχει τότε. Codicum omnium antiquissimus B peius etiam ἐμαλαύχει τότε dedit, unus F veram lectionem ἐμεγαλαυχεῖτο servavit. Idem verbum restituendum videtur PLATONI in *Rep.* VIII. p. 528 v. οὐκ ἂν πείθοιντο οἱ περὶ ταῦτα ζητητικοὶ μεγαλοφρονούμενοι, quia Attici dicebant constanter omnes μέγα φρονεῖν, μεῖζον, μέγιστον φρονεῖν, ul ταπεινὸν, σμικρὸν φρονεῖν, neque μεγαλοφρονεῖν et multo minus μεγαλοφρονεῖσθαι, quod plane barbarum est et verbo χαίρομαι simillimum. Graeculi dicebant μεγάλα, μεῖζω, μέγιστα φρονεῖν, et saepissime μεγαλοφρονεῖν, unde passim factum est ut istae sordes labentis Graecitatis in antiquitatis monumenta se insinuarent, saepe a Criticis expulsae, saepius expellendae; at μεγαλοφρονοῦμαι nemo est qui dixerit unquam, quainobrem μεγαλαυχούμενοι restituerim, qua forma PLATO cum caeteris omnibus saepius utitur, ut in hoc ipso opere *de Rep.* III. p. 395 d. γυναῖκα πρὸς θεοὺς ἐρίζουσάν τε καὶ μεγαλαυχουμένην. Exemplum vetustae interpolationis idem PLATO suppeditabit in *Legibus* XI. p. 931 a. πατὴρ οὖν ὄτῳ καὶ μήτηρ ἢ τούτων πατέρες ἢ μητέρες ἐν οἰκίᾳ κεῖνται κειμήλιοι ἀπειρηκότες γῆρα μηδεὶς διανοηθῆτω ποτὲ ἄγαλμα αὐτῷ τοιοῦτον ἐφέσιον ἱδρυμα ἐν οἰκίᾳ ἔχων μᾶλλον κύριον ἔσεσθαι ἢ ἂν δὴ κατὰ τρόπον γε ὀρθῶς αὐτὸ θεραπεύῃ ὁ κεκτημένος. qui admonitus non sentiet ἐν οἰκίᾳ esse interpretamentum vocabuli ἐφέσιον et ὀρθῶς verborum κατὰ τρόπον, nondum quid sit nitide et eleganter scribere ex PLATONIS et Atticorum lectione satis perspexit. Qui sentiet, apud STOBAEUM in *Floril.* LXXIX. 34. veterem esse interpolationem comperiet. Addam ex iisdem

libris *de Legibus* alterum exemplum, quo non esse arbitror aliud evidentius et unde simul apparebit quam pertinaciter ista emblemata adhaerescant veterum scriptis et quum evelluntur statim succrescant. Ecquis est, qui non passim νῦν δὴ (quod νυνδὴ scribendum esse censeo) viderit ab Atticis dici pro ἀρτίως, ὀλίγον ἔμπροσθεν? Nemo, opinor. RYHNKENIUS ad TIMAEUM v. νῦν δὴ: πρὸ ὀλίγου χρόνου, nonnulla dedit, et ubicumque fere PLATO modo dicere voluit νῦν δὴ legitur. Grammaticus nescio quis pereruditus PLATONEM interpretans collegit Atticorum locos, in quibus νυνδὴ μὲν et νῦν δέ inter se opposita essent, ex quibus locis apertissime intelligeretur νυνδὴ significare ἀρτίως ἢ μικρὸν ἔμπροσθεν. Attulit MAGNETIS Comici locum:

εἰπέ μοι, νυνδὴ μὲν ὤμνυς μὴ γεγονέναι, νῦν δέ Φῆς.

attulit ex EURIPIDE ἐν Ἰππολύτῳ·

νυνδὴ μὲν ὄρος βᾶσ' ἐπὶ θήρας
πόθον ἐσέλλου, νῦν δέ ψαμάθοις
ἐν ἀκυμάντοις [πώλων ἔρασαι].

in nostris libris EURIPIDIS vs. 233 scriptura fertur haec:

νῦν δ' αὖ ψαμάθοις Ἐπ' ἀκυμάντοις

apparet νῦν δέ verius esse et ψαμάθοις ἐν (Codex ψαμάθοισιν) quam ἐπ'. Attulit alterum ex EURIPIDE locum ἐν Μελεάγρῳ, quem scribae ita pessumdederunt multis verbis omissis ut neque intelligi neque emendari possit. Haec omnia homo perdoctus composuerat cum loco PLATONIS, in quo illud ipsum inerat, νυνδὴ μὲν et νῦν δέ inter se opposita. Dabo locum sed emendatum. Νόμοις (*de Legibus* III. p. 638 E.) ἢ νυνδὴ μὲν τούτοις περιτυχόντες τοῖς λόγοις οὕτω ταῦτ' ἐτίθεμεν, νῦν δ' ἐπιλελήσμεθα. Scholion antiquum, unde haec omnia sumsi, PHOTIUS cum multis aliis in Lexici sui sarraginem recepit, unde SUIDAS descripsit v. νῦν δὴ. Utilissimum est quod Grammaticus addidit ἐν δέ τοῖς Νόμοις διαλελυμένον εἶρηκε τὸ μὲν νῦν ἐπὶ τοῦ παρόντος χρόνου τὸ δέ δὴ ἐπὶ συνδέσμου. ὅς δ' ἡ πάντων τῶν πολέμων χαλεπώτατος, ὥς φαμεν ἡμεῖς νῦν δὴ, *de Legg.* I. p. 629 D. ubi editur ἔφαμεν. Perspicue enim docet coniunctim esse scribendum νυνδὴ, ubi significat ἀρτίως, ὀλίγον ἔμπροσθεν, et divisim νῦν δὴ ubi νῦν nativam vim servat, quam vocula δὴ inten-

dit, ut in τότε δή¹⁾. Confirmat hanc observationem et veram esse demonstrat quod νυνδή non dirimitur interposita particula et dicitur νυνδή μέν, non νῦν μέν δή, quod sicubi legitur videbis ad νῦν δή referendum et cum praesenti tempore et futuro coniungi, unde discerni possunt quae de νῦν δή Ruhnkenius et alii collegerunt, et restitui νυνδή si quando periit, ut in *Nubibus* vs. 825. ὤμοσας νυνδή Δία, ubi optimi Codices νῦν Δία et νῦν νή Δία exhibent, et in *Thesmophor.* vs. 934. νή Δί' ὥς νῦν δῆτ' ἀνὴρ Ὀλίγου μ' ἀφείλετ' αὐτὸν ἰσιορράφος, in ΝΤΝΔΗΤΑΝΗΡ inerat νυνδή γ' ἀνὴρ. PLATONI redde in *Protagora* p. 339 A. περὶ οὐπερ ἐγὼ τε καὶ σὺ νυνδή διελεγόμεθα pro νῦν διαλεγόμεθα, et DEMOSTHENI *de Fals. Legat.* p. 361, 20. ὅτε γὰρ νυνδή ἐπορευόμεθα εἰς Δελφούς, pro νῦν ἐπορευόμεθα. Dicam nunc quamobrem haec praemiserim. In nostris Codicibus et editionibus PLATONIS omnibus ita scribitur: ἢ νῦν δὴ μὲν ὀλίγον ἔμπροσθεν τούτοις περιτυχόντες τοῖς λόγοις κτέ. vidistine unquam tam manifestum emblemata et tam iusulsum? Vidit BADHAM et expulit. Dabo quod etiam peius est. In ipso Scholio, quo νυνδή explicatur, apud PHOTIUM et SUIDAM sic legitur: Νῦν δὴ: ἀρτίως ἢ μικρὸν ἔμπροσθεν. Νόμοις. ἢ νῦν δὴ μὲν ὀλίγον ἔμπροσθεν τούτοις περιτυχόντες τοῖς λόγοις οὕτω ταῦτ' ἐτίθεμεν, νῦν δ' ἐπιλελήσμεθα. Non vidi magis. Qui haec aequo animo ferre potuerunt nemo mirabitur omnia posse concoquere. Quanto opere autem sciorum et lectorum et magistellorum additamenta deturpent antiquorum scripta et si qui alii libri in multorum manibus erant, ostendam primum in LUCIANO propediem, et in optimo quoque veterum, ubi ad illorum emendationem deinde accessero: nunc ad LUCIANUM redeundi tempus est.

In *Dialogis Mortuorum* 10, 14, 5. barbara forma recepta est καθαλέσθαι pro καθάλασθαι. In Dialogo XIX. § 2. περὶ τοῦ ἔρωτος lege ὑπέρ et σὲ αὐτόν pro σεαυτόν. XXIV. 3. τάφον ἐρεῖ ἴμο ἔχει, tum scribe οὐδὲν ἔμελεν αὐτῷ pro οὐδέ. hoc quoque tralaticium vitium est: interdum οὐδὲν pro οὐδέ irrepsit, saepissime οὐδέ pro οὐδὲν, cuius rei exempla sibi quisque quot volet colliget. In PHALARIDIS *Epist.* 8. pro λόγῳ δὲ οὐδὲν οἶομαι

1) Fuere olim magistri, qui νυνδή scribendum esse praeciperent: ἰπεισθή, ὀρεισθή, δηλασθή, alia, suadent ut νυνδή praeferatur.

λέγειν, emenda οὐδὲν δέομαι λέγειν, ut in *PLATONIS Apolog.* p. 21. c. ὀνόματι δὲ οὐδὲν δέομαι λέγειν et sic omnes Attici loquuntur. XXV. 2. βλέπω ἂ καὶ νῦν ἔχεις, dele καί. XXVII. 2. ὁ ἡμέτερος requiritur nostras, Thebanus, itaque ἡμεδαπός aut lenius ἡμετέρειος. § 7. ὀκτωκαιδεκαέτει corrige ὀκτωκαιδεκέτει, frequens hoc vitium est. § 9. βίον ἄπορον εἶχον. ἔχειν βίον de lautiore victu dicitur, ut ἔχοντες εὐπαθῇ βίον, βίον ἄφθονον, sim. de vilae genere ζῆν βίον, ζῆν βίον ἀπράγμονα, λαγὼ βίον ἔξης, quare lege βίον ἄπορον ἔζων. ne dubites scito in optimis libris esse ἔζων pro εἶχον.

In *Menippo* 11, 1. lege σ' ἐπεῖδον pro σέ γ' εἶδον. quod paulo post legitur πολὺν γὰρ χρόνον οὐ πέφηνας ἐν τῇ πόλει non est Graecum. Codd. exhibent πολὺς γὰρ χρόνος οὗ, unde emergit nota loquendi forma πολὺς γὰρ χρόνος ἐξ ὅτου οὐ πέφηνας, deinde lege ἀναβεβιωκώς pro ἀναβεβίωκεν. Recte *BEKKER.* § 4. recepit *HEMSTERHUSII* emendationem ὥς μοι χρυσὸν ἀπέδειξαν οὗτοι τὸν τῶν ἰδιωτῶν βίον. Quicumque *HEMSTERHUSII* annotationem de ea locutione in promptu habet, aut quae *VALESIUS*, *Emendatt.* III. 17, *KUSTERUS* ad *SUIDAM* v. ἐπέκλυσε, *WYTTENBACHII* ad *Phaedonem* p. 180. congesserunt, nullo negotio restituet locos, quos inscitia scribarum vel editorum perdidit. In *PLATONIS Epistola VII.* p. 324. D. ὁρῶν τοὺς ἄνδρας ἐν χρόνῳ ὀλίγῳ χρυσῇν ἀποδείξαντας τὴν ἔμπροσθεν πολιτείαν nemo adhuc recepit *HEMSTERHUSII* certam correctionem χρυσὸν ἀποδείξαντας, quam optimus codex *Parisinus A.* confirmavit. *PLATO* (nam *PLATONIS* ipsius esse hanc epistolam et argumentum et stilus clamant, et neminem alium in Graecia novimus qui de his rebus sic scribere potuisset. Ineptissime autem *Epistola* una atque eadem in duas nunc, VII et VIII, per vim discissa est) *PLATO* igitur hunc flosculum ex *EURIPIDE* decerpit in *Troadibus* 436.

ὥς χρυσὸς αὐτῷ τὰ μὰ καὶ Φρυγῶν κακὰ
δόξει ποτ' εἶναι.

et χρυσὸν ἀποδεικνύναι nihil aliud est nisi ποιεῖν χρυσὸν δοκεῖν. χρυσῇν in *PLATONE* et χρυσοῦν apud *LUCIANUM* tam perperam et vitiose dicta sunt ac si in *EURIPIDE* χρυσᾶ pro χρυσός legeretur. Satis apertum est *LUCIANUM* *PLATONI* hanc quoque venustam locutionem sublegisse. Similiter multi alii fecerunt, in his

ineptus scriptor EUNAPIUS, qui saepissime ita solet, vide omnino VALESIUM et HEMSTERHUSIUM ll. ll., unde pendent caeteri. Ad-
dam duos locos, quorum alterum editores pessumdederunt, librarii
alterum. In MANETHONIS fragmento apud IOSEPHUM in *Apionem*
I. 26. editur: οἱ δὲ Σολυμίται κατελθόντες σὺν τοῖς μιανοῖς τῶν
Αἰγυπτίων οὕτως ἀνοσίως τοῖς ἀνθρώποις προσηνέχθησαν ὥς τὴν
τῶν προειρημένων κράτησιν χειρίστην φαίνεσθαι τοῖς τότε τὰ
τούτων ἀσεβήματα θεωμένοις. Absurda scriptura χειρίστην φαί-
νεσθαι HAVERKAMPIO debetur, qui quod in libris est χρυσὸν
φαίνεσθαι in hunc modum correxit. Corrector! prorsus contra-
rium invexit quam quod scriptor dederat et incorruptum ad
nos pervenerat. Contra est in DIONYSIO HALICARN. IX. 25
(τοῖς ὑπάτοις) ὁ πρὸς τοὺς Τυρρηνοὺς πόλεμος καίτοι μέγας
καὶ χαλεπὸς ὢν χρηστὸς ἐφαίνετο παρὰ τὸν ἐντὸς τείχους ἐξετα-
ζόμενος, ubi χρυσὸς ἐφαίνετο emendandum esse nemo ambiget,
qui vel VALESIUM inspexerit vel HEMSTERHUSIUM. Χρυσοῦς et
χρηστὸς in codd. LUCIANI confusa sunt 19, 1.

In *Charone* 12, 11. δεινὴν τινα λέγεις τῶν ἀνθρώπων τὴν ἀβελ-
τερίαν οἱ τοσοῦτον ἔρωτα ἐρῶσιν, lege εἰ τοσοῦτον cf. § 12. et sic
solent. in § 19. ἐξερράγησαν in διερράγησαν emendandum, bul-
lae non erumpunt sed dirumpuntur: tum statim lege πᾶσι δ'
οὖν διαρραγῆναι ἀναγκαῖον pro ἀπορραγῆναι. ne dubites inspicere
§ 21. ἦν καὶ σὺ κεκραγὼς διαρραγῆς, ubi perantiquus Codex B.
ἀναρραγῆς servat, quod absurdum est. Quam facile et quain
saepe δι et ἐξ aut permulentur aut male copulentur supra indi-
cavimus: quem usum huius rei observatio in LUCIANO habeat
nunc paucis ostendam. Confunduntur 13, 14. διηγούμενων et
ἐξηγούμενων, ut 32, 40. ὁ μηρὸς αὐτοῦ χρυσοῦς ἐξεφάνη est in
BC, διεφάνη in caeteris: illud editores, hoc ego praelulerim.
ibid. § 61. διεξελέγχουσα in caeteris est, in uno B. διελέγχουσα.
praestat fortasse ἐξελέγχουσα. deinde 56, 6. πισεύοντας τοῖς
πρὸς τὸ μεῖζον ἕκαστα ἐξηγούμενοις corrige διηγούμενοις. In 59,
23. pro ἐξέρρηξε pessime est in uno libro διέρρηξε, tum 73, 22.
videbis optimos libros dissentire in διελθόντος et διεξελθόντος.
Denique in *Veris Historiis* 26, 15. pro προσέταξε διυφῆναι
corrige προσέταξεν ἐξυφῆναι. In § 21. dicuntur pauci quidam
sapientes ἀποσπάσαντες τῶν πολλῶν καταγελαῶν τῶν γιγνομέ-
νων, emenda ἀποσάντες.

In libro *de sacrificiis* 13, 5. ὁ Ζεὺς κλαπεῖς ὑπὸ τῆς Ῥέας lege ἐκκλαπεῖς et statim εἰς τὰ ἀφροδίσια ἐκκεχυμένος pro κεχυμένος. In § 12. pro Φιλήσας μόνον τὴν αὐτοῦ δεξιάν, optimi codices σείσας dederunt, in quo κύσας latere suspicor, ut 33, 17. τὴν χεῖρα κύσαντες ἡγούμεθα ἐντελῇ εἶναι τὴν εὐχὴν. in § 14. πρὶν ἢ πρὸ ἐτῶν μυρίων. Unus A. πλεῖον ἢ, quod receptum. Perijt vera lectio πλεῖν ἢ, quam scribae omnium librorum tam sedulo obscurare solent ut praeterquam apud Comicos in Atticorum scriptis unus tantum supersit locus in uno codice, ubi forma πλεῖν incolumis ex correctorum manibus elapsa sit. Legitur in DEMOSTHENIS oratione *de Falsa Legatione* p. 413, 2., ubi in omnibus est πλεόν ἢ μυρίους ὀπλίτας aut πλείους ἢ, unus omnium optimus Parisinus S. servavit πλεῖν ἢ, quae sola Attica est dictio, ut πλεῖν ἢ τριάκονθ' ἡμέρας vel καὶ τοῦτο πλεῖν ἢ μυρίων ἕς' ἄξιον σατήρων et ubicumque metrum scribas coërcebat. In soluta oratione formae antiquae indixere bellum et ubique πλεόν, πλεῖον, πλείους, πλείω ei substituerunt, ut sexcentis passim locis πλεῖν ἢ sit nobis ab exilio revocandum. Signum sustulit DINDORFIUS in DEMOSTHENE, cui reddidit p. 503, 18. πλεῖν ἢ ἄπαξ. 570, 16. πλεῖν ἢ πέντε τέλαντα. 657, 10. πλεῖν ἢ τριακόσια τέλαντα. 669, 6. πλεῖν ἢ τρία ἔτη (scrib. τρεῖς ἔτη). 744, 13. ἐν πλεῖν ἢ διακοσίοις ἔτεσιν. 816, 13. πλεῖν ἢ ἐπτά μναῖ. 823, 9. πλεῖν ἢ πενήκοντα. 841, 15. πλεῖν ἢ δέκα. 1014, 22. πλεῖν ἢ ἑκατόν. 1033, 17. πλεῖν ἢ πένθ' ἡμέρας. 1036, 17. πλεῖν ἢ χιλίας. 1073, 27. πλεῖν ἢ χίλια. Eadem opera caeteri Oratores, Historici, PLATO caeterique emendandi sunt. In libris nihil prorsus est praesidii: apud DEMOSTHENE omnes constanter, optimi pessimi, πλεόν, πλεῖον, πλείους praeferunt ubi πλεῖν ἢ certum est. Nihil iuvat ISOCRATIS *Urbinas*, aut pervetusta THUCYDIDIS exemplaria, aut PLATONIS, in quo immanem soloecismum nimium patienter tulerunt in *Menexeno* p. 235. B. καὶ μοι αὕτη ἡ σεμνότης παραμένει ἡμέρας πλείω ἢ τρεῖς. ubi mirifica STALLBAUMIUS admovit, in his e DIODORO SICULO, praeclarissimo scil. Graecitatis auctore et teste, ἀποβεβληκὼς τῶν στρατιωτῶν πλείω τῶν χιλίων, quum milites neutrius generis esse incipient, tempus erit istis credere. Legendum πλεῖν ἢ τρεῖς, non πλείους, quod in Codices quosdam invecum est ab iis, qui soloecismum ferre non possent. Sic in XENOPHONTIS

Hellenicis III. II. 19. scribendum *πλεῖν ἢ εἰς* et V. IV. 66. *πλεῖν ἢ ἐβδομήκοντα* et alibi ad eandem normam. Ubi semel Atheniensibus sua manus erit restituta nemo mirabitur Atticistas eodem modo scriptitare solitos et *LUCIANUS* et hoc loco et alibi *πλεῖν ἢ* recte scripsisse credetur.

In *Vitarum auctione* 14. 1. scribe *εἰ δέ τις οὐκ ἔχει* pro *ἔχοι*. § 3. *τοῖσι ἐκεῖ* pro *τοῖς*. § 5. *ψυχρὸν* pro *ψυχρῶν*. § 9. *ἐμοὶ πιθόμενος* pro *πειθόμενος*, ut passim aoristus *πιθέσθαι* interiit. § 14. *ἐπὶ κηρον* pro *ἐπὶ κήριον*. § 17. Lacuna est: multa exciderunt post *διημάρτανον*, quibus colloquium cum *SOCRATE* absoluit et produxit *PLATONEM*. § 18. *τί καὶ πράξει* pro *πράξεις*. § 24. *ὄρα μὴ σε ἀποτοξεύσω τῷ ἀναποδείκτῳ συλλογισμῷ*. qui quem *telo vel sagitta configit* dicitur *κατατοξεύειν αὐτόν*, ut saepe alios, saepe *LUCIANUM* audimus dicentem. Siglae praepositionum permutatae sunt. § 25. *πόσον ὑπὲρ αὐτοῦ καταβαλῶ*, reponde coniunctivum *καταβάλλω*. § 26. *πολὺ λέγεις*, emenda *πολλοῦ λέγεις*. In *Piscatore* 15. § 48. *ἐγὼ δὲ ὀβολῶν αὐτὸν ἐτιμησάμην*. — *πολὺ λέγεις*, tres Codices *πολλοῦ λέγεις* obtulerunt, at nemo intellexit quam bonum esset: omnes abiecerunt. denique in fine § lege *ᾠνοῦμαι αὐτὸν τῶν εἰκασιν*.

In *Piscatore* 15. § 4. lege *διέσυρας* pro *διέσυρες*. § 5. *αὐτοὶ ποιῆτε* pro *αὐτὰ*. § 7. *δι' αὐτὰ τοῦτα* pro *διὰ γε τοῦτο*. § 15. *καὶ σύ* pro *καὶ σοι*. § 24. *ἀφεῖναι βούληται* pro *διαβουλεύηται*. § 33. *ἤδονται ἄν, οἶμαι, μασιγουμένων*. male *ΒΕΚΚΕΡUS* *μασιγουμένῳ*. Genitivus optime habet et significat *ὅτε μασιγοῦνται*. Poëtis ius est accusativum ponere pro *ὅτι μασιγοῦνται*. Notissimae rei exemplum subiiciam ut mendo liberem. *EURIPIDIS* fragmentum servavit *SUIDAS* V. *Χαίρω*.

*Χαίρω γέ σ', ὃ βέλτιστον Ἀλκμήνης τέκος,
* * * * * τὸν τε μιὰρὸν ἐξολωλότα.*

VALCKENARIUS ad *Phoen.* vs. 711. supplebat *ἐλθόντα*. Verius arbitror:

*Χαίρω σέ τ', ὃ βέλτιστον Ἀλκμήνης τέκος,
σωθέντα τὸν τε μιὰρὸν ἐξολωλότα.*

In *Cataplo* 16, 3. *ἢ τί βουλόμενος* lege *καὶ τί βουλόμενος*, solemnus et frequens error. § 5. *βούλει* — *ἐμβιβασόμεθα* soloeum est pro *ἐμβιβασώμεθα*. § 18. *γράφομαι σε παρανόμων ἐπὶ τοῦ Ῥαδαμάνθυος*, peridoneus hic locus est ad confirmandam

emendationem loci PLUTARCHI in vita Ciceronis cap. 9. Λικίνιος Μάκερ κρινόμενος κλοπῆς ὑπ' αὐτοῦ κτέ. LICINIUS MACER repelundarum accusatus est non a CICERONE (ὑπ' αὐτοῦ), qui ipse Praetor de repelundis quaerebat, sed apud CICERONEM, ἐπ' αὐτοῦ. ἐπὶ τινος dicitur de eo, apud quem quis accusatur, sive rex sive magistratus est, deinde de iudice, apud quem quis causam dicit, denique de leste aut arbitro, coram quo quid fieri dicitur. Exemplorum est magna copia. § 18. τὸν ὀβολὸν ἔχω τὰ πορθμεῖα, revoca τῷ πορθμεῖ. § 20. τοὺς ὀδόντας συγκροτῶν, corrige συγκρούων. § 21. παρὰ Μικύλλου τινὰ ὀβολὸν προσδοκῶν, emenda παρὰ Μικύλου τινός. Μικύλος vera forma est, ut Αἰσχύλος, Ἡδύλος, Κρατύλος, Θρασύλος, Δερκύλος, Δερκυλίδας, alia. CALLIMACHUS Epigr. 28. γαῖα Φίλη, || Μικύλος εἴ τι πονηρὸν ἐπήνεσα μήτε σὺ κούφη || Γίγνεο. Θράσυλλος, Δίυλλος, Ἡρυλλος, alia, sunt ὑποκοριστικά ex Θρασυκλῆς, Διοκλῆς, Ἡρακλῆς, ut Antonii filius appellabatur Alexandriae Ἀντυλλος. § 24. ἄλλους προσκάλει, supple σὺ δ' ἄλλους προσκάλει. § 26. οὐδὲ λόγων ἔδει, lege οὐδέν. — πλείους ἢ μυρίους, hic quoque restitue πλεῖν ἢ.

Sequitur suavissimus liber περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων, in quo § 1. pro ὕστατον lege ὑσάτιον ex HOMERI *Odys.* IX. 14. τί πρῶτόν τοι ἔπειτα, τί δ' ὑσάτιον καταλέξω; § 3. δειπνεῖν δεῖπνα πολυτελῇ καὶ ἀσύμβολα, melius πολυτελῇ ἀσυμβόλους. Poëlis ius est dicere: ἀσύμβολον κώθωνα μὴ παραλίμπανε, aut ἀσύμβολόν τε χεῖρα προσβαλεῖν βορᾷ, et similia, LUCIANUS maluit Atticos sequi, qui omnes loquuntur ut AESCHINES in *Timarchea* p. 11, 13. τί χρὴ λέγειν, ὅταν μεираκίον νέον πολυτελῇ δεῖπνα δειπνῇ ἀσύμβολος. In § 9. χρῆσθαι πρὸς ὃ τι ἂν ἐθέλωσι, expunge πρὸς, quod nemo umquam in ea re addidit. § 11. ἦν τὰ ἄριστα πράξης, dele articulum. § 12. ἡτύχηταί σοι πάντα τῆς εὐχῆς μειζόνως. LUCIANUS scripserat πάντα εὐχῆς μειζόνως,

nata est dittographia e correctione erroris τυχης, hinc εὐτυχῆς E. εὐτυχεῖς alii, τῆς εὐχῆς SOLANUS. Gravius etiam afflictus est locus § 15. τεκμήριον ποιούμενοι τοῦ μὴ παρ' ἄλλω πρότερόν σε δεδειπνηκέναι καὶ τὸ καινὸν εἶναι σοι τὸ χειρόμακτρον τιθέμενον. mirificum sane hoc est indicium: si cui mantile novum apponitur, numquam eum foris coenasse apparet. Istas ineptias

nullo negotio critica ars dissipare potest, pro *τιθέμενον* legendum est *τιθέμενοι*, et habent hoc duo optimi Codices AE; etiam si non haberent, certa emendatione poterat restitui, adscriptum est in margine *ποιούμενοι*, quia *τεκμήριον* *τιθέμενοι* apud Graeculos non erat in usu, sed *τεκμήριον* *ποιούμενοι*: irrepsit in textum, deinde scioli *τιθέμενον* dederunt. Corrige: *τεκμήριον τοῦ μὴ παρ' ἄλλω πρότερόν σε δεδειπνηκέναι καὶ τὸ καινὸν εἶναι σοι τὸ χειρόμακτρον* *τιθέμενοι*, recte id quidem, quoniam suum sibi quisque *χειρόμακτρον* habebat et afferebat secum. § 16. *ζῆν ὑπολαμβάνεις* scribe *ὑπελάμβανες*, nam agnovit errorem suum scilicet. § 17. *ἐλείπετο καὶ τῶν ἄρτι εἰσεληλυθότων δευτέρους εἶναι*, supple *τὸ καὶ* et recipe ex AE *κατέπιεν* pro *κατέφαγεν*, hoc prodiit est, illud *helluonis*. § 18. *ἀποτεινομένου τοῦ πότου* imo vero *παρατεινομένου*. § 19 lege *δύ' ἢ τριῶν* pro *ἢ δύο ἢ τριῶν*. *δύ' ἢ τρεῖς* dicebant non *δύο ἢ*. § 24. *οὐκ αἰσχύνει κόλαξιν ἀνθρώποις ἀντεξεταζόμενος*; sententia postulat *συνεξεταζόμενος*. § 26. *ὥ τὰ ἄλλα συνειλοῦσι* scribe *ἐνειλοῦσι*. § 27. *δύνασθαι ἄδειν ἀξίως*. nihil significat *ἀξίως*. veram scripturam monstrabit locus 58, 10. *ἀλλ' οὗτός γε ἄσας δεξιῶς ἐκράτει*. § 28. *πολλὴν τὴν κολακείαν ἐμφανιοῦντα*, emenda *ἐμφαίνοντα*. § 30. *περιπάτους ἐλευθερίους* revoca *ἐλευθέρους*, non est *liberalis* ambulatio, sed *libera*. § 36. *πεπαιδευμένους μισθοῦ ὑποτελεῖς ξυνόντας*. locularis est haec interpolatio, quae sententiam in contrarium pervertit. *μισθοῦ ὑποτελής* qui est, ut *δασμοῦ*, *φόρου ὑποτελής*, non accipit mercedem, sed alteri pendit; hoc etiam supererat miseris ut servile obsequium suis sibi nummis emere dicerentur. Expunge *ὑποτελεῖς*. In eadem § dum philosophi apud matronam de sapientiae placitis disserunt supervenit a moechno epistola: illa statim rescribit: interea, inquit, *οἱ περὶ σωφροσύνης ἐκεῖνοι λόγοι ἐς ἃσι περιμένοντες ἔς' ἂν ἐκείνη ἀντιγράψασα τῷ μοιχῷ ἐπαναδράμῃ πρὸς τὴν ἀκρόασιν*. Non *stabant*, opinor, *οἱ περὶ σωφροσύνης λόγοι*, quos iacuisse apud illam satis apparet, sed *οἱ λέγοντες*.

In *Apologia* quae sequitur 18, 1. offendo in verbis *εἰτά τις αὐτὸς ταῦτα γεγραφὼς ἔπειτα ἐκὼν ἑαυτὸν φέρων εἰς δουλείαν ἐνσέσεικεν*, nam neque *ἐκὼν* et *φέρων* bene coniunguntur, quia *φέρων* significat *μετὰ προθυμίας καὶ ὀρμῆς* et sic debile et languidum *ἐκὼν* excludit, et quia *αὐτός* praecedens in *αὐτὸς γεγρα-*

Φώς ita demum recte ponitur, si in apodosi αὐτός repetitur, quae acerrima est apud Graecos perfidiae aut levitatis exprobratio, ut apud **LYSIAM** XII. 68. αὐτὸς ἐπαγγειλάμενος σώσειν τὴν πόλιν αὐτὸς ἀπώλεσεν. et **ΧΕΚΟΡΗΟΝΤΕΜ** in **Αναδ.** III. II. 4. αὐτὸς ὁμόσας ἡμῖν, αὐτὸς δεξιὰς δούς, αὐτὸς ἐξαπατήσας συνέλαβε τοὺς στρατηγούς, et in **AESCHYL** loco apud **ΠΛΑΤΟΝΕΜ** de **Rep.** II. p. 583. v.

ὁ δ' αὐτὸς ὕμνων, αὐτὸς ἐν θοίνῃ παρὼν,
αὐτὸς τὰδ' εἰπὼν, αὐτός ἐστιν ὁ κτανὼν
τὸν παῖδα τὸν ἐμόν.

haec igitur omnia **LUCIANO** bene nota suadent ut eum scripsisse credam: αὐτὸς ταῦτα γεγραφὼς αὐτὸς ἑαυτὸν φέρων εἰς δουλείαν ἐνσέσεικεν. In § 3. ὅρα ὅπως μηδεὶς ἔτι ἀκούσεται σου **EXPRUNGE** ὅρα. § 5 scribe ἀμυγδαλὴν pro ἀμύγδαλον et ὀρχήμασεν pro ὀρχήμασι συναρπάσαντα.

In libello ὑπὲρ τοῦ ἐν τῇ προσαγορεύσει σφάλματος. 19, 4. ὥς ἀνάξιον τοῦ Πυθίου, supple ὥς ἀνάξιον ὄν, frequens admodum hic error est et saepe alibi corrigendus. § 7. ἄλλω ἤλω ἐκκρούειν τὸν ἥλον dele ἄλλω. § 9 lege ὑπὸ τούτῳ τῷ συνθήματι. § 11. τὰ δευτέρα ἐνεγκαμένου, corrige τὰ δευτερεῖα. et § 18. ἐκεῖνος μὲν οὕτως, supple μὲν οὖν οὕτως.

In **Hermolimo** 20, 3. πάλαι ἀνεσπάρσμεν lege ἂν ἀνεσπάρσμεν. § 6. ὥς χρόνῳ περιλαβεῖν, intelligerem ὥς ὄρῳ περιλαβεῖν. § 9. γέρον εἰς τὸ ὕστατον. corrige ἐσχατον, unde ἐσχατόγηρως dicitur. § 15. εἷας — προῆρησαι, requiro εἷσας. § 20. θυρίδας ἐποίησεν αὐτῷ lege ἐνεποίησεν et § 25. ἐνεπολιτευόμεν § 59. οὐδὲν ἂν ἔγωγε τι ἀντεῖπον, scribe ἔγωγ' ἔτι et mox ἄρα ταῦτά λέγει καὶ περὶ τῶν αὐτῶν insiticiū est καί. § 68. καὶ εἴ ποτε τοιαύτην τινὰ δύνάμιν πορισάμενος ἦεις ἐπὶ τὴν ἐξέτασιν τῶν λεγομένων, εἰ δὲ μή, εὖ ἴσθι κτέ. Cui non nota ista dicendi forma et prioris apodoseos ellipsis? ut in **Sophocleo**

εἰ μὲν τις οὖν ἔξεισιν, εἰ δὲ μή, λέγε.

et passim: vide **Intt.** ad **THUCYD.** III. 3. in his autem omnibus praecedit εἰ μὲν, ἦν μὲν et μὲν prorsus necessarium est, ut oppositio appareat et quod dicatur statim intelligi possit. Itaque in **LUCIANO** scribendum καὶ εἰ μὲν ποτε κτέ. Apud **HERODOTUM** VIII. 62. σὺ εἰ μενέεις αὐτοῦ καὶ μένων ἔσεαι ἀνὴρ ἀγαθός, εἰ δὲ μή, ἀνατρέψεις τὴν Ἑλλάδα, ecquis est qui non

videat εἰ μὲν μενέεις HERODOTI manum esse? In § 70. ἀλλὰ τινὰ ζητήσομεν τὸν κρίναι δυνάμενον, expunge τινά, quod suapte natura cum τὸν δυνάμενον copulari non potest. In § 71. εἰς Ἰνδοὺς τελεῖ, si librarii scivissent futurum esse, τελέσει dedissent, quam formam nonnumquam LUCIANO, saepius ATTICIS obtruserunt invitis, ut 67, 11, 2. ἐπόμνυται δύο καὶ εἴκοσιν ἔτη εἰς τὸν ἐσόμενον Ἐλαφιβολιῶνα τελέσειν pro τελεῖν. In ISOCRATIS Archidamo § 87. τίς οὐκ οἶδεν ὅτι πάντα τὸν βίον ἐν ταρχαῖς καὶ κινδύνοις διατελοῦμεν ὄντες, debemus hanc quoque verissimam lectionem uni Urbinali libro, in caeteris omnibus est sequior forma διατελέσομεν a Graeculis manifesta fraude innecta. Apud ΠΛΑΤΟΝΕΜ saepius recurrunt futura τελῶ, διατελῶ: ξυνδιατελεῖ futurum est in Phaedone 91. B. futurum τελοῦντε est in Euthydemo p. 277. E. ἐρχόμεθα τελοῦντες est in Protagora p. 311. E. Irrepsit vitium in librum IV. de Rep. p. 425. E. ἐπανορθούμενοι τὸν βίον διατελέσουσιν, ubi ipse διατελοῦσιν dederat, ut recte ἀποτελοῦμεν servatum est de Legibus VI. p. 778 E., et saepe apud Comicos, etiam seriores. DIPHILUS ΑΘΗΝ. VII. p. 291. F.

οὐ μὴ παραλάβω σ' οὐδαμοῦ, Δράκων, ἐγὼ
ἐπ' ἔργον, οὐ μὴ διατελεῖς τὴν ἡμέραν
τραπεζοποιῶν ἐν ἀγαθοῖς πολλοῖς χύδην.

ubi διατελεῖς futurum esse apparet. Itaque si quando forma vitiosa in -έσω aut -έσομαι se ostendet, ut in Cyropaed. VIII. vi. 3. τελέσουσιν, aut alibi apud ΞΕΝΟΦΟΝΤΕΜ, (ubi recte scriptum est Hellen. VI. iii. 2. παρακαλοῦντας, emendandum videtur VII. i. 44. ἐγὼ συγκαλῶ τὸν δῆμον) aut alios, castigabimus. In § 81. εἰ ῥημάτια παρὰ σοῦ πριάμενοι μηδέπω ἐκτετίκαμεν διάφορον supple τὸ διάφορον, id est τὴν τιμὴν more Graeculorum; paulo post ἐπὶ τὸ δεῖπνον διεξέρχεται, Graeci omnes dicebant παρὰ τὸ δεῖπνον § 82. οὐκ οἶσι μακρῷ χεῖρῳ ἂν αὐτὸν ἐξεργάσασθαι ἢ καὶ νῆ Δία ἴσως τῷ δημίῳ παραδεδοῖσθαι, repone ἐξεργάσθαι, tum εἰ Φανοῖτο pro Φαίνοιτο. In § 84. ridiculo vitio legitur: ἔφη γὰρ ἄνθρωπόν τινά ἐπὶ τῇ ἡόνι καθεζόμενον ἐπὶ τὴν κυματωγὴν ἀριθμεῖν τὰ κύματα. Nemini suaserim ut ἐπὶ τὴν κυματωγὴν consideat, nam fluctibus mergetur. Tutius est et iucundum παρὰ τὴν κυματωγὴν καθέζεσθαι et sic facile negotium est ἀριθμεῖν τὰ κύματα.

In *Herodoto* 21, 1. lege ἐνίσταται pro ἐνίστανται. § 6. μισθὸν εἰκασμένον γάμου προσλαβὼν ἀληθῆ γάμον expunge γάμον, quod si LUCIANUS addere voluisset γάμον ἀληθῆ scripsisset. § 8. ὅσον οὐ μικρὸν ἤδη μή κτέ. verba sensu vacua scripserim ὥς' οὐ μικρὸν ἤδη δέος μή κτέ.

In *Zeuxide* 22, 2. τὸ τοῦ Ὀμήρου καὶ τὴν νέαν ὥδην κεχαρισμένην ὑπάρχειν τοῖς ἀκούουσιν, importunum καὶ in ἀεὶ corrigatur. § 3. ἀεὶ δὲ καινοποιεῖν ἐπειράτο, non καινοποιεῖν hoc dicitur sed καινοτομεῖν, ut in ARISTOPHANIS *Ecclesiæ*. 584.

εἰ καινοτομεῖν ἐθελήσουσιν καὶ μὴ τοῖς ἡθάσι λίαν
τοῖς ἀρχαίοις ἐνδιατρίβειν.

et sic passim καινοτομεῖν ponitur et apud alios et apud LUCIANUM. Verbum hoc natum est in metallis Laureoticis, in quibus quid sit καινοτομεῖν luculenter monstrabit XENOPHON de *Vocigalibus* cap. IV. § 27. καὶ μὴν καινοτομεῖν γε οὐδὲν ἥττον ἔξεσι νῦν ἢ πρότερον. οὐ τοίνυν οὐδ' εἰπεῖν ἂν ἔχοι οὐδεὶς πρότερον ἐν τοῖς κατατετμημένοις πλείων ἀργυρίτις ἢ ἐν τοῖς ἀτμήτοις ἔσθιν, et sic saepius in sequentibus. Τέμνειν, κατατέμνειν, ἐπικατατέμνειν propria sunt in metallis vocabula, et hinc καινοτομεῖν sponte natum est. Perspexit hoc olim grammaticus, cuius locum PHOTIUS servavit in v. Καινοτομεῖν: καινὴν λατομίαν τέμνειν κυρίως, nisi quod λατομίαν solam ponit, quod in omnibus metallis exercendis proprium est. Non deponam de manibus eximium XENOPHONTIS libellum, priusquam turpissimum vitium exemero, quod plane perdidit locum in cap. V. § 13. λέγω ὅτι πολὺ θᾶττον ἂν τιμωροίμεθα αὐτοὺς εἰ μηδένα παρέχοιμεν ἀδικοῦντα. οὐδένα γὰρ ἂν ἔχοιεν σύμμαχον. Non melius apparebit vitium quam opposita vera lectione, quam quivis eliciat ex his locis: *Anabaz.* II. III. 23. εἰάν τις ἡμᾶς εὖ ποιῶν ὑπάρχη V. v. 9. οὕτως γὰρ ἡμεῖς ὑμᾶς οὐδὲν πώποθ' ὑπῆρξαμεν κακῶς ποιοῦντες, aut *HERODOTI* VII. 8. ἐμὲ καὶ πατέρα τὸν ἐμὸν ὑπῆρξαν ἀδίκῃ ποιεῦντες, quod est id ipsum, quod XENOPHON dixerat εἰ μηδένα ὑπάρχοιμεν ἀδικοῦντες. In § 4. ἡρέμα ἐπεγύγεται. Codd. ἐπήγερται. lege ἐγύγεται et mox pro οἱοί εἰσιν ἵπποι πειρώμενοι ἀναπηδᾶν corrige ἵππου πειρωμένου.

In *Harmonide* 23 § 2. ἐρᾶς ἐπαίνου καὶ δόξης καὶ ἐπίσημος εἶναι. Graecum est καὶ τοῦ ἐπίσημος εἶναι, quod STRUVIUS vidit, caeteri quam necessarium esset non intellexerunt — εἰ

ἐπιδείξαι corrige ἐπιδείξει § 4. εἰς τοὺς πολλοὺς παρεῖναι, imo vero παριέναι ul § 2. εἰς τὰ πλήθη παριῶν, ei πάροδος haec est non παρουσία.

In *Scythia* 24, 2. ἐν ἀριστερᾷ εἰς Ἀκαδήμειαν ἀπιόντων, lege ἀνιόντων. Athenienses dicebant ἀνιόντι, sed saepius sic peccant LUCIANUS et aequales. § 3. ἡ σολὴ αὐτὸν ἐπεσπάσατο πατριῶτις οὔσα, rectissime πατριῶτις dixit, nam Scythae et barbari omnes inter se sunt πατριῶται, ut Graeci πολῖται. hinc corrige ΡΗΟΤΙΟΥ v. πατριῶται: οἱ δοῦλοι τῶν Ἑλλήνων. πολῖται δὲ οἱ ἐλεύθεροι. οἱ δὲ τοὺς βαρβάρους πατριῶτας. corrupit hunc locum PORSONUS, quod raro facit: in unico Codice est οἱ δοῦλοι ἑλλήνων, emenda ἀλλήλων. Quae Grammatici de discrimine inter πολίτης et πατριώτης tradiderunt non sunt satis diserta: cives liberae civitatis sunt inter se πολῖται (non συμπολίται); quibus non contigit in libera civitate nasci πατριῶται ἀλλήλων esse dicuntur. Itaque Atheniensibus Athenienses sunt πολῖται, Scythae Scythi πατριῶται, quia ἐν βαρβάροισι πάντα δοῦλα πλὴν ἐνός, non est barbaris inter se alia necessitudo, quam ut sint ἐκ τῆς αὐτῆς πατρίδος, id est χώρας. Sic Phryx Phrygi, Car Cari, Lydus Lydo est πατριώτης, itaque servi Graecorum omnes, si sunt indidem oriundi, πατριῶται sunt, (non συμπατριῶται), itaque Toxaris Anacharsidi πατριώτης erat non πολίτης. Similiter equi, si sunt eiusdem regionis, πατριῶται esse dicuntur in *Cyropaedia* II. ii. 26. μηδὲ μέντοι σκοπεῖτε, ὅπως ἐκ τῶν πολιτῶν ἀντιπληρώσετε τὰς τάξεις, ἀλλ' ὥσπερ ἵππους οἱ ἂν ἄριστοι ὥσιν οὐχ οἱ ἂν πατριῶται τούτους ζητεῖτε οὕτω καὶ ἀνθρώπους ἐκ πάντων λαμβάνετε. Sic θεὸς πατριώτης optime dicitur, sed absurdum est quod POLLUX III. 84. scribit: Πλάτων μέντοι ἐν τοῖς Νόμοις καὶ ἐπὶ Ἑλλήνων τὸ πατριῶται εἶρηκεν. Inspectus locus arguet Grammatici errorem. Legitur in libro *de Legibus* VI. p. 777. c. δύο δὲ λείπεσθον μόνῳ μηχανὰ μήτε πατριῶτας ἀλλήλων εἶναι τοὺς μέλλοντας ῥᾶον δουλεύσειν — τρέφειν τ' αὐτοὺς ὀρθῶς, quae scripta sunt de servis in officio continendis, sed nota est POLLUCIS negligentia. In PHERECRATIS fragmento apud Schol. ad ARISTOPHANIS *Aves* vs. 1294.

οἶμαι δ' αὐτὸν κινδυνεύειν εἰς τὴν Αἴγυπτον [ιόντα]

* * * ἵνα μὴ ξυνέχη τοῖσι Λυκούργου πατριώταις.

hoc ipso vocabulo LYCURGUS κωμωδεῖται ὡς ξένος καὶ βάρβαρος.

Graeculi hoc quoque nesciebant et coeperunt πατριώτας pro πολί-
τας dicere. Insigne huius rei exemplum SCHAEFERUS ad STEPHANI
Thesaurum attulit ex IAMBlichO, qui sua verba de trivio sumpta
admiscere solet locis, quos ex optimis scriptoribus excerptos ad
Pythagorae vitam enarrandam componit. Locus est cap. V.
§ 21. γεῦσαι ἐβούλετο τῆς τῶν μαθημάτων καλλονῆς τοὺς πα-
τριώτας, quod tam abiectum et plebeium est atque id quod
apud Lucianum homo doctus et salsus irridet, 76, 5. (qui nunc
Σωκράτης ὁ ἀπὸ Μόψου dicitur, ego eum esse suspicor ἀπὸ
Μόψου ἐστίας) qui quum audisset dicentem: πατριώτης ἐσί μοι,
respondit: ἐλάνθανες ἄρα ἡμᾶς βάρβαρος ὦν. In § 4. μὴ περι-
ιδῆς ἀνατρέφοντα neque cogitari neque dici potest sed ἀνα-
τρέφοντα.

In libro πῶς δεῖ ἱστορίαν συγγράφειν 25, 7. εἰς ὕψος ἐπαίρον-
τες, lege αἶροντες. § 14. Οὐολόγεσος, verum nomen est Οὐολό-
γαισος. § 15. Πομπηίουπολίτης, sincerior forma est Πομπηιοπο-
λίτης, analogia apud veteres constanti, ut in Μεγάλη πόλις
Μεγαλοπολίτης, Ἀνταίου πόλις Ἀνταιοπολίτης, Ἀρχάνδρου πό-
λις Ἀρχανδροπολίτης, Γλαύκου δῆμος Γλαυκοδήμιος, Γυναικὸς
πόλις Γυναικοπολίτης, Δράκοντος νῆσος Δρακοντονησίτης, Καλὴ
ἄκτὴ Καλακτῖνος, et alia multa apud STEPHANUM BYZANTINUM,
in quibus nomina urbium κατὰ παράθεσιν scribuntur, sed τὰ
ἰνικὰ κατὰ σύνθεσιν. Graeculi peccabant dicentes Κωνσταντινού-
πολις, itaque admonet STEPHANUS esse δύο μέρη λόγου, id est
Κωνσταντίνου πόλις esse scribendum, quod MEINEKIUS nescio quo-
modo passim neglexit, apud quem est Ἀνταίουπόλις, Ἀρχαν-
δρούπολις, Νεάπολις etc. Recte LUCIANUS 32, 1. ex Ἀβώνου τεῖ-
χος formavit Ἀβωνοτειχίτου, et nondum illis temporibus in ea
re peccatum esse arbitror. § 19. πρὸς τὸ σαφέστατον καὶ ἰσχυ-
ρότατον. suspicor ἰσχυρότατον verum esse. § 22. ἅπαντα ἐκεῖνα
legerim ἅπαντα τὰ ἐκεῖ. § 32. ἀξιόρατα corrige ἀξιοθέατα.
§ 34. pro ἀπὸ Κόνωνος, ἀπὸ Λεωτροφίδου bis scribe ἐκ. § 38.
ὅτι δλέθριος καὶ μανικὸς ἄνθρωπος οὗτος ἦν. Emenda δλεθρος,
quo convicio saepe LUCIANUS ulitur, a DEMOSTHENE sumto,
cuius notissima sunt δλεθρος Μακεδών, δλεθρος γραμματεὺς, alia.
Abutitur autem LUCIANUS eo vocabulo, cui eundem sensum
tribuit atque κάθαρμα. veteribus enim κάθαρμα odium, δλεθρος
contemptum significat, et δλεθρος est homo obscuro et sordido loco

natus aut contemptissimae sortis, qui omnibus est despicatui. Sic EUMENES Macedonibus, qui volebant contemnere videri, *Χερρονησίτης δλεθρος* audiebat (PLUT. in *Eumene*, cap. 18.), ut PHILIPPUS Atheniensibus *δλεθρος Μακεδών*: sic Σκύθης *δλεθρος*, Φρύξ *δλεθρος*. HERODOTUS III. 142. *γεγονώς τε κακῶς καὶ ἐὼν δλεθρος*, DEMOSTHENES p. 688, 6. *ἀνθρώπους οὐδ' ἐλευθέρους ἀλλ' ὀλέθρους*, et sic saepe de iis quos alto supercilio despiciunt, numquam de nefario aut scelerato, quos pestes et exitiosos dictitant *λυμεῶνας* aut *ἀλιτηρίους*. Ὀλεθρος autem apud LUCIANUM saepius in libris in *ὀλέθριος* est depravatum. 10, 2, 1. pro *ὀλεθρίους* CORAES recte dedit *ὀλέθρους*. 32, 11. *δλεθροί* BC. *ὀλέθριοι* recepit IACOBITZ, bene BEKKER expulit, similiter 33, 8. *ὀλέθρῳ* AC. *ὀλεθρίῳ* male ille recepit, BEKKERUS veram lectionem revocavit. Melius etiam 32, 39. *ὀλεθρίου*, quod omnes libros occupat, emendavit in *ὀλέθρου*. Sic igitur hic quoque *δλεθρος* pro *ὀλέθριος* reponendum est: si quis dubitat velim cogitet neminem unquam de homine *ὀλέθριος* dixisse. E loco, qui legitur § 62. *εἰδὼς ἐκφανησόμενον· Σώκρατος Δεξιφάνους Κνίδιος θεοῖς σωτῆρσιν ὑπὲρ τῶν πλωιζομένων* interpolata sunt STRABONIS apographa XVII. p. 791. *τοῦτον δὲ (τὸν πύργον) ἀνέθηκε Σώκρατος Κνίδιος Φίλος τῶν βασιλέων τῆς τῶν πλωιζομένων σωτηρίας χάριν, ὥς φησιν ἡ ἐπιγραφή. [ἐπίγραμμα. Σώκρατος Κνίδιος Δεξιφάνους θεοῖς σωτῆρσιν ὑπὲρ τῶν πλωιζομένων]*, apparet extrema e LUCIANO esse assula.

In *Veris Historiis* 26, 5. pro *εἰπόντος* sententia loci postulat *ἰδόντος*. § 19. *γενομένης δις ἐκκλησίας τῇ προτεραίᾳ μὲν οὐδὲν παρέλυσαν τῆς ὀργῆς τῇ ὑστεραίᾳ δὲ μετέγνωσαν*, habent haec colorem Thucydideum, unde pleraque sumta sunt, habentque eundem errorem, qui in Thucydidis et Allicorum scriptis tralatitius est. Sedet viris doctis *πρότερος* et *προτεραῖος*, *ὑσενος* et *ὑστεραῖος* promiscue a Graecis usurpari et perinde esse utrum *τῇ προτέρᾳ* an *τῇ προτεραίᾳ* scribatur, *τῇ ὑσέρᾳ* an *τῇ ὑστεραίᾳ*: quod verum non esse et ratio docet et librorum longus usus confirmat: *ἡ προτεραία* et *ἡ ὑστεραία* perpetuo usu de diebus dicuntur, omisso semper *ἡμέρα*, quod si quando comparet additiciū fere est, *πρότερα* et *ὑτέρα* de aliis rebus quibuscumque repetitis, concione, proelio etc. Promiscue haec a scribis poni certum est, sed quid isti non permittent? itaque in LUCIANO

scribe τῇ προτέρᾳ εἰ τῇ ὑτέρᾳ, in THUCYDIDE recte scriptum est VII. 51. τῇ μὲν προτεραίᾳ — ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ — τῇ δ' ὑτεραίᾳ. male V. 46. τῇ δ' ὑτεραίᾳ ἐκκλησίᾳ pro ὑτέρᾳ et VII. 11. τῇ δ' ὑτεραίᾳ (μάχῃ) pro ὑτέρᾳ. et V. 75. τῇ δὲ προτεραίᾳ ἡμέρᾳ ubi ἡμέρᾳ expungendum. Apud DEMOSTHENEM de *Falsa Legal.* p. 345, 7. τῇ προτέρᾳ τῶν ἐκκλησιῶν bene editur invitis optimis Codicibus, in quibus est προτεραίᾳ, contra post pauca vs. 18. δὲ δὲ ταῦτ' εἰπὼν τῇ προτεραίᾳ praestantissimus S. προτεραι obtrudit. In eadem re in AESCHINIS defensione § 65 legitur ἐν τῇ προτέρᾳ τῶν ἐκκλησιῶν et τῇ δ' ὑτεραίᾳ πάλιν [ἡμέρᾳ]. et § 65. τῇ μὲν προτέρᾳ τῶν ἐκκλησιῶν συμβουλεύειν, τῇ δ' ὑτεραίᾳ (lege ὑτέρᾳ) τοὺς προέδρους ἐπιψηφίζειν. recte § 66. εἰς τὴν ὑτέραν ἐκκλησίαν, alii ὑτεραίαν. et § 67. ἐν τῇ ὑτεραίᾳ τῶν δυεῖν ἐκκλησιῶν in omnibus libris est pro ὑτέρᾳ, quod BEKKERUS correxit. Ad eandem rationem caeteri loci constituendi sunt, nam quamquam vetus admodum is error est, ut POLLUCEN olim deceperit scribentem I. 65. Φαίης δ' ἂν — τῇ προτεραίᾳ καὶ τῇ προτέρᾳ et mox καὶ ὑτεραίᾳ καὶ ὑτέρᾳ, tamen est error, quem longa dies excusare potest, sed ut recte dictum sit efficere non potest.

In § 23. ὥσπερ δὴ περὶ τράπεζαν λάπτουσι τὸν ἀναθυμιώμενον καπνόν, emenda κάπτουσι vel potius recipe a nescio quo dudum emendatum in GALLAEI *collectaneis*, quibus SOLANUS usus est. Calamitosum verbum est κάπτειν, quod in Codicibus diffingi solet in κάμπτειν, κόπτειν, χάπτειν, χάμπτειν, alia, vid. HEMSTERHUSIUM ad *Plutum* p. 314 sqq., qui in verbis ARISTOTELIS οἱ δὲ κέπφοι ἀλίσκονται τῷ ἀφρῶ. κόπτουσι γὰρ αὐτόν optime correxit κάπτουσι. Disces indidem quo discrimine diremta sint σπᾶν, λάπτειν et κάπτειν. Egregia est VALCKENARII emendatio in ERATOSTHENIS *Catasterismis* 38. (in GALEI *Opusc. Mythol.* p. 131.) οὗτός ἐστιν ὁ μέγας καλούμενος ἰχθύς, ὃν καὶ πιεῖν λέγουσι τὸ ὕδωρ τῆς τοῦ ὑδροχόου ἐκχύσεως. in καὶ πιεῖν vidit κάπτειν latere. Supra p. 58. ALCIPHRONI reddidi αἱ ἀλώπεκες τὰς ῥᾶγας ἔκαπτον pro ἔκοπτον, et quis in PLUTARCHI libro εἰ πρεσβυτέρῳ πολιτευτέον p. 788. A. ubi Arcades invitant Thebanos ut in urbem ingredi et in aedibus suis hyemare velint, ERAMINONDAS dissuadet his verbis: νῦν μὲν θαυμάζουσιν ὑμᾶς καὶ θεῶνται πρὸς τὰ ὄπλα γυμναζομένους καὶ παλαιόντας, ἂν δὲ πρὸς

τῷ πυρὶ καθημένους ὁρῶσι τὸν κύαμον κόπτοντας οὐδὲν αὐτῶν ἡγήσονται διαφέρειν, quis, inquam, dubitabit mecum κάπτοντας emendare? ut apud DIOGENEM LAËRT. VI. 48. πληρώσας τὸ προκόλπιον θέρμων ἄντικρυς ἔκαπτεν, ubi in omnibus libris est et olim edebatur ἔκαμπτεν. In § 29. ἐπὶ ξενίᾳ ἐκάλουν. verbo iam diximus supra ἐπὶ ξένια unice verum esse et reponendum ubique apud LUCIANUM, apud Atticos, apud Atticistas. Scribae omnibus fere locis ξένια in ξενίᾳ vel ξενίαν stulte corruerunt; sed fraus perpluit in τὰ ξένια, τῶν ξενίων, τοῖς ξενίοις, ut apud AESCHINEM *de F. L.* § 162. ἐκλήθην μὲν γὰρ ἐπὶ τὰ ξένια μετὰ τῶν συμπρέσβων, et in marmoribus, ubi de legatis saepe ΚΑΛΕ-CAIEΠΙΞΕΝΙΑ legitur non ΞΕΝΙΑΙ. Male apud DEMOSTHENEM p. 81. 20. οἱ πρέσβεις αὐτοὶ ὅτ' ἐπὶ ξενίαν αὐτοὺς ἐκαλεῖτε DINDORFIUS edidit, quum alii ξενίᾳ, alii ξενια servant, et ξένια certum sit; at recte idem in *Hellenicis* VI. iv. 20. dedit ἐπὶ ξένια τὸν κήρυκα ἐκάλεσαν, idque omnibus locis reponendum sprete sutili auctoritate scribarum omnia corrumpentium. In § 30 pro διεξέπεσεν emenda διεξέπαισεν, quae formae creberrime confunduntur. § 33. τᾶλλα ἐξήρτισο, lege ἐξήρτυτο. Sic enim veteres in ea re loquuntur omnes, exempla passim sunt obvia. ἐξαρτίζειν sequiorum est labes aut eorum qui extra Graeciam nati Graece balbutiebant magis quam loquebantur. § 34. μετὰ παιδὸς ὃν ὁρᾶτε: requiro μετὰ τοῦ παιδός. § 40. πεντασαδιαῖον, scribe πεντεσαδιαῖον. Attici in compositis servant πέντε, ἕξ, ὀκτώ immutata: ἕξπους, ὀκτώπους, ἕξπηχυς, ἐξμέδιμνος (at ἕκ-πλεθρος, ἕκμημος) ὀκτώμημος, ὀκτωδάκτυλος, eodem modo dicebant πεντετηρίς, πεντέμημον, πεντέκλινον, πεντέχαλκον, πεντέχους, πεντετάλαντος, πεντεσύριγγον ξύλον alia ¹⁾, vid. PIERSON ad MORRIDEUM p. 321 et LOBCK ad PHRYNICUM p. 412. Certatim in his scribae delabuntur ad popularium consuetudinem, qui ἐξάπους, ὀκτάπους, πεντάμημος sim. dicebant: hinc formae veteres passim laborant, saepe extinctae sunt et in Atticis et in Atticorum imitatoribus: πενταδραχμίαν, in *Hellenicis* I. vi. 12. corrige in πεντεδραχμίαν. quod evasit in DINARCHO contra

1) PHOTIUS: Πεντελιθίζειν: διὰ τοῦ ε λέγονσιν οἱ Πεντέπηχιν καὶ πεντέκλινον καὶ πεντέχαλκον καὶ πεντέμημον καὶ πάντα τὰ ὅμοια οὕτω λέγουσι διὰ τοῦ ε.

Demosth. § 56. et alibi. In *Luciano contra Leocr.* § 102. καθ' ἐκάστην πενταετηρίδα scribe πεντετηρίδα et passim certo remedio tolle certam labem, cui similis inest in δεκαέτης, τριακονταέτης simi. pro δεκέτης etc. *LUCIANUM* in ea re non deseruisse usum veterem monstrat felix vitium commissum 66, 39. ἐκσάδιος γὰρ, οἶμαι, σοι ἡ ἀρχή, non sunt suspicati significare sex *stadiorum* et reliquerunt inviolatum, unde ἐκσάδιος elapsum est. Etiam nostro loco πεντεσαδιαῖον habet aliquid praesidii in libris, sed nihil in huiusmodi locis indigemus eo tibicine, et quod semel constabit necessarium esse neque eripient scribae neque si ultro dant magnopere curabimus.

In libro secundo 27, β. καθωρῶμεν λιμένας πολλοὺς περὶ πᾶσαν ἀκλύτους. In hoc loco eundem erravi errorem, quem *VALESIUS* in *DIONE CHRYS. Emend.* II. 26. Credebam ἄκλυτον λιμένα esse quem *fluctus non alluant*, itaque absurdum esse ut videantur *traxisse siccās machinae carinas* in portum. Meliora me docuit *WESSLING* ad *Diod.* Sic. duobus locis III. 44. et imprimis XVII. 104. ubi videbis ἄκλυτον λιμένα eum esse, in quo *fluctus non excitentur*, qua non est alia statio carinis tutior. Nihil huc faciebant λιμένες κλεισοὶ καὶ ἄκλεισοι, de quibus uterque cogitabamus. Melius mihi res cessit in *SCYLACE*, in cuius *Periplo* (Tom. I. p. 22. in *Hudsoni Geogr. Min.*) legitur Πάρος λιμένας ἔχουσα δύο, ὧν τὸν ἓνα κάθισον, infelicitate editor κάλλισον coniecit, in ΚΑΘΙCTON pellucet ΚΛΕΙCTON, κλεισόν. In § 7. κατηγορεῖτο δ' αὐτοῦ ὅτι μεμήνοι καὶ ἑαυτὸν ἀποκτάνοι, haec est meliorum librorum lectio deterior; minus probati servant veram ἀπεκτόνοι, quam a *Βεκκερο* receptam oportuit: ἀποκτάνοι minus diligenter esset dictum, quod ostendit μεμήνοι, pro quo μανείη substitui non possit. Atticorum veterum consuetudo postulat μεμνηοίη et ἀπεκτονοίη, ut πεφθυοίην, λεληθοίην, πεποιθοίην, κατεαγοίην, προεληλυθοίης in *Cyrop.* II. iv. 17. alia. Addam e *CRATINO* unum, ut lepidum versiculum vitio liberem et faciam ut intelligi possit. Legitur apud *ΑΤΗΝ.* VII. p. 308. β.

τρίγλη δ' εἰ μὲν ἐδηδοκοίη τένθου τινὸς ἀνδρός.

ἐδηδοκοίη *Ponsono* debetur pro ἐδηδόκοι ἢ, sed nondum sententia salva est. Lege:

τρίγλην δ' εἰ μὲν ἐδηδοκοίη ἢ τένθου τινὸς ἀνδρός.

Similis est apud Atticos forma futuri contracti *γνωριολήν*, *μενολήν*, *Φροντιολήν*, *έρολήν* eaque perpetua est, ut *μενοῖ*, *έροῖ* sim. barbara sint illis. In *ΧΕΝΟΡΗΟΝΤΙΣ ΟΙΚΟΝΟΜ.* VII. 5. *υπορ mea*, inquit *ΙΣΧΟΜΑΧΟΣ*, priusquam *mihi nupsit*, *έζη υπό πολλῆς έπιμελείας* ὅπως ὡς *έλάχισα* μέν ὄψοιτο, *έλάχισα* δ' ἀκούσοιτο, *έλάχισα* δ' έροιτο, emenda *έρολήν*, ut bene scriptum exstat in *Cyrop.* III. 1. 14. πάνυ έπεθύμει ἀκοῦσαι ὅ τι ποτέ έρολήν. Atticistae his formis fere abstinent, ne videantur ὑπεραττικίζειν. In § 20. *περί τῶν ἀθετούμενων εἰχῶν ήρώτων* εἰ ὑπ' ἐκείνου εἰσὶν ἐγγεγραμμένοι. alienum est ab hoc argumento verbum *ἐγγράφειν*, emenda *εἰεν γεγραμμένοι*. tum revoca *ίκανῶς ἀπεκέκριτο* pro *ἀπεκρίνατο*. deinde pro *έώρα* γάρ ὥς οὐδὲ *πυνθάνεσθαι* *έδεόμην*, emenda *έώρων* et οὐδέν. Qui vulgatam ferre potuerunt confuderunt *έώρα* et *έβλεπε*, tum lege *προσιῶν* γάρ ἂν *έπυνθανόμην*, *percontabar* identidem, et pro *πάλιν ἀπεκρίνατο* corrige *πᾶν ἀπεκρίνετο*. In Codd. ΠΑΝ et ΠΑΛΙ facillime permiscentur, vid. *PORSONI ADVERS.* p. 73. revoca denique *γραφῇ ἀπενηνεγμένη*, nam sic loquuntur Graeci, non *έπενηνεγμένη*, quod in eius locum invexerunt, non *έσενηνεγμένη*, quod *BEKKERUS* coniicit. *DEMOSTHENES* p. 1331. ἀποφέρει *γραφῇν* κατ' αὐτοῦ κακώσεως πρὸς τὸν ἄρχοντα, et passim. Saepius in his libris videbis optimas lectiones temere repudiatas esse, pessimas e codicibus novis calidius et inconsulto receptas: pessima omnium est *έπινῶς* vocabulum nihili pro *έπιμανῶς*. In § 38. ἀπ' *ίσχυροτέρων νεῶν μαχόμενοι*: ex quo loco et multis aliis (ubi legitur *μάχεσθαι ἀπὸ τοῦ τείχους*, *ἀπὸ τοῦ κατασρώματος* et sim.) emenda *ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΕΜ* in *Lysistr.* 679. τὰς Ἀμαζόνας σκόπει || ἄς Μίκων *έγραψ' έφ' ἱππων μαχομένας* τοῖς ἀνδράσιν, verum est *ἀφ' ἱππων*. et in *Anabasi* III. 11. 19. οἱ μὲν γάρ *ἀφ' ἱππων κρέμανται* pro *έφ' ἱππων*. Praeiiit omnibus *HOMEUS Odys.* I. 50. *έπισάμενοι* μέν *ἀφ' ἱππων* Ἀνδράσι μάρνασθαι, quem sequuntur omnes. In § 43. *καταθέντες* pervulgato errore pro *καθέντες*. In § 46. *έγὼ δὲ μικρὸν ὑποσάς*, non hoc scripsit sed *ἀποσάς*.

In *Tyrannicida* 28, 3. *τέρεσθαι*: lege *σερέσθαι*: sic nonnumquam *σερούμενος* occurrit, ubi aoristo opus est *σερόμενος*. Vide 10, 2, 1. 12, § 1 et 18 et alibi. In *Hellenicis* II. 11. 9. *δοι τῆς αὐτῶν έσέροντο* sententia loci postulat *έσέρηντο*, non *privati sunt* sed *carebant* § 10. πάντα εἰρήνης μεσὰ καὶ πάντες οἱ νόμοι

καὶ ἐλευθερία σαφὴς καὶ δημοκρατία βέβαιος, haerent omnes in πάντες οἱ νόμοι, BEKKERUS πάντα οἱ νόμοι admodum infelici coniectura. Excidisse suspicor ante καὶ ΚΟΙ et legendum καὶ πάντες οἱ νόμοι κύριοι καὶ ἐλευθερία σαφὴς. AESCHINES in *Timarchum* § 36. εἰ μὲν γὰρ κολάζετε τοὺς ἀδικοῦντας ἔσονται ὑμῖν οἱ νόμοι καλοὶ καὶ κύριοι, εἰ δ' ἀφίητε καλοὶ μόνον κύριοι δ' οὐκέτι, ubi eleganti et venusto homini redde καλοὶ μὲν κύριοι δ' οὐκέτι. Quod in § 17. legitur ἐν ὀφθαλμοῖν δείξας τὰ φίλτατα οἰκτρῶς προκείμενα altrectarunt librarii qui τὸν φίλτατον προκείμενον pro sua sapientia rescripserunt. Nihil est Atticis tritius quam ut *carissima capita* liberorum, uxorum, parentum τὰ φίλτατα dicant, praesertim in imminentis periculi aut exitii mentione. Hinc olim suspicatus sum emendari posse locum in *Epitaphio*, qui *Lysiae* nomine circumfertur, orat. II. § 35 οἱ μέλλοντες ναυμαχήσειν ὑπὲρ τῆς φιλότητος ὑπὲρ τῶν ἄθλων τῶν ἐν Σαλαμῖνι namque legendum ὑπὲρ τῶν φιλτάτων τῶν ἐν Σαλαμῖνι nempe nihil magis fortissimorum virorum animos angebat quam ἃ ὑπὸ τῶν βαρβάρων εὐτυχισάντων τοὺς ὑπεκτεθέντας ἤλπιζον πείσεσθαι. compendium male expletum φιλότητος peperit, deinde absurda lectio temere est incrustata. In § 11. lege ἄλλω τῷ τρόπῳ non τῷ. § 2. εἴ τις αὐτὸς μὲν μὴ pro εἴ τις μὴ αὐτὸς μὲν, et expunge αὐτόν post δ νόμος. § 15. lege παρέδωκα pro ἀπέδωκα.

In *Abdicato* 29, 5. lege ἀμυναμένῳ pro ἀμυνομένῳ et ὅσοι περ ἦσαν χρηστοί pro ὅσοι παρῆσαν: contra in *Hellenicis* VII. 1. 21. ὅσοι περ ἦσαν editur, ὅσοι παρῆσαν requiritur. § 6. τὴν γυναῖκα ἔκτειρον ἀξίαν οὔσαν, imo vero ἀναξίαν οὔσαν et pro πάσχει μὲν σύνηθες τοῖς λυπούμενοις requiro τὸ σύνηθες. § 10. ἅπαξ γεγέννηκας, ἅπαξ ἀνατέτροφας. in plerisque libris est ἀνατέτραφας, quam vitiosam formam Graeculi invehere solent et in hoc verbo et saepius in ἀνατρέπειν, unde apud Oratores subinde et alios ἀνατέτραφα legitur, quod vitium undique eximendum. Male DINDORF. in *DEMOSTHENEM* p. 324, 28. ἀνατετραφότες recepit ex uno caeteris meliore quidem, sed vel sic tamen vitiosissimo, et BEKKER. in *Timarcheam* § 190 ἀνατετραφότες et in *Ctesiphonteam* § 148 ἀνατετραφότες, apud *DINARCHUM* I. § 30 ἀνατέτραφεν apparet, et § 108 εἰς τὴν κεφαλὴν αὐτῷ τέτραφεν et II. § 4 ἀνατετραφώς, quae omnia reſtingenda sunt ad eam

normam, qua Atticos in dicendo usos esse et analogia et multi multorum loci incorrupti demonstrant. § 11. ἐπιτρέψωσι δαιτῶν, scribe δάιταν, nota dictio est ἐπιτρέπειν δάιταν et in iure Attico sollemnis et constans. Luculentus est locus Lysiae XXXII. 2. τὸ μὲν πρῶτον ἔπεισα αὐτοὺς τοῖς φίλοις ἐπιτρέψαι δάιταν περὶ πολλοῦ ποιούμενος τὰ τούτων πράγματα μηδὲν τῶν ἄλλων εἰδέναι, et saepissime sic apud Oratores legitur. Idem plane vitium in ISOCRATĒ apparet adv. Callimachum § 13. οὐκ ἂν ποτε ἐπέτρεψε Νικομάχῳ δαιτῶν vel δαιτῶν, CORAETHS δάιταν correxit. Apud ISAEUM V. § 31. ἡξίου δάιταν ἡμᾶς ἐπιτροπεύειν eadem opera emenda ἐπιτρέπειν.

In *Phalaride* priore 30, 5. τί δεῖ ποιεῖν; lege τί ἔδει. § 6. ἀπὸ τῆς πέτρας ῥιπτόμενον corrige κατά. § 8. ὡς τῶν γε ἄλλων οὐδὲν ὄφελος supple οὐδὲν ὅν ὄφελος. § 11. ἀποτελέσει, melius ἀποτελεῖ scripsit. In altero *Phalaride* 31, 10. lege ἄρισ' ἂν βουλευσασθαι pro ἄριστα βουλεύεσθαι, quia sequitur εἰ λογίσαισθε. si sanum videbitur ἄριστα βουλεύσεσθαι, quod in aliis est, pro λογίσαισθε (Codd. barbare λογίσεσθε) scribendum erit λογιεῖσθε.

In *Alexandro* 32, 1. τοῦ Ἀβωνοτειχίτου τοῦ γόητος dele alterum articulum. § 2. ἐλήσειεν οὐ Μινύαν μόνην οὐδὲ τὴν Ἰδην κατατρέχων lege Βιθυνίαν pro Μινύαν: ad Tilloborum haec spectant, cuius vitam ARRIANUS propterea conscripsisse videtur, quoniam provinciam suam, Bithyniam, vexaverat; male igitur Μυσίαν coniecit PALMERIUS, quod BEKKERUS recepit. § 3 quantocyus revoca οὐδαμόθεν μεμπτὸς ἦν ταῦτά γε pro μωμητὸς. § 4. καὶ μὴ συγγενέσθαι, supple καὶ μὴ ἡμῖν. § 6. νῦν δὲ ταπεινοὺς καὶ ὀλιγίστους οἰκήτορας ἔχοντας corrige ταπεινοῦ et revoca ὀλίγους τοὺς οἰκήτορας. § 9. τὴν Χαλκηδῶνα. ego civibus malo credere, qui eam in nummis Καλχηδῶνα appellant. § 12. ἐσβαλὼν ἐς τὴν πατρίδα, scribe ἐμβαλὼν, quemadmodum ἐμβάλλειν εἰς τὴν ἀγοράν saepissime dicitur. § 19. μαντεύσεται ὁ θεὸς ῥητὴν τινα ἡμέραν supple ἐς ῥητὴν τινα, ut dicitur ἡξει εἰς τρίτην. ΧΕΡΟΡΗΘ in *Hellen.* III. v. 6. συνετίθετο παρέσεσθαι εἰς ῥητὴν ἡμέραν. § 19. καλέσειν ἔμελλε, melius καλεῖν. § 21. ἐκ πίττης Βρυττίας. Graecum est Βρεττίας. § 22. ἐκ λίπους αἰγείου, nescio cur abiecerint ἀρκείου. § 25. τίνι γὰρ ἄλλῳ supple τίνι γὰρ ἂν ἄλλῳ. § 32. λύων γὰρ τὰ πεπεμμένα βιβλία. Graeculi mirantur formam πεπεμμένα pro ἀπεσαλμένα et vellicant et refin-

gunt, unde alii libri habent *πεποιημένα*, plures etiam *πεμπόμενα*. Credebant *πεπεμμένον* significare *coclum*, ut in *Plulo* 1142 et 1126.

ἦκεν γὰρ ἄν σοι ναςὸς εὖ πεπεμμένος.

οἶμοι πλακοῦντος τοῦ ἔν τετράδι πεπεμμένου.

et alibi; *missum* significare mirabantur. In *DEMOSTHENE*, cuius locum *DINDORF*. indicavit p. 672, 30. τῆς ἐπιστολῆς ὑμῖν ἐκείνης πεπεμμένης, alii libri *πεμφθείσης* substituerunt, alii *ἀπεσαλμένης* ¹⁾: recte idem *DINDORFIUS* in *HESYCHIO* emendavit *καταπεπεμμένα* pro *καταπεμπόμενα*, quibus idem addidit *ΠΡΟΤΗ* locum: *πεπεμμένην λέγουσιν οὐ μόνον ἀπεσαλμένην*, quibus omnibus qui adiecerit *LUCIANI* locum et ex melioribus tantum libris servatam formam *πεπεμμένα*, certa emendatione mecum inanum *THUCYDIDIS* reponet III. 2. ἀναγκασθέντες δὲ καὶ ταύτην τὴν ἀπόφασιν πρότερον ἢ διανοοῦντο ποιήσασθαι. τῶν τε γὰρ λιμένων τὴν χῶσιν καὶ τειχῶν οἰκοδόμησιν καὶ νεῶν ποίησιν ἐπέμενον τελεσθῆναι καὶ ὅσα ἐκ τοῦ Πόντου ἔδει ἀφικέσθαι τοξότας τε καὶ σῖτον καὶ ἅ μεταπεμπόμενοι ἦσαν, nonne est luce clarius *μεταπεπεμμένοι* ἦσαν ab historico scriptum esse? neque enim pro *μετεπέμποντο* dici potest *μεταπεμπόμενοι* ἦσαν neque imperfecto ullus est in ea re locus. Opperiebantur, credo, quae ex Ponto arcessierant, non quae arcessebant. Addam ex *DEMOSTHENE* locum, cuius eadem plane ratio est, et correctio, si fieri potest, etiam evidentior. Legitur in oratione περὶ τοῦ σεφάνου p. 271, 14. εἰ μὴ ἡ βουλὴ ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου τὸ πρᾶγμα αἰσθημένη καὶ τὴν ὑμετέραν ἄγνοιαν ἐν οὐ δέοντι συμβεβηκυῖαν ἰδοῦσα ἐπεζήτησε τὸν ἄνθρωπον καὶ συλλαβοῦσα ἐπανήγαγεν ὥς ἡμᾶς, ἐξήρπας' ἄν ὁ τοιοῦτος καὶ τὸ δίκην δοῦναι διαδὺς ἐξεπέμπετ' ἄν ὑπὸ τοῦ σεμνολόγου τουτουί, quis admonitus punctum temporis dubitabit emendare *ἐξεπέπεμπτ'* ἄν, et quam ineptum sit *ἐξεπέμπετ'* ἄν non sentiet? Omnino animadvertendum est scribas saepissime plusquamperfecta in imperfecta depravare solere, si terminatio est prope eadem, ut mutata vocalis in diphthongum aut addita una litterula ex plusquamperfecto imperfectum faciat,

1) Forma *πέπεμμαι* etiam apud sequiores nonnumquam apparet, ut apud *ΠΟΡΡΗΓΥΡΙUM de Abstin.* IV. § 17. ἐντυχὼν τοῖς περὶ Δάνδαμιν πεπεμμένοις Ἰνδοῖς πρὸς τὸν Καίσαρα.

ut in ἡλευθέρωντο (ἡλευθεροῦντο), ἡγγελτο (ἡγγέλλετο), ἔσκαπτο (ἐσκάπτετο) et similibus omnibus, quorum magna est copia in Codicum scripturis. Rarissime plusquamperfectum in imperfectum abit, contra frequentissime. Dabo nunc pauca quaedam exempla, in Oratoribus emendandis alias plura daturus. In *Cyropaedia* VIII. iv. 23. καὶ ταῦτα μὲν δὴ οὕτω διεσκώπτετο, corrige διέσκωπτο. Apud THUCYDIDEM VII. 2. τὰ δὲ καὶ ἐξειργασμένα κατελείπετο scribitur male pro κατελέλειπτο. IV. 23. ἀφικομένων δὲ αὐτῶν διελύοντο εὐθὺς αἱ σπονδαί, inepte pro διελέλυντο. Contra IV. 47. ὥς δὲ ἐλήφθησαν ἐλέλυντό τε αἱ σπονδαί καὶ παρεδέδοντο οἱ ἄνδρες recte ἐλέλυντο, sed παρεδέδοντο pro παρεδίδοντο aegrum et vitiosum est. In LUCIANO quoque saepe idem observabis. Confunduntur 26, 5. κατεπέπαυτο et κατεπαύετο. 27, 1. ἀπονενέκρωτο et ἀπενεκροῦτο. 45, 3. ἡγγελτο et ἡγγέλλετο. Redeo ad *Alexandrum*, ubi § 33. εἰ τοιούτοις ἀνθρώποις ἐνδιατρίβειν ἡξίου, vereor ut viri docti haec verba intellexerint; vertunt: *si tales inter homunciones versari voluit*, quasi vero ea res aliquid habeat veniae et excusationis, si quis cum hominibus inficetis et stultis velit aetatem agere. ἐνδιατρίβειν τινί est aliquem ludificari, hominem hebetem et insulsum et stupidum ludos iocosque facere. Eodem sensu legitur 58, 26. κωλύει γὰρ οὐδὲν καὶ μὲ σοι ἐνδιατρίβειν ἐπειδὴ χαίρεις ἐξαπατῶμενος. Similiter PLUTARCHUS in *Pericle* c. 4. scribit παρέσχε τοῖς κωμικοῖς διατριβήν i. e. materiam iocandi et irridendi. In § 36. τὸ δ' ἐς τοῦναντίον τοῖς πλείστοις προὔχῳρει, Graeci in ea re dicunt περιελθεῖν, περισῆναι et περιεχώρει corrigendum est. § 39. οἱ Καίσαρος οἰκονόμοι non sunt dispensatores Caesaris, sed procuratores. § 49. ἐκάτερος: plures quam duos fuisse quum sit satis veri simile ἕκαστος legendum erit.

In libello περὶ ὀρχήσεως 33, 8. οὐκ αἰσχῦναι lege οὐ καταισχῦναι. § 9. τὴν Ἴλιον καθεῖλε καὶ εἰς ἔδαφος κατέρριψεν, emenda εἶλε καὶ εἰς ἔδαφος κατήρειψεν. Saepissime κατερείπω et καταρρίπτω (καταρίπτω) vidi inter se permutari, et κατέρριμμαι — κατερήριμμαι (namque sic ubique scribendum, ut ἐξαλήλιμμαι, non κατερήρειμμαι) et κατηρείφθην — κατερρίφθην. § 27. μήτε τὴν λεοντὴν αἰδεσθεῖς μήτε τὸ ῥόπαλον, ὃ περίκειται absurda lectio transpositione sanari potest ἢν περίκειται μήτε τὸ ῥόπαλον. § 50. Ἐχινάδων ἀνάδοσιν melius ἀνάδυσιν. § 64. ὅπερ μέγιστος ἔπαι-

νος, Graece dicendum ὅσπερ. § 66. ὑποκρινόμενοι τὰ λοιπὰ προσωπεῖα, scribe πρόσωπα. videtur πρόσωπον pro προσωπεῖον dici posse, at non contra.

In *Lexiphane* 34, 2. οὐκ εὐπόρως ἔχω, *Lexiphane* dignum est εὐφόρως, tum scribe ἀκμῆς ἢ et § 6. ἀπῆμεν et ἐξῆμεν. § 4. τὰ κόρα. scrib. τὸ κόρα, ut τὸ ἡμέρα, τὸ τέχνα, τὸ ἰδέα. § 10. ἔδωκεν ἀμηνέπη δίκην ἢ λὰξ πατήσας ᾤχετο. Athenienses dicebant λακπατεῖν, ut ἔκπλεθρον, ἐκκαίδεκα. ἀμηνέπη scribendum est ἀμηνέπη, de quo adverbiorum genere paucis iuvat dicere: τίς et τις habent adverbium sibi respondens πῶς et πως, ut ἀγαθός εὖ: εἷς γέ τις habet adverbium ἀμωσγέπως quod prorsus idem significat atque ἐξ ἐνός γέ του τρόπου vel ἐνί γέ τῷ τρόπῳ. Ἄμός quod respondet τῷ εἷς ipsum sine vestigio intercidit, ὁμός emersit quod significat ὁ αὐτός, unde ὁμοῦ, ὁμόθεν, ὁμόσε nota sunt pro ἐν ταύτῳ, ἐκ ταύτοῦ, εἰς ταυτόν. Ex ἀμός superest ἀμόθεν *Odys.* A. 10. et ἅμα una, tum passim apud Iones οὐδαμοί pro οὐδένες, cuius adverbii utuntur Graeci omnes οὐδαμῶς, οὐδαμόθεν caet. Quemadmodum autem dicebant ἀμωσγέπως sic in usu erant ἀμουγέπου, ἀμηνέπη, ἀμοθενγέποθεν, ἀμοιγέποι, quas formas omnes enumerat Scholiasta *PLATONIS* ad *Sophistam* p. 259 D. quarum qui unam intelligit omnes intelligit, et facile sentiet quam parum diligenter de iis veteres grammatici exposuerint, doctosque deceperint. Quod in *MOERIDE* scribitur p. 60 ἀμηνέπη Ἀττικῶς, ἀμωσγέπως Ἑλληνικῶς et Ἀπήποτε Ἀττικῶς. ὁπῶσποτε Ἑλληνικῶς et imposuit *RUHNKENIO* ad *TIMAEUM* p. 29 et *PIERSONO* sic emendandum: Ἀμηνέπη Ἀττικῶς, ὁπήποτε Ἑλληνικῶς. et Ἀμωσγέπως Ἀττικῶς. ὁπῶσποτε Ἑλληνικῶς. Vel hic ipse locus *MOERIDIS* ostendit has formas apud populum in desuetudinem abiisse: itaque si quando in Codicibus velustis apparerent ingens imminabat a scribis periculum, qui aut funditus tollebant aut ἄλλου, ἄλλοθεν, ἄλλως vel ὁμῶς substituebant pro ΑΜΟΤ, ΑΜΟΘΕΝ, ΑΜΩC, Ἀμοιγέποι sive ἀμοσεγέποι (nam quod in Scholio *PLATONIS* legitur ἀμοιγέποι καὶ ἀμοσέποι ita corrigendum censeo, ut ἀμοιγέποι deleatur et scribatur ἀμοσεγέποι, quam formam commendant et stabiliunt ὁμόσε et ἄλλοσέποι) plane intercidit, neque mihi lectum est usquam, neque in ullum locum incidi, unde pulsum esse videretur. Ἀμουγέπου eodem modo perierat,

quum BEKKERUS ex Orco revocavit apud LYSIAM XXIV. 20. ἕκαστος γὰρ ὑμῶν εἶθισαι προσφοιτᾶν ὁ μὲν πρὸς μυροπωλεῖον ὁ δὲ πρὸς κουρεῖον, ὁ δὲ πρὸς σκυτοτομεῖον, ὁ δ' ὅποι ἂν τύχη — ἅπαντες γὰρ εἶθισθε προσφοιτᾶν καὶ διατρίβειν ἄλλου γέ που. rem acu teligit BEKKERUS ἀμουγέπου reponens. Ἀμοθενγέποθεν semel incolume ad nos pervenit in PLATONIS *Legibus* VII. p. 799 v. μηχανὴν δὴ δεῖ τὸν νομοθέτην ἐννοεῖν (scrib. ἐπινοεῖν) ἀμοθενγέποθεν, at perierat idem in *Gorgia* p. 492 v. τὰς μὲν ἐπιθυμίας Φῆς οὐ κολασέον, ἐῶντα δὲ αὐτὰς ὡς μεγίστας πλήρωσιν αὐταῖς ἄλλοθέν γέ ποθεν ἐτοιμάζειν, recte viri docti ἀμοθενγέποθεν reduxerunt. Ἀμωγέπη ei ἀμωσγέπως saepissime leguntur apud multos, hoc saepe in ἄλλως γέ πως corruptum est, cuius rei multa exempla SCHAEFERUS attulit ad APOLLONIUM RHODIUM T. II. p. 237. et in *Indice* p. 652 v. et ad IACOBSII *Appendicem ad Porsoni adversaria* p. 311, ubi IACOBSIUS AELIANO pro ἄλλως γέ πως ἀνθρώπειον reddidit ἀμωσγέπως. Ne ipse ἀσύμβολος abeam duos locos tralaticio errore depravatos in integrum restituam; alter est DIONYSII HALIC. I. 67. κινδυνεύουσί τε πάντες ὅμως γέ πως τὸ αὐτὸ λέγειν, ubi ἀμωσγέπως verum est, alter PLUTARCHI περὶ τοῦ ἀκούειν p. 44 r. λόγος ὑπ' ἀνδρὸς ἄλλως γέ πως δοκοῦντος ἢ καλουμένου φιλοσόφου περαινόμενος, ecquis est, qui ἀμωσγέπως dubitabit recipere?

Ut ad *Lexiphanem* redeam 34, 20. πρὸ χιλίων ἐτῶν ἡμῖν διαλέγεται, ut intelligi possit praemittere voculam ὥς, ὥς πρὸ χιλίων ἐτῶν. cf. 37, 26. σὺ δέ μοι ὥς ἐπ' Ἀγαμέμνονος ἀποκρίνη. 21. οὐδὲ τὸ σκύλλεσθαι. Rarissimum verbum redde HESYCHIO ubi Κέκυλτα: δῶρα legitur pro ἔσχυλται δορά. § 25. ὦν πάμπολυ λίαν νῦν ἀπολέλειψο, non possunt coniungi πάμπολυ λίαν, itaque λίαν abiice. § 24. ἂν μὴ παραβύσης αὐτό που κἂν τῷ λεγομένῳ μὴ δ' ἀναγκαῖον ἢ corrige ποι ei μηδέν. § 25. οὐδὲ ποιητὰς ἐπαινοῦμεν τοὺς κατὰ γλῶτταν γράφοντας ποιήματα. Sprevit BEKKERUS egregiam MEINEKII emendationem, qui comparato versu CRATETIS: καὶ κατάγλωσσ' ἐποίει τὰ ποιήματα καὶ τὰ φιλητᾶ || ἀτρεκέως ἤδει, correxit κατάγλωττα γράφοντας, ad EUPHORION. p. 47. Cum κατάγλωττος comparaverim κάθαλος ei κάτοξος apud POSIDIPPUM ATHEN. XIV. p. 662 a. et DIPHILUM ibid. IV. p. 132 v.

In *Eunuchō* 35, 3. ἐφ' ὅτῳ συνεῖναι τοῖς νέοις, emenda ἐφ' ᾧ τε.

In *Demonacte* 37, 11. οὐδὲ γὰρ δεῖσθαι scrib. οὐδέν, et pro εξαγορεύσειν εξαγορεύσει. § 14. ἐπὶ τῇ Ποικίλῃ διατρίψω ridicule pro ἐν τῇ Ποικίλῃ.

In *Amoribus* 38, 5. τὴν διήγησιν, BEKKERUS ζήτησιν, malim διάγνωσιν, deinde ἐκποδὼν ἀποθέμενος, alii ὑποθέμενος: neutrum ferri potest. *Removere*, *tollere* est ἐκποδὼν ποιεῖσθαι, qui exquisitius loquebantur pro ποιεῖσθαι dicebant τίθεσθαι et restituendum est θέμενος, tum pro κατ' ἀκριβὲς ἐπέξειμί σοι lege κατὰ τὰκριβὲς διέξειμί σοι. § 6. πιμπλαμένου τοῦ, recipe ex libris πιμπραμένου, quod HOMERO sublectum est. § 8. δύο ἢ καὶ τρεῖς, vera lectio et hic est δὴ ἢ τρεῖς. In PLUTARCHI *Cimone* cap. 10. αὐτῷ δὲ νεανίσκοι παρείποντο συνήθεις ἀμπεχόμενοι καλῶς, recte viri docti pro συνήθεις emendarunt δὴ ἢ τρεῖς ex THEOPOMPO ATHENAEI XII. p. 533. B. περιήγετο μὲν αἰὲν νεανίσκους δὴ ἢ τρεῖς ἔχοντας κέρματα κτέ. § 9. πλέοι lege πλέω. § 10. ἐπειδὴν πυκασθῶσιν ἀπεσέλλοντο turpi errore scriptoris pro ἐπειδὴ πυκασθεῖεν. Dum omnibus lenociniis orationem comit in ineptias, ut fit, delabatur, quale est τῶν Ἀθήνησι χωρίων κηδεμόνες, villici sunt, credo, quos, si fundos in ipsa urbe (χωρία Ἀθήνησι) colebant, satis otii habuisse putem; τὸ δωμάτιον nesciebat significare *cubiculum*, et bellum est quod addidit ἀνδρὲς οὐδ' ἀκαρῇ παρόντος. § 13. Παρίας λίθου leg. Παρίου. § 16. διηγοῦμαι lege διηγῶμαι. § 18. ἐξήειμεν Cod. F. ἔξιμεν superscripto η, ἔξιμεν genuinum est et § 13 παρῆμεν: in his isti veteres imitabantur: in utrisque scribae grassabantur; paulo post ἐλελόγχει πρότερον scrib. πρότερος et pro ἐλελόγχει debuerat εἰλήχει scribere. § 19. καὶν βραχὺ τῆς ἰδίας πειθοῦς ἐπιστάξης multo usitatus et melius est ἐνστάξης, ut apud HERODOTUM suaviter dictum est IX. 3. ἀλλὰ οἱ δεινὸς τις ἐνέσακτο ἥμερος, et turpissimo vitio obrutum hoc verbum est apud ARISTOPHANEM in *Lysistrata* 551

ἦν περ Ἀφροδίτῃ — ἥμερον ἡμῶν καταπνεύσῃ

κατ' ἐντέξῃ τέτανον τερπνὸν τοῖς ἀνδράσι καὶ ῥοπαλισμούς. ubi palmaria est HIRSCHIGII emendatio ἐνστάξῃ, quam a BERGKIO receptam oportuit: ἔτεξα barbarum est, utrum αξ an εξ scriptum sit nota tachygraphica ambiguum facere solet ¹⁾, τ et ς ubi-

¹⁾ Hinc factum est ut tam saepe ἄξω et ἔξω, παράξω et παρῑξω confundan-

que locorum permiscuntur, ut hoc ipso loco ἐπιτάξεις ex Cod. A affertur. § 20. παρηνόμησε quod BEKKERUS retinet barbarum est pro παρενόμησε: idem vitium et alibi tollendum et e LYSIA III. 17. τοιαῦτα παρηνόμουν. § 23. ἐπὶ τὸ νέον ἐπτόηται, PLATO semper περί τι ἐπτοῖσθαι scribit et περί τὸ νέον verius videtur. § 26. ἀπανδρωθέντες sententia postulat ἀπανδρωθέντος. § 36. πειρᾶσαι scribe πειράσαι, Graeculi πειράζειν dicebant pro πειρᾶσθαι ut est in § 26. πεπειρακῶσι pro πεπειραμένοις. § 38. ἵνα πῶς μείνωμεν ἄνθρωποι, scribe εἴτα πῶς. § 31. πολυτελεῖς δὲ τῶν αὐχένων ὄρμοι καθεῖνται, supple δ' ἐκ τῶν αὐχένων. § 42. ἐτερόχρωτας ὕπνους diversi coloris somnos interpretantur esse: ridicule. ALCIPHON feret opem I. 3. ἐνδὲ τῶν ἐν τῇ Ποικίλῃ διατριβόντων ἀνυποδήτου καὶ ἐνερόχρωτος, unde ἐνερόχρωτας scripserim. § 47. ex EURIPIDE recipe veras lectiones ἀπέψη, εὐπήνους ὑφάς, et πέμψει γὰρ Ἄργος. § 50. παρήκατε melius παρείκατε. § 53. κατὰ τὸν κωμικὸν αὐτὸ ἐπάταξεν. aut ego vehementer fallor aut iocus, quem librarii pessumdederunt, ex ARISTOPHANE sumtus est et ex eo restitui potest. Ex *Equitibus* vs. 1130 legerim ἄρας ἐπάταξεν.

In *Imaginibus* 39, 11. τοιαύτας πολλὰς ἰδεῖν ἔνεσιν, corrige ἔσιν. § 12. scribe αὐτῷ τῷ μέτρῳ, Φασί, καὶ λώιον, δύνασαι γάρ, quae sunt ex HESIO

αὐτῷ τῷ μέτρῳ καὶ λώιον, αἴκε δύνῃαι.

In § 16. ὅποσα συγγραφεῖς ἰσορήκασιν ἢ φιλόσοφοι παρηνέκασιν. In Codd. est tralaticius error παρηνέγκασιν, quod quoniam barbarum esset in Cod. A. παρηνέγκαντο rescriptum est. Vides, nihil aliud quaerunt isti quam vocabulum aliquod Graecum, conueniatne sententiae necne ne cogitant quidem: ἥνεκα et composita saepe in ἥνεγκα, ἐπήνεγκα, παρήνεγκα transire solent, ut in ISOCRATIS *Panathen.* § 207. ἐπηνεκότι et ἔπηνεγκότι confusa sunt et § 261. ἐπήνεκας et ἐπήνεσας, et multis aliis locis. Hinc

tur. Eadem de causa αχ et εχ et αγ et εγ in Codd. vix possunt distingui. Librarii qui non intelligunt quod scribunt in his de more ludunt. In LUCIANO 4. § 3. pro ἐτάχθη in optimo A est ἐτέχθη. In ISOCRATIS *Archidamo* § 39. εἰδὼν ποιήσωμεν τὰ κελευόμενα βεβαίως ἥδη τὴν εἰρήνην ἄξομεν, male BEKKER ἔξομεν abiicit, ut ἄξομεν ex *Urbinate* reciperet, nam sententia loci postulat certam pacem habebimus, certa nobis pax erit. Contra in LYSIA XXVIII. 7. ψυχίαν πρὸς τοὺτους ἔξειν, verum est ἄξειν.

parata est certa medicina PLATONIS loco in libro X. de Rep. p. 612. B. οὐ τοὺς μισθοὺς οὐδὲ τὰς δόξας δικαιοσύνης ἐπὶ νύγ-
καμίεν, ὥσπερ Ἡσίοδόν τε καὶ Ὅμηρον ὑμεῖς ἔφατε, quis enim
dubitabit mecum ἐπὶ νύκαμεν restituere? Respondent enim
haec iis, quae p. 367. D. dicuntur μισθοὺς δὲ καὶ δόξας πάρες
ἄλλοις ἐπαινεῖν, et mox τῶν ἄλλων μισθούς τε καὶ δόξας
ἐγκωμιαζόντων, ut res certissima sit. Nusquam autem quod
sciam idem error tantum caliginis offudit atque in STOBÆI
Florilegio XCV. 15. Ἀρχύτας ἀναγνοὺς τὸν Ἐρατοσθένους
Ἑρμῆν τοῦτον ἐπὶ νύκαε τὸν εἶχον.

χρειῶ πάντ' ἐδίδαξε, τί δ' οὐ χρειώ κεν ἀνεύροι;
καὶ τοῦτο (scrib. τοῦτον).

Ὁρθοῦ. καὶ γὰρ μᾶλλον ἐπωδίνουσι μέριμναι.

quis non statim intelligit ἐπὶ νύκαε legendum et versus esse ex
ERASTOTHEENIS Ἑρμῆ? In § 21. ἐκ κηροῦ ἦν πεποιημένα, melius
sine praepositione, ut § 23. ὅσῳ μὴ ξύλου καὶ κηροῦ πεποιήται.

In libro sequenti ὑπὲρ τῶν εἰκόνων 40 § 8. μεταγράψαι σε
τὰ τοιαῦτα ἐκέλευσεν ἢ αὐτὴ μὲν μαρτύρασθαι τὰς θεάς, natura
rei et dicendi usus postulant μαρτυρεῖσθαι. § 11. ὅπως μὴδὲ
εἰς ὑπερβάληται, corrige ὑπερβαλεῖται. § 12. libri ὅπως μετα-
κοσμήσης — καὶ ἀφαιρήσης — μὴδὲ σφαλῆς (alii σφαλεῖς)
docti homines μετακοσμήσεις et ἀφαιρήσεις emendarunt, eadem
opera σφαλεῖ dare debuerant. Paulo post καὶ αὐτῷ ἐμοὶ τοι-
οῦτόν τι εἰπεῖν ἔδοξεν. εἰπεῖν alii eiiciunt, alii in εἶναι refin-
gunt: hos DINDORFIUS sequitur, illos BEKKERUS. Legerim: καὶ
αὐτῷ ἐμοὶ τοιοῦτόν τι ἐπὶ ἡεῖ expuncto ἔδοξεν. In § 24. libri τί
σοι ἐκεῖνο δοκεῖ, recte FRITZSCHIUS ἐκεῖνος, vitium natum est
ex more tachygraphorum, qui ο superscribunt ad syllabam ος
significandam. In συναγωγῇ λέξεων χρησίμων (BEKK. Anecd. I.)
p. 405, B. legitur ἀνίδρυτο. Δημοσθένους ἐν τῷ κατὰ Ἀριστογεί-
τονος. ἀντὶ τοῦ ἀνεξίλας: turpe est istiusmodi maculas non
eluere: ἀνίδρυτος legitur apud DEMOSTH. l. l. p. 786, 11. ἄσπει-
ρος, ἀνίδρυτος, ἄμικτος, οὐ χάριν, οὐ Φιλίαν γιγνώσκων. Ibid.
p. 433, 11. EUROLIDIS senarius legitur:

τί γάρ ἐς' ἐκεῖνο; ἀποπάτημ' ἁλώπεκος.

vel puer reponat ἐκεῖνος. Iterum p. 464, 8. αὐτοβοῆς ὁμοιος
ὢν τῷδε — σημαίνει αὐτὸς ἑαυτῷ μαρτυρεῖς κτέ. emenda αὐτὸς

βοᾶς, quod iocose Comicus nescio quis effinxit ex proverbio αὐτὸ βοᾶ.

In *Toxaride* 41, 12. οὐδὲ ἐπὶ τοὺς κώμους ἀπῆγεν ἔτι αὐτόν, paulo melius in aliis ἐπῆγεν sed genuinum est ἐπήγετο, non enim aliter quam ἐπάγεσθαι et περιάγεσθαι dicebant de eo, qui amicum aut amicam comitem viae et itineris secum ducit, non ἐπάγειν aut περιάγειν. vide 13, 12. Iovem ad coenam euntem ἐπαγόμενον τοὺς ἄλλους θεούς, et sic saepe apud omnes. In § 16. Κρῆτα νεανίσκον Cod. A. νεανικόν et saepissime alibi -ίσκος et -ικός confunduntur, ut 5, 54. σωφρονικός et σωφρονίσκος, 45, 20. κυνικός et κυνίσκος. Admoneo ΞΕΝΟΦΩΝΤΙΣ gratia, in cuius *Hellenicis* III. III. 4. perperam legitur οὗτος δ' ἦν καὶ τὸ εἶδος νεανίσκος καὶ τὴν ψυχὴν εὖρωτος, ubi certa emendatione rescribo νεανικός. Cinadon erat corpore robusto et vasto, ut de eo per vimprehendendo diligentissime Ephori caverint et νεανίσκος ad aetatem refertur (τὴν ἡλικίαν), non ad formam corporis (τὸ εἶδος). Idem vitium in ΒΕΚΚΕΡΙ *Anecd.* I. p. 365, 8. ἀκμαῖος: νεανίσκος, σφριγῶν: dubitasne νεανικός reponere? In § 42. εἰ καὶ ἄλλους σοι δέκα δοίη τις καταριθμήσασθαι ἀνωμότους, corrige ἀνωμότῳ, iniurato tibi. § 54. ὥς πάνυ ἐπονοῦντο, usitatum est ἐπόνουν. § 55. ὑποτελέσειν — χειρώσασθαι, corrige ὑποτελεῖν — χειρώσεσθαι. § 60. ὁ δὲ κάμνων ἀπὸ τοῦ τραύματος et post pauca χολός ἐστιν ἀπὸ τοῦ τραύματος: utrobique emenda ὑπὸ τοῦ τραύματος, ut in § 61. οὐδὲ ἐσάναι ἐδύνατο ὑπὸ τῆς ὀδύνης. Sedet viris doctis perinde esse utrum ἀπό an ὑπό in talibus scribatur, namque ὑπό in multis libris est, in optimo A. in priore loco ἀπὸ τοῦ τραύματος legitur, in altero ὑπὸ τοῦ τραύματος. Nostri est ubique arbitrii ex Graecitatis ratione et usu singulos locos constituere, quum ea sit describentium levitas, sed de ea re mox plura. Quis denique miretur διεξέπεσε solere irrepere pro διεξέπαισε, ubi viderit § 61. pro ἐφθῇ διεκπαίσας in optimis et antiquissimis esse διεκπέσας, unde sciolus in Cod. A. διεκπετάσας effecit sententiae securus.

Quicumque scripsit *Lucium* sive *Asinum* aliquanto serius quam LUCIANUS vixit et Graecitate utitur aliquanto deteriore, multa negligenter et plebeiis erroribus scriptitans, ex quo genere unum specimen nunc attulisse erit satis ex § 4. ἤρετό με τίς μὲν ἔσται ἡ νῦν μοι ὁδὸς καὶ εἰ πάσαις (ὁπόσαις REITZII)

ταῖς ἡμέραις αὐτοῦ προσμενῶ. Respondetur: ἄπειμι μὲν ἐς Λάρισαν, ἔοικα δὲ ἐνταῦθα διατρίψειν τριῶν ἢ πέντε ἡμερῶν, quae scatent vitiis, satis credo manifestis. Permulta igitur insunt vitiosa, sed ipsius scriptoris inscitia, a quibus abstinendum ut § 3. ἐκέλευε συνανακλίνεσθαι pro συγκατακλίνεσθαι, et § 6. ὅπως ἔλθῃ καὶ καθευδήσῃ, extrema barbaries est ἐκαθεύδησα, sed sic isti solebant. Insunt tamen compluscula scribarum peccata, quorum pauca attingam, in § 16. ἔγνων σιγῇ προΐέναι καὶ κερδαίνειν τὸ μὴ παίεσθαι. genuinum esse arbitror κερδαίνειν τὸ παίεσθαι, compendifacere plagas, sic enim κερδαίνειν nonnumquam Graeci, saepe Graeculi usurpare solent, de quo usu admonens GEBLIUS ad DIONEM CHRYSOST. p. 593 A. scribentem αἰσχρὰ κερδανεῖ θεάματα, affert PHILEMONIS senarium:

πᾶς γὰρ πένης ὧν μεγάλα κερδαίνει κακά.

et ex HIMERIO κερδαίνειν τὰ δεινά. Idem mihi indicavit locum DIOGENIS LAERTII VII. 14. κερδαίνοντα τὸ γοῦν ἕτερον μέρος τῆς ἐνοχλήσεως. Similiter saepe alios Graeculos vidi scribere. CHALVITON p. 36. κερδανεῖς γὰρ ὠδῖνας ματαίας καὶ κυοφορίαν ἄχρηστον et p. 101. κερδήσας τὴν πράσιν, τὸ ληστήριον, τὰ δεσμά. eodem igitur modo κερδαίνειν τὸ παίεσθαι scriptum fuisse arbitror. § 18. παίοντες οὐ πρότερον ἀφῆκαν πρὶν ἢ, corrige ἀνῆκαν. § 30. ἔργον ἦν. τῷ ὀνηλάτῃ ἀποκτενεῖν με, imo ἀποκτείνειν. § 34. τὴν κόρην τὴν ὑπὸ τοῖς λησταῖς γενομένην, scribendum ἐπὶ, ut supra ostendimus. § 38. ὀλίγον ἐδέησαν ἀποκτεῖναι, PELLTUS et COURIERIUS ὀλίγου correxerunt. »Male'' iudice IACOBI TZIO, sed parum idoneo. BEKKERUS servat ὀλίγον sed ὀλίγου in ima pagina subiicit cum dubitationis significatione, ut in re incerta et ambigua. Satis tamen certum est ἀποδεῖν semper cum accusativis, δεῖν non aliter quam cum genitivis coniungi, πολλοῦ, πλείους, μικροῦ, ὀλίγου, ἐλαχίστου, τοσούτου, neque unquam in frequentissimo omnium usu, πολὺ, πλεῖστον, μικρόν caet. vel uno in loco comparere. Fere dicitur ὀλίγου δεῖν vel brevius ὀλίγου, numquam ὀλίγον. Quae si quis certa esse olim novit aut inter legendum quam certa sint experiri voluerit ὀλίγον abiiciet et ὀλίγου unice verum esse fatebitur. Librarii subinde peccarunt in τοσούτῳ et παρὰ μικρὸν ἐδέησα, aliis, sed castigati sunt ex libris melioribus, imprimis ex Urbinate ISOCRATIS eximio libro. Laboranti LYSIAE obiter opitulandum

qui XXIV. 1. οὐ πολλοῦ δέω χάριν ἔχειν τῷ κατηγορῶ dixisse putatur, at nemo dixit umquam οὐ πολλοῦ δέω. In Codice unico est πολλοῦ δέω. Graeculus qui LYSIAM interpolavit οὐ de suo addidit; quanto rectius δλίγου δέω restituisset. Qua forma dicendi constanter omnes in ea re utuntur Athenienses, ab ea LYSIAM *semel* descivisse quis credet? In § 49. ὑπέσχετο τῇ πατρίδι θέαν παρέξειν: in vulgus notum est librarios verbis, quibus suapte natura infinitivi futurum subiiciendum est, aoristos solere subiicere sua fraude et interpolatione refictos, in qua re saepe immanis barbarismus homunciones arguit, ut in hoc loco: praestantissimi testes παρέξαι afferunt, unus παράξαι, quod omnes respuunt, at nihilo melius est in LYSIA II. 21. ἐλπίζων δουλώσασθαι, XII. 19. ὦντο κτήσασθαι. XIII. 6. νομίζοντες καταστήσασθαι, § 15 et 47. οὐκ ἔφασαν ἐπιτρέψαι. § 53. ὦου διαπράξασθαι, et similia passim. Qui libris aliquid tribuunt cogitent velim LUCIANI libros aliquanto meliores exstare, quam est ille unus deterrimus LYSIAE. § 51. οὐδὲν τρίτου παρακαλέσαντος, recte DINDORF. οὐδὲν τι τοῦ. BEKKERUS male sanum τρίτου servavit; paulo post ambo retinent δέος μὴ δώσω δίκην pro δῶ et εἶπετο τὸ φεῦγον pro εἶπετο φεύγοντι. § 56. οὐ φθείρῃ ἀπ' ἐμοῦ; ἔφη, nihil significat οὐ φθείρῃ; si quem facessere iuberent aut φθείρου dicebant aut οὐ φθερεῖ, ut apud ARISTOPHANEM οὐκ ἐς κόρακας ἀποφθερεῖ; *Nub.* 798. *Egg.* 892. sic οὐκ ἔπει; οὐκ ἐρεῖς; οὐ σιωπήσει; alia sexcenta imperiose aut ab iratis dicta aut ad servulos occurrunt, ad quorum rationem οὐ φθερεῖ emendandum esse DINDORFIUS quoque vidit, at BEKKERUS aut non animadvertit vitium aut *ferrī posse* iniuria putavit.

In *Iove consultato* 43, 6. καὶ ὅπως ἀσφαλέστερον ἀποκρίνη, recte BEKKER ἀποκρινῇ, melius ἀποκρινεῖ dedisset. In uno libro ὅρα δὲ καὶ ὅπως, in quo falsarium tenemus. § 8. Φασὶ δουλεύειν ὑμᾶς ὥσπερ παρὰ τῷ Ἀδμήτῳ τὸν Ἀπόλλωνα, in aliis τὸν Ἀπόλλω, ut saepe alibi videbis Ποσειδῶνα et Ποσειδῶ de loco certantes: vide 8, 2, 2. 32, 13, 43. 43, 8. ubi libri variant in ἀπόλλω et ἀπόλλωνα et 8, 19, 1. in ποσειδῶ et ποσειδῶνα. Mihi satis certum est Ἀπόλλωνα et Ποσειδῶνα aut relinenda ubique esse aut revocanda, Ἀπόλλω et Ποσειδῶ nata esse e compendio negligenter lecto. Nempe Ἀπόλλωνος, Ἀπόλλωνι et Ἀπόλλωνα scribuntur una forma ἀπόλλω suprascripto ω, et secundo

λ. caudam trahente, ut in vocabulo decurtato moris est: ipsa sententia aut articulus indicium facit quomodo sit quaeque forma explenda: non facile peccatur in caeteris, in accusativo solemnis error est. Habeo ob oculos scripturas codicis *Florentini*, quo *IAMBlichi vita Pythagorae* continetur, qui liber, ut supra diximus, communis est origo et fons apographorum omnium, unde id opus et editum et correctum est. Horret totus liber compendiis et vocabulis truncatis, in quibus bene Graece scientibus nihil est impedimenti, at videntur haud ita multi esse aut fuisse, qui bene Graece sciant. De caeteris compendiis optimi libri et verissimis lectionibus et lacunarum supplementis compluscula supra apposui, caetera alias daturus: nunc unum tantum expromam, quia praeclarum est et praeclari auctoris, *ARISTOXENI*, § 254. ubi primum pro εἴ τις περισήσειεν αὐτοὺς εἰς φορὰν (alii συμφορὰν) ἀξιοχρεῶν in archetypo est εἰς φόβον ἀξιοχρεῶν. Syllaba φο habet superscriptam litterulam β perexiguam ea forma, quae u refert cum accentu gravi ον significante: hinc natus error est. Deinde pro συνταχθῆναι ἐπὶ τοὺς περὶ Φιντίαν ἐναντίον τέ τινα τῶν κατηγορῶν αὐτοῦ εἰπεῖν, Codex *ARISTOXENI* manum servavit hanc: συνταχθῆναι ἐπὶ τοὺς περὶ Φιντίαν δρᾶμα τοιόνδε. μεταπεμψάμενος δὲ Διονύσιος ἔφη τὸν Φιντίαν ¹⁾ ἐναντίον τέ τινα τῶν κατηγορῶν, quibus verbis historia nobilissima *DAMONIS* et *PHINTIAE* eam formam induit, ut eam veram esse intelligamus, eaque ipse *ARISTOXENUS* § 233. διακηκοέναι φησὶ Διονυσίου τοῦ Σικελίας τυράννου ὅτε ἐκπεσὼν τῆς μοναρχίας γράμματα ἐν Κορίνθῳ ἐδίδασκεν, quo meliorem lessem nemo requireret. In hoc igitur Codice, ut in aliis paulo antiquioribus, compendium, quod dixi, aliquoties apparet, modo recte lectum Ἀπόλλωνα, modo negligenter Ἀπόλλω. Perperam § 7. descriptors dederunt τῇ Παρθενίδι τότε μιγῆναι τὸν Ἀπόλλω et § 52, 53, 135, 140, recte § 152. μαντεύεσθαι τὸν Ἀπόλλωνα, ubique in Codice eadem est scriptura, quae item apparet § 136. τοῦ ἐν Ὑπερβορείοις ἀπόλλ', in qua peccari non poterat. Attici constanter dicebant νῆ τὸν Ἀπόλλω, νῆ τὸν Ποσειδῶ, extra iusiurandum fere Ἀπόλλωνα et Ποσειδῶνα, quas formas *LUCIANO* ubique reddendas esse censeo.

1) Haec est proba et genuina forma Graeci nominis, quod alii aliter depravant. In *LYMA* XXI. 10. in Φαντίαν abiit, cui Φιντίαν reddendum.

In *Iove Tragoedo* 44, 8. ὀλίγον ὅσον τοῦ χρυσοῦ ἀποσίλβοντες ὥς ἐπικεχρῶσθαι καὶ ἐπηλυγάζσθαι μόνον, aliud agens PIERSONUS ad MOERIDEM p. 163. commendavit ἐπηλυγάζσθαι pro ἐπιλυγάζεσθαι et pro splendore offudit caliginem. Lege ἐπαυγάζεσθαι. Codex M pro ἐπικεχρῶσθαι affert memorabilem lectionem ἐπικεχράνθαι. Χραίνεσθαι et ἐπιχραίνεσθαι pro colorari dicebantur olim, Graeculi quia hunc usum ignorabant solita temeritate aliud quid de suo substituebant. Insignis est emendatio BERGKII in ARISTOPHANIS *Ecclesiaz*. 64.

ἐχλαινόμεν ἔσῳσα πρὸς τὸν ἥλιον.

acute eruit veram lectionem e BEKKERI *Anecd.* I. 72, 28. χραίνεσθαι πρὸς ἥλιον: τὸ λεγόμενον ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐπικαίειν πρὸς ἥλιον, et poetae reddidit ἐχραινόμεν. Similiter verbo ἐπιχραίνειν utebantur. LUCIANUS 47, 6. τὸ σῶμα πρὸς τὸν ἥλιον ἐς τὸ Αἰθιοπικὸν ἐπιχράναντες, quamobrem ἐπικεχράνθαι potior scriptura videtur. In § 13. κατασίγησον αὐτούς turpe vitium est pro κατασίγασον. § 17. περιμένειν εἴ τι καὶ ἐρεῖ, lege περιμένειν τί καὶ ἐρεῖ. § 21. μόνοι γάρ ἐσμεν, et hic emenda αὐτοὶ γάρ ἐσμεν, vide supra p. 111. § 25. ἐπεὶ τοί γε εἰ ἐμοὶ ἐπ' ἐξουσίας τὸ πρᾶγμα ἦν εἶασα ἄν, οἶει, τοὺς ἱεροσύλους πρῶην ἀπελθεῖν, ut Graeca oratio sit et LUCIANO digna, haec ita sunt constituenda: ἐπεὶ εἴ γ' ἐπ' ἐμοὶ τὸ πρᾶγμ' ἦν εἶασαί μ' ἄν οἶει κτέ. § 33. τί οὖν ἔτι χρή ποιεῖν λοιπόν, expunge χρή. § 34. ἀλλ' ὅπερ ἡμῖν δυνατώτατον (δυνατόν A et BEKKER.) corr. δυνατὸν μόνον, quod solum possumus. § 46. πέπλευκας ἤδη ποτέ; καὶ πολλά. sic AD. caeteri πολλάκις, quod verum et genuinum est. In Codd. ea vix discernuntur, namque πολλ suprascripto á ponitur pro πολλάκις, quamobrem saepe ὀλίγα et ὀλιγάκις, πλεῖστα et πλειστάκις videbis inter se permutari, ut in *Demonacte* 37, 51. ὀλίγα μὲν λαλῶν, πολλάκις δ' ἀκούων, inepte in multis legitur pro πολλά. § 52. ἡμεῖς δὲ τί ποιοῦμεν, corr. ποιῶμεν.

In *Somnio seu Gallo* 45, 2. ἀνθρωπικῶς ἐλάλησεν, revoca ἀνθρωπίνως. § 4. παῦ', ὦγαθέ, λοιδορούμενός μοι. optima lectio debetur soli A. caeteri omnes παύου exhibent. Animadveriti hanc esse constantem antiquorum consuetudinem, ut παῦε dicant et παῦσαι, numquam autem forma παύου utantur, quam interdum Graeculi ex suo usu invexerunt, ut h. l. factum esse vides. In 67, 12, 2. παύου, ὦ τάλαινα, δακρύουσα vulgata lectio erat.

Cod. A. παῦσαι obtulit, melius etiam F. παῦ', ὧ τάλαινα. In 43, 35. edebatur παύου, ὧ Ἑρμαγόρα βέλτισε, ἱαμβίζων, optime AC παῦσε servarunt. Ex iisdem locis sarcendum est quod 39, 2. legitur παύου, ὧ Λυκῖνε, τεράσιόν τι κάλλος ἀναπλάττων, nil iuvant Codices, at vel invitis παῦσε LUCIANO restituendum. Semel mihi παύου apud antiquiores lectum est, apud ERHIPPIUM ATHEN. VIII. p. 347 B.

ψυχρὸν τουτί. || παύου Φυσῶν, Μακεδῶν ἄρχων.

cui reddiderim παῦ' οὖν Φυσῶν: error e scriptura ΠΑΤΟΤ̄ natus videtur. Nusquam alibi apud Veteres legi παύου, quo soli Graeculi sequiores abutuntur. In fine alii βεβρώκεις, alii ἐδηδόκεις, hoc veteribus praeplacet et revocandum, illud solum Graeculi servarunt. § 14. ὑπὸ μάλην ἔχων, revoca ὑπὸ μάλης, quod solum Graecum est, cf. § 29. sic saepe ὑπὸ κόλπον irrepsit pro ὑπὸ κόλπου. Peius etiam in POLYAEPO erratum V. 19. τοῖς ἐγχειριδίοις, ἃ [κεκρυμμένα] ἐκόμιζον ὑπὸ μάλης, ubi emblemata expunge. § 18. τὸν μηρὸν ἐπιδείξαι, necessarium est ἐπιδείξαις. § 21. ἣν τε εἰσφέρειν δέη—ἣν τε ἐπεξιέναι, trita sunt in bello ἐξιέναι et ἐξοδος, ἣν τις ἐξοδος γένηται. Apud HERODOTUM VI. 86. vitiose editur ἐν τῇσι ἐξοδίῃσι pro τῇσι ἐξόδοις: composito ἐπεξιέναι non est in tali re locus. § 24. πάντη corr. πάνυ τι. § 25. Συρακούσιων: sic Constantinopoli loquebantur et veteres libros corrumpebant. Ubique Συρακόσιος restituendum. § 31. ἐπὶ Φροντίδων corr. ὑπὸ Φροντίδων.

In Icaromenippo 46, 3. που καταπесών, scribe ποι. § 6. τὸν οὐρανὸν δῆθεν αὐτὸν ἐπιμετροῦντες. Non est rei conveniens compositum ἐπιμετρεῖν, admetiri; ἀναμετροῦντες convenit aut διαμετροῦντες, aut simplex μετροῦντες. § 8. ὁπόση τῶν λόγων transpone τῶν λόγων ὁπόση. § 21. πόσα ἐγὼ συνεπίσταμαι αὐτοῖς ἃ πράττουσι, dele ἃ, nam πράττουσι participium est. § 24. τὸ Ὀλύμπιον corr. Ὀλυμπίειον, ut recte § 16 Ἀσκληπιδίου repositum est pro Ἀσκληπιῳ, paulo post emenda πανηγύρεις ἄγουσι pro ἀνάγουσι. § 34. ταῦτά μοι δοκεῖ corrige τάδε μοι δοκεῖ.

In bis accusato 47, 8. pro καταπτοῖο scribe κατάπτοιο, et in ARISTOPHANIS *Lysistrata* 774. ἀνάπτωνται pro ἀναπτῶνται, et in HERODOTO IV. 132. ἀνάπτῃσθε pro ἀναπτῆσθε, et in XENOPHONTIS *Memorab.* III. xi. 5. εἰὰν μυῖα πρόσπτηται pro προσπτῆται. Recte κατάπτωμαι legitur in Icaromenippo 46, 13. § 9.

τὸ ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει σπήλαιον τοῦτο ἀπολαβόμενος, infeliciter admodum ΒΕΚΚΕΡ. ἀποταμόμενος, quod et Ionicum est et plane ab hoc argumento alienum. Corrige καταλαβόμενος: ἀπό et κατά simillima nota pinguntur et καταλαμβάνομαι τόπον pro καταλαμβάνω vitium est omnibus sequioribus commune et frequens. § 10. τράγον ἔνορχιν scrib. ἐνόρχην. ARIST. AV. 569. σέρφον ἐνόρχην σφαγιάζειν, ubi olim ἔνορχιν legebatur. § 12. ἀκούετε λεῶς scrib. λεῶ, ei κατασησόμεθα pro κατασησώμεθα. § 20. ἤκουον, recte Cod. M. ἀκούω id est *sando audiri* nolo usu. § 24. πατάξω τῷ ξύλῳ, rectissime Cod. A. πατάξας τῷ ξύλῳ — —, nam DIOGENES sententiam non absolvit sed necopinato fugientem persequitur. § 26. προήρημαι καὶ βεβούλημαι τὴν κατηγορίαν ἔᾶσαι ποιήσασθαι, supple οὕτω τὴν κατηγορίαν comparato DEMOSTHENE p. 226, 12. § 27. ἐμνησεύοντο revoca ἐμνήσευον. cf. § 29. μνησεύοντων. § 33. διπλασίονα ἀποισόμενοι τὸν μισθόν, in A est διπλασίονα ποιησόμενοι, quod natum esse apparet ex διπλάσιον ἀποισόμενοι: debuerat scribere οἷσοντες, nam μισθὸν φέρειν bene Graecum est, non ἀποφέρεσθαι. Deinde προσωπεῖον ἐπέθηκε, male pro περιέθηκε: paulo post pro τελευταῖον reponere τελευτῶν. § 34. οὐ πάντη, et hic scribe οὐ πάνυ τι.

Qui sequitur liber περὶ παρασίτου, de eo olim quam potui diligentissime egi, nunc unum tantum vitium arguam, quod adhuc nescio quomodo effugit in § 4. αἱ πονηραὶ χύτραι διακρούμεναι μὴ σαθρὸν ὑποφθέγγωνται, nempe ὑποφθέγγονται scribendum est, ne hic ipse locus sonet vitium. Ut apud EURIPIDEM scriptum est in *Phoenissis* vs. 92.

ἐπίσχεσ ὥς ἂν προὔξερευνήσω σίβον

μή τις πολιτῶν ἐν τρίβῳ φαντάζεται.

sic videbis et apud caeteros omnes et apud LUCIANUM μὴ illo sensu indicativum habere, ut 10, 16, 2. ὄρα μὴ τὸ ἐναντίον ἐστί, 52, 20. ὄρα μὴ τοῦτό φησι Τυχιάδης. 33, 83. οἱ δὲ ὑπώπτειον μὴ ἄρα ἐκ τῆς ἄγαν μιμήσεως εἰς τὴν τοῦ πάθους ἀλήθειαν ὑπηνέχθη, et alibi saepius. Ubicumque autem meluendi et cavendi notio subest coniunctivus est necessarius, itaque imperite FRITZSCHUS 52, 20. corrigebat ὄρα μή σοι μεταμελήσει pro μεταμελήσῃ.

In *Anacharside* 49, 1. ἐγχέλυες scrib. ἐγχέλεις, cf. § 28 et 9, 11, 2. § 16. προτέρων male pro πρότερον. § 25. τοὺς καὶ γυμ-

νοὺς ἂν φόβον ἐμποιήσοντας: quem tam saepe docti homines nimium patienter tulerunt solœcismum, ex hoc loco certatim sustulerunt reposito ἐμποιήσαντας. Magistelli Constantinopolitani decepti Codicum vitiis imbiberunt opinionem voculam ἄν cum futuris recte coniungi, quamquam non nesciebant eam rem cum Grammaticorum veterum doctrina pugnare: δ μὲν τῶν γραμματικῶν κανὼν οὐκ ἐπιτρέπει, παρὰ τοῖς ἀρχαίοις δὲ οὐκ ἄλγιστα παραδείγματα εὐρίσκεται, scribit magistellus in ΒΕΚΚΕΡΙ *Anecdolis* περὶ συντάξεως imperite nonnulla scriptitans p. 127. Si quem lubet videre ad quantas ineptias isti magistelli delabi potuerint, quantum inscitiae et socordiae in illis tum fuerit, qui alios Graecam linguam veterem docerent, inspiciat mihi istum περὶ συντάξεως libellum. Vel satis erit inspexisse vv. αἰτιῶμαι, ἀποδίδωμι, αἰτῶ, ἀφικνοῦμαι, ἀμαρτεῖν, ἀποκείρομαι et ἀφικόμην et pudebit, opinor, in posterum tali teste uti. ἀφικνοῦμαι, inquit, regit *genilivum*; nova et inaudita res est et absurda iis quidem, quibus quod fieri non potest nunquam esse factum videtur; at exemplo istam doctrinam confirmat. Nempe apud DIONEM CASSIUM libro XXXIX. [cap. 24] scriptum est, inquit, διαλιπὼν δὲ καὶ ἐς ἀναλογισμὸν τῆς τε ἑαυτοῦ ἀρετῆς καὶ τῆς τῶν ἐναντίων κακίας ἀφικνούμενος, quae satis est adscripsisse, et ex uno disce omnia. Et istae quisquiliae aetatem tulerunt nullum alium usum habentes quam ut ostendant quam stulti Grammatici illorum temporum fuerint et quam depravati iam tum Codices Veterum circumferrentur. quibus mendis illi ioculariter decipiebantur. Quidquid scriptum est, qualecumque est, habet fidem et nihil contra est in usu et ratione Graecitatis apud istos tam firmum et certum, quin convellatur si qua ex quo Codice scriptura afferatur legi contraria. Αἰτιῶμαι, teste et auctore ARISTARCHO Constantinopolitano, regit dativum, namque in *Epistola* PHILIPPI legitur αἰτιώμεθα ἀλλήλοις [DEM. p. 163, 14. ubi recte ἀλλήλους], et sic toto libro videbis eum ex manifesta corruptela insanam doctrinam haurire. De particula ἄν quid sentiat (et quid aequales senserint ex illo cognoscitur) iam praeinisisimus. »*Multa sunt exempla apud veteres, inquit, ubi particula ἄν adversus Grammaticum canonem cum futuris coniungitur*» deinde exempla adnumerat: Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Λεπτίνην· οὐκοῦν πρὸς πολλοῖς οἷς βλάβειν ἂν ὑμᾶς ὁ νόμος Φαί-

νεται. Locus is legitur p. 467: habemus superstitem meliorem codicem A, in quo est: οἷς βλάψειν ὑμᾶς ὁ νόμος φαίνεται, in caeteris est οἷς ἂν ὁ νόμος βλάψειν ὑμᾶς φαίνεται; deinde ex ISOCRATE ἐν τῷ περὶ Ἀντιδόσεως ἡγούμενος ἐκ τοῦ παραινεῖν τὴν τε διάνοιαν τὴν ἐκείνου μάλιστα ἂν ὠφελήσῃ καὶ τὸν τρόπον τὸν ἑαυτοῦ δηλώσειν. In ISOCRATE recte legitur μάλισ' ὠφελήσῃν. § 69. p. 342. Participii futuri cum ἂν coniuncti exemplum affert p. 128 ex ISOCRATE hoc: μετὰ μέλλοντος Ἰσοκράτης ἐν τῷ περὶ τῆς ἀντιδόσεως οὐχ ὥς οὐχ ἡδέως ἂν τινῶν μου καταψευσομένων, in ISOCRATE § 100 sincera et proba lectio est καταψευσαμένων. In eo scriptore, quo non habemus ullum emendatorem, (ut pauci sunt Codices praestantia et fide cum ISOCRATIS *Urbinate* comparandi) operae pretium est videre, ubi vera et antiqua scriptura perdurarit, ubi obscurata fuerit sed in integrum restituta, denique ubi perierit et in lucem vitamque revocanda sit. Emersit in *Philippo* § 92. φαίνονται κρατήσαντες ἂν. § 109. τὸν ἀξίως ἂν δυνηθέντα διαλεχθῆναι. § 110. τὸν λόγον ἡσθόμην διπλάσιον ἂν γενόμενον. § 135. ἴδοις δ' ἂν καὶ τῶν ἰδιωτῶν τοὺς ἐπικεικαστάτους [ὑπὲρ] ἄλλου μὲν οὐδενὸς ἂν τὸ ζῆν ἀντικαταλλαξαμένους (dele ὑπέρ), in *Panathenaico* § 135. τοῖς μὲν ἡδέως ἂν ἀκούσασιν. § 157. κρατήσασαι ῥαδίως ἂν αὐτοῦ. Intercidit sed postliminio rediit in *Areopagitico* § 12. πολιτείαν τὴν ὀρθῶς ἂν τοῖς πράγμασι χρησομένην, *Urbinas* χρησαμένην: in *Panathenaico* § 184. ἀποκτεῖναι δ' ἂν τολμήσαντας, idem liber male τολμήσοντας exhibet. In *Antidosi* § 7. εὕρισκον οὐδαμῶς ἂν ἄλλως τοῦτο διαπραξάμενος, idem διαπραξόμενος. Nihil auxilii est in libris in *Archidamo* § 62. ἐπίσταμαι γὰρ πρῶτον μὲν Ἀθηναίους — ὅτιοῦν ἂν ποιήσοντας (pro ποιήσαντας), ἔπειτα τῶν ἄλλων πόλεων ἔστιν ἃς ὁμοίως ἂν — βουλευσομένας (βουλευσαμένας), ἔτι δὲ Διονύσιον καὶ τοὺς ἄλλους δυνάσας προθύμως ἂν ἡμῖν ἐπικυρήσοντας (ἐπικουρήσαντας), et de *Pace* § 81. τὰ μὲν πικρότατα καὶ μάλισ' ἂν ὑμᾶς λυπήσονται παραλείψω, quo loco, si quo alio, sentiri potest quam absonum sit in ea re futurum, et quo iure in LUCIANO correxerunt ἂν ἐμποιήσαντας eodem olim ἂν λυπήσαντα ISOCRATI redditum oportuit. In § 34. ἄδηλον ὅποτε τις ἐπισὰς κοιμώμενον κατασπάσας ἀπὸ τῆς ἀμάξης φονεύσειεν, ridiculum est φονεύσειεν. Quid scriptum olim fuerit et quemadmodum sit Graece huius-

modi quid formandum Thucydides aperiet I. 2. ἄδηλον δὲ ὅποτε τις ἐπελθὼν καὶ ἀτειχίσων ἅμα ὄντων ἄλλος ἀφαιρήσεται, scribe illic ἀφέλοιτο et ridebis: itaque et LUCIANO Φονεύσει reddamus censeo.

In *Rhetorum Praeceptore* 51, 6. οἱ ἔπαινοι περὶ πᾶσαν αὐτὴν Ἔρωσι μικροῖς ἰοικότες πολλοὶ ἀπανταχόθεν περιπλεκέσθωσαν ἐκπετόμενοι, nemo haec intelligere potest, multo minus quod est in Codd. ABV. περιπλεκέσθωσαν προσπλεκόμενοι, resecto participio legerim περιπετέσθων (περιπετέσθωσαν). in § 20. οὐκ ἔχουσιν ὅπως ἀπισήσουσιν scribe ἀπισήσωσιν.

In *Philopseude* 52, 1. τὸ ψεῦδος περὶ πολλοῦ τῆς ἀληθείας τίθενται, sine sensu. BEKKER. πρὸ πολλοῦ quo nil proficimus, intelligerem περὶ πλείονος τῆς ἀληθείας. § 9. γραῶν μῦθοι, melius ὕθλοι. § 24. ἀντιλεγέτωσαν οὖν ἔτι, lege νῦν ἔτι. § 27. θάτερον τοῖν σανδάλωιν οὐ κατακαύσαιμι, corrige σανδαλίωιν — συγκατακαύσαιμι.

In *Baccho* 54, 1. αὐτίκα μάλα συμπατηθησομένου εἰ ἀντιτάξαιτο, requiro ἀντιτάξοιτο. Frequens hoc est in libris vitium, ut in XENOPHONTIS *Hellen.* III. iv. 15. γινώσκων ὅτι εἰ μὴ ἱππικὸν ἱκανὸν κτήσαιτε οὐ δυνήσοιτο στρατεύεσθαι, quod non minus vitiose dictum est quam εἰ μὴ ἱππικὸν ἐκτησάμεν (pro κτήσομαι) οὐ δυνήσομαι στρατεύεσθαι, itaque κτήσοιτο corrigendum. Recte DINDORF. ibid. VI. iv. 6. ἐλογίζοντο ὥς εἰ μὴ μάχοιντο ἀποσῆσοιντο αἱ πόλεις, emendavit μαχοῖντο, et sic in ARISTOPHANIS *Avibus* 759 legendum est αἶρε πλῆκτρον εἰ μαχεῖ pro μάχει. Tam proclivis hic error est, ut in ISOCRATIS *Trapezítico* § 9. νομίζων εἰ εἰσπλευσαίμην ἀποθανεῖσθαι scripserint pro εἰσπλευσοίμην, nihil curantes immanem barbarismum, quem tandem *Urbinas* expulit. Ibid. § 24. ἔλεγεν ὥς ὀλίγου χρόνου πειράσαιτο τὰ χρήματ' ἀποδοῦναι, et sententiam loci et Graecitatis usum violat πειράσαιτο pro πειραθείη, optime DOBREE πειράσοιτο. In ANTIPHONTIS oratione de caede Herodis § 50. ἠπίεστο ὅτι τότε παύσαιτο σρεβλούμενος ὅποτε εἴποι τὰ τούτοις δοκοῦντα, constituenda sic est sententia, ut scribatur παύσοιτο — ὅπταν εἶπη. Barbarismus est in STRABONE XV. p. 718 ἀποθανὼν δὲ ἀπαλλάξαιτο τῆς τετρυχωμένης ἀπὸ γήρως σαρκός, nam barbarum est ἀπηλλαξάμεν pro ἀπηλλάγην. Emenda ἀπαλλάξοιτο et ὑπὸ γήρως.

In *Muscae Encomio* 87, 3. ἡ κεφαλὴ λεπτότατα τῷ αὐχένι συνέχεται, corrigendum est λεπτοτάτῳ. Quam saepe in comparativis et superlativis adverbia et adiectiva male confundantur supra ostendimus, quibus duo alia exempla ex IAMBlicHI *vita Pythagorae* adiiciam in § 16. τὸν τε πρόσλοιπον εὐφημότατον πλοῦν διεξήνυσαν, imo vero εὐφημότατα et § 19. θεῶν θρησκείαν ἐντελεσάτην ἐκμαθών, corrige ἐντελέσατα. Paulo post τὸ οὐροπύγιον oscitanter a IACOBITZIO invectum BEKKERUS festinans relinquit pro τοῦροπύγιον. Caetera LUCIANI scripta quum satis diligenter in superioribus excusserim, nunc ad aliud quoddam genus observationum palaeographicarum transibo et primum de praepositionum quarundam siglis et compendiis disseram, quibus inter se temere confusis et permixtis magna vitiorum et mendorum caterva scriptores veteres invasit et etiamnunc obsidet, quae omnia non magno labore unusquisque tollet et sanabit, qui nixus observationibus palaeographicis certis et manifestis, Graecae linguae ingenium et naturam et dicendi usum ac proprietatem sana ratione et acuto iudicio ex locis incorruptis collectam et perspectam audebit vindicare et tueri adversus istorum omnium auctoritatem, qui librarii, correctores, scioli omne genus incredibili inscitia et levitate usi omnibus modis interpolaverunt monumenta antiquitatis, quorum ita demum fructuosa erit interpretatio, si eam, ut QUINCTILIANUS alicubi praecipit, *emendata lectio praecedet*, neque quidquam humano ingenio et rationi perniciosius reperiri posse arbitror, quam ea interpretari et sibi intelligere videri, quae quia sensu vacua sunt ab sano homine intelligi non possunt, et quia non possunt intelligi non debent explicari. Compendiorum et siglarum usus in codicibus est perantiquus et qui primi εἰς τάχος ἔγραψον, ut opinor, iam coeperunt illo modo operam compendifacere, unde olim nonnulla recepta sunt ab illis, qui εἰς κάλλος γράφειν dicebantur. Vidi Neapoli librum scriptum antequam Christus natus est ex Herculansenſi exitio servatum, in quo et alia huiusmodi inerant et compendium praepositionis πρὸς, cuius vestigia sunt in omnium librorum scripturis. Quis enim est scriptor Graecus, in quo non appareat πράττειν et προσάττειν confusa esse aut πράγμα et πρόσαγμα? In LUCIANO 47, 16. edebatur olim ἀνδράποδον εἶχε — μηδὲν αἰσχρὸν ὧν προσάξειεν

οϊόμενον. IACOBITZ ex Codd. ΑΤΥ. imperite recepit πράξειεν, quod bene BEKKERUS exturbavit. In THUCYDIDE locus est V. 90. δυνατὰ δὲ οἱ προὔχοντες πράσσουσι καὶ οἱ ἀσθενεῖς ξυγχωροῦσι, quem nemo capiet qui non BURGESSII, si bene memini, coniecturam προστάσσουσι probabit: haec autem si ubique confundi videbis, quid aliud causae esse dices quam neglectum compendiolum. Procedente tempore plures semper codices et tandem propemodum omnes a tachygraphis scribi coepti sunt, qui vetera compendia retinebant omnia: $\overline{\theta\sigma}$, $\overline{\alpha\nu\sigma}$, $\overline{\sigma\upsilon\nu\sigma}$, $\overline{\pi\eta\rho}$, ($\overline{\pi\rho\omega\iota\sigma}$, $\overline{\pi\rho\iota\sigma}$, $\overline{\Phi\iota\lambda\omicron\pi\rho\iota\sigma}$), $\overline{\mu\eta\rho}$, $\overline{\upsilon\sigma}$, $\overline{\sigma\eta\rho}$ ($\overline{\sigma\eta\rho\iota\alpha}$) $\overline{\pi\nu\alpha}$, $\overline{\epsilon\rho\sigma}$, ($\overline{\epsilon\rho\omega\sigma\alpha\iota}$ $\overline{\epsilon\rho\omega\mu\alpha}$), alia quaedam, pro $\overline{\theta\epsilon\acute{o}\varsigma}$, $\overline{\acute{\alpha}\nu\theta\rho\omega\pi\omicron\varsigma}$, $\overline{\omicron\upsilon\rho\alpha\nu\acute{o}\varsigma}$, $\overline{\pi\alpha\tau\acute{\eta}\rho}$ ($\overline{\pi\alpha\tau\rho\acute{\omega}\varsigma}$, $\overline{\pi\acute{\alpha}\tau\rho\iota\omicron\varsigma}$, $\overline{\Phi\iota\lambda\acute{o}\pi\alpha\tau\rho\iota\varsigma}$) $\overline{\mu\acute{\eta}\tau\eta\rho}$, $\overline{\upsilon\acute{\iota}\acute{o}\varsigma}$, $\overline{\sigma\omega\tau\acute{\eta}\rho}$ ($\overline{\sigma\omega\tau\eta\rho\iota\alpha}$), $\overline{\pi\nu\epsilon\upsilon\mu\alpha}$, $\overline{\epsilon\alpha\upsilon\rho\acute{o}\varsigma}$ ($\overline{\epsilon\alpha\upsilon\rho\acute{\omega}\sigma\alpha\iota}$, $\overline{\epsilon\alpha\upsilon\acute{\rho}\omega\mu\alpha}$). Nullum vidi unquam codicem aut codicis scripturas, ubi non aut haec ipsa apparerent, aut vitia hinc suscepta ut in errore antiqua manus pelluceret. Horum omnium certa est emendatio ut ridiculus sit qui non assentiatur. In AELIANI V. H. III. 26. dicitur rex *amans patriae* $\overline{\Phi\iota\lambda\acute{o}\pi\alpha\iota\varsigma}$, pro $\overline{\Phi\iota\lambda\acute{o}\pi\rho\iota\varsigma}$ i. e. $\overline{\Phi\iota\lambda\acute{o}\pi\alpha\tau\rho\iota\varsigma}$, ubi GRONOVIVS, qui ex ABISTARNETO affert simillimum $\overline{\Phi\iota\lambda\acute{o}\pi\alpha\iota\delta\omicron\varsigma}$ $\overline{\gamma\upsilon\nu\alpha\iota\kappa\acute{o}\varsigma}$ pro $\overline{\Phi\iota\lambda\omicron\pi\acute{\alpha}\tau\rho\iota\delta\omicron\varsigma}$, tamen abiicit certissimam emendationem, quia originem erroris non perspexerat. In ISAEI fragmento 3 legitur: ἡβουλόμεν μὲν, ὧ ἄνδρες δικασαί, μὴ λίαν οὕτως ἀγνοηθέντα πρὸς χρήματ' ἔχειν αἰσχροῦς ὥς τε τοῖς ἀλλοτρίοις ἐπιβουλεύειν καὶ δίκας τοιαύτας λαγχάνειν. admodum ridiculum vitium est in ἀγνοηθέντα: emenda Ἀγνόθεον, quod scriptum ΑΓΝΟΘῆΝ abiit in participium: facillimum erat τὸν ἀγνοηθέντα Ἀγνόθεον extrahere ex his latebris indicio HARPOCRATIONIS V. ἐπισημαίνεσθαι laudantis Ἰσαῖον ἐν τῇ πρὸς Ἀγνόθεον ἀπολογία. Eiusdemmodi errorum plena sunt omnia et in LUCIANO quoque sat magna est copia. Deinde tachygraphi pro qualibet terminatione paulo frequentiore notam quamdam certam assumerunt, formas litterarum complurium breviori ductu copularunt et pro certis denique verbis siglas sive notas certas ponere coeperunt. Praeterea vocales in scribendo omittunt et syllabas vocabulorum ultimas resecant a lectore supplendas, et multis aliis modis scribendi negotium accelerant. In his omnibus ita versabantur, ut quid esset scriptum aut significatum ubique liquido appareret, iis certe qui Graece scirent et hoc agerent, non indoctis scribis

et stupidis et alias res agentibus, quos in quoque libro saepe videre est ridiculum in modum notis tachygraphicis deceptos et compendiorum laqueis irretitos. De illa ingenti copia nunc paucas quasdam praepositiones delibabimus, in quibus male permutandis hallucinantur librarii et faciunt ut certa quae sint incerta videantur. Prima esto praepositio *πρός*, cuius ea est sigla usitatissima, quam Bastius in aes incidendam curavit in *Comment. Palaeogr.* Tab. II. 2 et 3. Qui siglam non norant sequioris aetatis scribae pro *πρός* dare solent *κατά*, *ἀπὸ*, *καί*, *ὥς*, quorum omnium notae non sunt admodum dissimiles, aut ubi praepositionem subesse intelligunt, quae sit autem praepositio sic notata ignorant, ponunt aliam quamlibet, quae sententiae utcumque accommodari posse videatur, imprimis *παρά*, *ἐπὶ* et saepissime *εἰς*, aut denique importunam notam plane negligunt et omittunt, unde *πρός* tam saepe sine vestigio interire solet. Ea fraus potest nonnumquam quamvis doctos et acutos lectores fallere, at saepissime deprehenditur, ubi *πρός* necessarium est et male desideratur, aut ubi *εἰς* apparet et *πρός* requiritur, aut pro *πρός* contra Graecorum consuetudinem alia quaevis praepositio comparet, aut vocula quaelibet, quae tam importuna est ac *πρός* est conveniens et aptum. Nonnumquam contrarius error committitur et *πρός* legitur ubi alia omnia scribi debuisse constet. His igitur omnibus certum emendationis paratum praesidium est, si uti scies et audebis. Inspice primum Codicum scripturas, unde quae diximus confirmantur: 9, 5, 2. *ἐς* — *πρός* permutari videbis, 10, 13, 5. *ἐπαινῶν πρὸς τὸ κάλλος*, alii *ἐς τὸ κ.*, quod verum est nam *ἐπαινεῖν εἰς τι* et *ψέγειν εἰς τι* constanter dicebant, numquam *πρὸς τι*. 11, 7. *πρὸς τὸ πρόσωπον ἀποπτύσας*, dicitur *εἰς τὸν κόλπον*, *εἰς τὸ πρόσωπον πτύειν*, *ἀποπτύειν*, itaque *εἰς* repone; 16, 20. *ἐς* — *πρός* — *ὥς*. 17, 4. *πρὸς ἐλευθερίαν ἀφαιρεῖσθαι*, non aliter quam *εἰς ἐλευθερίαν* ius et mos est dicere. ibid. § 9. male abundat in *χρῆσθαι πρὸς ὃ τι ἂν ἐθέλωσιν*. 18, 11. codd. *εἰσιόντες* — *προσιόντες*. 20, 52. in libris est *καί*, *πρός* et *ἐπὶ*. 20, 28. *πρὸς ἑμαυτόν* — *κατ' ἑμαυτόν*. 20, 29. *εἰς Κόρινθον* — *πρὸς Κόρινθον*. 32, 4. *πρός* — *εἰς*. 40, 19. *προσβιβάζη* — *ἐμβιβάζη* et *εἰς ἔπαινον* — *πρὸς ἔπαινον*. 41, 12. *πρὸς Φιλίαν* — *εἰς Φιλίαν*, et § 35. *πρός* — *εἰς*. 42, 25. *ἐς τὴν φυγὴν* — *πρὸς τὴν φυγὴν* et § 37.

εἰσέλθοιμεν — προσέλθοιμεν. 46, 3. πρὸς — εἰς. 58, 12. πρὸς ἔρωτα ἐμπεσεῖν, correximus εἰς. 60, 22. προσέμαθες — εἰσέμαθες, quod ne Graecum quidem est. 62, 6. προσήκουσι — καθήκουσι. 68, 24. πρὸς τὸ ὠφέλιμον — τὸ ὠφέλιμον. 74, 4. πρὸς — εἰς. In *Timone* 5, 9. ὀλίγον, alii ἐπ' ὀλίγον, lege πρὸς ὀλίγον. In *Veris Historiis* II. 27, 27, ὡς αὐτούς — πρὸς αὐτούς et § 43. ἐς — πρὸς confusa esse videbis et praeterea multis aliis locis et in *LUCIANO* et in caeterorum omnium libris scriptis. Incredibile dictu est quam saepe errores hinc olim suscepti nobis adhuc corrigendi supersint. Exempli ipse compluscula nunc expromam, ad quorum modum et rationem unusquisque caetera eiusdemmodi corriget, qui modo sentiat quid quoque loco usus dicendi requirat. *THUCYDIDES* IV. 22. μὴ ἐς τοὺς ξυμμάχους διαβληθῶσιν at dicitur semper διαβάλλειν πρὸς τινά, itaque πρὸς τοὺς emendandum. V. 4. ὁ δὲ Φαίαξ οὐκέτι ἐπὶ τοὺς ἄλλους ἔρχεται, Phaeax legatus veniebat, non hostis, itaque πρὸς τοὺς ἄλλους recipiendum est, quod in *Vossiano* codice est superscriptum. VIII. 109. πορεύεσθαι διανοεῖτο πρὸς αὐτούς, ὅπως μέμψηται — καὶ τὰς διαβολὰς ἀπολογήσεται, emenda ὅπως μέμψεται — καὶ πρὸς τὰς διαβολὰς ἀπολογήσεται. In *XENOPHONTIS Hellen.* III. i. 16. ἡξίου πρὸς τὰ τεῖχη δέχεσθαι, at hoc quidem non opus erat pelere, recte *DINDORF.* εἰς τὰ τεῖχη. *Contra* III. v. 2. οἱ μὲν δὴ δεξάμενοι τὰ χρήματα εἰς τὰς οἰκείας πόλεις διέβαλλον τοὺς Λακεδαιμονίους, scribe πρὸς τὰς οἰκείας πόλεις. *Ibid.* I. vii. 4. ἐπιστολὴν, ἣν ἔπεμψαν οἱ στρατηγοὶ εἰς τὴν βουλὴν καὶ εἰς τὸν δῆμον lege πρὸς τὴν βουλὴν καὶ τὸν δῆμον, una erat et eadem epistola, quam de more Praetores miserant ad *Senatum Populumque*, non in *Senatum* et in *Populum*. Deinde VII. v. 11. ἐπεὶ δ' ἐγένετο Ἐπαμεινώνδας ἐν τῇ πόλει τῶν Σπαρτιατῶν, quia hoc nunquam factum est, lege πρὸς τῇ πόλει. *Πρὸς* excidit V. i. 27. ὑπ' ἀθυμίας καὶ τῶν βραδυτέρων ἡλίσκοντο, supple πρὸς τῶν βραδυτέρων, et V. iv. 36. ὅπως γένοιτο τὸ ξενικὸν αὐτῷ, corrige προτγένοιτο. In *ISOCRATIS Panegyrico* § 11. πρὸς ὑπερβολὴν mutandum in εἰς ὑπερβολὴν, ut in *Euagora* § 25. πρὸς ὑπερβολὴν ex duobus optimis libris in εἰς ὑπερβολὴν est correctum. In *Oratione de Pace* § 20. fluctuant libri inter πρὸς εὐπορίαν ἐπιδώσομεν et εἰς εὐπορίαν et ἐπιδιδόναι εἷς τι multo usitatius est. Exciderat in ora-

lione περὶ τοῦ ζεύγους § 38. sed revocavit *Urbinas*. ANTIPHONTI nullus liber opem tulit *de caede Herodis* § 51. τὰ ἐξ Ἰσίου γε- νόμενα τοῦ Φεύγοντος ἐστὶ μᾶλλον ἢ τοῦ διώκοντος, significare debent haec verba τὸν Φεύγοντα μᾶλλον ὠφέλει ἢ τὸν διώκοντα, ipso ANTIPHONTE interprete in iis, quae continuo sequuntur, itaque supplendum est πρὸς τοῦ Φεύγοντος. Πρὸς τινος eo sensu apud omnes legitur: ut vitium eximiam producam locum unum XENOPHONTIS *Hellen*. VII. i. 17. σπονδὰς ποιησάμενος πρὸς Θηβαίων μᾶλλον ἢ πρὸς ἑαυτῶν, lege πρὸς ἑαυτοῦ. In ISAEI oratione III. § 62. εἰσαγγελθεῖς εἰς τὸν ἄρχοντα, quis punctum temporis dubitabit πρὸς τὸν ἄρχοντα recipere? In DINARCHO κατὰ Δημοσθένους § 36. vulgatur οἱ πολεμήσαντες τὴν πόλιν pro πρὸς τὴν πόλιν, et ex huiusmodi locis, qui satis multi sunt, collegerunt scilicet πολεμεῖν τινὰ dici posse! ibid. § 105. τὸν πρῶτον εἰσεληλυθότα πρὸς ὑμᾶς, concepta et solennia verba sunt in iudiciis Atticis εἰσελθεῖν εἰς τὸ δικαστήριον, εἰσῆλθον εἰς ὑμᾶς, librarii pro εἰς subinde πρὸς et ὡς dederunt sed casti- gandi sunt. In Aeschinis *Timarchea* § 168. vulgata lectio δι- εῖσῃλθον ὡς ὑμᾶς ex permultis libris in πρὸς ὑμᾶς correctae est, in oratione *de Falsa Legatione* § 22. συνετάξαμεν ἡμᾶς αὐτούς optime REISKIUS πρὸς ἡμᾶς αὐτούς, in *Cleíphonlea* p. 71. 6. ἤκον πρὸς ἡμᾶς μεθ' ὅπλων e codd. receptum est ἐφ' ἡμᾶς et 77, 37. ἐὰν μὲν τοίνυν πρὸς τὴν εὐφημίαν αὐτοῦ τῶν λόγων ἀποβλέπητε, duo codices εἰς τὴν rectissime. Nonnumquam verbum compositum eadem de causa praepositionem amittit; ut apud LUCIANUM 27, 25. permiscuntur προσιδόντων et ιδόντων et § 28. πρόσσελθών et ἐλθών, sic XENOPHONTI in *Hellen* IV. viii. 5. καὶ τοὺς μὲν ἰόντας ἀρμολαὶ φίλως ἐδέχοντο, τοὺς δὲ ἀπόντας μετεπέμποντο redde τοὺς μὲν προσιδόντας.

Unum scriptorem addam ex sequioribus. In PLUTARCHI vitis saepius πρὸς intercidisse animadverti, ut in *Themistocle* 3, ubi legendum μάλιστα δὲ πρὸς Ἀριστείδην, in *Pompeio* cap. 1. lege ὡς πρὸς τὸν Πομπηίου πατέρα, in *Pelopida* cap. 9. προσάσ- σων εὐθὺς ἤκειν αὐτόν, supple πρὸς αὐτόν. Denique in *Pericle* cap. 13. θαυμάζεται τὰ Περικλέους ἔργα πρὸς πολὺν χρόνον ἐν ὀλίγῳ γεγόμενα, requiro εἰς πολὺν χρόνον.

Secunda praepositio, quam ostendam formam saepe mutare, ἀπό est. Habet siglam sive notam, quam BASTIUS exhibet in

Tab. VI. 2. ἀπὸ βαρυτόνων et V. 18. ubi componit compendia, quibus ἀπό et ὑπό scribuntur. Compendiosum illud, quia forma quodammodo refert litteram ζ, factum est ut scribae dormitantes pro ἀπό scriberent ζ, ut apud SUIDAM v. ἴσσα in omnibus Codicibus est ἐπὶ τῶν ζλαχόντων pro ἀπολαχόντων. Ridemus homunciones, qui sic errare possunt, sed non levi detrimento idem error DEMOSTHENE affecit, quem videbo an castigare possim. Editor p. 49, 18. τῶν μὲν χρημάτων αὐτοὶ ταμίαι καὶ πορισταὶ γιγνόμενοι, τῶν δὲ πράξεων παρὰ τοῦ στρατηγοῦ τὸν λόγον ζητοῦντες, pessime corruptae Graecitatis est ζητεῖν ponere pro *peterē*, aut *poscere* ¹⁾; quid multa? emenda τὸν λόγον ἀπαιτοῦντες ut p. 308, 35. τῆς στρατηγίας ἔμ' ἀπαιτεῖς εὐθύνας, et p. 868, 5. ἐγὼ δ' εὐθύς λόγον ἀπῆτουν, et alibi. Nempe scriptura vetus ζαιτοῦντες pro ἀπαιτοῦντες causam praebuit errandi. Primum igitur ex compendii similitudine ἀπό et ὑπό sexcentis in locis inter se permutantur, quae res non multum damni peperisset, ni homines docti hinc opinionem inanem imbibissent perinde esse in multis utrum ἀπό an ὑπό scribatur. Utriusque enim praepositionis significatio et usus tam certis finibus sunt circumscripta ut numquam altera in alterius ditionem transrepere possit quin malum et fraus deprehendatur. Itaque nemo unquam dubius haerebit, qui utramque recte intelligat, utrum ἀπό an ὑπό sit relinendum an revocandum. Certa est ubique optio neque ulla permutatio per Graecitatis ingenium fieri potest. Scribis nihil horum perspectum est. Ut casus et fortuna fert ἀπό pro ὑπό scribunt aut contra. Passim utraque lectio in libris est: docti nescio quomodo nonnumquam vitium tollunt, saepius video conniventes, quasi nihil sit peccatum. Iam multa exempla supra passim indicavimus, plura ordine enumerabo. 8, 6, 4. τί γὰρ ὄν καὶ πάθοις δεινὸν ἀπὸ τοῦ πλάσματος pro ὑπό. 8, 9, 2. μαλακῶς ἀπὸ τῶν ὠδίνων ἔχει, leg. ὑπό. 9, 6, 3. Codd. ἀπ' — ὑπ'. 15, 20. ὑπ' ἀργίας — AB. ἀπ' ἀργίας. 16, 28. κυανός ἐστιν ἀπὸ τῶν σιγμάτων lege ὑπό. 24, 2. ἀπ' αὐτοῦ leg. ὑπ' αὐτοῦ. 27, 2. Codd. ἀπ' αὐτοῦ — ὑπ' αὐτοῦ. 34, 15. ναῦν ἀπὸ τοῦ ἀνέμου κατοικουμένην, imo vero

1) Non recordatus est huius usus BERNHARDY ad SUIDAM v. Δρύορες — ἐξή-
ται αὐτοῦς τροφήν, et infeliciter admodum ἐξήγας coniecit.

ὑπό. 40, 22. τοῖς ὑπ' ἐμοῦ εἰρημένοις, alii ἀπ' ἐμοῦ pessime. 41, 60. χωλὸς ἀπὸ τοῦ τραύματος, alii recte ὑπό. 52, 29. ἀπὸ τῆς τύχης, recte FRITZSCHE ὑπό. 61, 13. ὥσπερ ἀπὸ ἰυγγοῦ ἢ Σειρῆνος ἐλκόμενος, repone ὑπό. ibid. § 19. λίθινοι ἐγίγνοντο ἀπὸ θαύματος, scrib. ὑπὸ θαύματος. 62, 15 et 16. ἀπὸ Σκυθῶν — ἀπὸ Πάρθων bis emenda ὑπό, et § 25. ἀποπνιγεῖς ὑπὸ τοῦ γέλωτος, Cod. F. ἀπό. 67, 9, 3. ἐκλύομαι ὑπὸ τῆς ἀπορίας, Cod. F. ἀπό. 71, 14. ὑπὸ τῶν γραφῶν δείκνυται, Cod. D. ἀπό, et sic alibi persaepe videbis scribas in re manifesta caecutientes, quamobrem si quando ἀπό pro ὑπό scriptum videbis, quod frequentissime fieri solet, aut contra (quod rarius est) ὑπό pro ἀπό substitutum, noli existimare bonos scriptores nescio qua de causa pervulgatam dicendi viam deserere, sed scribarum levitatem et oscitantiam castiga. In HERODOTO IV. 78. πρὸς τὰ Ἑλληνικὰ μᾶλλον τετραμμένος ἦν ἀπὸ παιδεύσιος τῆς ἐπεπαίδευτο, ἀπό prorsus contrarium significat quam HERODOTUS dicit, corrige ὑπό. V. 2. τὰ μὲν δὲ ἀπὸ Παιόνων πρότερον γεγόμενα pessime pro ὑπό. Idem vitium recurrit VI. 98. τὰ μὲν ἀπὸ τῶν Περσῶν γεγόμενα τὰ δὲ ἀπ' αὐτῶν τῶν κορυφαίων, bis emenda ὑπό. Num quis enim existimat bene dici posse ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων λέγεται aut ἀπὸ μὲν τῶν ἐπαινεῖται ἀπὸ δὲ τῶν ψέγεται pro ὑπό? nemo hercle. Cum passivis enim ὑπό iungitur, nunquam πρὸς vel ἐκ vel παρὰ τινος, nunquam ἀπό. Itaque quum ποιῶ τοῦτο habeat passivum τοῦτο γίγνεται ὑπ' ἐμοῦ (non ποιεῖται (et εὔ, κακῶς ποιῶ τὴν πόλιν non aliam habeat passivam formam quam ἡ πόλις ὑπ' ἐμοῦ εὔ, κακῶς πάσχει (nunquam ποιεῖται), sequitur ὑπό in his non minus esse certum quam in illis. Pro οἱ σύμμαχοι λέγουσιν in usu est apud omnes notissima periphrasis, quam sexcenta verba admittunt, οἱ σύμμαχοι λόγους ποιοῦνται, cuius passiva forma est λόγοι γίγνονται ὑπὸ τῶν συμμάχων, non ἀπό, qui turpissimus soloecismus est et ubique invitis libris exturbandus. HERODOTO VII. 164. redde ὑπὸ δικαιοσύνης, pro ἀπό. THUCYDIDI I. 17. ἐπράχθη ἀπ' αὐτῶν οὐδέν repone ὑπ' αὐτῶν. III. 56. γινῶμαι ἀφ' ἐκάστων ἐλέγοντο restitue ὑφ' ἐκάστων. III. 82. τὰ ἀπὸ τῶν ἐναντίων λεγόμενα, scribe ὑπό. IV. 76. ἀπό τινων ἀνδρῶν ἐπράσσετο lege ὑπό, et 115. ὑπὸ τῶν ἐναντίων pro ἀπό. Similiter emenda eundem V. 17. προεπᾶνεσείσθη ἀπὸ τῶν Λακεδαιμονίων. VI. 28. μηνύεται ἀπὸ

μετοίκων τινῶν. VI. 52. ἐλέχθησαν τοιοῦδε λόγοι ἀπὸ τε ἄλλων κτέ. VI. 61. ἀπ' ἐκείνου ἐδόκει πραχθῆναι. VIII. 14. λεγομένων λόγων ἀπὸ τε τοῦ Χαλκιδέως καὶ Ἀλκιβιάδου. Id. 48. τῶν ἀπὸ Ἀλκιβιάδου πρassoμένων. Id. 68. ἀπ' ἀνδρῶν πολλῶν καὶ ξυνετῶν πραχθὲν τὸ ἔργον, in quibus locis quicumque senserit quam necessarium sit ὑπό, is eadem opera omnes eiusdemmodi errores confidenter ex caeteris removebit.

Diversa ratio est locorum, qualis est I. 10. ἀπὸ πάσης τῆς Ἑλλάδος πεμπόμενοι, ubi ὑπό depravaret sententiam, non enim dicit πᾶσα ἡ Ἑλλὰς ἐπεμψεν αὐτούς, sed ex omni Graecia copias esse collectas. Similiter VIII. 77. ἀπὸ τῶν τετρακοσίων πεμφθέντες qui dicuntur cap. 86. οἱ ἀπὸ τῶν τετρακοσίων πρεσβευταί, ut nonnumquam dicitur πρεσβευτῆς ἀπὸ τινος, neque tetigerim IV. 73. οὐδὲν ἀφ' ἐκατέρων ἐπεχειρεῖτο, quia significat ἐκατέρωθεν, ut in πολλοὶ ἀφ' ἐκατέρων ἔπεσον et similibus. Eadem confusio saepe in verbis compositis occurrit v. c. ἀποφθέγγονται in libris est pro ὑποφθέγγονται, et ὑποσάς pro ἀποσάς 27, 46. et aliis locis. Optime HEMSTERHIUS in 10, 6, 3. pro ἀποσφυγόντες emendavit ὑποσφυγόντες.

Compendiolum ζ, quo ἀπὸ scribitur, simillimum est alteri cuidam, quo κατὰ designare tachygraphi solebant, vid. BASTIUM Tab. XI. 4. ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους et VI. 13. τῷ κατὰ παράληψιν σχήματι. hinc ἀπὸ et κατὰ inter se permutantur, non magno malo, si quis longo usu noverit ubi ἀπὸ requiratur, ubi κατὰ sit necessarium, eaque inter se salva Graecitate permutari non posse. Aliquem de saxo dare praecipitem dicitur ῥίπτειν, ὠθεῖν τινά, βάλλειν, ἀφιέναι τινὰ κατὰ πέτρας non ἀπὸ πέτρας. Itaque vitii manifestus est locus LUCIANI 15, 48. ἄφες αὐτὸν ἐπὶ κεφαλὴν ἀπὸ τῆς πέτρας, et § 49. ἀπὸ τῆς αὐτῆς πέτρας καὶ οὗτος, utrobique κατὰ emendandum esse, si forte dubitas, demonstrabit tibi § 50. οὐκοῦν καὶ οὗτος κατὰ τῶν πετρῶν. Similiter 30, 6. ἱερόσυλον ἰδὼν ἀπὸ τῆς πέτρας ῥιπτόμενον emenda κατὰ. Apud STRABONEM in MENANDRI fragmento p. 452 corrige ῥῖψαι πέτρας κατὰ τηλεφανοῦς pro ἀπὸ, ut in THEOGNIDIS noto loco, quo saepe LUCIANUS utitur, vs. 176.

ῥίπτειν καὶ πετρέων, Κύρνε, κατ' ἡλιβάτων, et saepe apud alios. Simili modo peccatur in verbis compositis 27, 35. Codd. καταπεμφθείς et ἀποπεμφθείς habent et 54,

32. ἄπειμι et κάτειμι et δ, 10. κατέθηκαν et μεθῆκαν. nec dubitandum quin 72, 2. pro πανηγύριος ἀποδέξαι. reliquorum exemplo καταδέξαι scripserit quicumque istius libelli pater est; hinc etiam stabiliri potest quod 14, 24. pro ἀποτοξεύσω reposui κατατοξεύσω.

Sigla, quae κατὰ significat, nonnumquam a tachygraphis distinguitur duobus punctis ab ea, qua ἀπό scribebatur. Vide eius figuram in Scholiis LUCIANI a IACOBITZIO editis p. 73 et 259. ubi quae legere non potuerunt utcumque delinearunt. Lege p. 73. οὐδὲ τὴν περόνην εἰς κόρακα ἀναπαύων ἀλλὰ κατὰ τὸ ἔμπροσθεν συναγόμενος, et post pauca ὥτερ καὶ νῦν ὁ βασιλεὺς καὶ οἱ πατρίκιοι κατὰ τοὺς ἐφεσίους χρηματισμοὺς εἰώθασιν χρῆσθαι, et p. 259. τὸ μὲν γὰρ ἀσαφέστερον καταστήσεται τὸν λόγον, παρόσον τοῦ πράγματός ἐστι σημαντικόν, et μοχ τοῦτο γὰρ ἐστίν, ὥς καὶ φθάνομεν παραθέμενοι, et οὕτω γὰρ μετατιθέμενον εὐρίσκεται. Turpe est Codices describere velle, quum ne haec quidem tritissima expedire possis.

Interdum simili de causa ἀπό et ἐκ inter se confunduntur, ut novo exemplo apparet in 10, 19, 1. πὲ τοιγαροῦν, ὃ Δύσπαρι, οὐκ ἀφῆσα ἀπὸ τῶν χειρῶν, non a manibus sed e manibus, ἐκ τῶν χειρῶν, dicendum est, ut 41, 14. οὐκ ἀνῆκεν ἐκ τῶν δυνύχων, ubi requiro non remisit, sed dimisit ἀφῆκεν.

De παρά et περί millies confusis non est operae prelium dicere. Qua nota scribantur, quam simili, quam prope eadem, Bastius subiiciet oculis. Affatim est ubique exemplorum in scriptore quolibet, in quovis Codice, et in ipsa praepositione et in verbis compositis, adeo ut ubique sitne παρά an περί scribendum ex usu loquendi colligendum sit et singulorum locorum ratione, non ex librorum fide, quae inutilis est in ea re et Punica. Est hoc quoque genus errorum perfacile ad deprehendendum, quoniam παρά et περί nihil habent inter se commune et tam perspicuo quam certo discrimine sunt ubique diremta, modo quis animum suum superstitione liberare possit et plus tribuat iudicio incorrupto sanaeque rationi quam homuncionum commentis ex negligentia et errore natis. Aliud est, opinor, παρακαθῆσθαι τῇ ἐρωμένῃ; aliud περικαθῆσθαι et tamen ea confundi vidimus. Aliud est οἰαμβulare παρά τὴν θάλασσαν, aliud περὶ τὴν θάλασσαν, scribis, ut vidimus, nihil

subolet. παράπλους et περίπλους, παραπλεῖν et περιπλεῖν satis diversa esse putēs, scribae temere permiscēt. Insulani quidam 27, 37. commemorantur λησεύαντες τοὺς παραπλέοντας, bona pars librorum περιπλέοντας nobis obtrudit. In *Hellenicis* I. vi. 2. ὅτε παρεδίδου ὁ Λύσανδρος τὰς ναῦς ἔλεγε τῷ Καλλικράτῳ ὅτι θαλαττοκράτωρ τε παραδίδοι καὶ ναυμαχίᾳ νενικηκώς. ὁ δὲ αὐτὸν ἐκέλευσεν ἐξ Ἐφέσου ἐν ἀριστερᾷ Σάμου παραπλεύσαντα, [οὗ ἦσαν αἱ τῶν Ἀθηναίων νῆες] ἐν Μιλήτῳ παραδοῦναι τὰς ναῦς καὶ ὁμολογῆσαι θαλαττοκρατεῖν, qui sillum locorum non ignorat reperit περιπλεύσαντα, praeterea θαλαττοκρατῶν corrige et exrunge verba οὗ ἦσαν αἱ τῶν Ἀθηναίων νῆες, pueris fortasse necessaria, non iis quibus Xenophon haec scribebat. Τηρογνῶσι contra eadem de causa redire IV. 25. παραπλεύσαντες pro περιπλεύσαντες et IV. 56. παρέπλευσαν pro περιέπλευσαν. In eodem Xenophonis opere IV. v. 6. Agesilaus καθήμενος ἐπὶ τοῦ περὶ τὴν λίμνην κυκλωτεροῦς οἰκοδομήματος ἐθεώρει πολλὰ τὰ ἐξαχόμενα, ingens oportet fuisse aedificium, si περὶ τὴν λίμνην exstructum fuerit, at tu lege παρὰ τὴν λίμνην, et eodem modo ubicumque παρὰ necessarium esse intelliges περὶ τῶν et contra. Tertia origo erroris est ubi π supra scripto ε expletur περὶ, quum nihil amplius quam πε scriba voluerit dare. Insigne exemplum huius rei est in Iamblichi vita Pythagorae § 258. προσποιούμενος μὲν ἐξητακέναι τὰ τῶν Πυθαγορείων ἀπόρητα, περιπλακεῖς δὲ καὶ γεγραφὼς ἐξ ὧν μάλιστα αὐτοῖς ἤμελλε διαβάλλειν, absurdum est, ut vides, περιπλακεῖς, pro quo Codex Medicus mihi obtulit πεπλακώς, in quo πε scriptum est, ut diximus, et ὡς nolo compendio. Alia exempla ex aliis ubi commodum erit exponiam.

Quemadmodum παρὰ et περί passim confundi videbis, sic πρὸς et πρὸς, ἐκ et εἰς, ὑπὸ et ὑπέρ, ἐν et σύν, ἐπὶ et περί, δι et ἐξ in nullo non libro scripto editove negligenter permutari animadverteas, saepius correcto errore, saepe corrigendo. In his omnibus ubicumque aliena praepositio genuinam expulit Graecitati vulnus infligitur et in multis graviter et turpiter dicendi usus violatur aut locutionum Graecarum ingenio et naturae vis infertur. Parata igitur ubique medicina est si uti voles et audebis, spreta auctoritate testium, qui neque inter se neque sibi met ipsi satis constant. Quis ferat, ut hoc

utar, in DIONYSIO HALIC. VIII. 18. Φθάνει πρὶν ἐπιρραχθῆναι τὰς πύλας ἐκβιασάμενος εἰς τὸ τεῖχος pro εἰσβιασάμενος, aut III. 51. ἐκβεβληκότας εἰς τὴν Ῥωμαίων γῆν pro εἰσβεβληκότας? idem aequissimo animo, credo, feret in ATHENARI EUBULO p. 36. c. εἰσπιόντες (κύλικα) pro ἐκπιόντες PORSONI. Ὑπέρ bis in LUCIANO pro ὑπό irrepsit cum sententiae exitio 17, 40. ὑπὲρ τοῦ μηδὲν χρήσιμον εἰδέναι et 20, 34, ὑπὲρ τοῦ μὴ πεπειρᾶσθαι ἄλλου ἀνδρός, utrumque locum occupavit emendare BEKKERUS. Duo praepositionum paria addam quas permutari in libris videbis κατὰ et μετὰ, ἐν et ἐπὶ. Quae sit forma praepositionis κατὰ, quae minus oculato et incogitanter describenti speciem praepositionis μετὰ videatur referre BASTIUS ostendet in *Comment. Palaeogr.* p. 285. Cur ἐν videatur scriptum esse ubi ἐπὶ scriptum sit vel contra, aperiet tibi idem p. 742. Omnino utilissima sunt quae BASTIUS de omni hoc genere scripsit et verissima, adeo ut non meminerim me BASTIUM unquam in palaeographicis videre errantem. Diu et multum in his versatus certa et explorata sibi delibare solet ut errori non detur locus. Nihil in illo desiderarem si tantum ingenio quam arte valeret et sese ex sordibus et nugis Graeculorum aliquando expedire potuisset. Nunc totus in illis quisquiliis ineptissimorum hominum ¹⁾ immersus non potuit erigere animum ad illorum emendationem, quorum causa etiam istos cognoscere non dedignamur: si quando in illis facit correctionis periculum perimbecilla solet parere, in istis solis sollers et felix, quos alto supercilio fastidiremus, nisi ad veterum intelligentiam et κρίσιν egregia subinde praesidia suppeditarent. Si quis critica facultate eximia praeditus et in Antiquorum crisi multum exercitatus BASTII praestantissimas observationes lectissimis exemplis veterum confirmare et ornare volet, is profecto hanc litterarum partem, quae nunc iacet et friget, quia a paucissimis cognoscitur, in clara luce ponet et ardentia multorum excitabit

1) Non credo umquam in terris magis nugatorium et futile fuisse hominum genus, quam qui Constantinopoli aut in monasteriis veteres interpretabantur. Fuit qui HERODOTUM et THUCYDIDEM legens hanc quaestionem serio poneret: διὰ τί Θουκυδίδης ἔχων τὸ ὄνομα ἀπὸ τοῦ θ' ἢ' (δατώ) συνεγράψατο ἱστορίαις, ἢ δὲ Ἡρόδοτος ἔχων ἀπὸ τοῦ η' θ' (ἰνία), quae BASTIUS tractavit p. 930.

studia, in quibus nunc ea facultas consopita est, aut qui sine duce in tenebris errantes incerta et caeca pariunt et multo labore et aerumnis frustra exantlatis id nimis saepe afferunt ἔπερ ἄρρητον ἄμεινον. Ubi quis aut ex codicum assidua lectione aut ex BASTII observationibus didicerit et oculis suis contemplatus sit, quam sint similes ac prope iidem litterarum ductus, quibus *μετά* et *κατά* saeculo XI, XII, XIII et serius etiam a Graecistachygraphis scriberentur, idque in variarum scripturarum acervis passim apud scriptorem quemlibet viderit confirmari, quomodo quaeso dubitare et haerere poterit, si quando *κατά* apparebit, ubi non est controversia quin *μετά* requiratur vel contra? In LUCIANO 38, 45. fluctuant libri inter *καθημέραν* et *μεθημέραν* (nam sic scribae praepositiones solent cum suo nomine in scribendo coniungere, vid. BASTIUM p. 795), quae non possunt umquam confundi ab eo, qui quod scribat intelligit, nam hoc *interdiu* significat, illud *quotidie*; itaque ubi ita dicitur: *iuvenis postquam strenue per totum diem palaestrae et litteris operam dedit, sub vesperam cibum capit et ἡδίους ὕπνους καθεύδει τοῖς μεθ' ἡμέραν καμάτοις ἐπηρεμῶν ἐπίφθονον*, quid eo facias qui *καθημέραν* oscitanter supposuerit? Magnus erit Apollo, qui in iisdem verbis capere possit quid sit ἐπίφθονον: namque non esse *invidenda voluptate*, ut Interpreti visum est, non puto serio demonstrandum. ἐπὶ χρόνον vulgata lectio erat, quae ex novis codd. sic reficta est et quantocytus revocanda, ut egregius adolescens *brevem* somnum capere dicatur. Eadem de causa tam saepe *κατ' ὀλίγον* et *μετ' ὀλίγον* permiscentur, quamquam facile discerni possit utrum *paulatim* an *mox* sententia postulet, ut in *Timone* 5, 4. *κατ' ὀλίγον Κρόνον σε ἀποφαίνουσι παρωσάμενοι τῆς τιμῆς*, ubi ἀποφανοῦσιν a STRUVIO accipiendum et *μετ' ὀλίγον* scribendum esse apparet. 33, 7. εἶσει γὰρ *κατ' ὀλίγον*, imo vero *mox* scies, *μετ' ὀλίγον*, quod vidit FRITZSCHE. 66, 40. πάντα *κατ' ὀλίγον* ἀπορρεῖ, imo vero *brevi* post mortem, *μετ' ὀλίγον*. Eodem modo 25, 51, ὅταν τις ἀκροώμενος οἷηται ὁρᾶν τὰ λεγόμενα καὶ μετὰ τοῦτο ἐπαινῇ, quod BEKKERUS praecepit *κατὰ τοῦτο* et vera est correctio et evidens, neque quisquam dubitabit 10. 2, 1. pro *κατάσῃσον* a SCHAEFFERO *μετάσῃσον* accipere.

Denique ἐν et ἐπί describentium socordia miscuit 9, 6, 2.

πολλὴν ἔχει τὴν διατριβὴν ὑπάγειν τοὺς ἵππους τῇ ζεύγλῃ καὶ τὸ ἄρμα ἐπισκευάζειν, namque ἐπισκευάζειν est reficere, requirimus ornare ἐνσκευάζειν. Eadem opera in *Hellenicis* VII. II. 18. ἀγοράσαντες δὲ καὶ ἐπισκευασάμενοι ὅποσα ἰδύναντο ὀποζύγια emenda ἐνσκευασάμενοι, et in *Ecclesiast.* 1147.

τὸ δεῖπνον αὐτοῖς ἐστὶν ἐσκευασμένον.

pro ἔς' ἐνσκευασμένον. In *Nigri*no 5, 21. pro γελαῖν ἐν τοῖς γενομένοις optime HENSTERHUSIUS ἐπὶ τοῖς restituit. 53, 9. codd. ἐν — ἐπὶ. 57, 14. ἐπὶ τῇ Πρικίλῃ διατριβῇ ridiculum est pro ἐν. 45, 17. Codd. ἐν Ἰλίῳ — ἐπ' Ἰλίῳ, ut alibi confunduntur ἐν Δηλίῳ — ἐπὶ Δηλίῳ. 66, 17. βασκαίνειν ἐπὶ ταῖς κοιναῖς εὐτυχίαις, alii meliores ἐν ταῖς. Eadem opera corrige 65, 9. ἐπίπνοια pro ἔμπνοια, et 10, 29, 2. ἐν Τρωτὶ δικασαῖς pro ἐπὶ, quia ἐπὶ δικαστοῦ saepe dicitur (inspice omnino 32, 57.) ἐπὶ δικασῇ nunquam. Quis nunc in *Hellenicis* VII. II. 8. οἱ μὲν ἐπὶ τὸ τεῖχος, οἱ δὲ καὶ ἔξωθεν ἔτι ἐπαναβαίνοντας ἐπὶ ταῖς κλίμαξις ὄντας ἔπαιον, scribat ἐπὶ ταῖς κλίμαξις pro ἐν ταῖς κλίμαξις, praeterea rescribe ἔτι ἀναβαίνοντας, nam ΕΠ ex ΕΤΙ natum esse perspicuum est. In *Herodoto* V. 53. pro ἐπ' ἡμέρῃ scribe ἐν ἡμέρῃ. *Thucyd.* IV. 55. τοῦ ἐπὶ τῇ νήσῳ πάθους lege ἐν τῇ νήσῳ. In *Isocratis Plataico*. § 53. φιλοτιμεῖσθαι μὲν ἐπὶ τοῖς τῶν προγόνων ἔργοις, *Urbinas* male ἐν τοῖς, (recte omnes *de Pace* § 41). In eiusdem oratione πρὸς *Καλλίμαχον* § 9. καθίζων ἐπὶ τοῖς ἐργαστηρίοις scribendum ἐν τοῖς, ut in *Aristophanis Pluto* vs. 337.

καίτοι λόγος γ' ἦν νῆ τὸν Ἡρακλέα πολὺς

ἐπὶ τοῖσι κουρείοις τῶν καθημένων,

necessarium est ἐν τοῖσι κουρείοις, quemadmodum in *Lysia* XXX. 30. ἐν τοῖσι δικαστηρίοις, pro ἐπὶ est rescribendum. Recte in *Hellenicis* VII. I. 45. ὡς τῆς πολιτείας ἰσομένης ἐν τοῖς ἴσοις καὶ ὁμοιοῖς *Dindorfius* certam *Wiskii* correctionem recepit ἐπὶ τοῖς ἴσοις, ut in § 1 et 13. optime servatum est. Finem faciam in loco ridiculum in modum corrupto ubi ἐπὶ male inieperit I. VII. 32. εἰς τῶν στρατηγῶν ἐπὶ καταδύσης νεὼς σωθείς, namque ἐπὶ cum salute hominis conciliari non potest, qui ἀπὸ καταδύσης νεὼς servari potuit, ἐπὶ καταδύσης νεὼς necem non potuit effugere.

Habet hoc diligens observatio mendorum, quae librarii fun-

dere solent, ut si memineris quod malum quo remedio sanatum, quod vitium qua origine natum fuerit, parata sit certa medicina, si quando in idem vitium incideris. Insignis saepe est et mirifica errorum constantia et analogia peccandi, quam qui longo usu ex multis exemplis habet perspectam certas saepe emendationes ex depravatis scripturis nullo negotio eliciet et eadem opera infirmiores et meticulosos philologos confirmabit scrupulumque eximet, ne quid contra librorum fidem incon-sultius moveatur, namque libris ipsis auctoribus haec emendata esse fatebuntur. Dedi iam passim huius rei specimina, quibus pauca quaedam adiciam, usus lectionibus codicum LUCIANI ad eximenda vitia aut plane eadem, aut paene gemella, ex aliorum scriptis, in quibus sola vitiosa lectio superest, quum in Luciani et novicia labes et vetus vera lectio una ad nos pervenerint. In LUCIANO legitur 2, 1. βόρβορος τις παρὰ μικρὸν, pars codicum βάρβαρος τις: eadem varietas est in *Vepris* vs. 259. Com- pone cum his fragmentum SIMPLICIS apud POLLUCEM IX. 49.

γενὴν δ' ἔδυμεν ψαλίδα κοῦκ ἀβάρβαρον.

et statim intelliges poetae ἀβόρβορον esse reddendum. In *Timonae* 5, 52. οὐ καθαρῶς ἀλεύθερος οὐδ' ἄσος ὦν, in *Parisino* codice est αὐτός pro ἄσος, eaque saepissime confunduntur. In *Oeconomiais*, quae inter libros ARISTOTELIS circumferuntur, cap. iv. passime vulgatur μὴ εἶναι πολίτην ὃς ἂν μὴ ἐξ αὐτῶν ἀμ- φοτέρων ἢ pro ἄσων. Turpissimum quod in hoc genere vidi apud STOBAEUM est in *Eclog. Phys.* I. 38. in fragmento MOSEONIS vs. 27.

αὕτη δ' ἐπυργώσαντο καὶ περισκεπεῖς
ἔτευξαν οἶκον.

pro ἄσῃ δ' ἐπύργωσαν τε, quod VALCKENAEIUS emendavit. Quod RADHAMUS in praefat. ad EURIP. *Iphig.* in *Taur.* p. 9. corrige- bat μὴ σαι τύρακνος λαμπρὸς ἀξ ἄσοῦ Φανῆ, pro ἐξ αὐτοῦ, prae- scripserat PIRROX. in *Verisim.* p. 37. Apud DIONYSIUM HALIC. X. 1. τούτων δὲ (τῶν δικαίων, iuris) τὰ μὲν πολλὰ τοῖς ἐπιτρό- παις σῶν ἀρχόντων ἀριστὴν ἐπιδεικνυμένων ἀνάλυθα ἦν ἐπὶ τὰς ἀρχάς, κομιδῇ δὲ ὀλίγα τινα ἐν βίβλοις ἱερῶς ἦν ἀποκείμενα, ἃ νόμων εἶχε δύναμιν, ὧν οἱ πατρίσιοι τὴν γνῶσιν εἶχον μόνοι διὰ τὰς ἐν αὐτῇ διατριβάς. optime Valicanus ἐν ἄσει, praeterea emenda τοῖς τρόποις pro ἐπιτρόποις et ἀποδεικνυμένων pro ἐπι- δεικνυμένων et exproge emblemata ἐπὶ τὰς ἀρχάς.

In *Prometheo* 7, 7. in aliis est *δυσόμεθα* μικρὸν ὕστερον, in antiquissimo B. *εἰσόμεθα*, quod receptum est. Affini errore in *Dialogis Mortuorum* 10, 23, 3. πῶς δὲ κακείνη προσήσεται σε; pars Codicum προσόψεται exhibet. Hinc HERODOTO subveniri potest graviter laboranti IV. 119. ἦν μέντοι ἐπὶ καὶ ἐπὶ τὴν ἡμετέραν ἄρξην τε ἀδικέων καὶ ἡμεῖς οὐ πεισόμεθα, scriptum olim fuisse pulo οὐ ποψόμεθα id est οὐ περιοψόμεθα, et nihil supererit difficultatis.

In *Charone* 12, 9. ἐλασεῖοντι ἐπὶ Λυδίαν ἔοικεν, optimus A. male ἐλάσσοντι dedit, non infrequenti errore, ut in THUCYDIDE VIII. 89. est ἀπαλλάξειν pro ἀπαλλαξείειν, quod perlucet e verbis Scholiastae ἀπαλλακτικῶς ἔχειν. vid. PIERIS. ad MORRIDEM p. 14. Illud ipsum verbum XENOPHONTI reddendum esse censeo in *Anabasi* VII. 1. 4. Ξενοφῶν δὲ εἶπεν αὐτῷ ὅτι ἀπαλλάξειτο ἤδη ἀπὸ τῆς στρατιᾶς καὶ βούλοιτο ἀποπλεῖν, lege ἀπαλλαξείοι τε ἤδη κτέ.

In *Hermolimo* 20, 76. τὰς μὲν γὰρ ὑποσχέσεις ἀκούω θαυμασὰς τινὰς, ἡλίκᾳ εὐδαιμονήσουσιν οἱ ἐς τὸ ἀκρότατον ἐλθόντες, verissima est GRAEVII emendatio ἡλίκᾳ pro ἡνίκᾳ, quod quamquam sensu vacuum est tamen omnes libros obsidet. Eadem labes DEMOSTHENIS locum infecit de F. L. p. 387, 16. οὐκ ἐδύνασθε κακῶς ἡνίκᾳ ἐβούλεσθε ποιεῖν ἐκεῖνον, ubi ἡλίκᾳ legendum, quod egregius Parisinus S frustra obtulit, et vel invitis libris omnibus erat restituendum.

In 25, 28. recte editur ὁρῶν Μαλχίωνα τὸν Σύρον σκάρους παμμεγέθεις ἀξίους ὠνούμενον, bene et Ἀττικισί posuit LUCIANUS ἀξίους pro εὐώνους, ut apud Veteres constanter τίμιος et ἄξιος de rerum pretiis opponuntur. Graeculi quid esset ἀξίους non satis capiebant: itaque rodere hanc scripturam et interpolare coeperunt, stolide ut omnia. Eradunt ῥ ut ἀξίου esset vili pretio, eaque est lectio in Codd. G D E, caeteri ἀξίους servarunt. Multo etiam peius in simili re isti mulcarunt locum in libro de puerorum educatione in PLUTARCHI *Moralibus* p. 5 c. Sunt, inquit, qui adulteria et libidinem morte venalem appellant, φιλοσόφῳ δὲ ὁμιλήσαντες οὗτοι οὐ τοῖς ἴσοις (lege οὐ τοιούτοις ἴσως) πράγμασιν ἑαυτοὺς ἂν καταπειθεῖς παρέσχοντο, καὶ τό γε παράγγελμα τοῦ Διογένηος ἔμαθον ἂν ὃς φορτικῶς μὲν τοῖς ῥήμασιν ἀληθῶς δὲ τοῖς πράγμασι παραινεῖ καὶ

φησιν· Εἴσελθε εἰς πορνεῖον που, ἵνα μάθῃς ὅτι τῶν ἀναξίων τὰ τίμια οὐδὲν διαφέρει. Vel hic unus locus argumento esse poterat non esse PLUTARCHI hunc librum, a cuius moribus ista sapientia prorsus abhorret, sed extrema pars loci sensu vacua et prorsus absurda est, nisi quis forte capere potest quid sit: *ut discas nihil res honestas ab indignis differre*. Lepida est WYTTENBACHII annotatio: *videtur praeceptum a quodam auctore diserte traditum ac per εὐθυρρημοσύνην gravitate oratoria involvere voluisse itaque perspicuitati obsuisse*. Sic nihil erit ad animos commovendos minus idoneum quam *oratoria gravitas*. Si interpretationem emendata lectio praecessisset, non fuisset aliud praeceptum ad intelligendum facilius. Emenda: εἴσελθε εἰς πορνεῖον, παῖ, ἵνα μάθῃς ὅτι τῶν ἀξίων τὰ τίμια οὐδὲν διαφέρει: τὰ τίμια sunt quae magno constant, quibus τὰ ἀξία opponuntur. Pro που legendum esse παῖ confirmabit DIOGENES LAËRTIUS VII. 88 et 89. ubi ἐπ' οἶκημα παιδίσκης olim putabant significare *ad ancillae domum*, sed est idem quod DIOGENES uno verbo πορνεῖον appellat.

In *Rhetorum Praeceptore* 51, 12. αὐτοθάϊδα τὴν κωμικὴν μιμησάμενος, librarii concoquere non potuerunt αὐτοθάϊδα, (quod dictum est ut αὐτοβορέας, αὐτοηρακλῆς, alia) itaque plerique dederunt αὐτὸς θάϊδα: ad idem exemplum emendaverim PLATONIS *Menexenum* p. 245 D. αὐτοὶ Ἕλληνες οὐ μίξοβάρβαροι οἰκοῦμεν, ubi olim venuste αὐτοέλληνες scriptum fuisse arbitror.

In *Philopseude* 52, 34. οὐ καθαρῶς ἐλληνίζοντα libri omnes necessariam negationem omittunt, quam primus editor supplavit de suo, probantibus merito caeteris omnibus. Saepius quam credas librarii οὐ neglexerunt addere, ut in ISOCRATIS *Archidamo* § 33. in omnibus libris est διὰ πλεονεξίαν ποιούμεθα τὴν εἰρήνην, necessarium οὐ ποιούμεθα tandem unus Urbinas dedit. Similiter in *Antidosi* § 318 et aliis locis: quamobrem si quando οὐ deesse apparebit noli reformidare veterum membranarum auctoritatem, aut librorum omnium consensum revereri, sed quod opus est confidenter restitue. Dabo duo exempla: in PLATONIS *Phaedone* p. 59 C. τί δέ; Ἀρίσιππος καὶ Κλεόμβροτος παρεγένοντο; — οὐ δῆτα. ἐν Αἰγίνῃ γὰρ ἐλέγοντο εἶναι; et sana ratio docet et Graecae linguae ingenium emendandum esse οὐ παρε-

γέγοντο; nam qui ita quaerit Echecrates miratur eos non nominari inter eos, qui Socrati morituro adfuissent, et οὐ δῆτα melius respondebitur si οὐ praecesserit. Quam velus hoc mendum in PLATONIS Codicibus inoleverit apparet ex DUMETRII libello περὶ ἑρμηνείας § 288. GORLL., sed vera scriptura antiquius nihil est. In HERODOTO VI. 82. τὴν δὲ οὐδὲ αὐτὴν φάναι διαγινώσκειν, εἰδυῖαν μὲν καὶ τὸ κάρτα λέγειν ταῦτα, βουλομένην δέ, εἰκὼς ἀμφοτέροι γενοῖατο βασιλέες, locus ex impedito et inconcinno expeditus erit si suppleveris οὐ βουλομένην δέ, et sic εἰκὼς more Graecorum positum erit, quod nunc soloecus ex βουλομένην videtur suspensum.

Addam unum tantum: in libro *de Calumnia* 89, 2. libri confundunt ἔρχεται et ἔρχεται pervulgato errore, qui tamen subinde lectores et editores impune ludificatur. In DIONYSIO HALIC. I. 85. νῦν ἔρχομαι διηγησόμενος manifesto soloecum est pro ἔρχομαι, quod duo optimi libri suppeditant *Vaticanus* et *Chisianus*, sed sine libris ab unoquoque poterat corrigi. In re tam certa quam nota miror quomodo in PLATONIS *Ionē* doctos homines turpis soloecismus fugerit p. 533 c. καὶ ὁρῶ, ὃ Ἴων, καὶ ἔρχομαι γέ σοι ἀποφαινόμενος ὃ μοι δοκεῖ τοῦτο εἶναι, nihil certius est quam legendum ἔρχομαι γέ σοι ἀποφανόμενος. Quamquam ἔρχομαι erat olim vulgata lectio tamen doctis nil suboluit. φαίνω et φανῶ, φαίνομαι et φανοῦμαι et similia omnia quam frequenter scribae permiscuerint saepe ostendimus, et novo exemplo hanc partem concludemus: ubicumque futurum ὀδυροῦμαι in veterum libris apparebat Graeculi ὀδύρομαι substituere solent, ut ἀγγέλλω pro ἀγγεῶ, σέλλομαι pro σελοῦμαι, αἰῶ, et in quibus etiam proclivior error est μένω, κρίνω, ἀμύνω caesi. pro μενῶ, κρινῶ, ἀμυνῶ. In LUCIANO 10, 23, 2. μετ' ὀλίγον ὀδυρούμενον optimi libri vitiose ὀδυρόμενον. Peius etiam 15, 15. ad unum omnes servant τοῦ μὲν γελασόμενου — τοῦ δὲ ὀδυρομένου, pro ὀδυρουμένου. Quis igitur in ISOCRATE πρὸς Κκαλλίμαχον. § 35. οἶμαι δ' αὐτὸν ὀδύρεσθαι τὴν πενίαν — καὶ λῆξιν ὥς δεινὰ πείσεται, dubitabit ὀδυρεῖσθαι corrigere, et ubicumque in simile vitium incidet eodem remedio, quod saepissime profuit, de novo uti?

CAPUT X.

Venio nunc ad novum observationum genus, quod pertinet ad expellenda additamenta, interpretamenta et cuiuscunque-modi emblemata, quae correctores et lectores invitis scriptoribus obtrudere solent. Nullus scriptor Graecus aut Romanus non est passim istiusmodi mendis et maculis inquinatus et op-pletus, quemadmodum nullus propemodum est liber scriptus, in quo non appareat illa annotandi, supplendi, corrigendi, in-terpretandi consuetudo, qua Veteres omnes inter legendum ute-bantur. Ut cuiusque animus lectione commovetur, ita in mar-gine appingit καλῶς, ὠραῖον, Φρονίμως, ἀσεῖτον, aut aliquid huiusmodi quo lecta probet; nonnumquam et indignabundus obloquitur scriptorí et quasi cum eo colloqueretur reponit ali-quid vel cum convicio¹⁾, aut quod legit cum suis temporibus comparat et querelam apponit²⁾, denique omnibus modis ut inter legendum animus affectus fuerit, paucis in margine ad-scribit. Alias toti sunt in interpretatione verborum et senten-tiarum, vocabulis antiquioribus et obsoletis adscribunt nova et nota, quibus praesens aetas uteretur; si quid obscurius scri-ptum videtur interpolando expediunt scilicet; si quid est arguta brevitate dictum, de suo suppleant aliquid; si qua est ellipsis elegantior ita explere videbis, ut magistris videtur; si quod no-men, si qua res paulo minus nota commemoratur, paratum est interpretamentum. Denique ubi scriptura laborat incredibili audacia et temeritate grassantur et ὅ τι κεν ἐπ' ἀκαιρίμων γλῶσ-

1) EURIPIDES Oresten dicentem facit in cognomine Tragoedia vs. 547.

ἄνεν δὲ πατρὸς τέκνον οὐκ εἶη ποτ' ἄν.

in Codice quodam additur:

ἄνεν δὲ μητρὸς πῶς, καθαρμ' Εὐριπίδῃ;

et saepe monachi IULIANUM et LUCIANUM conviciis insectantur: non rara sunt ὧ κατάρατε, ὧ κάθαρμα, ὧ ἀλιτῆριε, ὧ μιαιφί, ὧ γόης, ὧ μάταιε, ὧ κύν, quibus piaë animae in secus sentientes debacchantur. Sic in Scholio, quod Editor legere non potuit sed utcumque ductus litterarum delineavit p. 217, le-gitur: κῑον, πῶς σολοικίζων τῦν οὐκ ἔγνωσ τὸν κορυφαώτατον προφίρων;

2) Sic monachus in Scholio ad LUCIANUM p. 94. monachorum suae aetatis et episcoporum mores perstringit. In CICERONIS loco de Legibus III. 3, 7. coelibes esse prohibento, miseri monachi adscribunt: optima lex.

σαν ἔλθῃ confidenter videbis reponentes, addunt, demunt quodlibet et interpolant et vitiant arbitrato suo quidquid iis non satis bene aut commode dictum videtur. Si quid iis absurdum videtur annotant ἀλογία, quod vocabulum in ARISTIDE cum verbo σοφίζεται ita coniunctum est, ut σοφία λογίζεται nasceretur. Vide CANTERI *Syntagma de ratione emendandi* p. 49. In DIONYSIO HALIC. I. 14. pro οἰκοφθορηθεῖσαι in nonnullis libris est οἰκοφθοβάρρων ῥηθεῖσαι, unde natae sunt scripturae οἰκοφθόρων βαρυθεῖσαι, οἰκοφθόρων βαρηθεῖσαι et Reiskianum οἰκοφθόρων μαρανθεῖσαι. Has turbas innoxius M. TERENTIUS VARRO dedit, qui laudatus in sequenti versu et in margine de more notatus inter οἰκοφθο — et ῥηθεῖσαι incommodam et indecoram sedem occupavit; et magna est talium copia. Malum hoc in libris crescebat in diem, et ut quisque est recentissimus ita mendosissimus esse solet, sed nullus est scriptus liber tam vetus, tam bonus, quin eandem labem olim senserit, quam videmus in sequioribus semper gliscentem. Hoc ipsum autem est certissimum interpolationis indicium, quum libri antiquiores cum recentioribus compositi manifestam fraudem faciunt et additamenta insulsa et puerilia sequiorum temporum omittendo arguunt. Quam multa emblemata Codex DEMOSTHENIS Parisinus S, quot interpolationes arguit solus? quam multa ISOCRATIS Urbinas aut DIONYSII HALIC. liber Vaticanus? At plurimum abest, ut ipsi sint sine vitiis eiusdemmodi: optimus ille est, qui minimis urgetur: hoc habent, ut emblemata indagare et odorari et certis vestigiis deprehendere et deprehensa tollere doceant et animos addant iis, qui ineptias concoquere non possint. Palam faciunt quemadmodum ista additamenta oriantur, qua sede libentius haereant, ut sese insinuent et clanculum irrepant, et magna copia locorum emendatorum acuto et sagaci Critico notas quasdam et indicia tenuissima sed certa monstrat, quibus teneat fraudem et sciolos convincat. Docti homines nimium patienter pleraque ista ferre solent: quod frigidum et insulsum est verbis mitigant, etiam alibi non dissimilia legi contendunt, et omnibus modis in praeclarissimo quoque scriptore elevat et excusant, quae in suis quisque scriptis numquam tulissent, aut inepte repetita aut pueriliter explicata. Ut sunt cuiusque Graeci scriptoris Codices antiquitate et fide multum

inter se diversi, ita hoc quoque in genere alia aliorum conditio est: in aliis plurima emblemata sunt, in aliis aliquanto pauciora. In ISOCHRATE post *Urbinate* pauca supersunt, in DEMOSTHENE post *Parisinum* S sat multa, in AESCHINE plurima. HERODOTUS paucis inquinatur, in XENOPHONTE complura sunt, THUCYDIDEM perquam multa deformant. PLATO compluscula habet, LYSIAS, quamquam depravatissimus ex uno deterrimo Codice depromptus est, perpauca tantum. In LUCIANO satis magna copia est emblematum, in quibus sunt insulsissima quaedam. Multi multa iam sustulerunt, meliores libri plura damnarunt, novissimus omnium BEKKERUS quaedam expulit, ipse in superioribus nonnulla iam indicavi, nunc plura colligam. Praemittam pauca quaedam ex Classicis, deinde quid LUCIANI Codices boni afferant exemplis complusculis ostendam, et sic confirmatus caeteras fraudes et fallacias scribarum relegam. SOPHOCLES fragmentum legitur apud ATHEN. III. p. 76 c. Σοφοκλῆς ἐν Ἑλένης γάμφῳ τροπικῶς τῷ τοῦ δένδρου ὀνόματι τὸν καρπὸν ἐκάλεσεν εἰπών·

πέπων ἐρινὸς * * ἀχρεῖος ὢν

ἐς βρῶσιν ἄλλους ἐξερινάζεις λόγῳ,

in quo loco nihil excidit, sed contra pessime interpolatum est ἀχρεῖος, a nescio quo olim superscriptum ad explicandum quo sensu πέπων ἐρινός dictum esset. Poëta dederat πέπων ἐρινὸς ὢν || Ἐς βρῶσιν ἄλλους ἐξερινάζεις λόγῳ, id est φαῦλος ὢν ἄλλους ἐκφauλίζεις, ad quam ipsam analogiam verbum ἐξερινάζειν Sophocles finxit. In splendido carmine Euripideo apud PORPHYR. de Abst. IV § 19. pro

Φοινικογενοῦς τέκνον Εὐρώπης

καὶ τοῦ μεγάλου Ζηνὸς, ἀνάσσω

Κρήτης ἐκατομπτολιέθρου.

circumfertur apud omnes insulsum emblemata et sic editur

Φοινικογενοῦς [παῖ τῆς Τυρίας]

τέκνον Εὐρώπης κτέ.

In *Hellenicis* IV. v. 37. Cliteles Corinthius sic verba facere incipit: ἀλλὰ ταῦτα μὲν, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἴσως ἀντιλέγεται, τίνες ἦσαν οἱ ἄρξαντες ἀδικεῖν, multis saeculis post mortem XENOPHONTIS adscripta sunt verba τίνες ἦσαν οἱ ἄρξαντες ἀδικεῖν. Si dixero inepte abundare nihil agam, et multis modis id

eludi solet, at cogita quid ταῦτα significet, quod digito monstrat quae praecedunt § 36. διέθει θόρυβος (lege θροῦς ut § 35.) ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. Clamant alii δικαίως βοηθῆσαι, οἱ δὲ ἀδικεῖν. interea prodit Cliteles et ab hac ipsa dissensione orditur: ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἴσως ἀντιλέγεται, inquit: ecquis erat in concione docendus, quid esset de quo dissentiretur. Absurdum est, opinor, ita dicere. Sed pertinacius agunt viri docti et multa saepe nobis supervacua videri dictitant, quae tamen dicta et scripta sint certa fide: sed manifesta sermonis vitia fraudem patefaciunt: non ἦσαν sed εἰσὶν dictum tuum oportuit, non τίνες, sed πότεροι, et ἄρχω ἀδικεῖν quis serio Ξενοφῶντι imputabit? Non minus manifesta emblemata sunt I. v. 13. [ἀπελογήθη ὥς], pro quo Atticus ἀπελογήσατο dixisset, I. vi. 15. [ὅπως μὴ ἐκεῖσε φύγη], II. iv. 13. [οὗτοι δὲ οἱ τριάκοντα], IV. v. 5. οἱ δ' ἐν τῷ Ἡραίῳ [καταπεφευγότες], VII. i. 31. [οὐ δὲ καὶ ἀπόγονος λέγεται]. In eodem opere emblemata natum est, ut saepe fit, ex depravata lectione, qua correctam ultro excidit II. ii. 20. οὐκ ἔφασαν πόλιν ἀνδραποδιεῖν μέγα ἀγαθὸν εἰργασμένην ἐν τοῖς μεγίστοις κινδύνοις γενομένης τῇ Ἑλλάδι, emenda μέγα ἀγαθὸν — γενομένην τῇ Ἑλλάδι et εἰργασμένην eo redibit, unde male pedem intulit. Alio loco factum est ut interpolator turpiter erraret et incredibilem errorem Ξενοφῶντι affingeret H. ii. 15. οἱ δ' ἐπεὶ ἦσαν ἐν Σελλασίᾳ πλησίον τῆς Λακωνικῆς, viri docti admonent Sellasiam in ipsa Laconica sitam et expungunt πλησίον, at Σελλασία tam notum et nomen et locus est, ut Σελλασία τῆς Λακωνικῆς tam putidum sit et puerile ac si quis Ἐλευσίς vel Μαραθῶν τῆς Ἀττικῆς in simili re dicere voluisset: πλησίον τῆς Λακωνικῆς debetur scioto, qui illis temporibus *Hellenica* interpolavit, quum nemo sciret ubi terrarum olim Sellasia sita fuisset. Ut locus non uno nomine notus et nobilis etiam notior fiat emendabo locum ΠΟΛΥΑΓΓΙ III. i. 6. Χαβρίας εἰς Ἑλλάδα τῆς Λακωνικῆς ἐμβαλὼν νυκτὸς τὸν ποταμὸν διαβάς λείαν πολλὴν λαβὼν τὴν μὲν ὑπὲρ τὸν ποταμὸν εἰς τὴν Φιλίαν ἀπεπέμψατο. ad hunc nuntium Spartani advolant καὶ σπουδῇ δραμόντες διακόσια σάδια incomposito agmine fessi ab integris funduntur et fugantur. Pro εἰς Ἑλλάδα CASAUDEUS festinans εἰς Ἑλὸς correxerat, quod festinans CORAES receperat. Subridebit qui haec gnarus locorum releget. Scribe εἰς Σελλασίαν

σίαν τῆς Λακωνικῆς, quod vivo POLYAEENO recte addebatur, et nota Sellasiam ad fluvium (Οἰνοῦντα) sitam ducentis ab Urbe stadiis distare.

Apud THUCYDIDEM, ut diximus, magna est emblematum frequentia, de quo numero nunc duo delibabo. Libro VIII. cap. 37. editur: ξυνθῆκαι Λακεδαιμονίων καὶ τῶν ξυμμάχων πρὸς βασιλέα Δαρεῖον καὶ τοὺς παῖδας τοῦ (lege τοὺς) βασιλέως καὶ Τισσαφέρνην σπονδὰς εἶναι καὶ φιλίαν κατὰ τὰδε: qui hunc locum volet intelligere ξυνθῆκαι in margine adscribito (ut passim in THUCYDIDIS codicibus δημηγορία, ἐπιστολή, et similia, in margine adscribi solent, si qua concio aut epistola historiae inseritur) et THUCYDIDI relinquito Λακεδαιμονίων καὶ τῶν ξυμμάχων κτέ. Alterum est VI. 30. ἐν τῷ παρόντι καιρῷ ὥς ἤδη ἔμελλον μετὰ κινδύνων ἀλλήλους ἀπολιπεῖν μᾶλλον αὐτοὺς ἐσῆει τὰ δεινὰ ἢ ὅτε ἐψηφίζοντο πλεῖν, aliēna manus adpinxit ἢ ὅτε ἐψηφίζοντο πλεῖν, ut μᾶλλον explicaretur. Non tantum insipidum et inficetum hoc additamentum est, sed etiam rerum fidem et sententiam scriptoris violat, namque si istiusmodi quid ad μᾶλλον adicitur utroque tempore solliciti fuisse intelligentur, et auctas tantum fuisse curas, quibus iam tum angerentur quum tantam rem susciperent. Contra μᾶλλον elliptice positum id significat, quum expeditionem iuberent sine cura fuisse, nunc quum res agi coepta esset, aliquam sollicitudinem subire animos, non magnam illam quidem sed aliquam tamen, si cum illa veteri confidentia conferretur, qua bellum in comitiis iussissent. Saepe μᾶλλον apud THUCYDIDEM sic ponitur vid. I. 3. μᾶλλον καλεῖσθαι Ἕλληνας, quum antea illud nomen negaverit in usu fuisse, vel VIII. 71. ἐκείνου μᾶλλον ἤδη προσδεχομένου, quod de eo dicitur qui paulo ante οὐδὲν συμβατικὸν ἀπεκρίνατο, et sic saepius. Prorsus simile emblemata irrepserat in AESCHINIS Ctesiphonteam § 179. οὐκ οὐκ ἀτοπον τὰς μὲν δωρεὰς νῦν πλείους εἶναι τὰ δὲ πράγματα τῆς πολέως τότε μᾶλλον [ἢ νῦν] ἰσχύειν, ubi quatuor optimi libri ἢ νῦν omittunt. At XENOPHONTI nullus liber opitulatur in Anabasi VI. i. 17. ὥς δὲ τῆς Ἑλλάδος ἐδόκουν ἐγγὺς γίνεσθαι ἤδη μᾶλλον [ἢ πρόσθεν] εἰσῆει αὐτοὺς ὅπως ἂν καὶ ἔχοντές τι οἴκαδε ἀφίκωνται, ubi ἢ πρόσθεν spuria sunt. Nova haec cura subibat animos. Multa de genere hoc emblemata, et ex aliis et ex THUCYDIDE DOBRAEUS eiecit, de quo

summo critico tam docto quam sagaci lepidum est audire Porro-
NEM (in Praefat. ad *Commentt. in Thucyd.* part. III. p. XI.) serio
dicentem: » *Dobraei in notis in Thucydidem coniecturae ut
in ceteris eiusdem hominis eruditi adversariis pleraeque et
audacissimae et inutilissimae sunt* » atque haec de Criticorum
principe dicit Porro, qui criticus est talis, qualem dicere nolo.

In ISOCRATIS *Panathenaico* § 59. pro ἐντὸς Ἄλυσος in omni-
bus libris praeter unum *Urbinalem* est ἐντὸς Ἄλυσος ποταμοῦ,
quod nemo umquam revocabit. Eiusdem generis emblemata est
in *Hellenicis* IV. III. 8. πρὶν ἐν [τῷ ὄρει] τῷ Ναρθακίῳ ἐγένοντο.
Turpius etiam in THUCYDIDE III. 16. οἱ ἐπὶ τῇ Αἴτνῃ [τῷ ὄρει]
οἰκοῦσιν, ὅπερ μέγιστόν ἐστιν ὄρος ἐν τῇ Σικελίᾳ. Saepe quod
elegantiter et venuste et εὐφώνως erat dictum, isti prorsus cor-
rumpunt id ipsum addentes quod scriptor maluerat significare
quam dicere. In ISOCRATIS *Antidosi* § 288. venuste dictum
erat τοῖς λυομένοις εἴκοσι καὶ τριάκοντα μνῶν τὰς μελλούσας καὶ
τὸν ἄλλον οἶκον συναναιρήσειν, perdiderunt omnia, qui τοῖς λυο-
μένοις τὰς ἐταίρας invexerunt. Similiter in *Panegyrico* § 138.
ὅταν τὰ τῶν βαρβάρων καταστῇ καὶ διὰ μιᾶς γένηται γνώμη,
ἡμεῖς δὲ πρὸς ἀλλήλους ὥσπερ νῦν πολεμικῶς ἔχωμεν, pergit
lepor loci ex quo aliena manus πολεμικῶς inseruit. AESCHINES
in *Timarchum* § 182. εὐφώνως dixerat: ἀνὴρ εἷς (lege τις) τῶν
πολιτῶν εὐρὼν τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα τὴν ἡλικίαν οὐ καλῶς διε-
φυλάξασαν μέχρι γάμου, nescio quis pessime interpolavit, ut
hodie legatur θυγατέρα διεφθαρμένην καὶ τὴν ἡλικίαν. Iniuriam
insignem scribae CICERONI fecerunt actione I. in *Verrem*, cap.
XI. § 33. *Nunc quoniam pugnare contra me instituisti non
tam ex tua natura quam ex istius tempore et causa [mali-
tiose], necesse est istiusmodi rationi aliquo consilio obsistere,
non est hoc scriptum ex Ciceronis natura et ingenio, qui omisso
maledicto malitiose idem dixit, ut se decebat.* Dixerat ISOCRA-
TES in *Antidosi* § 71. παραινῶ τῷ Νικοκλεῖ μὴ ῥαθυμεῖν μηδ'
ὥσπερ ἱερωσύνην εἰληφότα τὴν βασιλείαν οὕτως τὴν γνώμην ἔχειν,
in omnibus Codd. praeter unum optimum ἀμελῶς irrepsit post
βασιλείαν. In LUCIANO plane eadem interpolatio deprehensa
olim a me est in *Parasito* 48, 52. ὁ παράσιτος οὕτως ἔχει πρὸς
ἀργύριον ὡς οὐκ ἂν τις οὐδὲ πρὸς τὰς ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδας
(ἀμελῶς) ἔχοι. plures indicabo ubi praemisero locos, quibus

integriores libri openi tulerint, unde unusquisque a falsariis ἐπ' αὐτοφώρῳ deprehensis sibi cavere discat. In *Dial. Mort.* 10, 20, 6. μέτει τὴν σαυτοῦ τέχνην in antiquis Codicibus ΜΕΤΕΙΤΗΝ in ΜΕΓΙCΤΗΝ abierat, itaque nunc in plerisque legitur μεγίστην ἀσκεῖς τὴν σαυτοῦ τέχνην: viden' unde ἀσκεῖς natum sit? 11, 15. τὸν μεταίτην Ἴρον, recte exulat μεταίτην ex optimis, et est vocabulum postremae aetatis. Plane eiusdemmodi emblemata est 66, 24. οἱ δὲ νῦν πλούσιοι πρὸς ἐμὲ Ἴροι δηλαδὴ ἅπαντες, Codd. Ἴροι καὶ πτωχοί, alii Ἴροι καὶ προσ-αῖται, unus A verum servavit. In 16, 22. in Codd. ad ἐτελέσθης γάρ adduntur τὰ ἐλευσίνια δηλονότι el δηλονότι, τὰ ἐλευσίνια, tritum est in istis δηλονότι, quod quia scribitur δη saepe in δή abiit. 10, 10, 6. εἵποτέ σε ἡ πόλις ἀνεκήρυξεν in multis additur εὐεργέτην δηλονότι vel δῆλον ὅτι. 16, 21. τὰ πορθμεῖα ἀπόδοτε. παρὰ πάντων ἤδη ἔχω. δὲ καὶ σὺ τὸν ὀβολόν, in optimis emblemata est παρὰ πάντων ἤδη τὸν ὀβολόν ἔχω. 18, 5. Κλεοπάτρα τῇ πάνυ. Cod. M. βασιλίδι τῇ πάνυ. F. τῇ βασιλίδι πάνυ. Emblemata ex margine recepta mutare locum solent et incerta sede volitare. Affine est 45, 9. τὸ ἄχρι τοῦ λουτροῦ αἰῶνα μέγιστον ἐτιθέμεν, ubi alii μέγιστον alii μήκιστον habent, verum est utroque abiecto αἰῶνα ἐτιθέμεν. 46, 16. ὅπου γε καὶ ὁρᾷν αὐτὰ ἔργον ἦν in multis est ἔργον δυσχερὲς ἦν. Similiter 73, 12. boni Codices habent additamentum τὰς φιλοσοφίας, quod optime abest a caeteris. In *Nigrino* 3, 10. in omnibus est ἔτοιμός εἰμι, LUCIANUS more Attico dederat ἔτοιμος, quod ex uno B apparuit. Frequens emblemata apparet 19, 12. Ναί, φησί τις, ἀλλὰ νῦν ἐκάστου καιρὸς ἴδιος ὑφ' ἡμῶν ἀποδέδεικται, τάχα ἂν εἴποι τις, multi boni libri omittunt τάχα ἂν εἴποι τις, rectissime, sed qui ista adscripsit in suo Codice legebat: Ναί, ἀλλὰ νῦν idque revocandum expunctis φησί τις. Si quando emblemata cum reliqua oratione non satis bene componitur, pergunt errare et per vim accommodant, ut in caeteris vitiis facere solent; χειραγωγῶν 45, 10. ubi in χειρᾶς δρέγων depravatum est, quod sequebatur τὸν Θεσμόπολιν ἐπερειδόμενον sine ulla religione re-
fixerunt in αὐτῷ ἐπερειδομένῳ. Sic 17, 15. quum ποιούμενοι irrepsisset, τιθέμενοι in τιθέμενον abiit. Interca sententia desperit, τοῖς δ' οὐδὲν μέλει, quod imprimis illorum causa dolendum est, qui ista omnia aegra et absurda tamen interpretantur. In

Veris Historiis 27, 18. placuit lectori iocus τῶν δὲ τωϊκῶν οὐ-
 δείς παρῆν, ἔτι γὰρ ἐλέγοντο ἀναβαίνειν τὸν τῆς ἀρετῆς ὄρθιον
 λόφον, itaque adscripsit in Cod. F. ἀσεῖον, quod feliciter non
 est receptum. At in GALENI loco, quem affert BAKIUS de *Posi-*
sidonio Rhodio p. 201. aliter evenit: verba sunt συγγνώμη γὰρ
 ἀνθρώπῳ γε ὄντι καὶ ἀμαρτάνοντι ὥραϊον τι. Multum se cruciat
 WYTTENBACHIUS p. 283. sed nihil extundit. GALENUS dixerat
 συγγνώμη γὰρ ἀνθρώπῳ γε ὄντι ἀμαρτάνοντί τι, placuit Grae-
 culo dictum et adscripsit ὥραϊον. Verissime BADHAM ad EURIP.
Helenam vs. 1059. »ὥραϊον sexcenties in Codicum marginibus
 a scribis appictum reperias, ubi aliquid pulchre dictum iudi-
 cabant” nota esse solet litera ω, quam mediani ρ transit.

Transeo nunc ad illos LUCIANI locos eundem in modum aut
 etiam peius interpolatos, ubi in Codd. nihil est praesidii, sed
 sana mens et iudicium rectum et ἡ τῶν καλῶν καὶ τῶν μὴ κα-
 λῶν καὶ πρεπόντων διάγνωσις et interior Graecitatis intelligentia
 Codicum vicem optime explere possunt, si quis scriptorem,
 quem tamquam digitos suos noverit, ita legerit, ut de HEMSTER-
 HUSIO RUHNKENIUS scribit »difficilis, suspicax, semper verens
 ne quid sibi fallaciae vel a librario vel ab interpolatore
 struatur.” Et sunt quaedam huiusmodi, ut non sit ad frau-
 dem indagandam HEMSTERHUSIO opus vel BENTLEIO vel PORSONO,
 quale est 15, 51. καίτοι γελοῖός γ’ εἰμὶ ἀνγκάζων ἰχθὺν λαλεῖν
 [ἄφωνοι γὰρ αὐτοί], aut 52, 14. Φέρων ἅμα καὶ τὸν ἀρτιγέν-
 νητον Ἀσκληπιὸν δις τεχθέντα [ὅτε ἄλλοι ἅπαξ τίκτονται ἄν-
 θρωποι], ubi poterant confidenter dicere non alios homines,
 qui male Deo opponuntur, sed homines ad unum omnes non
 saepius quam semel nasci solere. Incredibilis est Graeculorum
 istius aetatis stupor. Notum est Scholion ad THUCYDIDEM I. 2.
 τὴν Ἀττικὴν ὥκουν οἱ αὐτοὶ αἰεὶ, ne errarent pueri magister ad-
 monet: τῷ γένει δηλονότι, οὐ γὰρ ἦσαν ἀθάνατοι: huiusmodi
 tamen homunciones THUCYDIDEM interpretabantur. In sequenti
 libro 55, 56. editur ἐρμηνείαν δὲ νῦν τὴν σαφήνειαν τῶν σχη-
 μάτων λέγω, corrige λέγει, pervulgato errore ex λέ^γ vel λ^έ nato.
 Dicuntur haec de LUCIANO non ab ipso et in marginem able-
 ganda sunt.

In *Amoribus* 38, 20. κατὰ πετρῶν δὲ, Φασὶν, [ἀγόνων] σπεί-

ραντες, ita demum retineri poterit ἀγόνων, si quas alias πέτρας γονίμους esse constabit. Nota sunt proverbia κατὰ λίθων σπείρειν, κατὰ πετρῶν σπείρειν, κατὰ θάλασσαν σπείρειν, αἰγυιαλὸν ἀροῦν, quibus quis unquam ἀγόνων, vel ἄγονον, adiiciat praeter Graeculos? 58, 30. legitur τὸ τῆς κυνὸς, ἢ οὔτε αὐτὴ τῶν κριθῶν ἐσθίει οὔτε τῷ ἵππῳ [δυναμένῳ φαγεῖν] ἐπιτρέπει. 69, 13. ἐνίοις δὲ καὶ ἡ δουλεία βαρὺ καὶ [ὥσπερ οὖν ἐστίν] ἀφόρητον ἐφαίνετο, recte ille quidem iudicat quisquis est, sed non ut eius verba Lucianeis misceantur. 70, 38. ἀναμνήσθητι τὸν Ἰξίονα, ὃς [ἀξιώθεις] κοινῆς τραπέζης ἀξίωμα ἶσον ἔχων ὑμῖν, ne dubiles expungere inspicere Euripidis *Oresten* vs. 9. In haec omnia digitum intendisse satis est. Mirifice arridet quod me HIRSCHIIUS meus admonuit 10, 13, 4. ubi vapulat Aristoteles, monachum nescio quem aut Graeculum adscripsisse ἐμὲ μόνον ἔασον τὰ Ἀριστοτέλους εἰδέναι, quae verbo nunc satis absurde ab eo dicuntur, qui omnibus opprobriis Aristotelem palam insectatur. Videbis etiam alibi Graeculos Aristotelem et caeteros philosophos ab LUCIANI iocis et dicteriis vindicantes. Insigne huius rei exemplum est in scholiis p. 91. ubi iratus Graeculus LUCIANUM castigat Stoicorum spinas et τὸ σύμβαμα καὶ τὸ παρασύμβαμα suaviter ridentem. ἀλλ' ἐπιτριβείης, ὦ κατάρατε, inquit, πάντα γελοίως ὑπὸ τὴν γλῶτταν φρέφω καὶ τὰ σοφὰ πάντα τοῖς παιγνιώδεσι παραβάλλων, deinde ea addit quae ne Stoicus quidem sine nausea legal. In 4, 8. eiice λάλον ὄρνεον. 5, 4. [ἀκόλουθα] τῆς ῥαθυμίας τὰ πῖχαιρα κομίζει. 5, 33, οἷαν με οὔσαν ἀπολείψει [ἀγαθὴν] σύνεργον, et simillima 8, 4, 4. et 66, 13. illic οἶος εἰ σύ [οὔτω καλός], hic οἶον ἂν [ὥς εὐδαίμονα] βίον ἐπεβίωσα: deinde 5 § 56 et 57. μάλισα (adde μὲν) εἰς τὴν θάλατταν ἐμβαλεῖς αὐτὸν — εἰ δὲ μὴ [τοῦτο βούλει]: 9, 2, 4. auctore HEMSTERHUSIO tandem expellantur [τὸ σῶζειν αὐτοὺς καὶ ἀπολλύναι] et 10, 6, 2. [πολλάκις ἐκφέρει]. In 9, 13, 1. καὶ διὰ τοῦτο παρεῖχεν [ἐαυτήν]. Notum est in re amatoria παρέχειν morigerari, omisso pronomine, ut 67, 5, 4. παρέχε γοῦν. Praeterea παρέχειν dicitur qui medico corpus praebet secundum vel urendum vel qualibet medicina curandum, cuius rei egregia exempla e PLATONE collegit HENSDIUS in *Specim. Crit. in Platonem* p. 91. nonnumquam τὸ σῶμα additur, ut in *Nubibus* vs. 440.

τουτὶ τό γ' ἐμὸν σῶμ' αὐτοῖσιν
παρέχω τύπτειν, πεινῆν, διψῆν.

ubi emenda τουτὶ τοῦμὸν σῶμ', nisi quis perspicere poterit quid sibi γε velit. Constans veterum usus est in talibus verbo παρέχειν subiicere activam verbi formam: παρέχω τέμνειν, παίειν, τύπτειν, πατεῖν, similia. Graviter igitur erravit LUCIANUS 18, 1. πόσοι Μίδαι μετέπεισαν αὐτὸν μονονουχὶ τὸν ἕτερον πόδα ἐν τῷ πορθμείῳ ἔχοντα παρέχειν ἑαυτὸν ἔλκεσθαι καὶ σύρεσθαι; sequiores saepius ita peccant, et LUCIANUS ipse alibi, veteres nunquam. In 10, 15, 1. ἀγεννῇ τινὰ Φρύγα [δειλόν], et mox τὸν Πηλέως δὲ [υῖόν], et 10, 26, 1. οὐχ ἡδὺ ἦν [ζῶντα] ὁρᾶν τὸ Φῶς, 15, 33 ἦν τινὰ τῶν μεμυημένων ἰδὼν [ἐξαγορεύοντα] ταῖν θεαῖν (scribe τοῖν θεοῖν) τὰ πόρρητα [καὶ] ἐξορχούμενον ἀγανακτήσω, qui elegantius loquebantur, dicebant τὰ μυστήρια, τὰ πόρρητα ἐξορχεῖσθαι pro ἐξαγορεύειν, ut ipse LUCIANUS docet 38, 15. ἐκεῖνο δὲ πάντες ἀκούουσιν ὅτι τοὺς ἐξαγορεύοντας τὰ μυστήρια ἐξορχεῖσθαι λέγουσιν οἱ πολλοί, quis igitur ista coniungat? 15, 43. ἀνέρπουσι βομβηδὸν νῆ Δία καὶ βοτρυδὸν [ἔσμοῦ δίκην] ἵνα [καὶ] καθ' Ὅμηρον εἶπω, disiungi non possunt βοτρυδὸν, ἵνα καθ' Ὅμηρον εἶπω. 16, 22. τὸ τριβώνιον [πρότερον] τέως ἄμορφον εἶναι μοι δοκοῦν, nam τέως significat πρότερον. 17, 7. εἴτ' ἔλαθον ἄμφω [γυράσαντες] ἔξωροι γενόμενοι καὶ οὗτος τοῦ ἐρᾶν καὶ κεῖνος τοῦ μεταδιδόναι, corrupti interpolator dicti venustalem, et § 25. ὧν μὲν γὰρ [ἔνεκα τῶν μαθημάτων] ἐπιθυμεῖν φήσας παρείληφέ σε ὀλίγον αὐτῷ μέλει, nisi illa expungentur non constabit sententia loci. In 18, 2. σὺ ταῦτα πρὸς με [ὁ Σαβῖνος] ἤδη λέγεις non opus erat Sabinum commonefacere, quis esset. 20, 13. εὖ γε νῆ τὸν Ἑρμῆν [ὦ Ἑρμότιμε] αὐτόν, οὐ ἐπώνυμος ὧν τυγχάνεις, quam inepte interpositum hoc est! praelerea νῆ τὸν Ἑρμῆν αὐτόν non possunt dirimi. In 20, 76. λήθη τις ἔσω αὐτῶν ὥσπερ τῶν πρὸ Εὐκλείδου [ἄρχοντος πραχθέντων], proverbialis haec locutio est, ubi breviloquentia venusta est et ex rei natura sequitur; nihil addiderunt 16, 5. τί γάρ με δεῖ πράγματα ἔχειν τὰ πρὸ Εὐκλείδου ἐξετάζουσιν; In 26, 7. ἄφθονον ἦν τὸ ρεῦμα καὶ πολὺ ὥς ἐνιαχοῦ καὶ ναυσίπορον εἶναι [δύνασθαι], perspicua res est. In 27, 22, ἐνέστη [ὁ ἀγὼν] τὰ παρ' αὐτοῖς θανατούσια, interpolatio manifesta minuit loci leporem. In 29, 28. πάθος ἀπάντων [παθῶν τὸ] δυσαλωτότατον,

non aliter solent. Ibid. § 26. οὕτως μὲν [ἀπλῶς] ἀκοῦσαι, ut saepe apud DEMOSTHENEM et PLATONEM legitur ὡς οὕτω γ' ἀκοῦσαι, ὥς γε οὕτως ἀκοῦσαι, οὕτως μὲν ἀκοῦσαι, ἀκοῦσαι μὲν γὰρ οὕτως παγκάλως ἔχει DEMOSTH. p. 355, 28. In PLATONIS *Philebo* idem vitium est p. 12 c. ἔστι γὰρ ἀκούειν μὲν οὕτως [ἀπλῶς] ἔν τι, male enim editores ἀπλῶς ad ἔν τι retrahunt. In 32, 8. δι' οὓς προεῖπον τυράννους [τὴν ἐλπίδα καὶ τὸν φόβον] quae paucis ante versibus bis iam nominata sunt non possunt tertium insipide commemorari. Ibid. 47. εὐρὼν γὰρ τὰς Ἐπικούρου κυρίας δόξας τὸ κάλλιστον ὡς οἶσθα τῶν βιβλίων καὶ κεφαλαιώδη περιέχον τῆς τάνδρος σοφίας τὰ δόγματα, vitiosa est haec verborum compositio: lege τὰ κεφαλαιώδη et senties τὰ δόγματα spurium esse. Simili modo 41, 34. lege ὁ αὐτός pro αὐτός et apparebit ἀρκεῖσθαι ὀλίγοις δυνάμενος esse insiticia. Lepide erat scriptum 42, 28. ἀεὶ γὰρ με μοιχὸν ὑποπτεύοντες εἶναι τῶν αὐτῶν γυναικῶν ἐδίωκον, insulse aliquis inseruit εἶναι [τῶν ἵππων]. In 45, 29. κατέσκληκεν ὅλος [ἐκτετηκώς] ὑπὸ Φροντίδων, recte § 31. ἐκτέτηκεν ὅλος ὑπὸ τῶν λογισμῶν. In 46, 2. Μένιππος ἡμῖν διοπετῆς πάρεσιν [ἐξ οὐρανοῦ]. Διοπετῆς significat ἐξ οὐρανοῦ: HESYCHIUS διοπετές: ἐξ οὐρανοῦ ἐρχόμενον. § 6. τὸ μεταξὺ τῆς σελήνης καὶ τοῦ ἡλίου [χωρίον] non potuit vocabulum ineptius suppleri quam χωρίον. Dicitur τὸ μεταξὺ ut τὸ μέσον in oraculo:

εἰ τὸ μέσον κτήσαιο Κορίνθου καὶ Σικυῶνος.

§ 20. πρὸς τοῦτόν με ἀδελφὸν ὄντα [μου] συγκροῦσαι προαιρούμενοι, pronomen in talibus locum non habet. In *Thesmophoriaz.* vs. 74 receptum oportuit

οὐ χρῆν σε κρύπτειν ὄντα κηδεστὴν ἐμέ.

pro ἐμόν a BRUNCKIO emendatum. § 32. οὐ μετρίως ἡμῶν καθάπτονται μήτε ἐπιμελεῖσθαι τῶν ἀνθρώπων λέγοντες [τοὺς θεούς] κτέ. § 33. ἐς νέωτα οὖν [ἀρχομένου ἥρος] κακοὶ κακῶς ἀπολοῦνται, optime interpretatur quicumque adscripsit, sed in margine erat relinquendum. 58, 9. τούτοις ἅπασι προεκπλήξας τὸ θέατρον καὶ θαυμαστῆς ἐλπίδος ἐμπλήσας [τοὺς θεατάς]: τὸ θέατρον significat τοὺς θεατάς, ut sexcenties apud ARISTOPHANEM et omnes, quare manifestum interpretamentum expelle. In 63, 10. τοῖς ὡς ἀληθῶς [γνησίοις] πολίταις apparet insiticiū esse. In 67, 9, 2. [πολλοὺς μεδίμνους] facile mihi dabitur sciolo deberi. In 70, 4.

ῥδικώτερον ἄλλου δόξαι [ἄσαι] ἐν τῷ συμποσίῳ, non dicitur ῥδω ῥδικῶς, sed ῥδικός εἰμι. In 72, 12. ἤδε ἡ γενεή [οἱ νῦν ἄνθρωποι] quis ferat ita dicentem? Multo etiam turpius est, quod apud THUCYDIDEM legitur II. 36. οἱ πατέρες ἡμῶν κτησάμενοι πρὸς οἷς ἐδέξαντο ὅσῃν ἔχομεν ἀρχὴν οὐκ ἀπόνως ἡμῖν τοῖς νῦν προσκατέλιπον. τὰ δὲ πλείω αὐτῆς αὐτοὶ ἡμεῖς οἷδε [οἱ νῦν ἔτι ὄντες] μάλιστα ἐν τῇ καθεστηκυίᾳ ἡλικίᾳ ἐπηυξήσαμεν, ubi verba οἱ νῦν ἔτι ὄντες iis solis sunt utilia, qui non intelligunt haec PERICLEM vivum dicere ad cives suos, qui nondum essent mortui. Magistellus explicuit pueris ἡμεῖς οἷδε, et ne id quidem satis recte, quia haec verba non significant ἡμεῖς οἱ νῦν ἔτι ὄντες, sed ἡμεῖς οἱ ἐνθάδε παρόντες. Idem prorsus vitium irrepsit in DIONYSIUM HALIC. VIII. 26. Οὐολούσκων τε καὶ Αἰκανῶν στρατιὰν ἐπάγη, οὓς ἡμεῖς οἷδε [οἱ νῦν ὄντες] ἐν πολλαῖς ἐνικῶμεν μάχαις. In LUCIANO 10, 15, 5. ὁρᾷς τῶν ἐταίρων ὅσοι περὶ σὲ ἐσμὲν οἷδε; male Codd. quidam ὦδε, probante IACOBITZIO, improbantibus reliquis. Apud LUCIANUM 78, 11. ἀκούειν [εἶναι] καλαί certus dicendi usus infinitivum respuit. Et haec quidem sunt insigniora emblemata, quae in LUCIANO deprehenderim praeter ea, quae in superioribus passim indicavi. Saepe miratus sum virorum doctorum in istis excusandis pertinaciam. Quasi religio esset ex Codd. qualibus utimur quidquam delere, quos constet inter omnes antiquitus iam mendosissimos fuisse, ita ineptissima quaeque vindices acerrimos nancisci solent, etiam doctos nonnumquam et acute cernentes. In THUCYDIDE V. 83. editur: ἐστράτευσαν ἐς τὸ Ἄργος — ὑπῆρχε δὲ τι αὐτοῖς καὶ [ἐκ τοῦ Ἄργους] αὐτόθεν πρασσόμενον, ubi puerile additamentum ἐκ τοῦ Ἄργους quamquam et ex se ipsum arguitur et plane conficitur Scholio αὐτόθεν: ἐκ τοῦ Ἄργους, tamen fautores habet. In DEMOSTHENE p. 147, 1. ἂν μὲν ὑμεῖς ὁμοθυμαδὸν [ἐκ μιᾶς γνώμης] Φίλιππον ἀμύνησθε, LOBECK ad PHRYNICUM p. 754. emblematis patrocinium suscipit. VALCKENARIUM miror ad HERODOTUM IV. 135. defendentem et tuentem in *Hellen.* VII. iv. 36. ἐν τῇ Τεγέᾳ αὐτοῦ et comparantem αὐτοῦ Ἀθήνησι THEOPOMPI ATHEN. XII. p. 532 c. τὰ δ' αὐτοῦ κατέλιπον (scrib. κατέλειπεν) Ἀθήνησι, et LUCIANI verba 7, 8. τὰς ἀπάτας τὰς τοιαύτας συμποτικάς οὔσας χρὴ αὐτοῦ ἐν τῷ συμποσίῳ καταλείπειν, quibus multa similia ex Graecis et Romanis scriptoribus

facile est colligere, sed in his adverbium *praecedit* epexegetin saepe non invenustam, numquam plane inutilem, sed nihil est magis indicetum quam si praemiseris ἐκ τοῦ Ἄργους, ἐν τῇ Τεγέῃ, Ἀθήνησι deinde subiicere αὐτόθεν vel αὐτοῦ. Nonnumquam factum est ut scioli in interpretando errarent, deinde ea praepostera interpretatio cum genuina scriptura coalesceret in unum, quod mihi olim in *PLATONIS Apologia* observatum est p. 20 c. ubi scripserat philosophus: ὦ Σώκρατες, πόθεν αἱ διαβολαί σοι αὐταὶ γέγονασιν; οὐ γὰρ δήπου σοῦ γε οὐδὲν τῶν ἄλλων περιττότερον πραγματευομένου ἔπειτα τοσαύτη φήμη τε καὶ λόγος γέγονεν. Sciolus nescio quis adscripsit εἰ μὴ τι ἔπραττες ἄλλοῖον ἢ οἱ πολλοί. Non sensit *PLATONEM*, si hoc dicere voluisset, μηδὲν non οὐδὲν fuisse scripturum et ἐγένετ' ἂν pro γέγονεν, nunc utraque scriptura monstrose coaluit et defensores habet. Coaluit monstrosius etiam emblemata cum antiqua lectione in loco *PLATONIS*, quem ex *ATHENAEO* descripsit *SUIDAS* v. ἀναλαμβάνειν: ἀναλαβέσθαι δ' οὐκ ἐπισαμένους ἐπιδειξιλευθέρως. Apud *PLATONEM* est in *Theaeteto* p. 175 E. ἀναβάλλεσθαι — ἐπιδεξιά ἐλευθέρως. *HIRSCHIGIUS* primus vidit ἐλευθέρως interpretamentum esse. Omnino permulta sunt in *PLATONIS* παρεμβεβλημένα, nusquam plura quam in *Apologia*, quae ut nunc sic olim in ludis legebatur adolescentulis, qui in litteris tirocinium facerent et lectionem *PLATONIS* ab hoc libro auspicarentur. Indicabo paucis insigniora et sic hanc partem concludam. p. 19 c. ὦν ἐγὼ [οὐδὲν] οὔτε μέγα οὔτε σμικρὸν πέρι ἐπαῖω. p. 20. E. οὗτος ἐμός τε ἐταῖρος ἦν καὶ ὑμῶν τῷ πλήθει [ἐταῖρός τε] καὶ ξυνέφυγε τὴν φυγὴν ταύτην. p. 21. D. ἐγὼ δὲ ὥσπερ [οὖν] οὐκ οἶδα οὐδ' οἶομαι. p. 23 D. ἔχουσι μὲν οὐδὲν εἰπεῖν [ἀλλ' ἀγνοοῦσιν]. p. 23 E. nisi expunges καὶ τῶν πολιτικῶν *PLATO* videbitur nescire quid dicat; ad ea quae sequuntur ὑπὲρ τῶν ῥητόρων adscriptum est τῶν πολιτικῶν, deinde ea verba alieno loco adglutinata sunt. p. 24 c. πειράσομαι [καὶ] ὑμῖν ἐπιδειῖξαι. p. 24 D. ἐμὲ εἰσάγεις τουτοισι [καὶ κατηγορεῖς] emenda εἰσάγεις εἰς τουτοισί et interpretamentum expunge. p. 24 E. οὗτοι, ὦ Σώκρατες, [οἱ δικασαί] et scribe οὗτοι. p. 25 A. οἱ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ [οἱ ἐκκλησιασταί] διαφθείρουσι τοὺς νεωτέρους. Et sunt tamen qui hoc *PLATONEM* ipsum addidisse serio credant. p. 26 A. εἰ δὲ ἄκων διαφείρω, τῶν τοιούτων [καὶ ἀκουσίων] ἀμαρτημάτων οὐ δεῦρο

νόμος εἰσάγειν ἐστίν, scripserim τῶν τοιούτων ἕνεκα ἁμαρτημάτων.
 p. 26 B. εἰπὲ ἔτι σαφέστερον καὶ ἐμοὶ καὶ [τοῖς ἀνδράσι] τουτοισί.
 p. 28 A. ὁ δὴ πολλοὺς καὶ ἄλλους [καὶ] ἀγαθοὺς ἄνδρας ἤρηκεν.
 p. 31 B. καὶ εἰ μὲν [τοι] τι ἀπὸ τούτων ἀπέλαυον. p. 31 D. εἰ
 ἐγὼ [πάλαι] ἐπεχείρησα πράττειν τὰ πολιτικὰ πάλαι ἂν ἀπω-
 λώλῃ. p. 32 A. ἔτυχεν ἡμῶν ἡ Φυλὴ [Ἀντιοχίης] πρυτανεύουσα.
 p. 36 B. τί οὖν; τί ἄξιός εἰμι παθεῖν; corrige τί οὖν ἄξιός
 εἰμι παθεῖν; p. 40 C. μετοίκησις τῇ ψυχῇ [τοῦ τόπου τοῦ] ἐν-
 θένδε εἰς ἄλλον τόπον, praeterea scribe μετοίκισις, quia animus
 in morte non μεταίκεῖ ἐνθένδε εἰς ἄλλον τόπον, sed μεταίκίζεται.
 In *Phaedone* locus est p. 117 C. ἀλλ' εὐχεσθαί γέ που τοῖς
 θεοῖς ἔξεστί τε καὶ χρὴ τὴν μετοίκησιν τὴν ἐνθένδε ἐκεῖσε εὐτυχῇ
 γενέσθαι, qui emblemata in *Apologia* arguit et ipse eandem
 emendationem μετοίκισιν flagitat.

Nunc denique ad illam partem accedimus quamobrem potis-
 simum LUCIANUM in his Lectionibus tractare instituimus, ut
 demonstraremus quanto opere a Graecitatis antiquae dicendi
 sinceritate desciverit, quam multa apud eum negligenter scripta
 sint et in verborum delectu et in forma et compositione adver-
 sus illam veterem loquendi consuetudinem, quam omnes referre
 satagebant, nemo umquam referre potuit. Ostendam quam
 saepe antiquum dicendi usum non satis observaverit, quoties
 aliena et vitiosa ex popularium sermone et aequalium admi-
 scuerit, quam graviter in nonnullis lapsus sit, et, ut ipsius
 verbis utar (58, 1.) ὅσα πρὸς τὸν ὀρθὸν κανόνα τῷ συγγραφεῖ
 ἀπηκρίβωται καὶ ὅσα κίβδηλα καὶ νόθα καὶ παρακεκομμένα, ne
 quis umquam in Attici sermonis proprietate et usu constituendo
 LUCIANO teste utatur, nisi ubi cum certis et genuinis testibus
 consentit et orationem suam πρὸς τὸν ὀρθὸν κανόνα ἀπηκρίβωσεν,
 a quo si quando recedentem videbimus aut LUCIANUM aut qui-
 cumque aliquanto post Alexandri mortem Graece scripsit sedulo
 cavebimus ne illorum negligentia et erroribus una omnium
 praestantissima lingua, qua mortales umquam usi sint, conta-
 minari et pollui videatur.

Non est in animo magnam illam copiam τῆς ἀκυρολογίας,
 quam in Lucianeis longo usu animadverterim, omnem effundere
 et notare. In animo est studia aliorum excitare, imprimis si
 qui generosi animi iuvenes penitus sese in Graeci sermonis

ingenium et indolem insinuare strenuo et indefesso labore volent, iis viam praeire et propositis exemplis quibusdam insignioribus eam rationem iis aperire et patefacere, quam ipsi in singulis persequantur et perficiant, ut comparatis inter sese Atheniensibus et Ionibus, Atticis et Atticistis, antiquis et sequioribus, sanis et aegris, praestantissimo quoque cum deterioribus, omnes omnium temporum scriptores Graecos intelligere discant et sic *interpretari* quae sibi recte intellecta sint, et *emendare* quae temporum et hominum vitio intelligi ab sano homine non possint. Compluscula iam in ALCIPHRONE notavimus, nonnulla in LUCIANO emendando adpersimus, permulta unusquisque, qui LUCIANUM diligenter cum PLATONE, ISOCRATE, DEMOSTHENE, ARISTOPHANE comparare et eius dictionem ad illorum exigere instituet, ipse nullo negotio reperiet, quamobrem nonnulla breviter perstringemus, insigniora quaedam uberius persequemur.

Ac primum quidem illam labem dicendi et confusionem indicabimus, qua omnes sequiores laborare videbis, quum Atticis Ionica inepte inserunt et utramque dialectum olim certissimis finibus circumscriptam ridiculum in modum commiscent. Qui eleganter scribendi facultatem ex libris veterum colligebant et alebant, non minore studio et admiratione HERODOTUM quam Atticos prosequerantur, et melle dulciorem dictionem Herodoteam cum eloquio Attico in sua scripta transfundebant, parum attendentes quam inconcinne et ineleganter illa coirent, quae suapte natura ex fide rerum discreta semper more locoque fuissent. Est ea res huiusmodi, ut satis sit exempla errorum ponere, quibus colorem aliquis quaerere poterit, si volet, at permixta esse quae olim semper separata fuerint nemo infitias ire, ut in re certa, poterit. Sic mihi quidem perinepta solent videri, quae scripta sunt in hunc modum, quale est 47, 1. *χρὴ αὐτίκα μάλα παρεσάναι τὸν Ἀπόλλωνα ἢ οἷχεσθαι οἱ τὴν δόξαν τῆς τέχνης*, aut § 34. *τὴν κωμωδίαν αὐτῷ παρέζευξα καὶ κατὰ τοῦτο πολλὴν οἱ μηχανώμενος τὴν εὐνοίαν*, aut 68, 21. *εἰ δὲ καὶ πάντως διέγνωσθαι οἱ ἀπαλλάττεσθαι*, et 47, 4. *ἦκειν εἰς Ἄρειον πάγον*, ἐκεῖ δὲ τὴν μὲν Δίκην ἀποκληροῦν σφίσι τὰ δικασήρια, et 70, 24. *δρέγοντάς σφίσι τὸ ἐκπῶμα* et § 14. *ἀναγιγνωσκέσθω σφίσι τὸ πινάκιον* et similia, pro αὐτῷ et αὐτοῖς more Ionico HOMERI et HERODOTI posita, quod vitium

frequens est admodum apud sequiores imprimis in PAUSANIA, APPIANO, DIONE CASSIO. Semel hoc vitium in XENOPHONTE apparet, qui in Asia et Peloponneso usum patriae dialecti non ab omni lae purum servare potuit per tot annos. Legitur in *Hellenicis* I. VII. 5. οὐ γὰρ προὔτεθ' ἡ σφίσι λόγος pro αὐτοῖς. Eiusdem generis est μετὰ δέ, quod sexcenties apud HERODOTUM legitur pro ἔπειτα δέ, et LUCIANUS passim HERODOTO sublegit, semel tantum recte 14, 4. μετὰ δέ, ὃ ξεῖνε, εἴσεαι γῆς τε πέρι καὶ ἡέρος, quia Pythagorani inducit sua dialecto loquentem, non sine vitio tamen, nam ridiculum est quod § 3. praecipit πέντε ὅλων ἐτέων λαλέειν μηδέν, volebat dicere ἐχεμυθέειν, dicentem facit Φλυηρέειν μηδέν, nam nihil aliud apud veteres λαλεῖν significat quam Φλυαρεῖν et inanem loquacitatem arguit. Iam olim οἱ ἰδιῶται et barbari Graece balbutientes coeperunt λαλεῖν pro λέγειν usurpare et magistri admonent, vid. PHERYNICUM BEKKERI *Anecd.* p. 51, 5. Suavissime in THEOPHRASTI *Charact.* VII. pueruli ad garrulum patrem: παππία, λαλεῖν τι ἡμῖν ὅπως ἂν ἡμᾶς ὕπνος λάβῃ. Passim perperam μετὰ δέ in Attica oratione ponitur, ut 10, 9, 2. ἔωθεν μὲν ἐπὶ θύρας ἐφοίτων μάλα πολλοί, μετὰ δέ παντοῖά μοι δῶρα προσήγετο et 14, 9. πρῶτον μὲν τριβώνιον περιβαλῶ, μετὰ δέ πονεῖν καταναγκάσω et 46, 11. τὸ μὲν πρῶτον ἰλιγγίῳν (leg. καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἰλιγγίων) ὑπὸ τοῦ βάθους, μετὰ δέ ἔφερον καὶ τοῦτο εὐμαρῶς et 13, 8. 52, 8. 34, 8. 46, 24. 47, 34. 49, 1 et alibi. Infeliciter admodum BEKKERUS in *Rhetorici praeceptore* 51, 17. μετὰ δέ refinxit in μέτει δέ, idque recepit, sed redemit hunc errorem bona correctione in 71, 20. καὶ πρῶτον μὲν αὐτὸς αὐλῆσαι πονήρως, μετὰ δέ παραδόντα τοὺς αὐλοὺς ἐκείνῳ δέξασθαι παρ' αὐτοῦ τὸ σκῦτος, optime enim reposuit μετὰ δέ παραδούς. Eiusdemmodi est κάρτα, quod pessime verbis Atticis inseritur 70, 24. τὸ λάσιον καὶ κάρτα ἐκκεντοῦν, aut 89, 5. κάρτα οὐ Φρενήρης, quod quis non rideat? Ionibus proprium est imprimis antiquioribus τίθεναι ponere ubi Attici ποιεῖν dicebant et τίθεσθαι ubi hi ποιεῖσθαι: κοινωνίαν ποιεῖσθαι dicit Atheniensis, ξυνωνίην τίθεσθαι Iones, sic δαῖτα τίθεσθαι, θέσθαι ἀγορήν, θυσίαν, γάμον, et τίθεσθαι παῖδα, υἷόν, θετὸς υἷός, θέσις pro ποιεῖσθαι, ποιητός, ποίησις, et saepissime τίθεναι pro ποιεῖν, ut in notissimo: εἰ δέ μιν αἰχμητὴν ἔθεσαν θεοί, et de

Margite: τὸν δ' εὔτε σκαπτῆρα θεοὶ θέσαν οὕτ' ἀροτῆρα, et sexcenties apud Homeraum et poëtas veteres omnes. At nemo sic in Attica loquebatur ut LUCIANUS 64, 1. ἄβατον τὴν χώραν τίθῃσιν aut 20, 50. μακρόβιον ἔθεσαν, aut 9, 14, 2. ὑπόπτερον ἔθηκεν aut 17, 7. τίθῃσι δούλους ἀντ' ἐλευθέρων, aut 45, 13. περιβλέπτους καὶ ἀοιδίμους ἐν βραχεῖ τίθῃσιν aut 49, 16. τοῦ ἀέρος τὸν αἶρα ξηρὸν καὶ διακαῇ τιθέντος, aut 60, 25. νῦν μὲν Νίον, νῦν δὲ Μητίοχον, εἴτα μετὰ μικρὸν Ἀχιλλέα τιθεῖσα, et alibi, quae ab Homero et Tragicis sumpta reliquae orationi non satis convenienter inserta sunt. Contra bis ποιεῖσθαι dixit ubi melius τίθεσθαι posuisset 41, 6. νόμον ἐποιήσαντο et 45, 9. νόμον ποιήσασθαι pro ἔθεντο et θέσθαι, quod omnes in ea re dicebant. Similiter nullo exemplo dixit 4, 1. γραφὴν ἔθετο pro ἐγράψατο. Ex Poëtis arripuit τέθηπα, ut 5, 56. τεθηπότες, 51, 20. τεθήπασι, 17, 42. ὁ δ' ἐρατῆς τεθηπέτω ἀφορῶν ἐς τὸ χρυσίον et alibi, pro καταπέπληγμαι: indidem δέδορκα pro βλέπω ut 20, 20. 46, 6. et 46, 14. ἀντίον δέδορκε pro ἀντιβλέπει. Quam ridiculus fuisset Athenis qui ὄπωπα dixisset pro ἑώρακα, aut τέθηλα pro ἀνθῶ aut ἐλελόγγχει pro εἰλήχει, quod LUCIANUS facit 38, 18, vel ἐπαταγεῖτο pro ἐψόφει 44, 4, vel σκιδνάμενος 3, 37 et διασκιδνασθαι 8, 20, 5 pro διασκεδάννυσθαι, vel ἀμύσσαν 50, 16 pro σπαράττων, vel πλαζόμενον 47, 27 et πλαζομένη 6, 1. 69, 10. pro πλανωμένη, vel φαμένου 37, 66 pro εἰπόντος, γενόμενοι 59, 1 pro γονεῖς, δίκας ἐτισάτην 12. 3 pro δίκην, ἐπεσαλμένον 52, 56 pro προστεταγμένον, ἐπεχορυσόμην αὐτῷ 32, 57 pro ἐπηλειφόμεν, ut dixisset Atticus, vel ὠπλιζόμεν ἐπ' αὐτόν, μορφῆς εὖ ἠκούσας 39, 11 pro ἐχούσας, ἀμειβομένου 52, 19 pro ἀποκρινομένου, ἐπιβήσειν 10, 6, 4 pro ἐπιβιβάσειν. Multi alii Graeculi βήσω et ἔβησα ab Homero et Herodoto sumpta dicebant pro βιβῶ et ἐβίβασα. Indocte Antiatticista BEKKERI Anecd. I. p. 85, 6. βιβάζειν et βαίνειν confundit et addit esse qui doceant ἐκβῆσαι δεῖν λέγειν καὶ καταβῆσαι αὐκ ἐκβιβάσαι καὶ καταβιβάσαι, quod plane contra est. Iterum p. 104, 4. καταβιβάσαι φασὶν οὐ δεῖν λέγειν, ἀλλὰ καταβῆσαι. Recte alius p. 395, 16. ἀνέβησεν: ἀνεβίβασεν. οὕτως Ἡρόδοτος (I. 80. ἄνδρας ἐπὶ καμήλους ἀνέβησε), qui hoc quoque cum multis aliis ab Homero sumsit, quum Iones illorum temporum ἀναβιβάσαι dicerent, quo minus

credo sanum esse locum *Χεκορηοντις de re Equestri* 7, 2. ὑπερβησάτω τὴν κνήμην, sed ὑπερβιβασάτω reponendum. Si quis igitur ἐπιβήσειν dicit pro ἐπιβιβᾶν vel ἐπιβιβάσειν, nonne hoc est, ut festivissime *Πεμοναχ* dixit, ὥς ἐπ' Ἀγαμέμνονος διαλέγεσθαι? Eiusdem generis sunt βιοτῆς 66, 44. pro βίου, βροτός 14, 6 pro θνητός, et Φθιτός 8, 26, 2 pro νεκρός, τερπωλήν 46, 16 pro ἡδονήν, τὸ μετὰφρενον 67, 4, 2 pro τὸ νῶτον, οὐδόν 73, 42 pro ὀδόν, Φρήτρας 52, 24 pro Φρατρίας, et Μίθρης 74, 8 pro Μίθρας, ὁδμῇ 24, 2, 37. 66, 75, 16 pro ὁσμῇ, γήθους 38, 9. pro χαρᾶς, εὐποτμίαν 47, 27 pro εὐτυχίαν, τὸ χρῆμα 46, 13 pro τὸ πρᾶγμα. λέχους 8, 17, 1 pro κλίνης, μήκισαι 1, 17 pro μακρόταται, οἴκτισον 49, 11 pro οἰκτρότατον, συχνάκισ et σπανιάκισ et ἐκεῖθι saepius, διαμπάξ 10, 27, 4 et μητρόθεν 27, 11 pro πρὸς μητρός. Eiusdemmodi sunt adverbia νεϊόθεν 68, 7, πάμπαν 5, 3, ὡκέως 33, 19, λαθρηδᾶ 59, 21, γῆθεν 46, 14, et ἔνερθεν 9, 14, 3. 51, 4, νέρθεν 54, 2: obiter *Hesychio* redde ἔνερθεν: κάτω pro ἔνερον. Quis umquam Atticorum dixisset ῥύομαι pro ἐλευθερῶ, σώζω, ut 42, 33. ἔτλη 60, 21 pro ἠνέσχετο, μασιίζειν 5, 23. 40, 24 pro ρασιγοῦν, λαφύσσω 5, 17 pro ἐμφοροῦμαι, ὀπιίω 17, 41. 35, 12. 45, 19 pro συγγίγνομαι, ἐριδαίνειν 15, 6 pro ἐρίζειν, ἐμάρμαιρεν 67, 13, 3 pro ἔλαμπεν, δαίνυμαι 44, 6 pro εὐωχοῦμαι, ἀποδειροτομεῖν, 67, 13, 3 pro τὴν κεφαλὴν ἀποτέμνειν, ἀποδυσπετεῖν 20, 5. 51, 3 pro ἀπαγορεύειν, aut συναραρυῖα 22, 8 pro συνεσηκυῖα, συντεταγμένη? Eodem sunt referenda nomina, qualia sunt ἀκωκή 10, 27, 4 pro ἀκίς, πληθύς 12, 15 pro πλῆθος, ζεύγλη 9, 6, 2 pro ζυγόν, ἱππότης 41, 47 pro ἱππεύς, et ἀλαπαδνόν 10, 25, 2 pro μαλακόν, πινυτός 33, 4. 54, 8 pro συνετός, ἀτάσθαλος 12, 3 pro ὑβρισής, ἀγέρωχος 42, 40 eodem fere sensu *petulans . protervus*. Quam risissent veteres Iones si audivissent, quod illic dicitur, ἀγέρωχον δνον, quod olim significabat ἀφνειόν, πολυπάμονα, πλούσιον, vel ἔντιμον καὶ μέγα φρονοῦντα: at sequiores, qui non intellexerant locos Homericos, ita recoxerunt ut pro αὐθάδης καὶ ὑβρισής dicerent ἀγέρωχον, et eodem modo multa vocabula antiqua et obsoleta ex affectata eruditiorum dictione in sermonem populi iterum recepta sunt, sed populi effoeti et desipientis.

Sunt contra quaedam vocabula et vocabulorum formae, in

quibus Athenienses semper consuetudinem Ionicam retinuerunt, ut in Πουλυτίων, Θάλεω, Πύθεω, Τήρεω, Ζήνιος, Σκήψιος, Ἀφύτιος, Κρεύσιος, Λάδη, aliis, de quibus alias dicam: nunc unum LUCIANI causa indicabo, qui ubi debebat ἰάζειν, non meminuit. Nomen est πουλύπους, in quo omnes Attici primam producunt, etiores quoque πωλύποδες dicebant, at LUCIANUS aequales sequitur et πολύπουν dixit 9, 4, 2. et πολύποδα 14, 10. et alibi.

In verborum formis quam discedat a Veterum usu in paucis quibusdam cognosce, ac primum in πέτομαι. Attici dicunt πέτομαι, πτήσομαι (semel et iterum πετήσομαι), tum ἐπτόμην, πτέσθαι, πτόμενος. Tragici ex HOMERO assumerunt ἔπτην, πταίνην, πτήναι, πτάς, et ἐπτάμην, πτάσθαι, πτάμενος, quorum nihil in quotidiano sermone in usu fuit extra iocum aut παρωδίαν. Itaque in Comoedia ἐπτόμην locum habet, ἐπτάμην ubi supra soccum oratio adsurgit. Librariis aliter visum. Formas ex HOMERO sibi et omnibus notissimas passim invehunt, Critici dubii haerent et utramque formam faciles admittunt. Percurram ARISTOPHANIS Comoediam, in qua volant omnes, Aves, ubi vs. 55 genuina forma ἀνεπτόμην servata est:

ἀνεπτόμεσθ' ἐκ τῆς πατρίδος ἀμφοῖν ποδοῖν.

sed alio vitio versus laborat: corrige

ἀνεπτόμεθ' ἐκ τῆς πατρίδος ἀμφοῖν τοῖν ποδοῖν.

Perierat vs. 118. ubi in optimis libris est:

καὶ γῆν ἐπέτου καὶ τὴν θάλατταν ἐν κύκλῳ.

Critici restituerunt:

καὶ γῆν ἐπέπτου καὶ θάλατταν ἐν κύκλῳ.

Perierat vs. 788.

ἐκπετόμενος ἂν οὗτος ἤρῃσεν ἐλθὼν οἴκαδε.

sententia et metro iubente emendatum est ἐκπτόμενος: salva abiit vs. 1471. ἐπεπτόμεσθα. Corrupta est in formam notissimam Graeculis vs. 48 ἐπέπτατο, vs. 90 ἀπέπτατο, 278 ἐσέπτατο, 789 et 792 κατέπτατο, 791 et 795 ἀνέπτατο, 1173 εἰσέπτατο, 1206 ἀναπτάμενος, 1613 προσπτάμενος et 1624 καταπτάμενος, quibus locis omnibus reponendae sunt formae in -έπτειτο, et -πτόμενος. Dubitas etiam? inspicere hunc unum locum vs. 788 sq.

ἐκπτόμενος ἂν οὗτος ἤρῃσεν ἐλθὼν οἴκαδε,

κἄτ' ἂν ἐμπλησθεὶς ἐφ' ἡμᾶς αὐτοῖς αὐτὸ κατέπτατο.

qui ἐκπτόμενος (quod invitis scribis servatum est) et κατέπτατο bene copulari existimat, nondum satis sensit quam lereles aures habuerint Attici, nec suam aurem ex illorum lectione satis habet exercitam. Vides librarios formam Atticam obliterantes, Homericam a sequioribus recoctam crebro substituentes: itaque noli iis credere et Atticis suum ubique redde. His autem formis antiquis, Ionicis et Atticis, vitiosa τῶν ἰδιωτῶν συνήθεια has addidit: πέταμαι dicebant et ἵπταμαι et ἐπετάσθην (inepte pro ἐπτόμην, quum sit in sana Graecitate ex πετάννυμι natum), et tandem πετῶ quoque et ἐπέτα, ἀπεπέτα, sim. Atticistae igitur has formas omnes inter se permiscunt, Homericas, Atticas, ἰδιωτικάς. Scribae grassantur in Atticis potissimum, πέταμαι et ἵπταμαι saepe de suo invehentes, et pro πτόμενος scriptitant πτάμενος aut πτώμενος, ut πετώμενος pro πετόμενος, quamquam πετᾶσθαι ne apud ἰδιώτας quidem in usu fuit, sed eodem errore scribitur quo πριᾶσθαι, κινᾶται, sim. LUCIANUS saepe in his peccavit, saepe bonas formas usurpat κατεπτόμην 46, 10, ἀνεπτόμην 46, 49 (ubi in plerisque est ἀνεπτώμην), καταπτοῖο (κατάπτοιο) 47, 8. καταπτῶμαι (κατάπτωμαι) 46, 13. Reponendum est 66, 44. οὐ μετασειλάμενος ἀλλ' αὐτὸς ἐπιπετόμενος ἀπέλαυον ἀπάντων, imo vero ἐπιπτόμενος. Futurum est 7, 2. et 65, 7. καταπτήσεται et 70, 35. ἐκπετήσονται. Variant libri 70, 20 in ἐπιπετήσεσθαι et ἐπιπτήσεσθαι: in 17, 42. corrige ἀφανῆς ἀποπετέσθω pro ἀποπτέσθω (ἀποπτάσθω). sed passim utitur formis Ionicis 45, 16. καταπταμένη, 47, 1. καταπτάμενος. 52, 14. ἐξέπτατο — ἀνέπτατο. 68, 39 et 40. ἀναπτάμενος, 66, 46. ἀποπτάμενοι, tum πτῆναι lubenter scribit 8, 5, 2. ἀνέπτης. 8, 19, 1. παρέπτην. 8, 20, 14. κατέπτη. 26, 28. ἐπέπτησαν. 45, 23. διέπτησαν. 50, 3. διαπταίη. 51, 7. ὑπερπτῆναι. 66, 45. ὑπερέπτης. 67, 9, 4. διέπτην. 73, 50. ἀπέπτη. 78, 7. καταπτάντα. Deinde nonnumquam abutitur forma plebeia ἵπταμαι ut 1, 16. ἀφιπτάμενος. 8, 20, 6. συμπαριπτάμην. 16, 2. ἀνίπταται. 38, 6. διιπτάμεθα, quibuscum utilissime compones ea, quibus LEXIPHANIS insania castigatur 34, 25. τὸ δὲ πάντων καταγελαστότατον ἐκεῖνό ἐστιν, ὅτι ὑπεράττικος εἶναι ἀξίων καὶ τὴν φωνὴν εἰς τὸ ἀρχαιότατον ἀπηκριβωμένος τοιαῦτα ἔνια ἐγκαταμιγνύεις τοῖς λόγοις, ἃ μηδὲ παῖς ἄρτι μανθάνων ἀγνοήσειεν ἄν, tum post pauca exempla: καὶ ἄλλα πολὺ τούτων προφανέστερα

οἶον τὸ ἵπτατο καὶ τὸ ἀπαντώμενος καὶ τὸ καθεσθῆις οὐδὲ μετακικὰ τῆς Ἀθηναίων Φωνῆς. et in iis, quae de SOCRATE quodam soloecismos urbane arguente scripta sunt 76, 7. ἵπτασθαι δὲ ἐπὶ τοῦ πέτεσθαι πολλῶν λεγόντων· ὅτι μὲν ἀπὸ τῆς πτήσεως τὸ ὄνομα σαφῶς ἴσμεν. Peius etiam est πετασθῆναι, quo LUCIANUM videbis utentem 51, 6. ὑπερπετασθέντα τὸ ὄρος. In 47, 33. pro πετόμενον pessime in A est ποτώμενον ex Epicis, et 9, 15, 3. plerique libri παραπετώμενοι exhibent pro παραπετόμενοι, et 12, 22. pro περιπετομένης in B est περιπεταμένης et 5, 21. προσπετομένην, in A. προσπεταμένην, et 12, 22, quam formam LUCIANUS ipse ridet 60, 29, et saepius alibi. In unoquoque scriptore Attico videmus librarios eodem modo omnia perturbare. Antiqui libri et antiqua scribendi vitia saepe nostram rationem confirmant, qua πτῆναι et πτάσθαι Tragicis sunt propria, πτέσθαι omnibus qui popularem sermonem et quotidianum dicendi usum sequuntur, πέτεσθαι omnibus Atticis solum in usu est, et πέταμαι, ἵπταμαι, ἐπετάσθην, (quibus faex Graeciae ἐπέτασα addidit, vid. LOB. ad PHRYN. p. 582) ex antiquis omnibus sedulo sunt abstergenda, in sequioribus paulo melioribus non sine certo praesidio retinenda, caeteri loquantur quod lubet.

Eadem negligentia in formarum veterum delectu apud LUCIANUM cernitur in verbo ἔρχομαι. Veteres, ut supra diligentius ostendimus, dicebant ἔρχομαι, sed ἦα (brevis post aetate MENANDRI ἦειν) non ἡρχόμεν, et εἶμι non ἐλεύσομαι, deinde ἦλθον et ἐλήλυθα et in simplici verbo et in compositis omnibus. Praeterea nemo ἔρχου dicebat aut ἀπέρχου, προσέρχου, εἰσέρχου sed constanter omnes ἴθι, ἀπιθι, πρόσθι, εἴσιθι, et eodem modo ἴοιμι, ἴω, ἰέναι, ἰών, numquam ἐρχόμενος aut ἔρχεσθαι aut quidquam huiusmodi. Itaque ἰέναι, ἐξιέναι, κατιέναι habent pro re nata aut praesentis temporis aut futuri significationem et usum, sicuti et participium ἐξιών, ἀπιών, κατιών, παριών caet. pro quibus Graeculi ἰδιῶται dicebant ἐξερχόμενος et ἐξελεύσόμενος et similiter in caeteris ad unum omnibus. Eruditi Atticistae saepissime ita loquebantur, ut apud veteres scriptum legerant, sed quia non natus iis hic usus erat et maxima pars populi aliter solebat dicere, natura doctrinam vincebat et delabebantur identidem ad vulgarem usum popularium omnium, qui non docte κατὰ τὸν ἀρχαῖον κανόνα, sed ἰδιωτικῶς inter se con-

fabulabantur. Hinc magna oritur confusio: modo Attica in LUCIANO apparent, modo ἰδιωτικά multa audiuntur. Afferam exempla pauca de multis. Ut saepissime ἔρχομαι occurrit, sic non minus saepe pro ἔρχομαι videbis εἶμι male et negligenter positum, ut 49, 36. πολλοὶ συνίασιν — ἀπίασιν, pro συνέρχονται — ἀπέρχονται, paulo ante § 15. διέξειμι futurum est, ταῦτα ἤδη σοι διέξειμι et post pauca § 38. ἐπελεύσεσθαι apparet, et saepe μετελεύσομαι ut 7, 18. 10, 5, 2. 10, 10, 13. 25, 27. 66, 38 ubi Atticus μέτειμι scripsisset; sic male ἐπεξελεύσεσθαι legitur 44, 16. et passim sic erratum est. Vitiosum est eodem nomine 69, 23 μετελευσέον pro μετιτέον vel μετιτητέον. Imperfectum ἥειν saepe recurrit, sed 4, 4 pessime εἰς χεῖρας μικροῦ δεῖν ἥρχετο πολλάκις scriptum est. Nescio cur HEMSTERHUSIUS 11, 7 pro ἐπανήει πάλιν rescripserit ἐπανήειν, quod omnes receperunt. Inconsulto: verba sunt μετὰ δ' οὖν τὴν ἐπώδην τρὶς ἄν μου πρὸς (leg. εἰς) τὸ πρόσωπον ἀποπτύσας ἐπανήει πάλιν οὐδένα τῶν ἀπαντῶντων προσβλέπων. Recipienda tum demum erit prima persona, quum quisquam serio credet ἀποπτύσας in hoc loco »absolute poni pro ἀποπτύσαντος vel ἐπειδὴ ἀπέπτυσε" ut HEMSTERHUSIUS festinans, credo, scripsit. Antiquae formae sunt ἦα, ἦεισθα, ἦει (ἥειν ante vocalem), tum ἦμεν, ἦτε et ἦσαν. Cum his formis ubique scribae bellum gerunt et ἦεις reponunt, ἦειμεν, ἦειτε et ἦεσαν. Rara quaedam vestigia et indicia veteris usus apparent, ut in caeteris, sic et in LUCIANO. Libri in 38, 18 variant in ἐξήειμεν et ἔξιμεν superscripto η, ut ἐξῆμεν voluisse hominem appareat: παρῆμεν aetatem tulit 26, 7, quamobrem suspecta sunt ἐξήειμεν 34, 5. ἀπήειμεν 46, 27. κατήειμεν 66, 35. in tam frequenti et proclivi interpolatione. Exstat προήεις 66, 1 pro προήεισθα antiquiorum: eodem vitio ἦς pro ἦσθα legitur 38, 3 et 10, 16, 3 συνῆς: dissentiunt libri 10, 7, 1. in παρῆς et παρῆσθα, recte ἠδειςθα scriptum est 65, 9. In participio raro peccavit, sed tamen ἐρχόμενον ei excidit 29, 25 et προερχόμενα 8, 20, 5. Antiqua dicendi consuetudo in his tam nota erat ex praeceptis et querelis et criminationibus magistrorum, ut in permultis locis correctores errantem scriptorem castigare soleant et dicendi negligentiam audaci correctione tollere. Est operae pretium ipsas Codicum lectiones discrepantes subiicere oculis: 3, 20.

περίασι πάντες. in B. suprascriptum περινοσοῦσι, περιέρχονται, quae cur adscripta sint vides. § 22. ἀπίασι cum gloss. ἀπέρχονται in Q. 7, 18. μέτειμι omnes, μετελεύσομαι antiquissimus omnium B. 9, 10, 2. αὐτίκα μέτεισι, deteriores εὐθέως μετελεύσεται. 11, 16. περιέρχεται, CLM. περίεισιν. § 18. περιέρχεται, LM. περίεισι. § 22 κατέρχονται, CLM. κατιᾷσι. In 15, 13 πρόσσειν, optimi προσέρχεται § 48 προσέρχονται, M. πρόσσεισι similiter § 49. In 43, 2 διεξέρχονται, plerique Codd. διεξιᾷσι. in 44, 53 ἄπεισιν, ADV. ἀποτρέχει. in 45, 3 ἀνατέλλοντα, AC. ἀνελευσόμενον. § 6 ἐκφοιτῶσιν, A. ἐξιᾷσιν. § 9 ἀπέρχομαι, AG. ἄπειμι. § 29 περίειμι, AVY. περιελεύσομαι, in 47, 1 περιέρχεται, A. περίεισι. § 9 πρόσσεισι, ATY. προσέρχεται. § 11 ἀπίασι, A. ἀπέρχονται. § 13 προσίασι, A. ξυνθέουσι. § 16 διέξεισι, AV. διεξέρχεται. in 52, 31 πρόσσειμι, unus προσέρχομαι. Quae est haec, inquires, mutandi et interpolandi libido et licentia? Nempe in suo quisque libro quod vult suo arbitratu refingit sive iure sive iniuria, et satis apparet sana et vitiosa iuxta tentari. Eadem interpolandi consuetudo in caeteris LUCIANI verbis crebro conspicitur. Libri erant in omnium manibus et unusquisque sine ulla religione unumquodque, ut sibi videtur, aut interpretatur aut corrigit, unde ingens copia diversarum lectionum nata est. Exempla haec paulo insigniora cognoscite: 5, 20 μεγαλοψυχία — μεγαλαυχία. 7, 4 ἔωλον — ἐκπρόθεσμον. 8, 14, 1 σκυθρωπός AB, caelt. κατηφής εἰ. 8, 23, 1 ἰᾷ — θεραπεύεις. 19, 13, 2 ἐλύπησεν — ἠνίασεν. 10, 6, 3 ἀποσφυγέστες — καταγελασθέντες. 10, 10, 4 βλοσυρός — ἀλουργός. 10, 23, 2 πῶμα — ὕδωρ. 10, 27, 2 ἐαυτῷ ἐπεμέμφετο — ἐαυτὸν ἠτιᾷτο. § 7. Πειραιῶς — Πίσης. § 9 ἀνιᾷ σε — σε λυπεῖ. 11, 1 ἔμπνουν — ζῶντα. § 7 ἀνίσχοντα — ἀνατέλλοντα. § 10 δέους — φόβου, et ἀφικόμεθα — ἤλθομεν. 12, 6 ἐδεόμην — ἐβουλόμην. 13, 12 φιλήσας — σείσας lege κύσας. 15, 20 μέτει — μέτη — μετέρχη. § 31 βοῶν — φθεγγόμενος. 16, 27 ἀποσβεσθῆναι — ἀποσβῆναι. 17, 17 κατέπιεν — κατέφαγεν. 25, 15 θύμου ἀποπνέουσιν — θυμοῦ γέμουσαν. 26, 5 ἀνατέλλοντι — ἀνίσχοντι. § 34 δειμάμενοι — ποιησάμενοι. 43, 4 ὀψάρια — ἰχθύδια. § 7 εὐγνωμοσύνη — χρηστότητι. 44, 5 καταγελασθεῖς — αἰσχυνθεῖς. § 9 πένητα — πτωχόν. § 24 μετερχόμεθα — κολάζομεν. § 27 εὐσεβής — φιλόθεος. § 30. προφάσεις — ἀφορμάς. 45, 1 ἀνίσχειν — ἀνατέλλειν. § 4 ἐδηδό-

κεις — βεβρώκεις. § 8 ἀναπλάττοντα — προάγοντα. § 23 πρῶ-
 σιν — ἐπιβουλεύει. 46, 29 ἐμφερεῖς — ἐοικότες. § 30 ὀνειδί-
 ζουσι — λοιδοροῦσι. 47, 10 τιμῶσί με — πράττω παρ' αὐτοῖς. § 34
 κατεσκευάσατο — εἰργάσατο. 51, 20 τεθήπασι — θαυμάσονται,
 et alia alibi, quae quidem partim nata sunt ex interpretatione
 vocabuli antiquioris et exquisitioris, sed pleraque temere per-
 mutata sunt a lectoribus et scribis; quo cautius versandum est
 in iis, quae aliquam reprehensionem habent, ne LUCIANO impu-
 tentur quae alii peccaverint et immerito plectatur ob alienam
 socordiam. In paucis quibusdam tamen correctores scriptoris
 vitia sustulerunt, et quod scriptum oportuerat de suo dederunt,
 ex quo genere nonnulla sunt eorum, quae proposuimus, qui-
 bus haec addantur 10, 25, 2 ἐν τῷ ᾄδῃ, correctores ἐν ᾄδου.
 13, 8 εἰσιόντων, illi melius εἰσιόντι. 14, 16 ὁμνύω, illi ὁμνυμι.
 18, 20 πολυμισῇ μέτει τὴν τέχνην, corrector μετέρχῃ. 43, 17
 διαβιώσας, iidem διαβιούς emendarunt. 45, 30 et 32 ἀνέφυγε,
 correxere ἀνέφκται. quae vitia ipsius esse nec movenda esse
 de aliis iam ostendimus, de caeteris mox ostendemus. Ipsius
 autem vitia sic deprehenduntur si compertum est et ab aliis
 aequalibus sic saepe peccari solere, et est quaedam peccandi
 perseverantia, ut saepius in eadem re impingat. Quale est
 quod constanter erravit in διδάσκειν et διδάσκω confundendis.
 LUCIANO perinde est utrum διδάσκω scribat an διδάσκειν, quasi
 nihil quidquam interesset et usus veterum non certa fide con-
 staret de qua re dixerunt HEMSTERH. ad *Plutium* p. 4. VALCKE-
 NAER. ad *AMMON.* p. 70. RUHNKEN. ad *TIM.* p. 83. διδάσκει,
 παιδεύει ὁ διδάσκαλος, ὁ πατὴρ διὰ τοῦ διδασκάλου διδάσκεται
 sive παιδεύεται, ita tamen ut subinde διδάσκειν pro διδάσκεσθαι
 ponatur, quoniam quod quis per alium facit, id ipse fecisse
 videtur, et communi usu fecisse dicitur, non contra, et absur-
 dum est διδάσκεσθαι dicere de eo, qui quem ipse docet, pro
 διδάσκειν. Duo tantum sunt apud scriptores Atticos loci, qui
 hanc legem violant, alter PLATONIS est de *Rep.* IV. p. 421. ε.
 τοὺς υἱεῖς ἢ οὗς ἂν διδάσκη χείρους δημιουργοὺς διδάξεται, emenda
 διδάξει, quod in διδάξῃ depravatum in multis libris pro διδάσκη
 irrepsit, alter ARISTOPHANIS est in *Nubibus* vs. 783.

ὕβλεῖς. ἄπερρ', οὐκ ἂν διδάξαιμην σ' ἔτι.

quem restituit ELMSLEY ad *Medeam* vs. 290. οὐκ ἂν διδάξαιμ'

ἄν σ' ἔτι, quae evidens est emendatio in usu tam frequenti quam certo, a quo nemo sine auditorum risu discedere poterat. Nihil horum LUCIANUS moratur sed suo arbitratu διδάσκω et διδάσκομαι temere confundit, ut magister saepe διδάσκεσθαι dicatur. Itaque perinde est utrum 1, 2. δίδασκε an διδάσκου scribamus, quamquam διδάσκου apud Veteres ridiculum fuisset. Exempla passim occurrunt: Rhetorica novo discipulo pollicetur 1, 10: τά τε θεῖα τά τ' ἀνθρώπινα οὐκ εἰς μακράν σε διδάξομαι, et 14, 3. τί με διδάξεις; — διδάξομαι μὲν οὐδὲν ἀναμνήσω δέ. Cf. 46, 26. 49. §§ 17, 18, 19, 20, 21, 24. 50, 17. 51, 11. 70, 12. ἐγὼ, ἢ δ' ὅς, διδάξομαί σε. κατὰ ἀρξάμενος ἐδίδασκεν, et alibi.

Aliud vitium LUCIANO solemne est, τέθειμαι pro κεῖμαι positum. Athenienses, et antea Iones omnes, pro τέθειμαι constanter κεῖμαι dicebant. τιθέναι νόμον et ὁ νόμος κεῖται, περιτιθέναι σέφανον τῇ κεφαλῇ et ὁ σέφανος τῇ κεφαλῇ περίκειται, προτιθέναι νεκρόν et ὁ νεκρὸς πρόκειται, sic ὁ παῖς ἔκκειται, ὁ σῖτος ἀπόκειται, ἀνάκειται τὰ ἀναθήματα, τὸ σύνθημα σύγκειται, εὖ διακεῖσθαι et εὖ διατιθέναι, et in caeteris omnibus, quod quis non sexcenties inter legendum vidit? Nonnumquam ὑπό additur, ut in ISAEO Orat. III. 32. εἴ τις ἤδει τοῦθ' ὑπὸ τοῦ πατρὸς κείμενον, nomen a patre impositum. HERODOTUS III. 40. τρόπῳ τῷ ἐξ ἐμεῦ ὑποκειμένῳ ἀκέο. praeterea hoc unum affirmo et urgeo, hanc legem perpetuam esse et numquam a quoquam violari, nisi a Graeculis: τέθειμαι passive nemo dicit, nonnumquam transitivo sensu in forma media compositorum legitur, ut apud DEMOSTH. p. 912. οὐκ ἔφασκεν οὔτε τὰ χρήματα ἐντεθεῖσθαι τοῦτον οὔτε τὸ χρυσίον ἀπειληθέναι, et sic LUCIANUS recte dedit I, 9. ἐν τῷ σώματι τὴν ἅπασαν ἐλπίδα τοῦ βίου τεθειμένος. Praeterquam in talibus igitur τεθεῖσθαι Atticis non est in usu. Itaque vehementer fallitur DINDORFIUS in DEMOSTHENE p. 40, 1. εἰ μὲν περὶ καινοῦ τινὸς πράγματος προὔτίθετο, ὃ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, λέγειν, scribendum putans προὔτέθειτο, ut et p. 1418, 1. nam prope barbarum hoc est. Seniores ita peccabant, illi numquam. Non animadvertit hoc LUCIANUS quum scriberet 3, 24. πῶς γὰρ οἶει τὴν ψυχὴν διατεθεῖσθαι μοι, aut 32, 22. ἀκόπου τι ὄνομα ἐκ λίπους αἰγείου συντεθειμένου, aut 39, 10. διατέθειμαι aut 16, 5. μετὰ τῶν ἐκτεθειμένων, et eodem modo vidi et

alios errantes, nam erat haec ἡ συνήθεια, quae vivo MENANDRO cum multis aliis vitiis nata est. MENANDER STOB. *Floril.* CXIII. 14.

τῷ μὲν τὸ σῶμα διατεθειμένῳ κακῶς
χρεῖα ἔσ' ἰατροῦ, τῷ δὲ τὴν ψυχὴν φίλου.

paulatim ad omnes pervenit ei, quod peius est, hanc quoque labem Veteribus affricant: in ISOCRATIS *Archidamo* § 39. pro τοὺς πολεμικῶς διακειμένους sunt qui διατεθειμένους scribant. In XENOPHONTIS *Hierone* IX, 11. nemo credat sanum esse posse εἰ δὲ φοβεῖ, μὴ ἐν πολλοῖς ἄθλων προτεθειμένων πολλὰ δαπάναι γίνωνται, sed emendat ἐπὶ πολλοῖς ἄθλων προτιθεμένων. Neque in ARISTOPHANIS fragmento apud POLLUCEM IX. 36.

ἄμφοδον ἐχρῆν αὐτῷ τεθεῖσθαι τοῦνομα
dubita emendare τίθεσθαι.

Non satis perspexit LUCIANUS consuetudinem Atticam in iis, quale est 23, 3. ὃ τι περ τὸ κεφάλαιον ἀρετῆς ἀπάσης, aut 45, 24. τὸ κεφάλαιον ὃ τι περ ἐστὶ τῶν ἀγαθῶν ἀπάντων, aut 52, 6. ὃ τι περ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ ἐξ ἐκάστης προαιρέσεως, aut 71, 10. ὃ τι περ τὸ κεφάλαιον ἐξ ἐκάστης αἵρέσεως. Similiter 49, 16. ὃ τι περ τὸ πυρωδέστατον ἐστίν, et 66, 22. ἐξ ἀπάσης ἡλικίας ὃ τι περ τὸ ἀνθηρότατον, in his omnibus male τὸ addidit et αὐτό. Attici dicebant ὃ τι περ κεφάλαιον, ὃ τι περ ὄφελος, ὃ τι περ ἄνθος, ὃ τι περ δυνατώτατον σινι. Nemo umquam his verbis facetius usus est quam EURIPOLIS, qui ἐν Δήμοις principes olim in rep. viros in scenam producens nescio quem ad eum, qui PERICLEM enormi capite insignem adduxisset, dicentem facit:

ὃ τι περ κεφάλαιον τῶν κάτωθεν ἡγαγες.

apud PLUT. in *Pericle* cap. 3. Certa haec est forma ὃ τι περ, non ὃ τι aut ὅπερ. Recte FRITZSCH in 17, 39. reposuit ὃ τι περ ἦν νοσιμώτατον pro ὅπερ ἦν, et THUCYDIDES IV. 133. non scripsit ὃ τι ἦν αὐτῶν ἄνθος ἀπωλώλει sed ὃ τι περ ἦν, ut DIONIS CASSII imitatio docet, quam indicavit HEMSTERH. ad LUCIAN. T. I. p. 171. In *Timonis* loco, quem illustrat 5, 55. μεμψίμοιρος ἀεὶ ὥς τὸν πλακοῦντα ὅλον ἢ τὸν σὺν μόνος τῶν ἄλλων λάβοι, ὃ τι περ λιχνείας καὶ ἀπλησίας ὄφελος, μέθυσος καὶ πάροις, vir magnus LUCIANI ipsius vitio non intellexit quid esset ὃ τι περ, λιχνείας καὶ ἀπλησίας ὄφελος putavitque esse earum rerum, quae gulae helluonationique inserviunt delicatissimum." Significatur

his verbis ipse Thrasyclus belluonum omnium gulosissimus. Volebat dicere LUCIANUS ὁ πάντων λιχνότατος καὶ ἀπληστότατος et se mirifice speravit esse locutum, quum hoc sic dixisset, ut est in *Lexiphane* 34, 14. ὃ τι περ ὀφελός ἐσμεν τῆς ἀττικίσεως [ἄκρον], ubi ἄκρον glossema est, et recte apud ARISTOPHANEM *Ran.* 424.

κατὶν τὰ πρῶτα τῆς ἐκεῖ μοχθηρίας.

namque sic ipse homo unus an plures *flos delibatus populi* dicitur esse. Sed absurdum est ὃ τι περ ὀφελός cum vitiorum nominibus coniungere et suaviter risisset civis Atticus quilibet, qui λιχνείας καὶ ἀπλησίας ὀφελός audivisset dicentem. Tam periculosa res est nimis eleganter et exquisite dicere velle: nisi cavebis, ineptus eris, θρίξ ἀνὰ μέσον.

Percurram nunc ordine LUCIANI libros et ut quodque vitium dicendi occurret, quod quidem utiliter animadverti et notari possit, paucis arguam. In 1, 11. ἀποβλεπόμενος occurrit pro περιβλεπόμενος. Quo sensu EURIPIDES dixit περιβλέπεσθαι τίμιον. — κενὸν μὲν οὖν, et περίβλεπτος dicebant veteres, eodem LUCIANUS male ἀποβλέπεσθαι dicit, ut 3, 13. ζηλωτὸς εἶναι καὶ ἀποβλέπεσθαι, et alibi. In 3, 2. οὔτε κοινωνεῖς τῶν ὁμοίων λόγων, frequens hoc in LUCIANO vitium est, qui nescio quomodo κοινωνεῖν, quod μετέχειν significat et κοινωνίαν ἔχειν, pro μεταδιδόναι dicere solet, confundens κοινωνεῖν et κοινοῦν vel ἀνακοινοῦσθαι. vide 52, 34. ἔλαθον ἑταῖρος αὐτῷ καὶ συνήθης γενόμενος ὥς τε πάντων ἐκοινώνει μοι τῶν ἀπορρήτων, aut 70, 90. ἀλογώτατόν ἐστι τοὺς μὲν ἡμῶν ὑπερπλουτεῖν καὶ τρυφᾶν οὐ κοινωνοῦντας ὧν ἔχουσι τοῖς πενεστέροις, quae si quis Veterum legere potuisset, contrarium quam quod dicitur significare ridens animadvertisset: similiter 70, 33. τίς γὰρ ἂν φθονήσειε τῷ κοινωνοῦντι [καὶ διδόντι] τῶν ἰδίων; ubi sciolus legentem adiuvari voluit, sed μεταδιδόντι debebat ponere, et 32, 46. οὔτε σέγη τις ἐδέχετο οὔτε πυρὸς ἢ ὕδατος ἐκοινώνει. In § 15. ἀκούων διεφθόρων ᾠσμάτων quid esset nemo Atticorum intelligere potuisset, quibus διέφθορα significat διέφθαρκα, ut apud ARISTOPHANEM ἐν Ταγηνισαῖς fragm. iii.

τὸν ἄνδρα τοῦτον βιβλίον διέφθορεν

ἢ Πρόδικος ἢ τῶν ἀδολεσχῶν εἷς γέ τις.

et sic constanter omnes Veteres, testibus multis dicendi magi-

stris, vid. LOBECK. ad PHRYNICHUM p. 160. Sequiores tamen omnes διέφθορα dicebant pro διέφθαρμαι, frustra admonentibus doctoribus, ut apud LUCIANUM ipsum 76, 3. σὺ δὲ ὑπὸ τῆς ἄγαν παιδείας διέφθορας, ὥςτε μὴδ' αὐτὸ τοῦτο σολοικίζοντας κατανοῆσαι, [οὐ γὰρ πρόσεςιν αὐτῷ τὸ τίνα], ubi bono magistro, qui adscripsit οὐ γὰρ πρόσεςιν αὐτῷ τὸ τίνα, gratias agimus, sed eius annotationem discipulis quam nobis utiliore expungemus. Quidquid magistri reclamarunt διέφθορα pro διέφθαρμαι postea omnium usu tritum est. DIDYMUS qui de corrupto dicendi usu scripsit et librum inscripsit περὶ παρεφθορίας λέξεως in ipso titulo operis τὴν ἀρχαίαν διάλεκτον παρέφθορεν et in unica observatione, quae mihi ex illo libro innotuit, vehementer fallitur, apud ATHENAEUM IX. p. 368 B. LUCIANUS igitur cum omnibus errans ἄσματα διεφθορότα dixit pro lasciva, impudica, spurca.

In Timone 5, 4. οὔτε θύοντος ἔτι σοι τινὸς οὔτε σεφανοῦντος, debebat οὐδενός scribere pro τινός, sed passim in talibus peccat, vid. § 13. 14, 14. Ibid. πηνίκα male pro πότε. Apud Veteres πηνίκα fere semper dicitur quum quis rogat, quae pars diei sit vel, ut postea solebant, quola hora sit, ut in Critone p. 43 A. πηνίκα μάλισα; — ὀρθρος βαθύς. ubicumque πηνίκα et ὀπηνίκα et τηνικάδε occurrunt videbis hanc rationem constare. Sequiores inepte πηνίκα dicebant pro πότε, quola hora? pro quo tempore? quos ridet vir acutus apud LUCIANUM 76, 5. qui rogatus πηνίκα ἔξεισι repondit: quis tibi dixit me hodie id facturum? Iterum peccat LUCIANUS 45, 6. πηνίκα διηγῆσει; ponens pro quando narrabis? Qui hoc tenebit facile emendabit XENOPHONTIS Anabasin III. v. 18. ἐπὶ τούτοις ἐθύσαντο ὅπως ὀπηνίκα καὶ δοκοίη τῆς ὥρας τὴν πρεΐαν ποιοῖντο, lege ὀπηνίκα δοκοίη expuncto τῆς ὥρας, quod natum est ex annotatione ἐπὶ τῆς ὥρας ad ὀπηνίκα olim adscripta. In AESCHINIS Timarchea § 9. διαρρήδην ἀποδείκνυσι πρῶτον μὲν ἣν ὥραν προσήκει ἵεναι εἰς τὸ διδασκαλεῖον καὶ ὀπηνίκα ἀπιέναι, usus verborum ἣν ὥραν ab aetate AESCHINIS abhorret et ἣν pro τίνα positum vel ποσὴν arguit Graeculum. Emenda πρῶτον μὲν ὀπηνίκα προσήκει κτέ. interpretatio veram scripturam expulit. Addam his nonnulla propter LOBECKIUM ad PHRYNICHUM p. 50 et ut ea controversia dirimatur. PHRYNICHUS docet: πηνίκα μὴ εἴπης ἀντὶ τοῦ

πότε· ἔστι γὰρ ὥρας δηλωτικόν· οἷον εἰπόντος τινὸς πηνίκα ἀποδημήσεις; ἐὰν εἴπῃς μετὰ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας οὐκ ὀρθῶς ἔρεῖς. ἐὰν δὲ εἴπῃς ἔωθεν ἢ περὶ μεσημβρίαν ὀρθῶς ἔρεῖς. quae vera sunt quidem sed non omnem usum adverbii πηνίκα complectuntur. Qui quem rogat πηνίκα --; de eo tempore rogat, quod definitum et constitutum et certum est, ut si quis ex astronomo quaerat: πηνίκα ἐκλείψει ὁ ἥλιος; id quaerit quo certo tempore sol delecturus sit. Qui respondet ad haec μετὰ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας nihil dicit. Eodem modo dicitur πηνίκα ἐς τοῦ ἐνιαυτοῦ; et πηνίκα ἐς τῆς ἡμέρας; quae ita rogantur ut ipsa pars anni et diei accurate definienda sit, si recte respondere velis. Contra πότε ita dicitur, ut id tempus incertum esse intelligatur et fortasse numquam futurum, ut si pater ad dissolutum filium dicit: *quando ad meliorem frugem redibis?* dicendum est πότε σωφρονήσεις; si πηνίκα dixisset ridiculus fuisset. Recte igitur quaeritur: πηνίκα οἱ γάμοι; quia constituta est nuptiis dies, male πηνίκα πολεμητέον; quia id tempus non est definitum. Recte POLYAENUS πηνίκα δοκεῖτε ἀλῶναι τὴν πόλιν; nam tempus ipsum accurate sciri poterat urbe recens capta. Itaque peccavit iterum LUCIANUS 56, 4. ἀλλ' οἳ γε κύκνοι πηνίκα ὑμῖν ἄδουσιν; in § 2. πότε δὲ (lege δὴ) ἐπὶ τὰς ἀγείρους ἀφιξόμεθα; potuerat dicere πηνίκα, nam sicubi illae arbores ad Padum fuissent, poterat definiri tempus ipsum, quo illuc essent perventuri. Ut plurimum autem πηνίκα dici coepit de parte praesentis diei, et quum horae numerari solerent, πηνίκα erat ὥρας δηλωτικόν, ut PHRYNICHUS scribit. AELIUS HERODIANUS post MOERIDEM p. 438. τὸ ἡνίκα καὶ τὸ πηνίκα ἐπὶ τοῦ καιροῦ τῆς ἡμέρας μᾶλλον, τὸ δὲ πότε ἐπὶ χρόνου. ἔστι δὲ καὶ τὸ πηνίκα ἐπὶ χυπεῖ παρὰ τῷ Δημοσθένει. monstrum χυπεῖ natum est ex χ̣ π̣ i. e. χρόνου παρὰ (τῷ Δημοσθένει). Locus DEMOSTHENIS legitur p. 329, 23. ἐν τίσιν οὖν σὺ καὶ πηνίκα λαμπρός; ἡνίκ' ἂν εἰπεῖν τι κατὰ τούτων δέη. non poterat odiosius dicere quam sic adversarium consulto sibi ad dicendum certa tempora constituta habere. Sed redeo illuc unde digressus sum. § 12. πατρῶον φίλον, Attici πατριόν. § 18. ἀμφω, illi ἀμφοτέροι. In 8, 2, 1. οὐδὲν ἐστὶν ὃ μὴ πεποίηκάς με, veteres οὐδὲν ὅ τι σὺ. Perpetua negligentia LUCIANUS μή, μηδείς, μηδέποτε caett. ponere solet ubi οὐ, οὐδείς, οὐδέποτε erant ponenda, ut

20, 9. ἐπεὶ τὸν μισθὸν μὴ ἀπεδίδου et § 21. ἐπεὶ μὴ σὺ ἐθέλεις εἰπεῖν et 26, 4. γράφω περὶ ὧν μήτε εἶδον μήτε παρ' ἄλλων ἐπυθόμην. et 37, 1. ἔμελλεν ἄρα μηδὲ ὁ καθ' ἡμᾶς βίος ἄμοιρος ἔσεσθαι ἀνδρῶν λόγου ἀξίων et 46, 21. μέμνησο τοίνυν προσθεῖναι ὅτι μὴ δυνατόν ἐστὶ μοι κατὰ χώραν μένειν, et saepe aliis locis: quae turpissima vitia sunt. In 10, 4, 2. εἰκάσιν et alibi, Attici εἶξασι, sic οἶδας pro οἶσθα scribit 9, 15, 1. In 10, 5, 2. ἀποδυσάμενος pro ἀποδύς. Δύσασθαι et composita antiquis barbara sunt, sequiores errant omnes. 10, 6, 3. ἐπιχαίνετε, Attici χάσκω dicunt non χαίνω. 10, 7, 1. τεθνήξεσθαι, ut ἐσθήξεσθαι novicia sunt: antiqua τεθνήξειν et ἐσθήξειν. 10, 12, 4. ἀγαπᾶν ἄρχειν, illi ἄρχων et 10, 13, 2. οὐ γὰρ ἔφθασα ἐπισκῆψαι, veteres omnes ἐπισκῆψας. Numquam Attici errant, sed saepissime Atticistae. In 23, 2. οὐκ ἔφθῃ ποιῆσαι LUCIANI error est, qui cum omnibus sequioribus ita loquebatur. ARISTOPHANIS non est in *Equitibus* 934.

σπεύδων ὅπως τῶν τευθίδων
ἐμπλήμενος φθάλῃς ἔτ' εἰς
ἐκκλησίαν ἐλθεῖν.

nam ipse ἐλθὼν scripsit, nisi mavis credere constanter omnes et ipsum Comicum in ea re ἐλθὼν dicere solitum, nunc semel ἐλθεῖν maluisse. Etiam in *Nubibus* 1384 restitue οὐκ ἔφθῃς φράσας pro φράσαι. 10, 20, 2. κατὰ κόρρης ut saepe aliis locis: Attici ἐπὶ κόρρης. 10, 29, 2. ἀντεποιήθη, debebat ἀντεποιήσατο. 12, 5. ἄκραν ἐπιλαβόμενοι, veteres ἄκρας. 14, 18. ἐκκαθᾶραι et alibi σημάσαι, ψᾶσαι, veteres ἐκάθηρα, ἐσήμηνα, ἔψηλα. 15, 8. διδόντας λόγον καὶ δεχομένους ἐν τῷ μέρει, Attici καὶ λαμβάνοντάς. § 9. δωροδοκήσας perperam pro δεκάσας. § 17. αἰετίνης ἀποφυγᾶς εὕρισκομένοις, Attici ἐξευρίσκουσιν. § 19. ἐλάττων γένοιτο, Attici ἔλαττον ἔχοι. § 23. δὺ ὀβολῶν, illi semper δυοῖν ὀβολοῖν et δὺ ὀβολῶ. § 24. οὐ τὰ μὰ ἐνδεήσει, Attici οὐ τοῦμόν. 16, 8. τὸν χρυσὸν ὅλον pro πάντα. § 9. ὦ γελοῖε, male pro ὦ καταγέλασε, idem vitium recurrit 37, 25. § 14. τὴν ἐπὶ τὸν ἄδην φέρουσιν ὁδὸν pro εἰς ἄδου. 17, 11. καταδικάσας σεαυτοῦ πολλὴν τὴν ἀπόγνωσιν, Attici καταγνούς omisso τὴν. 18, 11. τῶν μισθοφορούντων, Attici μισθὸν φερόντων. 20, 4. ἐπὶ τὸ ἄκρον ἔσεσθαι pro ἐπὶ τοῦ ἄκρου. § 10. καταβιώσωσι, Attici βιώσαι, sequiores βιώσαι: illi βιούς, hi βιώσας. § 68. εἰκοὺς ἔσμ, Athe-

nienses ut ex ἐσηκέναι ἐσήξειν sic ex εἰκέναι futurum εἴξειν formabant, ut in *Nubibus* vs. 1001:

τοῖς Ἰπποκράτους υἱέσιν εἴξεις καὶ σε καλοῦσι βλιτομάμμαν.
id est, ut Graeculi loquebantur, εἰκῶς ἔση. non aliunde εἴσομαι formatum est quam ex εἰδέναι, ut κεκράξομαι ex κεκραγέναι.
§ 86. μεταμφιάσομαι, veteres μεταμφιοῦμαι et in fine περισήσομαι ex inepta τῶν ἰδιωτῶν συνηθείᾳ dictum est pro ἐνίλαβο, quod ridiculum vitium scite castigatur 76, ὃ ἄλλου δὲ εἰπόντος· περιέστην αὐτὸν ὥςτε λαθεῖν, θαυμαστὸν, ἔφη, εἰ εἰς ὧν περιέστης τὸν ἕνα, ex quo exemplo satis apparet illam antiquae linguae sanitatem prorsus periisse. 22, 10 σὺν οὐδενὶ κόσμῳ, veteres οὐδένα κόσμον. § 12 δεικνύειν, δεικνύω, ὁμνύω et sim. sequiora sunt et sub MENANDRI aetatem propullularunt. Nota sunt haec MENANDRI:

Γλυκέρα, τί κλάεις; ὁμνύω σοι τὸν Δία,
et in fragmento, quod equidem τοῦ Κόλακος esse suspicor, apud PLUTARCHUM Tom. II. p. 574. c.

πῶς τὸ τραῦμα τοῦτ' ἔχεις;
μεσαγκύλω. πῶς πρὸς θεῶν; ἐπὶ κλίμακα
πρὸς τεῖχος ἀναβαίνων. ἐγὼ μὲν δεικνύω
ἐσπουδακῶς, οἱ δὲ πάλιν ἐπεμυκτήρισαν.

narrat haec ipse κόλαξ, ὁ Στρουθίας, cuius verba ἐγὼ μὲν δεικνύω ἐσπουδακῶς non sunt ab Interprete intellecta, qui vertit: *prompte simul ostendo vulnus*: dicit δείκνυμι ὅτι ἐσπούδακα, *serium vultum ostendo* quasi his omnibus habeam fidem, quod adulatoris est et dictum est ut δείξω ἔτι ζῶν notissimo usu. Ex antiquioribus ista omnia removenda sunt invecta a seris nepotibus. Caeterum debuerat scribere: εἴη μόνον ἄξια τοῦ θεάτρου ἐπιδείκνυσθαι, male interpres *digna theatro*, etiam hic τὸ θεάτρον ponitur pro οἱ θεαταί. In 23, 2 paucis verbis interiectis ἐπαινέσονται et ἐπαινέσουσι posuit. In eo usu futuri medii identidem longius a veteribus discedunt. Iam mature coeperunt ἐπαινέσω dicere et ἐγκωμιάσω et ἀγνοήσω et ἀπολαύσω et alia, tandem eo ventum est, ut γελάσω et ἀκούσω diceretur. Videbimus in extrema parte hominem, qui διαβαδιῶν pro διαβαδιούμενος potuit scribere. Alieno vitio inquinatus est LUCIANUS 66 26, ἄδηλον ὅπόσον χρόνον βιώσεις, ubi βιώσει emendandum. In 24, 2 ἔσι δὲ οὐ πολὺ ἀπὸ τοῦ Διπύλου ἐν ἀριστερᾷ εἰς

Ἀκαδήμειαν ἀπιόντων, duplex in ἀπιόντων vitium est scribarum alterum, alterum LUCIANI, qui ἀνιόντων dederat, quum ἀνιόντι deberet et saepe chorda oherrat eadem. Veteres genitivum ponunt, ubi temporis spatium significant *dum quid fiat*, dativus indicat situm locorum. Quis credat in THUCYDIDE I, 12 ubi legitur Ἐπίδαμνός ἐστι πόλις ἐν δεξιᾷ ἐσπλέοντι τὸν Ἰόνιον κόλπον, ab sano homine scribi potuisse ἐσπλέοντος? Quemadmodum enim dicitur περιπλώνοντες τὴν Λιβύην τὸν ἥλιον ἔσχον ἐς τὰ δεξιὰ (HEROD. IV. 42), et apud CRATINUM ἐν Ὀδυσσεῦσι fragm. III.

ἐπ' ἀριτέρ' αἰεὶ τὴν ἄρκτον ἔχων λάμπουσιν ἕως ἂν ἐφεύρης. et passim alibi, sic dicendum est ὁ ἥλιός ἐστιν ἐν δεξιᾷ τοῖς τὴν Λιβύην περιπλέουσιν, quemadmodum sexcenties apud veteres passim in ea re dativi leguntur. Sequiores soli peccant: nonnumquam PAUSANIAS erravit et alii. Saepius LUCIANUS, 13, 8 εἰσιόντων δὲ πρῶτα μὲν οἰκοῦσιν αἱ Ὠραι. 52, 18 τοὺς μὲν ἐπὶ τὰ δεξιὰ εἰσιόντων ἄφες. 68, 35 σάδιοι εἴκοσιν ἀπὸ τῆς Ὀλυμπίας κατὰ τὸν ἱππόδρομον ἀπιόντων πρὸς ἔω, et 71, 8 ἐν δεξιᾷ μὲν εἰσιόντων αἱ γυναῖκες τὸν κλιντήρα ἐπέλαβον, et 73, 1 κατὰ τὴν σοᾶν τὴν ἐντεῦθεν ἐξιόντων ἐν ἀριτερᾷ. quae omnia perinde vitiosa sunt. 25, 13 οὕς μισεῖσθαι καλῶς εἶχεν, sic sequiores, ut Romani solent, veteres μισεῖν dixissent. § 16. qui πείρην scribebat Ionice, non erat admodum Ionicae dialecti gnarus. Istiusmodi Graeculis debentur formae μίη, οὐδεμίην, μοίρη sim. in Codd. nostris. Idem vitium est 66, 7 μακέλλην ἔχων, quod tamen sumtum est ex Homericο χερσὶ μάκελλαν ἔχων. § 36 ἀπροσδεῖ, sic alibi ὑγιῇ, εὐφυῇ pro ἀπροσδεᾶ, ὑγιᾶ, εὐφυᾶ. 26, 52 περισκοπήσασθαι, veteres περισκέψασθαι. § 34 ἐναυπηγησάμην, quia solus erat et suis ipse manibus scapham compegerat ἐναυπήγησα dictum oportuit. 28, 12 διηγορευμένον ἐν τοῖς νόμοις, Attici διειρημένον, ut supra ostendimus. Passim in his LUCIANUS labitur. 29, 25 δεσπότας κεχειροτονηκότες pro ἡρημένοι: inepte singuli dicuntur χειροτονεῖν τινά. § 27 εὐηλίῳ καὶ εὐηνέμῳ, Attici εὐείλῳ pro εὐηλίῳ dixissent. 32, 19 προλέγει πᾶσιν ὥς μαντεύσεται ὁ θεὸς εἰς ῥητὴν τινα ἡμέραν, inepte ut nihil supra dicitur ipse Deus μαντεύεσθαι, pro oracula edere, nam vates μαντεύονται, Dii χρῆν et θεσπίζειν dicuntur: itaque ὁ μὲν Ἀπόλλων χρῆ, ἡ δὲ Πυθία μαντεύεται.

Ridet hoc dicendi vitium qui scripsit *Pseudosophistam* 76, 9. In 34, 23 μὴ αἰδεσθεῖς μεταμανθάνων pessime pro αἰσχυνθεῖς, et saepius haec confudit ut 35, 2. ἐφ' ὧν ἄν τις ἠδέσθῃ παρὰ μέλος τι φθεγξάμενος. 35, 10 κρησφύγετον εὐρόμενος, male pro εὐρών. 40, 13 ὁ μὲν μέγιστος, ὁ δὲ πάνυ τῇ ἡλικίᾳ χαμαίζηλος et mox εἰ μέλλουσιν ὁμήλικες φαίνεσθαι, Graeculorum est ἡλικίαν dicere pro *statura*, et ὁμήλικες pro *eiusdem staturae*. Graecis nihil aliud est quam *aetas* et *aequales*. Graeculi hoc arripuerunt ex locis, qualis est ARISTOPHANIS *Ran.* 55 σμικρὸς ἡλίκος Μόλων, nam hinc ἡλικία formatum est, non ex ἡλιξ. ubi ἡλικία inolevit ὁμήλικες seculum est, etiam peius vitium. § 19 μεγαλωσί Graeculi dictitant pro μεγαλείως, μεγαλοπρεπῶς ex Homericis: κεῖτο μέγας μεγαλωσί. § 28 σὺ μὲν ἀνεύθυνος αὐτοῦ, male pro ἀνυπεύθυνος, res enim sunt ἀκεύθυνοι, at homines si cuius rei tenentur εὐθύνας δοῦναι aut μὴ δοῦναι appellantur ὑπεύθυνοι et ἀνυπεύθυνοι. 41, 3. τιμῆς ἀξία παρὰ πάντων, veteres τιμῆς ἀξία πᾶσιν, ut θανάτου ἀξίος τῇ πόλει. § 7 οἷχονται μόνους ἀπολιπόντες, Veteres οἷχονται ἐγκαταλιπόντες. § 9. πλεονεκτοῦμεν, veteres πλεονάζομεν. § 12. φίλος ἐκ παίδων ἦν, illi ἐκ παιδός, ἐκ νέου. — τελευταῖον δέ, illi τελευτῶν δέ. § 17. παρὰ τὸν ἄρμωσιν, ὃς ἤρμοζε τὴν Ἀσίαν ad *Proconsulem*, qui *Asiam oblinebat*, ad *Asiae Praesidem*: ἄρμωσής a Spartanis sumtum nomen est, quorum *praefecti* in sociorum urbibus vel dediticiis ἄρμωσαί dicebantur, quia *reip. constituendae* et rebus componendis creati et missi videbantur. Sic saepius *Praesidem Achaiae* appellant, et verbum ἄρμωζειν ea nova significatione mactarunt qui venustius scribunt, caeteri ἀνθύπατον vocant. Sic § 22 Praefectus Aegypti ἄρμωσής dicitur. § 22. οὐδεὶς οὐ γελῶν ἀπηλλάττετο, veteres οὐδεὶς ὅστις οὐ. § 25 λαβόμενος αὐτὸν τῆς δεξιᾶς, veteres αὐτοῦ et § 39 τὰς ἀμάξας κατελαμβάνοντο, quod frequens omnium sequiorum vitium est pro κατελάμβανον. § 51. συγγενῆς μητρόθεν, veteres omnes πρὸς μητρός, sequiores saepe ἀπὸ μητρός. 42, 3, συνανακλίνεσθαι, Veteres συγκατακλίνεσθαι, et mox ἔοικα δ' ἐνταῦθα διατρίψειν: pro ἔοικα veteres δοκῶ μοι dicebant et τριῶν ἡμερῶν pessime pro τρεῖς ἡμέρας positum. § 6 ἐνθεν ἐλὼν saepe dicunt sequiores imitati HOMERUM, *Odyss.* Θ. 500.

ἔνθεν ἑλὼν ὥς οἱ μὲν εὖσσέλμων ἀπὸ νηῶν
βάντες ἐπέπλειον.

multa dabit DORVILL. ad CHARITONIS locum 11, 12. ὁ δὲ Θήρων
ἔνθεν ἑλὼν. Tamen turbant indocti scribae et interpolant: ple-
rique h. l. ἔνθεν ἀρξάμενος exhibent; in DIOGENE LAËRTIO I. 102.
in omnibus est ἔνθεν ὁ Ἀνάχαρσις ἑλθὼν ἔφη, ubi ἑλὼν reposui.
§ 33. ἀποσιτῆσαι, veteres ἀποκαρτερῆσαι. § 48. κατηχεῖν sordi-
dum et plebeium pro διδάσκειν. Κατηχεῖν et κατήχησις primi
Stoici dixerunt. DIOG. LAËRT. VII. 89. διατρέφεσθαι δὲ τὸ λογι-
κὸν ζῶον (Φασὶν οἱ Στωικοί) ποτὲ μὲν διὰ τὰς τῶν ἑξῶθεν πρα-
γμάτων πιθανότητας, ποτὲ δὲ διὰ τὴν κατήχησιν τῶν συνόντων,
quod Stoico supercilio dictum est: *quia eorum aures personant
pravas opinionibus suorum.* Eodem modo LUCIANUS hoc verbo
utilitur 44, 39. οἱ ποιηταὶ μέτροις τε κατὰδουσι καὶ μύθοις κατη-
χοῦσιν. Hinc emanavit in vulgus verbum pro *crebris sermo-
nibus aliquid inculcare*, deinde pro *viva voce docere*, denique
κατηχεῖν prorsus idem est atque διδάσκειν, ut multa vocabula
abiecta et sordida τοῖς ἰδιώταις praeplacebant, ut λαλεῖν pro
λέγειν. Sic ἐρεύγω (*eructare olim*) *pronunciare* apud istos si-
gnificat, quod cum pluribus aliis LOVECK. ad PERRY. p. 63 at-
tulit. 44, 3. ἐπὶ ξυροῦ ἔσηκεν, veteres ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς. § 26.
ὥς ξυνήσουσιν, veteres solum ὅπως cum futuro coniungunt,
LUCIANUS saepe ὥς. § 49. πρῶρας ἐπιμελητής, veteres uno verbo
πρωρεύς. 45, 10 οὐ προσεποιεῖτο ἀκηκοέναι veteres οὐκ ἑδόκει.
Graviter impexit in § 19 in verbis: ὅποσα ἂν ἀποσκώψης εἰς ἐμέ
καὶ εἰς ἐκείνους ἀποσκώψας ἔση. ut vilaret κακοφώναν incidit in
soloecismum. Namque aoristi ea natura est ut cum futuro ἔσο-
μαι neque cogitatione neque verbis coniungi possit: quod plane
praeteriit et sine vestigio ex rerum natura sublatum est non
potest, credo, dici ad futuri temporis usum perduraturum esse.
Perfecti futurum est, quia absolutam rem perdurare et exstare
significat, aoristi non est. Et ex ipsis quidem perfectis futu-
rorum formae producuntur, ut κτήσομαι ex κτῶμαι sic κεκτή-
σομαι producitur ex κέκτημαι, et μεμνήσομαι, εἰρήσομαι, βε-
βλήσομαι, τετμήσομαι, κεκλήσομαι, alia sexcenta sequuntur ana-
logiam pueris notam. Cur igitur tam protrita et puerilia
attingis? inquires. Primum ut convellam pro virili parte usum
absurdi nominis, quod magistelli insulsi iis formis imposuerunt

et quemadmodum τὸ μὴ καλῶς λέγειν οὐ μόνον εἰς αὐτὸ τοῦτο πλημμελὲς ἀλλὰ καὶ κακὸν τι ἐμποιεῖ ταῖς ψυχαῖς (ut rectissime Socrates moriturus dicit in *Phaedone* p. 115. E.) sic ex absurdo hoc nomine absurda notio in puerorum animis nascitur, quam adulti plerique retinuerunt. Magistellis hoc tempus appellatur μετ' ὀλίγον μέλλων, quod verterunt *Paulo post futurum*, eoque nomine puerorum aures personant, estque haec viliosa κατήχησις τῶν διδασκόντων. Apertus error est, in quem satis est intendisse digitum et ex quo uno intelligi potest quam praeclari magistri Graecitatis fuerint, unde haec omnia accepimus. In perfectis quibusdam activae formae eadem analogia conspicitur: ἔζηκα et τέθνηκα producuntur in ἐσῆξω et τεθνήξω, (apud sequiores ἐσῆξομαι et τεθνήξομαι, quibus formis *nunquam* veteres usi sunt). Similiter apud HOMERUM perfectum ἄνωγα, ἄνωχθι, habet futurum ἀνώξω ex se natum, et apud Atticos κέκραγα κεκράξομαι et κέκλαγγα κεκλάγξομαι. Non aliunde natum est εἶξω, similis ero, quam ex ἔοικα (εἰκέναι, εἶξασιν), et εἶσομαι quam ex οἶδα (εἰδέναι): ex eadem forma producitur εἰδήσω. In caeteris omnibus periphrasi utendum: sic γεγάμηκα, uxorem habeo, futurum habet γεγαμηκῶς ἔσομαι, sed ἔγημα, duxi uxorem (quae nunc mortua est), habui uxorem, futuri temporis notionem non admittit. Itaque εἰρηκῶς ἔσομαι dicitur, εἰπὼν ἔσομαι absurdum est. Apud LUCIANUM legitur 7, 14 ἔσομαι πεπονθῶς, 10, 22, 1 ἔση πεπλευκῶς 10, 23, 3 ἔση ἀνεληλυθῶς, 12, 12 et 22 ἔση ἀνατεθεικῶς. 41, 10 νενικηκῶς ἔσαι, 49, 17 ἔση ὠφελικῶς, 70, 5 ἔση ἀποδεδωκῶς, 70, 23 ἔση πεποικηκῶς, 78, 21 ἔση πεπονηκῶς, et eodem modo omnes Graeci saepissime loquuntur, etiam in passivis, quia non multa verba habent ex perfecto passivo productam futuri formam. Sic legitur 54, 25 βεβουλευμένος ἔση et 12, 22 ἔση πεποικημένος: καὶ μοι δείξας αὐτὸ ἐντελῇ ἔση τὴν περιήγησιν πεποικημένος, ubi soloeca lectio est codicis M. ποιησάμενος. Peccavit LUCIANUS ipse 20, 68 in εἰκῶς ἔση pro εἶξεις, ut diximus, et in εἰδῶς ἔση in 60, 13, ut ibi dicemus. Subinde iam notavimus Atticistas abuti perfectorum futuris, ubi praesentium futuris esset utendum, ut in δεδήσομαι pro δεθήσομαι, δεδικάσσονται pro δικασθήσονται, aliis multis. Tragicis hoc ius est facere, qui μεμνήσομαι pro μνησθήσομαι dicebant: EURIP. *Medea* 929 (quam-

quam in populari sermone hoc significat *commemorabo*, illud *meminero*), *κεκλήσομαι* pro *κληθήσομαι*, *βεβλήσομαι* pro *βληθήσομαι*. In DIOGENE LAËRTIO IX. 60 pro

βληθήσεται τις θεῶν βροτησίᾳ χειρί.

optimi codices mihi dederunt *βεβλήσεται*, ut recte legitur in EURIPIDIS *Oreste* vs. 265. Omnino in his formis nescio quomodo Grammatici negligentius versati sunt. BUTTMANNUS, quem nemo adhuc quod sciam in hoc genere superavit, ubi de hoc futuro agit in *Gramm. Gr. Ampliss.* § 99 haec exempla apponit: *πεπαιδεύσομαι*, *πεποιήσομαι*, *πεπείσομαι*, *τετύψομαι*, *τετράψομαι* et *δεδικάσομαι*, quorum nullum usquam in Graecorum scriptis occurrit praeter *δεδικάσομαι*, quod LUCIANI vitio natum est, ut diximus, et nullum est perfectum in *-ασμαι*, *-εσμαι*, *-ισμαι*, *-οσμαι*, *-υσμαι*, unde futurum producat. Dicam de his ipse alio loco et unde digressus sum redeo: *ἄποσκώψας ἔση* dixit LUCIANUS, quia *ἔσκωφα* et *ἄπέσκωφα* non erant in usu *διὰ τὸ τραχὺ καὶ κακόφωνον*, quod dum vitat incidit in soloeismum, cuius defensionem noli suscipere ob locum XENOPHONTIS in *Anabasi* VII. vi. 36 *ἄνδρα κατακανόντες ἔσεσθε*, ubi meliores libri servant *κατακεκανότες*, quod receptum a plerisque est. At mihi forma *κέκανα* penultima brevi (ut in *κατέκανον*) a Graeca analogia prorsus abhorrere videtur, contra *ἑλληνικωτάτη* forma est, quae in miseris *λέξεων* veterum reliquiis vix emergit, *κέκονα*, quae apud HESYCHIUM quidem periit in v. *κέκοκεν*: quod *ἔγνωκεν* ἢ *πεφόνευκεν* olim significasse dicit, confundens *κεκόηκεν* et *κέκονεν*, sed evasit in ETYMOLOG. M. p. 500, 55. *Κέκονα*: *παρὰ Σοφοκλεῖ*, ex qua stirpe progerminarunt *κόναι* (scribe *κοναί*): *φόνοι*, et *ἀνδροκόνοι*: *ἀνδροφόνοι* in gaza HESYCHIANA: itaque XENOPHONTI, qui saepissime Ionicum *κατακαίνω* usurpat pro *ἀποκτείνω* Atticorum, *κατακεκονότες* reddiderim. Ex *κατακέκονα* natum est *κατακονή*, quo EURIPIDES usus est in *Hippolyto* vs. 816

κατακονὰ μὲν οὖν ἀβλοτος βλου,

et receptum *εἰς τὴν τραγικὴν Λέξιν*, unde HESYCHIUS expromsit *κατακόννα* (scrib. *κατακονά*): *διαφθορά*.

In § eadem apud LUCIANUM sequitur *ὅτε σε Περικλῆς ὤπνιεν* pro *συνήει σοι* inepte dictum, sic *γαμεῖν τινα* Graeculi dicebant pro *συγγίγνεσθαι*, quod vitium apud LUCIANUM aliquoties

occurrit, ut 26, 22 γαμεῖται et γαμεῖ ubi codex A. συνουσιᾶται et συνουσιᾷ exhibet, quod etiam multo peius est, et 42, 32 τὴν δὲ γυναῖκα εἰς τὴν ὁδὸν ἀνατρέψας γαμεῖν ἐβούλετο, quod non εὐφήμως dictum est sed spurce et plebeio more pro βινεῖν. 46, 20 τασιάσαι pro διαβαλεῖν transitive dictum est, pessime; et saepius Graeculi τασιάζειν dixere pro τάσιν ἐμποιεῖν. 47, 5 ἐπιγελῶσαν apud veteres est *arridentem*, προσγελῶσαν, apud sequiores ἐπιγελαῖν est καταγελαῖν, ἐπεγγελαῖν, negligenter. § 13 male iudices dicuntur κρίνειν pro δικάζειν in ἐννέα κρίνάτωσαν. § 16 ἐμοὶ βευσάτω, veteres βυῆναι dicunt et βυήσεσθαι, isti βεῦσαι et βεύσεσθαι. § 17 ἀνένηψα transitive dictum est contra antiquorum usum, quibus ἀνανήφειν est *ad meliorem frugem redire* et ἀνένηψε *frugī factus est*. § 33 ἀποισόμενοι τὸν μισθόν, veteres οἷσοντες. § 34 ἐς τὸν ἀνθρώπινον τρόπον, saepe sic LUCIANUS, ut 6, 1 ἐς ὄρνιθος τρόπον, 22, 4 ἐς τὸν πωλικὸν τρόπον, 47, 27 ἐς τὸν Ἀσσύριον τρόπον, veteres praepositionem omittunt. 49, 9 τὰ ἄθλα διαθεῖναι, veteres θεῖναι. § 11 ζημίας ἐπάγουσιν, veteres ἐπιτιθέασιν et θάνατος ἐπικείται ἢ ζημία et sim. 51, 1 ἀνύειν, Attici ἀνύτειν. § 2 μηδὲν ὄντες, illi τὸ μηδέν. § 5 παρακινεῖν posuit pro *defectionem moliri*, significat idem quod παραπαλεῖν, παραφρονεῖν, insanire. § 16 σκορακιεῖ plebeium verbum est et noviciū, Attici ἐς κόρακας ἀπιέναι κελεύειν, vide LYSIAM XIII. 81. In 52, 15 γελοῖα ποιεῖς ἀπιστῶν ἅπασιν, debuerat καταγέλασα ποιεῖς scribere, ut ὦ καταγέλασε 37, 25 et alibi pro ὦ γελοῖε, quod quisque facile scire poterat ex frequenti usu veterum, et quis non meminit se in PLATONIS *Symposio* Aristophanem audisse dicentem p. 189. B. φοβοῦμαι οὔτι μὴ γελοῖα εἶπω ἀλλὰ μὴ καταγέλασα. In *Lysistrata* vs. 907.

ὦ καταγέλας, ἐναντῖον τοῦ παιδίου;

si ὦ γελοῖε dixisset, nihil dixisset. LUCIANUS tamen saepissime utrumque male confundit, quia aequales omnes promiscue utebantur. Mordax CATONIS dictum in CICERONEM: *quam ridiculum habemus Consulem!* videbatur significare ὡς γελοῖον ἔχομεν ὕπατον, at volebat dicere ὡς καταγέλασον ὕπατον ἔχομεν. PLUTARCHUS, qui illo modo vertit, visus est aequalibus τὸ ἀμφίβολον servasse. § 32. τὸ γοῦν τοῦ λόγου ἐκεῖνο ἀνθρακες ἡμῖν δ θησαυρὸς πέφηνας, Atticus ἀναπέφηνας dixisset, nam si quid spem et opinionem fefellit non φανῆναι dicitur id quod non exspe-

ctaras sed ἀναφανῆναι, in quo verbo patefacti erroris vel fraudis notio subest, ut in PLATONIS *Sympos.* p. 185 A. ἀναφανέντος τοῦ ἐρασοῦ πένητος, et iocose in *Rep.* I. p. 334 A. κλέπτης ἄρα τις ὁ δίκαιος ἀναπέφάνται, et saepe apud Oratores. § 39. ἐπὶ πολλῷ ἐπριάμην, sequiores pro πολλοῦ. In 54, 3. τοὺς ἐλέφαντας ἐπισάξαντες καὶ τοὺς πύργους ἀναθέμενοι ἐπ' αὐτούς, male pro ἀναθέντες. In *Equilibus* vs. 1056.

καὶ κε γυνὴ φέροι ἄχθος ἐπεὶ κεν ἀνὴρ ἀναθείη.

repone coniunctivum ἀναθείη. In § 59, 2. ἀπέφηνε τὴν Τύρου ἀπόσασιν ἐκ τῆς Ἀπελλοῦ συμβουλῆς γεγονέναι, negligenter pro γεγонуῖαν, sic et 60, 11. θᾶττον ἂν τὸν Ἐρεχθέα καὶ τὸν Κέκροπα ξένους ἀποφῆναις εἶναι pro ὄντας, et aliis locis. § 21. τὰς χεῖρας ὀρέγουσαι καὶ τὰς θύρας ἀναπετῶσαι, turpe vitium. Graecum est ἀναπετάννυμι τὴν θύραν, et ἀναπετῶ apud Veteres futurum est. SUIDAS ἀναπετῶ: ἀναπετάσω. Μένανδρος.

ἄλλοις ἀναπετῶ

τουτὶ προσελθὼν κοῦκ ἀνέξοιμ' οὐκέτι.

καὶ ἐν Συνερώσῃ καὶ ἐτέραις. Isti praesentis quae forma sit nesciunt, futurum pro praesenti scribunt: ἀναπεταννύειν dixit § 30. paulo post λαθρηδὰ dixit σεμνῶς πάνυ pro λάθρα. § 22. ὑπὸ τούτων ἀπάντων συμμαχοῦμενοι, inepte pro τούτους ἅπαντας συμμάχους, συναγωνισὰς, ἔχοντες. § 13. εἰδὼς ἔση, idem vitium atque εἰκῶς ἔση pro εἴσει et εἵξεις. altera forma erat εἰδήσω omnibus in usu, quae foede corrupta est in IAMBlichI *Vita Pythag.* § 48. σπουδάζειν δὲ καὶ τοῦτο ὅπως αὐτοὶ τε μονας ἐκείνας εἰδήσωσιν αἷ τε γυναῖκες μὴ νοθεύσωσι τὸ γένος, pro εἰδήσουσιν et νοθεύσουσι. § 19. οὐκ ἐπιβαίνεις perperam pro ἐπιδημεῖς. Est operae pretium videre in §§ 24 et 29 quam vitiose multi tum loquerentur, etiam ii qui πεπαιδευμένοι essent et eleganter dicendi laudem apud vulgus captarent. Turpissima sunt χειροβλημᾶσθαι (corrigere tamen χειροβλιμᾶσθαι, nam ex βλιμάζειν τῇ χειρὶ id monstrum natum est), ἀπέκτεινε θάτερον vel ἄτερον τῶν πενήτων, τριῶν μηνῶν, ἐκχύνειν, at non multo meliora iam notavimus apud ipsum, qui haec acerbe et iure reprehendit. Lexiphane dignum est 16, 1. ἄλογον καταλιπὼν τὸν οἶκον, de eo qui ἐν τῷ οἴκῳ λόγους οὐκ ἐποιήσατο: paulo ante προ νήξασθαι ἡδύν dictum oportuit ἐννήξασθαι. In 66, 9. πρὸς ἀντίους τοὺς ἐτησίαις, ἀντίος Ionum est et XENOPHONTIS,

qui permulta Ionica admiscere suis solet, (non vetera poëtica, ut multi existimant), Attici ἐναντίος semper dicebant. § 27. ἀνακαλεῖς τὴν ὑπόσχεσιν, Veteres ἀνατίθεσαι. § 36. ἐπειδὴν σημάνη ὁ σαλπιγκτής, Veteres σημήνη omisso ὁ σαλπιγκτής. In 67, 4, 4. κεκερᾶσθαι viliosa et barbara forma est. Attica sunt κέκραμαι et ἐκράθην, Ionica vetera κέκρημαι et ἐκρήθην, minus vetera κεκέρασμαι et ἐκεράσθην, quae ΧΕΝΟΡΗΘΝ usurpat ab Ionibus aequalibus sumpta, ut et ἐδυνάσθην, quod apud eum perpetuum est pro ἐδυνήθην: hinc LUCIANUS aut κεκρᾶσθαι dixisse potest aut κεκεράσθαι, sed quod ex utroque perperam conflatum est κεκερᾶσθαι dicere non potuit. 67, 6, 4. ἐνδειξάσας σε τῷ δακτύλῳ, Veteres δειξάσας: ἐνδείκνυμι et ἐνδειξίς in iure Attico trita sunt vocabula, sed tam notus hic usus est omnibus, ut LUCIANUM δειξάσας scripsisse suspicer, multis post seculis importunam praepositionem male adhaesisse. 67, 7, 3. καταλείψασαν pro καταλιποῦσαν tam turpe dicendi vitium est, ut ea scriptura sana esse non possit. Multo serius nati sunt, qui λείψαι, ἀμαρτῆσαι et similia portenta invexerunt. Antiatllicista ΒΕΚΚΕΡΙ, qui p. 106, 24. λείψας ἀντὶ τοῦ λιπών, Ἀριστοφάνης Ἀνδρομέδῃ attulit, tam parum iudicio valet et vitiosis libris tam saepe stulte deceptus est, ut eius fide stari non possit. Ecquis est, qui ei credat ἐωνηκώς dixisse LYSIAM pro ἐωνημένος p. 95, 23, aut ἐγρηγόρησεν ΧΕΝΟΡΗΘΝ p. 96, 25 ¹⁾, aut ἡκροᾶσο ΑΝΤΙΡΗΘΝ p. 98, 28, pro ἡκροῶ. ἡκρόασο credo dixerat, id est ἡκηκόεις. Quid erraverit p. 112, 29. in πέπλυνται (editur πέπαυνται) supra demonstravimus. Qui sic dormire potest et in tam apertis et manifestis caecutire, quis eum in tali re, in immuni barbarismo, fideni merere putabit? λείψας igitur tam sanum est et genuinum, atque ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΕΙΣ *Andromeda*, quae nulla umquam fuit, itaque Ἀντιφάνης reponitur, cuius *Andromeda* hoc unico testimonio nititur. Seros poëlastros ita peccare non miramur, ut auctorem τῶν χρυσῶν ἐπῶν vs. 70.

ἦν δ' ἀπολείψας σῶμ' εἰς αἰθέρ' ἐλεύθερον ἔλθης.

1) ΧΕΝΟΡΗΘΝ in *Anabasi* IV. vi. 22. ἐγρηγόρεσαν scripsit, quod ΠΟΡΦΥΡΙΟΥ optime restituit, pro forma barbara ἐγρηγόρησαν a Graeculis invecta et imperito grammatico nostro probata, namque pro ἐγρηγόρησεν: Ξενοφῶν τετάρτῃ Ἀναβάσει legendum esse ἐγρηγόρησαν manifestum est.

aut PSEUDO-PHOCYLIDEM vs. 72.

μη μιμοῦ κακότητα, Δίκη δ' ἀπόλειπον ἄμυναν,
quia nihil est tam vitiosum aut ineptum, quod isti non dixerint, ut alias demonstrabo. Quam crebro λείψαι et καταλείψαι et ἀπολείψαι caelt. dixerint semibarbari Graeculi LOVECK. ad PHRYN. p. 713 sqq. docuit, ex quo simul intelliges quam saepe eadem labe veteres infecerint.

In 67, 8, 2. εἴκοσιν ὅλοις ἔτεσιν ἑταιρήσασα, Veteres ὅλα ἔτη et mox pro διὰ μακροῦ illi διὰ χρόνου. 67, 9, 5. διασκεδάσομεν, Attici διασκεδῶμεν, at saepe LUCIANUS ἐλάσω, ἀναβιβάσομαι et sim. usurpat. 67, 15, 2. Οἰνοέα, Attici Οἰνοᾶ, ut Λευκονοᾶ¹⁾, Στειριᾶ, Μηλιᾶ, Εὐβοᾶ, Κιτιᾶ, alia permulta, quae numquam fere intentata Graeculi relinquunt. Sanam formam et analogia Attica praestat et antiquae corruptelae et poëtarum loci et Grammaticorum auctoritas. APOLLONIUS DYSCOLUS *de Pron.* p. 126 BEKK. Ἀττικοὶ Εὐβοᾶς φασίν, at non in Codd. nostris. Εὐβοέας THUCYDIDES habet IV. 92. et alibi, et XENOPHON caeterique. Pauca nunc ex AESCHINE addam. in *Timarchea* § 114. Φιλωτάδην τὸν Κυδαθηναίέα, Cod. f. κυδαθηναία, b. κυδαθηνέα, verum est Κυδαθηναῖᾶ. *de F. L.* § 67. Ἐρχιέα lege Ἐρχιᾶ et § 93. Παιανιᾶ et § 116. Ἐρετριᾶ, Codex e ἐρετρία. et § 155. Κηφισιᾶ. ubi Codd. Κηφισέα. in *Ctesiph.* § 100 lege Ἐρετριῶν, Cod. n. ἐρετρίων. § 195. scribe Στειριᾶ, similiaque omnia similiter sunt corrigenda.

In 68, 44. ὁ ἰατρὸς μετακληθεὶς ὥς ἐπισκοπήσειεν αὐτόν, in his verbis bis peccatur contra linguae veteris usum. Μετακαλεῖν veteribus est *revocare*, non *arcessere*, quod μεταπέμπεσθαι aut καλεῖν illi dicebant, deinde nemo olim dicebat ἐπισκοπήσω vel ἐπεσκόπησα. Postulat usus ut ἐπισκοποῦμαι dicatur et ἐπεσκούμην, nonnumquam et ἐπισκοπῶ, ἐπεσκόπουν νοσοῦντα vel ἀσθενοῦντα, sed ἐπισκέψομαι et ἐπεσκεψάμην, spretis formis ἐπισκοπήσω et ἐπισκοπήσομαι, ἐπεσκόπησα et ἐπεσκοπησάμην. Exempla passim sunt obvia et proprie haec dicuntur de eo, qui aegrotantem visit sive medicus sive amicus est ad curan-

1) Nomen τοῦ δήμου est Λευκόνοιον, non Λευκονόη, (ut DINDORF. suspicatur ad ΗΛΕΡΟΚ. v. Λευκονοεύς) quod apparebit e ΣΤΕΡΗ. BYZ. v. Ἀβρότονον, si pro Λευκωνεύς (Codd. Λευκωνοεύς) emendabis Λευκονοεύς.

dum aut consolandum. Uno exemplo utar, quia corruptus locus est et hinc emendatio confirmari potest. Legitur apud DEMOSTH. p. 114, 24. τοῖς ταλαιπώροις ὤρεταις τουτοῖσι ἐπισκεψομένους ἔφη τοὺς στρατιώτας πεπομφέναι κατ' εὐνοίαν. πυνθάνεσθαι γὰρ αὐτοὺς ὡς νοσοῦσι [καὶ στασιάζουσιν ἐν αὐτοῖς]. Codex S omittit ἐν αὐτοῖς sed non est satis: periit mordacis dicti aculeus, addito importuno emblemate καὶ στασιάζουσι. Νοσεῖν de civitate dictum idem esse quod στασιάζειν nemo nescit. Sed haec erat Philippi εἰρωνεία, ut in νοσεῖν luderet ac se misisse diceret τοὺς ἐπισκεψομένους, qui aegrotos inviserent et curarent. Est operae pretium duos alios DEMOSTHENSIS locos comparare p. 22, 7. Θετταλοῖς στασιάζουσι καὶ τεταραγμένοις ἐβοήθησε. Codd. AYO. νοσοῦσι καὶ στασιάζουσι καὶ τεταραγμένοις, et p. 124, 1. ἐπειδὴν δὲ πρὸς νοσοῦντας ἐν αὐτοῖς προσπέσῃ, Codd. A. et S νοσοῦντας ἐν αὐτοῖς καὶ τεταραγμένους προσπέσῃ, ubi interpolatorum manus agnoscitur, ut lot aliis locis, ubi tamen nemini quidquam subolet. p. 23, 28. magnus orator dixerat αἱ γὰρ εὐπραξίαι δεινὰ συγκρύψαι τὰ τοιαῦτ' ὀνειδίῃ. in Cod. B. annotatio est in marg. συγκρύψαι ἀντὶ τοῦ συσκιάσαι. In caeteris omnibus legitur δεινὰ συγκρύψαι καὶ συσκιάσαι τὰ τοιαῦτα ὀνειδίῃ, praeterquam in S et F, ubi tamen secunda manus συσκιάσαι adscripsit; hoc igitur emblemata ἐπ' αὐτοφώρῳ tenemus. Num minus manifesta haec videntur: 20, 28. μικρὸν πταῖσμα ἅπαντ' ἀνεχαίτισε [καὶ διέλυσε], verbum acre et vehemens et splendida metaphora tamquam nube obscuratur a languido et insipido verbo διέλυσε. Non legisse in suo libro HARPOCRATIONEM satis apparet apud ipsum in v. ἀνεχαίτισεν¹⁾. Multo etiam peius Oratoris verba interpolata sunt p. 21, 20. ἅπας μὲν λόγος ἂν ἀπῇ τὰ πράγματα μάταιόν τι φαίνεται καὶ κενόν, μάλιστα δ' ὁ παρὰ τῆς ἡμετέρας πόλεως· ὅσῳ γὰρ ἐτοιμότατ' αὐτῷ δοκοῦμεν χρῆσθαι τοσούτῳ μᾶλλον ἀπιστοῦσι πάντες αὐτῷ, pessime et soloece composita sunt ὅσῳ ἐτοιμότατα — το-

1) In talibus multum est in HARPOCRATIONE praesidii, qui numquam scripsisset Πρυτανεύοντα — ἀντὶ τοῦ διοικοῦντα, si in suo DEMOSTHENSIS legisset p. 58, 18 κατιδὼν τὰ παρ' ἑμῶν [διοικοῦντα] Φιλίππῳ [καὶ] πρυτανεύοντα, nam hunc ipsum locum indicat: neque Πολιτεία: ἰδίως εἰώθασιν τῷ ὀνόματι χρῆσθαι οἱ ῥήτορες ἐπὶ τῆς δημοκρατίας, si legisset p. 100, 18. ἐχθρὸν τῆς πολιτείας [καὶ τῆς δημοκρατίας], quae falsarius descripsit p. 135, 12.

σοῦτῳ μᾶλλον. Quid cesso veram lectionem patefacere? Lege μάλισα δ' ὁ παρὰ τῆς ἡμετέρας πόλεως, ὅσῳ περ ἐτοιμότατ' αὐτῷ δοκοῦμεν χρῆσθαι, expuncto emblemate [τοσοῦτῳ μᾶλλον ἀπιστοῦσι πάντες αὐτῷ]. Vera lectio casu servata est. Qui DEMOSTHENI falsas orationes supposuerunt, quas Ptolemaeo vel Attalo grandi pretio pro genuinis venderent, ex laciniis antiquarum orationum conflabant novas, idque tam manifestum est, ut mirer quemadmodum id veteres Criticos fugere potuerit, CAL- LIMACHUM, DIDYMU, CAECILIUM, DIONYSIUM, alios, qui omnia pro Demosthenicis sedulo lectitarunt, quae hodie neminem fallunt. Falsarius, qui orationem πρὸς τὴν ἐπιστολὴν τὴν Φιλίππου illo modo contexuit, in extrema oratione p. 158, 16. nostro loco usus est: ἅπας μὲν ἐστὶ λόγος μάταιος πράξεων ἅμοιρος γενόμενος, τοσοῦτῳ δὲ μάλισα ὁ παρὰ τῆς ἡμετέρας πόλεως, ὅσῳ δοκοῦμεν αὐτῷ προχειρότατα χρῆσθαι τῶν ἄλλων Ἑλλήνων, qui veram lectionem, ut vides, servavit. Non contineo me, quin unum locum addam pulcherrimum et nobilissimum, sed turpi vitio eiusdem generis maculatum p. 37, 22. ἴσως ἂν τῶν τοιούτων λημμάτων ἀπαλλαγεῖντε ¹⁾, ἃ τοῖς ἀσθενούσι παρὰ τῶν ἱατρῶν σιτίοις δεδομένοις ἔοικε. καὶ γὰρ ἐκεῖνα οὔτ' ἰσχὺν ἐντίθῃσιν οὔτ' ἀποθνήσκειν ἔῃ, nemo nostrum, qui haec cum admiratione legimus, tam inconcinna et impedita verborum compositione esset usus, atque haec est: ἃ τοῖς ἀσθενούσι παρὰ τῶν ἱατρῶν σιτίοις δεδομένοις ἔοικεν, ubi τοῖς sine controversia ad δεδομένοις refertur, sed cum ἀσθενούσιν ita coniunctum est, ut divelli non possit, etiam propterea quod τοῖς ἀσθενούσι tam necessarium est atque τῶν ἱατρῶν. Quid multa? emenda ἃ τοῖς παρὰ τῶν ἱατρῶν σιτίοις δεδομένοις ἔοικεν, et relinque ἀσθενούσι vel τοῖς ἀσθενούσιν illis, quibus isto additamento opus esse visum est aut videtur; et LUCIANUS quidem, qui memoriter nobi-

1) Melius ἀπαλλαγεῖτε. Apud HESYCHIUM editur καταλογισθείη. Ἀττικώγηρον.

ἀλλὰ σὲ αἰδεσθεῖεν οἱ θεοί.

recte emendant καταλογισθεῖεν, quod non est ἀττικώγηρον sed Ἀττικώτερον. MEKANDRI fragmentum est:

οὐχ ὅθεν ἀπωλόμεσθα σωθείμεν ἂν.

quod adiuvalis duplici nomine si scripseris:

οὐχ ὅθεν ἀπωλόμεσθα καὶ σωθείμεν ἂν;

lem locum laudans 17, δ. ἐπεὶ δὲ, ὡς ὁ καλὸς πού ρήτωρ ἔφη, τοῖς τῶν νοσούντων σιτίοις ἐοικότα λαμβάνουσι dedit, τῶν νοσούντων ex sententia dicti assumsit, non ex Oratoris verbis descripsit.

In 70, 3δ ἐν ἀκαρεῖ τοῦ χρόνου, Attici articulum omittunt, tuum τελέσματος Doricum vocabulum est pro δαπάνης, ἀναλώματος.

In *Demosthenis Encomio* 71, 1 legitur ineptissima forma διαβαδιῶν pro περιπατήσων. Βαδιῶ extrema est barbaries, sed est iste libellus ex recentissimis Constantinopoli scriptus. § 33 τοῖς ἀπολογισμοῖς ἐγγέγραπται pro λογισμοῖς positum est. § 37. ἐκτήσατο αὐτοῖς ἀκούειν Εὐβοίαν, Μέγαρα, vitiose pro ὑπηκόους ἐποίησεν Εὐβοᾶς vel κατεστρέψατο vel lenius προσηγάγετο ¹⁾, vel simile quid. § 50 μετὰ χεῖρα τὸ πιστὸν τῆς ἐλευθερίας ἔχειν, veteres μετὰ χεῖρας sed alio sensu: in tali re dicebant πρόχειρον ἔχειν. In *Philopatri* non iuvat (ut *LUCIANI* verbis utar 79, 23) τὴν κόπρον ἐκκαθῆραι τὴν Αὐγείου, aut in *Charidemo*, aut in carminibus semibarbaris et epigrammatis, ne quis mihi occinat epigramma 1δ.

εἰς τί μάτην νίπτεις δέμας Ἰνδικόν; ἴσχειο τέχνης.

οὐ δύνασαι δνοφερὴν νύκτα καθηλιάσαι.

Frustra didicimus, ut hoc uno defungar, quid inter λούειν et νίζειν intersit, λέλουμαι et νένιμμαι, si quid nobis cum istis erit commercii, quos omnia inepte miscere et corrumpere videmus. Unam observationem mihi reservavi ut finem aliquando facerem, quae huiusmodi est, ut non in alia re magis appareat quam sit consuetudo sermonis in formarum delectu morosa et fastidiosa, ut alia aliunde adsciscat et componat, alia repudiet et abiiciat, quibus commode poterat uti, at noluit, atque eadem sic constet sibi, ut quam legem sibi ipsa scripserit, eam constantissime servet, ut ineptus sit qui analogiam quam usum sequi maluerit et nova fingere quam uti paratis. Centena sunt in Graeco sermone, ubi usus ab analogia diversus abit, plurima

1) Impeditum et absurdum *Diodori Siculi* locum XV. 36., in quo hoc verbum legitur, felici emendatione sanavit vir doct. VAN OORDT. Editur: Τιμόθεος πλείσας εἰς τὴν Κεφαλληνίαν τὰς τε ναῦς τῇ πόλει προσηγάγετο καὶ τὰς κατὰ τὴν Ἀκαρνανίαν ὁμοίως ἔπεισεν ἀποκλίνειν πρὸς Ἀθηναίους. Rem acu tetigit corrigens: τὰς τ' ἐν αὐτῇ πόλει προσηγάγετο.

sunt pueris nota, at sunt alia non minus certa, quae Atticistas quidem omnes fugerunt et Grammaticos omnium temporum, e quorum numero est usus verbi unius omnium notissimi τύπτω, in quo cognoscendo et ediscendo innumerabilis discipulorum multitudo inde ab antiquis temporibus tirocinium fecit, nam qui olim περὶ κλίσεως ὀνομάτων καὶ ῥημάτων scriptitabant omnes in barytonis hoc exemplo utebantur et discipulos exercebant. Olim nata sunt monstra et portenta formarum τυπῶ, ἔτυπον, ἔτυπόμην, τέτυπα, ἐτετύπειν, τυπτέτων, τυπτόμεθον, alia, quae in magistellorum cerebris nata sunt, in Graecorum libris nusquam leguntur; at leguntur et explicantur apud Θεοδοσίον in Βεκκερί Anecd. II. p. 1008 sqq. et alios multos. Et de istis quidem dicere nihil attinet: dicam de forinis verbi τύπτειν, quibus vetus lingua uteretur, aliisque usu omnium cum hoc verbo coniunctis, ut ἦα, εἶμι, ἦλθον cum ἔρχομαι: ἐρῶ, εἶπον, εἶρηκα cum ἀπαγορεύω, προσαγορεύω, caeterisque compositis, aliaque quae sequiores Graeculi non animadverterunt. Τύπτω duplicem habet significandi potestatem, quae sic optime apparebit si observaveris id quod dicam: verbum hoc in populari sermone nomen ex se natum non habet, sed quemadmodum verbo ἰέναι et compositis respondet nomen ὁδός (ut ὁδὸν ἰέναι eodem modo dicatur atque νόσον νοσεῖν), sic verbo τύπτειν et τύπτεσθαι respondet nomen πληγή. Τύπτω igitur significat aut πληγὴν δίδωμι aut πληγὰς δίδωμι (vel ἐμβάλλω vel ἐντείνω vel ἐντρίβω, quae omnia apud omnes in usu sunt). Hoc est *caedere*, *verberare*, v. c. puerum nequam vel indocilem manu aut fuste, illud *ferire*, *vulnus infligere*, gladio, pugio vel quocumque telo cominus, ut πληγή et τραῦμα sit plane idem. Itaque laborat locus PLATONIS *de Legibus* IX. p. 877. B. εἰ ἐτελεύτησεν ἐκ τῆς πληγῆς τοῦ τραύματος, ubi τοῦ τραύματος expungendum est. Utroque sensu τύπτω et τύπτομαι saepissime leguntur apud scriptores omnes cuiuslibet aetatis et patriae: τύπτω saepe est πληγὴν δίδωμι, at longe frequentius πληγὰς ἐμβάλλω: contra τύπτομαι fere semper est πληγὰς λαμβάνω, *varulo*. Promiscue dicuntur τύπτω, παίω, πληγὰς ἐμβάλλω, et τύπτομαι, παίομαι, πληγὰς λαμβάνω, quae omnes sunt ἰσοδύναμα et variandae orationis causa alternant et inter se permutantur.

In futuro diversae formae sunt: τύπτω (πληγὰς ἐμβάλλω, caedo) habet futurum τυπτήσω, contra τύπτω (πληγὴν δίδωμι, ferio) futurum habet πατάξω. Ubi aoristo opus est pro cecidi dicunt πληγὰς ἐνέβαλον, ἐνέτεινα, ἐνέτριψα, rarissime ἐπάταξα: nonnumquam ἔπαισα occurrit in grandiore dicendi genere aut apud ΞΕΝΟΦΟΝΤΕΜ, qui in his quoque Ionicam consuetudinem imprudens sequitur: at numquam quisquam dixit ἐτύπτησα, quod in nullo veteri et probato scriptore legitur, sed crebro occurrit apud semibarbaros Graeculos extremae aetatis. Pro ferii, plagam intuli, vulnus inflixi (πληγὴν ἐνέβαλον), dicitur ἐπάταξα, interdum ἔπαισα sed non in quotidiani sermonis usu: poetarum est ita dicere, ut in: Παῖσον, εἰ σθένεις, διπλῆν, et eorum, qui splendidiora vocabula venantur. Perfectum in utraque significatione est πέπληγα, quod non ita frequenter legitur et usitatius est πληγὰς δεδωκέναι pro cecidisse, verberibus contudisse; habet tamen certam auctoritatem ARISTOPHANIS in Avibus 1350.

ὃς ἂν πεπλήγῃ τὸν πατέρα νεοττὸς ὦν.

et ΞΕΝΟΦΟΝΤΙΣ in Anab. VI. 1. ὃ δ' ἕτερος τὸν ἕτερον παίει ὥς πᾶσιν ἐδόκει πεπληγέναι τὸν ἄνδρα, quod non est (ut multi existimant) pro πεπλήχθαι positum: τὸν ἄνδρα obiectum est: καὶ, ὥς πᾶσιν ἐδόκει, τὸν ἄνδρα ἐπεπλήγει.

In passivis τύπτομαι et παίομαι omnium usu teruntur. Perfectum pro vapulasse non est in usu: dicebant omnes πληγὰς εἰληφέναι et eodem modo πληγὰς ἔλαβον, pro quibus sequiores Graeculi τετύπτημαι dicebant et ἐτυπτήθην, quibus formis veteres omnes abstinent. Sicubi futuro opus est πληγὰς λήψομαι usitatissimum est, apud ARISTOPHANΕΜ τυπτήσομαι semel apparet. Τύπτομαι (ferior, vulneror) habet perfectum πέπληγμαι, nonnumquam πληγὴν εἰληφα et πληγὴν ἔχω. Perfecto πέπληγμαι futurum est ex se natum πεπλήξομαι. Aoristi •perpetua forma est ἐπλήγην et futuri πληγήσομαι.

Hae igitur sunt solae formae, quibus veteres et probati scriptores utuntur:

τύπτω, παίω, πληγὰς ἐμβάλλω, ἐντείνω, ἐντρίβω, δίδωμι.
τυπτήσω.

πληγὰς ἐνέβαλον (ἔπαισα).

πληγὰς δέδωκα, πέπληγα.

- ei τύπτω, παίω, πληγὴν δίδωμι.
πατάξω, (παίσω).
ἐπάταξα (ἐπαισα).
πέπληγα.
- deinde τύπτομαι, παίομαι, πληγὰς λαμβάνω.
τυπτήσομαι, πληγὰς λήψομαι.
πληγὰς ἔλαβον.
πληγὰς εἴληφα.
- et τύπτομαι, πληγὴν λαμβάνω.
πέπληγμαι.
πεπλήξομαι.
ἐπλήγην.
πληγήσομαι.

Athenienses non utuntur aliis formis quam his. Nemo umquam proferet unum locum, ubi legatur τύψω, ἔτυψα, τέτυφα, τέτυμμαι, ἐτύφθην, ἐτύπην, τυφθήσομαι, τετύψομαι, vel ἐτύπτησα, τετύπτηκα, τετύπτημαι, ἐτυπτήθην. Nemo vidit umquam apud Atticos: πατάσσω, πεπάταγμαι, ἐπατάχθην, παταχθήσομαι, vel πέπαικα, πέπαισμαι, ἐπαίσθην, παισθήσομαι. Nemo apud eosdem vidit aut videbit: πλήσσω an πλήττω, πλήξω, ἔπληξα aut πέπληχα aut πλήσσομαι, ἐπληξάμην. Pro his omnibus omnes semper et ubique utuntur iis formis solis, quas diximus.

Apud HOMERUM, HERODOTUM et omnes, qui Ionice scripserunt, in usu sunt formae: τύψω, ἔτυψα, τέτυμμαι, ἐτύπην, ἐτυψάμην et πλήσσω, πλήξω, ἔπληξα, ἐπληξάμην. Πατάσσω Ionibus est πάλλομαι, παλῖτο: at composito utuntur ἐκπατάσσω pro ἐκπλήττω, unde ἐξεπάταξα, ἐκπεπάταγμαι et ἐξεπατάχθην apud poëtas occurrunt pro ἐξέπληξα, ἐκπέπληγμαι, ἐξετινάχθην.

Tragici, quemadmodum in omnibus solent, utuntur formis Ionicis et Atticis inter se permixtis, quibus addiderunt ἐπαίσθην pro ἐπλήγην. AESCHYLUS Sept. 961.

παισθεὶς ἔπαισας. — σὺ δ' ἔθανες κατακτανών.

quae lingua populari Attica erant dicenda in hunc modum: πληγεὶς ἐπάταξας. σὺ δέ γ' ἀπέθανες ἀποκτείνας. Singulare est in *Lysistrata* 459. οὐ παιήσετε, et in *Nubibus* 1125. παιή-

σομεν, quod σεμνῶς dicitur, formatum ut κλαήσω, καθιζήσομαι, δοκήσω (pro δόξω), βαλλήσω, similia ¹⁾).

Hunc igitur constantem et perpetuum Antiquitatis usum seniores, quia numquam animadverterant, retinere et imitari non potuerunt, et analogiam pro usu secuti multas ipsi formas finxerunt de suo Veteribus omnibus prorsus ignotas et inauditas. Ridetur Graeculus, qui ex ὀπυλίῳ suo Marte formavit ὀπύθην, et est sane hoc perineptum, sed non multo meliora sunt, quae LUCIANUS cum aequalibus usurpat, aut Ionica Atticis male admixta ponens, aut nova ex veteribus contra usum formata. Πατάσσω vetus verbum Ionicum est, quod nihil aliud significat quam παλπίτο, κραδίη σέρνοισι πατάσσει, θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι πάτασσεν et alia apud HOMERUM. Ineptissime igitur scripsit ARISTIDES, cuius locum DINDORF. ad STEPHANI *Thesaurum* attulit: παλοὶ καὶ ἄγχοι καὶ πατάττοι τοὺς αὐτούς, quam formam ipse ex ἐπάταξα elicuit, idque eo infelicius, quod Attica forma induit vocabulum, quod numquam in sermonem Atticum receptum est. Ridiculum est dicere ἄναττα, Λίβυττα, Φοίνιττα, βασιλιττα, χαρίεττα, πτεροῦττα, aut ἀνάττω, πτήττω, alia, quibus populus non utebatur, at Θράττα optime habet et μελιτοῦττα, quia toti populo erant in ore. Eadem forma LUCIANO uti placuit § 1, 19. καὶ ὁ μηρὸς πατασσέσθω, quum Iones dicerent τύπτεσθαι, κόπτεσθαι, πλήσσεσθαι, πλήξασθαι τὸν μηρὸν, Athenienses παίεσθαι, παίσασθαι. *Cyropaed.* VII. iii. 6. ὁ Κῦρος ἐπαίσατο ἄρα τὸν μηρόν: analogia deceptus putavit πατάσσεσθαι sibi dicere licere. Similiter 33. 10. non dubitavit dicere παίσαντες καὶ παισθέντες ἐν τῷ μέρει, quum deberet πατάξαντες καὶ πληγέντες. Bis peccavit in 49, 3. et § 40. παταχθέντος εἰς τὴν γνάθον, sive παταχθεὶς τὴν γνάθον, et § 40. κατὰ κόρρης παταχθῆναι, nemo umquam sic locutus est pro πληγείς, πληγῆναι, vel πληγὴν λαβών, λαβεῖν: dicit ἐπατάχθην ut alibi κατέαγμα et κατεάχθην (pro κατέαγα et κατεάγην) analogiam secutus sprete aut ignorate consuetudine. Etiam in κατὰ κόρρης errat, quod saepe et lubenter ponit pro ἐπὶ κόρρης, ut semper

1) Hinc apud HESYCHIUM restitue παιητέον: πληκτέον, ut est in unico Codice. Male homines docti παικτέον receperunt, quod significat ludendum est, apud recentiores, qui παιῖξαι pro παῖσαι dicebant.

dicebant Attici. PLATO in *Gorg.* p. 486. Calliclem dicentem facit: τὸν δὲ τοιοῦτον ἔξεσιν ἐπὶ κόρρης τύπτοντα μὴ δοῦναι δίκην, cui bis ἀνταποδίδωσι SOCRATES p. 508 D. εἰμὶ δὲ ἐπὶ τῷ βουλομένῳ ἂν τε τύπτειν βούληται, τὸ νεανικὸν δὲ τοῦτο τοῦ σοῦ λόγου, ἐπὶ κόρρης, et p. 527 A. χασμήσει καὶ ἰλιγγιάσεις οὐδὲν ἦττον ἢ ἐγὼ ἐνθάδε σὺ ἐκεῖ καὶ σε ἴσως τυπτήσῃ τις [καὶ] ἐπὶ κόρρης [ἀτίμως] καὶ πάντως προπηλακίῃ, ubi καὶ libri nonnulli omittunt, ἀτίμως omittet qui PLATONEM et Atticos in succum et sanguinem verterit. Sic et in *Midiana* saepius ut p. 562, 9. Ταυρέαν ἐπάταξε χορηγοῦντα ἐπὶ κόρρης, et in nobili loco p. 537. πολλὰ γὰρ ἂν ποιήσειεν ὁ τύπτων, ὃν ὁ παθὼν ἔνια οὐδ' ἂν ἀπαγγεῖλαι δύναιθ' ἑτέρῳ, τῷ σχήματι, τῷ βλέμματι, τῇ φωνῇ, ὅταν ὡς ὑβρίζων, ὅταν ὡς ἐχθρὸς ὑπάρχων, ὅταν κονδύλοις, ὅταν ἐπὶ κόρρης. Hos locos eruditi omnes tenebant memoriter, itaque LUCIANUS interdum recte ἐπὶ κόρρης scribit, ut 4, 9. παίσαντι ἐπὶ κόρρης, saepius peccat ut 45, 29. 71, 33 et alibi. Ex aoristo παταχθῆναι natum futurum est παταχθήσομαι, perperam pro πληγήσομαι positum 69, 14. ἡ ἐλευθερία δὲ πρόχειρος ἄκοντος τοῦ δεσπότου καὶ εἰ βούλοιτο ἀπάγειν παταχθησομένου τῷ ξύλῳ. Praeterea Ionicum est quod scribit 42, 10. ἡ δ' ἐπὶ κόρρης πλήξασά με pro πατάξασα, et § 14. ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ τυψαμένη τὸ πρόσωπον pro παισαμένη vel κοψαμένη, et 59, 14. μύωπι διὰ τοῦ ὠτὸς τυπεῖς pro πληγείς. Eiusdemmodi vitia passim apud sequiores deprehendes, qui saepissime πλήξω et ἐπληξα, et ipsum πλήσσω usurpant et ἐτύπτησα, τετύπτημαι, ἐτυπτήθην et ἐτύφθην, et aliis, quorum apud Veteres non est vola nec vestigium. PLUTARCHUS in *Nicia* c. 27. ὁ Δημοσθένης ἐπληξε μὲν ἑαυτὸν οὐ μὲν ἀπέθανεν. In *Catone minore* c. 70. ὑπὸ τῆς πληγῆς, ἣν ἐπληξε τὸν οἰκέτην. In *Galba* c. 26. τυφθεὶς τὰς ἰγνύας ἔπεσεν, et sic omnes solent. DIOG. LAËRT. VI. 33. πληγὰς ἔλαβε tum τὰ ὀνόματα τῶν πληξάντων. § 62. πρόσεχε μὴ τὸν πατέρα πλήξης et § 66. πλήξας τῇ βακτηρίᾳ εἶπε· φύλαξαι. Sed plane nihili et barbara forma est, quam STRABONI V. p. 248. obtrudunt φησὶ τὸν λόφον τινὰ γέντα ὑπὸ σεισμῶν ἀναβαλεῖν πῦρ, Codex optimus παγέντα, corrige πληγέντα.

De veterum usu, quia certa res est et frequens, unusquisque inter legendum exiguo labore experiri poterit sine vera et

perpetua quae posuimus: τύπτειν utroque sensu legitur apud omnes et τυπτήσω frequens est.. ARISTOPHANES in *Pluto* 21.

οὐ γὰρ με τυπτήσεις σέφανον ἔχοντά γε.

unde PHOTIUS annotat: τυπτήσεις: οὕτω λέγουσι τὸ μέλλον. Ἀριστοφάνης. sed omnes ita loquebantur. Audivimus iam PLATONEM dicentem καὶ σε ἴσως τυπτήσει. In *Nubibus* opponuntur vss. 1443 et 1448.

τὴν μητέρ' ὥσπερ καὶ σὲ τυπτήσω.

et τὴν μητέρ' ὡς τύπτειν χρεών. In PLATONIS *Hippiā maiore* p. 292 B. componuntur καὶ αὐτὸς οἶμαι δικαίως ἂν τύπτεσθαι. — ἢ καὶ σύ με ἄκριτον τυπτήσεις; et πῶς οἶει ἂν ἀδίκως πληγὰς λαβεῖν; et in *Midiana* p. 580. νομίζεις ἡμᾶς μὲν ἀνέξεσθαι σου, αὐτὸς δὲ τυπτήσειν; et p. 585. πεπίστευκε τῇ πολιτείᾳ μηδένα αὐτὸν ἔλξειν μηδ' ὑβριεῖν μηδὲ τυπτήσειν. In quibus locis, ut in aliis similibus, nulla est optio: solum τυπτήσω recte habet, παίσω et πατάξω aliud quid significant. Itaque negligenter MOERIS τυπτήσειν Ἀττικῶς, παίσειν Ἑλληνικῶς, quia ista non dialecto, non aetate, sed sensu differunt. Aoristus ἐτύπτησα, ut diximus, nusquam legitur apud veteres et probatos scriptores: Graeculi usurpant quemadmodum et τετύπτηκα ex τυπτήσω formatum. Exemplum LOBECK. ad PERRYNIC. p. 764. pauca quaedam annotavit, qui credebatur praesens τυπτέω alicubi reperiri posse. Copia est apud istos scriptores, qui indigni lectu sunt, ut apud poetastrum, de quo supra diximus, in fabula 21.

τιμῶντά σε γὰρ οὐδὲν ὠφέλησάς με

τυπτήσαντα δὲ πολλοῖς καλοῖς ἡμείψω.

In ARISTOPHANIS *Nubibus* vs. 1391.

καὶ πρῶτ' ἐρήσομαι σε τοῦτ'· παῖδά μ' ὄντ' ἔτυπτες;

neque numerosus versus est et verba non satis expedita: legendum censeo:

καὶ πρῶτ' ἐρήσομαι σε τοῦτ', οὐ παῖδά μ' ὄντ' ἔτυπτες;

in optimis libris *Ravenate* et *Veneto* est παῖδά μ' ὄντ' ἐτύπτησας. En praeclaros testes antiquitatis! bonum factum, quod in poeta nemini imponere potuerunt. Ut ἐτύπτησα barbarum est, sic ἐπαισα satis est frequens, crebrius tamen in Ionibus et Tragicis et XENOPHONTIS apparet, quam in sermone populari. Haud facile enim reperias apud eos, qui lingua populi utuntur, locum Xenophonteo similem *Anab.* V. VIII. 12. τοῦτον δὲ ἀνέκραγον

πάντες ὡς ὀλίγας παίσειεν, aut in *Cyrop.* I. iii. 17. ubi praecedit ἐπὶ μιᾷ ποτὲ δίκη πληγὰς ἔλαβον, et enarrata causa, ἐν δὲ τούτῳ (lege ἐπὶ δὲ τούτῳ) με ἔπαισεν ὁ διδάσκαλος ¹⁾, unde LUCIANUS παίσω et ἔπαισα interdum dixit, ut 4, 9. 33, 10. 49, 38. 71, 33. Usitatissimum autem erat dicere πληγὰς ἐνέβαλον, ἐνέτεινα, ἐνέτριψα, ut LUCIANUS 16, 12. πληγὰς μοι ἐνέτεινας, 58, 25. πληγὰς ἐνέτριψα, et 1, 14. πληγὰς οὐκ ὀλίγας μοι χθὲς ἐνετρίψατο.

Ubi τύπτειν *ferire cominus* significat perpetuus usus est aoristi ἐπάταξα, et in forma passiva ἐπλήγην, quae formae saepe componuntur, ut cognatio appareat, ut in *Lysia* IV. 15. πρότερον πρότερον [πρότερος] ἐπλήγην ἢ ἐπάταξα ἐκείνη μᾶλλον [ἀν expunge] ἥδει, quemadmodum in *orat.* I. §§ 25 et 27 respondent sibi inter sese πατάξας καταβάλλω et πληγείς κατέπεσεν. Sic *XIII.* 87. εἰάν τις ξύλῳ ἢ μαχαίρᾳ πατάξας καταβάλλῃ, et § 71. ὁ Θρασύβουλος τύπτει τὸν Φρύνιχον καὶ καταβάλλει πατάξας. *DEMOSTH.* p. 572. μεθύων ἐπάταξέ τινα. ἐδόκει ὕβρει καὶ οὐκ οἴνῳ τύπτειν. p. 1264. τῷ πατάξαντι τύπτειν παρεκελεύσατο. *DEMOSTH.* p. 526. τὸν θεσμοθέτην ὃς ἐναγχος ἐπλήγη, et μοχ ὁ τὸν θεσμοθέτην πατάξας. *THUCYD.* VIII. 92. ὁ Φρύνιχος πληγείς ἀπέθανε παραχρῆμα καὶ ὁ πατάξας διέφυγεν. Componuntur eodem modo ὁ πατάξας et ὁ τύπτων apud *ANTIPHONTEM* p. 127. et apud *PLATONEM de Legibus* IX. p. 879 D. τοῦ τύπτειν δὲ εἰργέσθω ἵνα πόρρῳ γίγνηται τοῦ τὸν ἐπιχώριον τολμῆσαι ποτε πατάξαι. et sic constanter Veteres et qui aetate sunt proximi omnes loquuntur. *ARISTOTELES Rhet.* I. 15. εἰ ἰσχυρὸς ἀσθενῇ πατάξαι ἢ πληγῆναι προκαλέσαιο. In talibus ἔπαισα populus non dicebat, at poetae lubenter ita loquebantur: πάταξον μὲν ἄκουσον δὲ *THEMISTOCLES* dixit, *SOPHOCLES Electra* παῖσον, εἰ σθένεις, διπλῆν: hinc παίσας et πληγείς in tragoedia opponuntur, ut πατάξας et πληγείς in sermone quotidiano. Perfecti πέπληγα exempla attulimus, πληγὰς δέδωκέναι καὶ εἰληφέναι satis tritum est, ut apud *DEMOSTH.* p. 1261. πολλάκις περὶ ἑταίρας καὶ εἰλη-

1) Saepissime *XENOPHON* παίω, παίω et ἔπαισα scribit, ubi Attici πατάξω et ἐπάταξα scripsissent. Sed in *Anabasi* IV. ii. 3. λίθοι παίοντες πρὸς τὰς πέτρας δισφειδονῶντο, optime *SCHNEIDER* πταίοντες emendavit. cf. *BASTIUM Comment. Palaeogr.* p. 748.

Φέναι καὶ δεδωκέναι πληγὰς, idem ANTIPHANES dixit apud ATHEN. XIII. p. 555. cuius locum non gravabor describere, ut vitium eximiam. Ἀντιφάνης ὁ κωμωδιοποιὸς ὡς ἀνεγίγνωσκε τινα τῷ βασιλεῖ Ἀλεξάνδρῳ τῶν ἑαυτοῦ κωμωδιῶν ὁ δὲ δῆλος ἦν οὐ πάνυ τι ἀποδεχόμενος, δεῖ γὰρ, ἔφησεν, ὦ βασιλεῦ, τὸν ταῦτ' ἀποδεχόμενον ἀπὸ συμβολῶν τε πολλάκις δεδειπνηκέναι καὶ περὶ ἑταίρας πλεονάκις καὶ εἰληφέναι καὶ δεδωκέναι πληγὰς, at dixerat τὸν ταῦτ' ἀποδεχόμενον. In passivis τύπτομαι ei παίομαι crebro occurrunt, ut in Nubibus vs. 494.

Φέρ' ἴδω, τί δρᾷς, ἦν τίς σε τύπτῃ; — τύπτομαι. et passim apud omnes. Futurum est πληγήσομαι pro πληγὴν λήψομαι frequentissimum, ut in nobili loco DEMOSTHENIS de Corona p. 314, 24. λαγὼ βίον ἔξης δεδιῶς καὶ τρέμων καὶ αἰεὶ πληγήσεσθαι προσδοκῶν. Pro πληγὰς λήψομαι apud Atticos semel occurrit τυπτήσομαι, in Nubibus 1379.

ἄλλ' αὖθις αὖ τυπτήσομαι.

ubi olim τυπήσομαι scribebatur, ab iis profectum, qui pueri ita didicerant sed nesciebant ἐτύπην Ionicum et poëticum esse, τυπήσομαι nusquam locorum ne apud illos quidem exstare: at frequens admodum est λήψομαι πληγὰς. Perfectum pro πληγὴν εἶληφα est πέπληγμαι, omnibus pariter in usu, veteribus, recentioribus. Occurrit etiam πληγὴν ἔχω, quod prorsus idem est. Antiatticista BEKKERI Anecd. I. p. 111, 27. πληγὴν ἔχων: ἀντὶ τοῦ τετρωμένος, Ἀναξανδρίδης, quod optime dictum est, ul τραῦμα ἔχων, ὑπώπια ἔχειν, ἔλαττον ἔχειν, quae idem significant atque τετρωμένος, ὑπωπιάσθαι, ἡλλαττώσθαι. Forma τετύπτημαι et hinc natum ἐτυπτήθην apud sequiores satis frequenter occurrunt, apud Veteres et probatos scriptores nusquam mihi lecta sunt. Afferit MINUCIANUS quidem p. 105, 5. e MIdiana τετυπτήσθαι ἐπὶ τῆς ὀρχήσρας μέσης, sed non magis ea verba apud DEMOSTHENEM reperies quam quod ex eadem oratione APSINES afferit p. 6, 8. ΒΑΚΗ: ὁ γὰρ Πολύζηλος, Φησὶν, ἐν συνδείπνῳ, ἐγὼ δ' ἐν ἱερομηνίᾳ ἢ κατὰ τόπον ὡς ἐνταῦθα· ὁ μὲν γὰρ ἐν οἰκίᾳ, Φησὶν, ἐπλήγη (Cod. A omnium optimus ἐτυπτήθη) ἐγὼ δ' ἐν ἱερῷ. Memoriter illi Oratorum locos afferre solent et in his non verborum sed rerum et sententiarum rationem habere. Saepiuscule autem τετύπτημαι et ἐτυπτήθην apud sequiores leguntur, et defungar uno exemplo, quia LUCIANI est 57, 16.

Ὀλυμπιονίκης ἐπάταξεν αὐτὸν καὶ οἱ παρόντες ἠγανάκτουν ὡς αὐτὸς ἕκαστος τετυπτημένος. Adiectivo tamen hinc formato Attici utebantur. DEMOSTHENES p. 1271, δ. οὐ τυπτητέοι οὐδὲ ὕβριςέοι δήπου ἐσμέν. SCHAEFERUS ad STEPHANUM τετυπτῆσθαι ex DEMOSTHENE affert p. 1255, quod in LIBANII argumento legitur. Ex perfecto de more futurum producitur, estque πεπλήξομαι in usu, ut in loco PLATONIS venustissime scripto *Thaet.* p. 180 A. ἄν τινά τι ἔρῃ, ὥσπερ ἐκ Φαρέτρας ῥηματίσκια αἰνιγματώδη ἀνασπῶντες ἀποτοξεύουσιν, καὶ τούτου ζητῆς λόγον λαβεῖν τί εἶρηκεν, ἐτέρῳ πεπλήξει καινῶς μετωνομασμένῳ, περηνεῖς δὲ οὐδέποτε οὐδὲν πρὸς οὐδένα αὐτῶν. et in ARISTOPHANIS *Equitibus* vs. 271.

ἀλλ' ἐὰν ταύτῃ γε νικᾷ ταυτὴ πεπλήξεται.

Medium τύπτομαι apud Atticos non est in usu, neque quidquam inde natum; ἐπαίσατο apud XENOPHONTEN est, ut supra ostendimus, sed semel occurrit, neque ex πατάξαι quidquam nascitur, neque formis πλήξομαι aut ἐπληξάμην utuntur. In Attica dicebant κόπτομαι pro *plango*, sed hoc quoque rarium est, neque me κόψομαι aut ἐκοψάμην memini legere.

Cognito Atticorum usu expeditum est de Ionibus dicere. In Ionia his formis utebantur: τύπτω, τύψω, ἔτυψα, τύπτομαι, ἔετυμμαι, ἐτύπην, τύπτομαι, *plango*, τύψομαι, ἐτυψάμην. Praeterea πλήξω et ἔπληξα dicebant et ἐπληξάμην: πατάξω et ἐπάταξα non dicebant, et πατάσσω, uti diximus, illis est *palpito* idem quod πάλλομαι: παίω, παίσω et ἔπαισα apud antiquissimos Iones non occurrunt: πληγῆναι, πληγῆσθαι, πέπληγμαι omnibus Graecis cuiuslibet aetatis et patriae communia sunt: πέπληγα in antiqua Iade significat πληγὴν δέδωκα, aut πληγὰς, ut apud Atticos.

Tragici utebantur sermone ex vetere Ionica et Attica dialecto ita mixto, ut ex utraque suo arbitrato delibarent quod Deorum et heroum μεγαλορρημοσύνην maxime decere iudicarent. Homerica pleraque omnia lubenter usurpant et ex Atticis ea quae non essent toti plebi in ore. Itaque ἀποθνήσκειν non dicebant, sed θνήσκειν et κατθνήσκειν, κατθανοῦμαι, κατθανεῖν, non ἀποκτείνειν sed κατακτείνειν, non ἀπέκτεινα sed κατέκτανον, ἔκτα κατέκτα: evilabant περιορᾶν, περιδεῖν et quidquid esset κατημαξευμένον. Itaque πατάξω et ἐπάταξα vitabant, παίσω et

ἐπαισα dicebant, et πλήξω, ἐπληξω, ei τύψας ἢ τετυμμένος (AESCHYL. *Eumen.* 509. ξυμφορᾷ τετυμμένος) ei saepe ἐτύπην: πληγῆναι ei πληγείς ei πέπληγμαι apud eos crebra sunt, sed addunt παισθεῖς. EURIPIDES ἐτυπον dixisse videtur in *Ione* vs. 767, ubi tres sunt dochmii:

διανταῖος ἐτυπεν ὀδύνα με πνευμόνων τῶνδ' ἔσω.

quod dictum est et forinatum ad similitudinem talium, quale est in SOPHOCLES *Antigone* vs. 1308.

ἀνέπταν φόβω. τί μ' οὐκ ἀνταίαν
ἐπαισεν τις ἀμφιθήκτῳ ξίφει.

Sed male deseruit usum loquendi ut fallacem analogiam incaute sequeretur; ἐπαισα ἀνταίαν ei ἀνταίαν ἐτύπην bene habent, ἐτυπον nihil est et eam formam analogia pariter et usus respiciunt. Peccavit igitur, ut AESCHYLUM vidimus in κίεις peccantem, et saepissime videre est poëtas Alexandrinos peccare, qui antiquam linguam vatum Ionicorum laboriose referre satagebant, sed in ea re identidem impingunt, ut CALLIMACHUS in *Dianam* vs. 61 ἀμβολαδῖς τετύποντες pessime et nullo auctore scripsit pro τύπτοντες. Apud HOMERUM τύπτειν ei βάλλειν ita inter se opponuntur, ut hoc sit *eminus*, illud *cominus ferire*; nota sunt apud eum τύψας ἢ βαλὼν, βλήμενος ἢ τυπείς, ἢ δουρὶ τυπείς ἢ βλήμενος ἰῶ, simil., vide LEBRISIUM de Aristarchi studiis Homericis p. 62. Apud HERODOTUM ἐτυψε legitur III. 64, Καμβύσεα ἐτυψε ἢ ἀληθινή τῶν λόγων, et post pauca ὥς οἱ καιρὶν ἔδοξε τετύφθαι, in quo loco manifestum vitium inest, quod quo melius appareat et certiore emendatione tollatur res repetenda est paulo altius. Graecum est τύπτω τινὰ πληγὴν ei πληγὰς, ut νόσον νοσῶ, Φεύγω Φυγὴν, namque, ut supra verbo diximus, non est nomen e τύπτω natum, quod verbo respondeat, sed aliunde assumptum, ut ὁδός ei composita verbo ἵεναι ei compositis respondent in ἵεναι ὁδόν, ἔξοδον ἐξιέναι, πολλὰς περιόδους περιελθεῖν, neque quid sit μέθοδος intelligi plane potest, nisi scias ad amissum nomen id verbo μετιέναι respondere. Itaque Graece dicendum est, ut ANTIPHON dixit p. 127, 13 τὸν ἄνδρα ὁμολογῶν τύπτειν τὰς πληγὰς ἐξ ὧν ἀπέθανεν, et ARISTOPHANES in *Pace* vs. 644.

οἱ δὲ τὰς πληγὰς ὁρῶντες, ὥς ἐτύπτεθ', οἱ ξένοι,

nain sic verissime HIRSCHIO. emendavit pro ἐτύπτονθ', et in *Ranis* vs. 636.

οὐ γὰρ σὺ τύπτει τὰς ἴσας πληγὰς ἐμοί.

et saepius τύπτειν, παίειν, μασιγοῦν, δέρειν, ξαίνειν, τύπτεσθαι πληγὰς πολλὰς, ὀλίγας, πεντήκοντα, et similia. PLATO *de Legibus* VIII. p. 845. A. si servus, inquit, ex alieno fundo uvas aut ficus furatus fuerit κατὰ ῥᾶγα βοτρυῶν καὶ σῦκον συκῆς ἰσαρίθμους τούτοις πληγὰς μασιγούσθω, et saepe alibi. In ea re tritissimum Graecis est πληγὴν aut πληγὰς in dicendo omittere et optime Graece dicitur τύπτεσθαι πολλὰς, ut in *Nubibus* 972.

ἐπετρίβετο τυπτόμενος πολλὰς,

in quo loco THOMAS MAGISTER, qui discipulos suos docere solet id quod ipse non didicit, indocte πολλὰς cum ἐπετρίβετο coniungebat p. 359: ἐπιτρίβεται πολλὰς λέγε, μὴ πολλὰς πληγὰς δέχεται. Meliora docebunt LAMBERTUS BOS et SCHAEFER. *Ellipses Graecas* illustrantes p. 385 sqq. ubi copia est exemplorum in acervum coniectorum cuiuslibet aetatis et pretii, et sana cum aegris et vitiosis copulantur. Optima sunt ex *Anabasi* V. viii. 12. ἀνέκραγον πάντες ὡς ὀλίγας παίσειεν, et ex PARTHENIO cap. 24. ὁ δὲ παῖς παίει καιρίαν τὸν Ἰππαρίνον, et AESCHYLI *Agamemnone* 1359 τρίτην ἐπενδίδωμι, et ex sequioribus παίει με καὶ ἐπάγει δευτέραν et τρωθεὶς εἰς ἀμφοτέρα τὰ γόνατα καὶ τρίτην λαβών, quibus adde DEMOSTHENEM *de F. L.* p. 403, 4. ξαίνει κατὰ τοῦ νότου πολλὰς, et ANTI-PHANEM *ATHEN.* VI. p. 225 c.

ἦσαν δὲ πληγαὶ, καιρίαν δ' εἰληφέναι

δόξας καταπίπτει καὶ λιποψυχεῖν δοκῶν

ἔκειτο μετὰ τῶν ἰχθύων.

quae praemittenda esse putavi, ut emendarentur loci, in quibus ea loquendi consuetudo a sciolis interpolata esse mihi videtur. Meropen apud PLUTARCHUM *Tom.* II. p. 998. κ. non credo exclamasse:

Ὅσιωτέραν δὴ τήνδ' ἐγὼ δίδωμι σοὶ

πληγὴν.

(ut neque Electra: παῖσον, εἰ σθένεις, διπλὴν πληγὴν), sed πληγὴν ab aliquo lectore adscriptum. Similiter PLATO *de Legibus* XI. p. 914. B. non videtur mihi scripsisse πολλὰς πληγὰς μασι-

γούσθω, sed πολλὰς μασιγούσθω, ut recte scriptum est p. 854. D. μασιγωθεὶς ὁπόσας ἂν δόξῃ τοῖς δικασαῖς, et p. 879. E. ἔαν ἄρα ἀδίκως δοκῇ ὁ ξένος τὸν ἐπιχώριον τύπτειν, τῇ μάστιγι τὸν ξένον ὅσας ἂν αὐτὸς πατάξῃ τοσαύτας δόντες τῆς θρασυξενίας παυόντων. Iam autem, ut ad HERODOTI locum redeam, quis est, qui in quolibet horum pro accusativo putet dativum bene Graece poni posse? aut in PLATONIS *Gorgia* p. 527. D. pro πατάξαι τὴν ἄτιμον ταύτην πληγὴν salva Graecitate dativos posse scribi? Quam certum est Graece dici

νόσον νοσοῦμεν τὴν ἐναντίαν Σάκκα,

et apud Aeschylum

ἔα με τήνδε τὴν νόσον νοσεῖν,

tam certum est dici oportere τύπτω, παίω πληγὴν, καιρίαν, sim., non πληγῇ: et quemadmodum apud Aeschylum sine vitio legitur in *Agamemnone* vs. 1343.

οἴμοι πέπληγμαι καιρίαν πληγὴν ἔσω.

sic HERODOTUS ipse olim scripsit ὥς οἱ καιρίην ἔδοξε τετύφθαι, non καιρίῃ: estque hic usus tam firmus et stabilis, ut ne AELIANUS quidem, Atticorum imitator ἀπειρόκαλος, potuerit scribere de *Nat. Anim.* X. 21. Ἀπολλωνοπολῖται Τεντυριτῶν μοῖραι (leg. μοῖρα) σαγηνεύουσι μὲν τοὺς κροκοδείλους — μασιγοῦσί τε πολλὰς καὶ ταῖς ἐξ ἀνθρώπων ξαίνουσι κνυζομένους (leg. κνυζωμένους) καὶ δακρύοντας, sed PLATONEM et DEMOSTHENEM seculus dederat μασιγοῦσί τε πολλὰς καὶ τὰς ἐξ ἀνθρώπων ξαίνουσι, non immemor Aeschinis in *Timarchea* § 59 τὸν Πιττάλακον ἐμασίγουν τὰς ἐξ ἀνθρώπων πληγὰς.

Quoniam veteres ita dicebant πληγὰς λαβεῖν, ut esset pro τυπτηθῆναι, et sic similia omnia passivorum loco erant, sequitur ut sit dicendum πληγὰς λαβεῖν ὑπό τινος, et vitiosum sit dicere παρά τινος πληγὰς λαβεῖν, quae perpetua ratio est in verbis intransitivis, quae passivorum vicem obinent, ut ἀποθνήσκειν ὑπό τινος, ἐκπίπτειν ὑπὸ τοῦ δήμου, κακῶς ἀκούειν ὑπὸ τῶν πολιτῶν, κατιέναι ὑπὸ τῶν ἐταίρων, ἐξανασῆναι ὑπὸ τῶν πολεμίων, alia. Eodem modo recte dicitur αἰτίαν ἔχειν et λαβεῖν ὑπό τινος, τραύματα λαβεῖν et ἔχειν ὑπό τινος, ἔλαττον ἔχειν ὑπό τινος, ὑπώπια, πληγὴν λαβεῖν ὑπό τινος, et omnino κακὸν λαβεῖν ὑπό τινος: sed παρά τινος λαβεῖν ἀγαθόν τι, πράττειν τι παρά τινος ἀγαθόν. Poëtis pro ὑπό ius est vel ἐκ ponere vel

πρός: παρά τινος in talibus reprehensionem habet, sed ἀπό τῆς
 prorsus est a Graecitatis ingenio alienum. Praemittam lo
 incorruptos ut aegris deinde opem feram. Reclissime **ΧΕΝΟΡΗ**
Memorab. III. iv. I. τραύματα ὑπὸ τῶν πολεμίων τοσαῦτα ἔχ
 et **LYSIAS** XXXII, 1. ἔλαττον ὑπὸ τῶν προσηκόντων ἔχον
THUCYDIDES V. 50. Λίχας ὑπὸ τῶν ῥαβδούχων πληγὰς ἔλαβ
ΧΕΝΟΡΗ *de rep. Laced.* VI. 2. ἦν δέ τις παῖς ποτὲ πλη
 λαβὼν ὑπ' ἄλλου κατείπη πρὸς τὸν πατέρα αἰσχροὺς ἐσι μὴ
 ἄλλας [πληγὰς] ἐμβάλλειν τῷ υἱεῖ. Expungendum esse al
 rum πληγὰς apparebit comparanti *Instituta Laconica*, quae
PLUTARCHI nomine feruntur, p. 237 d. et indidem **ΧΕΝΟΡΗ**
 redde in seqq. πιστεύουσιν ἀλλήλοις pro ἀλλήλους. Iterum re
ΧΕΝΟΡΗ *ibid.* IX. 5. πληγὰς ὑπὸ τῶν ἀμεινόνων ληπτέον. **PL**
MOSTHENES p. 1261, 2. ἐξ ὧν ὑπὸ τούτων ἔλαβον πληγῶν,
 alii veteres. Sequiores interdum hoc imitantur, ut **PLUTARCHI**
 in *Demosthene* cap. 11. ἀνθρώπου διεξιόντος ὡς ὑπὸ τοῦ λά
 πληγὰς, et eodem iure in *Lycurgo* dixit cap. 18. δῆγμα λα
 βάνων ὑπὸ τοῦ εἰρενός εἰς τὸν ἀντίχειρα pro δακνόμενος. Ma
 festum nunc erit vitium **PLATONIS** *Apologia* p. 25 v. ἐάν τ
 μοχθηρὸν ποιήσω τῶν ξυνόντων κινδυνεύω κακὸν λαβεῖν ἀπ' αὐτοῦ
 et nihil certius est quam ὑπ' αὐτοῦ ab ipso fuisse scriptum
 quanquam hoc mendum non Codicibus sed Editoribus imputan
 tandum est: optimi enim libri ὑπ' αὐτοῦ servant et indocte ex
 αὐτοῦ ex deterioribus est receptum. **LUCIANUS** autem, cui
 causa haec collegimus, in ea re saepissime peccavit et quavis
 quam in scribendo diligenter rationem habere solet, (ut in
 dixit 22, 2) ὀνομάτων πρὸς τὸν ἀρχαῖον κανόνα συγκείμενα
 tamen passim in talibus antiquiorum vestigia imprudens deseri
 Insigniora haec sunt 1, 2 παρὰ τῶν διδασκάλων πληγὰς ἔλα
 βανον, 5, 22 παρ' ἐμοῦ πληγὴν λαμβάνων (λαβὼν). 10, 22,
 πληγὰς παρὰ τοῦ Αἰακοῦ προσλάβω. 44, 52 πληγὰς παρ' ἐμ
 λαβὼν. 70, 16 πληγὰς παρὰ τοῦ πλουσίου λαμβανέτω, et eadem
 negligentia 15, 6 εὖ πεπονθὼς παρ' ὑμῶν. 46, 20 πολλὰ ἀ
 δεινὰ παρὰ τῶν Φιλοσόφων ἀκούουσα. 70, 1 κεκαλλιέρηται π
 ἡμῶν. 16, 17 ἐκαλεῖτε παρὰ τῶν νόμων, (alii libri κατὰ τὸν
 νόμον.) 46, 21 παρ' αὐτῶν γεωμετρομένη (alii πρὸς), et 15,
 ἐπαινεῖσθαι πρὸς τῶν θεατῶν (alii παρά), et 8, 26, 1 ἔχει
 τοῦ προσώπου τὰ ἴχνη τῶν τραυμάτων, ἀ ἔλαβε παρὰ τ

ἀνταγωνισῶν. Nihil apud veteres reperias quo haec tuearis: alia est ratio ISOCRATIS in *Antid.* § 9 τῶν παρ' ἐμοῦ πρότερον ἐκδεδομένων, et apud DEMOSTH. τοῖς παρὰ τῶν ἰατρῶν διδόμενοις σπέρμασι, et sim., et unus tantum locus mihi inter legendum occurrit, qui cum his componi possit in XENOPHONTIS *Oeconomico* IX. 11 μή τι κακὸν λάβῃ παρ' ἡμῶν, quod tanto opere ab Attica sanitate, ut suspicer olim ὑφ' ἡμῶν fuisse scriptum et interpolatum a correctore indocto, ut ἀπ' αὐτοῦ in loco Platonico, ad eam normam quam novicii scriptores sequebantur, ut STRABO X. p. 482 δέσας μὴ αἰτίαν αὐτὸς ἔχει παρὰ τῶν ἐχθρῶν, ubi Atheniensis ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν dixisset. Absolvam hanc partem in emendando pulcherrimo loco HYPERIDIS apud STOBÆUM *Floril.* 124, 36. εἰ δ' ἔστιν αἰσθησις ἐν ἔδῳ καὶ ἐπιμέλεια παρὰ τοῦ δαιμονίου, ὥσπερ ὑπολαμβάνομεν, εἴη τοὺς ταῖς τιμαῖς τῶν θεῶν καταλυομέναις βοηθήσαντας πλείστης κηδεμονίας ὑπὸ τοῦ δαιμονίου τυγχάνειν, corruptum est εἴη. Emenda εἶδος et audies ipsum Oratorem.

Satis nunc quidem de LUCIANI oratione et stilo dixisse videor, ut appareat, in veteris linguae ratione constituenda, usuque definiendo et proprietate dicendi observanda, eius auctoritate et fide stari non posse, et in eius scriptis omnibus vitiosam aequalium συνήθειαν cultissimo veterum sermoni nimis saepe misceri. Facile est haec multis partibus augere, nam quo quis diligentius LUCIANUM cum Atticis assidua lectione componere volet, eo plura identidem ab illo negligenter scribi animadvertet et ὑποσυγχεῖσθαι, in quibus οἱ παλαιοὶ ipsam naturam rerum et verborum proxime secuti et clare cernentes, ubi istis lux erat dubia, et suapte ingenio sentientes, quae isti laborioso artificio didicerant, imminunes sunt erroris et vitii. Quidquid apud Veteres Atticos scriptum est, modo absint describentium et correctorum errores et fraudes, sanum est et rectum et ad cognoscendam linguae vere Graecae consuetudinem et vitae publicae privataeque usum utilis materia est, unde et ipsi recte cogitare et apte dicere in diem melius discamus recte interpretandi usu, cuius non tantum (ut scribendi recte) sapere est et principium et fons, sed etiam fructus et praemium. Est enim πολλῶν λόγων τελευταῖον ἐπιγένημα non ἡ τῶν λόγων κρίσις solum, ut LONGINUS dicebat, sed etiam ἡ τῶν καλῶν καὶ τῶν μὴ τοιούτων

διάγνωσις et denique τὸ εὖ φρονεῖν, qua re nihil est in homine
 divinius. Ut quisque autem aetate distat plurimum ab illis
 scriptoribus, quos Antiquitas praestantissimos tulit, ita maxime
 ea cogitandi et dicendi sanitas et serenitas et veritas obscuran-
 tur et deficiunt, donec ad illa tempora perveneris, quum omnes
 pariter desipere videantur et ingenia tam insulsa sint et futilia,
 ac lingua et sermo putida sunt et inepta. Hanc igitur labem
 lenta contagione certum exitium afferentem in LUCIANO volui
 ostendere tantum; quicumque in eo hunc morbum inesse intel-
 lexit, indicia mali quot volet notabit: ego nunc quidem defun-
 gar hac opera, postquam paucis demonstravero, quam incaute
 LUCIANI testimonio hi quoque utantur, qui ex eius scriptis co-
 gnosci posse existimare videntur, aut resp. Atheniensium quem-
 admodum constituta fuerit, aut legum et iuris aut iudiciorum
 quae fuerit ratio et usus, denique qui mores veterum fuerint,
 quae vitia publice privatimque. Nihil horum satis tuto ex Lu-
 ciano colligi potest, coniectis in unum et mirifice confusis rebus
 omnibus veteribus, novis et novissimis. Ne docti quidem anti-
 quarii, vivo LUCIANO, hanc partem doctrinae vel mediocri laude
 tuebantur. Affluentes praestantissimis praesidiis, quum Histo-
 ricos omnes, Oratores, Comicos, ARISTOTELEM et THEOPHRASTUM,
 et quidquid olim doctissimi Peripatetici et antiquarii scripsis-
 sent, haberent ad manum, de Antiquitatibus Atticis tam levia et
 futilia tam ieiune et negligenter scriptitarunt, ut nisi An-
 tiquitatis reliquias (tam exiguas et inopes prae illorum copia)
 melius et sanius interpretari et excutere valeremus, Antiquitatis
 Atticae studium ludicra res foret. LUCIANUS et caeteri Rhe-
 tores et Sophistae minus etiam quam isti inter legendum id
 agebant ut antiquum rerum statum et nomina et verba legitima
 et concepta animadverterent ad imitandum. Magna igitur cum
 libertate mutabant et confundebant quae olim in Attica certa
 et discreta fuissent, et si quid non commode recordarentur sub-
 stituebant quodlibet nomen aut ab aequalium usu sumtum aut
 temere fictum. At quoniam vel sic illa scripta auditoribus satis
 placebant, non videbatur opus bene scire, in quibus tuto errare
 licebat, et nullus error turpis habebatur. Quam suaviter rideret
 LUCIANUS, si quos ex suis scriptis Atticas Antiquitates colligere
 et explicare sciret! Apud veteres suum cuique rei in iure

nomen est verbaque pleraque omnia legitima et concepta sunt et stabilem quoque sedem in re certa habent. Ut apud Romanos qui cadebat formula nihil agebat, sic apud Athenienses qui verbis solemnibus non utitur nihil dixisse videtur. Iudex qui fert sententiam dicitur τὴν ψῆφον φέρειν vel θέσθαι, et universi iudices (consilium) ψηφίζεσθαι. Reus φεύγειν dicitur, accusator διώκειν, ambo οἱ ἀγωνιζόμενοι, ὃν ὁ μὲν διώκων κρίνει, ὁ δὲ φεύγων κρίνεται. Κατηγορεῖν est in reum dicere, et τὰ κατηγορημένα sunt crimina, quae accusator dicendo explicuit: itaque Attice dicitur κατηγορεῖται τι τινός, non κατηγορεῖται τις: in comitiis qui suffragium ferunt ψηφίζεσθαι dicuntur, qui mittit in suffragium de aliqua re dicitur τοῦτο ἐπιψηφίζειν, qui populum in suffragium mittit δίδόναι τὴν ψῆφον: cives qui in comitiis sunt appellantur οἱ ἐκκλησιάζοντες. Apud LUCIANUM iudex dicitur ψηφοφορεῖν 15, 24 οἱ λοιποὶ ψηφοφορεῖτωσαν μεθ' ὑμῶν et 35, 2 δικασαὶ ψηφοφοροῦντες ἦσαν οἱ ἄριστοι τῶν ἐν τῇ πόλει et 47, 18 μὴ μέλλετε, ψηφοφορήσατε, ἀνάστητε, καὶ ἄλλοις χρὴ δικάζειν, recte § 20 ψηφίσασθε ἤδη τὰ εὖορκα ex DEMOSTHENE p. 605, 20 τὰ εὖορκα ἔσεσθε ἐψηφισμένοι, al male § 21 εἶρηκα. ὑμεῖς δ' ἐπὶ τούτοις ψηφοφορήσατε, et § 22 ἡσυχίαν ἄγετε. ψηφοφορήσουσι γάρ. Eiusdemmodi vitia ibidem sunt § 12 ἀποθέμενοι γραφὴν pro ἀπενεγκόντες. § 13 ἐννέα κρινάτωσαν pro δικάζόντων. § 14 αὗται δὲ (αἱ γραφαὶ) ἐς ὕστερον δεδικάσσονται, Graecum est ἐκδικάζειν δίκην, itaque ἐκδικασθήσονται scriptum oportuit. § 33 διπλάσιον ἀποισόμενοι τὸν μισθὸν ἐπ' ἀμφοτέραις ταῖς δίκαις, veteres τὸν μισθὸν φέρειν dicunt, non φέρεσθαι, et in § 55 δέκα ὅλαις κρατεῖς sine exemplo dictum est et nihil significat, ut corruptum esse suspicer. Recte § 18 πάσαις κρατεῖ et ὅλοι pro πάντες abiectissimae aetatis est, ut toti pro omnes Latinitatis est decrepitae et delirantis. Ψηφοφορεῖν pro ψηφίζεσθαι eadem negligentia positum est 5, 56. ὁ πλοῦτος ὁ ἐμὸς, ὃν οὐκ ἐκκλησιασῆς ψηφοφορήσας ἀφελέσθαι δύναιτ' ἔν. Ne ἐκκλησιασῆς quidem satis sanum est: qui cives comitiis intersunt οἱ ἐκκλησιάζοντες Attice appellantur, ut qui pompam ducunt οἱ πομπεύοντες non πομπευταί, quod legitur 11, 16 ἡ Τύχη ποικίλα τοῖς πομπευταῖς τὰ σχήματα προσάπτουσα: et ἐκκλησιασῆς quidem aliquam habet commendationem a philosophorum usu. PLATO et ARISTOTELES nonnumquam eo

nomine uluntur et unus, quod sciam, Comicus mediae comoediae post amissam libertatem et sublatum ius comitiorum **ΑΝΤΙΡΗΑΝΕΣ ΑΘΗΝ.** VI. p. 247. f.

ταχὺ γὰρ γίγνεται || κακκκλησιαστὴς οἰκόσιτος,
 in lingua populi apud antiquae comoediae poëtas et Oratores in usu non est, sed *πομπευταί* nemo umquam dixit. Itaque corrector aliquis *πομπεύουσι* rescripsit, quod ex paucis quibusdam libris receptum est. Inscite admodum civis Atheniensis oblitus patrii moris dicit § 44. εἰσηγήσατο τὸν νόμον Τίμων Ἐχεκρατίδου Κολλυτεὺς, ἐπεψήφισε τῇ ἐκκλησίᾳ Τίμων ὁ αὐτός, ubi quid sibi velit ἐπεψήφισε τῇ ἐκκλησίᾳ suspicari magis quam scire et intelligere possumus. Idem Τίμων Ἐχεκρατίδου Κολλυτεὺς narrat § 49. ἐπειδὴ πρῶην ἔλαχε τῇ Ἐρεχθίδι Φυλῇ διανέμειν τὸ θεωρικὸν καὶ γὰρ προσῆλθον αἰτῶν τὸ γιγνόμενον οὐκ ἔφη γνωρίζειν πολίτην ὄντα με, at bonus Timon quae esset sua tribus nesciebat, namque Κολλυτὸς δῆμός ἐστι τῆς Αἰγυίδος, teste **ΗΑΡΡΟCΡΑΤΙΟΝΕ** et aliis. Habet is error aliquid veniae, at prorsus inepte et temere a **ΛΥCΙΑΝΟ** ficta sunt quae leguntur in ipso psephismate § 51. ἐπὶ τούτοις ἅπασι δεδόχθω τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ καὶ τῇ Ἡλιαίᾳ κατὰ Φυλὰς καὶ τοῖς δήμοις ἰδίᾳ καὶ κοινῇ πᾶσιν, in quae conveniunt ipsius **ΛΥCΙΑΝΙ** verba § 1. ἅπαντα ταῦτα λῆρος ἀναπέφηνεν ἔξω τοῦ πατάγου τῶν ὀνομάτων. Eiusdemmodi est § 51. εἶπε τὴν γνώμην Δημέας ὁ ῥήτωρ συγγενὴς αὐτοῦ ἀγχισεὺς καὶ μαθητὴς ὢν, ubi συγγενὴς praepostere additum est, nam nolo discrimine ἀγχισεῖς καὶ συγγενεῖς διαφέρουσιν, **ΑΜΜΟΧΙΟ** teste et multis aliis. Scripta haec sunt in extremo psephismate, ut eum qui haec finxerit numquam psephisma vidisse et legisse putares. Non multo melius ψήφισμα finxit 11, 20, ubi indocte addit τούτου ἀναγνωσθέντος τοῦ ψηφίσματος ἐπεψήφισαν μὲν αἱ ἀρχαί, ἐπεχειροτόνησε δὲ τὸ πλῆθος: verbo ἐπιχειροτονεῖν subiecit de suo notionem, quam voluit. Praeterea pro δοῦναι ψῆφον, ut **ΥCΤΕΡΕC** dicere solebant, **ΛΥCΙΑΝΟC** et sequiores dictitant ψῆφον ἀναδοῦναι, vide 31, 9. quemadmodum saepe ἀναδοῦναι ponunt pro ὀρέγειν, v. c. σκύφον 71, -14. ut ψῆφον ἀναδιδόναι rectius *diribitores* dicerentur. In iudiciorum verbis propriis et legitimis nimis saepe peccavit, ut in 49, 19. ἀποδίδοται λόγος ἑκατέρῳ τῶν κρινομένων καὶ λέγουσιν ἐν τῷ μέρει ὁ μὲν διώκων ὁ δὲ φεύγων. dicuntur haec a

SOLONE περὶ τῆς ἐν Ἀρείῳ πάγῳ βουλῆς, ubi olim alter erat ὁ κρίνων, alter ὁ κρινόμενος, ambo οἱ ἀγωνιζόμενοι dicebantur. Eodem errore in 59, 8. ὁ Σόλων καὶ ὁ Δράκων ἔνορκον ποιησάμενοι τοῖς δικασαῖς τὸ ὁμοίως ἀμφοῖν ἀκροᾶσθαι καὶ τὸ τὴν εὐνοίαν ἴσῃν τοῖς κρινομένοις ἀπονέμειν, risissent haec Athenienses, nam τοῖς κρινομένοις significat reis. Non ita DEMOSTHENES, quem sequitur, p. 226, 7. τὸν ὄρκον, ἐν ᾧ γέγραπται τὸ ὁμοίως ἀμφοῖν ἀκροᾶσθαι, τοῦτο δ' ἐστὶν οὐ μόνον τὸ μὴ προκατεγνώκῃν μηδὲν οὐδὲ τὸ τὴν εὐνοίαν ἴσῃν ἀμφοτέροις ἀποδοῦναι, ἀλλὰ καὶ τὸ τῇ τάξει ὡς βεβούληται τῶν ἀγωνιζομένων ἕκαστος οὕτως ἑᾶσαι χρήσασθαι. Praeterea quum vellet dicere iudicem pecunia corrumpere 15, 9. duplici vitio scripsit: τίνα δὲ καὶ δικασὴν ἐθέλεις γενέσθαι, ὅντινα μὴ σὺ δωροδοκήσας ἄδικα πείσεις ψηφίσασθαι; non potuit infelicius verbum ponere quam δωροδοκήσας. In illa rep., ubi pleraque omnia erant venalia, non est verbum frequentius quam δωροδοκεῖν, δωροδόχοι, δωροδοκία, sed δωροδοκεῖν dicitur qui corrumpitur, non qui corrumpit. Itaque qui δωροδοκεῖν scribit pro χρήμασι διαφθείρειν pessime scribit; deinde verbum est Atticis in ea re proprium et perpetuum; qui iudicem corrumpit δεκάζειν dicitur, deinde et qui populum. Grammaticus ΒΕΚΚΕΙ Ανεκδ. I. p. 256, 3. δεκάζειν τὸ διαφθείρειν τοὺς δικασὰς ἢ ἐκκλησίας τοῖς χρήμασι καὶ δώροις, ubi corrige ἐκκλησιαστὰς χρήμασι, deinde de qualibet largitione dicitur, ut lesles δεδεκασμένοι apud LUCIANUM 17, 12. Postea verbum δεκάζειν plane periit et indocti scribae saepiuscule pro δεκάζειν stolide δικάζειν scripserunt et συνδικάζειν pro συνδεκάζειν, vide Intt. ad Aeschini Timarcheam p. 12. In eius locum subrepit δωροδοκεῖν et οἱ ἰδιῶται primum, deinde scriptores non multo meliores istis, et tandem omnes dicebant δωροδοκεῖν τινὰ pro διαφθείρειν τινὰ χρήμασι, cuius rei complura exempla DINDORF. ad STEPHANUM attulit. Duplex hinc damnum veterum monumentis inferri coeplum est. Quia pervulgatum erat δωροδοκεῖν τινὰ dicere pro corrumpere, si quando apud Athenienses occurrebat pro corrumpi animadversione erat opus, unde hae scripturae ortae sunt: apud DEMOSTHENEM p. 240, 27. αἱ δὲ πόλεις ἐνόσουν τῶν μὲν ἐν τῷ πολιτεύεσθαι καὶ πράττειν δωροδοκούντων [καὶ διαφθειρομένων ἐπὶ χρήμασιν] et p. 544, 17. οἱ δωροδοκοῦντες [καὶ χρήματα λαμβάνοντες] παρὰ Φιλίππου et

apud DINARCHUM κατὰ Δημοσθένους. § 47. ἔδωροδόκει μὲν [χρήματα λαμβάνων] παρὰ Φιλίππου. Ecquis serio credit haec ab ipso Oratore addita? etiam ἐπὶ χρήμασιν est abiectae Graecitalis pro χρήμασιν ut ἐπὶ πολλῷ ὠνεῖσθαι pro πολλοῦ et sim. Sed opus erat istiusmodi interpretamento iis, quibus δωροδοκεῖν significabat ἐπὶ χρήμασι διαφθείρειν vel χρήματα δίδοναι. Sequiores Grammatici opinantur τὸ δωροδοκεῖν utramque vim habere apud Veteres, ut sit vel λαμβάνειν vel δίδοναι χρήματα. Non esset operae pretium Graece discere si ita Graeci fuissent locuti: sed haec quoque sunt aegrorum et indoctorum insomnia. Nititur mirifica haec doctrina uno loco DEMOSTHENIS eoque corrupto p. 122, 24. ἐκόλαζον δ' οὕτω καὶ ἐτιμωροῦντο οὓς δωροδοκοῦντας αἰσθοῖντο ὥς τε καὶ σηλίτας ποιεῖν, ubi δωροδοκοῦντας manifesto significat τοὺς διαφθείροντας, sed adscriptum esse a Graeculo quo tempore δωροδοκεῖν hanc vim habebat, nunc constat ex optimo Codice S, qui istud quoque emblemata sustulit unus. Ad haec quis aegre feret si dicendi magistros et λέξεων consarcinatores contemnere me dixerō, quos istas ineptias magna cum gravitate videam docentes et absurdissima quaeque ultro appetentes aut de suo fingentes? Audi nunc eorum ψευδομαρτυρίας. HESYCHIUS δωροδοκεῖ: δίδωσι δῶρα et δωροδοκία: τὸ λαβεῖν ἢ δοῦναι δῶρα. AMMONIUS δωροδοκία: ἢ τε δόσις τῶν δῶρων καὶ ἢ λῆψις. Grammaticus BEKKERI Anecd. p. 242, 53. δωροδόκος: καὶ ὁ δίδους καὶ ὁ λαμβάνων, quae totidem verbis leguntur apud ETYMOLOGUM MAGNUM. TIMAEUS δωροδόκοι: καὶ οἱ δίδόντες δῶρα καὶ οἱ λαμβάνοντες. Schol. ARIST. ad *Eqq.* vs. 66. δωροδοκεῖ: δῶρα λαμβάνει. τίθεται δὲ ἡ λέξις καὶ ἐπὶ τοῦ δίδοντος, et vs. 834. δωροδοκεῖν: οὐ μόνον τὸ δῶρα δίδοναι ἀλλὰ καὶ λαμβάνειν. Isti omnes nituntur uno loco DEMOSTHENIS, quem disertè laudat Scholiasta PLATONIS ad *Alcib.* II. p. 142 A., et sic haec malesana doctrina numquam convelli potuisset, nisi unus liber caeteris omnibus melior inexpectatam opem tulisset: quo cautius caetera tractanda sunt quae suapte ingenio absurda sunt sed Antiquitatis caeca veneratione foventur, quia doctos Grammaticos auctores habent scilicet et testes.

Manifesta tenetur alia fraus scribarum et sciorum sua vitia veteribus affricantium in loco DIONYSII HALIC., quem DINDORF. indicavit IV. 55. ubi πολλοὶ δὲ καὶ χρήμασι δωροδοκηθέντες ede-

batur, quum egregius Codex Vaticanus δεκασθέντες attulit. Alius in eodem verbo error satis turpis a viris doctis nondum animadversus est. Credunt Graece dici posse δωροδοκοῦμαι pro δωροδοκῶ, quod et per se spectatum absurdum est et nititur uno loco depravato et facile emendando DEMOSTHENIS p. 446, 20. ὅτι γὰρ ταῦθ' ἀπλῶς δεδωροδόκηνται καὶ τιμὴν ἔχουσιν ἅπαντα τούτων οὗτοι πολλαχόθεν δῆλον. at δωροδοκεῖσθαι optime Graece dicitur id, quod quis δεδωροδοκηκῶς adversus remp., fecerit, et τὰ δωροδοκηθέντα sunt τὰ ὑπὸ τῶν δωροδοκούντων κατὰ τῆς πόλεως πραχθέντα. Queinadmodum in nobili DEMOSTHENIS loco est p. 54, 24. προπέποται τῆς αὐτίκα ἡδονῆς καὶ χάριτος τὰ τῆς πόλεως πράγματα, eodem modo dicebant τὰ τῆς πόλεως δωροδοκεῖται et saepius καταδωροδοκεῖν pro δωροδοκοῦντα ἀπολλύναι, ut καθηδυναθεῖν et multa alia, vid. LYSIAM XXVII. 3. sed quid plura? AESCHINES DEMOSTHENI amice opem feret et efficiet ne scribarum calumnia circumveniat. AESCHINIS verba in Ctesiphontea p. 85, 25. § 221. τὰ γὰρ περὶ τοὺς Ἀμφισσέας ἡσεβημένα σοι καὶ τὰ περὶ τὴν Εὐβοίαν δωροδοκηθέντα neminem dubitare sinent, quin DEMOSTHENIS haec sit inanus: ὅτι γὰρ ταῦθ' ἀπλῶς δεδωροδόκηται κτέ. quae scriptura in nonnullis libris est sed librorum praesidio non indiget; itaque δωροδοκοῦμαι ex δεδωροδόκηται iam absurde natum est ac si quis ex τὰ ἡσεβημένα σοι, τὰ ἐμοὶ βεβιωμένα vellet ἀσεβοῦμαι pro ἀσεβῶ repetere vel pro βιω aut ζῶ βιοῦμαι, nunc ad LUCIANUM redeundi tempus est. Magna rerum Atticarum inscitia conspicitur in 67, 12, 1. ubi Attica meretrix ad amatorem ita dicit: οἶσθ' ὅσους ἐρασὰς παρεπεμψάμην, Ἡθοκλέα (Νεοκλέα) τὸν πρυτανεύοντα νῦν καὶ Πασίωνα τὸν ναύκληρον, quasi esset aliquid τὸ πρυτανεύειν. Erat hoc magnificum in insula Rhodo et sicubi alibi summus magistratus ὁ Πρύτανις erat et dicebatur: Athenis nemo erat tam tenuis et inops, quin id ei sortito obtingere posset, ut SOCRATI obtigit. Praeterea non dicuntur olim singuli πρυτανεύειν sed ἡ Φυλή. SOCRATES in PLATONIS *Apologia* p. 32 B. ἐβούλευσα καὶ ἔτυχεν ἡμῶν ἡ Φυλή [Ἀντιοχίς] πρυτανεύουσα, ubi inepte irrepsit Ἀντιοχίς: quae fuisset illa tribus nihil ad rem et sciebant omnes et ἡ Ἀντιοχίς requirebatur. Melius in *Gorgia* p. 473 B. πέρυσι βουλεύειν λαχὼν, ἐπειδὴ ἡ Φυλή ἐπρυτάνευε καὶ ἔδει με ἐπιψηφίζειν γέλωτα παρεῖχον.

Eiusdem fere generis error aut negligentia inest, ut suspicor, in 67, 2, 2. πρώην ἔδικάσατο (τῷ πατρὶ) περὶ συμβολαίου ναυτικοῦ, ταλάντου, οἶμαι. ὀφείλων γὰρ τῷ πατρὶ οὐκ ἤθελεν ἐκτί-
ναι, ὃ δὲ παρὰ τοὺς ναυτοδίκας ἀπήγαγεν αὐτόν, καὶ μόλις
ἐξέτισεν αὐτὸ οὐδ' ὅλον, namque aut de suo appellavit ναυτοδί-
κας, qui περὶ ναυτικῶν συμβολαίων iudicarent, aut diversa con-
fudit, non enim fuisse in ea re τῶν ναυτοδικῶν mentionem fa-
ciendam, quasi illi in tali re περὶ συμβολαίου ναυτικοῦ inter
cives iudicarent SCHNEIDER ad XENOPHONTIS librum περὶ προσ-
όδων III. 3. mihi quidem persuadet. Apud HIEROCRATIONEM
v. Ναυτοδίκαι e CRATERI psephismatis haec afferuntur: ἐὰν δέ
τις ἐξ ἀμφοῖν ξένοιον γεγωνῶς Φρατριάζη ¹⁾ διώκειν εἶναι τῷ βου-
λομένῳ Ἀθηναίων οἷς δίκαι εἰσὶ, λαγχάνειν δὲ τῇ ἔνῃ καὶ
νέᾳ πρὸς τοὺς ναυτοδίκας, in his οἷς δίκαι εἰσὶ corruptum esse
omnes vident sed dum sanare conantur augent morbum: di-
ctum est ex ἐξ deinde caetera temere ficta: lege τῷ βουλομένῳ
Ἀθηναίων οἷς ἔξεσι, λαγχάνειν δὲ κτέ. Scribae, qui οἷς δίκαι
εἰσὶ dederunt, absurdum hoc esse neque sentiunt, neque magno-
pere curant, si modo vocabula Graeca sunt, ut in Ctesiphontea
AESCHINIS § 182. ἐν τοῖς δήμοις ὅτ' ἦσαν αἱ διαψηφίσεις duo
boni libri exhibent ὁ τῆς ἀναιδείας ψηφίσεις: ex ΟΤΗCΑΝΑΙ-
ΔΙΑΨΗΦΙCΕΙC. Postquam incogitanter scriba ὁ τῆς dedit quod
supererat ἀναιδιαψηφίσεις temere in ἀναιδείας ψηφίσεις reſcripſit.
I nunc et his in re dubia fidem habe. Ut Graeculi Φρατρίζειν
dicebant pro Φρατριάζειν, sic Φράτορες appellantur ab istis,
quos Veleres Φράτερας dixerant. Luculenter STEPHANUS BYZ. I. I.
ἐλέγετο δὲ Φράτηρ καὶ Φράτωρ, ἀλλὰ τὸ μὲν Φράτηρ ἀρχαῖον
μετὰ τῆς αὐτοῦ κλίσεως, θάτερον δὲ νεώτερον. LUCIANUS peccat
cum caeteris 5, 43. φυλέται δὲ καὶ Φράτορες καὶ δημόται, ei
17, 24. ἡ δὲ ἐλευθερία καὶ τὸ εὐγενὲς αὐτοῖς φυλέταις καὶ Φρά-
τορσι Φροῦδα. Hinc factum est ut Φράτερες in veterum scri-
ptis tantum non ubique in Φράτορες depravati sint, quod vitium
ex nonnullis scriptoribus elui coeptum est, ut nuper e DEMO-
STHENE DINDORF. ubique sustulit vide p. 1305, 19, 1306, 1,

1) Sic lege pro φρατρίζη, nam quem afferunt testem STEPHANUM BYZ. v. φρατρία contrarium docet quam putant: φρατρίζειν τὸ εἰς αὐτὴν τὴν φρατρίαν συνέναι, καὶ μετὰ τοῦ α. φρατριάζειν, ὅπερ σύνηθες τοῖς Ἀττικοῖς.

1511, 4, 1312, 12, 1313, 20, εἰσήχθην εἰς τοὺς Φράτορας (Φράτορας libri omnes), et alibi. Male servatum est apud Aristophanem in *Anibus* 1669.

ἤδη σ' ὁ πατήρ εἰσήγαγ' εἰς τοὺς Φράτορας;

et 765. Φανοῦνται Φράτορες, et in *Equill.* 255. Φράτορες τριωβόλου, et in *Ranis* 418. οὐκ ἔφυσε Φράτορας, quae omnia sunt νεωτορικά et refingenda ad Atticorum usum apud Atticos omnes.

LUCIANUS interdum Atticis verbis et rebus indecore peregrina et alienissima admiscet: ex quo genere est quod scribit 18, 2. καὶ δὴ παραλαβὼν τὴν ῥήτραν σὺ ταῦτα πρὸς με ἤδη λέγεις, et 41, 35. καὶ τὸ λοιπὸν ἤδη καταβὰς ἀπὸ τοῦ λόγου σοὶ τὴν ῥήτραν παραδίδωμι, quae ab nescio quo scriptore Dorico sumsit, nam solis Doribus ῥήτρα eo sensu ius erat dicere et soli ad hoc vocabulo ῥήτρα utebantur. Athenienses λόγον dicebant et λόγον ἀποδιδόναι: praelerea καταβὰς ἀπὸ τοῦ λόγου non tantum ineleganter et inepte dictum est, sed prorsus absurdum est. Attici dicebant καταβῆναι ἀπὸ τοῦ βήματος, aut simplicius etiam καταβαίνω, potestque hoc per iocum dici pro καταπαύω τὸν λόγον vel παύομαι λέγων: ἀπὸ τοῦ λόγου καταβαίνω nihil est. Emendandum esse arbitror καταβὰς ἀπὸ τοῦ λογείου, ut seniores pro βήματος saepius dixerunt, imprimis pro tribunali Magistratuum Romanorum. Sic etiam alibi aliena quaedam et Romana et novicia in antiquitatis adumbratione apponit, ex quo genere est quod scribit 47, 4 προθῶμεν αὐτοῖς ἀγορὰν δικῶν ἢ εἰς νέωτα παραγγεῖλωμεν; et § 12 ἀκούετε λεῶ. ἀγορὰν δικῶν ἀγαθῇ τύχῃ κατασησόμεθα τήμερον. Sumsit hoc a magistratibus Romanorum, qui quum in provinciis conventus agerent vel fora a Graecis ἀγορὰν δικῶν ἄγειν dicebantur. Peridoneum huius rei exemplum est apud Aristidem I. p. 339. Dicitur ὁ Σεβῆρος ὁ τῆς Ἀσίας ἡγεμὼν (p. 338, 4) ἐκ τῶν ἀνωθεν χωρίων κατιέναι δικῶν ἀγορὰν ἄξων, et post pauca p. 346. ἀγορὰ δ' ἦν δικῶν, et alibi. Nonnunquam Lucianus rodit Romanos et Romana vitia, sed tecte et cautissime et in palliata fabula gentem togatam obscure perstringit. Semel tantum quid sentiret aperte dixit in *Nigrino* 3. imprimis § 30 μίαν Φωνὴν οἱ Ῥωμαίων παῖδες ἀληθῆ παρ' ὅλον τὸν βίον προῖενται τὴν ἐν ταῖς διαθήκαις, sed passim in fictis tyrannorum personis et nominibus terrarum dominos castigat vel ridet. Sed non hoc

nunc agimus et ubi pauca de Prytanibus Atheniensium a Luciano negligentius dicta addidero finem dicendi faciam. Non sumsit ab Attico scriptore aut comico, quod scribit 67, 18, 2, ubi miles apud scortum turbas dederat, mensam everterat, bonum rusticum pugnis contuderat et conquiruntur amici οἱ παραδώσουσι τοῖς πρυτανεῦσι (lege πρυτάνεσι) τὸν Μεγαρέα. Non est enim huc trahendum, quod est apud ARISTOPHANEM *Thesmoph.* 654.

ἐγὼ δὲ ταῦτα τοῖς πρυτάνεσιν ἀγγελῶ, cuius loci non est eadem ratio. Denique in 11, 19 διατρέβοντος γάρ μου παρ' αὐτοῖς προὔθεσαν οἱ πρυτάνεις ἐκκλησίαν περὶ τῶν κοινῇ συμφερόντων, hoc quoque negligenter posuit οἱ πρυτάνεις προὔθεσαν ἐκκλησίαν, quum apud veteres legisset προγράφειν ἐκκλησίαν, sed προτιθέναι λόγον, γνώμην, γνώμας, διαγνώμην, προτιθέναι τῷ βουλομένῳ γνώμην ἀποφήνασθαι vel λέγειν, simi. vide HEMSTERHUSIUM ad h. l., SCHOEMANN. de *Comitt. Athen.* p. 104. Prytanes quum comitia indicerent proponebant edictum, quod πρόγραμμα dicitur, et προγράφειν tritum est de omnibus, quibus est ius edicendi. ARISTOPHANES concepla verba τῶν στρατηγῶν παρῳδεῖ in *Avibus* 450.

σκοπεῖν δ' ὅ τι ἂν προγράψωμεν ἐν τοῖς πινακίοις, quae ipsa πινάκια et erant et dicebantur τὰ προγράμματα (edicta). AESCHINES de *F. L.* § 60 δεδόχθαι προγράψαι τοὺς πρυτάνεις ἐκκλησίας δύο κατὰ τοὺς νόμους, et § 61 κελεύει τοὺς πρυτάνεις προγράψαι δύο ἐκκλησίας κτέ. Deinde ubi populus in comitia convenit dicuntur οἱ πρυτάνεις προτιθέναι λόγον aut γνώμας aut simi., non *proposita tabella* (id est edicto), ut HEMSTERHUSIUS suspicatur, sed ὑπὸ κήρυκος, per praeconem, cuius in ea re notissimum κήρυγμα est: τίς ἀγορεύειν βούλεται; Praeclare DEMOSTHENES p. 285, 6 ἡρώτα μὲν ὁ κήρυξ· τίς ἀγορεύειν βούλεται; παρήει δ' οὐδεὶς — καλούσης τῆς πατρίδος τῇ κοινῇ φωνῇ τὸν ἐροῦνθ' ὑπὲρ σωτηρίας· ἦν γὰρ ὁ κήρυξ κατὰ τοὺς νόμους φωνὴν ἀφίησι, ταύτην κοινὴν τῆς πατρίδος δίκαιόν ἐστιν ἡγεῖσθαι. Haec ipsa causa est, cur dicatur in ea re ipsa resp. λόγον προτιθέναι, ut apud DEMOSTH. p. 317, 6 αἰὲ δ' ἐν κοινῷ τὸ συμφέρον ἢ πόλις προτίθει σκοπεῖν, et XENOPHONTEN *Memor.* IV. ii. 3. τῆς πόλεως λόγον περὶ τίνος προτιθείσης, quum proprie οἱ πρυτάνεις dicantur aut λόγον aut γνώμας προ-

θεῖναι et sic tandem dicatur εἰ μὲν περὶ καινοῦ τινὸς πράγματος προὔτίθετο λέγειν, de quo loco supra diximus, in quo προὔτίθετο necessarium est (non προὔκειτο), quia nunc demum voce praeconis Prytanes λόγον προὔτίθεσαν. In simili re, in concilio Ducum, Herodotus VIII. 59 eadem locutione usus est, quae leve vitium concepit, πρὶν ἢ τὸν Εὐρυβιάδεα προθεῖναι τὸν λόγον τῶν εἵνεκα συνήγαγε τοὺς στρατηγούς, emenda προθεῖναι λόγον. In his igitur quum προτιθέναι certam sedem habeat et natura sermonis Graeci et omnium usu stabilem et perpetuam, incredibile dictu est in ARISTOPHANIS *Ecclesiaz.* vs. 397 ad hunc diem aequis animis tolerari potuisse scripturam:

ἔδοξε τοῖς πρυτάνεσι περὶ σωτηρίας
γνώμας καθεῖναι τῆς πόλεως,

namque καθεῖναι tam absurdum est ut nihil supra, προθεῖναι quod unusquisque, si lacuna fuisset, certa emendatione reposuisset, etiam insuper confirmatur versu 401.

καὶ ταῦτα περὶ σωτηρίας προκειμένου.

Illud ipsum est apud THUCYD. VI. 14. καὶ σὺ, ὦ Πρύτανι, γνώμας προτίθει αὐτοῖς Ἀθηναίοις. Videtur semel dixisse Aeschines contra dicendi usum λόγους προτιθέναι pro λόγον, sed locus, qui pessime corruptus est, facile potest in integrum restitui. Legitur in oratione de F. L. § 66. DEMOSTHENES AESCHINEM bis verba ad populum fecisse contenderat, AESCHINES se semel tantum dicere potuisse demonstrat: ποιεῖ δέ μου τὴν δημηγορίαν ὁ μὲν κατήγορος διαιρετὴν (malim διττήν), τὸ δὲ ψήφισμα καὶ τὰληθές μίαν· λόγων γὰρ μὴ προτεθέντων εἰς τὴν ὑσέραν ἐκκλησίαν, τῶν δὲ προέδρων κωλυόντων οὐκ ἐνῆν εἰπεῖν. Idem modo recte dixerat § 65. λαβὲ τὸ ψήφισμα, ἐν ᾧ φαίνεται γεγραφῶς τῇ μὲν προτέρᾳ τῶν ἐκκλησιῶν συμβουλεύειν τὸν βουλόμενον, τῇ δ' ὑσераία (ὑσέρα) τοὺς προέδρους ἐπιψηφίζειν τὰς γνώμας, λόγον δὲ μὴ προτιθέναι. In illo loco tenuissimum indicium insignem corruptelam patefacit, quo si quis sollerter utetur certis vestigiis fraudem tenebit. In duobus Codicibus est τῶν προέδρων pro τῶν δὲ προέδρων, rectissime, nam vera lectio haec est: λόγον γὰρ μὴ προτιθέντων εἰς τὴν ὑσέραν ἐκκλησίαν τῶν προέδρων οὐκ ἐνῆν εἰπεῖν, postquam λόγον — προτιθέντων casu depravata sunt in λόγον — προτεθέντων scioli locum suo more reficere et sarcire coeperunt. In istorum correctione duo

alia insunt vitia: namque una atque eadem causa est cur dicere in concione non potuerit, sed verba λόγων μὴ προτεθέντων, τῶν δὲ προέδρων κωλυόντων duplicem causam indicare videntur. Praeterea τῶν προέδρων κωλυόντων ita demum bene dictum esset si quis coepisset dicere sed a proedris *prohibitus* fuisset, nam aliud est κωλύειν, aliud οὐκ εἶναι. Sed in re perspicua non opus est multis verbis. Eo facilius etiam mihi assentietur, qui noverit et assidua lectione ipse observaverit, quam sit Aeschines emblematis omne genus interpolatus et quam festinanter et ἀκρίτως Bekkerus in hac quoque parte deteriores libros in constituenda Aeschinis oratione secutus fuerit, spretis multo melioribus. Quam sit hoc verum nunc in uno loco ostendam, postea de industria Aeschinem pertractans permultis exemplis confirmabo. Legitur in *Ctesiphontea* § 156. μὴ πρὸς τοῦ Διὸς καὶ τῶν ἄλλων θεῶν, ἱκετεύω ὑμᾶς, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, μὴ τρόπαιον ἴσατε ἀφ' ὑμῶν αὐτῶν ἐν τῇ τοῦ Διονύσου ὀρχήστρᾳ, μηδ' αἰρεῖτε παρανοίας τὸν δῆμον τῶν (lege τὸν) Ἀθηναίων, μηδ' ὑπομιμνήσκετε τῶν ἀνιάτων καὶ ἀνηκέστων κακῶν τοὺς ταλαιπώρους Θεβαίους, οὓς Φυγόντας διὰ τοῦτον ὑποδέδεχθε τῇ πόλει, ὧν ἱερὰ καὶ τέκνα καὶ τάφους ἀπώλεσεν ἡ Δημοσθένους δωροδοκία. In his primum quatuor optimi Codices *ehkl* pro πρὸς τοῦ Διὸς καὶ τῶν ἄλλων θεῶν dederunt πρὸς τοῦ Διὸς καὶ θεῶν, unde emergit vera lectio πρὸς Διὸς καὶ θεῶν, tam frequens in Attica atque ὧ Ζεῦ καὶ θεοί: deinde ἱκετεύω ὑμᾶς in Codd. incerta sede vagantur, alii enim post τῶν ἄλλων θεῶν ea verba interponunt, iidem quatuor optimi post ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, quo indicio emblemata facillime arguuntur. In vehementi animi commotione πρὸς Διὸς καὶ θεῶν et sim. cum imperativis solis coniunguntur. Magistelli pueros docebant ἱκετεύω, ἀντιβολῶ, δέομαι aut simile quid in talibus omissa esse videri: ex quorum annotatiunculis Veterum scripta interpolantur, ut apud Isaeum II. § 47. μὴ περιίδητε, πρὸς θεῶν καὶ δαιμόνων [δέομαι ὑμῶν], προπηλακισθέντα αὐτὸν ὑπὸ τούτων, ubi qui non sentit δέομαι ὑμῶν insiticia esse, is poterit credere nullum usquam in Codicibus emblemata esse et nimis fastidiosos esse et morosos, qui se talia ferre posse negent. Deinde in Aeschinis verbis μὴ τρόπαιον ἴσατε, iidem Codices μὴ omnes omittunt: itaque haec est Oratoris manus: μὴ, πρὸς Διὸς καὶ θεῶν, ὧ ἄνδρες Ἀθη-

ναῖτοι, τρόπαιον ἴσατε ἀφ' ὑμῶν αὐτῶν ἐν τῇ τοῦ Διονύσου
 ὀρχήστρᾳ. Adscripsi et reliquam loci partem, ut triplex men-
 dum eximam: vitiosa abundantia est in τῶν ἀνιάτων καὶ ἀνηκέ-
 σων κακῶν: utrumque *natura* idem significat, usu ita discre-
 pant, ut *morbi ἀνίατοι, calamitates ἀνήκεστοι* esse dicantur,
 quamobrem ἀνιάτων καὶ expunxerim, tum pro οὗς φυγόντας
 ὑποδέδεχθε correxerim φεύγοντας, *exlorres patria*; denique pro
 absurda lectione ὧν ἱερὰ καὶ τέκνα καὶ τάφους ἀπώλεσεν
 emendaverim ὧν ἱερὰ καὶ τεμένη καὶ τάφους, quod commen-
 datione non eget.

Reliqua in aliud tempus reservabo, nunc manum de tabula:
 iam tempus est περὶ τούτων γνώμας προθεῖναι τῷ βουλομένῳ
 φιλαθηναίων οἷς ἔξουσιν.

ADDENDA ET CORRIGENDA.

Observationes Palaeographicae hoc habent, ut quo plura legas, eo maior succrescat in diem exemplorum copia, quibus quod observaveris stabiliatur et confirmetur, quae res tam iucunda est quam utilis, quia hinc maxime nascitur in animis humanis τὸ ἀδαμαντίνως πεπεῖσθαι, quo qui caret nihil magno-
pere in quacumque disciplina aut sibi proderit aut aliis. Bona pars eorum, quae scripsimus, huiusmodi est, ut ea unusquisque, qui discere velit, possit inter legendum novis identidem exemplis et testimoniis munire, et ex emendationibus nostris novas elicere et eruere ex illis locis, ubi idem vitium latet eodem modo natum et eadem certa medicina sanandum. Quam sit hoc verum ipse quotidie experior. Si quid datur otii ad legendos et relegendos scriptores Graecos, et excutiendas codicum lectiones, et inspiciendas Principum Criticorum animadversiones, nova semper affluit materies aut novarum observationum, aut exemplorum ad veteres ornandas. Non satis est, si quid perpolire velis, et, ut ille dicebat, οὐκ εἶναι τῶν ἐμούντων ἀλλὰ τῶν ἀκριβούντων, HORATIO parere optime monenti et nonum premere in annum quod edere pares, nam dies diem docet, et etiam si verum est et certum quod scripseris, tamen numquam fere his argumentis demonstrari et exemplis muniri potest, quae non aliquando debeant corrigi et suppleri. In re Critica et Palaeographica, sicubi alibi, futile est omnia exhaurire velle. Quia haec doctissimis quoque legenda et diiudicanda scribuntur, resecanda sunt omnia, quae eruditi homines aut omnes aut plerique dudum nota et perspecta habent, et in exemplis quoque diligenter modus est adhibendus, ut acuti et ingeniosi iuvenes ipsi alia, nonnumquam et meliora et insigniora, reperire possint et propterea non illubenter conquirant. Sunt tamen

quaedam huiusmodi, ut me ipsum iuvet ea corollarii instar hic appendere. Quod primum omnium ostendimus, quam saepe ΘΕΙΟC et ΟCΙΟC scribarum oscitantia fuerint inter se permixta, nunc iterum novis exemplis ornare placet, ut simul ostendamus θεόν, θεῖον, ὅσον et ὅθεν plane eadem de causa inepte confusa fuisse. THUCYDIDIS locus est III. 82, ubi de collegiis et sodaliciis malo publico institutis ita scribit: οὐ γὰρ μετὰ τῶν κειμένων νόμων ὠφελείας αἱ τοιαῦται ξύνοδοι, ἀλλὰ παρὰ τοὺς καθεστῶτας πλεονεξίᾳ καὶ τὰς ἐς σφᾶς αὐτοὺς πίσεις οὐ τῷ θείῳ νόμῳ μᾶλλον ἐκρατύνοντο ἢ τῷ κοινῇ τι παρανομῆσαι, quae quam vera sint facillimum est ad intelligendum, quia veluti in haec nostra tempora scripta sunt, γιγνόμενα καὶ αἰεὶ ἐσόμενα ἕως ἄν ἡ αὐτὴ φύσις ἀνθρώπων ᾗ, ut vir praeclarus et magnus historicus paulo ante dixit. At nemo tamen in re tam nota intelligere potest, quid sit τῷ θείῳ νόμῳ τὰς πίσεις κρατύνεσθαι. DIONYSIUS HALICARN. p. 995 hunc locum ex THUCYDIDE describens salutem attulit. Legitur apud eum οὐ τῷ θείῳ καὶ νομίμῳ, unde DOBRAEUS in *Advers.* I. p. 58 THUCYDIDIS manum reperit: οὐ τῷ ὀσίῳ καὶ νομίμῳ. Quam vera haec sententia est tam evidens est emendatio. *Ius et fas* dicuntur Graece τὸ ὅσιον καὶ δίκαιον, aut τὸ ὅσιον καὶ νόμιμον. Saepissime coniunguntur ὀσιος καὶ δίκαιος et ὀσιος καὶ νόμιμος, quibus opponuntur ἀνόσιος καὶ ἄδικος et ἀνόσιος καὶ παράνομος. PLATO in *Phaedone* p. 108. A. ἀπὸ τῶν ὀσίων τε καὶ νομίμων τῶν ἐνθάδε τεκμαιρόμενος λέγω, (ubi multi libri θυσιῶν pro ὀσίων per-vulgato errore¹), et de *Legibus* IX. p. 861. D. οὐ γὰρ ἂν νόμιμον οὐδ' ὀσιον ἂν εἴη, et magna est exemplorum frequentia praesertim apud PLATONEM et Oratores. Eodem modo ARISTOPHANES in *Thesmoph.* vs. 676 et 684 opponit ὀσια καὶ νόμιμα et τὰ παράνομα τὰ τ' ἀνόσια, ut DOBRAEI certa sit et manifesta emendatio τῷ ὀσίῳ καὶ νομίμῳ. Non minus est certa et evidens WYTTENBACHII correctio in EUNAPII fragimento p. 486, 14 Boisson. ἦν καὶ ἡγεμὼν τῆς μὲν θεοφιλοῦς καὶ θείας μερίδος Φράβιθος,

1) In ISOCRATIS *Areopagitico* § 66. τὴν δημοκρατίαν οὕτω κοσμήσασαν τὴν πόλιν καὶ τοῖς ἱεροῖς καὶ ταῖς θυσίαις in omnibus libris absurde legebatur. Codex *Urbinas* et HARPOCRATION v. ὀσιον servarunt veram scripturam καὶ τοῖς ἱεροῖς καὶ τοῖς ὀσίοις.

ubi verissime *δσίας μερίδος* emendavit in *Addendis* p. LVII. Erant enim duae factiones οἱ μὲν τὰ χεῖρῳ προθέμενοι, οἱ δὲ τὰ εὐσεβέστερα, ut paulo ante legitur, eratque haec *δσία μερίς*, non *θελα*. Minus feliciter res WYTTENBACHIO cessit in simili scripturae vitio apud TIMOCLEM ATHENARI XIII. p. 570. f., ubi in unico codice et apographis haec leguntur:

θεὸν τὸ μεταξὺ μετὰ κορίσκης ἢ μετὰ
χαμαιτύπης τὴν νύκτα κοιμᾶσθαι.

WYTTENBACHIIUS ad PLUT. *Moral.* p. δ. v. »*Legendum*, inquit, *θεῖον μεταξὺ*. Divinum intervallum i. e. infinitum quantum distat cum puellula an cum scorto cubare noctu,” ab istis rebus τὸ θεῖον procul abesto. Optime IACOBIUS ex ΘΕΟΝ eruit ΟCON. ὅσον τὸ μεταξὺ! In DIONYSIO HALIC. I. 13. καὶ τὸ γένος ὅσον ἦν τὸ τῶν Οἰνώτρων ἀποδείξωμεν, non hoc erat demonstraturus, sed unde illa gens in Italiam venerit. Rectissime DOBRAEUS ex ΟCON restituit ΟΘΕΝ. τὸ γένος ὅθεν ἦν. Vitium alit ARISTOPHANES in *Equitibus* vs. 146.

προσέρχεται || ὥσπερ κατὰ θεῖον εἰς ἀγοράν.

nam κατὰ θεῖον nihil est: τὸ θεῖον pro δ θεός dicebant omnes, et κατὰ τὸ θεῖον Graece dici potuisset, sed nemo ita loquebatur. Graeca sunt κατὰ δαίμονα, κατὰ θεόν, κατὰ θεόν τινα, quae significant τοῦ θεοῦ οὕτως ἄγοντας, ut in *Anibus* vs. 544 σὺ δέ μοι κατὰ δαίμονα — ἦκεις σωτήρ, et prorsus eodem modo, quo PLATO dixit de *Legibus* III. p. 682. v. νῦν ἐπὶ τὰ αὐτὰ πάλιν ἀφίγμεθα ὥσπερ κατὰ θεόν, ARISTOPHANES dixerat:

προσέρχεται || ὥσπερ κατὰ θεόν εἰς ἀγοράν.

Quod pag. 52 PLUTARCHO reddidimus ἀκύμονα καὶ μακάριον βίον pro ἀμύμονα, vide quam utiliter adhiberi possit ad locum eiusdem in libro de *Exsilio* T. II. p. 602. v. Τιβέριος Καῖσαρ ἐν Καπρέαις ἐπτά ἔτη διηγήθη — ἀλλ' ἐκείνῳ μὲν αἱ τῆς ἡγεμονίας Φροντίδες ἐπιχεόμεναι καὶ προσφερόμεναι πανταχόθεν οὐ καθαρὸν παρεῖχον οὐδ' ἀμύμονα τὴν νησιῶτιν ἡσυχίαν. Elegantissime PLUTARCHUS scripserat ἀκύμονα, quo felicius vocabulum in eo argumento reperiri nullum potest. Quod saepissime eu et α diximus stolide confundi, exemplum habet eadem pagina: Διογένης δ Κύων πρὸς τὸν εἰπόντα· Σινωπεῖς σου Φυγὴν ἐκ Πόντου κατέγνωσαν. ἐγὼ δὲ, εἶπεν, ἐκείνων ἐν Πόντῳ μονήν,

ἄκραις ἐπὶ ῥηγμῖσιν Εὐξείνου πόντου.

Sententia dicti et metrum certam emendationem subiicere possent, cuius fideiussor EURIPIDES erit in *Iphig. in Tauris* vs. 250.

ἄκραις ἐπὶ ῥηγμῖσιν Ἀξένου πόρου.

Quod ostendimus ubi ἵνα et ὅπως indicativum postulent, facit ad emendandum quod statim sequitur: Στρατόνικος τὸν ἐν Σερίφῳ ξένον ἠρώτησεν ἐφ' ὅτῳ τῶν ἀδικημάτων φυγὴ τέτακται παρ' αὐτοῖς ἐπιτίμιον, ἀκούσας δὲ ὅτι τοὺς ῥαδιουργοῦντας φυγαδεύουσι. Τί οὖν, εἶπεν, οὐκ ἐρραδιούργησας, ὅπως ἐκ τῆς γενοχωρίας ταύτης μετασῆς; certum est corrigendum esse μετέσης. Idem remedium THEOPHRASTO adhibendum apud PORPHYRIUM de Abstinentia. IV. 20. εἶθε τὴν μυθευομένην ἄλιμον καὶ ἀδιψον εὐπορον ἦν κεκτῆσθαι ἵν' ἂν τις τὸ διαρρέον τοῦ σώματος ἐπισχῶν δι' ὀλίγου πρὸς τοῖς ἀρίστοις ἦν, scripsit philosophus ἵνα τις. In BABRII fabula 58. corrigo vs. 10. ἵνα βλέπων ἔτυπτεν pro ὡς ἂν βλέπων et vs. 12. ἵν' ἐβλεπέν τις τὸν πέλας pro ὡς ἂν βλέποιτο τὸν πέλας. Quod apud PLUTARCHUM sequitur emendandum est ex iis, quae pag. 285 ostendimus: Φησὶν δὲ κωμικὸς ἐν Σερίφῳ τὰ σῦκα ταῖς σφενδόναϊς τρυγᾶσθαι καὶ πάντ' ἔχειν ὅσων δεῖ τὴν νῆσον, aliquanto facilius dixerat scurra Atticus πάντ' ἔχειν ὅσων οὐ δεῖ. Quemadmodum ἀκύμων in ἀμύμων depravatur sic interdum contrario errore peccatur. Apud ANAXANDRIDEM ATHENAEI VII. p. 298 E.

ὁ πρῶτος εὐρὼν πολυτελὲς τμητὸν μέγα
γλαύκου πρόσωπον τοῦ τ' ἀκύμονος δέμας
θύννου τὰ τ' ἄλλα βρώματ' ἐξ ὑγρᾶς ἀλός
Νηρεὺς κατοικεῖ τόνδε πάντα τὸν τόπον.

ANAXANDRIDES, ut assolet, tragicam et magnificam orationem per risum iocumque transfert in res ludicras. Θύννος quum quidvis potius esse possit quam ἀκύμων et ἀκύμων δέμας prorsus nihili sit, facile mihi dabitur δέμας ἀμύμων a festivo poeta Ὀμηρικῶς dictum et ridicule huc translatum.

Quod p. 65 ALCIPHRONI reddebam: ἀλλ' οὐκ ἦν Λακεδαιμόνων τὰ δὲ ἀλλ' Ἀθῆναι, (quod comparari potest cum versu TELECLIDIS:

τῶν δυνατῶν τι κέλευέ, τὰ δ' οὐ παρὰ Κενταύροις,
nam sic scribendum arbitror apud SUIDAM v. τὰ δ' οὐ παρὰ Κενταύροις,) non dubito quin STRABONI quoque sit restituendum

libro XIII. p. 594. καυχωμένου δὲ (τοῦ Φιμβρία) ὅτι ἦν Ἀγαμέμνων πόλιν δεκάτῳ ἔτει μόλις εἶλε τὸν χιλιόναυν σόλον ἔχων καὶ τὴν σύμπασαν Ἑλλάδα συστρατεύουσιν ταύτην αὐτὸς ἐν δέκα ἡμέραις (sic leg.) χειρώσαιο, εἶπέ τις τῶν Ἰλιέων· οὐ γὰρ ἦν Ἔκτωρ ὁ ὑπερμαχῶν τῆς πόλεως. STRABO lubenter commemorare solet, si quid acule et scite a quoquam dictum inaudiverit, sed est hoc dictum tam insipidum et inficetum, ut neque STRABONI potuerit placere, neque nunc cuiquam placeat. At potest erui bonum dictum memoria dignum ex EURIPIDIS *Andromache* vs. 168. iocose sumtum. Nemo in Graecia paulo eruditior non habebat in promptu hos versus:

δεῖ σ' ἀντὶ τῶν πρὶν ὀλβίων Φρονημάτων
πτῆξαι ταπεινὴν προσπесεῖν τ' ἐμὸν γόνυ, — —
γνῶναί θ' ἴν' εἴ γῆς. οὐ γὰρ ἐστ' Ἔκτωρ τάδε.

Itaque scite et lepide iocatus est is, qui iactabundo Fimbriae occinuit: οὐ γὰρ ἦν Ἔκτωρ τάδε. Supervenit sciolus, qui perdidit omnia.

Ad pag. 70. Forma, quales sunt δοκοῦντε, ἀκολουθοῦντε, παθόντε, πληγέντε, restituenda est CLEARNETO in STOBÆI *Floril.* XCIX. 2.

λύπη γὰρ ὀργή τ' εἰς ἓνα ψυχῆς τόπον
ἐλθόντα μανία τοῖς ἔχουσι γίγνεται.

sensu cassa haec sunt. Emenda:

ἐλθόντε μανίαν τοῖς ἔχουσι τίκτετον.

simillima sunt CRATINI apud PLUT. in *Pericle* c. 3. Στάσις καὶ Κρόνος ἀλλήλοισι μιγέντε μέγιστον τίκτετον τύραννον, ὃν δὴ κεφαληγερέταν θεοὶ καλοῦσιν.

Eiusdem farinae atque τραπητέον, quod pag. 80 notavimus, est quod apud STRABONEM legitur XIII. p. 623. ὑπελθετέον in verbis τοῦ δὴ κήρυκος οὕτω φθεγγομένου· ὑπὸ τὰς σοὰς ὑπέλθετε ἐκπεσεῖν λόγον ὥς Κυμαίων οὐκ αἰσθανομένων ὥς ἐν τοῖς ὀμβροῖς ὑπὸ τὰς σοὰς ὑπελθετέον, ἂν μὴ σημῆνῃ τις αὐτοῖς διὰ κηρύγματος. Simplicissimum est corrigere ὑπελθεῖν δέοι.

Ad pag. 81. Locus PLATONIS legitur de *Legibus* XII. p. 947 A. ἱερέας μὲν πάντας — ἀρχιερέα δὲ ἓνα κατ' ἐνιαυτόν, alii ἀρχιερέων: verum est ἀρχιέρεων.

Ad p. 84. PHOTIUS λοῦσθαι λέγουσιν οὐχὶ λούεσθαι καὶ λούμενος οὐχὶ λουόμενος. Ἀριστοφάνης. Passim videbis in

hoc verbo formas antiquas et probas a scribis tentari. Saepissime apud ARISTIDEM qui ἐν τοῖς ἱεροῖς λόγοις ad fastidium usque commemorat quam saepe laverit, formae deteriores λουόμενος, λούεσθαι, ἐλουόμεν, et λελοῦσθαι, λελούμενος a librariis invectae sunt, vide DINDORF. ad p. 274, 18. Negligenter BABRIUS fab. 71, 8.

πρόσωπα δ' αὐτῶν ἐξέλουε καὶ κνήμας.

namque νίζειν hoc veteres dicebant, et ἐξέλου debuerat dicere.

Ad pag. 86. Νίφειν scribendum esse, non νείφειν confirmabit PHOTIUS Νίψαι (scrib. Νῖψαι): μακρὰ ἡ πρώτη συλλαβὴ ὁπότε ἐπὶ νιφετοῦ τὰττεται καὶ ἐνιψεν καὶ ἐνίφθη ἡ γῆ. Εἴλλειν et εἴλαι et composita saepe apud HESYCHIUM leguntur, cui redde εἰσίλλειν: εἰσάγειν, εἰσελαύνειν pro εἰσηλεῖν, et ἐξίλλειν: ἐκβαλεῖν pro ἐξειλεῖν, et κατίλλειν pro κατειλεῖν, et συνιλλόμενα: συσρεφόμενα pro συνειλόμενα, et συνίλας: συνειλήσας pro συνείλας. Vera forma conspicitur nunc in pulchro EURIPIDIS senario de Sphinge:

οὐρὰν ὑπίλασ' ὑπὸ λεοντόπουν βάσιν,

ubi in libris est ὑπήλασσα et ὑπήλασ', verum vidit VALCKENARIUS in *Diatr.* p. 193. ARISTOPHANI in *Ran.* vs. 1066 pro ῥακίοις περιειλλόμενος redde περιιλάμενος ex PHOTII annotatione: περιειλάμενος: περιειλησάμενος, quod ex illo loco sumtum est, ut centena ex ARISTOPHANE vocabula in PHOTII Lexico sine poëtae nomine explicantur ex antiquis Scholiis, quae nescio unde PHOTIUS nactus est multo meliora nostris. In EURIPIDIS *Helena* vs. 452.

ἃ μὴ προσείλει χεῖρα μηδ' ὤθει βίᾱ,

legendum arbitror μὴ πρόσιλλε χεῖρα. Vide PHRYNICHUM in BEKKERI *Anecd.* I. p. 19, 14.

Ad pag. 91 addo exemplum ex PLUTARCHO, quia locus dignissimus lectu est, ex libro *de Sollertia Animalium* p. 965 A. Κλεομένης ὁ βασιλεὺς παρὰ πότον εὐδοκιμοῦντος ἀκροάματος ἐρωτηθεὶς εἰ μὴ φαίνεται σπουδαῖον ἐκέλευσεν ἐκείνους σκοπεῖν, αὐτὸν γὰρ ἐν Πελοποννήσῳ τὸν νοῦν ἔχειν. Emenda αὐτὸς γάρ.

Ad p. 111. Μόνος eodem modo male irrepsit in PLATONIS libr. X. *de Rep.* p. 604. A. πότερον μᾶλλον αὐτὸν οἶε τῇ λύπῃ μαχεῖσθαι τε καὶ ἀντιτενεῖν ὅταν ὁρᾶται ὑπὸ τῶν ὁμοίων ἢ ὅταν ἐν ἐρημίᾳ [μόνος] αὐτὸς καθ' αὐτὸν γίγνηται; ubi alii μόνος αὐτός, alii αὐτὸς μόνος exhibent, quo novo indicio fraus patet.

Ad pag. 122. In HESYCHIO v. Σκότιος laudatur Μαρσύας ἐν τῇ Ἰάδι pro ἐν τῇ πρώτῃ, quod scriptum erat ἐν τῇ ἰᾷ. Multi errores huius generis in POLYAEÑO commissi sunt, ut I, 45, 2 ἄνδρας pro ἄνδρας διακοσίους (ἄνδρας σ') et 4, 5, 1 ἀπὸ ταλάντων pro ἀπὸ τριακοσίων ταλάντων (ἀπὸ τ' ταλάντων). Imprimis ridiculum vitium latet in 5, 23 δεξάμενος — σαλπικτὰς τρεῖς καὶ σκαφὰς ἢ μονοξύλους, ubi CORAËS ἢ expunxit. Ego τρεῖς expuncto legerim σκαφὰς ὀκτὼ μονοξύλους. Apud eundem legebatur 2, 1, 11 δυοῖν ἡμέραιν ὁδὸν ἀνύσας pro ἐν ἀ ἀνύσας, ἐν μιᾷ ἀνύσας, quod VALCKEN. correxit ad HEROD. IX. 15.

Ad p. 123. Verbum ἐπιχεῖν reddendum est EUNAPIO p. 24 Boiss. προθεμένης αὐτῆς τὴν κύλικα τῷ Αἰγυπτίῳ καὶ τὸν ἡρτυμένον οἶνον καταχεομένης — πρὶν τὸ θερμὸν ὕδωρ ἐπιβαλεῖν κτέ. Corrige καταχεαμένης ei ἐπιχεῖν. Futurum ἐπιχέω legitur in ARISTOPHANIS *Pace* vs. 166.

οὐ κατορύξεις || κάπιφορήσεις τῆς γῆς πολλήν,

κάπιφυτεύσεις ἔρπυλλον ἄνω || καὶ μύρον ἐπιχεῖς;

Futurum ἐγχεῶ est apud DEMOSTHENEΝ p. 407, 16. οὐ γὰρ ἐγὼ κρίνομαι τήμερον οὐδ' ἐγχεῖ μετὰ ταῦθ' ὕδωρ οὐδεὶς ἐμοί. Futuro παραχέω utitur PLATO Comicus apud ΑΤΗΝ. XV. p. 665 v.

νίπτρον παραχέων ἔρχομαι: καὶ γὰρ δὲ παρακορήσων.

Futurum διαχέω reddendum DIONYSIO HALIC. VI. 62. ἡ τῶν Φυγάδων ἰσχὺς οὐ πολὺν ἀνθέξει χρόνον — ἀναρχία τε αὐτοῖς ὥς εἰκός, καὶ τάσις ἐκ τῆς ἀναρχίας ἐμπεσοῦσα ταχὺ διαχέει καὶ διαλύει τὰ βουλευόμενα. Quid futurum sit Appius Claudius demonstrat, non quid fiat: corrige διαχεῖ καὶ διαλύσει. Forma διαχέει invecta est a Graeculis, qui πλέειν, πνέειν, δέειν et similia de suo dare solent, ut apud DIONYSIUM ipsum XI. 51 συγχέειν et ἐκχέειν vitiose leguntur. Futurum χέω etiam apud seniores occurrit. HESYCHIUS καταχρίσω (lege κατακαχρύσω): συγχέω, ταραξέω. Qui χύω et χύνω barbare pro χέω dicere coeperunt, iidem χεῶ et χεοῦμεν scriptitant.

Ad p. 128. Non melioris notae est forma κατασκεδάζειν apud PROTIUM in v. pro κατασκεδαννύναι, quam imperite ex κατεσκεδάσατο bixerunt. PLUTARCHUS de virtute Alexandri p. 340. v. negligenter μεταμφιέζουσι scripsit, et μετημφιάζει de Pythiae oraculis p. 406. v. Nibili forma est δαίω et δαίωμα, quam Lexicographi afferunt, pro δαίνυμι et δαί-

νυμαι, cuius unicum exemplum est apud MATRONEM ATHEN.
IV. p. 136. v.

τὸ δέ γ' ἀμβροσίη μοι ἔδοξεν

εἶν', ἣν δαίονται μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἔόντες,

at tu corrige δαίνυνται. Illud enim significat διαμερίζονται, partiuuntur. Corrupta HESYCHII glossa est καταδέδασαι: καταβέβρωται, καταμεμέρισαι. Confundit enim κατεδήδεσαι et καταδέδασαι. Κατεδήδεσμαι et κατηδέσθην respondent apud veteres formis activis κατεδήδοκα et κατέφαγον: sequiores καταβέβρωμαι et κατεβρώθην dicebant et καταβέβρωκα, et formas antiquas corrumpabant. Θριπήδεσος iidem stolide in θριπηδέσατος depravare solent, quia unde formatum esset nesciebant. Reddidimus LUCIANO κατεδεσθῆναι — καταφαγών pro καταδασθῆναι — καταφαγών pag. 80.

Quem errorem notavimus p. 135 in καὶ διάγχητε pro καὶ ἄγχητε prorsus idem deprehenditur in libro STRABONIS IX. p. 415 in verbis βασιλικὴν δὲ πειθῶ λέγομεν ὅταν εὐεργεσίαις φέρωσι καὶ διάγωσιν ἐφ' ᾧ βούλονται. Rectissime KRAMER. vidit pannum hunc esse STRABONI assutum ex nescio quo sophista, at iste, quisquis est, dederat φέρωσι καὶ ἄγωσιν, ut paulo ante ἄγοντες ἐφ' ᾧ βούλονται, et in notissimo φέρειν καὶ ἄγειν frigide et pueriliter lusit.

Ad pag. 157. Foedius etiam quam in πριᾶσθαι et ἐπριᾶτο (et κινᾶσθαι, πτᾶσθαι, κιχρᾶσθαι) scribae peccarunt in libro PLUTARCHI non posse suaviter vivi secundum Epicurum p. 1099 c. Ἀλέξανδρος Φιλόξενον γράψαντα περὶ παιδων εἰ πριεῖται μικρὸν ἔδῃσε τῆς ἐπιτροπῆς ἀποσῆναι. Emenda εἰ πρίηται et μικροῦ et ἀποσῆσαι. Non assequebantur homunciones, quid sibi vellet coniunctivus in εἰ πρίηται. Eodem modo in re eadem grassati sunt apud HERODOTUM, cui redde V. 43. οἷχετο χρησόμενος εἰ; αἰρέη ἐπ' ἣν σέλλεται χώραν pro εἰ αἰρέει et V. 67. ἐχρησηριάζετο εἰ ἐκβάλοι τὸν Ἄδρησον accipe a DOBRAVO εἰ ἐκβάλη, qui et V. 124. pro ἐβουλεύετο — εἴτε ἐς Σαρδῶ ἄγοι εἴτε ἐς Μύρκινον optime restituit ἄγῃ. Recte legitur I. 75. ἐς τὰ χρησῆρια ἔπεμπε εἰ στρατεύηται. Recepit DINDORF DOBRAVI. emendationem V. 82. ἐπειρώτεον κότερα χαλκοῦ ποιέωνται ἢ λίθου, ubi libri omnes ποιέονται servant, et VI. 35. ἐπειρησόμενος τὸ χρησῆριον εἰ ποιέη, ubi Codd. ποιοῖ et ποιεῖη exhibent, et VI. 155.

ἐπεμπον δὲ ἐπειρησομένους εἰ καταχρήσονται τὴν ὑποζάκορον τῶν θεῶν, ubi optimus Codex Archias καταχρήσονται servavit solus.

Ad p. 138. Verbum ὑποψωνεῖν, quod PHRYNICHUS optime interpretatur, ab eo sumtum est ex ARISTOPHANIS *Acharnensibus* vs. 842.

οὐδ' ἄλλος ἀνθρώπων ὑποψωνῶν σε πημανεῖ τι.

cuius verbi duas interpretationes Scholiastae proferunt, alteram vanam et falsam, alteram veram et certam, sed minus perspicue et diserte scriptam, quam apud PHRYNICHUM est. Apud PHRYNICHUM quoque, ut apud PHOTIUM, permulta leguntur ex antiquis in ARISTOPHANEM Scholiis expromta multis partibus meliora iis, quae nunc circumferuntur.

Ad pag. 141. Quemadmodum ΛΙ et Ν confunduntur, sic interdum pro Ν in Codd. ΛΙ scriptum est. PSEUDO-ARISTOTELES περὶ θαυμασίων ἀκουσμάτων cap. xcν de antro Sibyllae Cumanae scribens addit: τοῦτον δὲ τὸν τόπον λέγεται κυριεύεσθαι ὑπὸ Λευκαδίων, unde mirifica de Leucadiorum colōnia olim illuc deducta docti homines commenti sunt. In ΛΕΤΚΑΔΙΩΝ latebat ΛΕΤΚΑΝΩΝ (Λευκανῶν), quos nemo partem agri Cumanī aliquando occupasse mirabitur.

Ad pag. 151. Manifesto errore χλαμύς et χλανίς confusa sunt apud PLUTARCHUM de Genio Socratis p. 585 F. σοὶ δὲ, ὦ πάτερ, Μιλησίαν χλαμύδα, τῇ δὲ μητρὶ παραλουργὸν ὠνησόμεθα χιτώνιον, et de Alexandri virtute p. 330 C. Ἀρίστιππον θαυμάζουσι τὸν Σωκρατικόν, ὅτι καὶ τρίβωνι λιτῷ καὶ Μιλησίᾳ χλαμύδι χρώμενος δι' ἀμφοτέρων ἐτήρει τὸ εὖσχημον. Utrohi-que cultus elegantior et mollior significatur, itaque χλανίδα et χλανίδι emendandum est.

Ad pag. 153. Adverbium ἐκοντὶ vitiose legitur in lepido SOPHOCLES dicto, quum senex admodum in iudicium adductus esset, apud ARISTOTELEM in *Rhetoricis* III. 15. Σοφοκλῆς ἔφη τρέμειν, οὐχ ὥς ὁ διαβάλλων ἔφη, ἵνα δοκῇ γέρων ἀλλ' ἐξ ἀνάγκης. οὐ γὰρ ἐκοντὶ εἶναι αὐτῷ ἔτη ὀγδοήκοντα, SOPHOCLES, si quis alius, Ἀττικισὶ loqui solitus, dixerat ἐκόντι.

Ad pag. 163. Ut apud ΞΕΝΟΦΟΝΤΕΜ σκεύη pro σκευήν irrepsit, eodem modo, aut etiam peius laborat locus POLYAEINI δ, 8, 2. Λεπτίνης τὴν ἰδίαν σολὴν ἀποθέμενος καὶ λαβὼν αὐτοῦ σκεύη

καὶ Φορτίον ξύλων ἀράμενος ἐπέβη τῆς νεώς, CORAES τὰ αὐτοῦ σκεύη infeliciter admodum, nam vera lectio est λαβὼν ναύτου σκευήν.

Ad pag. 194. Quam incogitanter librarii confuderint λι, λυ et μ luculentis exemplis ostendit VALCKEN. ad *Adoniazusas* p. 226, ubi videbis ἄμπον scriptum esse pro ἄλυπον, δειλία pro δεῖμα, ἀρτυλία pro ἄρτυμα et ἡρτυλιμένος pro ἡρτυμμένος (ἡρτυμένος). Κάμψαι et καλύψαι confusa vide in PORSONI *Adversariis* pag. 64, ubi quod vir summus emendavit ἐπικαλύψας ἐπιπλόω (pro ἐπικάμψας) diserte in *Marciano Codice* scriptum est. Eodem errore apud STRABONEM IX. p. 391. libri exhibent ἐφ' ἧς παρεπέμπομεν pro ἀφ' ἧς περ ἀπελίπομεν. Similiter N et ΛΙ permixta esse vide in SCHAEFERI *Meletem. Crit.* pag. 95. Quid eo homine facias qui pro ἐν ἄδου potuit ἐλιάδου scribere? Plura dabit BASTIUS *Comment. Palaeogr.* pag. 723 sq.

Ad pag. 201. Saepe εἶλημαι et composita in εἴλημμαι depravata sunt. Duo exempla ex POLLUCE subiungam. Editur IV. 154. μίτρᾳ ποικίλῃ τὴν κεφαλὴν κατείληπται manifesto errore pro κατείληται, ei § 191. ἔξωθεν δὲ τυλώδει σαρκὶ κατείλημμένον pro κατειλημένον.

Multa sunt vocabula, in quibus librarii solemni errore consonantem duplicare solent, ut in μέλλει pro μέλει, κνίσσα, τιθασσός, διαθρυλλεῖν, Κηφισσός, Ἐρινύς, aliis. Numquam id vitium, quod sciam, plus caliginis offudit, quam in loco DIONYSII HALIC. III. 41. δευτέρῳ δ' ὕστερον ἔτει πάλιν τῶν Οὐνιεντανῶν καταλυσάντων ἃς ἐποίησαντο πρὸς αὐτὸν ἀνοχὰς καὶ τὰς ἄλλας ἀξιούντων ἀπολαβεῖν πόλεις, ὧν ἐπὶ Ῥωμύλου βασιλείᾳ καθ' ὁμολογίαν ἀπέστησαν ἑτέραν τίθεται πρὸς αὐτοὺς μάχην περὶ ταῖς Ἀλαῖς (Vaticanus πρὸς τὰς ἄλλας) — καὶ τὰς ἄλλας πόλεις ἐξ ἐκείνου κατεῖχεν ἀναμφιλόγως. Male duplicatum λ omnia perdidit. De *salinis* ad Tiberim bellum hoc gestum est. *Veientes salinas* recipere (τοὺς ἄλλας) volebant, non *reliquas urbes*, quae nullae erant. Emenda τοὺς ἄλλας ἀξιούντων ἀπολαβεῖν, ὧν ἐπὶ Ῥωμύλου — ἀπέστησαν, lum περὶ τοὺς ἄλλας ei καὶ τοὺς ἄλλας ἐξ ἐκείνου κατεῖχεν. Confirmabit haec PLUTARCHUS in *Romulo* c. 25 de eadem re scribens τῶν παρὰ τὸν ποταμὸν ἐκστάντες ἀλοπηγίων, sed optinuis fideiussor est ipse DIONYSIUS II. 55. δίκας δ' Ῥωμύλος αὐτοῖς (*Veientibus*) ἐπιτί-

θησι — τῶν ἄλλων ἀποσῆναι τῶν παρὰ ταῖς ἐκβολαῖς τοῦ ποταμοῦ, ubi iterum Codex Vaticanus τῶν ἄλλων.

Ad pag. 215. Corrige obiter in eadem re Pollucem I. 49. ὕδατι τὴν ἄσιν ἐκκαθήραντες, ubi Codex A. τὸν ῥύπον pro τὴν ἄσιν, quod ἄσιν scriptum oportuit.

Ad pag. 216. Legenda ad haec est festivissima narratiuncula, quam STRABO amans talium lepide perscripsit XIV. p. 658. κιθαρωδοῦ ἐπιδεικνυμένου (ἐν Ἰασῶ) τέως μὲν ἀπροᾷσθαι πάντας, ὡς δ' ὁ κώδων ὁ κατὰ τὴν ἰχθυοπωλίαν ἐψόφησε καταλιπόντας ἀπελθεῖν ἐπὶ τὸ ὄψον πλὴν ἐνδὸς δυσκώφου. τὸν οὖν κιθαρωδὸν προσιόντα εἶπεῖν ὅτι· ὦ ἄνθρωπε, πολλήν σοι χάριν οἶδα τῆς πρὸς με τιμῆς καὶ φιλομουσίας. οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι ἅμα τῷ κώδωνος ἀκοῦσαι ἀπιόντες οἴχονται. ὁ δέ, τί λέγεις; ἔφη. ἤδη γὰρ ὁ κώδων ἐψόφηκεν; εἰπόντος δέ, εὖ σοι εἶη, ἔφη καὶ ἀναστὰς ἀπῆλθε καὶ αὐτός, ubi supple καταλιπόντας (πάντας) ἀπελθεῖν εἰ ἅμα τῷ τοῦ κώδωνος ἀκοῦσαι.

Ad pag. 239. Nomen Μικύλος occurrit et in iocosis versibus CRATETIS apud PLUTARCHUM de vitando aere alieno p. 830 c. sed alio modo depravatum. Editur:

καὶ μὴν Μί/κκυλον εἰσεῖδον
τῶν ἐρίων ξαίνοντα γυναῖκά τε συγξαίνουσιν
τὸν λιμὸν Φεύγοντας ἐν αἰνῇ δηϊοτῇτι.

ubi scribendum et supplendum arbitror in hunc modum:

καὶ μὴν Μικύλον εἰσεῖδον (κρατέρ' ἄλγε' ἔχοντα).

ex notissimo Homérico versu:

καὶ μὴν Τάνταλον εἰσεῖδον κτέ.

Ad pag. 247. Ut κάπτω solet multis modis depravari, sic affine verbum λάπτω saepe a librariis est obscuratum et in alia omnia refictum. In PLATONIS Comici fragmento apud ATHENAEUM X. p. 424 A.

κυάθους ὅσους ἐκλέπτεθ' ἐκάστοτε.

male BERGK. ἐκλεπτέτην rescripsit, ego ἐκλάπτεθ' ἐκάστοτε verum esse arbitror, ut in Acharn. 1329. ἄμυσιν ἐξέλαψα. Perfectum λέλαφα exstat in ARISTOPHANIS fragmento apud ATHEN. XI. p. 584 A.

τὸ δ' αἶμα λέλαφας τοῦμὸν, ὦναξ δέσποτα,

unde corrige stupidum errorem in Photii Lexico commissum λέμφας: πέπωκας pro ΛΕΛΑΦΑΣ.

Forma est λαπῆναι, unde λαπήσομαι et ἐκλαπήσομαι, in qua

olim magistri et scoli turbarunt, derivata a λέπω, ἐκλέπω, ut σαλῆναι, δαρῆναι. Pro λέπω sequiores λεπίζω dicebant et ἐκλεπίζειν ὥς pro ἐκλέπειν. Reddidi olim HIPPOCRATI ἐκλαπήσεται ex EROTIANO pro manifesto interpretamento ἐκλεπισθήσεται, et HESYCHIO λαπήναι: λεπισθῆναι pro λαπισθῆναι. EROTIANUS v. ἐκλαπήσεται ARISTOPHANIS loco utilitur, quem adhuc pessime corruptum circumferri video: Φήμαις οὖν ἐγὼ βροτῶν ἅπαντας ἐκλαπήναι, certum est Φήμαις οὖν natum esse ex Φήμ' οὖν id est Φήμ' οὖν non Φήμ" οὖν id est Φήμαις οὖν. Vñi igitur sedes est in secunda dipodia et

Φήμ' οὖν ἐγὼ ἔκ τούτου βροτοὺς ἅπαντας ἐκλαπήναι, videtur a poëta scriptum.

Ad pag. 254. Plusquamperfectum pro aoristo evidenti emendatione reponi potest apud EUNAPIUM p. 48. ὁ δὲ ἤδη μὲν εἰς μακρόν τι γῆρας ἀφίκετο καὶ τὸ σῶμα ἔκαμνε. Quis non sentit ἀφίκετο requiri? Foedissimum vitium in PLUTARCHI *Pelopida* cap. 30 ΣΙΝΤΕΝΙΣ quamquam admonitus tamen non sustulit: οὐ γὰρ ἡρέμα διῆκτο τῆς Ἀσίας ἢ δόξα, quis non statim corrigat διῆκτο, quod SCHAEFER. praecepit?

Ad pag. 256. In STRABONIS loco VI. p. 276. οὐκ ἐὰν θαυμάζειν τοὺς ὀρῶντας ἄλλως γέ πως τὰ τοιάδε KRAMERUS male sprexit certissimam CORAIS emendationem ἀμωσγέπως.

Ad pag. 256. Felix MEINEKII emendatio p. 256 κατάγλωττα pro κατὰ γλῶτταν certam salutem affert loco DIONYSII HALIC. περὶ τῶν Θουκυδίδου ιδιωμάτων p. 162 SYLB. DEMOSTHENES, inquit, Θουκυδίδου ζηλωτῆς ἐγένετο παρ' ἐκείνου λαβὼν — τὴν ἐξεγείρουσαν τὰ πάθη δεινότητα, τὸ δὲ κατὰ γλῶσσαν τῆς λέξεως καὶ ξένον καὶ ποιητικὸν παρέλιπε. Quis non statim videt τὸ δὲ κατάγλωσσον emendandum esse?

Ad pag. 258. Quod παρείκατε pro παρήκατε correximus, idem plane vitium apud STOBACUM est in Zaleuci legibus *Floril.* 44, 21. οἷς ἐφήκασιν οἱ νόμοι μετέχειν τῆς πολιτείας, Codex A ἐφίκασιν: utrumque barbarum est, emenda ἐφείκασιν.

Ad pag. 264. παῦε et παύου Graeculorum eocordia permutata sunt in BABRII loco 27, 6.

ἡ δὲ Φρῦνος ἡρώτα
Φυσῶσ' ἐαυτὴν, εἰ τοιοῦτον ἦν ὄγκῳ
τὸ ζῶον. Οἱ δὲ μητρί· παῦε μὴ πρίου.

Ex Vaticano Codice edidit FURIA in *Fab. Aesop.* p. 154. οἱ δὲ παύου μὴ ποιοῦ μῆτερ, unde malim apud BABRIUM legere:

τὸ ζῶον. Οἱ δὲ παῦε μὴ πρίου, μῆτερ.

ut saepe duos spondeos in extremo choliambo ponere solet, et εἰ τοσοῦτον ἦν ὄγκῳ pro τοιοῦτον.

Ad pag. 266. Καταλαμβάνομαι pro καταλαμβάνω, quod apud sequiores omnes saepe legitur, apud veleres barbarum est. Itaque vitium alit HERODOTUS V. 55 τὰ δὲ ἄλλοι οὐ κατελάβοντο τούτων μνήμην ποιήσομαι, expunctis duabus litterulis male repelitis lege κατέλαβον.

Ad pag. 273. Locus THUCYDIDIS VIII. 109 ὅπως μέμψεται καὶ τὰς διαβολὰς ἀπολογήσεται secundis curis mihi retractatus meliorem correctionem admittit hanc: καὶ τὰς διαβολὰς ἀπολύσεται, quod verbum in hac re certam sedem habet et (quod rem conficit) cum ἀπολογεῖσθαι saepius confusum est. *Purgare crimina, diluere* proprie ἀπολύεσθαι τὰς αἰτίας, τὰς διαβολὰς dicitur, aut simpliciter ἀπολύεσθαι, si non apud iudices res agitur. THUCYD. V. 75 καὶ τὴν αἰτίαν ἀπελύσαντο et, quod plane idem est, VIII. 87. βουλόμενος ἀπολύεσθαι πρὸς αὐτοὺς τὰς διαβολὰς. DEMOSTHENES *de Rhodiorum libertate* p. 191, 10 συμβήσεται γὰρ ὑμῖν τὰς παρὰ τῶν διαβαλλόντων τὴν πόλιν ἡμῶν βλασφημίας ἔργῳ ἀπολύσασθαι. DIONYSIUS HALIC. II. 69 τοῖς ἔργοις ἀπολύσεται τὰς διαβολὰς. VI. 59 ἀνάγκην ὁρῶ καὶ μοι ἀπολύσασθαι τὰς κατ' ἐμαυτοῦ διαβολὰς, et in fine capitis τὰς ἐμαυτοῦ διαβολὰς ἀπολύομαι. Graeculi hunc usum non retinuerunt; itaque SUIDAS v. ἀπολυόμενος POLYBII locum, in quo est ἀπολυόμενος τὰς διαβολὰς, ita interpretatur, ut dicat esse pro ὑπεραπολογούμενος. Hinc factum est, ut in Veterum scriptis ἀπολογεῖσθαι pro ἀπολύεσθαι male irreperet, ut apud HERODOTUM VIII. 59. ὁ δὲ ἀπολυόμενος ἔφη, in uno Codice est ἀπολογούμενος, sic igitur THUCYDIDI reddendum est ὅπως μέμψεται καὶ τὰς διαβολὰς ἀπολύσεται.

Ad pag. 274. Ex hoc dicendi genere εἰσῆλθον εἰς ὑμᾶς emendandus est et explicandus locus apud ARISTOTELEM in *Rhetoricis* III. 9. ὁ εἰς Πειθόλαόν τις εἶπε καὶ Λυκόφρονα ἐν τῇ δικαστηρίῳ. Οὗτοι δ' ὑμᾶς οἴκοι μὲν ὄντες ἐπώλουν, ἐλθόντες δ' ὥς ἡμᾶς ἐώνηνται, emenda εἰσελθόντες δ' εἰς ὑμᾶς, odiosissime dicuntur et rempublicam pretio vendidisse, et in iudi-

cium adducti, postquam rei facti sunt, iudices pecunia corru-
pisse.

Ad pag. 278. Sigla praepositionis κατὰ et male lecta et
omissa est in eximio loco incerti sed doctissimi Grammatici et
Antiquarii in Lexico Rhetorico, quod Photio subiectum est
p. 667 Porsoni, qui in voce Εἰσαγγελία praemissa sententiā
Caelicii (nam legendum est αὕτη μὲν οὖν ἡ Καικιλίου δόξα
pro Κικίνου et in praecedentibus καινῶν pro κοινῶν) et Θεο-
φραστοi haec addidit: συνομολογεῖ δὲ τοῖς ὑπὸ Θεοφράστου εἶτε
Θεμισοκλέα^λ εἰσαγγέ^λ ἢ εἰσήγγειλε Κρατερὸς Λεσβώτης Ἀλκμαί-
ωνος Ἀγρυλῆθεν, quae sic sunt emendanda: ἢ κατὰ Θεμισο-
κλέους εἰσαγγελία, ἣν εἰσήγγειλε κατὰ Κρατερὸν Λεωβώτης
Ἀλκμαίωνος Ἀγρυλῆθεν, quae sumta sunt ex CRATERI ψηφί-
μασιν, de quibus diligenter scripsit MEINEKIUS in *Epimetro* I
ad STEPHANUM BYZANTINUM p. 417, quem hic locus fefellit.
Est autem permagni preti hoc CRATERI fragmentum. Ostendit
enim unde PLUTARCHUS sua sumserit in *Themistocle* cap. 23.
ὁ δὲ γραψάμενος αὐτὸν προδοσίης Λεωβότης ἦν Ἀλκμαίωνος
Ἀγρυλῆθεν, qui permulta alia ex CRATERO sumsisse mihi vide-
tur. Corrige autem Λεωβώτης — Ἀγρυλῆθεν, nam haec est
sincera nominis forma Λεωβώτης apud Iones et Atticos, Λαβώ-
τας apud Doros, ut γεωμέτρης, γαμέτρας, Λεωκήδης et Λακή-
δης, Λεώκριτος et Λάκριτος, Λεωχάρης et Λαχάρης, Λεωσθένης
et Λασθένης et alia. Quem regem Spartanorum HERODOTUS
Λεωβώτην appellat VII, 204, eum sui cives Λαβώταν dicebant.
Puerilis est observatiuncula PAUSANIAE III. 2. 3 Ἡρόδοτος Λεω-
βώτην οἱ (male pro αὐτῷ) τίθεται τὸ ὄνομα καὶ οὐ Λαβώταν.
Sic falluntur multi, qui Ἑσιαῖον appellant Ionice Ἰσιαῖον. Vitiose
in *Hellenicis* I. II. 18 σὺν τῷ ἄρμοςῃ Λαβώτῃ editur pro Λα-
βώτῃ. Nomina propria hominum et locorum servare solent
apud Athenienses dialectum nativam. Apud THUCYDIDEM VIII.
55 recte legitur Ξενοφαντίδα, IV. 119 pro Ἐρυξιδαιῖδα lege
Ἐρυξιλαῖδα, VIII. 6 pro Μελαγκρίδου corrige e Vossiano codice
Μελαγκρίδα, VIII. 62 corrige Δερκυλίδα pro Δερκυλίδου et
VIII. 5. Σθενελαῖδα pro Σθενελαίδου et V, 50 Ἀρκεσίλα pro
Ἀρκεσιλάου. In libro IV. 56 pro Ἀφροδισία STEPHANUS BYZANT.
in libris reperit Ἀφροδιτία, et pro Μεθώνη IV. 45 restituendum

esse Μεθάνα ex STRABONE apparebit VIII. p. 374, ubi emenda Μεθάνα pro Μέθανα, et eadem opera apud PAUSANIAM III. 1. 10 et III. 21, 2 Πελλάνα et Πελλάναν pro Πέλλανα et Πέλλαναν.

Ad pag. 280. Addam tres locos STRABONIS, ubi ἐκ et εἰς scribarum socordia confusa sunt. Lib. VII. p. 301 graviter queritur de moribus aetatis suae corruptis luxuria et avaritia, ὁ καθ' ἡμᾶς βίος, inquit, εἰς πάντα σχεδόν τι διατέτακε τὴν πρὸς τὸ χεῖρον μεταβολήν, τρυφήν καὶ ἡδονὰς καὶ κακοτεχνίας εἰς πλεονεξίας μυρίας πρὸς ταῦτ' ἐπάγων, ubi CORAËS pro εἰς reponebat καί, at tu lege ἐκ πλεονεξίας, et idem redde PLATONI de Legibus III. p. 677. B. ἀπείρους τῶν ἐν τοῖς ἄξεσι πρὸς ἀλλήλους μηχανῶν ἐκ τε πλεονεξίας καὶ φιλονεικίας, ubi editur εἰς τε. Sine vitio legitur in Convivio 188 B. ἐκ πλεονεξίας καὶ ἀκοσμίας. Secundus STRABONIS locus est VIII. p. 387. ἐκ δὲ τῶν Ῥυπῶν ἦν ὁ Μύσκελλος ὁ Κρότωνος οἰκιστής. Ῥύπες civium nomen est, ut Δελφοί, quamobrem scribe εἰς δὲ τῶν Ῥυπῶν. Hinc facile est videre libro XI. p. 513 pro εἰς ἐκ τῶν ἀποδράντων expungendam esse praepositionem ex ditto-graphia natam.

Ad pag. 283. Ἄσός et αὐτός eodem modo confusa sunt apud ipsum ARISTOTELEM in Politicis III. 3. δι' ἔνδειαν τῶν γνησίων πολιτῶν ποιοῦνται πολίτας τοὺς νόθους, εὐποροῦντες δ' ὄχλου κατὰ μικρὸν παραιροῦνται τοὺς ἐκ δούλου πρῶτον καὶ δούλης, εἴτα τοὺς ἀπὸ γυναικῶν, τέλος δὲ μόνον τοὺς ἐξ ἀμφοῖν αὐτῶν πολίτας ποιοῦσιν, emenda παραιτοῦνται pro παραιροῦνται et ἐξ ἀμφοῖν ἀσῶν.

Ad pag. 287. Non minus ridiculum emblemata pertinaciter haeret in EURIPIDIS *Andromache* vs. 240 sqq.

ΕΡΜ. οὐκ αὖ σιωπῇ Κύπριδος ἀλγήσεις πέρι;

ΑΝΔΡ. τί δ'; οὐ γυναιξὶ ταῦτα πρῶτα πανταχοῦ;

ΕΡΜ. ναί.

καλῶς γε χρωμέναισιν· εἰ δὲ μὴ, οὐ καλά.

Locus vel sic satis scurrilis est et a Tragoedia alienus, ut non petulans aliquis Graeculis interstreat et de suo Ναί interponat. In Comici fragmento apud PLUTARCHUM in *Consolatione ad Apollonium* p. 106. A.

τί οὖν πλέον ποιοῦμεν; οὐδέν. ἡ λύπη δ' ἔχει
ὥσπερ τὰ δένδρα τοῦτο καρπὸν, τὰ δάκρυα.

Respondit lector aliquis οὐδέν, quod quamquam inepte abundat et versum iugulat, tamen nemo ausus est eliminare. Difficile est sine risu legere in *STOBÆI Florileg.* IV. 47 oratorem haec dicentem: τοῦτο γὰρ αὐτῶν καὶ μόνον τῇ προαιρέσει πρόσεςιν ἀγαθόν [ὅπερ ἐστὶ μέγιστον τῶν κακῶν] ὅτι περὶ ὧν πράττουσι κακῶς καὶ παρρησιάζονται, importunus monachus, ut vides, suam sententiam interponit, quod saepius in utroque *STOBÆI* opere factum est. Admirabundus aliquis adscripsit ad pulcherrimum locum *TELETIS* V. 67 pag. 162, ubi morituri Socratis constantia laudatur: ὄρα σχολὴν καὶ παιδείαν. ἡμεῖς δὲ καὶ ἄλλον ἴδωμεν πεφρίκαμεν, et post pauca ταχύ γ' ἂν καὶ ἡμῶν τις ἂν κοιμηθείη, et in fine ὄρα παιδείαν. Apud *DIONYSIUM HALIC.* II. 13 scriba Constantinopoli adscripsit ὁ καὶ οἱ νῦν κατέστησαν, quae verba pessime *DIONYSII* orationem mediam dirimunt. Non minus perspicuum est VIII. 49 ab aliquo sciolo esse adscriptum [ἱκανὸν παράδειγμα καὶ οἰκεῖον], quod mirifice locum turbat. In *PLUTARCHI* vitis magna emblematum copia legentes ludificatur. Nonnulla expromere iuvat: in *Theseo* cap. 18 κατέβαινεν ἕκτη μηνὸς [ἐπὶ θάλασσαν] ἱσαμένου Μουνυχιῶνος, potuitne ineptius quam illic inseri? cap. 35. ἐζήτει τοὺς ἀγροὺς ἀπολαβεῖν, ul apud *DEMOSTHENEM* ostendimus ἐζήτει natum est ex ζήτει id est ἀπήτει et expungendum est ἀπολαβεῖν. In *Lycurgo* cap. 2. γενομένων δὲ ὀρκίων [ὁμολογιῶν] et cap. 3. τοὺς δὲ τῶν ὀρφανῶν [βασιλέων] ἐπιτρόπους Λακεδαιμόνιοι Προδίκως ὠνόμαζον. In *Solone* cap. 28. ἐφ' ὅσον ἐξικνεῖτο [καὶ δυνατὸς ἦν] τῇ φωνῇ φθεγξάμενος. In *Themistocle* cap. 6. καὶ τοῦτον [καὶ παῖδας αὐτοῦ] καὶ γένος. Si dubitas confirmabit te *DEMOSTHENES* p. 122. Ibid. cap. 12 ἀπὸ τοῦ κατασρώματος [ἀνωθεν τῆς νεῶς] διαλέγεσθαι et cap. 14 ἐν [τραγωδίᾳ] Πέρσαις. In *Pericle* cap. 13 male editur in *CRATINI* fragmento:

ὁ σχινοκέφαλος Ζεὺς ὅδε προσέρχεται
Περικλέης τῷδεῖον ἐπὶ τοῦ κρανίου
ἔχων ἐπειδὴ τοῦτρακον παροίχεται.

male *ΜΕΙΝΕΚΕ* ὁδὶ et ὁ Περικλέης metri fulcra addidit. Lege:

ὁ σχινοκέφαλος Ζεὺς ὅδε
προσέρχεται τῷδεῖον ἐπὶ τοῦ κρανίου
ἔχων κτέ.

Insulsum erat iocoso nomini addere verum nomen. Apud POLLUCEM II. 42 ΒΕΚΚΕΝ festinans edidit ἐχινοκέφαλον δὲ Κρατῖνος τὸν Περικλέα εἶπε pro σχινοκέφαλον. Eadem ratione Περικλῆς inepte additum est in PLATONIS *Protagora* p. 320 A. ὁ αὐτὸς οὗτος ἀνὴρ [Περικλῆς]. Moriturus Pericles dixisse fertur cap. 38 οὐδεὶς δι' ἐμὲ τῶν ὄντων Ἀθηναίων μέλαν ἱμάτιον περιεβάλετο, absurdum est participium ὄντων, quasi vero quis περὶ τῶν οὐκ ὄντων hoc dictum esse putare posset. In ONΤΩΝ latet ΠΟΛΙΤΩΝ, emenda τῶν πολιτῶν et Ἀθηναίων expunge. In *Alcibiade* cap. 6 dele ἀναπείθοντες, quia ὥς cum accusativis coniunctum, ut h. l. ὥς ἀμαυρώσοντα τοὺς ἄλλους, et per se optimum est, et cum ἀναπείθειν componi non potest. In cap. 22. legitur τὴν μὲν οὖν εἰσαγγελίαν οὕτως ἔχουσαν ἀναγράφουσι· Θεσσαλὸς Κίμωνος Λακιάδης Ἀλκιβιάδην Κλεινίου Σκαμβωνίδην εἰσήγγειλεν ἀδικεῖν περὶ τῷ θεῷ [τὴν Δήμητρα καὶ τὴν Κόρην] κτέ. Ecquis dubitat, quin haec PLUTARCHUS descripserit ἐκ τῶν Κρατεροῦ ψηφισμάτων? Itaque satis certum videbitur τὴν Δήμητρα καὶ τὴν Κόρην male esse assuta. Nemo erat docendus, quid esset περὶ τῷ θεῷ ἀδικεῖν, τὰ τοῖν θεοῖν μυστήρια, νῆ τῷ θεῷ, et sim. In reliqua parte antiquissimi ψηφίσματος obiter haec corrige: δεικνύντα, οἷανπερ ὁ ἱεροφάντης ἔχων δείκνυσι τὰ ἱερά, tum Πουλυτίωνα, Θεόδωρον Φηγαῖα et Εὐμολπιδῶν καὶ Κηρύκων. Vulgatae lectiones sunt δεικνύοντα, omittitur δ, δεικνύει, Πολυτίωνα, Φηγεάα et κηρύκων. In cap. 34 ἐν ταῖς μάλιστα τῶν ἀποφράδων τὴν ἡμέραν ταύτην ἄπρακτον Ἀθηναῖοι νομίζουσιν, Graece dicendum est ἐν ταῖς μάλιστα ἀποφράδα, quod si restitueris ἄπρακτον ultro excidet. In *Paulo Aemilio* cap. 12 PLUTARCHUS scripserat ἀπὸ ποιμνίων ζῆν adscripsit nescio quis νέμοντες. In *Aristide* cap. 1. ἐδόκει τις εἶναι [περισσός]. At quis nescit Graece dici solere δοκεῖ τις εἶναι, δοκεῖν τινὰ εἶναι, quemadmodum omnes loquebantur, et vel THEOCRITI *Cyclops* XI. 79.

δηλονότ' ἐν τᾷ γὰρ κήγών τις φαίνομαι ἤμεν.

In *Catone maiore* cap. 8 φύσει τοῦτο τὸ ζῷον [ὁ βασιλεύς] σαρκοφάγον ἐστὶ. Bonum dictum, ut fit, emblemata corrumpit. In

cap. 12. Cato ridet Postumium Albinum male Graece scriptilantem et veniam deprecantem: ἐπέσκωψεν εἰπὼν δοτέον εἶναι τὴν συγγνώμην εἰ τῶν Ἀμφικτυόνων ψηφισαμένων [ἀναγκασθεῖς] ὑπέμεινε τὸ ἔργον. Salse dictum adiecto emblemate fit insulsius. In *Agesilaō* cap. 2 μήτε πλασὰν μήτε μιμηλὰν [εἰκόνα], cap. 6 ἀκούσαντες οἱ Βοιωτάρχαι πρὸς ὀργὴν [κινηθέντες] ἔπεμψαν ὑπηρέτας. Indoctus Graeculus adscripsit κινηθέντες. Quis non saepissime in tali re πρὸς ὀργὴν legit? In cap. 32 Agesilaus quum primum Epaminondam vidit πολὺν χρόνον ἐμβλέψας αὐτῷ [οὐδὲν ἢ] τοσοῦτον μόνον εἶπεν· ὦ τοῦ μεγαλοπράγμονος ἀνθρώπου! Non est minus notum τοσοῦτον μόνον quam πρὸς ὀργὴν. In *Catone minore* cap. 28 Μουρήνας ὁ τὴν δίκην Φυγῶν ὑπ' αὐτοῦ [καὶ κατηγορηθεῖς] Est hoc additamentum satis, ut opinor, manifestum. In cap. 45 ad verba ἑξακισχιλίων ὀπλιτῶν δύναμιν adscripsit sciolus τέλος, sic isti *legionem* appellabant. In *Cleomene* cap. 7 ad duo urbium nomina adscriptum est τὰς πόλεις. In *Cicerone* cap. 40 ludimagistri ingenio dignum est καὶ ἀνεσάθησαν additum verbis ὁ Καῖσαρ ἐκέλευσεν ἀνασταθῆναι. In *Demetrio* cap. 24 monachus aliquis ad verba ὅτε Χρυσίδι καὶ Λαμίας καὶ Δημοῖ καὶ Ἀντικύρᾳ συνακολασαίνοι de suo addidit ταῖς πόρναϊς ἐκείναις. In *Antonio* cap. 23 Φιλέλλην ἀκούων ἔχαιρεν ἔτι δὲ μᾶλλον Φιλαθήναιος [προσαγορευόμενος], al ἀκούων significat προσαγορευόμενος. In cap. 54 Κλεοπάτρα ἐξιοῦσα σολὴν [ἐτέραν] ἱερὰν ἐλάμβανε καὶ νέα Ἴσις ἐχρημάτιζε, ditlographia peperit ἐτέραν. In *Lysandro* cap. 30 ἰσορεῖ Θεόπομπος ᾧ μᾶλλον ἐπαινοῦντι πισεύσειεν ἢ τις ἢ ψέγοντι, venuste et clementer dictum est. Corrumpit omnia sciolus, qui annotat ψέγειν γὰρ ἥδιον ἢ ἐπαινεῖν, quod falsum est et PLUTARCHO indignum. In *Sertorio* cap. 2. τραφεῖς δὲ κοσμίως ὑπὸ μητρὶ χήρᾳ ὑπερφυῶς δοκεῖ Φιλομήτῳ γενέσθαι. Ecquis ex his non intelligit Sertorium amisisse patrem? Scioli tamen post χήρᾳ inseruerunt πατρὸς ὀρφανός. In *Pyrrho* cap. 12. graviter PLUTARCHUS: οἷς γὰρ οὐ πέλαγος, οὐκ ὄρος, οὐκ αἰόκητος ἐρημία πέρας ἐστὶ πλεονεξίας οὐδ' οἱ διαιροῦντες Εὐρώπην καὶ Ἀσίαν τέρμονες ὀρίζουσι τὰς ἐπιθυμίας, πῶς ἂν ἀπτόμενοι καὶ ψαύοντες ἀλλήλων ἀτρεμοῖεν ἐν τοῖς παροῦσιν οὐκ ἀδικοῦντες; addidit aliquis οὐκ ἔστιν εἰπεῖν, quae verba cum praecedentibus non satis bene coniunguntur. In *Mario* cap. 7. ἥδιον δὲ [Ῥωμαίῳ] θέαμα τρα-

τιώτῃ στρατηγὸς ἐσθίων ἐν ὄψει κοινὸν ἄρτον ἢ — ἔργου συνεφαπτόμενος. Cuilibet militi iucundissimum id spectaculum est, opinor, et in solis Romanis id laudare, quod omnibus commune est, Romanis scriptoribus proprium est, ut Graecis sua unice placent. Ipsa verborum collocatio aperit fraudem. Qui Ῥωμαίῳ θέαμα στρατιώτῃ aut *Romano spectaculum militi* in hac sententia bene collocata esse putat, ei Graecia et Italia neque mater est neque noverca. In *Lysandro* cap. 5. ὁ Ἀλκιβιάδης ὑπὸ τῶν ἐν Σάμῳ [στρατιωτῶν] ἀτιμαζόμενος ἀπέπλευσεν εἰς Χερρόνησον. Non milites soli sed omnes Alcibiadem tum oderant οἱ ἐν Σάμῳ. Saepissime autem dicebant οἱ ἐν Σάμῳ, ut οἱ ἐν Ἄσει, οἱ ἐκ Πειραιῶς, οἱ ἐξ Ἄσεως, quod *LYSIAE* causa addo, apud quem turpissimum emblemata sententiam loci pessumdedit *XXV. 33.* ἡγούμενοι νῦν μὲν διὰ τοὺς ἐκ Πειραιῶς κινδύνους αὐτοῖς ἐξεῖναι ποιεῖν ὅ τι ἂν βούλωνται, ἐὰν δ' ὕστερον δι' ἑτέρους σωτηρία γένηται κτέ. Corrige διὰ τοὺς ἐκ Πειραιῶς expuncto κινδύνους, quod ex ipsa oppositione necessario requiritur, et οἱ ἐκ Πειραιῶς κίνδυνοι verba sunt sensu vacua. Addam unum a *SOLANO* deprehensum in vita *Crassi*, quia tam insigne et manifestum est additamentum, ut sit καὶ τυφλῷ δῆλον. In capite 3 narrat de Alexandro quodam philosopho peripatetico, qui Crasso amico usus in summa rerum omnium penuria vixit. Adscripsit Graeculus: Φεῦ τῆς ὑπομονῆς, οὐδὲ τὴν πενίαν ὁ τλήμων ἀδιάφορον ἡγούμενος! quae ante *SOLANUM* pro *Plutarcheis* legebantur!

Ad pag. 294. Illud ipsum compendium, quo ὥραϊον scribi solet, male irrepsisse suspicor in verba *STRABONIS* III. p. 147, qui postquam locum *Posidonii* attulit opima *Hispaniae* metalla sic laudantis: παρ' ἐκείνοις ὡς ἀληθῶς τὸν ὑποχθόνιον τόπον οὐχ ὁ Ἄιδης, ἀλλ' ὁ Πλούτων κατοικεῖ, addit τοιαῦτα μὲν οὖν ἐν ὥραϊῳ σχήματι εἶρηκε περὶ τούτων. Pro ὥραϊῳ in libris est οὐρανῷ: alii ὥραϊῳ, alii ῥητορικῷ subsituerunt. *STRABO* dixerat ἐν σχήματι, ut solent dicere, nescio quis admiratus *Posidonii* lepidum dictum appinxit ὥραϊον, compendium male lectum οὐρανῷ peperit, et sunt qui multum tribuant illis homuncionibus, qui ἐν οὐρανῷ σχήματι serio scribere potuerunt.

Ad pag. 311. Quamquam τὸ ὄνομα ὑπὸ τοῦ πατρὸς κεῖται optime dicitur, non est tamen ea re abutendum ut tuearis locum, qualis est *PLUTARCHI de Genio Socratis* pag. 683 c.

Λύσις δὲ καὶ κεῖται καλῶς ὑφ' ὑμῶν, quod nihili est. Veram lectionem patefacit locus p. 585 F. ἐπὶ ξένης ὁ Λύσις κεκήδευται, et post pauca ὁσίως ὑπὸ τῶν φίλων κεκηδεῦσθαι, unde apparet emendandum esse Λύσις δὲ καὶ κεκήδευται καλῶς ὑφ' ὑμῶν.

Ad pag. 327. Quam turpe apud DEMOSTHENEM emblemata deprehenditur in verbis ἅπαντ' ἀνεχαίτισε [καὶ διέλυσε], tam manifesta est fraus plane eadem apud ISOCRATEM in Areopagitico § 12. οὐδένα χρόνον τὰς εὐτυχίας κατασχεῖν ἠδυνήθημεν, ἀλλὰ ταχέως διεσκαριφησάμεθα [καὶ διελύσαμεν] αὐτάς. Est in *Lexico Rhetorico* in *Anecd.* BEKKERI p. 239, 20. διεσκαριφησάμεθα: ἀντὶ τοῦ διελύσαμεν: adscriptum olim fuit in margine aut inter versus διελύσαμεν, deinde cum copula, ut fere sit, Oratori adglutinatum. Nihil est Poëtis in metro praesidii adversus eiusmodi corruptelas. ARISTOPHANES in *Lysistrata* scripsisse creditur vs. 973.

εἴθ' αὐτὴν ὥσπερ τοὺς θωμοὺς || μεγάλῳ τυφῷ καὶ πρηστῇρι
ξυσρέψας καὶ ξυγγογγυλίσας || οἷχοιο φέρων.

et in *Thesmophor.* vs. 61.

συγγογγυλίσας καὶ συσρέψας,

in quibus locis duo foedissima vitia nimium diu Criticos fefellerunt. Non est, non potest esse proba et Attica forma γογγυλίζω, ut neque ερογγυλίζω: ut ποικίλος et ποικίλλω, κωτίλος et κωτίλλω, ναυτίλος et ναυτίλλομαι, τωμύλος et τωμύλλομαι, δγκύλος et δγκύλλομαι, sic eadem analogia est inter γογγύλος et γογγύλλω, ερογγύλος et ερογγύλλω. Itaque συγγογγύλλω habet antiquae Graecitatis sanitatem, γογγυλίζω et γογγυλέω sunt labentis aetatis formas breves veterum ineleganter producentis, ut λεπίζειν pro λέπειν, de qua re saepius diximus. Quae formae autem in desuetudinem abierunt et deterioribus cessarunt, ubicumque in veterum scriptis apparebant, in magno versabantur periculo, quod in his ipsis de novo demonstrabo. Apud NICOMACHUM ATHEN. II. p. 58 A.

οὐσίδιον γὰρ καταλιπόντος τοῦ πατρός

οὕτω συνερογγύλικά καῖξεκόκκισα

ἐν μηνσὶν ὀλίγοις ὥσπερ ῥόν τις ῥοφῶν.

Quis repugnabit, si legendum esse contendero συνεσρόγγυλα? Aoristo opus esse vident omnes: inter συνερογγύλιστα et συνε-

συρογγυλα haerebat incertus MEINEKIUS. Dabit mihi συρογγυλίξειν, γογγυλίξειν, ὀγκυλοῦν, ἐξογκυλοῦν serius demum esse nata. Praeterea dedi καταλιπόντος τοῦ πατρός pro καταλιπόντος μοι τοῦ πατρός. Docti homines τοῦ expunxerunt, at numquam in talibus πατήρ pro ὁ πατήρ mihi lectum, si quis de suo patre loquitur. Levius peccatum est in fragmento ALEXIDIS apud ATHEN. IV. p. 165. E.

Ἐπιχαρίδης ὁ μικρὸς ἐν πένθ' ἡμέραις
σφαῖραν ἐποίησε τὴν πατρώαν οὐσίαν
οὕτω συνερογγυλλεν ἰταμῶς καὶ ταχύ.

quod DINDORF ex apographis recepit, ego in archetypo reperi συνερογγυλεν. Γογγύλλει dixerat ARISTOPHANES in *Thesmoph.* vs. 56.

καὶ κηροχυτεῖ καὶ γογγύλλει,

scribae nil curantes numeros anapaesticos pessime omnes γογγυλίξει dederunt, quod BUTTMANNUS et PORSONUS correxerunt. Eadem opera corrigi poterant duo loci, quos praemisimus, ubi ξυγγογγύλας et συγγογγύλας verum et genuinum est, sed male adhaesit utrobique otiosum interpretamentum. Apud HESYCHIUM editur γογγυλεῖν: συσρέφειν, pro γογγύλλειν: συσρέφειν, hinc ad συγγογγύλας adhaesit συσρέψας et cum καί receptum est. Emenda: μεγάλῳ τυφῷ ξυγγογγύλας expunctis καὶ πρηστῆρι ξυσρέψας καὶ et in altero loco

συγγογγύλας || τοῦτ' ἰδὲ πέος χοανεῦσαι.

Addam nonnullos locos praeclarissimi scriptoris, LYSIAE, cuius oratio non multis, ut supra diximus, emblematis inquinata est, et tam limpida et venusta est, ut inepta alienae manus additamenta facilius etiam apud eum, quam apud multos alios deprehendantur. Adeo nihil quod ineptum est et vitiose abundat aut friget aut languet nitidum hoc et elegans scribendi genus ferre potest. In oratione I. § 26. ὁ τῆς πόλεως νόμος, ὃν σὺ [παραβαίνων] περὶ ἐλάττονος τῶν ἡδονῶν ἐποιήσω, quis non sentit quam male παραβαίνων abundet? et § 49. οἱ νόμοι κελεύουσιν ἂν τις μοιχὸν λάβῃ ὃ τι ἂν [οὖν] βούληται χρῆσθαι, nullus est particulae locus. In orat. III. § 10. ἔδοξέ μοι κράτιστον εἶναι ἀποδημῆσαι [ἐκ τῆς πόλεως]. λαβὼν δὲ τὸ μεираκιον — ὥχόμην ἐκ τῆς πόλεως. Quis nostrum ita scripsisset? aut quod legitur VI. 7. τοὺς μὲν ἐχθροὺς μηδὲν ποιεῖν κακόν, τοὺς δὲ

Φίλους ὃ τι ἂν δύνηται [κακόν], aut XII. 99. οὐ τὰ μέλλοντα
 ἔσεσθαι βούλομαι λέγειν, τὰ πραχθέντα ὑπὸ τούτων οὐ δυνάμε-
 νος [εἰπεῖν], aut XVII. 1. δέδοικα μὴ καὶ περὶ ὧν ἀναγκαῖόν
 μοί ἐστι [λέγειν] ἀδύνατος ὦ τὰ δέοντα εἰπεῖν. In orat. XII.
 § 22. ἤκουσιν ἀπολογησόμενοι [καὶ λέγουσιν] ὥς οὐδὲν κακὸν εἰρ-
 γασμένοι εἰσίν. *putidum emblemata*. ἀπολογουῖμαι significare ἐν
 τῇ ἀπολογίᾳ λέγω vel ἀπολογούμενος λέγω quis nescit? *ibid.*
 § 29. παρὰ τοῦ [ποτέ] καὶ λήψεσθε δίκην; non coniunguntur
 ποτέ et καί, alterutro utuntur. Vitiose abundat articulus XII. 53.
 περὶ [τῶν] διαλλαγῶν οἱ λόγοι ἐγίγνοντο, et XIII. 5. λόγοι περὶ
 [τῆς] εἰρήνης ἐγίγνοντο. In orat. XIII. 62. οἱ στρατηγήσαντες
 ὑμῖν πολλάκις μείζω τὴν πόλιν τοῖς διαδεχομένοις [στρατηγοῖς]
 παρεδίδοσαν. Significat τοῖς διαδεχομένοις, *successoribus suis*,
 inepte igitur στρατηγοῖς abundant. *Ibid.* § 90. οὐδένα γὰρ ὄρκον
 οἱ ἐν Πειραιεῖ [ἢ] τοῖς ἐν ἄσσει ὤμοσαν, *vocula ἢ corrumpit*
sententiam. In orat. XVI. 2. εἴ τις πρὸς με τυγχάνει ἀηδῶς
 [ἢ κακῶς] διακείμενος urbanitatem Atticam scioli obscurarunt.
 Quod polite dixerat LYSIAS XVIII. ἐν τοιούτῳ καιρῷ, ἐν ᾧ οἱ
 πλεῖστοι τῶν ἀνθρώπων καὶ μεταβάλλονται πρὸς τὰ παρόντα καὶ
 ταῖς τύχαις εἴκουσι misere depravavit qui adscripsit [δυσυχούν-
 τος τοῦ δήμου]. Frigidum interpretamentum irrepsit XX. 14.
 ἀλλ' αὐτὸν ἠνάγκαζον ἐπιβολὰς ἐπιβάλλοντες [καὶ ζημιοῦντες].
 In paucis manifestum emblemata tenetur XXI. 19. διὰ τέλους
 [τὸν ἅπαντα χρόνον], et XXII. 2. ὥς ἀκρίτους αὐτοὺς χρὴ τοῖς
 ἑνδεκα παραδοῦναι [θανάτῳ ζημιῶσαι]. *Iudices dicuntur θανάτῳ*
ζημιῶσαι, non *Undecimviri*. In orat. XXVI. 9. [περὶ] τῶν ἐν
 ὀλιγαρχίᾳ ἀρξάντων ἕνεκα, quis credit περὶ servari posse? In
 orat. XXVIII. 17. ἅμα τοῖς φίλοις ἀποδοῦναι χάριν καὶ παρὰ
 τῶν ἀδικούντων [τὴν] δίκην λαβεῖν, iam vitiosum est τὴν δίκην,
 ac si quis in praecedentibus ἀποδοῦναι τὴν χάριν vellet scribere.
 In orat. XXIX. 1. πολλοὶ γὰρ ἦσαν οἱ ἀπειλοῦντες [καὶ οἱ φάσ-
 κοντες] Φιλοκράτους κατηγορήσειν. Si haec ipse LYSIAS scripsis-
 set, alterum articulum omisisset: eiusdem generis emblemata est
 ac supra καὶ λέγουσιν. *Ibid.* § 11. δεινὸν ἂν εἴη εἰ — ἅθλα λά-
 βοι τὴν ὑπ' ἐκείνου καταλειφθεῖσαν οὐσίαν [ἀντὶ] τῆς αὐτοῦ
 πονηρίας, molestam praepositionem vicinae syllabae pepererunt.
 In orat. XXXI. 27. εἴ τι ἦν ἀδίκημα τὸ μὴ παραγενέσθαι ἐν
 ἐκείνῳ τῷ καιρῷ νόμος ἂν ἔκειτο περὶ αὐτοῦ διαρρήδην. Scribe

εἰ ἦν ἀδίκημα, natum est TI ut saepe ex H. Affine est vitium in fragmento 34. εἰ μὲν δίκαιον ἔλεγεν ἢ μέτριον pro ἔλεγέ τι ἢ μέτριον. Similiter in *Hellenicis* VI. iv. 5. pro εἴπερ οὖν ἢ σαυτοῦ κήδει ἢ τῆς πατρίδος ἐπιθυμεῖς ἀκτέον ἐπὶ τοὺς ἄνδρας, emenda εἴπερ οὖν τι σαυτοῦ κήδει.

Tria exempla addam ex fragmentis. In fragm. 2 Βεκκεν. οἰόμενος τοῦτον [Αἰσχίνην] Σωκράτους γεγονέναι μαθητὴν καὶ περὶ δικαιοσύνης καὶ ἀρετῆς πολλοὺς καὶ σεμνοὺς λέγοντα λόγους οὐκ ἂν ποτε ἐπιχειρῆσαι κτέ. Expungendum esse Αἰσχίνην apparebit praecedentia relegenti: praelerea corrige γεγονότα pro γεγονέναι. In extremo hoc fragmento scribit de vetula decrepita: ἥς ῥᾶον τοὺς ὀδόντας ἀριθμῆσαι ἢ τῆς χειρὸς τοὺς δακτύλους, quasi non essent haec satis facilia ad intelligendum adscripsit nescio quis [ὅσῳ ἐλάττους ἦσαν], quod certatim docti homines expunxerunt. Eodem iure in fragmento 4 in verbis οὐ τιμῆς τεταγμένης πωλοῦσιν ἀλλ' ὡς ἂν δύναιντο πλεισηριάσαντες [πλείστου ἀπέδοντο], apparet expungenda esse ultima. In fragmento 46 περὶ τῆς Φιλίας τῆς ἐμῆς καὶ [τῆς] Φερενίκου, additus articulus indicat duas esse res, quarum uterque suam habet, omissus unam atque eandem esse duobus communem. Idem vitium est in *Cyropaed.* VII. v. 52 εὖ ἤδη ἐδόκουν εἰδέναι ὅτι πολλὴ ἔσοιτο ἀφθονία τῆς ἐμῆς καὶ [τῆς] σῆς συνουσίας. et in *Hellenicis* III. i. 26. τὰ Μανίας καὶ [τὰ] Φαρναβάζου. Recte Diogenes apud Diog. LAERT. VI. 36 τὴν σὴν καὶ ἐμὴν Φιλίαν ἡμιωβολίου τυρίον διαλέλυκεν, et passim apud omnes. Non possum disertissimi viri fragmenta deponere ex manibus priusquam tria turpissima vitia indicavero, quae in tali scriptore odiosissima sunt. In fragm. 35 οὐδὲ εἴ τις εἰσποίητος πάθος οὐδέις ἀποσερεῖ τὴν μητέρα αὐτοῦ τῶν χρημάτων, emenda εἴ τι ὁ εἰσποίητος πάθοι, si quid filio adoptivo acciderit, notissimo usu. In pulcherrimo fragmento 45 editur: Ἀρχιππος γὰρ οὕτως ἀπεδύσατο μὲν εἰς τὴν αὐτὴν παλαίσραν οὐπὲρ καὶ Τῖσις. Foeda barbaries ἀπεδύσατο a nullius oratione magis quam a Lysiaca abhorret. Bonum factum, quod sententia dicti imperfectum requirit ἀπεδύετο, et post pauca τὸ μὲν πρῶτον συνδειπνεῖν ἐκέλευεν, ἐπειδὴ δ' οὐκ ἠθέλησεν ἐδεήθη ἥκειν αὐτὸν ἐπὶ κῶμον λέγων ὅτι μεθ' αὐτοῦ καὶ τῶν οἰκετῶν πιέτω. Non solebant cum servulis suis potare, opinor, itaque corrige μετὰ

τῶν οἰκείων et pro πῖέτω, quod nihili est, restitue πῖεται. Contrarium errorem obiter exime ex lepidissimis versiculis IONIS apud ΑΤΗΝ. X. p. 463. c.

ὄντινα δ' εὐεῖδής μῖμνει θήλεια πάρευνος

κεῖνος τῶν ἄλλων ἀδρότερον πῖεται.

ubi et sententia et metrum (nam πῖομαι primam producit) emendare iubent ἀδρότερον πῖέτω.

Eadem medicina adhibenda est loco ΧΕΝΟΡΗΟΝΤΙΣ, unde egregie confirmabitur quod de usu verbi κερδαίνειν diximus pro *compendifacere*. Legitur in *Apologia Socratis* § 9. αἰρήσομαι τελευτᾶν μᾶλλον ἢ ἀνελευθέρως τὸ ζῆν ἔτι προσαιτῶν κερδᾶναι τὸν πολὺ χεῖρω βίον ἀντὶ θανάτου. Librarii duplex mendum invexerunt. Non erit opus multis ostendere corruptae scripturae absurditatem, si veram indicavero. Legendum τελευτῶν pro τελευτᾶν, ut inter se opponantur τελευτῶν et τὸ ζῆν ἔτι προσαιτῶν et ἀντὶ θανάτου expungendum, quo facto apparebit κερδᾶναι τὸν πολὺ χεῖρω βίον esse *compendifacere* malam aetatem. Sunt in hoc suavissimo ΧΕΝΟΡΗΟΝΤΙΣ scripto, quod rectissime viri docti *Memorabilium* ultimum caput fuisse arbitrantur, et alia emblemata, insunt et multo plura quam in *Memorabilibus*, quae emendatissima sunt, scribarum vitia et errores. Quid vetat per hanc occasionem nonnullos patefacere? In § 3 pro καὶ ὃ τι ἀπολογήσῃ, corrige ὃ τι καὶ ἀπολογήσῃ. In § 7. ὅταν — ὑγιὲς τὸ σῶμα ἔχων — ἀπομαραίνεται, πῶς οὐκ ἀνάγκη τοῦτον ποθινὸν εἶναι; supple ἀπομαραίνεται τις. In § 11. θαυμάζω Μελήτου ὅτῳ ποτὲ γνούς λέγει ὡς κτέ. supple ὅτῳ ποτὲ γνούς τεκμηρίῳ λέγει. In § 12. βροντὰς δὲ ἀμφιλέξει τις μὴ φωνεῖν, mutato accentu corrige τίς. In § 14. φθονοῦντες εἰ καὶ παρὰ θεῶν μερίζοντων ἢ αὐτοὶ τυγχάνοι pro εἰ καὶ emenda εἴ τις. Emblemata est in § 15. ταῦτ' ἀκούσαντες οἱ δίκασαὶ ἔτι μᾶλλον ἐθορύβουν [εἰκότως]. Lectoris est additamentum nec mirum, quod ΧΕΝΟΡΗΟΝ ipse non tam frigide istic addidisset. In § 16. δικαιοτέρον δὲ τίνα ἂν εἰκότως νομίσαιτε τοῦ πρὸς τὰ παρόντα συνηρμοσμένου, ὡς τῶν ἀλλοτρίων μηδενὸς προσδεῖσθαι, excidit post τοῦ compendium οὗ, quod significat οὕτω et supplendum τοῦ οὕτω πρὸς τὰ παρόντα συνηρμοσμένου ὡς. Perpetuo errore confunduntur inter se οὐ, οὗ et οὕτω (οὗ in Codd.). Exempla sunt in quavis maiore farragine discrepan-

tium scripturarum, vide ad LUCIANUM 20, 9. Hinc MENANDRO subveniendum apud PLUT. *de fraterno amore* p. 479 D.

οὐκ ἐκ ποτῶν καὶ τῆς καθ' ἡμέραν τρυφῆς
ζητοῦμεν, ᾧ πισεύσομεν τὰ τοῦ βίου,
πάτερ; οὐ περιττὸν οἶετ' ἐξευρηκέναι
ἀγαθὸν ἕκαστος ἂν ἔχῃ φίλου σκιάν.

nihil certius quam emendandum: οὐ περιττὸν — σκιάν; In § 17. ἐκείνου δὲ τί φήσομεν αἴτιον εἶναι τοῦ πάντας εἰδέναι ὅτι ἐγὼ ἤκιστα ἔχοιμι χρήματα ἀντιδιδόναι, ὅμως πολλοὺς ἐπιθυμεῖν ἐμοί τι δωρεῖσθαι; Nusquam te ex hoc loco expedies donec rescripseris πάντων εἰδόντων quamquam sciunt omnes. In § 20. τοῦτο γὰρ ἴσασιν ἐμοὶ μεμεληκός, corrige τούτου. In § 22. μήτε περὶ θεοὺς ἀσεβῆσαι μήτε περὶ ἀνθρώπους ἄδικος φανῆναι, rectissime HIRSCHIG ἀσεβής. In § 24. ἐμοὶ δὲ τί προσήκει νῦν μεῖον φρονεῖν ἢ πρὶν κατακριθῆναι μηδὲν ἐλεγχθέντι [ὡς πεποίηκά τι] ὧν ἐγράψατό με. Ecquis est, qui ὡς πεποίηκά τι servari posse putat et ἡλέγχθην ὡς πεποίηκά τι bene Graece dictum esse? In § 25. ἐφάνη ὑμῖν [τοῦ] θανάτου ἔργον ἄξιον ἐμοὶ εἰργασμένον. Graece dicitur εἰργάσθαι πληγῶν, δεσμῶν, φυγῆς, θανάτου ἄξια et πληγῶν, δεσμῶν, φυγῆς, θανάτου ἄξιος et θάνατος κεῖται (ἐπὶκειται) ἡ ζημία, et θάνατος αὐτοῦ κατεγνώσθη: nihil horum articulum admittit et in maxima exemplorum copia nusquam in his et similibus articulus apparet. Itaque eadem opera corrige in § 27. τί τοῦτο; εἰπεῖν αὐτὸν, ἢ ἄρτι δακρύετε; οὐ γὰρ πάλαι ἴσε ὅτι ἐξ ὅτουπερ ἐγενόμην κατεψηφισμένος ἦν μου ὑπὸ τῆς φύσεως [ὁ] θάνατος; praeterea in hoc loco expunge ἢ in ἢ ἄρτι δακρύετε, nunc primum *flētis*? ut ἄρτι *μανθάνω* et sim. Deinde requirit sententia loci et oppositionis ratio: *nonne dudum sciebatis*, quamobrem pro οὐ πάλαι ἴσε revocanda est vetus Attica forma ἥσε. Athenienses olim ut ἴσμεν, ἴσε et ἴσασιν, ita ἥσμεν, ἥσε et ἥσαν solebant dicere et συνῆσμεν, συνῆσε et συνῆσαν. Has formas scribae radicitus ex Veterum scriptis extirparunt, ut nullus supersit locus, ubi nostri Codices has sinceras scripturas intactas servant. In Poëtarum locis fraus deprehensa est et Grammaticorum testimonia veras lectiones servantium rem conficiunt. Proponam exempla quaedam a PIERSONO ad MORRID. p. 174 emendata. In EURIPIDIS *Hecuba* vs. 1119 nunc recte legitur:

εἰ δὲ μὴ Φρυγῶν || πύργους πεσόντας ἤσμεν.

Codices omnes ἴσμεν. In RHESO vs. 855.

οὐδ' ἀφιγμένον || τὸ πάμπαν ἦσαν.

Codices ἦσαν et ἴσαν. In Cyclope vs. 250.

οὐκ ἦσαν ὄντα θεόν με καὶ θεῶν ἄπο;

vetus lectio est ἦσαν aut ἴσαν. Afferitur ab antiquo Grammatico ibid. Σοφοκλῆς Κόλχοις·

ὕμεῖς μὲν οὐκ ἄρ' ἦτε τὸν Προμηθέα.

In Aeschyli Agamemnone vs. 1098.

ἢ μὴν κλέος σου μαντικὸν πεπυσμένοι

ἤσμεν, προφήτας δ' οὔτινας ματεύομεν.

PORSONUS ἤσμεν dedit pro scriptura librorum ἤμεν vel ἢ μὴν, nescio quam recte, nam ἴσμεν praetulerim. Haec igitur apud Tragicos exempla emergerunt. Comicos iisdem formis usos satis constat, quamquam reiiciendus est testis, quem veteres Grammatici produciunt, quia corruptum esse mihi videor demonstrare posse. Producitur enim ARISTOPHANES in Avibus vs. 19.

τὼ δ' οὐκ ἄρ' ἦσιν οὐδὲν ἄλλο πλὴν δάκνειν,

ubi vetus est scripturae discrepantia, nam alii ἴσιν legebant, quod plane barbarum est. Neutra lectio mihi sana esse videtur, quia οἶδα δάκνειν apud ARISTOPHANEM quidem dictum ut οἶδα λέγειν concoquere non possum. Veram lectionem, si quid iudico, hi loci comparati aperient. Lysistrata vs. 139.

οὐδὲν γάρ ἐσμεν πλὴν Ποσειδῶν καὶ σκάφη,

et in Ranis vs. 226.

ἀλλ' ἐξόλοισθ' αὐτῷ κοάξ.

οὐδὲν γάρ ἐς' ἄλλ' ἢ κοάξ.

respondent Ranae: εἰκότως γ', ὧ πολλὰ πράττων, ubi annotant Veteres: εἰκότως οὐδὲν ἄλλο ἐσμεν ἢ κοάξ, αὐτὸ γὰρ τοῦτο πράττομεν. Non est ovum ovo similis quam hic locus illi est, quamobrem emendandum censeo;

τὼ δ' οὐκ ἄρ' ἦσιν οὐδὲν ἄλλο πλὴν δάκνειν.

id est οὐδὲν ἄλλο ἐπραττον ἢ ἔδακνον μόνον. Nemo reformidet antiqui Critici auctoritatem aut vetustissimorum librorum fidem contemni queratur. Non fuit unquam liber tam emendatus, ut in eo HCTHN et HICTHN confundi non potuerint, neque tam sollers et acutus Grammaticus, qui in huiusmodi errorem non potuerit implicari. Palmaria emendatione ἤσμεν ARISTO-

PHANI restitutum est in fragmento apud ATHEN. XII. p. 551, B, ubi in Marciano codice est:

εἰλόμεθα κοινῇ γενομένης ἐκκλησίας
οὐσημαίνοντας αἰδοφοίτας καὶ θαμὰ
ἐκεῖσε Φιλοχωροῦντας.

plaudentibus omnibus emendavit TYRWHITTUS (ad TOURN *Emend.* IV. p. 424) οὕς ἤσμεν ὄντας, ex quo loco satis apparet has formas, de quibus dicimus, in popularem sermonem receptas esse et omnium usu tritas. Itaque Oratores quoque iisdem utebantur, cuius rei nunc unum tantum indicium et exemplum superest, quum olim permulta fuisse satis certum sit. Legitur apud HARPOCRATIONEM V. Ἦσμεν (ἤσμεν): ἀντὶ τοῦ ἠδειμεν. Ἀντιφῶν πρὸς τὴν Καλλίου ἐνδειξίν ἀπολογία «ἡμεῖς μὲν οὖν οὔτε ναυτικὸν ἤσμεν ὀπόσου δέοι.» In antiquis libris est et olim fuit ἤεμεν, quæ turpem errorem PHOTIUS non animadvertit, qui ἤεμεν bona fide hinc in suum Lexicon transferens medium inter Ἠετιωνεία et Ἠεροφοῖτις inseruit. HARPOCRATION ipse nunc quidem errore vacat, cuius eum aliquando insimulavi, namque ipsa series ἠρία, ἤεμεν, ἠτημένην arguit scribarum socordiam, quam DINDORF recte castigavit. Praeter hunc unum locum nunc quidem ἤσμεν, ἤσε, ἤσαν nusquam apud Oratores comparent, sed olim hic illic scripta fuerunt, nunc in corruptis scripturis latent. Indicabo pauca quaedam, ut recte XENOPHONTI πάλαι ἤσε reddi posse intelligatur. Apud DINARCHUM κατ' Ἀριστογείτονος II. § 15 Δημάδῃ μὲν καὶ Δημοσθένει οὐδεμίαν ᾧεσθε δεῖν συγγνώμην ἔχειν ὅτι δῶρα καθ' ὑμῶν ἐξηλέγχθησαν λαμβάνοντες, ἀλλ' ἐτιμωρήσασθε, καὶ δικαίως, οἷς εἰ μὴ πάντα ἀλλὰ πολλά γε σύνισε χρήσιμα πολιτευομένοις. Perfectum σύνισε tam male positum est ac si paulo ante ὀεσθε pro ᾧεσθε legeretur. Sententia est: *quamquam in nullis bene de rep. meritos sciebatis tamen condemnastis.* Repone igitur συνῆσε. Apud AESCHINEM in *Timarchea* § 116 περὶ μὲν οὖν τοὺς πολίτας καὶ τοὺς οἰκείους οἷος γεγένηται καὶ τὴν πατρίαν οὐσίαν ὥς αἰσχροῦς ἀνήλωκε, καὶ τὴν ὕβριν τὴν εἰς τὸ ἑαυτοῦ σῶμα ὥς ὑπερέδρακε σύνισε μὲν καὶ πρὶν ἐμὲ λέγειν ἱκανῶς δ' ὑμᾶς ὑπομιμνήσκει καὶ ὁ παρ' ἐμοῦ λόγος. Poterat Orator ita dicere, quum ad hanc partem orationis transiret et ad haec crimina demonstranda accederet, *quamquam nota haec vobis sunt.*

Nunc postquam haec omnia diligenter explicuit dictum oportuit: *et nota haec erant vobis et satis de iis nunc me dixisse arbitrator.* Itaque necessario corrigendum *συνῆσε μὲν καὶ πρὶν ἐμὲ λέγειν*, tum pro *ὑπομιμνήσκει* emendandum *ὑπομέμνηκεν*, nam tam absurdum est *ὑπομιμνήσκει* ac si quis in tali re *ἱκανῶς* λέγω pro *εἶρηκα* dicere voluisset. Vehementer mihi suspectum verbum est in *Ctesiphontea* § 82 *χωρία ὧν οὐδὲ τὰ ὀνόματα ἤδειμεν πρότερον*, nam *ἤδεμεν* ulique scriptum oportuit, itaque *ἤσμεν*, ut apud ANTIPHONTEM, genuinum esse credo. In eadem oratione § 175 *εἰ μὲν γὰρ ἡρνεῖτο μὴ δειλὸς εἶναι ἢ ὑμεῖς μὴ συνῆδειτε αὐτῷ διατριβὴν ὃ λόγος ἂν μοι παρέσχεεν* id ipsum reponendum censeo, quod in *Timarchea* paene integrum evasit *συνῆσε*, nam *συνῆδετε* fortasse dicere potuit, *συνῆδειτε* non potuit, vide ELMSLEIUM ad *Acharnenses* vs. 323, qui affert ex EURIPIDIS *Bacchis* vs. 1343.

ὃψ' ἐμάθεθ' ἡμᾶς, ὅτε δ' ἐχρῆν οὐκ ἤδετε,

quam scripturam confirmat testimonio *Antiallicistae* (in BEKK. *Anecd.* p. 91, 14) *ἤδεταί: Εὐριπίδης Βάκχαις*, nam *ἤδετε* verum esse. Hic ipse locus demonstrat quam rara fuerint iam olim huius formae exempla, ut Atticistae contenderent Atticos semper dixisse *ἤσμεν*, *ἤσε* et *ἤσαν*, quibus adversarius unum tantum locum ex Tragoedia opponere potuit. Etiam alibi hac formae perierunt, ut in EURIPIDIS *Heraclidis* vs. 658.

οὐκ ἴσμεν ἡμεῖς ταῦτα,

recte HERMANNUS *ἤσμεν* reposuit, et sunt etiam alia, sed haec sufficere nunc videntur ad demonstrandum recte apud XENOPHONTEM *πάλαι ἤσε* rescribi posse et debere, namque tam necessarium esse imperfectum *sciebatis*, atque in *Oeconomico* XIX. 17. *πάλαι σοι ἔλεγον*, et saepe alibi: *πάλαι λέγω*, *πάλαι ἐρωτῶ*, et sim. dicuntur ab eo, qui morae impatiens postulat ut aliquando audiat aut ut sibi tandem respondeatur, ut in *Pluto* 261.

οὔκουν πάλαι δήπου λέγω, σὺ δ' αὐτὸς οὐκ ἀκούεις.

In § 28 Apollodorus ad Socratem ita dicit: *ἀλλὰ τοῦτ' ἔγωγε, ὦ Σώκρατες, χαλεπώτατα φέρω ὅτι ὁρῶ σε ἀδίκως ἀποθνήσκοντα.* Cui ille: *σὺ δὲ, ὦ φίλτατε Ἀπολλόδωρε, μᾶλλον ἂν ἐβούλου με δρᾶν δικαίως [ἢ ἀδίκως] ἀποθνήσκοντα*; potestne quidquam esse languidius et ab hac urbana oratione alienius quam *ἢ ἀδίκως* sic additum? In § 29 *Ἄνυτον παρίοντα ἰδὼν εἶπεν*

ἀλλ' ὁ μὲν ἀνὴρ ὅδε κυδρός ὡς μέγα τι καὶ καλὸν διαπεπραγμένος. Κυδρός ab Atticorum usu abhorret: potuit hoc XENOPHON in Ionia audivisse et imprudens, ut multa alia, admiscuisse Atticis, ut in libro *de re equestri* X. 16. κυδρῷ τῷ σχήματι γαυριώμενος, at Socratem ita loquentem fecisse non arbitror. STOBÆUS in *Floril.* VII. 75 legit γε κυδρός, equidem γαυρός antiquam lectionem suspicor fuisse. In § 31 ὁ νεανίσκος οὔτε τῇ [ἐαυτοῦ] πόλει οὔτε τοῖς φίλοις οὔτε αὐτῷ ἄξιος οὐδενὸς ἐγένετο, inepte et contra omnium usum abundat ἐαυτοῦ. In § 32 ἐπαγόμενος corrigendum est in ἐπαγαγόμενος, in § 33 lege ἔγνω κρεῖσσον ὅν pro εἶναι, denique in § 34. ἐγὼ μὲν δὴ οὔτε μὴ μεμνησθαι δύναμαι αὐτοῦ οὔτε μεμνημένος μὴ οὐκ ἐπαινεῖν, quis admonitus dubitabit μὴ οὐ μεμνησθαι recipere?

Faciām finem in loco DEMOSTHENIS de *F. L.* § 314. p. 429, 22. οὐ τοίνυν τὰ πάλαι ἄν τις ἔχοι μόνον εἰπεῖν — ἀλλ' ἐφ' ὑμῶν τούτων τῶν ἔτι ζώντων ἀνθρώπων πολλοὶ δίκην δεδώκασιν, in quo duo insunt vitia. Pro πάλαι, quod duo optimi libri servant, caeteri omnes παλαιά exhibent. Verum est ΤΑΠΑΛΑΙΑΝΤΙC sed scribendum erat: τὰ παλαιά ἄν τις, nam dicitur οἱ πάλαι sed τὰ πάλαι γεγόμενα aut τὰ παλαιά. Deinde quis est qui non statim intelligat in ὑμεῖς οὗτοι [οἱ ἔτι ζῶντες ἄνθρωποι] absurdum additamentum teneri? nam neque ὑμεῖς solum tam insulsam epexegetin admisisset et multo magis ὑμεῖς οὗτοι vel ὑμεῖς οἷδε respuit emblemata οἱ ἔτι ζῶντες ἄνθρωποι.

Ad pag. 330. πληγὰς ἐπιβάλλειν quod est apud XENOPHONTEM de *Rep. Lacedaem.* II. 8. τί δῆτα εἶπερ τὸ κλέπτειν ἀγαθὸν ἐνόμιζε πολλὰς πληγὰς ἐπέβαλε τῷ ἀλίσκομένῳ, non est cum πληγὰς ἐμβάλλειν confundendum, et nauci non est scriptura ἐνέβαλε, quae est in uno codice STOBÆI. Dictum est ut ἐπιβάλλειν ζημίαν de latore legis poenam hanc constituyente.

Ad pag. 345. Quae in Atheniensium Antiquitatibus est LUCIANI ἀκυρολογία et negligentia, eadem apparet apud sequiores omnes, qui historiam Atheniensium aut res Atticas describunt aut commemorant. Saepe id in PLUTARCHO miratus sum, qui quamquam diu et multum in illis rebus versatus est et diligenter Atticos scriptores trivit, et ipsa Antiquitalis monumenta et in his CRATERI ψηφίσματα sedulo adhibuit, tamen antiquam dicendi consuetudinem et concepta verba et constantem usum loquendi

Atticorum saepe deserit, ut ea vel ignorare videatur vel certe nihil curare. In vita *Periclis* cap. 3. scribit: Περικλῆς γὰρ ἦν τῶν μὲν φυλῶν Ἀκαμαντίδης, τῶν δὲ δήμων Χολαργεύς, quo modo nemo umquam veterum est locutus. Forma Attica apparet in *Aristide* cap. 1. Ἀριστείδης δ' Λυσιμάχου φυλῆς μὲν ἦν Ἀντιοχίδος, τῶν δὲ δήμων Ἀλωπεκῆθεν, ubi vulgata lectio erat τὸν δὲ δῆμον tralaticio errore, quem numquam commiserunt veteres, at saepe iis Graeculi affricant. Quam magna copia locorum est ubi ita scribitur, ut in *PLATONIS Euthyphrone* pag. 2. B. ἔστι δὲ τὸν δῆμον Πιτθεύς, in hoc loco et similibus omnibus corrigendum esse τῶν δήμων et ratio docet et boni libri saepissime confirmant. Recte nunc editur in *Themistocle* cap. 1. Νεοκλέους Φρεαρρίου τῶν δήμων, nisi quod Athenienses τῶν δήμων fere praepondere solent. Vide *DINDORFIUM* ad haec verba *DEMOSTHENIS* p. 1003, 15. εἰπέ μοι, Βοιωτέ, πόθεν νῦν Ἀκαμαντίδος φυλῆς γέγονας καὶ τῶν δήμων Θορίκιος; ubi omnes codices τὸν δῆμον de more exhibent, unus S, ut solet, veram lectionem servat solus. Quam negligenter scripsit *PLUTARCHUS* in *Aristide* cap. 3. μέλλοντος δὲ τοῦ προέδρου τὸν δῆμον ἐπερωτᾶν — ἀπέστη τοῦ ψηφίσματος, pro τοῦ ἐπιστάτου et ἐπιψηφίζειν. In cap. 4 pessime legitur κρίνων ιδιώταις δυσί pro κρίνων δίκαιταν δυσί, sed κρίνειν δίκαιταν non sumsit ab Atheniensibus. In cap. 24 dicitur Aristides τὴν ἀπογραφὴν τῶν χρημάτων ποιήσασθαι, at veteres in ea re omnes τάξαι dicebant, ὁ τοὺς φόρους τάξας τοῖς Ἑλλησιν Ἀριστείδης. vid. *AESCHIN. de F. L.* § 23. in *Ctesiph.* § 258. Ἀπογραφὴν ποιεῖσθαι est census agere et de Romanis dici solet. Τάττειν τοὺς φόρους reddendum est *PLUTARCHO* in *Aristide* cap. 26, ubi ὅτε τοὺς φόρους ἔταττε legendum pro ἔπραττε, quae verba ex *CRATERO* descripsit, et in cap. 27. μηδ' ἐντάφια καταλιπόντι, quia hoc absurdum est haud scio an *PLUTARCHUS* scripserit μηδὲ ταφῆναι, quae nota est in ea re locutio, ut in *Pluto* vs. 556.

εἰ φεισάμενος καὶ μοχθήσας καταλείψει μηδὲ ταφῆναι.
et in *Ecclesiast.* vs. 591.

τὸν μὲν πλουτεῖν — τῷ δ' εἶναι μηδὲ ταφῆναι.

In vita *Solonis* cap. 18 pro τῶν νόμων κυριεύοντας male *SINTENIS* κυριεύοντας dedit, recipere debebat κυρίους ὄντας, ut nescio quis rectissime correxit, et post pauca emenda παντὶ λαχεῖν δίκην

ἀπάντων dicebant. In cap. 24. ἐτέλουν ἀποφοράν vitiose dictum est. Servi dominis ἀποφοράν recte dicuntur pendere, socii φόρους ἔφερον. In *Lysandro* cap. 15. ἕκτη ἐπὶ δεκάτῃ Μουνυχιῶνος μηνός, probum est ἐπὶ δέκα. In *Cimone* cap. 4. Ἰσοδίκην κατὰ νόμους αὐτῷ συμβιώσασαν contra usum veterum dixit, quibus νόμος, ἢ νόμος γαμετή mos est dicere et συνοικεῖν pro συμβιοῦν. In cap. 17 legitur ἡ βουλὴ τῶν πεντακοσίων — ἀπηγόρευσε, sexcenties tamen PLUTARCHUS apud veteres legerat ἡ βουλὴ οἱ πεντακόσιοι, neque umquam aliter loquebantur, et ἀπεῖπε, numquam ἀπηγόρευσε. In cap. 18. Ionicum est ἐκέλευσεν ἀπιέναι τοὺς θεοπρόπους et οἱ θεοπρόποι κατέβαινον ἐπὶ θάλασσαν. Quos Iones θεοπρόπους appellant eos certus et constans Atticorum usus appellabat θεωρούς. Haud scio an ipsius PLUTARCHI errore legatur in cap. 19. τοὺς Περσῶν Φορολόγους ἐν μέσαις ταῖς συμμάχοις καὶ φίλαις πόλεσιν ἀπολιπόντες, namque Atticum est αἱ συμμαχίδες πόλεις, non αἱ σύμμαχοι, at non dubito quin φίλαις scribarum vitio scribatur pro φιλίαις. Opponuntur inter se πολέμιος et φίλιος non φίλος, et διὰ πολεμίας — διὰ φιλίας non φίλης, quamobrem semper Φιλία γῆ, χώρα dicitur quae sociorum et amicorum est, quorum urbes φίλαι πόλεις appellantur. Scribae φίλαι et φίλαι non raro confundunt, ut apud LYSIAM XII. 58 πόλεις πολεμίας οὔσας φίλας ἐποίησαν in omnibus est, at certum est Φιλίας requiri. Ex caeteris vitis duo tantum exempla apponam: in *Phocione* cap. 27. scripsit Φιλίαν ἔσεσθαι καὶ συμμαχίαν πολιτευομένοις τὴν πατριον ἀπὸ τιμήματος πολιτείαν, ubi ἀπὸ τιμήματος dictum est ut ex censu apud Romanos. Graeci omnes olim constanter dicebant ἡ ἀπὸ τιμημάτων πολιτεία, non τιμήματος. Copia est exemplorum vel apud ARISTOTELEM et ΠΛΑΤΟΝΕΜ. Optimum est in libro VIII. *de Rep.* pag. 550. c. τὴν ἀπὸ τιμημάτων πολιτείαν, ἐν ἣ οἱ μὲν πλούσιοι ἄρχουσι, πένησι δ' οὐ μέτεσιν ἀρχῆς, quorum PLUTARCHUS fuit immemor. Alterum est in vita *Demosthenis* cap. 16. ὅτε πρεσβεύων δέκατος ἦκεν εἰς Μακεδονίαν. Civis Atheniensis quilibet dixisset δέκατος αὐτός, PLUTARCHUS addidisse potest, ut alibi nonnumquam addidit, at potuit etiam auctoritatem Atticorum negligerenter deserere, quod nunc satis mihi videor demonstrasse.

Ad pag. 351. Si cui λόγος ἀπεδόθη dicitur λόγου τυχεῖν, in

ἔδωκε pro λαβεῖν, quod sententiam absurdam facit, tum lege ἐξῆν τῷ βουλομένῳ γράφεσθαι expunctis τῷ [δυναμένῳ καὶ] βουλομένῳ, et in cap. 20 lege ὑπὸ τῶν ἀγχιςέων τοῦ ἀνδρός pro ὑπὸ τῶν ἑγγίσι. Fallitur PLUTARCHUS cap. 24. σύκων ἐξαγωγή τὸ παλαιὸν ἀπείρητο καὶ τὸ φαίνειν ἐνδεικνύμενον τοὺς ἐξάγοντας ἐκλήθη συκοφαντεῖν, namque ἐνδεικνύναι dicebant, non ἐνδείκνυσθαι. In cap. 25 vitiosum est κατεγράφησαν οἱ νόμοι εἰς ξυλίλους ἄξονας pro ἀνεγράφησαν, quod verbum repone in *Pericle* cap. 15. δημιουργὸς ἐν τῇ σήλῃ ἀναγέγραπται pro εἶναι γέγραπται. In *Themistocle* cap. 10. κρατήσας τῇ γνώμῃ dixit pro νικήσας τὴν γνώμην et cap. 16. γνώμην ἐποιεῖτο pro εἰσηγεῖτο, ut recte legitur in *Pericle* cap. 13. εἰσηγουμένου γνώμην Περικλέους, ubi paulo ante scribendum Μεταγένης ὁ Ξυπεταιῶν pro ὁ Ξυπέτιος. Ibid. cap. 28. χρήματα ἐν χρόνῳ ῥητῷ ταξάμενοι κατοίσειν male scribitur pro ἀποτίσειν. Neque Pericles, ut legitur cap. 34. κληρουχίας ἀνέγραφεν sed ἔγραφεν. Ipse PLUTARCHUS erravit in cap. 37. συνεχώρησαν ἀπογράψασθαι τὸν νόθον εἰς τοὺς Φράτορας, quum Athenienses constanter dicerent εἰσάγειν εἰς τοὺς Φράτερας, et pro ἀπογράψασθαι utique ἐγγράψαι esset dicendum. Non est PLUTARCHO imputandum dicendi vitium in *Alcibiade* cap. 3. ἄσωστον αὐτῷ τὸν βίον ἔσεσθαι, sed corrigendum ἀβίωτον αὐτῷ, nam neque Graecum est ἄσωστος et ἄσωτος, quod Graecum est, nihil aliud significat quam eum, qui perditis moribus vivit, dissolutus, nepos, at male cap. 5 dixit ὠνεῖσθαι τὰ τέλη de publicanis vectigalia redimentibus pro μισθοῦσθαι, et cap. 8. τὸ τῆς ἀπολείψεως γράμμα παρὰ τῷ ἄρχοντι θέσθαι pro τὴν κακώσεως γραφὴν πρὸς τὸν ἄρχοντα ἀπενεγκεῖν, et cap. 22. μήπως τὴν μέλαιναν ἀντὶ τῆς λευκῆς ἐπενέγκῃ ψῆφον, nam ἐνέγκῃ ψῆφον debuerat dicere, ἐπιφέρειν ψῆφον tam vitiosum est atque ἐπιψηφισαμένων in cap. 18. Praeterea pro ἡ μέλαινα Athenienses dicebant ἡ πλήρης (ἡ ἀτρύπητος) καὶ ἡ τετρυπημένη. vid. AESCHINEM in *Timarchum* § 79. In cap. 27. φοβούμενος αἰτίαν λαβεῖν ἐκ βασιλέως, debuerat ὑπὸ βασιλέως dicere, ut supra ostendimus et recte dixit in *Rhocione* cap. 14. τραύματα λαβὼν ὑπὸ τῶν προσβοηθούντων ἀπέπλευσεν. In cap. 30. ἐναντία ὄπλα μὴ τίθεσθαι, supple τὰ ὄπλα. In *Aristide* cap. 22. τοὺς ἄρχοντας αἰρεῖσθαι ἐξ Ἀθηναίων πάντων, in frequenti locutione semper Athenienses

qua re gravem errorem commisit HARPOCRATION v. λόγου τυχεῖν: ἀντὶ τοῦ ἐπαίνου. Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. Locus legitur p. 229, 13. οὐ γὰρ ἀφαιρεῖσθαι δεῖ τὸ προσελθεῖν τῷ δήμῳ καὶ λόγου τυχεῖν; quae verba Grammaticus non intellexit, quod eo est turpius, quia tam saepe λόγου τυχεῖν legitur apud Oratores et Historicos. Hoc ipsum PLUTARCHO reddendum est in *Marcello* cap. 23. τῶν Συρακοσίων προσπεσόντων καὶ δεομένων λόγων τυχεῖν καὶ δίκης, ubi vera lectio est λόγου τυχεῖν.

Ad pag. 325. Scriptura ΗΚΡΟΑΟ Grammaticum doctum magis quam acutum fefellisse videtur, ut ἡκροᾶσο esse putaret quod ἡκρόασο esset, et hinc aequalium vitiis sermonis ἀκροᾶσαι pro ἀκροᾶ et ἡκροᾶσο pro ἡκροᾶ opinatus est se invenisse veterem auctorem ac testem. Praeclara res et egregium Grammaticae artis praesidium est accentuum rationem probe nosse et ubique expeditam et paratam habere. Complures sunt nostratium, qui nescio quomodo certissimum hoc Litterarum Graecarum subsidium volunt contemnere videri, et de accentibus contemnendis veluti de contemptu divitiarum urbane et suaviter nugantur. Credo, difficultas et labor discendi disertam negligentiam facit. Malunt enim disserere nihil esse in accentibus boni, quam quid sit discere. Nemo umquam poterit hoc adminiculo destitutus inexhaustam linguae Graecae copiam et varietatem animo et mente sic complecti, ut non multa permisceat et ridicule confundat, quae forma, sensu, usu, aetate aut patria olim fuerint diligenter diremta. Vacillat memoria in ea incredibili formarum copia, in analogiae, derivationis, compositionis ratione et usu observando, disponendo, tenaciter retinendo, ubi hos certos indices horum discriminum oscitanter et stulte neglexeris. Nemo umquam poterit syllabarum omnium quantitatem in promptu habere, nisi qui constanter in singulis τὰς προσῳδίας, ut veteres Graeci *accentus* appellant, longo usu cognoverit, quae continuo subiiciunt oculis id quod paulatim tenaci memoria debemus philologi firmiter in omnibus tenere. Quam necessarium sit in re Grammatica et Critica omnium syllabarum mensuram scire, et non aliter quam sic artis Metricae facultatem nasci et excoli posse, et caecutire passim et turpiter se dare, qui hac facultate careant supervacuum est demonstrare. Itaque

qui se accentus omnes contemnere prae se ferunt, fatentur inepti et palam faciunt se id nescire, quo sine Graece scire nemo potest. Nemo umquam poterit Grammaticos et Criticos veteres intelligere, aut Codices Graecos ita legere et excutere, ut operae pretium faciat, nisi hanc doctrinae partem longo usu perdidicerit, et sic numquam in interpretatione aut emendatione Graecorum quisquam aut sibi satisfaciet aut aliis, nisi paratum hoc ubique habebit interioris Graecitatis cognoscendae adiuumentum, quod multo plus habet in recessu quam fronte promittit. Ex quo grammatica ars sollertius excoli coepta est, unusquisque Graecorum novo hoc adminiculo diligenter utebatur, cuius rei unum de multis exemplum afferam, quoniam corruptus locus est hinc emendandus. Apud PLUTARCHUM legitur in libro ὅτι διδασκτὸν ἢ ἀρετὴ pag. 439 B. οὐδὲ περὶ προσῳδίας ἔχει τις εἰπεῖν τὰς ἐν πόλει γιγνομένην πότερον Τελχῖνας ἀναγνώσειον, tu corrige πότερον Τέλχινας ἢ Τελχῖνας ἀναγνώσειον. Postquam Graecia effoeta desipere coepit poetastri in versibus pangendis spreto metro et quantitate syllabarum nil nisi accentus sequebantur, ut trochaicus AESCHYLI:

ὦ βαθυζώνων ἄνασσα Περσίδων ὑπερτάτη.

istis iambicus octonarius fieret ex accentuum positione haec pronuntiantibus. Affert hunc versum cum multis aliis qui vehementer de aequalium in ea re insania queritur Grammaticus incertus, ex quo pag. 185. iam nonnulla laudavimus, quo vivo illae ineptiae propullulare coeperunt: τίνι μὲν οὖν δικαίᾳ προφάσει, inquit p. 659, 44., πρὸς τόδε τὸ τῆς ὁρμῆς γέγονεν ἐγὼ μὲν οὐχ ὁρῶ, ἀλλ' οὐδ' ἐκεῖνοι λέγειν ἂν ἔχοιεν, ὡς ἐμαυτὸν πείθω. At placuit tum plerisque omnibus et, ut ipse paulo ante dixit, ἐνίκησε τὰ χερείονα (ex Iliad. A. 576.) et post pauca καὶ ἤδη γε τὸ κακὸν ἐξενίκησεν. Usu receptum ab omnibus est, et ad hunc diem qui Graeciam incolunt vitium hoc Constantinopolitanum alunt et foveant. Hinc factum est ut Graeculi omnes accentuum sedem ex dicendi usu satis diligenter teneant et raro peccare soleant praeterquam in lingua antiqua et priscis vocabulis dudum obsoletis, aut in iis syllabis, quarum quantitatem nescirent, in quo genere eos sexcenties turpiter errare videas. Nemo istorum commisisset vitium, quod SINTENIS in PLUTARCHI comparatione *Thesei* et *Romuli*. cap. 6, qui edidit οὐ γὰρ ἀξιώτεραί

tant. Prorsus idem error, quo Antiatticistam deceptum esse suspicor, PLUTARCHI lectores decipit in vita *Caesaris* cap. 5. ὁ Καῖσαρ ἔπλευσεν εἰς Ῥόδον ἐπὶ σχολὴν πρὸς Ἀπολλώνιον τὸν τοῦ Μόλωνος, οὗ καὶ Κικέρων ἠκροᾶτο, non enim eodem tempore CICERO et CAESAR Moloni operam dederunt, quamobrem ἠκροᾶτο emendandum arbitror, quem Cicero quoque audierat, non audiebat. In vita *Periclis* cap. 10. simillimum vitium manifestum tenetur in verbis: ἔπεσον δὲ καὶ τοῦ Κίμωνος οἱ φίλοι πάντες ὁμαλῶς, οὓς Περικλῆς συνεπητιᾶτο τοῦ λακωνισμοῦ, nam PERICLES CIMONIS amicos in illius iudicio olim insimulaverat, non illo tempore, quo ad Tanagram pugnatum est, insimulabat: itaque συνεπητιᾶτο corrigendum pro συνεπητιᾶτο. In vita *Pompeii* cap. 25 vitiose scribitur: τίνα ἔχετε ἄλλον ἂν ἀπολέσητε τοῦτον; ἐκ μιᾶς γνώμης ἐπεφώνησαν ἅπαντες· σε αὐτόν, reciprocum pronomen in illa re absurde positum est, itaque emenda σὲ αὐτόν. In vita *Alexandri* cap. 52 lepidum dictum CALLISTHENIS in ANAXARCHUM leve vitium concepit: ἀλλὰ μὴν ἀνάγκη σοι ταῦτα ἐκείνων ὁμολογεῖν ψυχρότερα. σὺ γὰρ ἐκεῖ μὲν ἐν τρίβωνι διεχρίμαζες, ἐνταῦθα δὲ τρεῖς ἐπιβεβλημένος δαπίδας κατὰκειςαι, nam dixit mordaciter ἀνάγκη σοι ταῦτα κτέ. non σοι. In vita *Antonii* cap. 25. DILLIUS dicitur CLEOPATRAM προτρέπεσθαι, τοῦτο δὲ τὸ Ὀμηρικόν, ἐλθεῖν εἰς Κιλικίαν εὗ ἐντύνασαν ἑαυτήν, quis dubitabit ex loco Homericō Iliad. E. 162.

ἐλθεῖν εἰς Ἰδην εὗ ἐντύνασα ἔ αὐτήν.

apud PLUTARCHUM quoque Ὀμηρικῶς scribere ἔ αὐτήν. Non potuit festivius HOMERI versus quam ad illam sic accommodari. In vita *Ciceronis* cap. 47 vitiosi accentus sunt in verbis οἱ δ' οἰκέται κακίσαντες ἑαυτοὺς εἰ περιμένουσι τοῦ δεσπότητος φονευομένου θεαταὶ γενέσθαι, αὐτοὶ δ' οὐκ ἀμύνουσι, nam sententia postulat περιμενοῦσι — ἀμυνοῦσι, quod frequens in libris vitium est. In *Alcibiade* cap. 32 editur πολὺ δὲ καὶ δάκρυον τῷ χαίροντι τῆς πόλεως ἀνεκέκρατο, ubi vitium subesse suspicor, nam si δάκρυον scripsisset non τῷ χαίροντι sed τῇ χαρᾷ opposuisset, at opposuit, opinor, τὸ δακρῦον τῷ χαίροντι. In eiusdem vita cap. 11 carmen EURIPIDIS laudatur, in quo legitur κάκλιτον δις σεφθέντ' ἐλαίᾳ κάρυκι βοᾶν παραδοῦναι, vehementer displicet βοᾶν, quod rusticum et plebeium sonat: contra magnificentum est et sonorum κάρυκι βοᾶν παραδοῦναι, quod dictum est ut

γε παιδοποιοὶ τῶν Ἀθήνησιν Ἐρεχθίδων καὶ Κεκροπιδῶν αἱ Τροί-
 ζηνίων καὶ Λακῶνων θυγατέρες, nam Ἐρεχθίδων barbarum est
 et Κεκροπιδῶν nimis lepidum, quoniam οἱ Κεκροπίδαι non pa-
 riunt. Qui PLUTARCHI Codices inspiciet scriptum esse reperiet,
 ut opinor, Ἐρεχθίδων καὶ Κεκροπιδῶν, quae quum reposueris
 prudenter Ἀθήνησιν expunges. At scribae saepissime impingunt
 in talibus, qualia sunt ἔσᾶναι, ἰσᾶναι, δεικνῦναι, τεθνᾶναι, δει-
 κνῦντες, χρίσμα, κεκερᾶσθαι, κιχρᾶσθαι, πτᾶσθαι aut contra in
 κυλίσαι, κύσαι, νίψαι, κεχρίσθαι, κεκονίσθαι, μεμίχθαι, πε-
 πράχθαι, κλίμα et κρίμα et πλύμα et τὸ δακρύον, confundunt
 αἶρειν et αἰρεῖν, βάλλω et βαλῶ, συννέφειν et συννεφεῖν, κυλινδῶ
 et κυλινδῶ, κατατρύχων et κατατρυχῶν. Fere semper χοᾶ et
 χοᾶς pro χόα et χόας scriptitant, et ὄφλειν et ὀλίσθειν et πτάρειν
 et similia. Aoristos in -αθεῖν productos ubique in -άθειν depra-
 varunt, ut multi hodieque opinentur Graeca esse διωκάθειν,
 ἀμυνάθειν, εἰκάθειν, ὑπεικάθειν, παρεικάθειν, εἰργάθειν, ἀλκά-
 θειν, quum διωκαθεῖν cell. aoristos esse ELMSLEIUS ad *Medeam*
 vs. 186 acule perspexerit. In PLATONIS *Sophista* pag. 254 v.
 εἰάν ἄρα ἡμῖν πῃ παρεικασθῇ ἀθώοις ἀπαλλάττειν dant omnes
 pro παρεικάθῃ, quod BOECKHIUS reperit. HESYCHIO redde εἰκά-
 θωμεν: παραχωρήσωμεν pro εἰκαθέσοιμεν. Iisdem debetur Ὀλυμ-
 πία νικᾶν pro Ὀλύμπια, καλεῖν ἐπὶ ξενία pro ξένια, et passim
 Ὀλυμπιάσιν et Ὀλυμπιᾶσιν pro Ὀλυμπίασιν, et sexcenta sunt
 huiusmodi, in quibus constanter Graeculi labuntur, et nimis
 saepe Criticos secum in errorem trahunt. Foedissimum vitium
 est τεθνᾶναι pro τεθνάναι scribere, nam brevem vocalem esse
 constat, ut in τέθναμεν, ἔσαμεν, τέθναθι, ἔσαθι, decepit tamen
 doctos homines, qui in MIMNERNI fragmento 2. vs. 10. ediderunt:

αὐτίκα τεθνᾶναι βέλτιον ἢ βίωτος,

quum in libris sit αὐτίκα δὴ τεθνάναι et verum videatur αὐτίκα
 δὴ θάνατος, nam τεθνᾶναι mera est barbaries. Ingens superest
 locorum numerus, ubi accentus imperite et indocte apppositi
 sententiam verborum pessumdant. Est aliquid inter λέχους et
 λεχοῦς, εἴκοσιν et εἰκόσιν, καλῶς et καλῶς, τὰν ὑπάρχοισαν et
 τᾶν ὑπαρχοισᾶν, καί et καὶ, λέοντας et λεοντᾶς, οἰκέτην πάροι-
 νον κολάζειν et παρ' οἶνον, quae omnia confusa esse ostendi.
 Iuvat his nonnulla exempla addere ex uno eodemque scriptore
 sumta, ex PLUTARCHI vitis, quibus similia aliunde alii conqui-

λέγεις μοι χαράν, λέγεις μοι βόαν, in *Pluto* 637. et similia alibi.

Finem faciam in loco ex eadem vita *Cimonis* cap. 28, quem *PLUTARCHUS* ex *Hellenicis* descripsit: έάλω δέ καὶ γράμματα λακωνικῶς φράζοντα τοῖς Ἐφόροις τὴν γεγενημένην άτυχίαν· έρρει τὰ καλά. Μίνδαρος άπεσσούα. πεινῶντι τῶνδρες. άπορίομες τί χρὴ δρᾶν. Leguntur haec apud *ΧΕΝΟΡΗΟΝΤΕΜ* I. i. 23. ubi γράμματα έάλωσαν εἰς Ἀθήνας refingendum est in έάλω. In ipsa epistola idem vitium inest: έρρει τὰ καλά, quod nemo umquam suspicatus est, quum *BERGKIUS* acutissime verum vidit, nempe scribendum esse: έρρει τὰ κᾶλα, *periere naves*, quod iure *DINDORF* recepit: τὰ κᾶλα significat τὰ ξύλα, quod et aliunde satis constat et *HESYCHII* testimonio: Καλά: όξυτόνως τὸ σύνηθες καὶ άντὶ έπιρρήματος τοῦ καλῶς. παροξύτόνως δέ τὰ ξύλα, nisi quod in quantitate syllabae erravit, nam προπερισπωμένως δέ debuerat dicere. *CALLIMACHUS* fragm. 459.

παλαίθετα κᾶλα καθήρει.

subrustice igitur et nautico vocabulo Spartani naves τὰ κᾶλα appellabant. *DINDORF* ex *Lysistrata* adscripsit vs. 1251.

όκα τοὶ μὲν έπ' Ἀρταμιτίῳ

πρόκροον θείκελοι ποττὰ κᾶλα,

ubi olim ποττὰ καλά ex libris edebatur, quod *BRUNCKIUS* primus correxit. In *Ravennate* est ποττὰ κᾶλα cum antiquo scholio πρὸς τὰ πλοῖα, quae omnia certam praestant *BERGKII* emendationem έρρει τὰ κᾶλα et ostendunt quid tribuendum sit *Codicibus ΧΕΝΟΡΗΟΝΤΙΣ* et *PLUTARCHI*, qui omnes unanimi consensu έρρει τὰ καλά exhibent. Ostendit idem exemplum mensuram syllabarum Magistris non esse admodum notam, nam apud plerosque κάλον pro ξύλον et κάλα scribitur quantitalis securos et ignaros. In *ΣΤΟΒΑΕΙ Ecl. Phys. I. 1.* scripserunt:

καὶ ταῦτ' ἶσον μὲν εὔ λέγειν, ἶσον δέ μή,

ἶσον δ' έρευνᾶν, έξ ἴσου δέ μή εἰδέναι.

et nihil suspicantur mali. Perinde esse istis videtur utrum ἶσον an ἴσον scribatur et vocalem, quam δίχρονον (*ancipitem*) appellant, suo arbitratu corripiunt aut producunt. Natum est hoc malum poëtastrorum vitio, qui quum sermonem antiquum laboriose imitari satagunt, saepe in turpissimos errores se implicant, quos notare et reprehendere philologi debemus, non inepte

vim inferre iudicio nostro et certissima convellere, ut nihil isti peccasse videantur. NICANDRO in mentem venit dicere δείδιθι producta penultima in *Alexipharm.* 443.

ἄσσα σὺ μὴ δείδιθι, μέλοιο δὲ πάμπαν ἄρωγῆς,
unde praesidium laboranti BABRIO quaesitum est, cui placuit scribere fab. 74, 2.

πάντων λεγόντων· μὴ δέδιθι, σωθήσῃ.

qui loci non demonstrat δέδιθι bene Graecum esse, sed poë-
tastros sequiores etiam in hoc, ut in sexcentis aliis, graviter
impegisse. Non minus est vitiosum δέδιθι producta media,
quam si eandem in ἄπιθι velles producere, quod facit praecla-
rus poëta in Scholiis ad LUCIANUM p. 60.

καλὸν τὸ μῆλον τῶν Διδῶ χειρῶν δέχου

ἄπιθι τοίνυν σὺν θεαῖς πρὸς τὸν Πάριν.

Nihil enim est certius quam in δέδιμεν (δείδιμεν), δέδιτε (δεί-
διτε), δέδιθι (δείδιθι), ut in ἔσαμεν, ἔσατε, ἔσαθι, τέθναμεν,
τέθνατε, τέθναθι, et ἐδέδισαν (ἐδείδισαν), ἔσασαν, ἐτέθνασαν et in
infinitivis δειδίμεν, τεθνάμεν, τεθνάσαι, ἐσάναι penultimas esse
natura correptas neque ullo modo produci posse, quemadmo-
dum item constat ea omnia apud veteres poëtas semper brevia
esse, ut apud HOMERUM:

μηδὲ σύ γ' Ἄρηα τόδε δείδιθι μήτε τιν' ἄλλον.

Ἥρη μήτε θεῶν τό γε δείδιθι μήτε τιν' ἀνδρῶν.

θάρσει μηδέ τι πάγχυ μετὰ Φρεσὶ δείδιθι λήην.

ut apud ARISTOPHANEM:

μηδὲν, ὧτ' ἄν, δέδιθι μηδέν.

καὶ μὴ δέδιθ', οὐ γάρ ἐστιν ἐξηκασμένος.

quae leguntur in *Iliad.* E. 827. Ξ. 342. *Odyss.* Δ. 825. *Ves-
pis* 373, *Equitt.* 230, quibus multa passim similia occurrunt.
Quid igitur NICANDRO et BABRIO faciemus? Lapsi sunt, erra-
runt, dari venia potest sed ita ut peccasse se fateantur, et absti-
nendum erit posthac eorum testimoniis, quos saepissime sic
impegisse constabit. De caeteris vitiis, quibus NICANDER cae-
terique id genus poëtae antiquam linguam Ionicam et Epicam
contaminarunt, deque prosodiae veteris inscitia, quae apud eos
omnes apparet, in animo est propediem quam potero diligen-
tissime scribere, nunc ἴσος tantum attingam, de cuius vocabuli
quantitate mihi cum MEINEKIO non convenit, cuius vide *Vindi-*

sine ulla exceptione primam semper correptam habere, apud Tragicos fere semper, nam Iones sequi *si lubet, licet*: et AESCHYLIO ius est Φᾶρος Ἴσον οὐρανῷ dicere eodem modo, quo in πατρός, ὄπλα, τέκνον, quoties videtur priorem contra usum patrii sermonis longam facit, ut HOMERUS et IONES. In ἰσόθεος, ἰσοδαίμων, ἰσόννομος et similibus ultravis prosodia utebantur, idque eo iustius quia nil nisi antiquum patriae sermonem repelebant, qui olim nihil ab Ionico discrepabat. SOLONIS aetate Ἴσος dicebant, ut IONES, vide SOLONIS fragm. 16 Ἴσόν τοι πλουτεῦσιν κτέ. et in notissima cantilena Attica apud ATHEN. XV. p. 695. A.

ὅτε τὸν τύραννον κτανέτην

ἰσονόμους τ' Ἀθήνας ἐποίησάτην,

ἰσονόμους, ut vides, choriambus est. Obiter pro κτανέτην (cod. κατανέτην) emenda κανέτην, ut recte legitur vs. 10 ἐκαινέτην. Post haec tempora Ἴσος solum in usu est, ut in Ἴσοκράτης v. c. prima sit brevis. Notum est STRATTIDIS fragmentum:

καὶ τὴν Λαγίσκαν τὴν Ἴσοκράτους παλλακὴν. ¹⁾

et constans omnium hic usus est, ut in comoedia praefer iocum aut parodiam Ἴσος solum appareat. Tragicis, ut diximus, utralibet prosodia utuntur. Ἰσόθεος more Attico posuit EURIPIDES in *Troadibus* vs. 1169.

γάμων τε καὶ τῆς ἰσοθέου τυραννίδος.

et in *Iphig. in Aul.* vs. 626.

λήψει τὸ τῆς Νηρῆδος ἰσόθεον γένος.

Ionice SOPHOCLES in *Antigone* vs. 836.

καίτοι Φθιμένῳ τοῖς ἰσοθέοις

ἐγκληρα λαχεῖν μέγ' ἀκοῦσαι.

ubi obiter corrige σύγκληρα pro ἐγκληρα, nam illud non hoc significat κοινά, ὅμοια, τοῦ αὐτοῦ κλήρου καὶ τύχης, ut Veteres interpretantur. AESCHYLUS amat Ionica, ἰσόνειρον in *Promethéo* vs. 549, ἰσόμοιρον in *Choëph.* vs. 320 posuit prima longa, sed in ἰσόψυχον in *Agamemn.* vs. 1740 eandem corripuit. Eodem modo Iambographi et Lyrici componunt sibi canorum et mag-

1) In carmine heroico aut elegiaco ius erat eandem producere. In ISOCRATIS statua a ΤΙΜΟΘΕΟ posita subscriptum erat:

Τιμόθεος φιλίας τε χάριν σύνεσιν τε προτιμῶν

Ἰσοκράτους εἰκὼ τήνδ' ἀνέθηκε θεοῖς.

Λευχάρους ἔργον.

cias Strabonianas pag. 137. *ΜΕΙΝΕΚΙΟΣ* existimat credendum esse *ΕΤΥΜΟΛΟΓΟ ΜΑΓΝΟ*, qui pag. 477, 10. in *ἶσος*, inquit, εὔρηται τὸ ι μακρὸν καὶ βραχύ. παρὰ μὲν τῷ ποιητῇ ἀεὶ μακρὸν, παρὰ δὲ τοῖς πεζολόγοις βραχύ, καὶ παρὰ τοῖς ἐποποιόις εὔρηται καὶ συνεσαλμένον, ὡς παρὰ *Καλλιμάχῳ*, παρὰ δὲ τοῖς τραγικοῖς καὶ κωμικοῖς συτέλλεται ἀεὶ τὸ ι, κατὰ δὲ ἰαμβικοὺς ἐπαμφοτερίζει. Descripsit haec omnia ex *DRACONE STRATONICENSI*, indocto et impèrito homine, pag. 49 *HERM.* Addit his alius magister in *GAISFORDI* nota: ἰσέον δὲ ὅτι παρὰ τοῖς κωμικοῖς σπανίως εὔρίσκεται ἐκτεινόμενον τὸ ι. Opponam his meam sententiam: non fuerunt apud Graccos, dum lingua Graeca nativa vixit, vocales ullae ἐπαμφοτερίζουσai. Sua cuique mensura in sua patria et aevo perpetuo constat, sed diversi populi subinde utuntur prosodia eiusdem vocabuli diversa. In *Ionía* καλός trochaeus est, in *Attica* pyrrhichius: eadem est ratio in *ἶσος*, quod *Ionicum* est, et *ἶσος Atticorum*. Numquam haec permulantur aut miscentur. Ridiculus est in *Ionía*, qui *ἶσος* admiscet verbis Ionicis, in *Attica*, qui *ἶσος Atticis*. Itaque apud *HOMERUM* *ἶσος* perpetuum et certum est, et composita *ισόθεος*, *ισόμορος*, *ισόπεδον*, *ισόφορος*, *ισοφαρίζειν* ubique primam necessario producunt. Contra in sermone Attico, quo omnes Attici utebantur, *ἶσος* semper et ubique priorem habet correptam. Lingua artificialis, qua docti poëtae utuntur, utramque dialectum miscet in unum, et Tragici, ut hoc utar, quemadmodum in verborum delectu Ionica et Attica suo arbitratu promiscue ponere solent, sic utuntur prosodia utralibet, modo Ionica, modo populari. Eadem est ratio eorum, quos *DRACO* ἰαμβικοὺς appellat et ἐποποιούς, eadem est Lyricorum, ut bellissimum quodque delibent ex dialectis diversis. Quos dicat πεζολόγους et quomodo de eorum usu tam confidenter pronuntiare ausit non satis perspicuum est, sed non est operae pretium in istiusmodi metrico id scire. Credo, πεζολόγοι Iones Ionicam, Attici Atticam consuetudinem sequebantur. Itaque male apud *HERODOTUM* editur I. 2. ἶσα πρὸς ἶσα, aut VI. 11. θεῶν τὰ ἶσα νεμόντων, et alibi, pro ἶσα: in caeteris, qui Attici sunt aut Atticos imitantur, saepissime scribae ἶσα negligenter pro ἶσα dare solent et ΕΙCΑ adeo scribere, unde factum est ut εἰς ᾧ pro ἶσα (ἶσα) legeretur, ut pag. 95 ostendimus. Ex his sequitur apud *Comicos* ἶσος et composita

nificum dicendi genus ex omnibus dialectis. Dores Ἴσος dicebant, at PHILOXENUS ἐν Δείπνῳ, Dorico carmine, (in BERGKII *Poet. Lyr.* p. 852) dixit: ἰσοτράπεζος prima Ionice producta, et sic caeteri brevem plerumque relinquunt, at sicubi videtur eadem longa Ὀμηρικῶς uti possunt. Qui olim intermortuam Epicam poësin et antiquam linguam vatum Ionicorum Alexandriae recoxerunt et ipsi omnia contaminarunt et quum versificatores essent, non Poëtae, quibus neque ingenium esset, neque mens diviniior, neque dives vena, neque os magna sonaturum, insulsa carmina panxerunt ridiculo sermone partim prisco et casco partim sequioribus vitiis polluto laboriose consarcinata. Etiam in prosodia omnia susque deque habuerunt. Non dubitant scribere τὰ μὴ καλὰ καλὰ πέφανται, et Ἴσον κάτω Ἴσον ἄνωθεν, (THEOCR. VI. 19. et VIII. 19.) et:

πρέσβυν Ἴσον κούροις Ἴσον ἀδόντα κόραις.

(*Anthol. Graec.* IACOBS. vol. IV. p. 229). CALLIMACHUS, cuius immensa eruditio laudari et extolli solet, scribere potuit (fragm. 313):

πέδιλα τὰ μὴ πύσε νήχυτος εὐρώς,

non recordatus in verbo πύθω et quidquid inde nascitur υ productum esse. Quis nescit Homericā ὅσέα πύσει ἄρουρα, ὅσέα πύθεται ὄμβρῳ, et alia? CALLIMACHUS igitur Ἴσος et Ἴσος suo arbitrio permiscet, scribitque promiscue:

αἰθυλῆς Ἴσα θαλασσοπορεῖ.

σάκει Ἴσα τετραβοεῖω.

καλὴν Ἀντίκλειαν Ἴσον Φάεσσι Φιλῆσαι.

πᾶσι μὲν, οὐ μάλα δ' Ἴσον.

et ψαμάθῳ Ἴσον et ἔχθειν Ἴσον ὀλέθρῳ, quae leguntur in *Epigr.* 62, in *Dian.* 53 et 211, in *Iovem* 85, in *Dian.* 253. et in *fragm.* 118. CALLIMACHO nullus est reliquorum in talibus multo melior aut antiquae linguae et prosodiae peritior. Omnes peccant, omnes saepe, omnes turpiter. NICANDER, qui sibi Ionice videtur scribere et HOMERUM aemulari et *Theriaca* concludit his versibus:

καί κεν Ὀμηρεῖοιο καὶ εἰσέτι Νικάνδροιο

μνῆσιν ἔχοις, τὸν ἔθρεψε Κλάρου νιφόεσσα πολίχνη.

Iamen passim in prosodia Ionica et omnino Graeca impingit aut corripienda produciens aut corripiens producienda. Nunc

tantum in ἶσος quid designaverit cognosce. Promiscue ἶσα et ἶσα scribit *Theriac.* 751 et 943, ἴσῃν spondeus est vs. 259. et ἴσως vs. 226 et 227. Produxit ἶσος in ἰσαῖος, quod ei significat ὅμοιος, ἴκελος, ἐναλίγκιος prima longa vs. 360. Deinde forma ἰσῆρης utitur a Tragicis sumta, modo producta prima vs. 643, modo correpta vs. 788. Tum ἰσάζομαι ex Homerico ἰσάζω elicit, sed ut significet ἔοικα, ἐμφερῆς εἰμι, et primam brevem facit vs. 286 et 886. Denique monstrum et portentum verbi de suo commentus est ἰσαίωμαι pro ὅμοιός εἰμι, nullo exemplo et contra omnem analogiam fictum, prima item correpta, in *Alexipharm.* vs. 399.

τὴν ἦτοι γευθμῶ μὲν ἰσαιομένην μάθε νάρδῳ,
bellissime dictum est pro *gustu similem* (γεύσει ὁμοίαν) γευθμῶ ἰσαιομένην, et in fragm. II. 56. pro παιδέρως τῇ λεύκῃ ἐμφερῆς magnifice canit· παιδὸς ἔρωτες || λεύκῃ ἰσαιομένοι, hoc est demum os magna sonans mentis divinioris! In fragm. II. vs. 33. Ionice scripsit ἰσοδρομεῦσα χελιδόσιν et ἰσόμορον in *Theriac.* vs. 105, sed Attice in re eadem ἰσόμοιρον ἐλαίου ibid. vs. 592. Iterum Ionice ἰσώνυμον vs. 678 et ἰσορρεπές vs. 646. et Homericum ἰσοφαρίζειν vs. 572. Denique quum vellet dicere *eiusdem ponderis* de suo commentus est ἰσοελκής vs. 41. καρδάμῳ ἀμμίξας ἰσοελκέϊ et vs. 44.

ἄλλοτε δ' ἀσφάλτοιο φέρων ἰσοελκέα μοῖραν,
in quo, ut vides, popularem usum secutus primam corripuit. BABRIUS, qui et ipse putat se Ionice scribere, quum in fabula 14, 11. recte scripsisset:

ὁ δ' ἄλλος ὡς Βοιωτὸς οὐκ ἔχων ἴσῃν
λόγοις ἄμιλλαν εἶπεν ἀγρίῃ μούσῃ.

Attice scripsit 34, 2.

τεκοῦσα δ' αὐτοῖς ἐστὶν οὐκ ἴση μήτηρ.

et excusari potest, quia cum aequalibus omnibus peccavit et sibi idem quod omnibus credidit licere, at recte et ordine sic scripsisse videri et vitio vacare non potest.

Quam vellem haec scribendo omnibus persuadere possem quibus nostra iuventus erudienda et veterum Litterarum studiis informanda committitur, ut et ipsi haec omnia quam accuratissime perdiscant et assiduo et longo lectionis et interpretatio-

nis usu solidam illam et certam harum rerum scientiam colligant et observando in diem augeant et confirmant, sine qua nemo discipulis quidquam prodesse potest. Vetus est Graecorum proverbium:

ὀλίγοι μαθηταὶ κρείσσονες διδασκάλων,

et nimis multi ad Academica studia tam impares et imparati accedunt, quoniam Grammaticae artis et in his prosodiae et metricae prima elementa, quibus solis vera doctrina superstrui potest, non diligenti cura et indefessa industria veluti firmissima fundamenta iacta sunt, sed negligenter et desultorie ab initio ostenta, deinde intermissa, tandem plane derelicta, ut *ad altiora*, ut aiunt, evoletur. Hinc in plerosque convenit Spartanorum dictum apud HERODOTUM (III. 46.) τὰ μὲν πρῶτα λεχθέντα ἐπιλελῆσθαι, τὰ δὲ ὕστερα μὴ συνιέναι. Non semel vidi, qui se Sophocleas tragoedias complures lectitasse dicerent et rogati quem genitivum nomen Σοφοκλῆς haberet aut Σοφοκλοῦ aut simile quid responderent. I nunc et istos de cathedra linguam et litteras Graecorum doce. Interrogaveris eosdem qui factum sit, ut illa omnia nesciant quibus Litterarum vera studia nitantur, respondent: numquam se haec audivisse, aut doctos et admonitos esse in his esse tam necessarium doctrinae praesidium; accentuum quoque rationem et usum non didicisse: nempe magistrum de his aut verbum non fecisse umquam, aut eam rem inutilem esse et contemnendam dixisse, quippe non esse nobis Graece loquendum, satis esse si scriptores Graecos omnes intelligamus. Et est id hercle satis, sed nemo, ut opinor, hoc assequetur, qui optima intelligendi praesidia neglexerit aut spreverit. Vereor autem ne multi sint aetatis iam provectoris quam ut a me quidquam pravi dedoceantur vel recti quidquam addiscant. Vos autem, ADOLESCENTES, quos solos tutelae meae duxi, vos nunc alloquor. Si quis vestrum ad accuratam Graecarum litterarum scientiam aspirat, is probabilem sibi accentuum notitiam quam maturrime comparet in propositoque perslet, scurrarum dicacitate et stultorum irrisione immotus. Nam risu inepto res ineptior nulla est. Qui hanc doctrinam nescit dum ignorantiam suam fatetur inscitiae tantum reus; qui vero nescire non contentus ignorantiae suae contemptum praelexit maioris culpa affinis est.

Non mea haec verba sunt, sed Porsoni, summi viri, (ad EURIPIDIS *Medeam* vs. 1.) quae ex animi sententia mea facio ad vos, dilectissimi Adolescentes, quos et ego solos tutelae meae duxi. Non errabimus si Porsonum ducem et VALCKENARIUM (in *Dialtribe* pag. 247.) sequemur. Nunc operi finem impono et κορωνίδα dictum SYNESII a Porsono laudatum: ἡγώνισται πρὸς τοὺς ἀμούσους ὑπὲρ Μουσῶν, οἱ κακῶς ἀποδιδράσκουσι τὸν ἔλεγχον τῆς ἀμαθίας τῷ καταφεύγειν ἐπὶ τὴν λοιδόριαν ὣν ἡγνοήκασιν.

Ne quid mihi chartae purae supersit supplementum suppeditabunt

Eupolis atque Cratinus Aristophanesque poëtae,
et primus quidem prodeat in scenam

EUPOLIS,

apud Porphyrium ad Iliad. κ. 252 Εὐπολις Χρυσῷ Γένει
δωδέκατος ὁ τυφλός, τρίτος ὁ τὴν καλὴν ἔχων,
ὁ σιγματίας τέταρτος ἐστὶν ἐπὶ δέκα,
πέμπτος δ' ὁ πυρρός, ἕκτος ὁ διεσραμμένος.

Quia hi omnes, ut vides, aliqua corporis labe aut vitio insignes sunt, quaerendum quid lateat in ὁ τὴν καλὴν ἔχων. Meinekius κωλὴν coniecit, at tu scribe ὁ τὴν κάλην ἔχων, herniosus homo erat. Phrynichus in Bekk. *Anecd.* p. 47, 20, καλήτης καὶ κάλη Ἀττικοὶ διὰ τοῦ Α, κηλήτης καὶ κήλη Ἰωνες. Eupolidem sequatur

CRATINUS,

cuius lepidum versiculum mihi reperire contigit a Fragmentorum Collectoribus praetermissum. Unum ἐκ τῶν Χειρῶνων hexametrum afferunt hunc:

ταῦτα δυοῖν ἐν ἐτοῖν ἡμῖν μόλις ἐξεπονήθη.

sed audi Aristidem περὶ τοῦ παραφθέγματος vol. II. pag. 522 Dind. διδάξας δὲ τοὺς Χείρωνας (ὁ Κρατῖνος) προσπαραγράφει μάλ' ὑπερηφάνως ἐπὶ τελευτῆς

ταῦτα δυοῖν ἐν ἐτοῖν ἡμῖν μόλις ἐξεπονήθη,

τοῖς δ' ἄλλοις ἐν ἅπαντι βίῳ προτιθέναι ΦΗCΙ ποιηταῖς μιμεῖσθαι, δῆλον ὅτι ὡς οὐδένα ἐφιξόμενον. Ergo Cratinus dixerat:

ταῦτα δυοῖν ἐν ἐτοῖν ἡμῖν μόλις ἐξεπονήθη,
τοῖς δ' ἄλλοις ἐν ἅπαντι βίῳ προτίθημι ποιηταῖς
μιμεῖσθαι.

Tertius iam in medium procedito

ARISTOPHANES,

cuius iocosum dictum latere arbitror apud Aristidem Ῥώμης
Ἐγκώμιον Tom. I. pag. 321. ποιητῆς μὲν οὖν ἤδη τις εἶπε σκώψας
εὐξασθαι κατὰ χρυσόκερω λιβανωτοῦ.

ubi Reiskius: »mirificum vocabulum χρυσόκερος thuri attributum,
in quo nonnihil haereo." Scilicet παρώδηται τοῦτο παρὰ τὸν
χρυσόκερων ταῦρον vel βοῦν, quem divites immolabant,
quum pauperculi satis haberent θύειν λιβανωτόν. Antiphanes
Athenaei VII. p. 309.

ἤκω πολυτελῶς ἀγοράσας εἰς τοὺς γάμους
λιβανωτὸν ὀβολοῦ τοῖς θεοῖς καὶ ταῖς θεαῖς
πάσαισι, τοῖς δ' ἥρωσι τὰ ψαῖς' ἀπονέμων.

imo vero ἀπονεμῶ.

Ex Athenaeo XIV. p. 652. ὧντως γὰρ κατὰ τὸν Ἀριστοφάνην
οὐδὲν γλυκύτερον τῶν ἰσχάδων, in Aristophanis fragmenta recep-
tum est:

ὧντως γὰρ οὐδὲν γλυκύτερον τῶν ἰσχάδων.

sed audi Julianum in *Epistol.* XXIV. Ἀριστοφάνει μὲν δοκεῖ
εἶναι πλὴν μέλιτος τῶν ἄλλων γλυκύτερον τὰς ἰσχάδας, καὶ οὐδὲ
τοῦτ' ἀνέχεται τῶν ἰσχάδων εἶναι γλυκύτερον, ὥς αὐτὸς ἐπικρίνας
λέγει, unde duos lucratur Aristophanis senarios hosce:

πλὴν μέλιτος οὐδὲν γλυκύτερον τῶν ἰσχάδων.

ἀλλ' οὐδὲ τὸ μέλι γλυκύτερον τῶν ἰσχάδων.

Veteris Comoediae poëtis addamus Menandrum. Posidonius
apud Galenum (Bak. de Posidonio Rhodio pag. 211) ita scribit:
ἀλλ' ἐκεῖνό γε ἀπίθανον διὰ τὸ μέγα αὐτὸ ἀγαθὸν ὑπολαμβάνειν
οἶεσθαι δεῖν καὶ ἢ μέγιστον κακὸν ὅμως αὐτὸ λαμβάνειν ἐπιφωνοῦν-
τας ἐὰν ἀπολέσθαι τοῦτό μοι νῦν συμφέρει. Emenda ἐπιφωνοῦντας
ἐὰ μ' ἀπολέσθαι, τοῦτό μοι νῦν συμφέρει.

Plutarchus de virtute mor. p. 446. A. οὐχ ἥττον δὲ τούτων ὁ εἰπὼν

ἐὰ μ' ἀπολέσθαι, τοῦτο γὰρ μοι συμφέρει,

sed melior est Posidonii scriptura τοῦτό μοι νῦν συμφέρει, ut
in praesenti desperatione.

ΕΠΙΜΕΤΡΟΝ

ΑΔ

VARIAS LECTIONES.

CAPUT I.

Emendationes selectae.

Est apud Plutarchum *de adulate et amico* pag. 57. A. locus Menandri, quem Wyttenbachius quum emendare vellet multo etiam peius corrupit eamque παραδιόρθωσιν omnibus probavit. Editur: ἂν μὲν εὐπαρύφου τινὸς ἀγροίκου λάβηται (ὁ κόλαξ) Φορίνην παχεῖαν φέροντος ὅλῳ τῷ μυκτῆρι χρῆται, καθάπερ ὁ Στρουθίας ἐμπεριπατῶν τῷ Βίαντι καὶ κατορχούμενος τῆς ἀναισθησίας αὐτοῦ τοῖς ἐπαίνοις

Ἄλεξάνδρου πλέον
τοῦ βασιλέως πέπωκας.

καὶ

γέλωτι πρὸς τὸν Κύπριον ἐκθανούμενος.

Est haec infelix Wyttenbachii correctiuncula ἐκθανούμενος pro scriptura librorum omnium ἐνηθούμενος. Primum quis credat Plutarchum ita Menandri locum attulisse ut omitteret ea sine quibus intelligi non posset? Nihil est enim

γέλωτι πρὸς τὸν Κύπριον ἐκθανούμενος,

nisi plura addantur unde loci sententia integra constet. Faciam ut poëtae manum ipse deprehendas. Notum est enim Teren-

tium hanc fabulae Menandreae particulam in suam Eunuchum transtulisse

*Colax Menandri est: in ea est parasitus Colax,
et Miles gloriosus: eas se non negat
personas transtulisse in Eunuchum suam.*

Prol. Eun. vs. 30. Hunc ipsum locum, cuius veram scripturam quaerimus, habet Terentius in Eunucho III. 2. 44. Itaque ex Terentii Latinis vera lectio Menandri indaganda nobis et reperienda erit. Terentii haec sunt:

*Gn. Ha, ha, hé, Thr. quid rides? Gn. istud quod dixti modo:
et illud de Rhodio dictum cum in mentem venit.*

In Menandri senario mendum est et in primo vocabulo et in ultimo:

ΓΕΛΩΤΙ πρὸς τὸν Κύπριον ΕΝΗΘΟΤΜΕΜΟC.

Quid est legendum? Manifestum hoc quidem est, nempe ΓΕΛΩΤΟ et 'ΕΝΝΟΟΤΜΕΝΟC.

γελῶ τὸ πρὸς τὸν Κύπριον ἐννοοούμενος.

Rideo illud de Cyprio dictum cum in mentem venit. Simul ab ipso Menandro, ut vides, confirmatur Bentleii emendatio. In libris est enim:

et illud de Rhodio dictum in mentem venit

Bentleius — *dictum CUM in mentem venit* reposuit, quod nunc ex Menandri ἐννοούμενος certum est et evidens. Quid autem eo homine facias, qui pro ΕΝΝΟΟΤΜΕΝΟC dederit ἐνηθούμενος?

Ex eodem Plutarchi libro addam et alterum locum perversis hominum doctorum coniecturis deformatum. Legitur pag. 59. A. in nova Hercheri editione sic: ἀβέλτερον τὸ τοῦ Βίωνος εἰ τὸν ἀγρὸν ἔμελλες ἐγκωμιάζων εὖφορον ποιεῖν καὶ εὐκαρπον οὐκ ἂν ἀμαρτάνειν ἐδόκει τοῦτο ποιῶν μᾶλλον ἢ σκάπτων καὶ πράγματα ἔχων· οὐ τοίνυν οὐδ' ἀνθρώπους ἄτοπος ἂν εἴης ἐπαινῶν εἰ τοῖς ἐπαινουμένοις ὠφέλιμος ἔση καὶ πρόσφορος. Pugnant haec vehementer cum Bionis sententia. In libris est ἄνθρωπος ἄτοπος ἂν εἴη — ὠφέλιμός ἐστι καὶ πάμφορος, quae alio modo sunt corrigenda, sed praeterea mendosum est ΤΟΙC ΕΠΑΙΝΟΤΜΕΝΟΙC, in quo latet ΤΙC ΕΠΑΙΝΟΤΜΕΝΟC. Bion dixerat: οὐ τοίνυν οὐδ' ἀνθρώπον ἄτοπος ἂν εἴης ἐπαινῶν εἴ τις ἐπαινούμενος

ὠφέλιμός ἐστι καὶ πάμφορος. Lepide inter se opponuntur τὸν ἄγρὸν ἐγκωμιάζειν et ἄνθρωπον ἐπαινεῖν, et scite in ea oppositione parasito et adulatori suus rex πάμφορος appellatur.

Crebro et lubenter Madvigii *Adversaria Critica* in manus sumere soleo, in quibus

sunt MALA, sunt quaedam mediocria, sunt BONA plura, et hercle plus quam *bona*, sunt palmariae et manifestae emendationes permultae, Latinae quantum quidem iudicare possum *omnes* et Graecarum pars non exigua. Non suppetit Madvigio ampla et copiosa palaeographica suppellex, Codices Graecos MSS. aut raro aut numquam versasse videtur, deficit eum Grammaticorum interior notitia, et quia Graecarum litterarum studia ei semper *πάρεργον*, non *ἔργον* fuerunt, non ita penitus hausit et imbibit Graecitatis rationem et usum, ut non subinde Graecos scriptores ea dicentes induceret, quae Graeco loquentium nemo unquam illo modo dixisset.

Quam vellem poëtas Graecos et praesertim Atticos non attigisset. Si quid nonnumquam reperit boni, at multo plura infeliciter tentavit aut in re metrica impegit, unde hominibus quibusdam doctis sed nullo modo cum illo comparandis sui redarguendi et reprehendendi nimis facilem et paratam praebeuit materiam. Praeterea (quia semel coepi de his dicere exhaustam *ἐγκλήματα* omnia) nimia ac fere putida diligentia multas etiam minutias et leviores suspiciunculas corrasit, quas quilibet reperire potuisset, aut ab aliis quoque repertas se priorem vidisse narrat, quasi vero quidquam referret, praeterquam in iis quibus excogitandis aut Porsono aliquo opus est aut Madvigio, quae ne ab altero praeripiantur non est magno opere metuendum. Tractavit Madvigius pag. 198. locum ex Aeschyli *Agamemnone*, ubi Clytaemnestra ita dicit vs. 604:

ταῦτ' ἀπάγγελον πόσει·

ἦκειν ὅπως τάχιστα ἑράσμιον πόλει.

γυναῖκα πιστὴν δ' ἐν δόμοις εὖροι μολῶν

οἷανπερ οὖν ἔλειπε δωμάτων κύνα

ἑσθλὴν ἐκείνῳ, πολεμίαν τοῖς δύσφροσιν.

ad haec Madvigius: *Proreus incredibilia narrantur de optativo aoristi (εὖροι vs. 605), qui in oratione promittentis absurdus est;*

reclus esset, si quis narraret, quid invenisset, hac forma: ἡγ-
γειλεν ὅτι ἦκοι, γυναῖκα δ' εὖροι. Verissima haec sunt, sed
quod addit: »Nisi quis audet Aeschylo tribuere repetitum ex
infimae aetatis scriptorum angulis futurum εὖρεῖ, scribendum est:
γυναῖκα πισὴν δ' ἂν δόμοις εὖροι μολών.» Hoc illud est quod
modo dicebam Graecis ea obtrudere, quae nemo in Graecia na-
tus umquam sic dicere potuisset. Quid dicam de futuro εὖρεῖ
pro εὐρήσει? Quam rideret Madvigius si quis in Latino scri-
ptore ita peccasset. Sed nihilo melius est: γυναῖκα πισὴν δ'
ἂν δόμοις εὖροι μολών, quia neque εὖροι ἂν in oratione promit-
tentis locum ullum habet, neque ἂν illa sede collocari umquam
potuit. Quid igitur faciemus? Futurum necessarium est, et
praeter Homerum, qui formas δῆεις, δῆομεν, δῆετε ulitur, Graeci
omnes summa constantia semper et ubique εὐρήσω dicebant.
Aeschylus quoque εὐρήσει dixerat, ut omnes. Sed metro quid
fiat, dicat aliquis, nam certe tu, qui Madvigium in re metrica
carpis, non scripturus es sic:

γυναῖκα πισὴν δ' ἐν δόμοις εὐρήσει μολών.

non faciam, sed quaeram quo pacto senarius molesta syllaba
liberari possit. Vetus corrector εὖροι reposuit sed frustra. Vi-
tium est in ΕΝΔΟΜΟΙC. Quid multa? corrige:

γυναῖκα πισὴν δ' ἘΝΔΟΝ ΕΤΡΗCΕΙ μολών.

Nactus aliquid otii omnia a Madvigio ad poëtas Graecos ani-
madversa pag. 185—301 quam potui diligentissime relegi, sed
non agnosco in his illum Madvigium, qui priorem libri partem
conscripsit egregiis et palmaribus emendationibus et ἐναργέσι
refertam. Non arbitror personae meae et dignitatis esse summi
viri, et ubicumque sana ratione et recto iudicio negotium con-
fici potest plane incomparabilis, errores subinde adversus di-
cendi usum in verborum compositione aut forma commissos
arguere.

ὅλοιο θνητῶν ἐκλέγων τὰς συμφοράς.

unum tantum, ne cui videar in talibus λίαν ἀκριβολογεῖσθαι,
obiter attingam. Pag. 280 ad Aristophanis *Lysistr.* 725 anno-
tatur: *Scriptit Aristophanes:*

ἐς Ὀρσιλόχου Φθάσα τῶν τριχῶν κατέσπασα.

non accipio, nam (ne dicam Φθάσας populo et Comicis usita-

tum esse, non *φθάς*, quod nonnemo in dubitationem vocare possit) hoc certe indubitatum est *φθᾶσα* penultimam producere ut *βᾶσα*, *εᾶσα* et sim. ut error sit manifestus. Sed nolo his diutius immorari. Post Atticos poëtas Madvigius Alexandrinos sua cura non indignos iudicavit. Submiror quo pacto ipsi non fastidium ac taedium pepererint, et etiam in his Porsoni aemulum non agnosco. Apud Apollonium Rhod. III. 1129.

οὐδ' ἄμμε διακρινέει Φιλότητος,
ἄλλο πάρος θάνατόν γε μεμορμένον ἀμφικαλύψαι.

• *Mira locutio*, inquit, *nihil aliquos ab amore separaturum esse — cum significatur nihil eorum amorem distracturum.* Itaque ἄμμι διακρινέει Φιλότητας reponebat, non facturus si commode recordatus esset loci Homerici Odyss. Δ. 179.

οὐδέ κεν ἡμέας
ἄλλο διέκρινεν Φιλέοντέ τε τερπομένω τε,
πρὶν γ' ὅτε δὴ θανάτοιο μέλαν νέφος ἀμφεκάλυψεν.

vides ΦΙΛΟΤΗΤΟΣ vitio natum esse ex ΦΙΛΕΟΝΤΑΣ.

Ne Callimachum quidem Madvigius aspernatus est. Quod scribit autem pag. 291. *Sine dubio Callimachus scripserat:*

μοῦνον ἐλαφρίζουσιν ἐπτοίησαι δὲ πέτεσθαι.

quia neque ἐπτοῖσθαι sic usurpari potest et ἐπτοίησαι primam syllabam habet productam sine dubio Callimachus ita non scripserat. Similiter in Theocriteis pag. 294.

οὔτι καμειῖσθ' ὄκκα πάλιν ἄδε φύηται,

erravit scribendo: *prave producitur ulla in ὄκκα*. Provoco ad ipsum Madvigium, si quaerere volet. Doricum KA et OKKA (ὄταν) non OKA (ὄτε) semper et ubique ultimam producant. Porsoni nostri (namque ego quoque Porsono antepono neminem) palmariae emendationis recordetur in *Advers.* p. 303. Edebatur apud Epicharmum:

τίς δ' ἐγκαλοίη γενέσθαι μὴ φθονούμενος, φίλος;

donec Porsonus emendavit:

τίς δέ κα λῶη γενέσθαι.

Absoluta Poëtarum emendatione Madvigius libro III ad Herodotum, Thucydidem, Xenophontem et Platonem emendandos accessit. Et in Thucydide quidem et Platone praesertim exsplendescit illa Madvigii virtus, quam in libro I omnes admiramur: complures insunt correctiones certae, evidentes et in

magna simplicitate omnes veritatis numeros habentes, quas audire est probare et amplecti, quasque ubi semel cognoveris non facile obliviscaris. In Herodoto contra non fecit operae pretium idque, qui est eius candor animi et veri amor, nec ipse dissimulat sed ultro fatetur *paucitatem et tenuitatem emendationum Herodotearum* commemorans pag. III. Neque id magno opere miraberis ipsum audiens dicentem pag. 302. sese Herodotum postremum legisse a. 1847 id est ante annos 24 quam haec *Adversaria* ederet in lucem, seque illo tempore nondum ad coniecturam in Graecis scriptoribus exercendam valde consuetudine exercitatum fuisse, et instrumentum criticum parum tum fuisse locuples, ad quod postea quae facta sit accessio eius examinandae sibi otium non fuisse. In his ut apertum et candidum egregii viri pectus diligimus et amamus, tamen succurrit quod Porsonus aliquando in Brunckium subridens iecit Terentianum illud: *tantamne rem tam negligenter!* Maxime miror Madvigium quum emendationes Herodoteas editurus esset in lucem neglexisse quantivis pretii subsidia critica, quibus vir doctissimus H. Stein textus quem vocant Herodotei constituendi fundamenta tam firma et stabilia constituit, ut metus non sit ne umquam convellantur aut labascant, et omnis opera in Herodoto emaculando et restituendo collocata ab his adminiculis et praesidiis proficisci debeat iisque inniti ac fulciri. Neque tamen (dicam enim libere et candide quod sentiam) vir doctus, qui nobis ea adiumenta paravit, ipse illis ita usus est ut rei momentum et pondus postulabant. Namque ut apud Homerum est

τῷ δ' ἕτερον μὲν ἔδωκε πατὴρ ἕτερον δ' ἀνένευσεν.

industriam incredibilem in Codicibus explorandis conferendisque et admirabilem ac plane singularem diligentiam dedit, sed linguae Graecae interiorem intelligentiam notitiamque et facultatem criticam paulo insigniorem et *εὐστοχωτέραν* negavit. Itaque saepe factum esse videmus ut verae scripturae aut a Codice oblatae aut a Criticis repertae deterioribus postponerentur. In tenuioribus quibusdam ac minutis vigilans et hoc agens (ut in σφίσι et σφι distinguendis et sim.) in gravioribus et maioribus dubitat haesitatque et pro Aristarchea *ἀναλογία ἀνωμαλίαν* Crateam amplectitur, quia certam loquendi consue-

tudinem ac perpetuum dicendi usum ex colluvie discrepantium scripturarum dispicere non potuit. Et de Herodoto quidem Steiniano alibi dabitur dicendi locus, si quid dabitur otii ut quae mihi diu et multum explorata in promptu sunt ordine digerere et componere possim. Nunc unum tantum ex his breviter et succincte exponere inuat. Plerisque omnibus Editoribus hoc vitium est, ut dum materiam criticam et apparatus, ut vocant, sedulo ex libris compluribus in unum comportant, innumerabilem copiam nugarum et sordium et quisquiliarum coacervent, quae nullius prorsus pretii et momenti sint neque umquam cuiquam alicui usui esse possint. Enecare haec et obtundere aliquem possunt et mentis aciem hebetare praesertim generosae iuventuti, quam studia critica recte instituta si quid aliud ad veram laudem erigere et inflammare potuissent. Nunc ex illo sterquilinio ineptiarum, quas dormitantes scribae aut hallucinantes correctores plurimas passim effundunt, quid aliud adolescentibus egregia indole praeditis quam taedium et nausea paritur? Quid dicam duobus exemplis planum faciam. Constat nunc quidem inter omnes nomina in -εύς in dialecto Herodotea habere genitivum in -έος et dativum in -έϊ exeuntem, idque *summa ubique constantia sine ulla exceptione*. Ea res olim omnes doctos et indoctos fallebat quum scribas tum correctores, qui passim formis Herodoteis aut Homericas supponebant aut Atticas. In Gaisfordi editione prima Herodoti verba haec sunt: Ἡροδότου Ἀλικαρνησῆος ἰσορίης ἀπὸ δεξιῆς ἤδε. Quam absurda sit apud Herodotum terminatio in -ῆος ne suspicantur quidem. Apud Homerum Πηλεὺς habet in genitivo digamma, quod inest in Πηλεός, arbitrato poetae aut simplex aut geminatum. Itaque pro re nata aut Πηλέος est dactylus aut Πηλέ::ος antibacchius: σχέτλιε, Πηλέος υἱέ (Π. 203) et πρὸς οἶκον Πηληῆος (Ι. 147). Hinc apparet cur Πηλεΐδης sit tetrasyllabum et Πηλε::ιάδης, quod nunc Πηληιάδης scribitur, quomodo sit natum. Hinc intelligitur cur ob rationes metricas apud Homerum constanter βασιλῆος et ἱερῆος et sim. dicantur. Sed apud Herodotum, opinor, absurdum est digamma, quod in Ionia prorsus interierat, *geminare* velle. Itaque de his nunc quidem nulla est controversia, sed nihilo minus quoties apud Herodotum βασιλέος (aut sim.) legitur toties videbis

Steinium ex libris deterioribus aut ex vetusta et mendosa editione βασιλῆος et βασιλέως afferentem, et item βασιλεῖ sicubi βασιλέϊ in textu est: quam utiliter et quam prudenter lectoris iudicium esto. Dabo alterum exemplum. Satis nunc comperitum est verbum ἔρχομαι habere imperfectum in Ionia ΗΙΑ, ΗΙΕ, ΗΙΜΕΝ, ΗΙΤΕ et ΗΙCΑΝ, trisyllaba omnia, ἥια, ἥιε, ἥιμεν, ἥιτε et ἥισαν, quae apud Athenienses *constanter* in dissyllaba contrahuntur ἥα, ἥει, ἥμεν, ἥτε, ἥσαν, et in simplici verbo et in compositis omnibus. Ad has antiquas et solas genuinas formas excindendas scribarum et correctorum natio veluti coniurasse videtur. Sed ea fraus certis indiciis et argumentis deprensa ac refutata nunc nemini amplius imponit. Formae Atticae ubique Atticis reddi coeptae, et Herodotus quoque suas recepit. Cui bono est igitur, quaeso, quoties apud Herodotum ΗΙCΑΝ (ἥισαν) recte et ordine legitur, apponere ex libris ἥισάν, ἥεσαν, ἥσαν, εἶησαν, ἥεσαν, ἴεσαν, ἴησαν, meras nugas? Quoties apud Herodotum προσῆιε scriptum est toties videbis expromi e libris προσῆiei, προσῆει, προσείη, προσίη aut barbarum προσείηε. In libro I. 109 ubi Herodotus dederat ΗΙΕΚΛΑΙΩΝ (ἥιε κλαίων) in apparatu critico haec apponuntur ἥει A. ἥiei B. ἥiei P. ἥει C. ἴει Rd. ἥει Z. O quam vellem has futes nugas sordesque omnes expungere et abiicere, et Herodotum ex animi mei sententia ita edere ut apparatus vere criticus et viros et iuvenes ingeniosos ad ingenium exercendum blande alliceret et invitaret. Sed ad Madvigium redeo, qui quod pag. 303 affirmat se Herodoti *locum difficilem certo auxilio expeditivisse*, dissentientem me et alia suadentem aequissimo animo, sat scio, laturus est, ut ipse lubens illius iudicio, ubi causam cognoverit, rem omnem permittam. Locus est I. 51. ubi scribitur: ὁ Κροῖσος — ἀπέπεμπε εἰς Δελφοὺς — κρητῆρας δύο μεγάθει μεγάλους χρύσειον καὶ ἀργύρεον. — ὁ δὲ ἀργύρεος — ἐπικίρναται ὑπὸ Δελφῶν Θεοφανίοισι· ΦΑCΙ δὲ μιν Δελφοὶ Θεοδώρου τοῦ Σαμίου ἔργον εἶναι. — καὶ περιρραντήρια δύο ἀνέθηκε χρύσειόν τε καὶ ἀργύρεον, τῶν τῷ χρυσέῳ ἐπιγέγραπται Λακεδαιμονίων Φαμένων εἶναι ἀνάθημα οὐκ ὀρθῶς λέγοντες: ἔσι γὰρ καὶ τοῦτο Κροίσου. Mendosum esse locum τῶν τῷ χρυσέῳ — οὐκ ὀρθῶς λέγοντες manifestum est et quaerenda est vera lectio.

Madvigii coniecturam ipsam non redarguam, nisi sic ut me-

liorem et magis probabilem proferam. Est in eo loco lacuna orta (ut fieri assolet) propter *ὁμοιοτέλευτον*, quae quum vocabula nonnulla absorpsisset, reliqua manca et mutila intelligi non possunt. Herodoti Codices pleni sunt rimarum et lacunarum, sed aliae sunt in aliis: itaque pleraeque statim sarciuntur et explentur. Duae sunt Codicum Herodoti classes ac veluti stirpes, quarum altera *deterior* superest in libris antiquis et integerrimis, altera *multo melior* ad nos pervenit in libris deterri-
rimis ac recentibus. Quae est deterior textus Herodotei recensio optimum testem habet Florentinum A; quae est aliquanto melior minime malum Romanum R, et omnis suppellex critica idonea et utilis ex his duobus libris hauriri potest spretis reliquis omnibus. Haec ego nunc paucis verbis pono tantum, diligenter et copiose demonstraturus ea omnia ubi de Herodoto dedita opera disserere et quae mihi annotata et collecta sunt ordine digerere et componere in otio dabitur. Sunt autem in Herodoto lacunae complures, aliae manifestae, nonnullae latentes, utroque teste longe longeque antiquiores, itaque utrique libro communes. In caeteris Codicis A pauculi tantum defectus ex R sarciuntur, contra Codicis R negligentissime descripti lacunas innumerabiles ex A suppletas videbis. Utilissimum est autem in his omnibus observare primum unde lacunae oriantur, deinde quo pacto lacunae ab aliquo correctore utcumque sarciantur, ut ordine procedere videatur oratio. Haec omnia cadunt in locum, quo de agimus. Agedum proponam eum, ut mihi sarciendus et corrigendus esse videtur, deinde quamobrem ita rescripserim dicam. Haec est, me iudice, Herodoti manus:

*τῶν τῷ χρυσέῳ ἐπιγέγραπται ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΩΝ,
 διὰ δὲ ταύτην τὴν ἐπιγραφήν Δελφοὶ Λακεδαιμονίων
 Φασὶν εἶναι ἀνάθημα οὐκ ὀρθῶς λέγοντες.*

Lacuna nata est ut assolet: describentis oculi a priore ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΩΝ ad posterius aberrarunt, et ubi semel verba media perierunt, quod erat reliquum *ἐπιγέγραπται Λακεδαιμονίων* ΦΑCIN εἶναι ἀνάθημα, corrector de illo genere quod nosti Λακεδαιμονίων Φα μένων Musis iratis *correxuit* scilicet. Dabitur mihi, credo, *ἐπιγέγραπται ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΩΝ* verum esse: hoc ipsum, ut palam est, in vetere donario erat inscriptum ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΩΝ. Deinde hoc quoque mihi fortasse

VIII. 84. Ἀμεινίης δὲ Παλληνεύς ἀνὴρ Ἀθηναῖος ἐξαναχθεὶς νηὶ ἐμβάλλει. Quantocyus dele ineptum Παλληνεύς. Cur tandem? inquires. Quia absurdum est ubi τὸν δῆμον τῆς Ἀττικῆς, in quo quis censeatur, nominaveris, deinde addere eum hominem esse Atheniensem. Irrepsit ex cap. 93. ἤκουσαν ἄριστα — Ἀθηναῖοι Εὐμένης τε ὁ Ἀναγυράσιος καὶ Ἀμεινίης ὁ Παλληνεύς. Futilitatem eorum, qui ista interpolare solebant, mirari soleo, sed ubique certa eorum vestigia deprehendo et homuncionum stilum agnosco.

Addam his in paucis evidens emblemata ab ipso Steinio feliciter deprensum IX. 93. πρόφαντα δὲ σφι ἐν τε Δωδώνῃ καὶ ἐν Δελφοῖσι ἐγένετο ἐπεῖτε ἐπειρώτευν [τοὺς προφῆτας] τὸ αἷτιον τοῦ παρεόντος κακοῦ, [οἱ δὲ αὐτοῖσι ἔφραζον], ὅτι ἀδίκως τὸν φύλακον τῶν ἱρῶν προβάτων Εὐήνιον τῆς ὄψιος ἐσέρησαν, αὐτοὶ γὰρ ἐπορμῆσαι τοὺς λύκους. Non intellexerant scioli quid esset πρόφαντά σφι ἐγένετο, et ineptissime de suo insererunt τοὺς προφῆτας et οἱ δὲ αὐτοῖσι ἔφραζον. Itaque sic ΑΥΤΟΙ γὰρ ἐπορμῆσαι τοὺς λύκους ad oraculi antistites erit referendum! Ex hac fraude tam manifesta iudicari poterit quanta isti levitate et licentia grassarentur.

Subiiciam Herodoti locos complures aut corruptos aut interpolatos aut utrumque, et verbo dicam quae mihi vera scriptura esse videatur, confirmaturus eadem novis argumentis exemplisque ubi de Herodoti textu et Codicibus de industria disse- rendi data erit copia.

Quod apud Herodotum legitur VII. 169. ἡ δὲ Πυθίη ὑπεκρίνατο ὅτι ὦ νήπιοι, ἐπιμέμφεσθε ὅσα ὑμῖν ἐκ τῶν Μενέλαω τιμωρημάτων Μίνως ἐπεμψε μηνίων δακρύματα, ὅτι οἱ μὲν οὐ συνεξεπρήξαντο αὐτῷ τὸν ἐν Καμικῷ θάνατον γενόμενον, ὑμεῖς δὲ ἐκείνοισι τὴν ἐκ Σπάρτης ἀρπασθεῖσαν ὑπ' ἀνδρὸς βαρβάρου γυναῖκα; Sensu vacua sunt ὅτι οἱ μὲν — ὑμεῖς δέ. Minos ipse iratus ita dixisset: ἜΜΟΙ μὲν οὐ συνεξεπρήξασθε τὸν ἐν Καμικῷ θάνατον γενόμενον, ὑμεῖς δὲ ἘΚΕΙΝΟΙΣΙ κτέ. itaque Herodotus sic dixerat: ὅτι οἱ μὲν οὐ συνεξεπρήξαΘΕ τὸν ἐν Καμικῷ θάνατον κτέ. et sic omnia plana sunt et perspicua. In ΟΙΜΕΝ inesse pronomen οἱ non animadverterunt: hinc οἱ μὲν οὐ συνεξεπρήξανΤΟ natum est et αὐτῷ additum. Praeterea ex Codice Romano R. receptum oportuerat μέμφεσθε, ut dicitur VIII. 106. ὥς σε μὴ

μέμψασθαι (leg. μέμψεσθαι) τὴν δίκην, non ἐπιμέμψεσθαι. Μέμψεσθαι enim dicitur is, quem alicuius rei poenitet, id est qui non habet satis et plus petit. Quaerit Pythia, an non satis poenarum dedistis?

Eadem opera apud Herod. V. 94. ὅσοι Ἑλλήνων συνεπρήξαντο Μενέλεω τὰς Ἑλένης ἀρπαγὰς, restitue συνεπρήξαντο. Cf. Herod. VII. 158. τὸν Δωριέος — πρὸς Ἑγεσάλων φόνον ἔκπρήξασθαι.

Nunc Herodoti Historias ordine percurram.

Herod. I. 11. ὅθενπερ καὶ ἐκεῖνος ἐμὲ ἐπεδέξατο γυμνήν. Est aliquid inter ἐπιδέξαι et ἐπιδέξασθαι. Scrib. ἐπέδεξε τοὶ γυμνήν.

Herod. I. 27. emendandum censeo: νησιώτας δὲ τί δοκέεις ἀρᾶσθαι ἄλλο ἢ — λαβεῖν [ἀρώμενοι] Λυδοὺς ἐν θαλάσῃ;

Herod. I. 72. ubi dixerat: οἱ δὲ Καππαδόκαι ὑπ' Ἑλλήνων Σύριοι οὐνομάζονται. post pauca scribit: ἐνθεν μὲν [Συρίους] Καππαδόκας ἀπέργει, ἐξ εὐωνύμου δὲ Παφλαγόνας, interpolatio est manifesta.

In libro I. 80. ὡς ὁσφραντο τάχιστα τῶν καμήλων οἱ ἵπποι, barbarum est ὁσφραντο pro ὁσφρόντο. Vid. Elmsl. ad Aristophanis *Acharn.* 179.

οἱ δ' ὁσφρόντο πρεσβῦται τινες,

qui loci Herodotei immemor fuit. Hesychio redde Ὀσφρόντο: ἥσθοντο, pro Ὀσφρῶντο. In Aeliani *Epist. Rustic.* XII. οὐ γὰρ ἦν αὐτὸν ἰδεῖν ἀλλ' ἥσθοντο αὐτοῦ, reposuimus ὁσφρόντο in *Mnemos.* 1873. pag. 223. Idem nunc Herodoto reddamus. Apud Aristidem Tom. II. p. 400 Dind. pro καὶ προσιόντων εὐθὺς ὁσφραντο ex melioribus libris ὁσφρόντο restitutum est.

Herod. I. 172. ὡς σφι ἀπέδοξε ἔδοξε δὲ τοῖσι πατρίοισι μοῦνον χρᾶσθαι θεοῖσι, non est haec Graeca orationis forma ἀπέδοξε ἔδοξε δέ, sed ὡς σφι μετέδοξε τοῖσι πατρίοισι χρῆσθαι. Vide ad Herod. VII. 15.

Herod. I. 202. ὁ δὲ Ἀράξης λέγεται καὶ μέζων καὶ Ἑλάσων εἶναι τοῦ Ἰστροῦ. Aenigmata Herodotus loquitur, si simul et maior et minor Istro Araxes esse dicitur. At tu scribe καὶ Μάσων, et inspicere de μάσων et ἐλάσων confusis *Nov. Lectt.* p. 723.

Herod. I. 207. ἐσσωθεὶς μὲν προσαποΛΑΤΕΙC πᾶσαν τὴν ἀρχήν. Quid futurum sit clade accepta Croesus commemorat; ergo προσαπολέεις reponendum.

In seq. νικῶν δὲ οὐ νικᾷς τοσοῦτον ὅσον εἰ διαβὰς ἐς τὴν ἐκεί-

νων [νικῶν Μασσαγέτας] ἔποιο Φεύγουσι. Unum vocabulum excidit et duo male sunt addita. Scrib. ὅσον ἄν νικῆς — ἔποιο Φεύγουσι. Expleta ellipsis ὅσον ἄν νικῆς fraudem statim arguit, et ineptum Μασσαγέτας post τὴν ἐκείνων.

Herod. II. 35. οἱ δὲ ἄνδρες κατ' οἴκους ἔχοντες ὑφαίνουσι. Herodoteum est κατ' οἴκους ἔχοντες, ut VI. 39. Μιλτιάδης δὲ — εἶχε κατ' οἴκους.

Herod. II. 41. ἐκ τῆς Προσωπίτιδος καλεομένης νήσου. — ἐν ταύτῃ ὧν [τῇ Προσωπίτιδι νήσῳ] ἔνεισι — πόλιες συχναί. audisne magistellum interstrepentem?

Herod. II. 68. πάντων δὲ τῶν ἡμεῖς ἴδμεν ΘΗΗΤΩΝ ταῦτο ἐξ ἐλαχίστου μέγιστον γίνεται. Ridiculum est θνητῶν: emenda ΘΗΡΙΩΝ. πάντων τῶν ἡμεῖς ἴδμεν θηρίων.

Herod. II. 70. δέλφακα ζῶην τύπτει, ἐπακούσας δὲ [τῆς Φωνῆς] ὁ κροκόδειλος ἵεται κατὰ τὴν Φωνήν. indicare satis est.

Herod. II. 75. τὰς δ' ἱβίς [τὰς ὀρνίθας] ἀπαντῶσας οὐ παρίεναι. Quis nesciebat τὴν ἱβιν esse avem? et paullo ante cap. 67. dixerat: τὰς δὲ μυγαλέας καὶ τοὺς ἱρηκας ἀπέγουσι ἐς Βουτοῦν πόλιν, τὰς δ' ἱβίς ἐς Ἑρμέω πόλιν.

Herod. II. 94. σπείρουσι τὰ σιλλικύπρια ταῦτα, τὰ ἐν Ἑλλησι αὐτόματα [ἄγρια] φύεται. Herodotus ut assolet scripserat αὐτόματα φύεται, ut IV. 74. καὶ αὐτομάτη καὶ σπειρομένη φύεται, et III. 100. αὐτόματον ἐκ τῆς γῆς γινόμενον, et VIII. 138. φύεται αὐτόματα ῥόδα. Supervenit sciolus, qui ad αὐτόματα adscripsit ἄγρια, nunc ioculariter bis idem dicitur.

Herod. II. 106. ἐγὼ τήνδε τὴν χώραν ὩΜοισι τοῖσι ἑμοῖσι ἐκτησάμεν. Intelligerem si ὈΠΛοισι scriptum esset. contra ὄπλων deleverim II. 141. in verbis Φευγόντων σφέων γυμνῶν [ὄπλων].

Herod. II. 155. τὸ γὰρ χρηστὲριον τοῦτο [τὸ ἐν Αἰγύπτῳ]. vide quae statim praecedunt.

Herod. II. 162. ὅμως δὲ αὐτὸν ἀξιοῦν τὸν Πατάρβημιν — ἵεναι. Pro αὐτὸν sententia postulat αὐτὶς iterum.

Herod. III. 1. scripserat: ὃς μεμφόμενος Ἀμάσι (non Ἀμασιν) ὅτι μιν — ἐκδοτον ἐποίησε ἐς Πέρσας —, ταῦτα δὲ ἐπιμεμφόμενος ὁ Αἰγύπτιος ἐνῆγε κτέ. Pervertit omnia sciolus qui de suo addidit μεμφόμενος Ἀμάσι [ἔπρηξε ταῦτα] ὅτι μιν-, prorsus supervacanea alieno loco inserens.

Herod. III. 4. Καμβύση — ἀπορέοντι [τὴν ἔλασιν] ὅπως τὴν ἄνδρον διεκπερᾶ ἐπελθὼν φράζει. tolle emblemata et omnia sunt expedita et integra.

Herod. III. 16. ἀλλὰ [ἄλλος] τῶν τις Αἰγυπτίων. permolestia dittographia est.

Herod. III. 28. τοσαῦτα δὲ εἶπας Ἐπάγειν ἐκέλευε τὸν Ἄπιν τοὺς ἱρέας. οἱ δὲ μετήϊσαν [ἄξοντες]. Necessarium ἄγειν est in R. Emblemata est manifestum.

Herod. III. 32. νικωμένου δὲ τοῦ σκύλακος ἀδελφεὸν αὐτοῦ [ἄλλον σκύλακα] ἀπορρήξαντα τὸν δεσμὸν παραγενέσθαι οἱ. O lepidum caput, qui ἄλλον σκύλακα addendum putavit!

Herod. III. 35. — διατείναντα τὸ τόξον βαλεῖν [τὸν παῖδα]· πεσόντος δὲ τοῦ παιδὸς ἀνασχίζειν αὐτὸν κελεύειν. Vel auris admonet alterutrum aut τὸν παῖδα aut τοῦ παιδὸς abesse oportere. Βαλεῖν est ἀφεῖναι τὸ βέλος.

Herod. III. 36. ἀπὸ μὲν σεωυτὸν ὤλεσας, ἀπὸ δὲ [ὤλεσας] Κῦρον πειθόμενον σοί. Qui Herodoti stilum probe cognitum habent deleto ὤλεσας reponent πειθόμενον σοί. Iuniores inspiciant II. 141. III. 126. V. 81. VIII. 33, 89 et IX. 5.

Herod. III. 38. ὀρθῶς μοι δοκέει Πίνδαρος ποιῆσαι νόμον πάντων βασιλέα [φῆσας] εἶναι. Qui φῆσας addidit ποιῆσαι quid esset non intellexit.

Herod. III. 41. ὥς δὲ [ἀπὸ] τῆς νήσου ἐκάς ἐγένετο. Similiter VIII. 53. ἐμπροσθε ὦν [πρὸ] τῆς ἀκροπόλιος. et IX. 93. [ἀπὸ] τῆς πόλιος ἐκάς.

Herod. III. 45. οὐδὲ λόγος αἰρέει τῷ ἐπίκουροι τε [μισθωτοί] καὶ τοξόται οἰκήϊοι ἦσαν πλήθει πολλοί — ἐσσωθῆναι. Omnes ἐπίκουροι sunt μισθωτοί, ut in Attica οἱ ξένοι omnes. Cf. cap. 54. ἐπεξῆλθον οἳ τε ἐπίκουροι καὶ ΑΤΤΩΝ Σαμίων συχνοί.

Herod. III. 47. vera lectio haec esse videtur: οὐκ οὕτω τιμωρῆσαι βουλόμενοι Σαμίοισι ἐστρατεύοντο ὥς τίσασθαι τοῦ κρητῆρος τῆς ἀρπαγῆς. Vulgatur τιμωρῆσαι δεομένοισι (R. δεόμενοι) Σαμίοισι — τίσασθαι [βουλόμενοι] τοῦ κρητῆρος τῆς ἀρπαγῆς, ubi δεομένοισι male abundare et βουλόμενοι sua sede motum vides.

Herod. III. 49. αἰεὶ ἐπέλτε ἐκτισαν τὴν νῆσον εἰς ἁλλήλοισι διάφοροι ἐόντες ἐωυτοῖσι. Emendandum arbitror — τὴν νῆσον διατελεῦσι διάφοροι ἐόντες, ut VII. iii. διατελεῦσι τὸ μέχρι ἐμεῦ αἰεὶ ἐόντες ἐλεύθεροι.

Herod. III. 52. εἴ τις συμφορὴ — Ἐγεγόνεε ἐμοὶ — γέγονε. Imo vero συμφορὴ — Γέγονε, ἐμοὶ γέγονε. Si quid peccat, mihi peccat. In his idem verbum repetendum est.

Herod. III. 53. Περὶανδρος κήρυκα πέμπει βουλόμενος ΑΤΤΟC μὲν ἐς Κέρκυραν ἵκειν, ἘΚΕΙΝΟΝ δὲ [ἐκέλευε] ἐς Κόρινθον ἀπικόμενον διάδοχον γίνεσθαι τῆς τυραννίδος. Simul intelliges cur quis ἐκέλευε addiderit et compositionem loci id emblemata respuere.

Herod. III. 56. ταύτην πρώτην στρατηγὴν ἐς τὴν Ἀσίην [Λακεδαιμόνιοι] Δωριέες ἐποίησαντο, perinde est ac si quis Ἀθηναῖοι Ἰωνες vellet dicere. Cf. V. 76.

Herod. III. 62. ὁ δὲ εἶπε· ὦ δέσποτα, οὐκ ἔστι [ταῦτα ἀληθέα] ὅπως κοτέ τοι Σμέρδις ἀδελφεὸς ὁ σὸς ἐπανεῖσθε. Arctissime coniuncta esse apparet οὐκ ἔστι ὅπως, neque ea divelli possunt, ut in Attica οὐκ ἔσθ' ὅπως. Neque οὐκ ἔστι ἀληθέα ὍΚΩC dici potest pro ὅτι vel ὥς.

Male expleverunt ellipsin Herod. III. 65. μὴ ἀνασσωσάμενοισι δὲ τὴν ἀρχὴν μηδὲ ἐπιχειρήσασι [ἀνασώζειν] τὰ ἐναντία τούτοις ἀρῶμαι ὑμῖν γενέσθαι. Cogitatione supplendum ἀνασώζεσθαι, namque hoc est recuperare quod amissum est, non ἀνασώζειν. Paulo ante delendum σθένει in verbis [σθένει] κατὰ τὸ καρτερόν.

Herod. III. 68. οὔτε Ἀπόσση δύναμαι ἐς λόγους ἐλθεῖν οὔτε ἄλλην οὐδεμίαν ἰδέσθαι τῶν συγκαταμεινέων γυναικῶν. Hoc quidem nullo pacto potuit fieri, sed una syllaba perit. Scrib. τῶν συγκατοΙΚημενέων γυναικῶν. Una omnes habitabant in regia, sed seorsim.

Herod. III. 109. αἱ μὲν νυν ἔχιδναι κατὰ πᾶσαν τὴν γῆν εἰσι, οἱ δὲ ὑπόπτεροι ἘΟΝΤΕC ἀθρόοι εἰσὶ ἐν τῇ Ἀραβίῃ καὶ οὐδαμῇ ἄλλῃ. Emenda ὍΦΙΕC, οἱ δὲ ὑπόπτεροι ὅφιες ἀθρόοι εἰσὶ κτέ.

Herod. III. 115. τοῦτο μὲν γὰρ [ὁ Ἡριδανὸς] αὐτὸ κατηγορεῖ τὸ οὔνομα ὥς ἔστι Ἑλληνικόν. Saltem commodiore loco ponere debuissent. Nunc fraus perpluit.

Herod. IV. 15. Μεταποντῖνοί Φασι — τὸν μὲν εἰπὼντα ταῦτα ἀφανισθῆναι, σφέας δὲ [Μεταποντῖνοι λέγουσι] ἐς Δελφοὺς πέμψαντας τὸν θεὸν ἐπειρωτᾶν κτέ. Solent scioli huiuscemodi fulcra supponere, non veteres.

Herod. IV. 35. οὕτω δὲ — τοὺς πλησιοχώρους ἐπισκήπτειν [κελεύοντας] προπέμπειν σφέα ἀπ' ἐωυτῶν ἐς ἄλλο ἔθνος, delete κελεύοντας emenda τοῖσι πλησιοχώροις ἐπισκήπτειν.

Herod. IV. 68. ἄλλοι μάντιες καὶ ΜΑΛΛΑ ἄλλοι. Imo vero ΠΑΛΙΝ, καὶ πάλιν ἄλλοι.

Herod. IV. 90. ὁ Τέαρος λέγεται — ἀνδράσι καὶ ἵπποις ψώρην ἀκέσθαι. Non semel hoc fecit, sed semper faciebat. Ergo rescribendum ἀκέσθαι.

Herod. IV. 132. ἦν μὴ ὄρνιθες γενόμενοι ἀνάπτησθε ἐς τὸν οὐρανόν, ὧ Πέρσαι, ἢ μύες [γενόμενοι] κατὰ τῆς γῆς καταδύητε ἢ βάθρακοι [γενόμενοι] ἐς τὰς λίμνας ἐσπηδήσητε οὐκ ἀπονοσήσετε ὀπίσω ὑπὸ τῶνδε τῶν τοξευμάτων [βαλλόμενοι]. Quam praeclarum locum homines nihili ineptis suis additamentis inquinaverunt!

Eosdem in opere videbis IV. 148. παραιτέεται ὁ Θήρας ὅπως μήτε Φόνος γένηΤΑΙ αὐτός τε [ὑπεδέδεκτο] σφεας ἐξάξειν ἐκ τῆς χώρας. Ipsa verborum compositio ὅπως μήτε — τε via ducit ad veram scripturam, quae haec est: ὅπως μήτε Φόνος γενηΨΕΤΑΙ αὐτός τε σφεας ἐξάξει ἐκ τῆς χώρας. Viden' interpolatorem ἐπ' αὐτοφώρῳ teneri?

Herod. IV. 196. οὔτε γὰρ αὐτοὺς τοῦ χρυσίου ἄπτεσθαι — οὔτ' ἐκείνους τῶν φορτίων [ἄπτεσθαι] κτέ. necessariam ellipsin male explentes vexant nobis aures.

Herod. V. 1. οἱ ἀπὸ Στρυμόνος Παίονες — ἐποίησαν [οἱ Παίονες] ταῦτα. nondum obliti sumus, de quibus haec dicantur.

Herod. V. 4. κατὰ δὲ τὸν Γινόμενον σφι καὶ ἀποΓινόμενον ποιεῦσι τοιάδε. Res ipsa clamat Γενόμενον et ἀποΓενόμενον verum esse.

τὸν φύντα θρηνεῖν εἰς ὅσ' ἔρχεται κακά,
τὸν δ' αὖ θανόντα καὶ πόνων πεπαυμένον
χαίροντας εὐφημοῦντας ἐκπέμπειν δόμων.

Quid diceret si Φυόμενον (γιγνόμενον) aut θνήσκοντα Euripides dixisset? Dindorfius tamen edidit τὸν ἀπογινόμενον — γῇ κρύπτουσι, id est «*morientem sepeliunt*» Melius Stein, sed superiora quoque emendata oportuit. Nisi forte in his libri sunt consulendi.

Herod. V. 12. — ἐς τὴν ἈσίΗΝ. [ἦν] Πίγρης καὶ Μαντύης ἄνδρες Παίονες [οἱ] ἐπεῖτε Δαρεῖος διέβη ἐς τὴν Ἀσίην — ἀπικνέονται ἐς Σάρδεις. Mendosum est ἦν pro ἦσαν positum. Vitio natum est ex ἈσίΗΝ quod praecedit: quo facto nescio quis οἱ de suo addidit.

Herod. V. 22. Ἕλληνας δὲ τούτους εἶναι — αὐτός τε οὕτω

τυγχάνω ἐπιστάμενος καὶ δὴ καὶ ἐν τοῖσι ὀπίσθε λόγοισι ἀποδέξω [ὥς εἰσι Ἕλληνες]. Est aliquid inter Herodoti lacteam ubertatem et inanem hanc loquacitatem, ut opinor.

Herod. V. 36. ὅπως ναυκρατέες (Cold. ναυκράτεις. Bekker ναυκρατέες.) τῆς θαλάσσης ἔσονται. Vehementer mihi forma ναυκρατῆς de mendo suspecta est. Novi αὐτοκράτωρ, θαλασσοκράτωρ, ναυκράτωρ et similia imperii nomina in -ωρ non in -ῆς exeuntia. Itaque legerim ναυκράτορες, ut VI. 9. μὴ οὐκ ἔόντες ναυκράτορες, et apud Thucydidem et alios.

Post pauca πολλὰς εἶχε ἐλπίδας, corrige πολλὰς ἔχειν ἐλπίδας neimpe ἔφη λέγων ὁ Ἑκαταῖος, nam Hecataei haec verba sunt, non Herodoti.

Herod. V. 57. ἐδέξαντο σφέων αὐτῶν εἶναι πολήτας ΠΟΛΛΩΝ τέων καὶ οὐκ ἀξιαπηγῆτων ἐπιτάξαντες ἔργεσθαι. Sententia contrarium postulat ὈΛΙΓΩΝ, ὀλίγων τέων καὶ οὐκ ἀξιαπηγῆτων.

Herod. V. 62. συγκειμένον σφι πωρίνου λίθου ποιεῖν τὸν νηόν. Graecum est in tali re συκείμενον.

Herod. V. 63. τὰ γὰρ τοῦ θεοῦ πρεσβύτερα ἐποιεῦντο ἢ τὰ τῶν ἄνδρων. Homerus sic loquitur: Herodoti est dicere τῶν ἄνδρων (ἀνθρώπων), ne mulieres exceptae et exclusae esse videantur.

Herod. V. 82. ἐδέοντο ὧν οἱ Ἐπιδαύριοι Ἀθηναίων ἐλαίην σφι δοῦναι ταμέσθαι, ἱστούσας δὲ ἐκείνας νομίζοντες εἶναι· λέγεται δὲ καὶ ὥς ἐλαῖαι ἦσαν ἄλλοθι γῆς οὐδαμοῦ κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον [ἢ ἐν Ἀθήνησι]. Antiquissimi libri ἢ ἐν ἀθήναις exhibent. Non est hercle vetus scriptor Ionicus, qui haec addidit, sed sciolus qui credebatur oleas illas in urbe nasci. Herodotus saltem ἐν τῇ Ἀττικῇ dixisset.

Herod. V. 83. Αἰγινῆται Ἐπιδαυρίων ἤκουον τὰ τε ἄλλα καὶ δίκας διαβαίνοντες ἐς Ἐπίδαυρον ἐδίδουσάν τε καὶ ἐλάμβανον παρ' ἀλλήλων [οἱ Αἰγινῆται], metuebat homuncio ne oblivisceremur.

Post pauca scribe: ἄλλα τε δὲ ἔόντες διάφοροι ἐδηλέοντο — καὶ δὴ καὶ τὰ ἀγάλματα ταῦτα [τῆς τε Δαμίας καὶ τῆς Αὐξισίης] ὑπαιρέονται.

Herod. V. 86. Ἀθηναίους μὲν δὲ ταῦτα ποιεῖν· σφέας δὲ [Αἰγινῆται λέγουσι] — ἐτοίμους Ἀργείους ποιήσασθαι. Obliviosi sunt scioli in sententia paullo longiore: itaque admonent unde accusativi pendeant. Vide ad IV. 15.

Herod. V. 91. τὸ γένος τὸ Ἀττικὸν — κατεχόμενον ὑπὸ τυραννίδος ἀσθενὲς καὶ πειθαρχέσθαι ἔτοιμον. Ridemus Datidis χαίρομαι, sed non minus ridicula serio audimus, quale est πειθαρχέσθαι pro πειθαρχεῖν. Non minus constanti Graecorum usu certum est πειθαρχῶ quam χαίρω. Suspicio scriptum olim fuisse πειθαρχεῖν, cui supra scriptum ἄρχεσθαι, deinde ex utroque conflatum esse monstrum verbi ΠΕΙΘΑΡΧΕΣΘΑΙ. Herodoto reddemus πειθαρχέειν ἔτοιμον.

Herod. V. 91. ἐπεῖτε δὲ ἐκεῖνα ποιήσαντες ἡμάρτομεν νῦν πειρησόμεθα σφεας ἅμα ὑμῖν ἀπικόμενοι τίσασθαι. Pro ἀπικόμενοι τίσασθαι est in quibusdam libris ἀκεόμενοι omisso τίσασθαι. Haec vera lectio est! πειρησόμεθα σφεα ἅμα ὑμῖν ἈΚΕΟΜΕΝΟΙ. Herodotus fere semper πειρᾶσθαι cum participio componit, quod quum sciolus forte non meminisset temere et confidenter τίσασθαι de suo addidit et ἈΚΕΟΜΕΝΟΙ non minus inconsiderate in ἀπικόμενοι refinxit. Reperit veram scripturam Eltz. apud Steinium, qui tamen vulgatae vitium fideliter servavit ne absurdo quidem ἀπικόμενοι, ul videtur, offensus. In optimo Codice Romano R liber V desideratur, sed Urbinas et Cantabrigiensis, eiusdem recensione testes, diserte ἀκεόμενοι sine τίσασθαι servant, et idem corrector Codicis B ex meliore libro in textum recepit.

Tales loci optime qualis sit librorum fides declarant et quanta licentia scioli et correctores olim grassarentur.

Quam recte dicatur πειρησόμεθα ἀκεόμενοι hi loci monstrabunt. Herod. II. 73. πειρᾶσθαι φορέοντα IV. 125. πειρήσονται ἐσβαλόντες. V. 93. πειρήσεσθε κατὰγοντες. VI. 5. ἐπειρᾶτο κατιών. VI. 9. πειράσθω ἀποσχίζων. VI. 50. ἐπειρᾶτο συλλαμβάνων. VII. 139. ἐπειρέοντο ἀντιεύμενοι. VII. 148. πειρήσονται παραλαμβάνοντες. VII. 172. πειρησόμεθα μηχανεόμενοι. IX. 26. ἐπειρῶντο κατιόντες. IX. 53. ἐπειρῶντο πείθοντες. Sic igitur nostro loco dictum est πειρησόμεθα σφεα ἅμα ὑμῖν ἀκεόμενοι.

Herod. V. 93. Λακεδαιμονίοισι ἐπεμαρτυροῦντο μὴ ποιεῖν μηδὲν νεώτερον. Vera lectio est ἐπεμαρτύPONTO, quam video olim a Reiskio repertam sed a Steinio spreto. Hoc est post repertas fruges glandibus vesci. Ἐπιμαρτυρεῖν est testimonium dare, testimonio suo confirmare, et ἐπιμαρτυρεῖσθαι (passivum) testimoniis confirmari, testium fide constare. Ἐπιμαρτύρεσθαι

contra est *obtestari*. Quid multa? ἐπιμαρτυρήσει ipse Herodotus V. 92 in fine: ἐπιμαρτυρόμεθα — μὴ κατισάναι τυραννίδας ἐς τὰς πόλεις.

Ad emendandas Herodoti Historias aut parum aut nihil conferre video aliorum scriptorum Herodotea laudantium testimonia ab Editoribus sedulo undique collecta. Non memini unum esse Herodoti locum, qui in Codicibus depravatus ex alio scriptore sit in integrum restitutus, et quem ipse reperi unicuique, in eo video Codicum scripturam deteriore ab Editoribus potiore haberi. Locus est apud Herodotum V. 87. αὐται δὲ αἱ νέες ἀρχὴ κακῶν ἐγένοντο Ἑλλησί τε καὶ βαρβάροισι. Audi nunc Plutarchum *de Malign. Herod.* p. 861. A. hunc ipsum locum exagitantem: ὥς Ἀθηναῖοι ναῦς ἐξέπεμψαν Ἴωσι τιμωροὺς ἀποσᾶσι βασιλέως ἈΡΧΕΚΑΚΟΤΟΣ ἐτόλμησε προσειπεῖν. En veram lectionem! αὐται δὲ αἱ νέες ἀρχὲ κακοὶ ἐγένοντο. Ad haec et olim et nunc omnibus statim in mentem veniunt Homerica Iliad. E. 63.

ὅς καὶ Ἀλεξάνδρῳ τεκτῆνατο νῆας εἴσας
ἀρχεκάκους, αἱ πᾶσι κακὸν Τρώεσσι γέγοντο.

Quis non videt Herodotum τὸν τοῦ Ὀμήρου ζηλωτὴν *de industria* vocabulo Homérico esse usum, ut in lectorum et auditorum animis tacita subnasceretur comparatio inter mala et calamitates, quas bellum Troianum, et quas bella Persica attulissent: quod quum uno solo verbo scite lepideque fecisset scribarum socordia venustatem omnem et leporem loci funditus sustulit.

Herod. V. 106. ἐπόμνυμι — μὴ μὲν πρότερον ἐκδύσασθαι τὸν κιθῶνα. Non meminisse Editores ἐκδύσασθαι pro ἐκδύναι esse barbarum! Et Dindorfium quidem festinantem id fugit: Steinius quamquam admonitus Herodotum suum βαρβαρίζειν patitur. Praeterca ἐπόμνυμι clamat *futurum* poni oportere: non audiunt.

Herod. VI. 14. οὐκ ἔχω ἀτρεκέως συγγράψαι οἵτινες τῶν Ἰώνων ἐγένοντο ἄνδρες κακοὶ [ἢ ἀγαθοί] ἐν τῇ ναυμαχίῃ ταύτῃ· ἀλλήλους γὰρ καταιτιῶνται. Pessumdedit omnia ineptissimum additamentum ἢ ἀγαθοί, quod et cum loci sententia pugnat et verborum compositioni aptari non potest: nam Graeca structura est οἵτινές τε ἄνδρες ἀγαθοὶ ἐγένοντο καὶ οἵτινες κακοί. Sciolus qui meminerat non omnes Iones officio defuisse de suo ἢ ἀγαθοί commentus est.

Herod. VI. 39. Μιλτιάδεα τὸν Κίμωνος — ἀποσέλλουσι τριήρεϊ οἱ Πεισιπρατίδαι, οἳ μιν καὶ ἐν Ἀθήνῃσι ἐποίουν εὖ ὥς οὐ συνειδότες δῆθεν τοῦ πατρὸς [Κίμωνος] αὐτοῦ τὸν θάνατον. Non opus est, meminimus; et dixisset saltem τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Κίμωνος. Nunc quidem Steinium habeo assentientem, qui, ut nunc video, Κίμωνος seclusit.

Post pauca in verbis Μιλτιάδης — εἶχε κατ' οἴκους τὸν ἀδελφεὸν Στησαγόρεα δηλαδὴ ἘΠΙΤΙΜΕΩΝ. Nihil est ἐπιτιμέων, et quia nihil aliud Miltiades abdens se domi simulare (δηλαδὴ) potuit quam se fratrem suum LUGERE, et unicum est Graecis verbum *lugendi*, sequitur emendandum esse τὸν ἀδελφεὸν — δηλαδὴ ΠΕΝΘΕΩΝ, et hoc quoque indicium esto quam male habiti sint libri Mss. quibus hodie utimur.

Herod. VI. 41. Μιλτιάδης γνώμην ἀπεδέξατο ἐν τοῖσι Ἴωσι πείθεσθαι [κελεύων] τοῖσι Σκύθησι. Verbum κελεύειν sciolis est in deliciis eoque passim abutuntur in fulciendis illis, quae fulcro minime indigebant.

Attigimus iam supra pag. 286 verba Herodoti VI. 52. τὴν δὲ οὐδὲ αὐτὴν Φάναι διαγινώσκειν, εἰδυῖαν ΜΕΝ καὶ τὸ κάρτα λέγειν ταῦτα, βουλομένην ΔΕ, εἰκὼς ἀμφότεροι γενοίατο βασιλέες. Nulla est in his oppositio, quam tamen res ipsa statim indicat: οἶδα μὲν λέγειν, οὐ τολμῶ δέ, αὐτὸ οἶδα μὲν λέγειν, οὐ βούλομαι δέ. Illa legitur apud Herodotum IX. 42. σιωπῶντων δὲ τῶν ἐπικλήτων, τῶν μὲν οὐκ εἰδόντων τοὺς χρησμούς, τῶν δὲ εἰδόντων μὲν ἐν ἀδείῃ δὲ οὐ ποιευμένων τὸ λέγειν, haec nostro loco: εἰδυῖαν μὲν καὶ τὸ κάρτα λέγειν ταῦτα, ΟΤ βουλομένην δέ.

Herod. VI. 52. ἀμφότερα τὰ παιδία ἤΓΗΣασθαι βασιλέας, τιμᾶν δὲ μᾶλλον τὸν γεραίτερον, imo vero CΤΗΣασθαι, ut V. 42. οἱ Λακεδαιμόνιοι — ἐς ἡσάντο βασιλέα τὸν πρεσβύτατον, et alibi passim.

Herod. VI. 56. ἐν τῇσι ἐξοδίῃσι. Labentis et decrepitae Graecitatis est ἐξοδεύω et ἐξοδεία (non ἐξοδία). Repone ἐν τῇσι ἐξοδοῖσι, id est ἐν ταῖς στρατείαις.

Herod. VI. 69. ἐκ δὲ ὀνοφορβῶν αὐτῷ τε Λευτυχίδῃ καὶ τοῖσι ταῦτα λέγουσι τίκτοιεν αἱ γυναῖκες [παῖδας]. Metuit Graeculus ne τίκτοιεν solum non intelligeremus. Herodotus tamen saepius solum ponit, ut V. 39. VI. 139. IX. 93. Ipsa sedes fraudem patefacit, quemadmodum VI. 75. Λακεδαιμόνιοι Κλεομένεα —

Herod. VII. 23. σῖτος — ἀληλεσμένος, veteres ἀληλεμένος dicebant, ut ἐληλαμένος.

Herod. VII. 40. στρατὸς παντοίων ἐθνέων ἀναμίξ [οὐ διακεκριμένοι], irrepsit ex margine.

Herod. VII. 64 [ἀξίνας] σαγάρεις εἶχον, quas Herodotus σαγάρεις vocal, eas post Herodotum ἀξίνας appellabant.

Herod. VII. 101. ἐθέλω μέντοι καὶ τὸ ἀπὸ σεῦ [ὁκοῖόν τι λέγεις περὶ τούτων] πυθέσθαι, explicuit nescio quis quid esset τὸ ἀπὸ σεῦ.

Herod. VII. 142. ἡ γὰρ ἀκρόπολις τὸ πάλαι [τῶν Ἀθηνέων] ῥηχῶ ἐπέφρακτο. Vitiose abundat et alieno loco positum est.

Herod. VII. 143. ἐβουλεύσαντο κατασκόπους πέμπειν ἐς τὴν Ἀσίην — ἐς Ἄργος τε ἀγγέλους — καὶ ἐς Σικελίας ἄλλους [πέμπειν] παρὰ Γέλωνα. Fulcrum inutile et molestum.

Herod. VII. 145. συλλεγομένων δὲ ἐς τὸ αὐτὸ τῶν περὶ τὴν Ἑλλάδα [Ἑλλήνων τῶν] τὰ ἀμείνω φρονούντων, expunge ineptum emblemata. Cf. VII. 172. πρόβουλοι τῆς Ἑλλάδος ἀραιορημένοι ἀπὸ (leg. ὑπὸ) τῶν πολίων τῶν τὰ ἀμείνω φρονεουσῶν περὶ τὴν Ἑλλάδα.

Herod. VII. 157. ἐπάγων πάντα τὸν ἡοῖον στρατὸν [ἐκ τῆς Ἀσίης], Herodotus idem iam melius dixerat, quemadmodum VII. 158 in verbis ἐπειδὴ περιελήλυθε ὁ πόλεμος [καὶ ἀπῖκται] ἐς ὑμέας.

Herod. VII. 236. οὐδὲν τὸ παρεὸν τραῦμα ἀνιεύνται. Sententia postulat sarcient, reparabunt. Itaque Reiske ἀκέσονται coniecit, Graecum est ἀκέονται. Futuri est eadem forma quae praesentis temporis, ut in καλέεσθαι, τελέεσθαι, γαμέεσθαι.

Herod. VIII. 8. ἐν νόῳ εἶχε καὶ πρότερον αὐτομολήσειν ἐς τοὺς Ἕλληνας, ἀλλ' οὐ γὰρ οἱ παρέσχε ὥς τότε. Excidit una litterula. Scrib. παρέσχε ἕως τότε. Nunc demum oblata occasio est.

Herod. VIII. 25. πάντες δὲ ἠπιστάτο τοὺς κειμένους εἶναι [πάντας] Λακεδαιμονίους καὶ Θεσπιέας. Scribe πάντας pro πάντες et seq. πάντας expunge.

Herod. VIII. 53. ὥς δὲ εἶδον αὐτοὺς ἀναβεβηκότας — [ἐπὶ τὴν ἀκρόπολιν], male abundat et vitiose dictum est.

Herod. VIII. 65. ὀρθὴν — ἄγουσι — τῇ Μητρὶ καὶ τῇ Κούρῃ, imo vero τῇ ΔΗμητρὶ.

Herod. VIII. 73. δοκέουσι μοῦνοι εἶναι Ἴωνες, ἐκδεδωρίευνται δὲ ὑπὸ τε Ἀργείων [ἀρχόμενοι] καὶ τοῦ χρόνου. Verborum compositio cogit ὑπὸ τοῦ χρόνου ἀρχόμενοι coniungere, quod absur-

dum est. Ostendi et pluribus posthac ostendam quam facile in tali re participia spuria supponantur.

Herod. VIII. 86. τῶν Ἑλλήνων σὺν κόσμῳ ναυμαχεόντων [κατὰ τάξιν], eodem sensu veteres dicebant σὺν κόσμῳ, caeteri κατὰ τάξιν.

Ecce iterum ἐκέλευε vitio natum Herod. VIII. 101. τὸ ἐντεῦθεν δὲ περὶ τῆς ἐκείνου ποιέεσθαι ἤδη τὸν ἀγῶνα [ἐκέλευε], omisso emblemate omnia bene habent: etiam nunc perincommoda sedes fraudem arguit.

Herod. VIII. 109. ἀκήκοα — ἄνδρας ἐς ἀναγκαίην ἀπειληθέντας [νενικημένους] ἀναμάχεσθαι τε καὶ ἀναλαμβάνειν τὴν προτέρην κακότητα. Quod νενικημένους significat multo melius inest in ἌΝΑΜΑΧΕΣΘΑΙ ei in τὴν προτέρην κακότητα.

Herod. VIII. 111. οὐδέποτε γὰρ τῆς ἐωυτῶν ἀδυναμίας τὴν Ἀθηναίων δύναμιν εἶναι κρείσσω. Sententia est: namque nunquam FORE, ul cet. Itaque inserendum οὐδέποτε γὰρ ἌΝ κτέ.

Herod. VIII. 138. ἐντεῦθεν δὲ ὀρμεόμενοι [ὥς ταύτην ἔσχον] κατεστρέφοντο καὶ τὴν ἄλλην Μακεδονίην. Sentisne quam haec vitiose abundant? quasi vero quis posset ὀρμαῖσθαι ἐκ χώρου ὃν οὐκ ἔχει.

Herod. VIII. 140. ἦν ἡμέας ὑπερβάλησθε [καὶ νικήσητε]. Nihil aliud est ὑπερβάλλεσθαι quam νικᾶν, et multo acrius verbum est.

Herod. VIII. 143. ἀπάγγελλε Μαρδονίῳ [ὥς Ἀθηναῖοι λέγουσι] — μήκοτε ὁμολογήσειν ἩΜΕΑΣ Ξέρξῃ. Haecine pro genuinis et Herodoteis haberi!

Herod. IX. 2. οἱ Θηβαῖοι κατελάμβανον τὸν Μαρδόνιον λέγοντες ὥς οὐκ εἴη χῶρος ἐπιτηδεώτερος ἐνστρατοπεδεύεσθαι ἐκείνου. Thebani Mardonium in Atticam properantem his verbis in Boeotia retinebant. Haec vera lectio est. In libris sic legitur: κατελάμβανον τὸν Μαρδόνιον [καὶ συνεβούλευον αὐτῷ] λέγοντες.

Herod. IX. 33. Λακεδαιμόνιοι (τὸν Τισαμενδὸν) ἐποιήσαντο λεωσφέτερον. Monstrum verbi est λεωσφέτερον et a Graecitate prorsus alienum. Sententia postulat ἐποιήσαντο πολιήτην σφέτερον, ut paucis interpositis iterum dixit ἦν μιν πολιήτην σφέτερον ποιήσονται.

Herod. IX. 55. ταύτῃ τῇ ψήφῳ ψηφίζεσθαι ἔφη μὴ Φεύγειν τοὺς ξείνους [ξείνους λέγων τοὺς βαρβάρους], perperam haec repetita sunt ex IX. 11. In sqq. τὰ ἐντεταλμένα λέγειν [ὁ Πausανίης] ἐκέλευε nomen Pausaniae est interpolatum.

Herod. IX. 60. νῦν ὧν δέδοκται τὸ ἐντεῦθεν τὸ ποιητέον ἡμῖν, imo vero δέδεκται, id est φανερόν ἐστι, dehinc quid sit nobis agendum PALAM EST.

Herod. IX. 65. ἐμπρήσαντας [τὸ ἱρὸν] τὸ ἐν Ἐλευσῖνι ἀνάκτορον, ineptum emblemata.

Herod. IX. 71. ἠρίσευσε δὲ τῶν βαρβάρων πεζὸς μὲν ὁ Περσέων, ἵππος δὲ ἡ Σακέων, ἀνὴρ δὲ [λέγεται] Μαρδόνιος, elegantem verborum structuram emblemata corripit.

Herod. IX. 71. βουλόμενον φανερώς ἀποθανεῖν ἐκ τῆς παρεούσης οἱ ΑΙΤΙΗC, emenda ἈΤΙΜΙΗC, ἐκ τῆς παρεούσης οἱ ἀτιμίας, quod solum participio παρεούσης convenit.

Herod. IX. 78. Λάμπων ὁ Πυθέω ΑἰγινήτεΩΝ τὰ πρῶτα, tribus literulis repetitis scrib. Αἰγινήτέων ἘΩΝ τὰ πρῶτα, ut VI. 100. ἐὼν τῶν Ἐρετρίεων τὰ πρῶτα.

Post pauca legitur: σὺ δὲ καὶ [τὰ λοιπὰ] τὰ ἐπὶ τούτοις ποιήσον. Idem est in tali re τὰ λοιπὰ et τὰ ἐπὶ τούτοις, sed hoc veteres utebantur, sequiores illo.

Herod. IX. 81. Πausanίη δὲ πάντα δέκα ἐξαιρέθη [τε καὶ ἐδόθη]. Fugiebat homunciones hoc in illo contineri, ut in τὴν δεκάτην τοῖς θεοῖς ἐξαιρεῖν, ubi quid diceret si quis καὶ δίδοναι addere vellet. Itaque optime Codex R ea verba omittit.

Herod. IX. 89. ὁ δὲ Ἀρτάβαξος γνοῦς ὅτι — αὐτὸς τε κινδυνεύσει ἀπολέσθαι καὶ ὁ μετ' αὐτοῦ στρατός, ἐπιθήσεσθαι γάρ οἱ πάντα τινὰ [οἶετο] πυνθανόμενον τὰ γεγονότα κτέ. Certa dicendi consuetudo in tali re οἶετο expungi iubet, nam quod quis apud animum suum cogitasse dicitur indirectae orationis habet formam. Scioli ellipses etiam necessarias sedulo explere solent, ut magistelli pueris.

Herod. IX. 91. ὦ ξεῖνε Σάμιε, τί τοι τὸ οὖνομα; ὁ δὲ εἶπε «Ἥγησίφρατος.» ὁ δὲ — Δέχομαι τὸν οἰωνόν [τὸν Ἥγησίφρατον], ὦ ξεῖνε Σάμιε. Indicata fraus facile patet. Accipio omen, dicebant, nihil amplius.

Herod. IX. 102. συνεπισπόμενοι συνεσέπιπτον ἐς τὸ τεῖχος, male repetita est praepositio ex verbo sq. Scrib. ἐπισπόμενοι συνεσέπιπτον.

Contra IX. 103 pro τῶν δὲ Σαμίων οἱ στρατευόμενοι sententia requirit οἱ CΤστρατευόμενοι.

Duos tantum his locos addam ex libro secundo. Editur II. 1. τῆς προαποθανούσης Κῦρος αὐτός τε μέγα πένθος ἐποιήσατο καὶ τοῖσι ἄλλοισι προεῖπε πᾶσι τῶν ἤρχε [πένθος ποιέεσθαι]. In hac compositionis forma ellipsis est non tantum elegans sed omnium perpetuo usu celebrata, vide quae nuper ad Xenophonis *Anabasin* adscripsi VII, 1. 21. In capite 2 vide an haec concoquere possis: Ψαμμίνιτος δὲ ὥς οὐκ ἐδύνατο πυνθανόμενος πόρον οὐδένα ΤΟΤΤΟΤ ἀνευρεῖν [οἱ γενοῖατο πρῶτοι ἀνθρώπων] ἐπιτεχνᾶται ΤΟΙΟΝΔΕ. Pronomen τούτου veluti digito monstrat id quod praecedit ἠθέλησε εἰδέναι οἵτινες γενοῖατο πρῶτοι, quamobrem nullo pacto τούτου quid sit repeti potest in iis quae continuo sequuntur. Praeterea in his omnibus auris quoque iudicio longo usu veterum compositionis subactae aliquid est tribuendum. Qui habet aures offendetur, sat scio, in his: αὐτός τε μέγα πένθος ἐποιήσατο καὶ τοῖσι ἄλλοισι προεῖπε πᾶσι τῶν ἤρχε ΠΕΝΘΟΣ ΠΟΙΕΕΣΘΑΙ. Qui non habet, etiam in hac musica et his numeris meminerit veteris proverbii:

ἕρδοι τις ἦν ἕκαστος εἰδείη τέχνην.

quam quisque norit artem, in hac se exerceat.

Iam Herodoto de manibus deposito ad Thucydidem transeamus. Mirabile dictu est et multis non fit credibile Thucydidem potissimum insulsis hominum nihili annotatiunculis totum esse coopertum, Thucydidem, inquam, cuius succinctam et constrictam βραχυλογίαν πολύνουν putes et additamenta eiusmodi respuere maxime et attente legentibus continuo patefacere. Neque tamen id usu venire video. Est fortasse in causa illa *reverentia antiquitatis*, quam nonnulli Criticis deesse criminantur, quum plane sit contra. Recentia ac novicia sunt ista παρεμβλήματα omnia, et in quibus est Antiquitatis probe cognitae et penitus perspectae vera et sincera reverentia, illi potissimum eas ineptias et sciolorum sordes praeclarissimo cuique Antiquorum stolide affictas nullo modo ferre possunt.

Quamquam satis scio quam sint plerique praesertim in Thucydide emaculando pertinaces et obstinati ne quid expungatur ex iis quae Codices MSS. omnibus modis corrupti et interpolati omnes consensu exhibent, tamen non despondeo animum, τὰ ληθὲς γὰρ ἰσχυρὸν τρέφω, et quidquid verum est, ut de sole

apud Livium dicitur, *deficere et laborare potest, extinguere et deleri non potest*. Praeterea non mihi gloriola ex his studiis quaeritur, sed animus inquires pascitur opere.

Apud Thucydidem III. 40 ubi Cleon ita dicit: *ὁ γὰρ μὴ ξὺν ἀνάγκῃ τι παθὼν χαλεπώτερος διαφυγὼν τοῦ ἀπὸ τῆς ἴσης ἐχθροῦ*, in Codice Vossiano annotavit nescio quis in margine: *ὡς νῦν οἱ Ἀθηναῖοι*. Nemo haec facile in textum recepturus est, credo; sed fac irrepsisse, nonne futuros fuisse putas qui tuerentur ac salva vellent? Indicabo certe duos Thucydidis locos, ubi simillima huic annotatiuncula et in textum se insinuavit et neminem umquam offendit. Audi: I. 34. *Δίκαιον, ὧς Ἀθηναῖοι, τοὺς μήτε εὐεργεσίας μεγάλης μήτε ξυμμαχίας προοφειλομένης ἤκοντας παρὰ τοὺς πέλας ἐπικουρίας [ὥσπερ ἡμεῖς νῦν] δεησομένους ἀναδιδάξαι πρῶτον μάλιστα μὲν ὡς καὶ ξύμφορα δέονται, εἰ δὲ μή, ὅτι γε οὐκ ἐπιζήμια*. et IV. 92. *εἰώθασιν οἱ ἰσχύος που θράσει τοῖς πέλας [ὥσπερ Ἀθηναῖοι νῦν] ἐπιόντες τὸν μὲν ἡσυχάζοντα — ἀδεέστερον ἐπιστρατεύειν, τὸν δὲ ἔξω ὄρων προαπαντῶντα — ἥσσον ἐτοίμως κατέχειν*. Si quis forte non sentit talibus in generali sententia nihil esse loci, nam pro se quemque statim ad quos haec spectent ex ipsis qui verba faciant optime intelligere, quamobrem ista frigide adiecta sententiae vim debilitent et frangant, at is saltem hoc animadvertat quam importuno loco sint interposita, media inter *ἐπικουρίας δεησομένους* et *οἱ τοῖς πέλας ἐπιόντες*, quae arctissimo vinculo copulata neque mente neque verbis divelli possunt. Si quis nihil horum sentit fruatur quod amet, dummodo dissidentes aequo animo ferat. Enumerabo nunc paucis et veluti digito monstrabo locos aliquot Thucydidis aegros et male habitos *τοῖς ἐπαῖουσι τούτου πέρι*.

Thucyd. I. 3. *οἱ Ἕλληνες — οὐδὲν πρὸ τῶν Τρωϊκῶν — ἄθροοι ἐπραξαν ἀλλὰ καὶ ταύτην τὴν στρατείαν θαλάσση ἤδη πλείω χρόμενοι ξυνῆλθον*. Pro *ξυνῆλθον* Thucydides scripserat *ξυνεξῆλθον*. Eodem sensu Graeci dicebant *στρατεύεσθαι στρατείαν* et *ἐξιέναι ἐξοδὸν* et *ποιεῖσθαι στρατείαν* et *ἐξοδὸν ποιεῖσθαι*, et *ἐξιέναι στρατείαν*. Pauca exempla vide: Thucyd. I. 15. *ἐκδήμους στρατείας — οὐκ ἐξῆσαν*. Demosth. *κατὰ Νεαίρας* pag. 1353. *οὐκ ἐξελθὼν ἐκείνην τὴν στρατείαν*. Aeschines *de F. L.* §. 168. *πρώτην ἐξελ-*

θὼν στρατεῖαν, et post pauca: καὶ τὰς ἄλλας — ἐξόδους ἐξῆλθον, et iterum: καὶ τὰς ἐς Εὐβοίαν στρατείας ἐστρατευσάμην. Itaque pro συστρατεύεσθαι στρατεῖαν dicitur ἐξοδὸν ξυνεξιέναι. Quemadmodum igitur Aeschines dixit de F. L. §. 169. τοὺς συστρατευμένους μοι τὰς ὑπὲρ τῆς πόλεως στρατείας, sic Thucydides dederat ταύτην τὴν στρατεῖαν ξυνεξῆλθον, nam quemadmodum ἰέναι στρατεῖαν dici non potest pro ἐξιέναι, sic neque ξυνιέναι pro ξυνεξιέναι, et qui in bello arma consociant ξυνεξέρχονται, non ξυνέρχονται.

Thucyd. I. 6. διαζώματα ἔχοντες [περὶ τὰ αἰδοῖα], perinde est ac si quis diceret διάδημα ἔχων περὶ τὴν κεφαλὴν, αὐτὸν περὶ τὴν ὀσφύν, αὐτὸν ὑποδήματα περὶ τοὺς πόδας. Recte statim uno verbo διεζωμένοι, ἢ περιεζῶσθαι, διαδεδέσθαι, ὑποδεδέσθαι.

Thucyd. I. 10. τῆς τε ξυμπάσης ἡγοῦνται καὶ τῶν ἔξω [ξυμμάχων] πολλῶν. Lacedaemonii τῶν μὲν ξυμμάχων ἡγοῦντο πάντων, opinor, sed hoc dixit Thucydides: τῆς τε Πελοποννήσου ξυμπάσης ἡγοῦνται καὶ πολλῶν τῶν ἔξω [τῆς Πελοποννήσου].

Thucyd. I. 13. τῆς Ἑλλάδος τῶν χρημάτων τὴν κτῆσιν ἔτι μᾶλλον [ἢ πρότερον] ποιουμένης. Sine vitio legitur I. 8. οἱ παρὰ θάλασσαν ἄνθρωποι μᾶλλον ἢ δὴ τὴν κτῆσιν τῶν χρημάτων ποιούμενοι, et μᾶλλον passim sic ponitur I. 7. περιουσίας μᾶλλον ἔχοντες χρημάτων, et ἀπὸ θαλάσσης μᾶλλον ὤκισθησαν, et I. 5. ἤρξαντο μᾶλλον περαιουῖσθαι ναυσὶν ἐπ' ἀλλήλους, et I. 13. τῆς θαλάσσης μᾶλλον ἀντείχοντο, et οἱ Ἕλληνες μᾶλλον ἐπλώϊζον, et passim.

Thucyd. I. 18. ὀλίγον μὲν χρόνον ξυνέμεινεν ἡ ὁμαιχμία, ἔπειτα δὲ διενεχθέντες [οἱ Λακεδαιμόνιοι καὶ οἱ Ἀθηναῖοι] ἐπολέμησαν μετὰ τῶν ξυμμάχων πρὸς ἀλλήλους. Quae praecedunt omnia de Lacedaemoniis et Atheniensibus dicuntur et perinsulsum hoc emblemata est.

Thucyd. I. 18. δυνάμει γὰρ ταῦτα μέγιστα Διεφάνη, unice verum est μέγιστα Διεφάνη Thucydideo more. Διαφαίνεσθαι pro φαίνεσθαι dici non potest.

Thucyd. I. 20. scrib. καὶ ἦν ἐπιχώρια σφίσι καὶ ὁμοῖως. pro ὁμοῖως.

Thucyd. I. 20. leg. Ἰππίας μὲν ἦρχε πρεσβύτατος ὢν τῶν Πεισιφράτου υἱέων, pro πρεσβύτατος ὢν ἦρχε.

Thucyd. I. 70. πεφυκέναι ἐπὶ τῷ μήτε αὐτοὺς ἔχειν ἡσυχίαν μήτε τοὺς ἄλλους [ἀνθρώπους] ἔαν. Solent ΑΛΛΟΤC et ΑΝΟΤC inter se permutari aut διττογραφεῖσθαι.

Post pauca scrib. τοιαύτης ἀνθεστηκυίας πόλεως pro ἀντικαθεστηκυίας.

Thucyd. I. 72. ἔδοξεν αὐτοῖς παριτητέα εἶναι τῶν μὲν ἐγκλημάτων πέρι μηδὲν ἀπολογησομένους [ὧν αἱ πόλεις ἐνεκάλουν], δηλῶσαι δὲ περὶ τοῦ παντός — καὶ ἅμα τὴν σφετέραν πόλιν [ἐβούλοντο] σημῆναι ὅση εἴη δύναμιν. Poluitne ineptius quidquam ineptiore loco inseri quam ἐβούλοντο? Pendere et δηλῶσαι et σημῆναι a verbo ἔδοξε non animadvertent scilicet. Post pauca: νομίζοντες μᾶλλον ἂν αὐτοὺς ἐκ τῶν λόγων πρὸς τὸ ἡσυχάζειν τραπέσθαι [ἢ πρὸς τὸ πολεμεῖν], oppositionem absurdam finxit sciolus de suo. Compara I. 87. βουλόμενος αὐτοὺς — ἐς τὸ πολεμεῖν μᾶλλον ὀρμῆσαι, quid diceret si quis addidisset ἢ πρὸς τὸ ἡσυχάζειν? Absurdum esse, sat scio, diceret. Atqui prorsus idem mendum in illo loco est.

Post pauca scrib. εἰ μή τι κωλύει, pro εἴ τι μή.

Ditlographia est I. 75. προθυμίας ἕνεκα τῆς τότε καὶ γνώμης [ξυνέσεως], quorum alterutro utendum.

Thucyd. I. 75. ὑμῶν τε ἡμῖν οὐκέτι ὁμοίως φίλων [ἀλλ' ὑπόπτων καὶ διαφόρων] ὄντων. Verborum compositio fraudem patefacit. Dirimi non possunt verba οὐκέτι ὁμοίως φίλων ὄντων, quod qui dicit omnia dicit quae ad rem faciunt.

Thucyd. I. 77. ἐλασσούμενοι ἐν ταῖς ξυμβολαῖαις πρὸς τοὺς ξυμμάχους δίκαις. Historici manus servata est apud Hesychium *Ξυμβολιμαίας δίκας Ἀττικοὶ τὰς κατὰ σύμβολα*, unde *ξυμβολιμαῖαις* emendandum. Eadem forma dicitur *ὑποβολιμαῖος* et sim. et affine est quod Attici dicebant *συνθηματιαῖος*. Aristophanes *Thesmoph.* 458.

ἀλλ' εἰς ἀγορὰν ἄπειμι· δεῖ γὰρ ἀνδράσιν
πλέξαι σεφάνους συνθηματιαίους εἴκοσιν.

Thucyd. I. 78. ἐσιόντες ἐς τοὺς πολέμους τῶν ἔργων πρότερον ἔχονται Ἄ χρῆν ὕστερον δρᾶν. imo vero ὁ χρῆν. Frequens mendum.

Thucyd. I. 81. scrib. ἦν τὴν γῆν αὐτῶν τεμῶμεν, pro τάμωμεν, quod Ionicum est.

Thucyd. I. 86. ἀλλὰ ξὺν τοῖς θεοῖς ἐπίωμεν πρὸς τοὺς ἀδικοῦντας. Impetum facere in aliquem est ἰέναι ἐπὶ τινά, ἐπιέναι,

ἔφοδος, credo, non πρὸς τινά. Quin igitur emendamus ἘΠΙ τοὺς ἀδικοῦντας.

Thucyd. I. 82. εἰ γὰρ ἀπαράσκευοι τοῖς τῶν ξυμμάχων ἐγκλήμασιν ἐπείχθοντες τεμοῦμεν αὐτήν. Requiritur ἐπαρθέντες. Proprium est ἐπαίρειν et ἐπαίρεσθαι in iis qui impellunt aut impelluntur ad aliquid temere et inconsiderate agendum. Festinandi notio (ἐπειχθῆναι) cum verbis τοῖς τῶν ξυμμάχων ἐγκλήμασι componi aptarique minime potest. Post pauca cap. 83. rectissime dicitur: καὶ μὴ τοῖς τῶν ξυμμάχων λόγοις πρότερον ἐπαίρωμεθα. et cap. 84. οὐκ ἐπαίρωμεθα ἡδονῇ, et alibi passim.

Thucyd. I. 87. ὅτῳ μὲν — δοκοῦσι λελύσθαι αἱ σπονδαί — ὅτῳ δὲ μὴ [δοκοῦσιν] κτέ. est enim ὅτῳ δὲ μὴ (λελύσθαι δοκοῦσιν).

Thucyd. I. 87. ἡ δὲ διαγνώμη αὕτη τῆς ἐκκλησίας [τοῦ τὰς σπονδὰς λελύσθαι] ἐγένετο ἐν τῷ τετάρτῳ ἔτει καὶ δεκάτῳ τῶν τριακοντουτίδων σπονδῶν. Et supervacanea prorsus haec verba sunt post αὕτη et male reliquis aptata.

Thucyd. I. 90. καὶ ὑπειπὼν τᾶλλα ὅτι αὐτὸς τὰ κεῖ πράξει, non sunt haec apte divisa. Legerim καὶ ὑπειπὼν ἌΜΑ. In fine cap. scrib. καὶ θαυμάζειν ΠΩC οὕτω πάρεισιν, pro ὥς.

Thucyd. I. 91. κελεύει αὐτοὺς — πέμψαι σφῶν αὐτῶν ἄνδρας οἵτινες [χρησοὶ καὶ] πισῶς ἀπαγγελοῦσι σκεψάμενοι. Quae est haec orationis scabrities? et quis unquam in tali re dixisset πέμπειν ἄνδρας χρησοὺς, quasi esset periculum ne improbi viri mitterentur. Deleto additamento omnia habent optime.

Thucyd. I. 95. τοὺς ξυμμάχους — παρ' Ἀθηναίους μετατάξασθαι πλὴν τῶν ἀπὸ Πελοποννήσου [στρατιωτῶν]. Non potuit homuncio, quisquis est, ellipsin peius quam sic explere, quasi vero οἱ στρατηγοὶ καὶ οἱ ἐν τέλει non idem fecissent.

Quod continuo sequitur τῶν μὲν ἰδίᾳ πρὸς τινὰ ἀδικημάτων εὐθύνη, quia plures fuisse necesse est, qui de Pausaniae iniuriis quererentur scrib. πρὸς τινΑC.

Thucyd. I. 96. Ἑλληνοταμίαι τότε πρῶτον Ἀθηναίοις κατέστη [ἀρχή], οἳ ἐδέχοντο τὸν φόρον. Restitue κατέστηCAN et ἈΡΧΗ si servare vis pone in margine, unde irrepsit. Cf. IV. 53.

Thucyd. I. 98. πρῶτον μὲν Ἡϊόνα τὴν ἐπὶ Στρυμόνι — ἡνδραπόδισαν, — ἔπειτα Σκυῖρον [ἡνδραπόδισαν], expunge verbum supervacaneum et auri permolestum.

Thucyd. I. 100. οἷς πολέμιον ἦν τὸ χωρίον [αἱ ἐννέα ὁδοί] κτι-

ζόμενον, quasi non paullo ante legeretur πέμψαντες μυρίους οικήτορας — ὡς οἰκιοῦντες τὰς τότε καλουμένας Ἑννέα ὁδοὺς. Mutuit sciolus ne quis oblitus esset.

Thucyd. I. 105. ἐνόμισαν ἑκάτεροι οὐκ ἔλασσαν Ἔχειν ἐν τῷ ἔργῳ, imo vero *Χχεῖν*, qui tralaticius error est.

Neque est rarum emblemata quod sequitur ἀνθίσασαν τροπαῖον καὶ αὐτοὶ [ὡς νικήσαντες].

Thucyd. I. 107. ἄνδρες τῶν Ἀθηναίων ἐπῆγον αὐτοὺς κρύφα, recte Valckenaerius in annotationibus Mss. ἐνῆγον reposuit, quod est in ea re usitatum.

Thucyd. I. 110. τὰ τῶν Ἑλλήνων πράγματα ἐφθάρη ἐξ ἑτη πολεμήσαντα. Credebam Athenienses ipsos gessisse in Aegypto bellum. Scriptum erat πολεμησάν, id est πολεμησάντων.

Thucyd. I. 114. καὶ τὴν μὲν ἄλλην ὁμολογία κατεσήσαντο. Quis nescit eo sensu constanter παρῆσαντο ab omnibus dici, et passive παρασηῖναι? Cf. I. 29. I. 98.

Thucyd. I. 115. ἀποδόντες Νίσαιαν καὶ Πηγὰς καὶ Τροιζῆνα καὶ ἈΧΑΙΑΝ. Ostendi ad Hyperidis λόγον ἐπιτάφιον cur pro Ἀχαΐαν Thucydidem ἈΛΙΑC id est Ἀλιαῖς scripsisse arbitrer. Qui ΚΩΦΟΝ in Κολοφωνίων converterunt, iidem ἈΛΙΑC in Ἀχαΐαν.

Thucyd. I. 120. ἡμῶν δὲ ὅσοι μὲν Ἀθηναίοις ἤδη Ἐνηλλάγησαν, scrib. ξυνηλλάγησαν, quod in συνηλλ. et ἐνηλλ. depravatum est. Sensus est ὅσοις μὲν ἤδη συνάλλαγμα τι πρὸς τοὺς Ἀθηναίους ἐγένετο, quibus aliquid cum Atheniensibus fuit negotii.

Ibid. sub finem cap. scrib. πολλὰ γὰρ κακῶς γνωσθέντα ἀβουλοτέρων τῶν ἐναντίων τυχόντα κατωρθώθη pro τυχόντων. Scriptum erat τυχόν. In sqq. καὶ ἔτι πλέω [ᾶ] καλῶς δοκοῦντα βουλευθῆναι εἰς τοῦναντίον περιέστη, ut Graeca compositio fiat expunge ᾶ.

Quemadmodum ex scribendi compendio I. 110. πολεμήσαντα natum est pro πολεμησάντων et h. l. τυχόντων pro τυχόντα, eodem modo locus in Xenophontis Anabasi I. 4. 12. corruptus circumfertur. In libris est: οὐκ ἔφασαν ἵεναι ἐὰν μὴ τις αὐτοῖς χρήματα διδῷ ὅσαπερ καὶ τοῖς πρότερον μετὰ Κύρου ἀναβᾶσι καὶ ταῦτα οὐκ ἐπὶ μάχην ἰόντων ἀλλὰ καλοῦντος τοῦ πατρὸς Κύρον. Scriptum erat ἰόν, id est καὶ ταῦτα οὐκ ἐπὶ μάχην ἰόντος ἀλλὰ καλοῦντος τοῦ πατρὸς, expuncto molestissimo nomine

Κῦρον, quod perinconmoda sede collocatum aurem male vexat.

Thucyd. I. 121. ὁ δ' ἐκεῖνοι ἐπισήμη προὔχουσι καθαιρετῶΝ ἡμῖν ἐστὶ μελέτη. optime L. Dindorf καθαιρετῶΝ vidit verum esse: obliuioni id exercitatione posse dicit, non oportere.

Thucyd. I. 126. καθεζομένους τινὰς ἐπὶ τῶν σεμνῶν θεῶν [ἐν τοῖς βωμοῖς] ἐν τῇ παρόδῳ διεχρήσαντο: aliena manus infersit ἐν τοῖς βωμοῖς, Athenienses dicebant καθέζεσθαι, καθῆσθαι ἐπὶ τῶν σεμνῶν θεῶν. Aristophanes *Equit.* 1311.

καθῆσθαι μοι δοκεῖ

ἐς τὸ Θησεῖον πλεύσας ἢ ἔπὶ τῶν σεμνῶν θεῶν.

Thucyd. I. 127. scrib. νομίζοντες — ῥᾶον ἂΝ σφίσι προχωρεῖν τὰ ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων. Vulgo ἂν contra loci sententiam omis- sum est.

Thucyd. I. 128. Πυσανίας — ἀποπέμπει καὶ γνώμην ποιῶ- μαι, multis ostendi alio loco ἀποπέμπω verum esse.

Thucyd. I. 129. in Xerxis epistola τῶν ἀνδρῶν οὓς μοι πέραν θαλάσσης [ἐκ Βυζαντίου] ἔσωσας. Si ἐκ Βυζαντίου addidisset πέραν θαλάσσης scribere non potuisset. Rex Persarum τὸ Βυζάν- τιον ne nomine quidem noverat.

Thucyd. I. 132. τοῦ μέντοι Πausaniου ἀδίκημα καὶ ΤΟΤΤ' ἐδόκει εἶναι, tum demum ea verba intelligi poterunt quum pro τοῦτ' ἐδόκει reposueris καὶ ΤΟΤ' ἐδόκει, καὶ τότε ἐδόκει, in- quit, καὶ πολλῷ μᾶλλον ὕστερον ἔδοξεν.

Thucyd. I. 134. scrib. γνῶναι ἐφ' ὃ ἐχώρει, pro ἐφ' ᾧ.

Thucyd. I. 136. γενναῖον δὲ εἶναι [τοὺς ὁμοίους] ἀπὸ τοῦ Ἰσου τιμωρεῖσθαι, quod sciolus addendum putavit in ἀπὸ τοῦ Ἰσου iam inesse non intellexit.

Ibid. εἰ ἐκδοίη αὐτόν — σωτηρίας ἂν [τῆς ψυχῆς] ἀποτερῆσαι bis idem dicitur.

Thucyd. I. 137. γράψας — τὴν τῶν γεφυρῶν [ἣν ψευδῶς προσ- ποιήσατο, quam perverse dictum!] τότε δι' αὐτόν οὐ διάλυσιν.

Thucyd. I. 138. certa de causa ter est inserenda praepo- sitio: Μαγνησίαν μὲν ἔC ἄρτον, — Λάμψακον δ' ἔC οἶνον — Μυοῦντα δ' ἔC ὄψον. Et res notissima est et genus loquendi. Satis est inspicere Plutarchum in *Themist.* cap. 29. et Athe- naeum pag. 29. F.

Thucyd. I. 140. οὔτε αὐτοὶ δίκας πω ἤτησαν οὔτε ἡμῶν δίδόν- των δέχονται, βούλονται δὲ πολέμῳ μᾶλλον [ἢ λόγοις] τὰ ἐγκλή-

ματα διαλύεσθαι. Idem vitium supra I. 13. I. 54. et I. 72 sustulimus, et tollemus III. 64. VI. 19. 31.

Thucyd. I. 140. ὑμῶν δὲ μηδεὶς νομίση περὶ βραχέος ἂν πολεμεῖν, εἰ τὸ (add. κατὰ) Μεγαρέων ψήφισμα μὴ καθέλοιμεν, ὅπερ μάλιστα προὔχονται. Haec ipsius Thucydidis sunt: deinde adhaesit scholion: [εἰ καθαιρεθείη μὴ ἂν γίνεσθαι τὸν πόλεμον.]

Thucyd. I. 141. οἱ τοιοῦτοι οὔτε ναῦς πληροῦνΤΕC οὔτε πεζὰς στρατείας πολλάκις ἐκπέμπειν δύνανται, clamat huius loci compositio reponendum esse πληροῦν pro πληροῦντες, ΟΤΤΕ — πληροῦν — ΟΤΤΕ — ἐκπέμπειν δύνανται.

Thucyd. I. 143. καὶ ἄλλα οὐκ ἀπὸ τοῦ ἴσου [μεγάλα] ἔχειν, non possunt haec una poni; οὐκ ἀπὸ τοῦ ἴσου significat ἀλλὰ πλείω καὶ μείζω.

Thucyd. I. 144. τὰς δὲ πόλεις ὅτι αὐτονόμους ἀφήσομεν (εἰ καὶ αὐτονόμους ἔχοντες ἐσπείσαμεθα) [καὶ expunge] ὅταν κἀκεῖνοι ταῖς αὐτῶν ἀποδῶσι πόλεσι μὴ σφίσιν [τοῖς Λακεδαιμονίοις] ἐπιτηδείως αὐτονομεῖσθαι κτέ. Athenienses Spartanis non duas condiciones ferunt, sed εἰ καὶ — ἐσπείσαμεθα est προδιόρθωσις posita διὰ μέσου. Itaque ΚΑΙ stare non potest. Quam insulsum est τοῖς Λακεδαιμονίοις addere, ubi praecedat κἀκεῖνοι. De eadem re ubi loquitur I. 19. κατ' ὀλιγαρχίαν δὲ σφίσιν [αὐτοῖς] μόνον ἐπιτηδείως ὅπως πολιτεύσουσιν, spurium est αὐτοῖς, ut et praecedens locus ostendit et I. 76. iterum de re eadem: τὰς πόλεις ἐπὶ τὸ ὑμῖν (non ὑμῖν αὐτοῖς) ὠφέλιμον κατασησάμενοι.

Thucyd. I. 144. ἐπεμίγνυντο δὲ ὅμως ἐν αὐταῖς [καὶ] παρ' ἀλλήλους [ἐφοίτων] ἀκηρύκτως μὲν ἀνυπόπτως δ' οὐ. Estne haec inutilis annotatiuncula, nisi forte quis nescit quid sit ἐπιμίσγειν aut ἐπιμίγνυσθαι παρ' ἀλλήλους? Pro ἀκηρύκτως haud scio an non melior scriptura sit ἀκηρυκτί, ut II. 1. et alibi passim, ut ἀμισθί, ἀκονιτί, ἀμογητί, ἀναιμωτί, ἀνιδρωτί, et plurima alia.

Thucyd. II. 2. τέσσαρα — καὶ δέκα ἔτη Ἐνέμειναν αἱ τριακοντούτεις σπονδαί, imo vero ξυνέμειναν, ut I. 18. ὀλίγον χρόνον ξυνέμεινεν ἡ ὁμαιχμία, et passim in re simili. Ἐμμένειν contradicuntur qui datam fidem, iusiurandum, pactum, foedus aut sim. servant.

Thucyd. II. 5. scrib. ἐνόμισαν ἐπιθέμενοι ῥαδίως κρατήσΕΙΝ, pro κρατῆσαι.

Thucyd. II. 5. πορευόμενοι ἐν ὑετῷ καὶ τὸν ποταμὸν μό-

λις διαβάντες ὕπερΟΝ παρεγένοντο, scrib. ὕπερΟΙ, sero.

Thucyd. II. 7. scrib. Λακεδαιμόνιοι — ναῦς ἐπετετάχεσαν ποιεῖσθαι, pro Λακεδαιμονίοις — ἐπετάχθησαν.

Thucyd. II. 11. ἄνδρες Πελοποννήσιοι καὶ [οἱ] ξύμμαχοι, ΚΑΙ οἱ πατέρες ἡμῶν κτέ. Vides ex quo errore οἱ natum sit.

Thucyd. II. 12 scrib. Μελήσιππον — τὸν ΛΑκρίτου pro Διακρίτου, quod non est Graecum nonien.

Thucyd. II. 13. ἔτι δὲ τῶν Πελοποννησίων ξυλλεγομένων τε ἐς τὸν Ἴσθμὸν καὶ ἐν ὁδῷ ὄντων [πρὶν ἐσβαλεῖν ἐς τὴν Ἀττικὴν]. Foedum et absurdum emblemata! Nemo potest simul in via esse et illuc quo contendit pervenisse. Participia sunt imperfecti temporis pro ἐν ᾧ ἔΤΙ ξυνελέγοντό τε καὶ ἐν ὁδῷ ἦσαν. Vel solum ἔΤΙ δέ fraudem arguit.

Post pauca Valckenaerius in Annot. Mss. induci iubet verba ὥσπερ καὶ τὰ ἄγῃ ἐλαύνειν προεῖπον ἔνεκα ἐκείνου. Interpolata sunt ex I. 126. 127. Thucydides ipse τὸ ἄγος dixisset, non τὰ ἄγῃ.

Thucyd. II. 15. ἡ Ἀττικὴ ἐς Θησέα αἰὲ κατὰ πόλεις ᾤκειτο πρυτανεῖά τε ἔχουσΑ καὶ ἄρχοντας. Admonitus senties ἐχούσΑC requiri, quemadmodum post pauca scribit, καταλύσας τῶν ἄλλων πόλεων τὰ τε βουλευτήρια καὶ τὰς ἀρχάς.

Thucyd. II. 15. τὰ γὰρ ἱερὰ ἐν αὐτῇ [τῇ ἀκροπόλει del.], et paucis interpositis τὸ (τοῦ add.) ἐν Λίμναις Διονύσου, ᾧ τὰ ἀρχαιότερα Διονύσια [τῇ δωδεκάτῃ] ποιεῖται ἐν μηνὶ Ἀνθεστηριῶνι. Manifesta interpolatio est: debuerat saltem dicere τῇ δωδεκάτῃ τοῦ Ἀνθεστηριῶνος μηνός, aut τῇ δωδεκάτῃ post ponere. Scin' unde interpolatum sit? Nempe ex Demosthene κατὰ Νεαίρας pag. 1371, de eodem festo scribentis: ἅπαξ γὰρ τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐκάστου ἀνοίγεται τῇ δωδεκάτῃ τοῦ Ἀνθεστηριῶνος μηνός. Thucydides, qui minutias non curat, satis habuit ponere ἐν μηνὶ Ἀνθεστηριῶνι.

Quod continuo sequitur ὥσπερ καὶ οἱ ἀπ' Ἀθηναίων Ἴωνες, corrige ἀπ' Ἀθηναίων. Herodoto dicuntur: οἱ ἀπὸ τοῦ πρυτανηίου τοῦ Ἀθηναίων ὀρμηθέντες. I. 146.

Thucyd. II. 25. καὶ περιέπλεον τὸν Ἰχθὺν καλούμενον [τὴν ἄκραν]. Repone in margine.

Thucyd. II. 34. ταφὰς ἐποιήσαντο τῶν ἐν τῷδε τῷ πολέμῳ πρῶτον ἀποθανόντων. Ain' vero? πρῶτον, quasi vero iterum mori potuissent. Scrib. πρῶτον.

Thucyd. II. 36. τὰ δὲ πλείω αὐτῆς ἡμεῖς ΟΙΔΕ [οἱ νῦν ἔτι ὄντες] — ἐπηυξήσαμεν, ei haec Periclem ipsam dixisse credunt!

Post pauca: βάρβαρον ἢ Ἑλληνα [πόλεμον] ἐπιόντα προθύμως ἡμυνάμεθα, similiterque II. 41. τῷ [πολεμῷ] ἐπιόντι, ei III. 56. τὸν ἐπιόντα [πολέμιον] ὅσιον εἶναι ἀμύνεσθαι, omnia haec insilicia sunt. Opponuntur inter se ἐπιέναι (ιέναι ἐπὶ τινι, εἰάν τις ἐπ' αὐτοῦς ἴη) ei ἀμύνεσθαι. Primum emblemata corruptum est, nam magistellus πολέμιον scripserat, non πόλεμον.

Thucyd. II. 39. οὔτε γὰρ Λακεδαιμόνιοι καθ' ἐκαστους, μετὰ πάντων δ' ἐς τὴν γῆν ἡμῶν στρατεύουσιν, sententia iubente corrige καθ' ἐκαστούς, id est μόνοι.

Thucyd. II. 41. scrib. τὸν αὐτὸν ἄνδρα παρ' ἡμῖν pro παρ' ἡμῶν.

Thucyd. II. 44. οὐκ ὀλοφύρομαι μᾶλλον ἢ παραμυθήσομαι, necesse est ὀλοφυροῦμαι reponere, quia μᾶλλον ἢ eadem tempora coniungit, ut in illo:

μωμήσεται τις μᾶλλον ἢ μιμήσεται.

Thucyd. II. 49. καὶ ὁπότε ἐς τὴν καρδίαν σφίξαι ἀνέτρεφέ τε αὐτὴν καὶ ἀποκαθάρσεις χολῆς παῖσαι ὅσαι ὑπὸ ἰατρῶν ὠνομασμέναι εἰσὶν ἐπῆσαν. Apud Galenum V. p. 275 Kuhn. hinc afferitur: σφίξειεν ἀνέτρεπέ τε αὐτὴν — ὑπὸ τῶν ἰατρῶν εἰσὶν ὠνομασμέναι, quae potior scriptura est.

In sqq. scioli animadverterunt verba

Φλυκταίναις μικραῖς καὶ ἔλασσιν ἐξηνηθηδός.

hexametri numeros habere et adscribunt σίχος ἡρωϊκός. Perinde bellus est atque apud Tacitum:

Urbem Romam a principio reges habuerunt.

In eodem cap. circa finem vitiose editur: οἱ πολλοὶ — ἀσθενεῖα ἀπεφθείροντο. Emenda ἀσθενεῖα ἐφθείροντο. Ἀποφθεῖρειν dicere pro διαφθεῖρειν Tragicorum est. Ἀποφθεῖρεσθαι in Attica semper et ubique significat ἀπέρρειν, ut in Nubibus 789.

οὐκ εἰς κόρακας ἀποφθερεῖ,

ἐπιλησμότατον καὶ σκαιότατον γερόντιον;

Thucydides autem promiscue utitur verbis φθεῖρεσθαι et διαφθεῖρεσθαι. Vitium natum est ex ἀσθενεῖαι ἐφθείροντο.

Thucyd. II. 52. σῶμά τε αὐτὰρκές δὲ οὐδὲν Διεφάνη πρὸς αὐτό. Optime Valckenaerius in annot. Ms. οὐδὲν ΔΗ ἐφάνη, ut in libro I. 18. diximus veram scripturam esse: δυνάμει γὰρ ταῦτα.

μέγιστα ΔΗ ἐφάνη, pro ΔΙεφάνη. Est enim Thucydidei moris, ubi quid significanter dicit et ἐμφατικῶς, suum ΔΗ apponere, μέγιστα δὴ, πλείστα δὴ, μάλιστα δὴ, πολὺ δὴ, et similia plura. Itaque quemadmodum dixerat II. 64 μόνον ΔΗ τῶν πάντων, sic h. l. οὐδὲν ΔΗ ἐφάνη. In uno cap. 64. quater sic ΔΗ appositum videbis: μόνον δὴ et μεγίστην δὴ et πλείστων δὴ et ὑπῆρξε δὴ. Praeterea ΔΙΑφαίνεσθαι pro φαίνεσθαι substitui non potest, et quod tandem verbum magis est μυριόλεκτον quam φαίνεσθαι in Attica oratione?

Thucyd. II. 54. ἀνεῖλε κατὰ κράτος πολεμοῦσι νίκην ἔσεσθαι καὶ αὐτὸς [ἔφη] ξυλλήψεσθαι, non intelligebant magistelli ἔφη in ἀνεῖλεν inesse.

Thucyd. II. 56. πρὶν εἰς τὴν παραλίαν [γῆν] ἐλθεῖν. Recte praecedat cap. 55. εἰς τὴν παράλον γῆν: recte sequitur cap. 56. ἐν τῇ παραλίᾳ.

Thucyd. II. 60. προσόντος δὲ καὶ τοῦδε χρήμασι δὲ νικωμένῳ τὰ ξύμπαντα τούτου ἐνὸς ἂν πωλοῖτο (alii ἀπολοῖτο). Nondum roenitet emendasse χρήμασι δὲ νικώμενῳ — τούτου ἐνὸς ἂν ἀπόδοιτο. Videmus gliscentem labem: προσόντος peperit νικωμένου et sic ἀπόδοιτο, ut aliqua esset sententia, in passivum πωλοῖτο Musis icalis mulatum.

Thucyd. II. 61. χρεὼν καὶ συμφοραῖς ταῖς μεγίσταις ἐθέλειν ὑφίστασθαι, ne sit soloeca oratio συμφορὰς τὰς μεγίστας repone.

Thucyd. II. 63. — κινδύνου ὧν ἐν τῇ ἀρχῇ ἀπήχθῃσθε, emendandum est ἀπήχθῃσθε, nam quia inveterata haec odia sunt et animis fixa, propterea perfecto ἀπηχθῆσθαι opus est, non aoristo ἀπεχθέσθαι. Rectissime legitur in eadem re I. 75. τοῖς πολλοῖς ἀπηχθῆμένοι, et I. 76. διὰ παντὸς ἀπήχθῃσθε. Recentiores Graeculi et poetastri in huius verbi formis multa peccant: Graeci constanter his solis formis utuntur: in praesenti ἀπεχθάνομαι, in aoristo ἀπηχθόμεν, deinde ἀπεχθήσομαι et ἀπήχθημαι.

Thucyd. II. 64. νῦν τε μὴ ἐν ὑμῖν ΚΩλυθῇ, unice verum est ΚΑΤΑλυθῇ, quod olim repertum in ordinem receptum dudum oportuit.

Thucyd. II. 71. ὑμεῖς δὲ πόλιν μὲν καὶ οἰκίαν ἡμῖν παράδοτε [τοῖς Λακεδαιμονίοις]. Interstrepit sciolus. Ἡμεῖς οἱ Λακεδαιμόνιοι, ubi res ita fert, optime dicitur; sed nihil est hic tantae acrimoniae loci et dirimi haec non possunt.

Thucyd. II. 74. οἱ Πλαταιῆς ἐβουλεύσαντο — ἀνέχεσθαι καὶ γῆν τεμνομένην εἰ δεῖ ὁρῶντας καὶ ἄλλο πάσχοντας ὃ τι ἂν συμβαίῃ. Estne haec soloeca oratio et Thucydide indigna an non est? Recte habet ἀνέχονται ὁρῶντες τὴν γῆν τεμνομένην. Suspende haec ex verbo ἐβουλεύσαντο et exhibet: ἐβουλεύσαντο ἀνέχεσθαι τὴν γῆν τεμνομένην ὁρῶντες, nonne? Emendemus igitur ὁρῶντες ei πάσχοντες.

Post pauca inducenda haec verba sunt [ὅτι ἀδύνατα σφίσι ποιεῖν ἐστὶν ἃ Λακεδαιμόνιοι προκαλοῦνται] quae male repelita sunt ex cap. 72. ὅτι ἀδύνατα σφίσιν εἶη ποιεῖν ἃ προκαλεῖται, ubi tam necessaria sunt quam sunt h. l. superflua.

Thucyd. II. 75. ἐλπίζοντες ταχίστην αἵρεσιν ἔσεσθαι, interpone articulum ταχίστην τὴν αἵρεσιν.

Ibid. μήτε πυρφόροις οἴσοις βάλλεσθαι ἐν ἀσφαλείᾳ τε εἶναι. Tralaticium ac frequens vitium hinc eximendum. Veteres ac probati scriptores non dicebant ἐν ἀσφαλείᾳ sed ἐν ἀσφαλεῖ, ut Latine in tuto. Sequiores ἐν ἀσφαλείᾳ solebant dicere et veterem scripturam ex sua συνηθείᾳ contaminare. Dicebant Attici ἐν ἀσφαλεῖ, ἐν τῷ ἀσφαλεῖ (Thucyd. I. 137), ut ἐν τῷ θαρσαλέῳ (Thucyd. II. 51), et ἐν ἀσφαλεσέρῳ, ἐν ἀσφαλεσάτῳ. Apud poëtas semper ἐν ἀσφαλεῖ legitur, passim in Tragicis, et apud Antiphanem Athenaei pag. 103. E.

τοῦτ' ἐν ἀσφαλεῖ νόμιζε τῶν ὑπαρχόντων μόνον, et saepius videbis, ut apud Dionysium Halic., meliores testes ἐν ἀσφαλεῖ exhibere, ubi in aliis ἐν ἀσφαλείᾳ erat scriptum. Pauculos igitur antiquiorum locos ubi ἐν ἀσφαλείᾳ legitur ad hanc lucem emaculandos esse censeo.

Thucyd. II. 76. βρόχους περιβάλλοντες — καὶ δοκοὺς μεγάλας ἀρτήσαντες, srib. περιβαλόντες, et in fine cap. 80. ῥαδίως ἂν σφίσι τᾶλλα προσχωρήσῃ pro προσχωρήσειν, et cap. 84 τοῖς κόντοις διωθοῦντο pro διωθοῦντο.

Thucyd. II. 84. τότε δὴ [κατὰ τὸν καιρὸν τοῦτον] σημαίνει, ut vidimus I. 58. τότε δὴ [κατὰ τὸν καιρὸν τοῦτον] ἀφίστανται. Quis talia serio tuebitur?

Thucyd. II. 85. οὐκ ἀντιτιθέντες τὴν Ἀθηναίων ἐκ πολλοῦ ἐμπειρίαν τῆς σφετέρας δι' ὀλίγου μελέτης. Nescio quibus argutiis hanc structuram *ferrì posse* nonnulli ostendant: exploratum mihi est τῇ σφετέρᾳ — μελέτῃ unice verum esse.

Thucyd. II. 85. ἐς Κρήτην πρῶτον ἀφικέσθαι. Νικίας γὰρ [Κρής] Γορτύνιος κτλ. Interpolatum est Κρής: etiam si non praecederet ἐς Κρήτην satis erat Γορτύνιος. Praeterea veteres non dicebant Κρής Γορτύνιος, sed Κρής ἐκ Γόρτυνος, ut Ἀρκάδες ἐκ Φενεοῦ, et sim.

Thucyd. I. 86. [ἐν τούτῳ] ἐν ᾧ — περὶ Κρήτην κατείχοντο. Quis umquam Graecorum sic locutus est?

Recurrit tralaticia interpolatio II. 93. ἔφησαν δὲ καὶ — τροπαῖον [ὡς νενικηκότες]. Quo tempore ista addebantur, obliti erant dudum Graeci quid esset τροπαῖον ἰσάναι.

Thucyd. II. 97. ἀπὸ Ἀβδήρων πόλεως ἐς τὸν Εὐξείνιον πόντον [τὸν] μέχρι Ἰσρου ποταμοῦ. Expunxit τὸν Valckenaer. in annot. Ms. Optime.

Thucyd. II. 102. μὴ εἶναι λύσιν τῶν δειμάτων πρὶν ἂν εὐρῶν ἐν ταύτῃ τῇ χώρᾳ κατοικήσῃται, ἥτις ὅτε ἔκτεινε τὴν μητέρα μήπω ὑπὸ ἡλίου ἐωρᾶτο [μηδὲ γῇ ἦν]. Quod Thucydides ornate et splendide enunciaverat, Scholiasta verbis tralaticiiis repetiit, quae nunc Thucydideis addita dicti gravitatem omnem minuunt et corrumpunt.

Thucyd. III. 2. scrib. τοξότας τε καὶ σῖτον καὶ ἃ μεταΠΕΠΕΜ- μένοι ἦσαν, pro μεταπεμπόμενοι ἦσαν, quod et cum loci sententia pugnat neque pro μετεπέμποντο dici potest.

Thucyd. III. 6. ναύσταθμον δὲ μᾶλλον ἦν αὐτοῖς πλοίων καὶ ἀγορᾶς ἢ Μαλέα, corrig. καὶ ἀγορᾶ.

Thucyd. III. 7. ταῖς ναυσὶ ΚΑΤΑ τὸν Ἀχελῷον ἐπλευσεν, imo vero adverso flumine ἌΝΑ τὸν Ἀχελῷον, ut I. 104. ἌΝΑπλεύσαντες ἐς τὸν Νεῖλον, et alibi.

Thucyd. III. 10. ἡμεῖς δὲ αὐτόνομοι ΔΗ ὄντες καὶ ἐλεύθεροι [τῷ ὀνόματι] ξυνεσρατεύσαμεν, interpretatus est aliquis quid esset ΔΗ.

Thucyd. III. 11. ἅμα μὲν γὰρ μαρτυρίῳ ἐχρῶντο μὴ ἂν τοὺς ἰσοψήφους Ἄκοντας, εἰ μὴ τι ἡδίκουν οἷς ἐπῆσαν, ξυσρατεύειν, clamat sententia pro Ἄκοντας reponendum esse contrarium Ἐκόντας. Athenienses ita dicebant: οὐκ ἂν οἱ Λέσβιοι ἰσόψηφοί γε ὄντες ξυνεσράτευον ἡμῖν Ἐκόντες εἰ μὴ δικαίως τοῖς συμμάχοις ἐπεσρατεύομεν.

Thucyd. III. 12. τίς οὖν αὕτη ἡ Φιλία ἐγίγνετο ἢ ἐλευθερία [πισή]; Quae est haec aut amicitia aut libertas? id est non est

haec cel. in tali re adiectivo *πισή* locus non est. Ad *φιλία* in margine *πισή* annotatum ad *ἐλευθερία* aberravit.

In fine cap. scrib. εἰ γὰρ δυνατοὶ ἡμεν ἐκ τοῦ ἴσου καὶ ἀντεπι-
βουλεῦσαι καὶ ἀντιμελλῆσαι, τί ἔδει ἡμᾶς [ἐκ τοῦ ὁμοίου] 'Τπ'
ἐκείνοις εἶναι; pro ἐπ' ἐκείνοις. ὑπ' ἐκείνοις εἶναι est. ὑπηκόους εἶναι,
ὑποχειρίους, κατεστράφθαι, δουλεύειν ἐκείνοις. I. 32. μέγας δὲ κίνδυ-
νος εἰ ἐσόμεθα ὑπ' αὐτοῖς. II. 72. καὶ εἰς νῦν ὑπ' Ἀθηναίοις. et
saepius. Itaque ἐκ τοῦ ὁμοίου expungendum.

Thucyd. III. 13. τοιαύτας ἔχοντες προφάσεις [καὶ αἰτίας], ὧς
Λακεδαιμόνιοι καὶ ξύμμαχοι, ἀπέστημεν. Memineris quid sit ἀ-
τικισί loquentibus αἰτίας ἔχειν, et causas rationesque ab illis
προφάσεις appellari, ut τίνα πρόφασιν ἔχων; sit διὰ τίνα αἰτίαν;
et agnosces fraudem.

Thucyd. III. 13. — βουλομένους μὲν καὶ πάλαι [ὅτε ἔτι ἐν τῇ
εἰρήνῃ ἐπέμψαμεν ὡς ὑμᾶς περὶ ἀποστάσεως] ὑμῶν δὲ οὐ προσδεξα-
μένων κωλυθέντας. Orationis infantia statim Graeculum inter-
polatorum arguit: ἔτι ἐν τῇ εἰρήνῃ et πέμπειν περὶ ἀποστάσεως.
Dixisset saltem περὶ ξυμμαχίας καὶ βοηθείας. Deletis autem
his videbis plane idem dici et haec omnia in Thucydidis verbis
perspicue contineri.

Post pauca scrib. οὐκ εἶπες αὐτοὺς περιουσίαν νεῶν ἔχειν, ha-
bituros, pro ἔχειν. Tum pro οὐ γὰρ ἐν τῇ Ἀττικῇ ἔσται
ὁ πόλεμος requiritur ἔστιν ut in re praesentissima. Non in
Attica dimicatur, inquit, pugnando cum Atheniensibus, sed in
sociis ad defectionem pertrahendis et vectigalibus tributisque
subducendis, quibus pollet Attica.

In fine cap. τὴν τε αἰτίαν ἀποφεύξεσθε ἣν εἵχετε, ex futuro
ἀποφεύξεσθε apparet praesens ἔχετε requiri, ἣν νῦν ἔχετε.

Thucyd. III. 17. [παραπλήσια δὲ καὶ ἔτι πλείους ἀρχομένου
τοῦ πολέμου], est annotatiuncula magistri Thucydidi obloquen-
tis, qui Periclem meminerat dixisse II. 13. esse Atheniensibus
τριήρεις τὰς πλωῖμους τριακοσίας. Sed non cogitavit homo quid
esset πλεῖσαι δὲ νῆες ἅμα αὐτοῖς ἐνεργοὶ ἐγένοντο, et belli
initio trecentae erant in navalibus neque ornatae et sine pug-
natoribus: nempe αἱ ἐνεργοὶ nunquam plures fuerant atque hae
aerarium exhauriebant. Disertissime hoc dicit Thucydides in
fine capitis 17. νῆες τοσαῦται δὲ πλεῖσαι ἑπληρώθησαν.
Ad hanc lucem difficile est vulgatam scripturam sine risu relegere.

Thucyd. III. 18. Φρούρια δ' ἔσιν ἢ ἐπὶ τῶν καρτερῶν ἐγκατω-
κοδόμηται, leg. ἐγκατωκοδόμητο. Scriptum fuerat de more
ἐγκατωικοδόμη.

Thucyd. III. 21. διεῖχον δὲ οἱ περίβολοι ἐκκαίδεκα πόδας μά-
λιστα ἀπ' ἀλλήλων· τὸ οὖν μεταξὺ τοῦτο [οἱ ἐκκαίδεκα πόδες] κτέ.
Nihil opus est: meminimus.

Non multo melius est quod sequitur: πύργοι ἦσαν μεγάλοι
καὶ ἰσοπλατεῖς τῷ τείχει διήκοντες ἔς τε τὸ ἔσω μέτωπον αὐτοῦ
[καὶ οἱ αὐτοί] καὶ ἔς τὸ ἔξω.

Thucyd. III. 22. ἐς τοῦμπάλιν ἢ οἱ ἄνδρες ὑπερέβαινον, scrib.
ἢ ἢ οἱ ἄνδρες.

Thucyd. III. 24. scrib. νομίζοντες ἦκισ' ἌΝ σφᾶς — ὑποτο-
πῆσαι, pro ἦκιστα σφᾶς. Erat in libris ΗΚΙCΤΑ.

Thucyd. III. 26. δύο καὶ τεσσαράκοντα ναῦς ἀπέστειλαν ἔχοντα
Ἀλκίδα, ὃς ἦν αὐτοῖς ναύαρχος [προσάξαντες], molestum προσά-
ξαντες interpolatum est ex cap. 16.

Thucyd. III. 30. animose dixit Teutiaplus: ἐμοὶ δοκεῖ πλεῖν
ἐπὶ Μυτιλήνην πρὶν ἐκπύσους γενέσθαι. Sciolus post πλεῖν de
suo infersit ἡμᾶς, quod in tali re Athenienses non addebant.
Aristophanes Vesp. 270.

ἀλλά μοι δοκεῖ πάντας ἐνθάδ', ὦνδρες,
ἄδοντας αὐτὸν ἐκκαλεῖν.

et in *Equit.* 1311.

καθῆσθαι μοι δοκεῖ | ἐς τὸ Θησεῖον πλεούσας.

Thucyd. III. 31. οὐδενὶ γὰρ ἀκουσίῳC ἀφῖχθαι, emenda ἀκου-
σίῳI, quod dictum est ut IV. 28. ἀσμένοις δ' ὅμως ἐγίγνετο
τοῖς σώφροσι τῶν ἀνθρώπων, et similia multa.

Thucyd. III. 33. ὥς γῆ ἐκούσιος οὐ σχήσων ἄλλη ἢ Πελοπον-
νήσῳ, leg. ἀλλ' ἢ Πελοποννήσῳ, ut III. 71. μηδετέρους δέχεσθαι
ἀλλ' ἢ μιᾷ νηϊ, et aliis locis.

Thucyd. III. 36. ἐνδηλον ἦν βουλόμενον τὸ πλεόν τῶν πολιτῶν
αὐθίς τινὰς σφίσιν ἀποδοῦναι βουλεύσασθαι, scrib. αὐθίς τινὰ
Cφίσιν. In tali re τις ponitur, non τινές, etiam si de pluri-
bus cogitandum, ut III. 2. εἰ μὴ τις προκαταλήψεται, et V. 14.
εἰ μὴ τις αὐτοῖς τὴν Κυνοσουρίαν γῆν ἀποδώσει, et sic alibi passim.

Thucyd. III. 37. πολλάκις μὲν ἤδη ἔγωγε καὶ ἄλλοτε ἔγνων
δημοκρατίαν ὅτι ἀδύνατον ἔστιν ἐτέρων ἄρχειν, emend. ὅτι ἀδύ-
νατον ἔστιν, est enim Attica structura pro ὅτι ἡ δημοκρατία

ἐτέρων ἄρχειν ἀδύνατός ἐστι vel οὐ δυνατή, ubi ἀδύνατον poni non potest.

Thucyd. III. 38. scrib. σοφισῶν θεαταῖς εἰκότες pro ἐοικότες. Εἰκέναι velerum Atticorum est et εἰκώς, ut προσεικέναι et προσεικώς, et futurum εἴξω, quibus scribae suam συνήθειαν substituunt.

Thucyd. III. 39. αἷς ἂν — ἀπροσδόκητος εὐπραξία ἔλθῃ, — κακοπραγίαν ῥᾶον ἀπωθοῦνται. Valckenaerius in annot. Ms. εὐπραγία reponebat, quia sic Thucydides constanter scribit, ut et κακοπραγία. Photius ex Aelio Dionysio: Εὐπραξίαν οἱ παλαιοὶ κωμικοὶ διὰ τοῦ Ξ, Θουκυδίδης δὲ διὰ τοῦ Γ. Thucydidis inanum servavit incertus Grammaticus *de furtis scriptorum* compilatus a Clemente Alex. Strom. VI. p. 740 Pott. καὶ δ Θουκυδίδης ἐν ταῖς ἱστορίαις· Εἰώθασι δὲ οἱ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων, οἷς ἂν μάλιστα καὶ δι' ἐλαχίστου ἀπροσδόκητος εὐπραγία ἔλθῃ, εἰς ὕβριν τρέπεσθαι, qui in caeteris errans εὐπραγία certe intactum servavit. Eadem opera corrige I. 33. τίς εὐπραξία σπανιωτέρα;

Post pauca unice verum est μηδὲν διαφερόντως τῶν ἄλλων — τετιμῆσθαι pro διαφέροντας, tum scrib. πέφυκε γὰρ — ἄνθρωπος pro ἄνθρωπος, et κολασθέντων pro κολασθήτωσαν.

In fine cap. ὃν χρόνον τοῖς νῦν καθεστηκόσι δεῖ ἐχθροῖς ἀνθίστασθαι τοῖς οἰκείοις συμμάχοις πολεμήσομεν, ipsa rei natura requirit Ἔδει pro δεῖ, oportebat, sed fieri non potest, ut in illo:

οὐ μ' ἐχρήν σορὸν πρίσθαι τοῦτ' ὀφλὼν ἀπέρχομαι.

Thucyd. III. 40. ἐγὼ μὲν οὖν καὶ τότε [πρῶτον] καὶ νῦν διαμάχομαι μὴ μεταγνῶναι ὑμᾶς τὰ προδεδογμένα. Vitiose abundat πρῶτον. Dici potest καὶ τὸ πρῶτον καὶ νῦν, sed animose dicebant, ut apud Demosthenem est *de Corona* p. 236, 2: ὑπὲρ οὗ καὶ τότε καὶ νῦν καὶ ἀεὶ ὁμολογῶ πολεμεῖν τούτοις.

Thucyd. III. 40 scrib. πρὸς τὸ παρυτίκα pro τὸ παρὸν αὐτίκα, ei παράδειγμα σαφὲς καταστήσατε ὡς ὃς ἂν ἀφιστῇται θανάτῳ ζημιωσόμενον, ubi vulgo ὡς ante ὃς omissum est. Simillimus est locus Platonis *de Rep.* IV. p. 426. c. προαγορεύουσι τοῖς πολίταις τὴν κατάστασιν τῆς πόλεως μὴ κινεῖν ὡς ἀποθανουμένους ὃς ἂν τοῦτο δρᾷ.

Thucyd. III. 46. πολλῶν θανάτων ζημία πρόκειται, certus et perpetuus dicendi usus postulat ut θάνατος scribatur, ut paullo ante cap. 44. θάνατον ζημίαν προθεῖσιν, et saepissime alibi.

Thucyd. III. 46. τίνα οἴεσθε ἦντινα οὐκ ἄμεινον μὲν ἢ νῦν παρασκευάσασθαι πολιορκίᾳ τε παρατενεῖσθαι ἐς τοῦσχατον; Corrig. παρασκευάσασθαι, ut III. 39. τίνα οἴεσθε ὄντινα οὐ βραχείᾳ προφάσει ἀποσῆσθαι;

Thucyd. III. 50. κλήρους δὲ ποιήσαντες — τρισχιλίους, τριακοσίους μὲν τοῖς θεοῖς [ἱεροῦς] ἐξεῖλον, insilicium est ἱερούς, quod in frequentissima huius rei mentione nemo addit, et inest perspicue in verbis τοῖς θεοῖς ἐξαιρεῖν, et ἐξαίρετος τοῖς θεοῖς.

Thucyd. III. 52. εἰρημένον [γὰρ ἦν] αὐτῷ ἐκ Λακεδαιμόνος. Haerere solent scioli in huiuscemodi accusativis εἰρημένον, δεδωγμένον, προστεταγμένον et sim. et aliquid fraudis struere, ut h. l. γὰρ ἦν de suo addiderunt, ut apud Platonem de Rep. p. 337. E. ἀπειρημένον αὐτῷ [εἶη] interpolarunt, et saepe apud alios. Vide ad Herod. V. 62.

Thucyd. III. 52. ἡρώτων δὲ αὐτοὺς — τοσοῦτον μόνον· εἴ τι Λακεδαιμονίους — ἀγαθόν [τι] εἰργασμένοι εἶεν. alterum TI necessario delendum. Sine vitio idem legitur cap. 54 et bis cap. 61.

Thucyd. III. 53. τὴν παράδοσιν τῆς πόλεως — ἐποιησάμεθα — ἐν δικασαῖς οὐκ ἔΝ ἄλλοις δεξάμενοι [ὥσπερ καὶ ἐσμέν] γενέσθαι ἢ ὑμῖν, corrig. ἐν δικασαῖς οὐκ ἔΑΝ ἄλλοις δεξάμενοι γενέσθαι, ut recte legitur III. 37. ὥς ἐν ἄλλοις μείζουσιν οὐκ ἂν δηλώσαντες τὴν γνώμην.

Inficelum additamentum ὥσπερ καὶ ἐσμέν vel inepta sedes satis redarguit.

Thucyd. III. 55. εἰ δ' ἀποσῆναι Ἀθηναίων οὐκ ἠθελήσαμεν — οὐκ ἠδικοῦμεν, requiritur praesens οὐκ ἀδικοῦμεν, ποσι non sumus, ut cap. 65. εἰ μὲν γὰρ — τὴν γῆν ἐδικοῦμεν — ἀδικοῦμεν· εἰ δὲ ἄνδρες ὑμῶν οἱ πρῶτοι — ἐπεκαλέσαντο ἐκόντες τί ἀδικοῦμεν;

Thucyd. III. 56. τὸ δὲ τελευταῖον αὐτοὶ σύνιξε δι' ἅπερ καὶ τάδε πάσχομεν, imo vero δι' ὅπερ.

Thucyd. III. 56. καίτοι χρὴ ταῦτ' ἀπερὶ τῶν αὐτῶν [ὁμοίως] φαίνεσθαι γιγνώσκοντας, magistellus ὁμοίως adiecit, quod sententiam dicti vitiat. Recte I. 22. οὐ ταῦτ' ἀπερὶ τῶν αὐτῶν ἔλεγον, et sic Plato nonnumquam loquitur et Socrates iocatur.

Thucyd. III. 58. ἐκόντας τε ἐλάβετε καὶ χεῖρας προῖσχομένους ἔτι δὲ καὶ εὐεργέτας γεγεννημένους διὰ παντός. Annotavit nescio quis ὁ δὲ νόμος τοῖς Ἑλλησι μὴ κτείνειν τούτους, eaque nunc

post προῖσχομένους in textum irrepserunt, quasi vero aut Placenses ista dicere aut Thucydides ea sic dicere potuisset.

Thucyd. III. 58. θυσίας τὰς πατρίους τῶν ἐσσαμένων [καὶ κτισάντων] ἀφαιρήσεσθε. Scribe εἰσαμένων et interpretamentum in margine colloca.

Similiter III. 59. Thucydides dixerat ἡμᾶς τοὺς εὐεργέτας ἀλλοτρίας ἔνεκα ἔχθρας διαφθεῖραι, adscripsit aliquis μὴ αὐτοὺς ἀδικηθέντας eaque nunc post ἔχθρας inserta pro Thucydideis leguntur. Quam multo acrius expuncto emblemate dicitur idem.

Thucyd. III. 59. ἰκέται γιγνόμεθα ὑμῶν τῶν πατρώων τάφων, excidit sigla praepositionis et supplendum πρὸς τῶν πατρώων τάφων. Itaque totum hunc locum recepta felici Donaldsoni emendatione ita constituendum censeo: ἡμεῖς τε, ὡς πρέπον ἡμῖν καὶ ὡς ἡ χρεῖα προάγει, θεοὺς τοὺς ὁμοβωμίους καὶ κοινοὺς τῶν Ἑλλήνων ἐπιβοώμενοι, προφερόμενοι δ' ὄρκους, οὓς οἱ πατέρες ὑμῶν ὤμοσαν, ἰκέται γιγνόμεθα ὑμῶν ΠΡΟΣ τῶν πατρώων τάφων καὶ ἐπικαλούμεθα τοὺς κεκμηκότας μὴ γενέσθαι ὑπὸ Θηβαίοις.

Iterum πρὸς excidit cap. 61. ubi supplendum εἰ καὶ αὐτοὶ βραχέως (πρὸς) τὸ ἐρωτηθὲν ἀπεκρίναντο, ut cap. 60. τῆς πρὸς τὸ ἐρώτημα ἀποκρίσεως, et sic omnes loqui solent.

Mirum mihi accidit cap. 62 in fine ἵππους παρέχοντες, et equitatum (non equos) praebuisse se Thebanos credo dixisse ἵππον, non ἵππους.

Thucyd. III. 64. ἀπελίπετε γὰρ αὐτὴν (τὴν ξυνομοσίαν) καὶ παραβάντες ξυγκατεδουλοῦσθε μᾶλλον Αἰγινήτας καὶ ἄλλους τινὰς τῶν ξυνομοσάντων [ἢ διεκωλύετε]. Dici vix potest quam sit abs-sonum ἢ διεκωλύετε. Peperit absurdum emblemata μᾶλλον a sciolo non intellectum. Μᾶλλον est enim μᾶλλον ἢ τῇ ξυνομοσίᾳ ἐμμένειν, μᾶλλον ἢ τοῖς ξυνομόσασιν ἀδικουμένοις βοηθεῖν.

Thucyd. III. 65. ἐλθεῖν ἡμᾶς ἐν σπονδαῖς καὶ ἱερομηνιαῖς Ἐπὶ τὴν ὑμετέραν πόλιν, scrib. ἱερομηνία, ut cap. 56. ἐν σπονδαῖς καὶ προσέτι ἱερομηνία, in quo nomine plurali numero locus non est. Vides unde mendum sit ortum.

Thucyd. III. 66. καὶ τὴν περὶ αὐτῶν [ἡμῖν μὴ κτείνειν] ψευ-σθεῖσαν ὑπόσχεσιν. Paucis ante versibus legitur ὑποσχόμενοι ἡμῖν μὴ κτενεῖν. Emblemata ipsum labem concepit; credo olim fuisse ἢ μὴν μὴ κτενεῖν in ora libri adscriptum.

Quamdiu scribetur ut in cap. 67. παρῆνόμεσαν? Nulla tamen

controversia est quin παρΕνόμουν εἰ παρΕνόμησα sola Graeca sint.

Thucyd. III. 75. ὁ δῆμος Ὀπλισθεὶς ἐπὶ τῇ προφάσει ταύτῃ ὥς οὐδὲν αὐτῶν ὑγιὲς διανοοιμένων τῇ τοῦ μὴ ξυμπλεῖν ἀπιστία τὰ ὈΠΛΑ αὐτῶν ἐκ τῶν οἰκιῶν ἔλαβεν. Quam mirifici errores nos legentes ludificantur! ὀπλισθεὶς non uno nomine absurdum est: ὀπλισθεὶς ἐπὶ τῇ προφάσει ταύτῃ, εἰ ὀπλισθεὶς τὰ ὄπλα ἔλαβεν incongrua sunt. Quid multa? in ὈΠΛΙΣΘΕΙΣ laetel ὈΡΓΙΣΘΕΙΣ. ὁ δῆμος ὀργισθεὶς ἐπὶ τῇ προφάσει ταύτῃ — τὰ ὄπλα ἔλαβεν.

Thucyd. III. 82. med. καὶ οὐ τῷ θείῳ νόμῳ μᾶλλον ἐκρατύνοντο (τὰς πίσεις). Dionysius Hal. pag. 955. hinc affert θείῳ καὶ νομίμῳ, unde Valckenaer. in annot. Ms. restituit τῷ ὀσίῳ καὶ νομίμῳ. Quam facile ΟCΙΩΙ et ΘΕΙΩΙ confundantur ostendimus supra pag. 6, 117.

Thucyd. III. 82. ἡ μετὰ ψήφου ἀδίκου [καταγνώσεως] ἡ χειρὶ κτώμενοι τὸ κρατεῖν. Iudices ambitiosi et cupidi non minus absolvendo noxios peccabant quam innoxios damnando. Utrumque inest in ἡ ἀδικος ψῆφος et καταγνώσεως perperam est adiectum.

Thucyd. III. 89. ἀποσέλλειν τε τὴν θάλασσαν, sententia loci et dicendi usus postulavit ἈΝΑσέλλειν, ut cap. 98. τοξεύόμενοι — ἀνεσέλλοντο, et saepius.

Thucyd. III. 92. ξυνεπρεσβεύοντο δὲ αὐτοῖς καὶ Δωριῆς [ἡ μητρόπολις τῶν Λακεδαιμονίων] τῶν αὐτῶν δεόμενοι. Interpolata haec sunt ex I. 107. ἐς Δωριᾶς τὴν Λακεδαιμονίων μητρόπολιν et nunc turbant verborum ordinem.

Thucyd. III. 95. οἱ προθύμως ἐδόκουν — ξυσρατεύειν ἢ καὶ βία προσαχθῆναι, scrib ξυσρατεύσειν. Post pauca dele νῆες in verbis: αἱ γὰρ πεντεκαίδεκα τῶν Κερκυραίων ἀπῆλθον [νῆες].

Thucyd. III. 104. καὶ τὴν πεντετηρίδα τότε πρῶτον μετὰ τὴν κάθαρσιν ἐποίησαν οἱ Ἀθηναῖοι [τὰ Δῆλια]. Olim ad πεντετηρίδα annotavit aliquis in margine ΤΑ ΔΗΛΙΑ. Habeat sibi.

Sequitur: ἦν δὲ ποτε [καὶ τὸ πάλαι] μεγάλη ξύνοδος ἐς τὴν Δῆλον τῶν Ἰώνων. interpolata haec sunt ex sqq. ὅτι ἦν καὶ τὸ πάλαι μεγάλη ξύνοδος καὶ ἑορτὴ ἐν τῇ Δήλῳ. In antiquo carmine pro ὅταν κατέβωσιν ἀγῶνα, quod barbarum est, corrig. κατέβωσιν. Ἀγῶνα καθεῖναι recte dicitur.

Thucyd. III. 108. [ἀτάκτως καὶ] οὐδενὶ κόσμῳ προσπίπτοντες. Apud veteres κόσμος est τάξις, κοσμέειν est τάττειν: itaque pro

ἀτάκτως Athenienses veteres dicebant οὐδενὶ κόσμῳ vel οὐδένα κόσμον. Nunc duo simul loquuntur. Vid. ad Herod. VIII. 86.

Thucyd. III. 109. τὸν μισθοφόρον ὄχλον [τὸν ξενικόν]. Milites conducticii appellantur promiscue ἐπίκουροι, μισθοφόροι et ξένοι, sed constat eos omnes non esse cives. Itaque qui dicit τὸν μισθοφόρον ὄχλον [τὸν ξενικόν] inepte bis idem dicit.

Thucyd. III. 111. πάντας ἐνόμισαν ἀπιέναι ἀσπόνδους ὁμοίως, corrig. ἀσπόνδους ὁμῶς. Frequens haec apud Thucydidem confusio est.

Thucyd. III. 116. ἐπὶ τῇ Αἴτνῃ [τῷ ὄρει] οἰκοῦσιν, ὅπερ μέγιστόν ἐστιν ὄρος ἐν τῇ Σικελίᾳ. Saepius apud Thucydidem videbis πόλιν aut νῆσον aut sim. additum, ubi abesse malis. Nunc quidem scioli ἐπ' αὐτοφώρῳ deprensi sunt.

Thucyd. IV. 4. exhibebo locum fatuis emblematis purgatum: καὶ τὸν πηλὸν εἴ που δέοι χρῆσθαι ἀγγείων ἀπορία ἐπὶ τοῦ νώτου ἔφερον ἐγκεκυφότες ΤΕ ΚΑΙ τὸ χεῖρε ἐς τοῦπίσω ξυμπλέκοντες παντὶ τε τρόπῳ ἠπείγοντο φθῆναι τοὺς Λακεδαιμονίους τὰ ἐπιμαχώτατα ἐξεργασάμενοι. τὸ γὰρ κτέ. vide nunc in vulgatis quid scioli designaverint.

Thucyd. IV. 11. Brasidas ἐβόα [λέγων] ὥς οὐκ εἰκὸς εἶη ξύλων φειδομένους τοὺς πολεμίους ἐν τῇ χώρᾳ περιδεῖν τεῖχος πεποιημένους ἀλλὰ τάς τε σφετέρας ναῦς βιαζομένους τὴν ἀπόβασιν καταγνύναι [ἐκέλευε] κτέ. Non sentiunt homunciones et λέγων et ἐκέλευε in ἐβόα inesse, et loci vim omnem et acrimoniam debilitant et frangunt. Ex Thucydide emendato corrige Demosthenem de F. Leg. p. 377, 22: ταῦτ' οὐχὶ βοᾷ [καὶ λέγει] ὅτι χρήματ' εἴληφεν Αἰσχίνης; Conf. ibid. p. 366, 22: οὐ γὰρ ἔγωγ' ἂν ἔδωκα οὐδενὶ οὐδέν ὥς μοι παρασάντας ἐνταυθὶ βοᾷ οἷα πεπόνθασιν· ἡ γὰρ ἀλήθεια καὶ τὰ πεπραγμένα αὐτὰ βοᾷ. Ex his eadem opera emendabis Dionysium Halic. de adm. vi dic. in Dem. VI. pag. 1121. Reisk. ταῦτα — οὐ ΚΑΤΑβοᾷ [καὶ διδάσκει] πῶς αὐτὰ δεῖ λέγεσθαι μόνον οὐ φωνὴν ἀφιέντα; Viden' emendandum esse οὐΚ ΑΥΤΑ βοᾷ et καὶ διδάσκει sine mora expungendum? Sed ad Thucydidem revertor.

Thucyd. IV. 15. ἔδοξεν αὐτοῖς — τὰ τέλη καταβάντας ἐς τὸ στρατόπεδον βουλευεῖν παραχρῆμα ὁρῶντας ὅτι ἂν δοκῇ. Emenda παραχρῆμα ὁρῶντας. Saepissime vidi δρᾶν et ὁρᾶν inter se confusa. In Scholiis Venetis ad Iliad. A. 65 editur: ὁ δὲ ἐνει-

ροπόλος αὐτὸς δρᾷ ὑπὲρ ἐτέρων ὀνείρους. imo δρᾷ, opinor. Harpocration v. Ὀργεῶνας. — ὀργιάζειν ἐστὶ τὸ θύειν καὶ τὰ νομιζόμενα δρᾶν. quod Photius et ex eo Suidas fideliter descripserunt. Tandem Valesius δρᾶν reposuit. Apud Iamblichum V. P. § 58: legebatur: παραγγεῖλαι δὲ καὶ κατὰ πάντα τὸν βίον αὐτὰς τε εὐφημεῖν καὶ τοὺς ἄλλους δρᾶν ὅποσα ὑπὲρ αὐτῶν εὐφημήσωσιν, emendavit Kuster. δρᾶν. Hinc parata est medicina vexatissimo Euripidis senario in *Bacchis* vs. 495.

οὐκ οἶσθ' ὅτι ζῆς οὐδ' ὀρᾷς οὐθ' ὅσις εἶ.

at tu emenda:

οὐκ οἶσθ' ὃ βάζεις οὐθ' ὃ δρᾷς.

Thucyd. IV. 15. ὡς εἶδον ἀδύνατον ὃν τιμωρεῖν τοῖς ἀνδράσι καὶ κινδυνεύειν οὐκ ἐβούλοντο ἢ ὑπὸ λιμοῦ τι παθεῖν ἢ ὑπὸ πλήθους βιασθέντας [κρατηθῆναι]. Sciolus non intellexit βιασθέντας ex παθεῖν suspensum esse: οὐκ ἐβούλοντο κινδυνεύειν τοὺς ἄνδρας παθεῖν τι (id est ἀπολέσθαι) ἢ ὑπὸ λιμοῦ ἢ βιασθέντας ὑπὸ πλήθους.

In vicinia cap. 16 expunge καὶ in σῖτον ἐσπέμπειν τακτὸν [καὶ] μεμαγμένον, ei ὁμοίας in καὶ τὰς ναῦς ἀποδοῦναι Ἀθηναίους [ὁμοίας] οἷαςπερ ἂν παραλάβωσιν. Ecquid est a loci sententia alienius quam ὁμοίας? Similiter ex cap. 17. μακροτέρους exime ex verbis: τοὺς δὲ λόγους [μακροτέρους] οὐ παρὰ τὸ εἰωθὸς μηχανοῦμεν.

Thucyd. IV. 21. οἱ δὲ τὰς μὲν σπονδὰς ἔχοντες τοὺς ἄνδρας ἐν τῇ νήσῳ ἤδη σφίσιν ἐνόμιζον ἐτοίμους εἶναι ὅποταν βούλωνται [ποιεῖσθαι πρὸς αὐτούς]. Spuria esse vel articulus arguit TAC μὲν σπονδὰς.

Post pauca scribitur μάλιστα δὲ αὐτοὺς ἐνήγε Κλέων ὁ Κλεαινέτου ἀνὴρ δημαγωγὸς κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον ὦν καὶ τῷ πλήθει πιθανώτατος. Transpone καὶ in hunc modum: δημαγωγὸς ΚΑΙ κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον κτέ. Fuisse illo tempore Cleonem δημαγωγὸν res ipsa loquitur. Caeterum compara VI. 35. Ἀθηναγόρας ὃς δήμου τε προσάτης ἦν καὶ ἘΝ ΤΩΙ ΠΑΡΟΝΤΙ πιθανώτατος τοῖς πολλοῖς.

Thucyd. IV. 22. γιγνώσκειν μὲν καὶ πρότερον —, σαφὲς δ' εἶναι [καὶ] νῦν, εἴτινες τῷ μὲν πλήθει οὐδὲν ἐθέλουσιν εἰπεῖν, ὀλίγοις δ' ἀνδράσι ξύνεδροι [βούλωνται] γίγνεσθαι. in his καὶ vitiat sententiam, quam βούλωνται onerat. et compositionem turbat.

In sqq. excidit praepositio scribendumque λέγειν ἐκέλευσεν ἔΝ ἄπασιν.

Thucyd. IV. 26. τῶν νεῶν οὐκ ἐχουσῶν ὄρμον ΑΙ μὲν σῖτον ἐν τῇ γῇ ἤροῦντο κατὰ μέρος, ΑΙ δὲ μετέωροι ὥρμουν. Quam me delectant NAVES in littore cibum capientes! Emenda sodes ΟΙ μὲν et ΟΙ δέ. Deinde scrib. ἀληλεμένον pro ἀληλεCμένον.

Indoctus corrector ἀπό inseruit Thucyd. IV. 26. ἀπαίροντες [ἀπὸ] τῆς Πελοποννήσου ὁπόθεν τύχοιεν. Neque minus inepte ἐγγύς est interpositum IV. 44. νομίσαντες τῶν [ἐγγύς] ἀσυγεί-τόνων Πελοποννησίων βοήθειαν ἐπιέναι. Quid attinet dicere vicini- nos habitare in vicinia?

Thucyd. IV. 27. ἐς Νικίαν τὸν Νικηράτου στρατηγὸν ὄντα ἀπε-σήμενεν ἐχθρὸς ὢν [καὶ ἐπιτιμῶν]. omnia sunt in ἀπεσήμενεν, aculeum iaciebat, oblique tangebatur. Interpolatum est ex cap. 28. δρῶν αὐτὸν ἐπιτιμῶντα.

Thucyd. IV. 29. ὥς ἦξων [καὶ] ἔχων στρατιάν. Ἐρχομαι ἔχων est adduco, affero. I. 9. ἃ ἔχων ἦλθεν. I. 11. ἃ ἦλθον ἔχοντες. II. 80. οὗς αὐτὸς ἔχων ἦλθεν. Hinc emenda V. 7. μηχανὰς ὅτι οὐκ ἦλθεν ἔχων, pro ὅτι οὐ κατήλθεν.

Thucyd. IV. 55. τὰ δὲ Κύθηρα νῆσός ἐσι — καὶ κυθηροδίκης [ἀρχή] ἐκ τῆς Σπάρτης διέβαινε αὐτόσε κατ' ἔτος. In margine ponendum ἈΡΧΗ. Vide ad I. 96.

Thucyd. IV. 55. ἐς τὰ πολεμικά, εἴπερ ποτέ, [μάλιστα δὲ] δκνηρότεροι ἐγένοντο. Quicumque εἴπερ ποτέ quam vim habeat intelligit insulsum glossema sine mora delebit. Hinc parata medicina est iis, quae I. 142. scripta sunt: τὸ δὲ ναυτικὸν τέ-χνης ἐστὶν ὩCπερ τι καὶ ἄλλο, imo vero ΕΙΠΕΡ τι καὶ ἄλλο.

Quam mendose ad hunc diem Thucydides editur! Utor edi- tione Bekkeri anno 1868 ex optimis libris parata. In loco ubi versamur (IV. 55) apud Bekkerum legitur τοῦ ἐπὶ τῇ νήσῳ πάθους pro ἐν τῇ νήσῳ, ut in eodem cap. recte in fine scri- ptum est. Eadem opera corrige I. 16. ὅταν ἔΝ τῇ γῇ ὀρῶσιν ἡμᾶς, pro ἔΠΙ. Deinde apud Bekkerum legitur καὶ ἔΔΕΔΙΕ- CAN, quae est foeda barbaries nata in Graecia effoeta et deli- rante pro ἐδέδισαν. Tum legitur ἀτολμότεροι ἐς τὰς μάχας HCAN, pro HICAN, ἦσαν. Dicebant enim ἰέναι ἐς τὰς μάχας ul ἰέναι ἐς τοὺς πολέμους.

Thucyd. IV. 66. οἱ δὲ φίλοι τῶν ἔξω τὸν θροῦν αἰσθόμενοι φα-

νερώς μάλλον [ἢ πρότερον] καὶ αὐτοὶ ἡξίουσαν τοῦτο τοῦ λόγου ἔχασθαι. Frequentissima est, ut vidimus, interpolatio post μάλλον. Non comparatio instituitur, sed crevisse iis animos Thucydides refert.

Thucyd. IV. 67. καὶ ἥσθετο οὐδεὶς εἰ μὴ [οἱ ἄνδρες] οἷς ἐπιμελὲς ἦν εἶδέναι, Graeculus notam ellipsin temere explevit. Saepem tamen ea ellipsi Thucydides utitur, ut III. 9. εἰ τύχοιεν οἳ τε ἀφιστάμενοι καὶ ἀφ' ὧν διακρίνοιντο ἴσοι τῇ γνώμῃ ὄντες. et I. 3. οὔτε ὧν πυκνάνονται ἀπαξιούντων τὸ ἔργον, οἷς τ' ἐπιμελὲς εἴη εἶδέναι οὐκ ὀνειδιζόντων et VII. 23. ταύτας τε γὰρ ἔτρεψαν καὶ ὑφ' ὧν τὸ πρῶτον ἐνικῶντο. Obiter corrige Μινώαν pro Μινώαν (ut Κάδμεια, Νίσαια, sic MINΩΙΑ formatur) et ἐνὶ ἡδρυσαν ἐς τὸ Ἐνυαλίειον pro τὸ Ἐνυάλιον.

Thucyd. IV. 75. αὐτὸς τε καὶ ἡ στρατιὰ περὶ διὰ Βιθυνῶν Θρακῶν [οἳ εἰσι πέραν ἐν τῇ Ἀσίᾳ] ἀφικνεῖται ἐς Καλχηδόνα. Haec-cine Thucydidem ipsum scripsisse videri! Lamachi in Asia iter describens ex agro Heracleensi per Bithyniam Calchedonem eum pervenisse narrat. Putesne opus esse dicere Bithyniam illam in Asia esse sitam? Constantinopoli ista adscripta sunt, non Athenis scripta.

Thucyd. IV. 85. καίτοι στρατιὰ γε τῇδε [ἣν νῦν ἐγὼ ἔχω] ἐπὶ Νίσαιαν ἐμοῦ βοηθήσαντος οὐκ ἠθέλησαν Ἀθηναῖοι πλέονες ὄντες προσμῖξαι. Insiticia sunt verba ἣν νῦν ἐγὼ ἔχω. Manu ostendit copias qui dicit στρατιὰ αὐτῇ sive στρατιὰ ἥδε, hae quas videtis copiae. Praeterea ἣν NTN ἐγὼ ἔχω recte dicitur, si alter easdem antea habuisset, ut ἡ βασιλεία, ἣν νῦν ἐγὼ ἔχω. Quod ab h. l. alienum est.

Tenuis lineola omissa obscuravit verba Brasidae IV. 86. οὐδ' ἈΚΑΦΗ τὴν ἐλευθερίαν νομίζω ἐπιφέρειν. Fuerat ἈΚΑΦΗ, id est οὐδ' ἂν ΚΑΦΗ τὴν ἐλευθερίαν κτέ. id est neque me arbitror veram libertatem vobis esse allaturum si etc.

Thucyd. IV. 90. ἀφικνεῖται ἐπὶ τὸ Δήλιον. — καὶ καθίσας τὸν στρατὸν Δήλιον ἐτείχιζε τοιῷδε τρόπῳ [τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος]. Non potuit putida annotatiuncula in sedem magis inopportunam avehī quam ubi nunc adhaesit. Si erat hic locus, certe ad primam τοῦ Δήλιου mentionem apponi oportuit. Redeat in veram sedem, in libri marginem.

Thucyd. IV. 91. τῶν ἄλλων βοιωταρχῶν, οἳ εἰσιν ἕνδεκα, οὐ

ξυνεπαινούντων μάχεσθαι — Παγώνδας ὁ Αἰολάδου βοιωταρχῶν ἐκ Θηβῶν μετ' Ἀριανθείδου τοῦ Λυσιμαχίδου — ἐπειθε τοὺς Βοιωτοὺς ἰέναι ἐπὶ τοὺς Ἀθηναίους. De numero Boeotarcharum video homines doctos inter se dissentire. Hic locus declarat fuisse XIII, quorum duo βοιωταρχοῦσιν ἐκ Θηβῶν, undecim ex caeteris Boeotiae civitatibus; namque hanc vim habet praesens in οἱ ΕΙ-CIN ἔνδεκα.

Si Pagondae civis et in imperio collega Arianthidas in dissuadentium numero fuisset, necesse erat scribere οἱ ἑξήκοντα et nihil attinebat Arianthidam nominare. Nunc Thucydides perspicue demonstrat reliquarum in Boeotia civitatum Boeotarchas ESSE undecim, quos omnes tum pugnam fieri veluisse: deinde duos Thebanorum βοιωτάρχας commemorat, quorum alter Pagondas summum in omnes imperium habebat.

Satis diu nos ludificatus est sciolus qui ξυνέβη interpolavit apud Thucyd. IV. 99. νομίζοντες τὴν μὲν Ὠρωπίαν, ἐν ᾗ τοὺς νεκροὺς ἐν μεθορίοις τῆς μάχης γενομένης κεῖσθαι (ξυνέβη), Ἀθηναίων κατὰ τὸ ὑπήκοον εἶναι. Miratus quid esset ἐν ᾗ τοὺς νεκροὺς κεῖσθαι, (quod quis paullo doctior mirabitur?) οὐκ ἔπειτα scilicet. Poterat dixisse ἐν ᾗ οἱ νεκροὶ ἔκειντο ex sua persona: maluit ex Thebanorum dicere ἐν ᾗ τοὺς νεκροὺς κεῖσθαι, sed ξυνέβη κεῖσθαι in hac re locum nullum habet.

Thucyd. IV. 114. οὐδ' ἂν σφῶν πειρασάμενους αὐτοὺς [τῶν Λακεδαιμονίων] δοκεῖν ἥσσαν — εὖνους ἂν σφίσι γενέσθαι. Arcte coniungi possunt in oratione animosa ἡμεῖς οἱ Λακεδαιμόνιοι, σφεῖς οἱ Λακεδαιμόνιοι et sim. sed nonnullis post pronomen interpositis talia inserere sciolorum est, qui putide et pueriliter pronomina interpretantur in Scholiis. ὡς: οἱ ἀθηναῖοι δηλονότι, et similia passim.

Thucyd. IV. 115. τὸ δὲ οἶκημα λαβὼν μεῖζον ἄχθος ἐξαπίνης κατερράγη. Vera lectio est κατερΡΤΗ, κατερρύη, corruil, collapsum est.

Thucyd. IV. 117. scribendum Ἔως ἔτι Βρασίδας εὐτύχει, pro ὥς.

Thucyd. IV. 120. οὐ πρὸς τὸ ἔλασσον νομίζων τρέψεσθαι [ἀλλ' ἐπὶ τὴν ναῦν] καὶ ἐν τούτῳ αὐτὸν διάσωσειν. Bellula oppositio τὸ ἔλασσον — ἡ ναῦς, idque pro ἡ τριήρης. Thucydides idem dixerat paucioribus verbis.

Thucyd. IV. 122. ὀργὴν ποιούμενοι εἰ καὶ οἱ ἐν ταῖς νήσοις ἤδη

[ὄντες] ἀξιοῦσι σφῶν ἀφίσσασθαι. Spurium esse ὄντες vel ipsa sedes arguit, quia ἤδη ἀξιοῦσι divelli nequeunt: et *insulanos* dici τοὺς ἐν ταῖς νήσοις quis tandem est qui nesciat?

Post pauca ψήφισμά τ' εὐθὺς ἐποιήσαντο Κλέωνος γνώμη [πεισθέντες], participium, quod in ea re nemo addit, inducendum censeo.

Interpolantur veterum scripta, ubi Graeculi verborum sententiam non assecuti laboranti scripturae *succurrunt* scilicet: nos quamquam perspecta vera sententia tamen istorum emblemata retinemus. Editur IV. 126. ἀγαθοῖς γὰρ εἶναι ὑμῖν προσήκει — οἳ γε μηδὲ ἀπὸ πολιτειῶν τοιούτων ἤκετε ἐν αἷς [οὐ] πολλοὶ ὀλίγων ἄρχουσιν ἀλλὰ πλειόνων μᾶλλον ἐλάσσους. Graeculus ut oppositionem faceret οὐ de suo addidit non cogitans in praecedentibus eam contineri. Id nos non fugit, sed nihilo minus absurdum οὐ fideliter servamus.

Thucyd. IV. 131. οἱ δὲ Ἀθηναῖοι — ἐσπεσόντες [ἐς] τὴν [Μένδην] πόλιν ἅτε οὐκ ἀπὸ ξυμβάσεως ἀνοιχθεῖσαν — διήρπασαν. Manifestum est hoc Thucydidem dicere οἱ Ἀθηναῖοι τὴν πόλιν διήρπασαν ἅτε οὐκ ἀπὸ ξυμβάσεως ἀνοιχθεῖσαν. Unde ἘC natum sit vides. Non desino mirari quo pacto docti homines concoquant ἐς τὴν Μένδην πόλιν. Quid non mortalia pectora cogis o caeca et malesana antiquitatis reverentia?

Sed animadverto me Thucydidis amore captum ulterius esse progressum, quam a principio erat consilium. Itaque, ne mihi haec pars annotationum nimis excrescat, vela contraham et de caeteris libris paucos tantum locos selectos eadem brevitate recognoscam.

Thucyd. V. 35. ὥς οὔτε Πύλον ἀπαιτούντων [αὐτῶν] ἀπεδίδωσαν ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐκ τῆς νήσου [δεσμώτας] μετεμέλοντο ἀποδεδωκότες. bis male ellipsin de suo Graeculi expleverunt. Mos est in talibus, quale est ἀπαιτούντων οὐκ ἀπεδίδωσαν, pronomen omittere, et οἱ ἐκ τῆς νήσου non recte δεσμῶται dicuntur, sed αἰχμάλωτοι, et usitatum est nihil addere.

Thucyd. V. 63. Λακεδαιμόνιοι — Ἄγιν ἐν μεγάλῃ αἰτίᾳ εἶχον οὐ χειρωσάμενον σφίσιν Ἄργος παρασχόν καλῶς ὥς οὔπω πρότερον [αὐτοὶ ἐνόμιζον]. Manifesto verba ὥς οὔπω πρότερον (παρέσχεν) ad παρασχόν referenda sunt, quo facto emblemata ultro excidit. Παρέχειν eo sensu reponendum IV. 155. βουλόμενοι μὲν καὶ αἰεὶ,

Recurrit tralaticia interpolatio Thucyd. VII. 19. ὅπως μὴ οἱ Ἀθηναῖοι πρὸς τὰς ὀλκάδας μᾶλλον [ἢ πρὸς τὰς τριήρεις] τὸν νοῦν ἔχωσιν.

Bekkerus, qui VI. 49 pro μάλις' ἂν CΦAC περιγενέσθαι, rectissime reposuit σφεῖς, idem vitium VII. 21. intactum reliquit in his: καὶ CΦAC ἂν τὸ αὐτὸ ὁμοίως τοῖς ἐναντίοις ὑποσχεῖν, ubi similiter σφεῖς reponendum.

Thucyd. VII. 27. ἀφίκοντο δὲ καὶ Θρακῶν τῶν μαχαιροφόρων — οὗς ἔδει τῷ Δημοσθένει ξυμπλεῖν. οἱ δ' Ἀθηναῖοι ὥς ὕστερον ἤκον διανοοῦντο αὐτοὺς πάλιν ὅθεν ἦλθον [ἐς Θράκην] ἀποπέμπειν. Fecit operae pretium, qui ἐς Θράκην de suo addidit.

Eadem fere ratio est participii interpolati VII. 27. ὁσημέραι [ἐξελαυνόντων] τῶν ἱππέων πρὸς τε τὴν Δεκέλειαν καταδρομὰς ποιουμένων καὶ κατὰ τὴν χώραν φυλασσόντων, sublato molesto participio optime decurrunt omnia.

Thucyd. VII. 64. εἴ τε ξυμβήσεται τι ἄλλο [ἢ τὸ κρατεῖν] ὑμῖν. Perelegantem et notissimam εὐφημίαν et ὑποκορισμὸν scioli plane perverterunt. Quis a me docendus est quid sit ἄλλο τι, ἕτερόν τι, ὥς ἐτέρως et multa similia, tam nota quam est ἦν τι πάθω, si quid mihi acciderit, aliaque plura huiusmodi, ubi quis rem ominosam εὐφήμως lenitate verborum tegit et occultat?

Paucos tantum locos ex libro VIII his addam. Editur VIII. 45. Ἑρμοκράτης — τὰς πόλεις δεομένας χρημάτων ἀπήλασεν αὐτὸς ἀντιλέγων ὑπὲρ τοῦ Τισσαφέρνους ὥς οἱ μὲν Χῖοι ἀναίσχυντοι εἶεν πλουσιώτατοι ὄντες τῶν Ἑλλήνων ἐπικουρίᾳ δὲ ὅμως σωζόμενοι ἀξιοῦσι καὶ τοῖς σώμασι καὶ τοῖς χρήμασιν ἄλλους ὑπὲρ τῆς ἐκείνων ἐλευθερίας κινδυνεύειν. Duae literulae additae hunc locum ex impedito expeditum facient sic: — ἀναίσχυντοι εἶεν Εἰ — ἀξιοῦσιν ἄλλους κινδυνεύειν. Continuo sequitur: τὰς δ' ἄλλας πόλεις [ἔφη] ἀδικεῖν αἱ ἐς Ἀθηναίους πρότερον [ἢ ἀποσῆναι] ἀνάλουν εἰ μὴ καὶ νῦν τοσαῦτα καὶ ἔτι πλείω ὑπὲρ σφῶν αὐτῶν ἐβελήσουσιν ἐσφέρειν. Expungendum est primum ἔφη: ex ἀντιλέγων enim pendet utrumque ὥς οἱ ΜΕΝ Χῖοι et τὰς Δ' ἄλλας πόλεις ἀδικεῖν, et in talibus ubi ὥς vel ὅτι praecedit, in reliquis ad infinitivum transitus fieri solet. Deinde ἢ ἀποσῆναι adlevit nescio quis ut πρότερον quid esset appareret scilicet. In caeteris exime unam literulam et clara lux affulgebit. Scribe ἃ pro

αἷ: quae antea tributi nomine Atheniensibus pendebant κα nunc pro semet ipsis, pro sua salute ac libertate, civitates impendere iubet: Ἄ ἐς Ἀθηναίους πρότερον ἀναλοῦτε, ΤΑΤΤΑ νῦν ὑπὲρ ὑμῶν αὐτῶν ἐσφέρετε. Deinde pro ταῦτα multo acrius et significantius τοσαῦτα καὶ ἔτι πλείω dixit: unde haec exit orationis forma: τὰς δ' ἄλλας πόλεις ἀδικοῦν Ἄ ἐς Ἀθηναίους πρότερον ἀνάλουν, εἰ μὴ καὶ νῦν τοσαῦτα καὶ ἔτι πλείω ὑπὲρ σφῶν αὐτῶν ἐβελήσουσιν ἐσφέρειν, quae iam iusta et aequa sunt quam perspicua et ad intelligendum aperta.

Thucyd. VIII. 67. ἐσήνεγκαν οἱ ξυγγραφεῖς — ἐξεῖναι μὲν Ἀθηναίων Ἀνειπεῖν γνώμην ἣν ἂν τις βούληται, ἣν δέ τις τὸν Εἰπόντα γράψεται παρανόμων κτέ. Praeconis est ἀνειπεῖν, repone εἰπεῖν, quod sequenti τὸν εἰπόντα respondet.

Thucyd. VIII. 71. αὐτὸς μὲν καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ κατὰ χώραν [ἐν τῇ Δεκελείᾳ] ἔμενον, inepte abundat vel ἐν τῇ Δεκελείᾳ vel κατὰ χώραν, et facilis optio est.

Thucyd. VIII. 77. οἱ δὲ ἀπὸ τῶν τετρακοσίων πεμφθέντες ἐς τὴν Σάμον [οἱ δέκα πρεσβευταί], Athenienses dicebant πρέσβεις.

Nunc Thucydidem deponam de manibus, postquam uno exemplo ostendero quam pertinaciter homines docti quamvis manifesta emblemata retineant. Thucydides dixerat V. 83. Λακεδαιμόνιοι — ἐστράτευσαν ἐς τὸ Ἄργος. — ὑπῆρχε δέ τι αὐτοῖς καὶ αὐτόθεν πρᾶσσόμενον. Sunt haec, credo, satis perspicua, et quid sit αὐτόθεν apparet. Tamen erat in libris scholion: αὐτόθεν: ἐκ τοῦ Ἄργους. Puerile est et fatuum: sic isti solent. Scin' quid sit hodie in omnibus libris? Nempe hoc: ὑπῆρχε δέ τι αὐτοῖς καὶ ἐκ τοῦ Ἄργους αὐτόθεν πρᾶσσόμενον. Aperit fraudem Duker., deleri iubet Valckenaer. Frustra: nemo audit et futile additamentum adhuc nullo pacto extirpari potuit, sed

θαρσεῖν χρὴ, φίλε Βάττε, τάχ' αὔριον ἔσσειτ' ἄμεινον.

CAPUT II.

Annotationes ad CICERONEM.

Μεταβολή πάντων γλυκύ. Postquam diu et multum in scriptoribus Graecis emendandis operam collocavimus, animus est ad Latinas litteras transire et de locis quibusdam apud Ciceronem pauca disserere, qui et labem aliquam concepisse mihi videntur et simplici et probabili correctione in integrum restitui posse. Non infitior me ad scriptores Latinos non nisi cunctanter accedere. Nempe mihi harum litterarum studia non ἔργον, sed πάρεργον semper fuerunt. Non suppetit mihi in his illa palaeographicae suppellectilis copia et facultas, quae quam sit utilis simul in vitio deprehendendo, simul in vera lectione aut reperienda aut, si plura suppetunt, discernenda nemo nisi longo usu edoctus satis intelligere vel praedicare poterit. Equidem qui Codices Graecos exploravi et excussi innumerabiles, Latinos aut raro aut numquam versavi. Itaque contentus esse debeo illa Latina palaeographia, quae colligitur et paritur ex emendationibus principum Criticorum, quae *certae* sint et *evidentes*, et ea, quae libris Latinis Mss. cum Graecis Codicibus communis est. Unaquaeque correctio manifesta aliquam palaeographicam observationem aut parit aut confirmat: et recurrunt passim eadem mendorum genera, eadem vitiorum origines, eadem peccandi consuetudo et veluti analogia et constantia quaedam. Praeterea in scriptoribus Latinis aut melius intelligendis aut corrigendis semper usus sum illo adiumento et subsidio, quod mihi deliciae meae ultro subministrabant. Soleo enim Latinos scriptores mecum Graece vertere, et sic simul in interiorem quandam eorum intelligentiam penetrare, simul ad hanc lucem latens aliquod vitium citius deprehendere et quod verum sit facilius reperire et agnoscere. Facile intelligitur

quam sit hoc in poëtis Comicis praeclarum interpretandi adiumentum: neque id in Cicerone aut Livio minus conducit, si quidquid ex Graecis fontibus manavit ad eam formam revocaveris unde hanc novam Latinam induerunt. His igitur fretus nunc quidem intra paucos quosdam Ciceronis locos me continebo, quibus ut potero illustratis restitutisque ad Graecos scriptores revertar, ac veniam statim in rem praesentem,

ὥς σκῆψιν ἀγῶν οὗτος οὐχὶ δέξεται.

Periit Ciceronis iocosum et festivum dictum in epistola ad Atticum, sed sanabile est vulnus librorum, et quod per multa saecula ob corruptam lectionem in tenebris latuit poterit in lucem vitamque revocari. Praemittam locos, unde Ciceronis manum ipse deprehenderim, si cui forte ex iisdem indiciis eadem veniat in mentem emendatio, nam *segnius irritant animos* quae ab aliis reperta cognoveris, quam quae recte cogitando repereris ipse.

Vell. Paterc. II. 60. § 4. HS. *septies millies depositum a C. Caesare ad Opis occupatum ab Antonio est.*

Cicero Philipp. V. § 11. *Illa vero dissipatio pecuniae publicae ferenda nullo modo est, per quam septies millies falsis per-
scriptionibus donationibusque (Antonius) avertit.*

Cicero Philipp. I. § 17. *Pecunia utinam ad Opis maneret. — quamquam ea quoque sit effusa, si ita in actis fuit.*

Cicero Philipp. VIII. § 26 *Et ne tangerentur rationes ad Opis.* Antonii verba sunt, cui Cicero reponit: *id est ne septies mil-
lies recuperetur.*

Cicero Philipp. II. § 35. *illud tamen fuit omnibus bono, — tibi tamen praecipue — qui maximo te aere alieno ad Opis liberasti, qui per easdem tabulas innumerabilem pecuniam dissipavisti.*

Ibid. § 93. *Ubi est septies millies, quod in tabulis, quae sunt ad Opis patebat? — Tu autem quadringenties HS. quod Idibus Martiis debuisti, quonam modo ante Kalendas Apriles debere desiisti?*

Cicero ad Atticum XIV. 14. § 5. *Rapinas scribis ad Opis fieri; quas nos quoque tum videbamus.*

His igitur solerter usus vide an vitium manifestum certa

correctione eximere possis ex iis, quae ad Atticum Cicero scribit XIV. 18 his verbis:

Sed totum se a te abalienavit Dolabella ea de causa qua me quoque sibi inimicissimum reddidit. O hominem pudentem! Kal. Jan. debuit; adhuc non solvit, praesertim quum se maximo aere alieno Faberii manu liberarit et opem ab eo petierit. Licet enim iocari ne me valde conturbatum putes.

Primum emenda LIBET enim iocari pro LICET, deinde quaere Ciceronis iocosum dictum, quod in vulgata lectione nusquam apparet, ut vides. Neque tamen procul abest, namque ita dixerat ETOPEMABOPEPETIERIT, deinde syllaba bis repetenda semel scripta supererat ETOPEMABOPETIERIT, quo facto corrector aliquis ex iis, qui quidquid attigerint peius etiam depravant, pro *Opem ab O petierit* reposuit *ab eo petierit*. Quam iocose et salse Cicero in Dolabellam hoc dictum iecerit: *et opem AB OPE petierit*, loci supra scripti declarant.

Quod autem *Faberii manu* id Dolabella fecisse dicitur, demonstrat Faberium eum esse, qui Caesaris manum imitatus Antonio falsa chirographa paraverit, quibus ille usus maximo aere alieno et sese et Dolabellam ad Opis liberavit.

Idem corruptelae genus ut syllaba fugitiva perverse suppleatur vitiat verba Ciceronis in libro *de Natura Deorum* I. § 2. *quo omnes duce natura VEHIMUR*. Fuerat olim NATURA TRAHIMUR, deinde TRA omissum negligentia est et quod erat reliquum NATURAHIMUR correctum scilicet abiit in *natura vehimur*. Ut enim VEHĪ ab ea re alienum est, ut Graecum ὀχεῖσθαι, sic TRAHERE optime dicitur, ut ἔλκειν, de valentiore, cui resisti non possit, ut in illo TRAHIT *sua quemque voluptas*. In libro I. *de Offic.* § 18. *omnes enim trahimur et ducimur ad cognitionis et scientiae cupiditatem*, multo melius verbis transpositis legetur: DUCIMUR et TRAHIMUR, ut acrius et efficacius verbum TRAHĪ inertiori verbo DUCĪ addatur. Discrimen optime ostendit versiculus Senecae

ducunt volentem fata, nolentem trahunt.

In eodem libro *de Natura Deorum* I. § 30. legitur: *quae et per se sunt falsa perspicue et inter se vehementer REPUG-*

nantia. ATQUE etiam —. legendum est: *et inter se vehementer PUGNANT. atque etiam —.* Graece dixeris: ἅπερ αὐτά τε καθ' ἑαυτὰ φανερώς ἐσι ψευδῇ καὶ σφόδρα ἀλλήλοις ΜΑΧΕΤΑΙ, non μαχόμενα. Adhaesit aliquid verbo PUGNANT et ex praecedenti syllaba et ex sequenti, et simplici verbo opus est.

Non dissimili modo natum est mendum *de Nat. Deor. I. § 63. Protagoras — quum in principio libri sui sic posuisset. De divis neque ut sint neque ut non sint habeo dicere, Atheniensium iussu URBE atque agro est exterminatus librique eius in concione combusti.* Incommodum et molestum iussu ex vicinis syllabis vitio natum exterminandum esse censeo.

De Nat. Deor. I. § 91. ut mihi quidem admirari LIBERET esse in homine Romano tantam scientiam. Ferri nullo modo potest *admirari liberet*: itaque Heindorf. *admirabile videretur* coniecit. equidem *admirari SUBIRET* reponam, ὥς' ἔμοιγε θαυμάζειν ἐπ' ἡλθεν.

Bis idem inepte dicitur *de Nat. Deor. I. § 115. At etiam de sanctitate, [de pietate adversus deos] libros scripsit Epicurus.* Erat Epicuri liber περὶ δσιότητος (Diog. Laërt. X. 27), quem Cicero *de sanctitate* inscribit, alius nescio quis in margine *de pietate adversus deos.* Cf. § 122.

Idem in vicinia: *ut Coruncanium aut Scaevolam [pontifices maximos] te audire dicas, ἐπ' αὐτοφώρῳ tenetur.*

Non minus manifestum tenemus interpolatorem in his *de N. D. I. 121. Ita fit ut non modo homines a diis sed ipsi dii inter se ab aliis alii negligantur.* Romani defectum pronominis reciproci ἀλλήλων, ἀλλήλοις, ἀλλήλους ita supplent ut pro φιλοῦσιν ἀλλήλους dicant *amant inter se*, pro θεραπεύουσιν ἀλλήλους *inter se colunt*, pro ἀμελοῦσιν ἀλλήλων *inter se negligunt*, et passive pro ἀμελεῖσθαι ὑπ' ἀλλήλων *inter se negligi*. Sic μάχεσθαι ἀλλήλοις est *inter se pugnare*, περιβάλλεσθαι ἀλλήλους *inter se complecti*, et si quis inter legendum hoc agat permulta his similia se offerent. Pauca quaedam exempla proferre satis esto. Cornelius Nep. *Arist. I. obtrecla-*

runt inter se (ἐφθόνησαν ἀλλήλοις). *Dion.* 4. quum inter se time-
rent (φοβούμενοι ἀλλήλους). *Eumen.* 4. qui inter se complexi
in terram ex equis decidissent (περιπλακέντες ἀλλήλοις). *Cicero*
de Amicit. § 82. colent inter se et diligunt. ad *Att.* VI. 1. Ci-
cerones pueri amant inter se. ad *Quintum Fratr.* III. 3. § 1.
valent pueri, studiose discunt, diligenter docentur et nos et inter
se amant, (καὶ ἡμᾶς καὶ ἀλλήλους φιλοῦσιν). In *Catil.* III. 8.
furtim nonnumquam inter se aspiciiebant, (ἔβλεπον ἐς ἀλλήλους).
de Nat. Deor. I. § 122. Dii nulla re egentes et inter se diligunt
et hominibus consulunt (ἀλλήλους τε φιλοῦσι καὶ τῶν ἀνθρώπων
κῆδονται). *de Divinat.* I. § 129. Deorum animi — sentiunt inter
se (αἰσθάνονται ἀλλήλων). Sed satis exemplorum. Estne igitur
fraus manifesta in verbis: ipsi dii inter se [ab aliis alii] negli-
guntur? Ferasne haec: αὐτοὶ οἱ θεοὶ ὑπ' ἀλλήλων ὑπ' ἄλλων
ἄλλοι ἀμελοῦνται? Nullo modo. Igitur ne illa quidem ferenda.

Non similis sed plane eadem fraus patet in libro *de Officiis*
I. § 22. placet Stoicis — homines hominum causa esse generatos
ul ipsi inter sese [aliis alii] prodesse possent, (ὅπως ἀλλήλους
ὠφελήσουσιν).

Intercidit prorsus ad sententiam necessaria praepositio *de*
N. D. II. § 17. quod etiam quibusdam regionibus atque urbibus
contingere videmus hebetiora ut sint hominum ingenia propter
caeli **PLENIORHM** naturam. Hominibus hoc contingit, non regioni-
bus. Praecedens **IN** hausit **IN**: in quibusdam regionibus. Sed quae
est illa caeli natura **PLENIOR**? *Crassum caelum* quid sit novi-
mus et *crassus aër* apud *Iuvenalem*:

vervecum in patria crassoque sub aëre nasci.

Cic. de Fato IV § 7. *Athenis* tenue coelum: ex quo acutio-
res etiam putantur *Attici*: *crassum Thebis*: itaque pingues *The-*
bani et valentes. Sed in **PLENIOREM** aliud latet quod pate-
faciet *Cicero de Divin.* I. § 130. pingue et concretum esse cae-
lum, — caelum esse tenue purumque et propterea salubre. Unde
emergit vera scriptura propter caeli **PINGUIOREM** naturam.

Quis non subrideat ad haec *de N. D.* II. § 126. quid ea
quae **KUPER** [id est paucis ante saeculis] medicorum ingeniis
reperita sunt?

Post pauca in verbis *sagittas excidere* [dicunt] e corpore,
inutile fulcrum dicunt a sciolo interpolatum est.

In libro III. § 7. *mihi quidem ex animo EXUI Non potest esse deos. Agnosco Graecum δόξαν ἐκ τῆς διαβολᾶς ἐξαίρεσθαι. Plat. de Rep. III. p. 412. E. sqq. Itaque unice probo eum, qui EXIMI coniecit.*

Ibid. III. § 9. Quod Cotta dicit: *Ego neque in causis si quid est evidens [de quo inter omnes conveniat] argumentari soleo: perspicuitas enim argumentatione elevatur, idem nunc nobis in evidenti interpolatione faciendum.*

In iis quae continuo praecedunt § 8. *Tu autem qui id quaeris similiter facis ac si me roges cur te duobus contuear oculis [et non altero contuear] quum idem uno assequi possim. In aliis est altero tantum aut alterutro, quae non sunt unius assis. Deleto emblemate apparet demum oppositio in DUOBUS et UNO.*

Ibid. § 23. *Quod si mundus universus non est deus ne stellae quidem, quas tu innumerabiles in deorum numero reponEBAS, quarum te cursus aequabiles aeternique delectABANT, nec mehercule iniuria; sunt enim admirabili incredibilique constantia. Semidocti lectores et correctores, si quando diversa tempora in re eadem coniuncta viderent aequare omnia et ad eandem formam refingere consueverant. Quia praecedebat reponEBAS, quod sequebatur delectANT, in delectABANT mutaverunt. Estne multis verbis opus ut vincam praesens delectant in tali re necessarium esse? ReponEBAS autem est DICEBAS modo tibi reponendas esse videri. Sed stellarum cursus aequabiles aeternique homines delectare numquam desinunt.*

Turbant scribae de N. D. III. §. 82 et Phalaris, et Apollodorus poenas sustulit. Quis sic loquitur? Videtur fuisse paenas LUIT.

Subiiciam his locos pauculos ex libris de Divinatione.

In libro I. § 27. *cuius quidem (Deiotari) hoc praeclarissimum est quod posteaquam a Caesare tetrarchiae regno pecuniaque multatus est, negat se tamen eorum auspiciorum, quae sibi ad Pompeium proficiscenti secunda evenerint, poenitere. Corrigunt tetrarchia et regno, quasi vero Caesar Deiotarum regno exutum privatum reliquerit. De eadem re Marcus in libro II. § 79. quum ei TROGMORUM tetrarchiam eripuisset. Idem Quintus, credo, dixerat. Uterque de rebus sibi notissimis loquitur.*

De Divin. I. § 29. *In quo Appius, collega tuus, bonus augur,*

ut ex te audire soleo, non satis scienter virum bonum et civem egregium [censor] C. Ateium notavit, quod ementitum auspicia subscripsit. Esto: fuerit hoc CENSORIS, si iudicabat ementitum. At illud minime auguris quod adscripsit ob eam causam populum Romanum calamitatem maximam CEPISSE. Quae est ea perversa et absurda verborum compositio: virum bonum et civem egregium censor C. Ateium notavit! Poteratne censor ibi interponi? Itaque aut transferendum est aut tollendum. Equidem tollendum censeam. Ab Appio censore C. Ateium esse notatum per se patet et statim additur: fuerit hoc CENSORIS. Praeterea in ultimo vocabulo vitium est. Latinum est calamitatem accipere, ut iniuriam, vulnus, damnum accipere, non capere. Emendavit olim Lambinus, idoneus, si quis alius, in tali re iudex, sed certa emendatio inconsiderate spreta est. Scriptum erat MAXIMĀACCEPISSE, omissa sunt de more ac et sic natum vitium est.

In libro I. § 31. Cicero dederat: multis annis post Romulum Prisco regnante, adscripsit nescio quis in margine Tarquinio: itaque hodie legitur Prisco regnante Tarquinio. Ipsa compositio fraudem arguit. Post pauca: ex quo factum est ut eum ad se rex [Priscus] arcesseret, nomen Priscus insititium est. Contra excidit aliquid in sqq. Cuius quum tentaret scientiam auguratus, imo vero quum tentare vellet.

In Attii fragmento de Divin. I. § 44.

*Visum est in somnis pastorem ad me appellere
pecus lanigerum eximia pulchritudine:
duos consanguineos arietes inde eligi,
praeclarioremque alterum immolare me.*

scribae antiquum obtinent: quum esset scriptum

*Visus in somnis pastor ad me appellere,
et in sequentibus indirectam orationem viderent, exaequanda haec esse opinati sunt. Graeco senario dixeris:*

Ἔδοξε ποιμὴν πρόβατ' ἐλαύνειν ὡς ἐμέ.

ubi si quis Ἔδοξε ποιμένα substituere vellet, perinde esset absurdum ac si quis Latine diceret: visum est PASTOREM ad me appellere pecus.

Ibid. I. § 46. Heraclides doctus vir, auditor [et discipulus] Platonis. Interstrepit sciolus, sed neminem decipiet.

In vicinia quum Cicero dixisset: *Quid ego quae magi Cyro illi principi interpretati sunt ex Dinonis Persicis proferam?* post pauca ita pergit; *ei magos dixisse* [quod genus sapientum et doctorum habebatur in Persis] — XXX annos *Cyrum regnaturum esse*. Difficile est haec sine risu legere. Quae magistellus multis post Ciceronem saeculis in ora sui libri annotaverat, vix pueris utilia, ea nunc Quintus Cicero cum magna gravitate fratrem Marcum docere ab hominibus doctis creditur, idque alieno loco, quia *magos* iam ante nominaverat.

Sed levia haec sunt prae illis quae in § 30 sciolus designavit et eruditi viri concoquere potuerunt. Quintus ad fratrem Augurem publicum ita dicit: *Quid? Lituus iste vester* [quod clarissimum est insigne auguratus] *unde vobis est traditus? Nempe eo Romulus regiones direxit tum quum urbem condidit: qui quidem Romuli lituus* [id est incurvum et leviter a summo inflexum bacillum, quod ab eius litui quo canitur similitudine nomen invenit] *quum situs esset in curia Saliorum, quae est in Palatio, eaque deflagravisset, inventus est integer*. Marcus, credo, si haec ex fratre audivisset, aut erupisset in cachinnos aut hominem repente insaniisse putasset. Quid? Tu auguri serio narrabis auguratus insigne esse lituum, et addes quae litui forma sit et unde nomen invenerit? Haud vidi magis. Si quis haec *ferri posse* contendet et reverentiam antiquitatis implorabit, huic ego auctor sum ut ipse in scribendo aliquid eiusdemmodi addere audeat, sed expunget, sat scio, neque in lucem proferre sustinebit. Sed parcam verbis ne argumentando rei perspicuitas elevetur.

Ibid. I. § 49 in somnio Hannibalis: *deum respondisse Vastitatem esse Italiae praecepisseque ut pergeret protinus; quid retro* [atque a tergo] *fieret ne laboraret*. In his Ciceronis stilus ex Caelii Antipatri, quem sequitur, prisca et horrida oratione colorem duxit, et Caeliana sunt *pergeret PROTINUS, quid RETRO fieret ne laboraret*: ἐκέλευσε πρόσω χωρεῖν, τῶν δὲ ὀπισθεν μὴ φροντίζειν. Cur igitur additur RETRO [et a tergo]? Additum est id quidem, sed non a Cicerone.

Ibid. I. § 56. C. Gracchus multis dixit — sibi in somnis *QUAESTURAM PETENTI Ti. fratrem visum esse dicere, quam vellet cunctaretur, tamen eodem sibi leto quo ipse interisset esse per-*

cundum. *Hoc antequam tribunus plebis C. Gracchus factus esset et se audisse scribit Caelius et dixisse multis.* In Codd. est aut QUÆSTURAM aut QUÆSTURAM PETENTI aut ANTE QUÆSTURAM. Lectorum coniecturae hae sunt in vetere librorum lacuna. Plutarchus, qui hos *de Divinatione* libros lectitavit et subinde laudat, ex hoc ipso loco planam et perspicuam sententiam descripsit, cuius nunc apud Ciceronem nec vola nec vestigium superest. Audi ipsum (in vit. *C. Gracchi* cap. I.) ἰσορεῖ δὲ καὶ Κικέρων ὁ ῥήτωρ ὡς ἄρα Φεύγοντι πᾶσαν ἀρχὴν τῷ Γαίῳ καὶ μεθ' ἡσυχίας ἡρημένῳ ζῆν ὁ ἀδελφὸς ὄναρ φανείς καὶ προσαγορεύσας· Τί δῆτα, Φαίη, Γαίε, βραδύνεις; οὐκ ἔστιν ἀπόδρασις. κτέ. C. Gracchus post quaesturam in Sardinia ab rep. et honoribus abstinere et in otio vivere constituerat, quum illi frater in somnis increpans visus est dicere: *Quam vellet cunctaretur, TAMEN eodem sibi leto esse pereundum.* Haec sana et perspicua sunt. *Quaesturam petentem* nihil erat cur frater obiurgaret. Quod addit Caelius *hoc antequam TRIBUNUS PLEBIS C. Gracchus factus esset sese audisse*, satis est argumenti vidisse haec in somnis C. Gracchum paullo ante quam tribunatum petere coepisset, et quid illi tum animi fuerit illud ipsum somnium luculenter declarat. Labem librorum Ciceronis hinc facile animadvertimus, et satis habendum sententiam certe verborum amissorum Plutarchi testimonio nobis esse servatam. Libros *de Divinatione* a Plutarcho lectos esse apparet ex vita Aemilii Paulli cap. X. ubi lepida historia de Paulli Tertiola (*de Divin.* I. 46) enarrata addit: ταῦτα μὲν οὖν Κικέρων ὁ ῥήτωρ ἐν τοῖς περὶ Μαντικῆς ἰσόρηκεν.

Ibid. I. § 58. *Quid hoc somnio dici potest divinius? Sed quid aut plura aut vetera quaerimus? Saepe tibi meum narravi, saepe ex te audiavi tuum [somnia].* Nemo nostrum importunum vocabulum addidisset, et Ciceronem putemus?

In vicinis § 59 duplex vitium nimis diu latuit. Quamquam longiusculus locus est tamen totum apponere est necesse: *audiavi equidem ex te ipso, sed mihi saepius noster Salustius narravit; quum in illa fuga nobis gloriosa, patriae calamitosa, in villa quadam campi Atinatis maneres magnamque partem noctis vigillasses ad lucem denique arte et graviter dormire coepisses. Itaque quamquam iter instaret TE tamen silentium fieri iussisse*

neque esse passum te excitari: quum autem experrectus esses hora secunda fere te sibi somnium narravisse: visum tibi esse, quum in locis solis maestus errares, C. Marium cum fascibus laureatis quaerere ex te quid tristis esses; quumque tu te patria vi pulsum esse dixisses, prehendisse eum dexteram tuam et bono animo te iussisse esse lictorique proximo tradidisse, ut te in monumentum suum deduceret, et dixisse in eo tibi salutem fore. Tum et se exclamasse [Salustius narrat] reditum tibi celerem et gloriosum paratum et te ipsum visum somnio delectari.

In his primum delibera utrum in verbis: *ad lucem denique arte et graviter dormire* coepisse, vera lectio sit *dormitare* (νυσάζειν) an *dormire* (καθεύδειν, κοιμᾶσθαι). Sed nulla est dubitatio, namque *arte et graviter dormire* (βαθέως, βαθὺν ὕπνον κοιμᾶσθαι, καθεύδειν) aerumnis et longa vigilia confectos novimus, *arte dormire* βαθέως νυσάζειν inter se pugnant.

Itaque ridiculum est narrare Ciceronem ipsum alto somno consopitum silentium fieri iussisse neque passum esse se excitari. Fecit hoc Salustius fidelis Ciceronis libertus et fugae comes, unde haec omnia audivisse se Quintus modo dixerat. Legendum igitur est: *Itaque quamquam iter instaret se tamen silentium fieri iussisse neque esse passum te excitari*. Eodem modo reliqua omnia Salustii verbis narrantur: *te sibi somnium narrasse, —; tum et se exclamasse reditum tibi celerem et gloriosum paratum*. Itaque quod post exclamasse in Codicibus additur SALUSTIUS NARRAT in ora libri olim adscriptum est satis pueriliter, sed in Quinti verbis omnia ex Salustio audita referentis nullo modo poni potuit.

Iterum e libri margine irrepsit aliquid in Ciceronis orationem de Divin. I. § 65. *Sagire enim sentire acule est: ex quo sagae anus* [quia multa scire volunt] *et sagaces dicti canes*. Quae in librorum marginibus adnotabantur sunt fere semper puerilia et putida, nonnumquam etiam, ut hoc loco, cum scriptoris sententia pugnant. Itaque quisquis est paullo sagacior putidum emblemata delebit.

Ibid. I. § 68. *paucis post diebus ex Pharsalica fuga venisse Labienum: qui quum interitum exercitus nunciavisset reliqua vaticinationis brevi esse confecta*. Res ipsa clamat consecuta esse legendum. Consequi, ut aliis locis, est ἀπακολουθεῖν, ut in

hoc libro I. § 53. *atque ita quidem prima statim esse consecuta.* et II. § 22. *Si sciret se — trucidatum iri — post mortem vero ea consecutura, quae sine lacrymis non possumus dicere.*

De Divin. I. § 75. qua in pugna quia Castor et Pollux cum Lacedaemoniorum classe visi esse dicebantur, eorum insignia [deorum] stellae aureae — Delphis positae sunt. Dittographia est vetus EORUM et DEORUM. Loci compositio, ut vides, respuit DEORUM.

Ibid. I. § 80. Negat sine furore Democritus quemquam poëtam magnum esse posse; [quod idem dicit Plato.] quem si placeat appellet furorem, dummodo is furor ita laudetur ut in Phaedro Platonis laudatus est. Relege mihi locum expuncto emblemate et expungenti opinor assentieris.

Vehementer mihi de fraude suspectum est participium scriptum his duobus locis *de Divin. I. § 73. ut in Sisennae scriptum historia videmus*, et I. § 89. *quo in genere Marcios quosdam fratres nobili loco natos apud maiores nostros fuisse scriptum videmus.* Illo loco non satis commode interpositum est medium inter *in Sisennae — historia*, neque minus supervacuum est altero loco: *videmus*, nempe apud scriptores annalium omnibus notos, qui erant in omnium manibus. Quod enim Cicero refert de Marciis fratribus sumsit ex Caelii Antipatri historia belli Punici, quem in ea re a Livio quoque describi suspicor XXV. 12. ubi carmina quaedam Marciana affert, quae statim admonitus senties a Marciis Graece conscripta sed a Caelio de Graecis facta esse Latina.

Nobilitas enim ante Catonem Graece scribebat. Proferam unum ut emendem. *Priore carmine Cannensis praedicta clades in haec FERME verba erat: ANNEM TROIUGENA CANNAM [Romane] FUGE. Fuerat:*

τὸν Κάνναν ποταμὸν, Τροιηγενές, ἐξαλέασθαι.

quae Caelius vortit *barbare*: adscripsit nescio quis *Romane* ne forte nescias TROIUGENA quid esset, deinde ex margine in sedem perincommodam irrepsit.

Caeterum *videmus* de historia omnibus nota legitur *de Divin. I. § 29. M. Crasso quid acciderit videmus dirarum obnuntiatione neglecta.* Ne putes de re recenti tantum et aequalibus nota dici inspicere I. § 100. *in iisdem satis scriptum Veientes habere*

fore ut brevi a Gallis Roma caperetur. Quod quidem sexennio post Veios captos factum esse videmus.

Irrepsisse videtur ex locis de Divin. I. § 31. mirabili magnitudine uvam, ut scriptum videmus, invenit, et I. § 121. quale scriptum illud videmus — fore ut Darius et Persae vincerentur, quorum diversa ratio est.

Ibid. I. § 90. Magi congregantur in fano commentandi causa atque inter se colloquendi: quod ETIAM idem vos (augures) quondam facere Nonis solebatis. Inepte παρέλκον etiam resecandum esse censeo. Sic § 91 quod idem factitatum in Umbria accepimus, et alibi passim.

Ibid. I. § 98. quid quum in Capitolio ictus Centaurus e caelo est, in Aventino portae ET homines? Quot in Aventino portas fuisse putemus? Fac plures fuisse, mirum eas omnes de caelo tactas. Scribe una litera minus porta ET homines.

Ibid. I. § 101. Haec igitur et a Diis significata et a nostris maioribus iudicata contemnimus? Quia haec est Quinti sententia: haec igitur — contemnere non debemus, ipsa natura et omnium usus indicat contemnemus esse rescribendum, ut de Divin. I. § 62. Hunc (Epicurum) ergo antepones Platoni et Socrati? et passim alibi quum Graece tum Latine.

Post pauca § 102 editur: Quae maiores nostri quia valere censebant idcirco omnibus rebus agendis Quod bonum faustum felix fortunatumque ESSET praefabantur. Verum non hoc praefabantur sed Quod bonum — fortunatumque SIET. quod reponendum esse patet, quoniam ipsum praefationis carmen Quintus recitat.

Ibid. I. § 102. quum imperator exercitum, censor populum lustraret, bonis nominibus qui hostias ducerent eligebantur, quod idem in delectu consules observant, ut primus miles fiat bono nomine. Quae quidem a te scis et consule et imperatore summa religione esse servata. Si Quintus id quod nunc dicere videtur dicere voluisset, hac forma usus fuisset: quae quidem a te et consule et imperatore — servata sunt, aut quae quidem tu et consul et imperator — servasti. Nunc multo salsius ut fratrem pungeret ita dixit: quae quidem a te scio et consule et imperatore — servata esse. Notus hic usus est verbi scio in reprehensione aut iurgio, ut apud Plautum in Menaechnis V. 5. 38.

*At ego te sacram coronam surripuisse scio Iovis,
et ob eam rem in carcerem led esse compactum scio,
et postquam es emissus caesum virgis sub furca scio,
tum patrem occidisse et matrem vendidisse etiam scio.*

Satin' haec pro sano maledicta maledictis respondeo?

Continuo sequitur *Praerogativam etiam maiores omen* [iustorum] *comitiorum esse voluerunt.* Importunum et molestum vocabulum ipso Cicerone auctore (*de Divin.* II. § 83.) delendum censeo

Ibid. I. § 103. *Accipio, inquit, mea filia, omen.* Ipsa natura docet haec ita esse componenda: *Accipio omen, inquit, mea filia,* namque *accipio omen* in unum veluti coalescunt et divelli non possunt in verbis quidem metro solutis, non apud eos, quibus licet dicere

et saxo cere comminuit brum.

De Appio Claudio Quintus dicit I. § 103. *Solus enim multorum annorum memoria non decantandi augurii sed divinandi tenuit disciplinam. Quem irridebant collegae tui eumque tum Pisidam tum Soranum augurem esse dicebant.* Ex hoc loco vitium, quod in ultimis verbis latet, fere dixerim mathematica methodo eximam. Converte mihi haec *quem irridebant collegae tui* in formam passivam, sensu eodem manente exhibit: *qui irridebatur a collegis tuis.* Dices, sed Appius, augur et ipse, non a Ciceronis collegis sed a suis dici debebat derideri. Prorsus assentior: restituantur ergo sic verba in priorem formam *quem irridebant collegae sui*, et in his ipse Cicero, cuius irrisio in monumentis literarum tulit aetatem.

Una literula male addita multum venustatis detraxit loco I. § 103. *Sed difficultas laborque discendi disertam negligentiam reddidit. Malunt enim DISSERERE nihil esse in auspiciis quam quid sit EDISCERE.* Et sententia et auris requirunt DISCERE.

In § 106. Ciceronis carmen legitur, cuius initium est

*Hic Iovis altisoni subito pinnata satelles
arboris e trunco serpentis saucia morsu
SUBIGIT ipsa feris transfigens unguibus anguem
semianimum et varia graviter cervice micantem.*

SUBIGIT neque sententiae satisfacit neque metro. Ulrumque malum una literula inserta sanabis legendo *subaigit*, id est *πε-τέωπον αἴρει*.

Ibid. I. § 111. *Alii — orientem tyrannidem multo ante prospiciunt: quos prudentes possumus dicere [id est providentes] divinos nullo modo [possumus]. In his nullo modo ad divinos referendum esse patet: Φρονίμους μὲν θείους δὲ οὐδαμῶς. Ergo et possumus insiticiū est et insipida ac fatua etymologia id est providentes, quia prudentes sunt σοφοὶ καὶ Φρόνιμοι, non autem προορατικοί, ut Cicero nunc male ac perperam dicere videtur.*

Fieri etiam potest ut interpolatio latius serpserit et haec sit Ciceronis manus: *quos prudentes possumus dicere, divinos non plus quam Milesium Thalen, qui cet. Φρονίμους μὲν, θείους δὲ οὐ μᾶλλον ἢ Θαλὴν τὸν Μιλήσιον, quae forma Platoni familiaris est: quod quum sciolus non animadvertisset post divinos de suo addidit nullo modo possumus.*

Addam his locos pauculos e libro secundo.

Suaviter deridens Cicero *de Divin.* II. § 35 perineptam Stoicorum adversus Epicureos argumentationem ita scribit: *Hoc erat quod ego non rebar posse dissolvi. At quam FESTIVE dissolvitur! Pudet me non tui quidem — sed Chrysippi, Antipatri, Posidonii, qui idem istuc quidem dicunt quod est dictum a te. — Illud vero multo etiam MELIUS quod et a te usurpatum est et dicitur ab illis —. Haec iam mihi crede ne aniculae quidem existimant. Mendosum est MELIUS, quod in hanc salsam et facetam reprehensionem non cadit. Sententia dicti quid requirat manifestum est, nempe τὸδε δὲ πολλῶ ἔτι τούτου κομψότερον. Requiritur aliquid significans INEPTIUS, sed iocosa εἰρωνεία emollitum. Poterat dixisse FESTIVUS, ni paullo ante dixisset quam FESTIVE dissolvitur! Quaerendum est igitur ἰσοδύναμόν τι τῷ festivius. Videor mihi reperisse in libro III. *de Oratore* 26. § 101. *Quare bene et praeclare quamvis nobis saepe dicatur, BELLE et FESTIVE nimium saepe nolo. Itaque omnis erit remota difficultas si rescripseris: illud vero multo etiam BELLIOUS quod cet. nam hoc ipsum est τὸδε δὲ τούτου ἔτι πολλῶ KOMΨOTEPON.**

Perrarum est BELLIOR et BELLIOUS. Eo ipso facilius corrumpuntur. Si *belle* et *bellissime* Latina sunt, non est quod de comparativo dubitemus. BELLIOR quoque, si fides Lexicorum conditoribus, est ἅπαξ εἰρημένον apud Varronem Nonii pag. 77.

• **BELLIORIS** est **MELIORIS**. Varro Testamento *περὶ διαθηκῶν*: *Venio nunc ad alterum genus testamenti, quod dicitur φυσικόν, in quo Graeci BELLIORES quam Romani nostri.* Quae verba Nonius, ut solet, non intellexit. **BELLIORES** sunt ἀσείότεροι καὶ καμψότεροι, festiviores quam Romani, non meliores.

De Divin. II. § 37. Urbem philosophiae, mihi crede, proditis, dum castella defenditis. Vitiosa scriptura optime apparebit si ei veram opposueris, quae, ut suspicor, haec est: **ARCEM** — *proditis dum CASTELLA defenditis.* Haec vera et sana oppositio est, et quam recte **ARX philosophiae** dicatur et alia multa apud Ciceronem ostendere possunt et quod omnium instar est *de Divin. I. § 10. ARCEM tu quidem Stoicorum, inquam, Quinte, defendis.*

Post pauca ita legitur: *non ergo omnium interitus atque ortus natura conficit: et erit aliquid quod aut ex nihilo oriatur aut in nihilum subito occidat.* Haud scio an *recidat* sit reponendum. *Occidere* est ἀπολέσθαι neque satis commode in *nihilum occidere* coniunguntur. *Recidere* est ἀναλυθῆναι et optime habet ἀναλυθῆναι εἰς οὐδέν, in nihilum vel ad nihilum recidere.

De Divin. II. § 61. ILLA igitur ratio concluditur nec id quod non potuerit fieri factum umquam esse; nec quod potuerit id portentum esse, corrigendum censeo: ITA igitur ratio concluditur. Perpetuo **I** et **T** et **L** inter se confunduntur, ut in **EXILIUM** — **EXITIUM** et sim. In libro I. § 40 receperim: *narrat apud Ennium Vestalis ILIA pro illa, ut recte emendatum est I. § 88. Calchantem augurem scribit Homerus — ducem classium fuisse ad ILIUM pro ad illum, sed eadem opera correctum oportuerat: ducem CLASSI fuisse ad Ilium.*

καὶ νήεσσ' ἡγήσατ' Ἀχαιῶν Ἴλιον εἶσω.

De Divin. II. § 62. hoc ille responso satis aperte declaravit nihil habendum esse PORTENTUM quod fieri posset. Fuisse suspicor nihil habendum esse **PRO PORTENTO**. Sueton. *Caes. 76. nec pro portento ducendum si pecudi cor defuisset, et sic alii passim.*

De Divin. II. § 62. C. Gracchus — scripsit duobus anguibus domi comprehensis haruspices a patre convocatos. — Ego tamen miror si emissio foeminae [anguis] mortem afferebat Ti. Graccho, emissio aulem maris [anguis] erat mortifera Corneliae, cur alteram ultram emisit. Bis expunge emblemata manifestum. Sine

mendo est in libro I. § 36. *haruspices convocavit, qui quum respondissent, si marem emisisset uxori brevi tempore esse moriendum, si foeminam ipsi.*

In Ciceronis versiculis II. § 63.

*Argolicis primum ut vestita est classibus Aulis,
quae Priamo cladem et Troiae pestemque ferebant.*

mira est verborum confusio: restituerim:

Ut primum Argolicis —

quae Priamo et Troiae cladem pestemque ferebant.

Sic solent in versibus ordinem verborum turbare. In epistola ad Q. Fratrem II. 15 Codex exhibet:

τοιαυταεξεργαζεταιιοτλημωνπολεμος.

emendatur ex Euripidis Supplic. 121.

ἌΔΡΑΚΤΟC, ἐνταῦθ' ἀπώλεσ' ἄνδρας Ἀργείων ἄκρους.

ΘΗCΕΤC. τοιαῦθ' ὁ τλήμων πόλεμος ἐξεργάζεται.

*De Divin. II. § 69. Quid ergo? Aius iste Loquens quando eum nemo norat et aiebat et loquebatur [et ex eo nomen invenit]: posteaquam et sedem et aram et nomen invenit, obmutuit. Sentisne quam absurde sint ex seqq. repetita verba [et ex eo nomen invenit]? Scilicet nomen invenit quando eum nemo nove-
rat. Apage ineptias.*

De Divin. II. § 71. etenim ut sint auspicia [quae nulla sunt], haec certe quibus utimur — simulacra sunt auspiciorum, auspicia nullo modo. Nisi expunxeris quae nulla sunt Cicero simul auspicia esse et concedet et non concedet. Nota est haec concedendi forma, ut I. § 10. et ut sint Dii potest fieri ut nulla ab iis divinatio generi humano tributa sit, et ubi non?

Unus locus superest II. § 121. num igitur [ut] inepti Veneris id impulsu fieri malumus quam casu dicere? ut sit Latina oratio furca expelle molestam voculam ut. Horatius Sat. I. 6. 16.

iudice quo nosti populo, qui stultus honores

saepe dat indignis et famae servit ineptus.

et Catullus carm. XVII.

sed vereris inepta

crura ponticuli assulis stantis in redivivis.

et in illo Ovidiano:

dum timet alterius vulnus inepta loci.

Quemadmodum his locis voculam ut metrum respuit, sic in

caeteris dicendi ratio et usus, quia sententia est ἀνόητοι ὄντες non ὡς ἀνόητοι.

Haec habui de libris *de Divinatione* quae dicerem. Reliqua in aliud tempus seponere malo, namque in Graeciam remigrare animus est, ubi prius paucos quosdam Ciceronis locos indicavero, ubi quod a Cicerone scite et lepide et urbane esset dictum interpolator aliquis stulto emblemate commaculavit.

Ac primum quidem inspicere mihi epistolam ad Atticum XIV. 13. § 6. Proponam locum additamento liberatum deinde vulgatam scripturam cum illa velim compares. Cicero igitur ita scripsit: — *ita perniciose, ut nonnumquam Caesar desiderandus esse videatur.* — *Quae enim Caesar numquam neque fecisset neque passus esset ea nunc ex eius Commentariis proferuntur.* Hodie legitur *ex falsis eius Commentariis*, Cicero non minus significanter, sed multo elegantius urbaniusque idem dixerat.

Faciam idem in duobus *Paradoxorum* locis, ut scripturam sinceram praemittam cumque ea interpolatam componam. In *Parad.* V. § 35 scripserat: *Echionis tabula te stupidum delinet aut signum aliquod Polycleli.* — «Nonne igitur sunt ista festiva»? *Sunt: nam nos quoque oculos habemus.* Scin' quid vulgo legatur? *Sint pro sunt, et nos quoque oculos ERUDITOS habemus.* Hoccine ut de se dixerit is, cuius nota est in hoc genere festivissima εἰρωνεία! Et μυκτὴρ ille urbanus talia non ferebat. Dicebant *nasum habere aut non habere, aurem habere* et sim. et erat hominibus elegantioribus satis. Martialis I. 41. 18.

non cuicumque datum est habere nasum.

et Lucilius apud Nonium p. 215. *Nasus masculini. Neutri Lucilius:*

Quois oculi non sunt neque nasum.

ut Graeci οὐτ' ὀφθαλμοὺς ἔχοντες οὔτε ῥῖνα.

De eodem genere est interpolatio in *Parad.* VI. § 43. *Sin autem propter aviditatem pecuniae nullum quaestum turpem putas; — si socios spolias, aerarium expilas, si testamenta amicorum exspectas, aut ne exspectas quidem, haec utrum abundantis an egentis signa sunt?* Haec est me iudice Ciceronis manus. Nunc sic legitur: — *exspectas, aut ne exspectas quidem, ATQUE IPSE SUPPONIS.* Vide quantum intersit: aliud est urbane et acute obiicere inimico aliquid veluti subridentem, aliud odiose

et contumeliose exprobrare irae impotem. Praeterea aliquanto acrius pungit aut ne *exspectas quidem*, quam maledictum quodlibet.

Cicero ad Atticum I. 16. § 5. XXXI. (iudices) *fuerunt*, quos *fames magis quam fama commoveret*: quorum *Catulus* quum *vidisset quendam* » Quid vos, inquit, praesidium a nobis postulabatis? an ne nummi vobis eriperentur [*timebatis*]? Expunxi *olium timebatis* Mnemos. VIII. pag. 454. Opem fert mihi Seneca Epist. 97. § 6. *Itaque eleganter illis Catulus absoluto reo* » Quid vos, inquit, praesidium a nobis petebatis? an ne nummi vobis eriperentur?

Cicero in duabus epistolis, fortasse eodem die scriptis, idem iisdem verbis et ad Atticum et ad Quintum fratrem scripserat. Ea verba in utraque epistola vitium conceperunt sed diversum. Itaque alteram ex altera certa correctione emendabimus. Ad Atticum IV. 15. § 8. haec scribit: *Tribunicii candidati iurarunt se arbitrio Catonis petituros. Apud eum HS. quingena deposuerunt, ut qui a Catone damnatus esset id perderet. — Sed ad te — tota comitia perscribam; quae si, ut putantur, gratuita fuerint plus unus Cato potuerit quam OMNES QUIDEM iudices.* Ad Quintum Fratrem haec: II. 15. § 4. *Tribunicii candidati compromiserunt HS. quingenis in singulos apud M. Catonem depositis petere eius arbitratu, ut qui contra fecisset ab eo condemnaretur. Quae quidem Comitia si gratuita fuerint, ut putantur, plus unius CATO FUEBIT quam omnes leges omnesque iudices.* Solis luce clarius est in illa epistola pro OMNES QUIDEM iudices verum esse OMNES LEGES OMNESQUE iudices, et in hac pro CATOFUEBIT corrigendum CATO POTUERIT. Sunt huiuscemodi loci imprimis διδασκαλικοί ad rem palaeographicam et viam monstrant ad investiganda vetusta quaedam librorum vitia eodem modo olim nata. Nempe est in Codicibus Graecis et, ut suspicor, in Latinis quoque quaedam peccandi veluti constantia solentque τὰ αὐτὰ περὶ τὰ αὐτὰ ἀμαρτάνειν, et quo quis plura de genere hoc aut ipse repererit aut ab alio reperta in promptu habeat, eo ad verum inveniendum accedit paratior. Nemo est cui in talibus aut plus debeam aut plus tribuam quam Madvigio et alibi et praesertim in *Emendationibus Livionis*. In Graecis porro nemo palmam eripiet qui ex rei palaeographicae diu-

turna et acuta observatione habet in emendando ἐκεῖνο τὸ ἐναργές, quod idonei iudices omnes admirantur. Bastius, qui in Codicibus Graecis excutiendis aetatem transegit, quia ingenio caret et ἀπειρόκαλος ὧν in scriptoribus lectu indignis semper ἐγκαλινδεῖται, non fecit operae pretium, neque generosa iuven-
tutis pectora inflammare potest. Porsonus contra legit omnes, sed in praeclarissimo quoque experitur ingenium, et tam severo delectu utitur ut facile sentias eum de magna copia ὃ τιπερ ὀφέ-
λος καὶ ἄνθος delibare. Quem equidem in hac certe re aemulari studens, ut apud Ovidium est,

novi meliora proboque,

deteriora sequor.

Reditum in Graeciam mihi facilem parabit Ciceronis locus in epistola ad Atticum, ubi Graeci poetae verba a scribis corrupta omnem loci sententiam pessumdederunt. Praemittam locos, unde mihi emendatio in mentem venerit. Pindarus (fragm. LXXII. Bergk.) ad regem Hieronem ita dixerat:

Σύνες ὃ τοι λέγω, ζαθέων ἱερῶν
ἐπώνυμε πάτερ, κτίτορ Αἴτνας,

quae festive παρωδεῖ Aristophanes in *Anibus* vs. 926 sqq.

σὺ δὲ πάτερ κτίτορ Αἴτνας
ζαθέων ἱερῶν ἐπώνυμε, —
σύνης ὃ τοι λέγω.

Hinc Plato in *Menone* p. 76. D. ἐκ τούτων δὴ σύνες ὃ τοι λέγω, ἔφη Πίνδαρος, et in *Phaedro* p. 236. D. ἐσμέν δὲ μόνω ἐν ἐρημίᾳ, ἰσχυρότερος δ' ἐγὼ καὶ νεώτερος· ἐκ δ' ἀπάντων τούτων σύνες ὃ τοι λέγω. Audi nunc Ciceronem X. § 3. *Cum paucissimis alicubi occultabor; certe hinc istis invilissimis evolabo, atque utinam ad Curionem!* Σὺν θεῷ τοι λέγω. *Magnus dolor accessit. Efficietur aliquid dignum nobis.* Viden' ex CTNECOTOIΛEΓΩ literis ECO in ΘΕΩ mutatis vulgatam sensu vacuam esse natam? Cicero neque Pindarum legerat, neque Aristophanem, sed Platonis libros et Phaedrum optime noverat. Hinc igitur suum σύνες ὃ τοι λέγω arripuit, quae magnum aliquod facinus minantis oratio est. Cicero expectat adventum Antonii et has minas iacit.

Nunc Ciceronem de manibus depono, et unum tantum locum his addam, ubi proverbium Graecum in Latino libro male mul-

catum restituam. Est apud Senecam *de morte Claudii Caesaris* cap. 10. *Non vacat deflere publicas clades intuenti domestica mala* — ΕΝΤΙΚΟΝΤΟΝΤΚΗΝΔΙΗC. Nihil aliud in his inest quam

ἔγγιον γόνυ κνήμης.

ἔγγιον γόνυ κνήμης, notum proverbium, vide Zenob. III. 2. ibique Schneidew. Cicero ad Famil. XVI. 23. *Nec tamen te avoco a syngrapha*; γόνυ κνήμης. ubi suppleverim (ἔγγιον) γόνυ κνήμης.

Non minus ioculariter verba Latina in libris Graecis corrumuntur. Ostendi in Mnemos. V. p. 324 apud Procopium *de bello Gothico* I. 7. legi ἀερίσας ἄρτα quum verum esset *Africa capta*. Nempe ΑΦΡΙCΑCΑΡΤΑ quum Graecum esse putaretur abiit in ΑΕΡΙCΑCΑΡΤΑ, ἀερίσας ἄρτα.

Ne quid chartae purae supersit emendabo locum Plauti, ubi verbis Graeca Latinis miscuit et Graeca in Latinis libris male mulcata sunt. Alia est apud Dorienses forma, qua per deos iurare solebant, alia apud Iones et Atticos. Hi enim dicebant νῆ τὸν Ἀπόλλω et ναὶ μὰ τὸν Ἀπόλλω in affirmando, et μὰ τὸν Ἀπόλλω et οὐ μὰ τὸν Ἀπόλλω in negando. Dores contra una tantum forma utebantur: ἐν τοῖς κατομοτικοῖς constanter Ναὶ τὸν Δία et Οὐ τὸν Δία semper ἐν τοῖς ἀπομοτικοῖς. Spartani dicebant ναὶ τὸ σιώ et οὐ τὸ σιώ, Megarenses ναὶ τὸν Διοκλέα, Siculi ναὶ τὰν Κόραν. Hinc apparet vitium in loco Plautino in *Captivis* IV. II. 98.

Ut ego vidi. HE. meumne gnatum? EV. tuum gnatum et genium meum. H. et captivum illum Alidensem? E. μὰ τὸν Ἀπόλλω. H. et servolum meum Stalagmum, meum qui gnatum subtruxit? E. νῆ τὰν Κόραν. H. iam diu? E. νῆ τὰν Πραίνεσιν. H. venit? E. νῆ τὰν Σιγνίαν. H. certon'? E. νῆ τὰν Φρουσινῶνα. H. vide sis. E. νῆ τὰν Ἀλάτριον. H. quid tu per barbaricas urbes iuras?

Nemo sic in Italia loquebatur, sed emendandum ΝΑΙ τὸν Ἀπόλλω et ΝΑΙ τὰν Κόραν et ΝΑΙ τὰν Πραίνεσαν et ΝΑΙ τὰν Σιγνίαν et ΝΑΙ τὰν Φρουσινῶνα et ΝΑΙ τὰν Ἀλάτριον.

CAPUT III.

ANIMADVERSIONES SELECTAE

AD AESCHINIS ORATIONEM κατὰ Κτησιφῶντος.

Quod saepe diximus et pluribus exemplis ostendimus Aeschinis Orationes et mendose scriptas circumferri et praesertim ineptis additamentis scalere, id nunc dedita opera demonstrare animus est. Haud ego sum nescius multos esse, quibus hoc emendandi genus, quod in expungendis sciolorum emblematis versatur, neque placeat neque probetur: etiam hoc scio non esse difficile admodum ratiunculas quasdam et argutias excogitare, quibus vel gravissimas difficultates eludas et quamvis absurde dictis colorem aliquem reperias aut excusationem ut *ferri posse* videantur: praeterea graviter et severe agere „non ferro et igne in veteres scriptores grassandum“, et „iuprobe facere qui in alieno libro ingeniosus esse velit.“ Percommode haec omnia et probabiliter dicuntur, ἀλλ' οὕτως ἰσχυρόν ἐστιν ἡ ἀλήθεια ὥς τε πάντων ἐπικρατεῖν τῶν ἀνθρωπίνων λογισμῶν (Aesch. in *Timarch.* § 84). Sunt enim in genere hoc quaedam tam ἐναργῆ ut non tantum hebetiorem ad haec aliquem, sed etiam quamvis pertinacem et obstinatum adversarium expugnari posse existimem, si modo aurem praeberc velit: ἐπὶ πλεονέκῃ μὲν, ἀκουσον δέ. Huiusmodi igitur interpolationes insigniores quasdam et ἐναργεστερας praemittam, deinde tres Aeschinis orationes deinceps tecum relegam.

In *Timarchea* § 102. editur: ἦσαν οὗτοι τρεῖς ἀδελφοὶ Εὐπόλεμος τε ὁ παιδοτρίβης καὶ Ἀρίζηλος ὁ ΤΟΤΤΟΤ ΠΑΤΗΡ καὶ Ἀρίγνωτος. Memento mihi hoc ὅτι Ἀρίζηλος ἐστὶν ὁ Τιμάρχου πατήρ. Post duos versiculos ita pergit: τούτων πρῶτος ἐτελεύτησεν Εὐπόλεμος ἀνεμήτου τῆς οὐσίας οὔσης, δεύτερος δ' Ἀρίζηλος. Scin' quid sequatur? Ὁ ΤΙΜΑΡΧΟΣ ΠΑΤΗΡ. Poterat, credo,

omitti: non erant iudices tam obliviosi et saepius in iudicio audiverant ΤΙΜΑΡΧΟΣ ἈΡΙΖΗΛΟΣ ΦΗΤΤΙΟΣ, sed *lacteam* hanc esse dictitant *orationis ubertatem*. Esto. Post quatuor versiculos ita pergit: ἐπεὶ δὲ καὶ ὁ Ἀρίζηλος ἐτελεύτησεν Ὁ ΤΙΜΑΡΧΟΣ ΤΟΤΤΟΤΙ ΠΑΤΗΡ. Non est hercle ista orationis ubertas sive *lactea*, sive qualiscumque, sed putida et intolerabilis loquacitas, non Attici oratoris, sed garrientis aniculae, οὐ καὶ σοὶ δοκεῖ; quisquis haec legis. Si mihi hoc dederis, considera diligenter id quod paullo ante editur: Ἀρίγνωτος [ὃς ἔτι καὶ νῦν ἐστὶ] πρεσβύτης διεφθαρμένος τοὺς ὀφθαλμούς. Non una de causa delendum est ὃς ἔτι καὶ νῦν ἐστὶν. Unam proferam: Aeschines ipse dixisset: ὃς ἔτι καὶ νῦν ΖΗΙ, non ἐστὶν. vid. in *Ctesiph.* § 139.

Sunt haec satis perspicua: dabo ἔτι ἐναργέστερα. Est in oratione *de Falsa Legatione* § 33 additamentum perinepti magistelli tam manifestum, ut neminem adeo esse credam vulgatae lectionis obstinatum defensorem ac vindicem, ut non nunc quidem victum se fateatur ac manus dare paratum. Editur: ὦν δὲ Ἀμύντας ἀπέστη Ὁ ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΠΑΤΗΡ ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων ἀπάντων οὐ μόνον λόγοις ἀλλὰ καὶ ψήφῳ, τούτων, ἔφην ἐγώ, σὲ τὸν ἐξ ἐκείνου γεγεννημένον οὐκ ἔστι δίκαιον ἀντιποιεῖσθαι. Nunc est quum mihi dari velim quantumvis acrem et pertinacem adversarium, dummodo bene Graece sciat (quamquam ne hoc quidem in hac causa est admodum necessarium) et sensum communem habeat, et eum invitum ac repugnantem in meam sententiam pertraham. Is igitur mihi inspicito hos locos: primum § 26: τὰς εὐεργεσίας, αἷς ὑμεῖς ὑπήρξατε Ἀμύντα ΤΩΙ ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΠΑΤΡΙ, deinde § 28. Εὐρυδίκη ἡ μήτηρ ἡ σὴ (ad ipsum Philipbum haec dicuntur) Περδίκκην τὸν ἀδελφὸν τὸν σὸν καταστήσασα εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Ἰφικράτους, σὲ δὲ εἰς τὰ γόνατα τὰ ἐκείνου θεῖσα παῖδ' ὄντα εἶπεν· Ἀμύντας ὁ πατὴρ τῶν παίδων τούτων ὅτ' ἔζη υἱὸν ἐποιήσατό σε, et tertium § 32. Ἀμύντας Ὁ ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΠΑΤΗΡ — ἐψηφίσατο Ἀμφίπολιν τὴν Ἀθηναίων συνεξαίρειν. Putemusne nunc satis scire iudices ὅτι Ἀμύντας ἐστὶν ὁ Φιλίππου πατήρ? Nondum tamen sufficit, namque in nostro loco *quartum* dicitur: ὦν δὲ Ἀμύντας ἀπέστη Ὁ ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΠΑΤΗΡ. Ridiculum, inquis, et absurdum est. Dicam quod etiam magis mireris. Nempe in § 33 *ad ipsum*

Philippum oratio convertitur: itaque saltem 'Ο COC ΠΑΤΗΡ dictum oportuit; sed quia continuo sequitur: σὲ ΤΟΝ 'ΕΞ 'ΕΚΕΙΝΟΥ ΓΕΓΕΝΗΜΕΝΟΝ, nunc quidem mihi concedas necesse est ineptum hoc emblemata in omnibus libris quum scriptis tum editis lectores ludificari. Itaque qui vel in uno ἀδαμαντίνως πεπεισμένος senserit hoc vel agnoverit, is plura identidem et certa inter legendum deprehensurus est: nam nullum equidem librum MS. aut ipse vidi aut ab aliis esse audivi tam antiquum, tam diligenter descriptum, ut ab hac interpolationis labe immunis manserit. Emblemata sunt in Isocratis Codice Urbinate, quo uno omnium emendatissimo utimur, emblemata sunt in Demosthene, sunt in Platone, quorum libros multo integrioribus quam reliquorum omnium superstites habemus: dabo infra exempla. Quod qui firmiter tenebit et inter legendum cautus et suspicax hoc agat, is saepe fraudem manifestis indiciis deprehensam arguet. In secundo libro Maccabaeorum cap. XII. 45 ad verba: ἐμβλέπων τοῖς μετ' εὐσεβείας κοιμωμένοις κάλλιστον ἀποκείμενον χαριστήριον, adscripsit nescio quis admirabundus: ὁσία καὶ εὐσεβῆς ἡ διάνοια.

quae nunc scriptoris verbis immixta tamquam ab ipso scripta leguntur.

Non est ovum ovo similis quam huic additamento simile est alterum in Platonis *Rep.* VI. pag. 504. D. οὐ γελοῖον ἐπὶ μὲν ἄλλοις σμικροῦ ἀξίοις πᾶν ποιεῖν συντεινομένους ὅπως ὅτι ἀκριβέστατα καὶ καθαρώτατα ἔξει, τῶν δὲ μεγίστων μὴ μεγίστας ἀξιοῦν εἶναι καὶ τὰς ἀκριβείας; Καὶ μάλα, ἔφη. Ad haec adscripsit aliquis in libri margine:

ἄξιον τὸ διανόημα.

quae nunc pro Platonice leguntur. Melius viri docti ibid. pag. 496. A. ἄρ' οὐχ ὡς ἀληθῶς προσήκοντα ἀκοῦσαι σοφίσματα καὶ οὐδὲν γνήσιον οὐδὲ φρονήσεως [ἄξιον] ἀληθινῆς ἐχόμενον; fraudem deprehenderunt. Sed ad Aeschinē revertor.

Optime Orator dixerat in *Timarchea* § 141. ἐπειδὴ δὲ Ἀχιλλέως καὶ Πατρόκλου μέμνησθε καὶ Ὀμήρου καὶ ἑτέρων ποιητῶν, ὡς τῶν μὲν δικαστῶν ἀνηκόων παιδείας ὄντων, ὑμεῖς δὲ εὐσχήμονές τινες καὶ περιφρονοῦντες ἰσορίᾳ τὸν δῆμον, — λέξομέν τι καὶ ἡμεῖς περὶ τούτων. Mirati magistelli, quid esset cur vocula ὡς modo genitivum haberet comitem ὡς τῶν δικαστῶν ἀνηκόων παιδείας ὄν-

των, modo nominativum ὡς ὑμεῖς εὐσχήμονες τινες, cominenti sunt de suo aliquid, mirificum ut nihil supra. In genitivo ὡς τῶν δικασῶν — ὄντων, nihil erat negotii, sed in nominativo haerebant: ὑμεῖς δὲ εὐσχήμονες τινες: quid igitur? imperite et perinepte addiderunt de suo [προσποιεῖσθε εἶναι] et sic verborum compositionem prorsus pessumdederunt. Itaque vulgatur: ὡς τῶν ΜΕΝ δικασῶν ἀνηκόων παιδείας ὄντων, ὑμεῖς ΔΕ εὐσχήμονες τινες [προσποιεῖσθε εἶναι] καὶ περιφρονοῦντες ἰσορίᾳ τὸν δῆμον. Ridebat Aristoteles eos, qui τὰ ἐναργῆ argumentis probare satagebant, et eos perinde facere dicebat, ac si quis ut solem alicui ostenderet accenderet lucernam. Videor mihi paene idem facturum si in re tam evidenti argumenta conquiram. Saepe videbis librarios et correctores turbas dare, ubi ex syntacticis rationibus nominativi cum accusativis compositi sunt. Apud Demosthenem de Fals. Legat. p. 384, 24. ὅλην τε τὴν πόλιν οὕτω καὶ σφεῖς ὁμολόγουν ὑπάρξειν αὐτῷ. Certa loquendi lex σφεῖς postulat: sed quotus quisque id mihi concessurus fuisset, nisi unus liber caeteris omnibus et antiquior multo et praestantior necessarium σφεῖς servasset? Sed nullus liber Herodoto laboranti opem tulit, apud quem nunc legitur I. 56. τούτοις ἐλθοῦσι τοῖσι ἔπεσι ὁ Κροῖσος πολλὸν τι μάλιστα πάντων ἦσθαι ἐλπίζων ἡμίονον οὐδαμὰ ἀντ' ἀνδρὸς βασιλεύσειν Μήδων· οὐδὲ ὧν ΑΤΤΟC οὐδὲ ΟΙ ἐξ αὐτοῦ παύσεσθαι κοτε τῆς ἀρχῆς. Tandem aliquando ei reddamus suum: οὐδὲ ὧν αὐτὸς οὐδὲ ΤΟΤC ἐξ αὐτοῦ, nempe παύσεσθαι κοτε τῆς ἀρχῆς (ἐλπίζων). In vulgato agnosco stilum magistrorum, qui quidquid non capiunt suo arbitratu temere interpolando corrumpunt, et quidquid attingunt vertunt in deterius. Inanis est oppositionis species in loco interpolato in Timarchea § 91. Si nemo sine testibus, inquit, poterit damnari, δέδεικται φανερὰ ὁδὸς δι' ἧς οἱ τὰ μέγιστα κακουργοῦντες ἀποφεύξονται. τίς γὰρ ἢ τῶν λωπεδυτῶν ἢ τῶν κλεπτῶν ἢ τῶν μοίχων ἢ τῶν ἀνδροφόνων ἢ τῶν τὰ μέγιστα μὲν ἀδικούντων, λάθρα δὲ τοῦτο πραττόντων, δώσει δίκην; καὶ γὰρ τούτων οἱ μὲν ἐπ' αὐτοφώρῳ ἀλόντες [ΕΑΝ ΜΕΝ 'ΟΜΟΛΟΓΩCΙ] ζημιοῦνται, οἱ δὲ λαθόντες καὶ ἔξαρνοι γενόμενοι κρίνονται ἐν τοῖς δικαστηρίοις. εὐρίσκεται γὰρ ἡ ἀλήθεια ἐκ τῶν εἰκότων. Multa equidem vidi mirifica et absurda emblemata, sed quod esset stolidius et manifestius quam illud ΕΑΝ ΜΕΝ 'ΟΜΟΛΟΓΩCΙ

de reis manifestariis dictum, videre me non memini. Itaque nihil amplius addo praeter locum, unde interpolatio nata est § 113. οἱ δὲ νόμοι κελεύουσι τῶν κλεπτῶν ΤΟΤΕ ΜΕΝ ὍΜΟΛΟΓΟΥΝΤΑΣ θανάτῳ ζημιοῦσθαι, τοὺς δ' ἄρνούμενους κρίνεσθαι. Nullum esse confessioni locum εἰάν τις ἐπ' αὐτοφώρῳ ἁλῶ, ne suspicantur quidem.

Tenue indicium magnam labem mihi patefecit *de Fals. Leg.* § 131. in his: ταῦτα μὲν οὖν ὁ κατήγορος μεμηχάνηται, τὰ δ' ἐν Φωκεῦσι διεφθάρη πράγματα πρῶτον μὲν [διὰ] τὴν τύχην, ἢ πάντων ἐς κυρία, ἔπειτα [διὰ] τὸ μῆκος τοῦ χρόνου καὶ τὸν δεκαέτη πόλεμον. Tres libri caeteris meliores e. k. l. utramque διά omittunt. Cogitanti mihi quid hoc rei esset, venit in mentem τὸ μῆκος τοῦ χρόνου nominativum esse et repente mihi ob oculos exoritur vera lectio, quae haec est: τὰ δ' ἐν Φωκεῦσι διέφθειρε πράγματα πρῶτον μὲν ἡ τύχη, ἢ πάντων ἐς κυρία, ἔπειτα τὸ μῆκος τοῦ χρόνου, et sic manifestum emblemata καὶ τὸν δεκαέτη πόλεμον ultro excidit. Videor mihi erroris originem et progressum perspicere. Ad verba καὶ τὸ μῆκος τοῦ χρόνου adscripserat nescio quis διὰ τὸν δεκαέτη πόλεμον, quod alius per copulam καί, ut assolet, recepit in textum καὶ τὸ μῆκος τοῦ χρόνου καὶ διὰ τὸν δεκαέτη πόλεμον. Tum facili lapsu gliscere coepit error et natum est καὶ διὰ τὸ μῆκος τοῦ χρόνου καὶ τὸν δεκαέτη πόλεμον. Nempe corrector aliquis διά posuit loco suo scilicet. Itaque διὰ τὴν τύχην quoque erat scribendum, quo facto activum διέφθειρε necessario in passivum διεφθάρη convertendum erat. Vide nunc mihi quam apte sint omnia composita et quam commode defluat oratio: τὰ δ' ἐν Φωκεῦσι διέφθειρε πράγματα πρῶτον μὲν ἡ τύχη, ἢ πάντων ἐς κυρία, ἔπειτα τὸ μῆκος τοῦ χρόνου, — τρίτον δ' αὐτοὺς καθεῖλεν ἡ — σάσις, τέταρτον δ' ἡ Φαλαίκου ἄγνοια. Praeterea vitiose dictum est τὰ πράγματα διεφθάρη διὰ τὴν τύχην, quoniam neque διὰ τὴν τύχην pro ὑπὸ τῆς τύχης poni potest, et dea *Fortuna*, quae in omni re dominatur (Sall. *Cat.* 8), ἢ πάντων κυρία, in huiusmodi sententia subiectum esse solet (ut grammatici loquuntur) et in nominativo poni, ut non dicatur τὰ πράγματα ὑπὸ τῆς τύχης διεφθάρη, sed τὰ πράγματα διέφθειρεν ἡ τύχη, vel ἐλυμήνατο vel ἀπώλεσεν. Exemplorum plena sunt omnia. Uno utar, quia tam lepidum est. Diphilus in Stobaei *Floril.* CIV. 16.

ὥσπερ κυαθίζουσ' ἐνίοθ' ἡμῖν ἡ τύχη
ἐν ἀγαθὸν Ἐπιχέασα τρί' ἐπαντλεῖ κακά.

ubi dubitare non debebat Meinekios quin esset unice verum
Ἐπιχέασα, quia οἱ κυαθίζοντες solebant τὸν οἶνον Ἐπιχέαντες
εἶτα τὸ ὕδωρ Ἐπιχεῖν.

Saepe insulsa magistrorum additamenta quod esset ab Oratore
animose et inflammato pectore dictum debilitant et languidum
et iners faciunt. Dixerat Aeschines in *Timarchea* § 118 vehe-
menter et acriter: *magna iudicium circumstat corona iuniorum
et seniorum, civium et hospitum ex tota Graecia, οὓς μὴ νομί-
ζετ' ἐμὲ θεωρήσοντας ἥκειν ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον ὑμᾶς εἰσομένους εἰ
μὴ μόνον εὖ νομοθετεῖν ἐπίσασθε, ἀλλὰ καὶ κρίνειν τὰ καλὰ καὶ
τὰ μὴ, καὶ τιμᾶν τοὺς ἀνδρας τοὺς ἀγαθοὺς καὶ κολάζειν τοὺς
ὄνειδῃ τὸν ἑαυτῶν βίον τῇ πόλει παρασκευάζοντας.* Sic dixerat
Orator ardens animo rapido orationis flumine. Nunc per scio-
los ita legitur κρίνειν τὰ καλὰ καὶ τὰ μὴ [καλὰ δύνασθε] καὶ
[εἰ] τιμᾶν [ἐπίσασθε] τοὺς ἀνδρας τοὺς ἀγαθοὺς καὶ [εἰ θέλετε]
κολάζειν κτέ. Praeterea pro ὄνειδῃ emendandum est ὄνειδος.

Iam singulas Aeschinis orationes deinceps relegam et si quid
inciderit animadversione dignum paucis animadvertam. Ordiam
a *Ctesiphontea*, quam nuper longe quam vulgo solet emendatio-
rem edidit vir egregie doctus et acute cernens Andreas Weid-
ner, qui longe maximam τῶν παρεμβεβλημένων partem expunxit,
complura feliciter emendavit et de Codicibus sanum ac prudens
iudicium tulit. Reliquit mihi spicilegium, ut ego aliis relin-
quam. Ex iis, quae mihi observata et notata sunt, nunc quidem
potiora delibabo ac seligam caetera alio tempore editurus in lucem.

Tamquam boni ominis causa priamam ponam Bakii mei emen-
dationem, qua primum in *Ctesiphontea* additamentum § 2. ex-
punxit. Dixerat Orator: ἐβουλόμην μὲν ἌΝ (sic leg. pro οὖν) —
τοὺς νόμους — ἰσχύειν, ἵν' ἐξῇν πρῶτον μὲν τῷ πρεσβυτάτῳ τῶν
πολιτῶν σωφρόνως ἐπὶ τὸ βῆμα παρελθόντι ἄνευ βορύβου καὶ τα-
ραχῆς ἐξ ἐμπειρίας τὰ βέλτιστα τῇ πόλει συμβουλεύειν. Vide
nunc scioli quid designaverint: de suo addiderunt alii ὥσπερ οἱ
νόμοι προστάττουσιν, alii ὥσπερ οἱ νόμοι κελεύουσιν, quae verba
interposita inter τῶν πολιτῶν — σωφρόνως pro Aeschineis leg-
bantur, donec Bakius fraudem patefecit.

Considerent velim iuniores vel in hoc uno loco, quam sit sublesta et Punica fides librorum Mss. quibus nonnulli nihil non credendum esse iudicant. Necessarium est ἐβουλόμην μὲν ἄν (vellem), at illi ἐβουλόμην μὲν οὖν unanimi consensu exhibent: necessarium est ex certa sermonis lege ἵν' ἐξῇ, at illi omnes fideli concordia dant ἵνα ἐξῇ: praeterea omnes ad unum male sanum scioli emblemata constanter servant.

Post pauca editur § 5. γράφουσιν τινες ῥαδίως παρανόμους γνώμας καὶ ταῦτα ἕτεροί τινες τὰ ψηφίσματα ἐπιψηφίζουσιν. Emenda καὶ ταύτας ἕτεροί τινες ἐπιψηφίζουσιν expuncto τὰ ψηφίσματα, ut in § 124. ὁ τὰς γνώμας ἐπιψηφίζων et § 128. *de Fals. Legat.* § 65. τοὺς προέδρους ἐπιψηφίζειν τὰς γνώμας, et alibi saepius.

In vicinia legitur οὐκ ἐκ τοῦ δικαιοτάτου τρόπου λαχόντες προεδρεύειν, — ἄν δέ τις τῶν ἄλλων βουλευτῶν ὄντως λάχῃ [κληρούμενος προεδρεύειν] κτέ. O putidum emblemata et auribus molestum! Belle κληρούμενος addidit quasi vero quisquam aliter quam κληρούμενος possit λαχεῖν, et nemo umquam sic locutus est, quum sit perfrequens ἐλαχον βουλεύειν, προεδρεύειν, δικάζειν et sim.

In § 7. duplex emblemata exime: μηδὲν ἡγεῖσθαι μικρόν [εἶναι] τῶν τοιούτων ἀδικημάτων, et [ἐπὶ] πολὺν ἤδη χρόνον. Ἠγεῖσθαι μικρόν sine εἶναι est *contemnere*; ἡγεῖσθαι et νομίζειν si εἶναι additum habent de *opinionis* dicuntur sine *actione*: contra τοὺς αὐτοὺς φίλους καὶ ἐχθροὺς νομίζειν, χεῖρω νομίζειν τινά, ἡγεῖσθαι τι μικρόν, θεοὺς νομίζειν et sim. infinitivum εἶναι non admittunt. Aristophanes *Nub.* 1078.

χρῶ τῇ φύσει, σκίρτα, γέλα, νόμιζε μηδὲν αἰσχρόν.
et vs. 819.

τὸ Δία νομίζειν ὄντα τηλικουτονί.

In § 8. πάντες οἱ πολῖται παρακαταθέμενοι τὴν πόλιν ὑμῖν [καὶ τὴν πολιτείαν διαπισεύσαντες] κτέ. Huius loci prior pars Athenis scripta est, posterior in urbe Constantini. Praeterea leg. εἰ ἐξελέγξω pro ἐξελέγξωμεν.

Aeschines in *Ctesiph.* § 10. ἡσχύνοντο γὰρ οἶμαι οἱ δικασταὶ εἰ φανήσεται αὐτὸς ἀνὴρ ἐν τῇ αὐτῇ πόλει [τυχὸν δὲ καὶ ἐν τῷ αὐτῷ ἐνιαυτῷ] πρῶτον μὲν ποτε ἀναγορευόμενος ὅτι σεφανοῦται ἀρετῆς ἕνεκα καὶ δικαιοσύνης — μικρόν δ' ἐπισχὼν — κλοπῆς ὠφληκῶς. Si quis hoc agat, turpe emblemata manifestum tene-

bit. Consideret mihi quid sit *πρῶην μέν*, et *μικρὸν δ' ἐπισχών*, et sentiet *brevem* moram hanc dici dierum fortasse aliquot aut pauculorum mensium, nedum anni integri. Praeterea quum idem homo *in eodem magistratu* et laudem tulisse dicatur et paullo post damnatus esse, necessario sequitur et honorem et poenam intra *unius* anni partem eum meruisse. Quam ridiculum est igitur ΤΤΧΟΝ ΔΕ ΚΑΙ ἐν τῷ αὐτῷ ἐνιαυτῷ, quoniam *necesse* est intra unius anni spatium id ita evenisse.

In § 11. *κατιδὼν δέ τις ταῦτα* [νομοθέτης] *τίθησι νόμον καὶ μάλα καλῶς ἔχοντα* [τὸν] *διαρρήδην ἀπαγορεύοντα* τοὺς ὑπευθύνους *μὴ σεφانوῦν*. Optime Weidner *νομοθέτης* delevit. Appellatur ὁ *νομοθέτης auctor legis*, ὁ *θεὶς τὸν νόμον*, ubi de *certa lege* sermo est. Deinde *τὸν* delendum, quod soloecum est: dicitur ὁ *νόμος* ὁ *ἀπαγορεύων* et *νόμος* (τις) *ἀπαγορεύων*. *Bona lex ἀττικισί* dicitur *νόμος καλῶς ἔχων*, et *optima* (pro *πάγκαλος* aut *κάλλιστος*) *νόμος ΚΑΙ ΜΑΛΑ καλῶς ἔχων*.

Ibid. § 11. *τούτων γάρ* [τινες] *τῶν τοὺς ὑπευθύνους σεφανούντων* — οἱ *μέν φύσει μέτριοί* [εἰσιν], *εἰ δὴ τίς ἐστὶ μέτριος* τῶν *τὰ παράνομα γραφόντων*, *ἀλλ' οὖν προβάλλονται γέ τι πρὸ τῆς αἰσχύνης*. Eiiciendum est *τινες*, quia *τούτων* — οἱ *μέν φύσει μέτριοι* copulata sunt. Cur *εἰσιν* expungendum sit loci compositio docet. Poterat dicere οἱ *μέν φύσει μέτριοι προβάλλονται γοῦν τι*, sed *ἀττικώτερον* est οἱ *μέτριοι ἀλλ' οὖν προβάλλονται γέ τι*, neque propterea verborum constructio mutatur: itaque nullus verbo *εἰσιν* locus superest. Opponuntur inter se οἱ ΜΕΝ φύσει μέτριοι ἀλλ' οὖν προβάλλονται γέ τι —, ὁ ΔΕ Κτησιφῶν κτέ. Similis locus est in § 86. *τοὺς μὲν πρώτους χρόνους ἀλλ' οὖν προσεποιούνη'* ὑμῖν *εἶναι φίλοι*. et in § 157. *ἀλλὰ ταῖς γε διανοίαις ἀποβλέψατ' αὐτῶν εἰς τὰς συμφοράς*.

Tum in verbis *προσγράφουσι γὰρ* [πρὸς τὰ ψηφίσματα] *σεφανοῦν τὸν ὑπεύθυνον ἐπειδὰν λόγον καὶ εὐθύνας τῆς ἀρχῆς δῶ*, *reseca πρὸς τὰ ψηφίσματα*, quod et plane supervacuum est et male Graece enuntiatur.

In § 13. *λέξουσι δέ* — ὡς ἄρα — *οὐκ ἔστι ταῦτα ἀρχή* —, *ἀρχὰς δὲ* [φήσουσιν] *ἐκείνας εἶναι*, ὥς οἱ θεσμοθέται ἀποκληροῦσιν. Tralaticium emblemata vides. In tali re ubi praecessit, ὡς, ὅτι, ὡς ἄρα fit transitus ad accusativum cum infinitivo, sed scioli raro hanc occasionem omittunt et aliquod dicendi verbum pro

fulcro supponunt, ut in aliis iubendi, veluti in § 15. [κελεύει].

Similiter fecerunt in § 36. λέξουσιν ὥς εἰσὶ τῇ πόλει δύο νόμοι — ἕτερον δ' εἶναι νόμον [φήσουσιν] ἐναντίον τούτῳ. — κατὰ δὲ τοῦτον τὸν νόμον [φήσουσι] γεγραφένα τὸν Κτησιφῶντα, et tertium in § 189. — λέγειν ὥς οὐ δίκαια ποιῶ —, οὐδὲ γὰρ Φιλάμμωνα [φησὶ] τὸν πύκτην Ὀλυμπίασι σεφανωθῆναι νικήσαντα Γλαῦκον κτέ.

Levius fortasse videatur, sed in exquisita Atheniensium elocutione nihil debet contemni, itaque verbo dicam in § 16. ὑμέτερον ἔργον[ἐστίν] ἀπομνημονεύειν, verbum substantivum induci oportere. Ἔργον noto et frequenti hoc usu neque articulum recipit neque ἐστίν. Quod apud Herodotum edebatur V. 1. νῦν ἡμέτερον [τὸ] ἔργον, ex libris nunc emendatum est. Recte Weidner § 20 dedit: οὐδὲ γὰρ πάτριον αὐτοῖς, ubi in libris ἐστίν incerta sede volitat.

In § 21. εὐθὺς ἀρχόμενος τῶν νόμων [λέγει] «ἀρχὴν ὑπεύθυνον» φησὶ «μὴ ἀποδημεῖν.» eiice molestum λέγει: tum scribe τὸν ὑπεύθυνον οὐκ ἐᾷ et in sqq. ἐνὶ δὲ λόγῳ ἐνεχυράζει [ὁ νομοθέτης] τὰ τῶν ὑπευθύνων vitiose abundat ὁ νομοθέτης et loco non suo positum est.

In § 26. καὶ οὐ κατηγορῶν αὐτῶν οὐδ' ἐπιτιμῶν λέγω ἀλλ' ἐκεῖνο ὑμῖν ἐνδείξασθαι βούλομαι ὅτι κτέ. Verborum compositio arguit vitium. Emenda βουλόμενος.

In § 29. δεύτερον δὲ ὅσοι τι διαχειρίζουσι τῶν τῆς πόλεως ὑπὲρ τριάκοντα ἡμέρας, τρίτον δ' ἐν τῷ νόμῳ γέγραπται καὶ εἴ τινες ἄλλοι [αἵρετοὶ] ἡγεμονίας δικαστηρίων λαμβάνουσι. Scribe ὑπὲρ τριάκοντα ἡμέρας, et importunum αἵρετοὶ expunge.

In sqq. optime Scheibe expulit verba τούτους αἵρετοὺς ἀρχοντας εἶναι, quae nullo pacto cum reliquis connecti possunt.

In § 34. ἐν τῷ δήμῳ ἐν Πυκνί, satis est, credo: nunc adhaesit pueriliter ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ.

In § 36. παρέξονται νόμον οὐδὲν προσήκοντα [τῇδε] τῇ γραφῇ facile agnosces spurium esse τῇδε.

In § 42. καὶ ταῦτ' ἐπραττον οὐχ ὥσπερ οἱ ὑπὸ τῆς βουλῆς τῆς ὑμετέρας σεφανούμενοι ἢ ὑπὸ τοῦ δήμου πείσαντες ὑμᾶς καὶ [μετὰ ψηφίσματος] πολλὴν χάριν καταθέμενοι, ἀλλ' αὐτοὶ προελόμενοι ἀνευ δόγματος ὑμετέρου. Excidit articulus Οἱ ὑπὸ τοῦ δήμου, quia alii sunt quos Senatus, alii quos populus eo honore orna-

bat. Deinde *πείσας τὸν δῆμον* (vel *πιθών*, ut veteres dicebant) et *μετὰ ψηφίσματος* idem est, quemadmodum *οὐ πείσας ὑμᾶς* (*πιθών*) idem est quod *ἄνευ δόγματος ὑμετέρου*. Priscum *πιθών* bis habet Aristophanes, in *Ran.* 1168. *οὐ πιθών τοὺς κυρίους*, et in *Pluto* 949:

οὔτε τὴν βουλὴν πιθών

τὴν τῶν πολιτῶν οὔτε τὴν ἐκκλησίαν.

formula iuris est ex antiquis legibus. Recurrit eadem interpolatio apud Aeschinem § 45. *κακείνοι μὲν [μετὰ ψηφίσματος] πείσαντες ὑμᾶς, οὔτοι δ' ἄνευ ψηφίσματος*, sed praestat Weidnero parere, qui pannum aliunde assutum totum dissuendum et abiiciendum censuit.

Quod sequitur *συνιδὼν δὴ τις ταῦτα [νομοθέτης] τίθησι νόμον* eodem laborat vitio quod supra notavimus.

In § 44. *οὔτ' ἐναντίον τοῖς πρότερον κειμένοις νόμοις τίθεις [οὐ γὰρ ἔξεις]*. Ain' vero? Ergo quod non licebat Athenis fieri non solebat? Opinatus est sciolus deesse aliquid ad sententiae concinnitatem et nihil reperire potuit quod esset aliquanto melius quam insulsum *οὐ γὰρ ἔξεις*.

In § 45. *ὅταν οὖν ἀπεδείξη τοῖς μὲν ὑπὸ τῆς βουλῆς σεφανουμένοις εἰς τὸ βουλευτήριον ἀναρρηθῆναι, τοῖς δ' ὑπὸ τοῦ δήμου [σεφανουμένοις] εἰς τὴν ἐκκλησίαν, τοῖς δ' ὑπὸ τῶν δημοτῶν [σεφανουμένοις] καὶ φυλετῶν ἀπέειπε μὴ κηρύττεσθαι τοῖς τραγωδοῖς κτέ.* Quicumque vel nasum habet vel aurem τὸ ψυχρὸν τοῦτο καὶ κακόφωνον παρέμβλημα οὐ καρτερήσκει ἀκούων. In talibus ellipsis non elegans est, sed prorsus necessaria. Equidem, qui *aurem habeo Batavam*, miror quo pacto istis tamdiu parci potuerit ab iis, qui teretes et fastidiosas aures habere putantur.

In § 46. *οὐδ' ἂν ιδιώτης οὐδὲ εἷς οὕτως ἀγεννῆς γένοιτο ὥς ὃν αὐτὸς ἔδωκε σεφανον ἅμα ἀνακηρύττειν καὶ ἀφαιρεῖσθαι [καὶ καθιεροῦν]*. Atqui, o bone, τὸ ἀφαιρεῖσθαι ταῦτόν ἐστι τῷ καθιεροῦν, ut res ipsa docet et verba in proximo: *τὸν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ σεφανον οὐδεὶς καθιεροῖ* (poterat et *ἀφαιρεῖται* dicere) ἀλλ' ἔξεις κεκτῆσθαι.

In § 47. *ἵνα κηρυττόμενος μείζω χάριν εἰδῇ τῶν σεφανούντων ὑμῖν [ἢ τοῖς σεφανοῦσιν]*. Reiskius optime sensit articulum requiri, ἵν' Ὁ κηρυττόμενος, quem nemo sequitur. Turpe emblema, quod cum omnium plausu H. Wolfius primus delevit,

omnes libros obsidet, quamquam nihil hac annotatiuncula sutilius esse potest. Ergo tam puerilia iam in antiquissimis Codicibus circumferebantur.

In § 48. ἀπομνημονεύετε αὐτοῖς ὑποβάλλειν· [ναί] εἴ ΓΕ σέ τις ἄλλη πόλις σεφανοῖ. Vehementer mihi istud NAI de fraude suspectum. Vocula ΓΕ apud velēres assentientis est et tam saepe etiam apud poētas contra metrum inutile istud NAI in simili re interpolatum vidi, ut etiam h. l. inducendum esse censeam. Cf. § 21. ὦ Ἡράκλεις, ὅτι ἤρξα μὴ ἀποδημήσω; ἵνα ΓΕ μὴ — δρασμῶ χρήσῃ. Aeschylus *Prometh.* 385.

οὔκουν, Προμηθεῦ, τοῦτο γιγνώσκεις, ὅτι
ὀργῆς νοσοῦσης εἰσὶν ἰατροὶ λόγοι;

ΠΡΟΜ. εἰάν τις ἐν καιρῷ ΓΕ μαλθάσῃ κέαρ.

In Codice Vossiano est: ναί, εἰάν τις, ut apud Euripidem in *Andromache* vs. 242.

τί δ'; οὐ γυναιξὶ ταῦτα πρῶτα πανταχοῦ;

ΝΑΙ. καλῶς ΓΕ χρωμέναισιν, εἰ δὲ μή, οὐ καλά.

el vs. 875.

οὔκουν ἐκείνου τὰμὰ τὰκείνου τ' ἐμά;

ΝΑΙ. δρᾶν εὔ, κακῶς δ' οὔ, μηδ' ἀποκτείνειν βίῃ.

ubi scribendum δρᾶν Γ' εὔ, namque ΓΕ non NAI est assentiendi vocabulum, ut in *Andromache* vs. 247.

ὀρᾶς ἄγαλμα Θέτιδος εἷς σ' ἀποβλέπον;

μισοῦν ΓΕ πατρίδα σὴν Ἀχιλλέως πόθῳ.

id est ΝΑΙ ὀρῶ, ut sequiores loquebantur. Similiter ΓΕ positum videbis in *Andromache* vs. 892, 894, 896, 898 et in *Ione* vs. 277.

ἐκ γῆς πατρός σου πρόγονος ἔβλαψεν πατήρ;

Β. Ἐριχθόνιος ΓΕ· τὸ δὲ γένος μ' οὐκ ὠφελεῖ.

ἢ καὶ σφ' Ἀθάνα γῆθεν ἐξανείλετο;

Β. εἷς παρθένους ΓΕ χεῖρας οὐ τεκοῦσά νιν.

δίδωσι δ', ὥσπερ ἐν γραφῇ νομίζεται;

Β. Κέκροπός ΓΕ σώζειν παισὶν οὐχ ὀρώμενον.

Itaque vehementer mihi suspecta est scriptura apud Herodotum I. 139. Κυμαίους κελεύεις τὸν ἰκέτην ἐκδιδόναι; τὸν δὲ αὐτὶς ἀμείψασθαι τοισίδε· ΝΑΙ. ΚΕΛΕΤΩ. ἵνα ΓΕ ἀσεβήσαντες θᾶσσαν ἀπόλησθε. Rectissime apud Lysiam legitur I. 12. ἐπειδὴ δ' ἐγὼ ὠργιζόμεν καὶ ἐκέλευον αὐτὴν ἀπιέναι· ἵνα σύ ΓΕ, ἔφη, πειρᾶς

ἐνταῦθα τὴν παιδίσκην.” Eodem modo Herodotus, credo, dixerat: ἀμείψασθαι τοισίδε· ἵνα ΓΕ θᾶσσον ἀπόλησθε, et Aeschines: — αὐτοῖς ὑποβάλλειν· Εἰ ΓΕ σέ τις ἄλλη πόλις σεφανοῖ.

In § 49. λέγει γὰρ οὕτως ἐν τῷ ψηφίσματι· καὶ τὸν κήρυκα ἀναγορεύειν ἐν τῷ θεάτρῳ [πρὸς τοὺς Ἑλλήνας] ὅτι κτέ. Ecquis serio credit in ipso psephismate πρὸς τοὺς Ἑλλήνας scriptum fuisse? Imo vero ἀναγορεύεται πρὸς τοὺς Ἀθηναίους, credo, caeteri Graeci qui in theatro sedentes haec audiebant non possunt in psephismate commemorari. Itaque expunge πρὸς τοὺς Ἑλλήνας.

In eadem § 48 bis aliis verbis sine ulla causa idem dicitur sic:

[ἀποδέδεικται σοι τόπος ὅπου δεῖ τοῦτο γίνεσθαι.]

ἀπείρηται σοι ἔξω τῆς ἐκκλησίας μὴ κηρύττεσθαι.

priora insiticia sunt.

In § 51. τὰ περὶ τὴν τοῦ τραύματος γραφὴν [αὐτῷ] συμβεβηκότα, non minus spurium est αὐτῷ quam Δημοσθένης in iis, quae continuo sequuntur: ὅτε εἰς ὧν τῶν τριηράρχων [Δημοσθένης], quod summo iure Weidner eiecit. Tum pro καὶ ταῦτα ἮΔΗ τὰ περὶ Μειδίαν, emenda καὶ ταῦτα ΔΗ, ut in re omnibus nota, quemadmodum dicitur τοῦτο ΔΗ τὸ λεγόμενον in proverbio, et sim.

In § 55. in melioribus libris est μέχρι τῆς ἀτυχίας ΤΩΝ ἐν Χαιρωνείᾳ, in deterioribus τῶν ἐν τῆς mutatum videbis. Quin tu potius τῆς ἀτυχίας expungis? μέχρι τῶν ἐν Χαιρωνείᾳ usitatum est dici, nisi si quis tragoedias ciet et lachrymas movet, quibus hic quidem nihil est loci.

In § 55. meliorum librorum auctoritatem secutus expulerim ὁποίου τούτων τῶν τεττάρων αὐτοῦ καιρῶν κατηγορῶ, et sequens καί. Recte illa leguntur in § 56. ἀποκρίνομαι ὅτι ἀπάντων τῶν τεττάρων καιρῶν κατηγορῶ [σου], οὕς σὺ διαίρει, nisi quod σου interpolatum est.

In sqq. ita scripserim: ἴν' οὖν μήθ' οὗτος ἰσχυρίζηται ὑμεῖς τε προειδῆτε [ἐγὼ τε ἀποκρίνωμαι] ἐναντίον σοι τῶν δικασῶν — ἀποκρίνομαι ὅτι ἀπάντων κτέ. Bellissimum est in vulgata: ἴν' ἀποκρίνωμαι — ἀποκρίνομαι.

In § 57. πάνυ προσδοκῶ ἐπιδείξειν τοῖς δικασαῖς τῆς μὲν σωτηρίας τῇ πόλει τοὺς θεοὺς αἰτίους γεγεννημένους καὶ τοὺς Φιλαν-

θρώπως καὶ μετρίως τοῖς τῆς πόλεως πράγμασι χρησαμένους, τῶν δὲ ἀτυχημάτων ἀπάντων Δημοσθένην [γεγενημένον αἴτιον]. *Miror in tali sententia verbum προσδοκῶ, quod non habet locum ἐν τοῖς ἐφ' ἡμῖν: exspectamus ea quae non sunt in nostra potestate, quae quem exitum aut eventum habitura sint nescimus: itaque mendosum est exspecto me iudicibus esse demonstraturum. Verum esse suspicor πάνυ ΜΟΙ ΔΟΚΩ ἐπιδείξειν.*

Deinde arcte sunt coniungenda τοὺς ΤΕ θεοὺς καὶ τοὺς — χρησαμένους. Quid autem eo homine facias qui addiderit γεγενημένον αἴτιον? Olim est a Taylora explosum. Apposui ut liquido appareret quam futes homunciones nobis praeclara antiquitatis monumenta suis ineptiis sordibusque inquinaverint.

Si quis in libris tam flagitiose interpolatis cautus et suspicax diligenter consideraverit quod scriptum est in § 58. *exspecto fore ut mihi assentiat locum hunc ita constituenti: ὑμῖν γὰρ ἐξεγένετ' ἄν, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὴν προτέραν εἰρήνην ποιήσασθαι μετὰ κοινοῦ συνεδρίου τῶν Ἑλλήνων καὶ προϊόντος τοῦ χρόνου παρ' ἐκόντων τῶν Ἑλλήνων ἀπολαβεῖν τὴν ἡγεμονίαν. τούτων Δ' ἀπεσερήθητε διὰ Δημοσθένην καὶ Φιλοκράτην καὶ τὰς τούτων δωροδοκίας.* *Absque istis fuisset, inquit, et priorem pacem una cum communi Graecorum concilio componere, et procedente tempore a Graecis volentibus imperium recuperare potuissetis.* Hanc sententiam tam simplicem et rei tam convenientem aliena multa e locis vicinis congesta penitus nunc obscurarunt et paene deleverunt. Nempe inter τῶν Ἑλλήνων et καὶ προϊόντος τοῦ χρόνου interpolatum est: εἴ τινες ὑμᾶς εἶσαν περιμεῖναι τὰς πρεσβείας ἃς ἦτε ἐκπεπομφότες κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν εἰς τὴν Ἑλλάδα παρακαλοῦντες ἐπὶ Φίλιππον, quae res et incommode nunc narratur et permoleste hic interponitur, quum recte et suo loco commemoretur § 84. πρῶτον μὲν ὅπως μὴ περιμείνητε (scrib. περιμενεῖτε, ut statim: ὅπως μὴ — ψηφιεῖσθε) τοὺς πρέσβεις, οὓς ἦτε ἐκπεπομφότες παρακαλοῦντες ἐπὶ Φίλιππον κτέ. Idem homo, qui haec male repetivit in § 67. de suo inseruit ἐπανελθόντων τῶν ὑμετέρων πρέσβεων, et in § 68. ἤκουσιν οἱ Φιλίππου πρέσβεις, οἱ δ' ἡμέτεροι ἀπεδήμουν [παρακαλοῦντες τοὺς Ἕλληνας ἐπὶ Φίλιππον]. Quo usque tandem, o sciole, quisquis es, abulere patientia nostra? Patere tuas fraudes nonne sentimus?

In § 60. εἴ τινες ὑμῶν [ἐκ τῶν ἔμπροσθεν χρόνων] ἤκουσιν οἴκο-

θεν τοιαύτην ἔχοντες τὴν δόξαν, ὥς ἄρα ὁ Δημοσθένης οὐδὲν πώποτε εἶρηκεν ὑπὲρ Φιλίππου συζᾶς μετὰ Φιλοκράτους —, ὅσις οὕτω διάκειται μήτ' ἀπογνώτω μηδὲν μήτε καταγνώτω, πρὶν ἂν ἀκούσῃ. *Ecquid opus erat dicere opinionem quam quis de ea re domo attulerit superiore tempore conceptam fuisse? Inter ὅσις et ΟΤΤΩ arbitror οὖν (ΟΤ) excidisse, quod interponitur ubi post longiorem verborum circuitum sententiae filum resumitur. Deinde μήτε ἀπογνῶ μηδὲν μήτε καταγνῶ reponam, quia omnibus ita est mos dicere, non ἀπογνώτω et καταγνώτω.*

In § 62. εἰσέρχεται [βουλευτῆς] εἰς τὸ βουλευτήριον Δημοσθένης οὔτε λαχὼν οὔτ' ἐπιλαχὼν, ἀλλ' ἐκ παρασκευῆς πριάμενος. Quia Aeschines negat Demosthenem senatorem fuisse, sed eum malis artibus in curiam irrepsisse criminatur, sequitur βουλευτῆς ex interpolatione esse natum. Emendate scriptum est § 125. εἰσελθὼν εἰς τὸ βουλευτήριον καὶ μετασησάμενος τοὺς ἰδιώτας.

In § 63. scribendum πρέσβεις αὐτοκράτορας ἀποσέλλειν περὶ εἰρήνης, pro ὑπὲρ τῆς εἰρήνης. Articulo locus non est, et legati *de pace*, non *pro pace* mittuntur.

Post pauca: ὁ μὲν γε τὴν ἐξουσίαν ἔδωκε τοῦ δεῦρο κήρυκα καὶ πρέσβεις πέμπεσθαι, ὁ δὲ τῇ πρεσβείᾳ σπένδεται. Omnia haec spuria sunt: prorsus sunt supervacanea; male Graecum est πέμπεσθαι pro πέμπειν; falsum est τὴν ἐξουσίαν ἔδωκε pro ἐκέλευσεν ἐλέσθαι δέκα πρέσβεις οἵτινες ἀξιῶσουςι τὸν Φίλιππον δεῦρο πρέσβεις ἀποσέλλειν, quod non est hercle idem.

In § 66. οἱ δ' ἀποδόμενοι [καὶ κατακοινωνήσαντες] τὰ τῆς πόλεως ἰσχυρὰ μεγάλης ὀργῆς ἦσαν ἄξιοι. Verbum κατακοινωνεῖν praeter hunc locum semel tantum legitur apud Demosthenem πρὸς Ζηνόθεμιν pag. 889, 6. ἤρεϊτο αὐτὸς κερδαίνειν ἢ κατακοινωνήσας τούτοις τῆς ὠφελείας τούτους ποιῆσαι μερίτας. Est κοινωνεῖν *participare, partem alicui impertiri*, et κατὰ significat *dolo malo id fieri, contra officium et fidem*, ut in κατελεεῖν, καταχαρίζεσθαι et sim. Sed apud Aeschinem absurdum verbum est; *qui vendidit non potest eius rei quam vendidit partem alteri impertiri*. Quanto melius et acrius est οἱ ἀποδόμενοι τὰ τῆς πόλεως ἰσχυρὰ.

In § 70. μὴ μόνοι μηδ' ἀπαράσκευοι πολεμήσαιομεν ἅ νῦν ἡμῖν παθεῖν συνέβη, corrigendum δ pro ἅ, quia de una certa re sermo

est. Similiter in § 105. ἀ (lege δ) τετόλμηκεν οὗτος γράψαι.

In § 81. εἰ τῶν συμπρεσβευόντων καὶ τοῦ Φιλίππου κατήγορος ἀναφανείη, imo vero συμπρέσβεων. Participium recte ponitur dum legatione funguntur: nunc dudum defuncti sunt, deinde post pauca τοὺς δὲ ἄλλους [συμπρέσβεις] κινδυνεύσειν dele emblemata; πρέσβεις saltem dedisset; sed hoc quoque inutile est ac melius abest.

In § 82. ὧν οὐδὲ τὰ ὀνόματα ἤδειμεν πρότερον. Nemo Atticorum dicebat ἤδειμεν, sed ἤσμεν. Tolle idem vitium ex § 175. εἰ ὑμεῖς μὴ συνῆδειτε, imo vero συνῆσε. Vide supra pag. 382. sq.

In § 83 καὶ τὸ τελευταῖον γεφανώσας τοὺς μετ' Ἀρισοδήμου — τὴν μὲν εἰρήνην διέλυσε τὴν δὲ συμφορὰν [καὶ τὸν πόλεμον] κατεσκεύασεν. Corrige τὴν μὲν εἰρήνην ἔλυσε, deinde expunge καὶ τὸν πόλεμον; non possunt haec inter se componi ἡ συμφορὰ καὶ ὁ πόλεμος, namque ἡ συμφορά est τὸ πέρας τοῦ πολέμου, et ineptum est, si quem calamitatis bello acceptae auctorem dixeris, addere et belli auctorem eum fuisse, praesertim ubi eum pacem rupisse iam dixeris. Non opponuntur inter se *pacem rupit et belli auctor fuit*, namque est unum et idem, sed *pacem rupit et calamitatis nostrae, quam bellum attulit, auctor exstitit*.

In § 85 verbo dicam quae mihi vera scriptura esse videatur: nempe haec: ἐν πέντε ἡμέραις ἐβοηθήσατε αὐτοῖς καὶ ναυσὶ καὶ πεζῇ δυνάμει, καὶ πρὶν τριάκονθ' ἡμέρας διελθεῖν ὑποσπόνδους Θηβαίους ἈΦΕΝΤΕΣ ΚΑΙ κύριοι τῆς Εὐβοίας γενόμενοι τὰς τε πολιτείας ἀπέδοτε ὀρθῶς καὶ δικαίως τοῖς παρακαταθεμένοις. Vulgatur Θηβαίους ἀφήκατε (vitiosa forma pro ἀφεῖτε) κύριοι τῆς Εὐβοίας γενόμενοι καὶ τὰς τε πόλεις κτέ.

In § 86. τηλικαῦθ' ὑφ' ὑμῶν εὖ παθόντες οἱ Χαλκιδῆς οὐ τὰς ὁμοίας ὑμῖν ἀπέδοσαν [χάριτας], ἀλλ' ἐπειδὴ τάχιστα διέβητε εἰς Εὐβοίαν — τοὺς μὲν πρώτους χρόνους ἀλλ' οὖν προσεποιοῦνθ' ὑμῖν εἶναι φίλοι, ἐπεὶ[δὴ] δὲ [τάχιστα] εἰς Ταμύνας παρήλθομεν κτέ. Vides ἐπειδὴ τάχιστα perperam esse repetitum, quum sententia solum ἐπεὶ postulet. Praeterea χάριτας quoque spurium est. Veteres dicebant τὴν ὁμοίην εἰ τὰς ὁμοίας ἀποδιδόναι. Herodotus VI. 62. τὴν ὁμοίην διδόναι dixit et τὴν ὁμοίην φέρεσθαι, et IV. 119. τὴν ὁμοίην ἡμῖν ἀποδιδούσι. VI. 21. οὐκ ἀπέδοσαν τὴν ὁμοίην, IX. 78. τὴν ὁμοίην ἀποδιδούς. Eodem modo dice-

bant εἰς τὰς ὁμοίας ἵεναι. Plato in *Philebo* pag. 13. D. καὶ τάχ' ἀνιόντες (scrib. *AN 'IONTEC) εἰς τὰς ὁμοίας ἴσως ἂν πῶς ἀλλήλοις συγχωρήσαιμεν, et in *Phaedro* p. 236. c. εἰς τὰς ὁμοίας [λαβὰς] ἐλήλυθας supervacuum λαβὰς deleverim.

In antiquissimo Aeschinis Codice F χάριτας a secunda manu additum est.

In § 87. ὁρῶν τὸ στρατόπεδον τὸ τῆς πόλεως εἰς δεινὰς δυσχωρίας κατακεκλημένον. libri partim εἰς δεινὰς, partim εἰς τινὰς exhibent. Componenda est duplex scriptura sic εἰς δεινὰς τινὰς δυσχωρίας.

In § 88. οἱ στρατιῶται οἱ ὑμέτεροι — ἄνδρες ἐγένοντο, scribendum cum parte librorum ἄνδρες ἀγαθοὶ ἐγένοντο, id est fortiter pugnaverunt, ἄνδρες εἶναι dicuntur ἀττικισί magni viri, egregiis artibus praediti, (ut apud Thucyd. IV. 28. εἰ ἄνδρες εἶεν οἱ στρατηγοί) quod in gregarios milites non cadit. Homericum est ἀνέρες ἔσε, Φίλοι, Athenienses in ea re constanter dicebant γένεσθε ἄνδρες ἀγαθοί, et ἀνὴρ ἀγαθὸς γενόμενος ἀπέθανεν, unde ἡ ἀνδραγαθία nomen invenit.

In § 91. ταῦτα διανοηθεῖς tralaticium vitium est pro ταῦτα ΔΗ διανοηθείς.

Inficetum, si quod aliud, emblemata maculat locum § 93. ἀλλ' ὁ μισοτύραννος Δημοσθένης, ὡς αὐτὸς προσποιεῖται, ὃν Φησι Κτησιφῶν τὰ βέλτιστα λέγειν καὶ πράττειν, ἀπέδοτο μὲν τοὺς καιροὺς τοὺς τῆς πόλεως κτέ. quasi vero ironia non satis appareret. Cf. § 73. ὁ γὰρ μισαλέξανδρος καὶ μισοΦίλιππος ὑμῖν οὕτοσιν ῥήτωρ δις ἐπρέσβευσεν εἰς Μακεδονίαν ἐξδὸν μηδ' ἄπαξ ὁ νυνὶ κελεύων κτέ. et de *Fals. Legat.* § 14. παρελθὼν δ' ὁ μισοΦίλιππος Δημοσθένης κατέτριψε τὴν ἡμέραν ὅλην. Apparet autem arcle coniuncta fuisse Δημοσθένης ὃν Φησι Κτησιφῶν κτέ. neque interponi posse Δημοσθένης [ὡς αὐτὸς προσποιεῖται] ὃν Φησι κτέ.

In § 93. τὰς μὲν βοηθείας ὡς δεῖ τὴν πόλιν πρότερον ποιεῖσθαι τοῖς αἰεὶ δεομένοις τῶν Ἑλλήνων, τὰς δὲ συμμαχίας [ὑσέρας] μετὰ τὰς εὐεργεσίας. Opponuntur inter se πρότερον et μετὰ τὰς εὐεργεσίας: itaque ὑσέρας vitiose abundat.

In § 94. εἰς τοῦτο προήχθη Καλλίας μὲν [ὁ Χαλκιδεὺς] ὕβρεως κτέ. Calliam esse Χαλκιδέα satis apparet ex § 85, et homo erat omnibus notus. Itaque et hinc expulerim ὁ Χαλκιδεὺς et ex § 86. Καλλίας [ὁ Χαλκιδεὺς] ὃν Δημοσθένης μισθαρνῶν ἐνεκωμιάζεν.

Odiose arguitur Demosthenes § 99 id facere quod omnes sine crimine saepe facinus: ὧν τὰ σώματα οὐχ ἑώρακε τούτων τὰ ὀνόματα λέγει. Emenda: ὧν τὰ σώματα οὐΔΕΙC ἑώρακεν, id est τῶν οὐδαμοῦ ὄντων.

In § 99. διὸ καὶ σφόδρα ἄξιός ἐστι μισεῖσθαι. Melius apud Stobaeum *Floril.* II. 48 ἢ καὶ σφόδρα ἄξιος. Etiam alibi ἢ in διό conversum vidi. In *Timarch.* § 44. ἢ δὴ καὶ πάνυ χαίρω.

In § 100. γράφει ἐλέσθαι πρέσβεις εἰς Ἑρέτριαν, — καὶ πάλιν ἑτέρους εἰς Ὀρεόν [πρὸς τοὺς Ὀρεῖτας]. manifestum emblemata, si quod aliud. Ecquid autem insulsius et puerilius dici potest quam ἐλέσθαι πρέσβεις εἰς Ὀρεόν πρὸς τοὺς Ὀρεῖτας?

In § 108. οἱ ἀμφικτυόνες ἐψηφίσαντο Σόλωνος εἰπόντος [Ἀθηναίου τὴν γνώμην], praeeter ea quae Weidner rectissime expunxit et ab Aeschinis persona aliena et apud Athenienses auditores perinepta deleverim quoque Ἀθηναίου τὴν γνώμην. Graecum est Σόλωνος Ἀθηναίου εἰπόντος, sed absurda compositio est Σόλωνος εἰπόντος Ἀθηναίου, ul si quis vellet dicere *Θουκυδίδης* ξυνέγραψεν Ἀθηναῖος. Sexcenties in psephismatis legitur ὁ δεῖνα εἶπεν et hinc τοῦ δεῖνα εἰπόντος. Nemo umquam his addit τὴν γνώμην.

In § 111. μηδὲ δέξαιντο αὐτῶν τὰ ἱερά. unice verum est αὐτοῖC, ut in tali re constanter dicitur pro παρ' αὐτῶν. Exemplorum copiam collegerunt Porsonus et Schaeferus ad Euripidis *Hecubam* vs. 533:

δέξαι χοάς ΜΟΙ τάσδε κλητηρίουC.

Aliud est δέχεσθαι τι παρὰ τινος, aliud δέχεσθαι τί τινι. Ostendat discrimen Homerus *Iliad.* Ω. 429.

ἀλλ' ἄγε δὴ τόδε δέξαι ἐμεῦ πάρα καλὸν ἄλειςον.
aut *Odyss.* Ο. 282.

ὥς ἄρα φωνήσας οἱ ἐδέξατο χάλκεον ἔγχος.
et *Iliad.* Ρ. 208.

τῶν ποινὴν ὃ τοι οὔτι μάχης ἐκ νοσήσαντι
δέξεται Ἀνδρομάχη κλυτὰ τεύχεα.
et *Iliad.* Ο. 87.

Θέμισι δὲ καλλιπαρήφ | δέκτο δέπας.

In his δέξαι ἐμεῦ πάρα dicit qui donat aliquem munere, δέξαι μοι qui quid alteri tradit vel offert quod servet, quod custodiat, quod loco suo ponat. Hector ex proelio redux arma

uxori *tradit* et Andromache τὰ τεύχεα τῷ Ἑκτορι δέχεται, ubi παρὰ τοῦ Ἑκτορος ridiculum esset quasi ea uxori *dono* dedisset. Sic Themis poculum *tradit*, *offerit*, quod qui oblatum accepit Θέμισι δέκτο δέπας. Est igitur hoc necessarium in iis, quae mortales Diis *offerunt*, ut Pindarus apud Porson. l. l. οἷσι γὰρ ἂν Φερσεφόνα ποινὴν παλαιοῦ πένθεος δέξηται, et Euripides:

σὺ δέ μοι θυσίαν ἄπυρον δέξαι.

et Aristophanes:

τὰ σφάγια δέξαι ταῖς γυναιξὶν εὐμενής.

et eadem omnium ratio est. Mortales non *donant* deos aliquo munere, quod est absurdum, sed *offerunt* preces, vota, sacrificium. Itaque Dii immortales θυσίαν, ἱερά, ποινὴν ΤΟΙΣ ἌΝΘΡΩΠΟΙΣ δέχονται. Astydamas apud Porson. inducit Hectorem ad famulum ita dicentem

δέξαι κυνὴν μοι, πρόσπολε,

μή μοι φοβηθῇ παῖς.

tradit ei galeam, ne filiulus extimescat, non *dono* dat, et sic in caeteris discrimen est tam perspicuum quam certum. Itaque Aeschines scripserat in § 111. μηδὲ δέξαιντο αὐτοῖς τὰ ἱερά, et iisdem verbis in § 121.

Tenendum est autem genus hoc loquendi antiquissimae Graecitati proprium esse. Ad Iliad. B. 186.

δέξατό οἱ σκῆπτρον πατρώϊον.

est Aristarchi annotatio haec: ἡ διπλῇ ὅτι ἀρχαϊκώτερον ἐδέξατο αὐτῷ τὸ σκῆπτρον ἀντὶ τοῦ παρ' αὐτοῦ. Itaque in poësi Epica, Lyrica, Tragica frequens esse videbis: apud caeteros sicubi vetus carmen sive formula verbis antiquis concepta recitatur, ut apud Aeschinem ll. cc.

Duplex emblemata adhuc delitescit § 113. ταύτης τῆς ἀρχῆς καὶ τῶν ὄρκων καὶ τῆς μαντείας [γενομένης] ἀναγεγραμμένων ἔτι καὶ νῦν, οἱ Λοκροὶ οἱ Ἀμφισσῆς [μᾶλλον δὲ οἱ προεσηκότες αὐτῶν] ἄνδρες παρανομώτατοι ἐπειργάζοντο τὸ πεδίον. Nihil minus Aeschines cogitat quam Amphissensium omnium facinora in paucos principes conferre, qui ipse ferro et igne eorum omnium villas et agros exciderit § 123. et, ne caetera langam, quam absurdum est οἱ προεσηκότες αὐτῶν ἐπειργάζοντο τὸ πεδίον.

In § 116. Ἀθηναῖοι ἀπὸ Μήδων καὶ Θηβαίων ὅτε τὰναντία τοῖς Ἑλλησιν ἐμάχοντο. malim ὅτ' ἐναντία, sed mira est haec

verborum compositio· ἐναντία τοῖς Ἑλλησι μάχεσθαι, pro ἐναντία τὰ ὅπλα τίθεσθαι. sed cf. Thucyd. I. 29. III. 55.

In § 120. ἐγὼ μὲν — βοηθῶ τῷ θεῷ — καὶ χειρὶ καὶ ποδὶ καὶ φωνῇ καὶ πᾶσιν οἷς ἂν δύνωμαι, imo vero καὶ πᾶσιν οἷς δύνωμαι. Dicitur enim οἷς ἂν δύνωμαι in re futura et incerta: ἢ μὴν βοηθήσω οἷς ἂν δύνωμαι, sed in re certa et praesente βοηθῶ οἷς δύνωμαι.

In § 128. ἡμεῖς μὲν οὖν, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, κατεμείναμεν, requiritur domi mansimus, ΟΙΚΟΙ ἐμείναμεν, ut in noto versiculo:

οἴκοι μένειν δεῖ τὸν καλῶς εὐδαίμονα.

Post pauca: πλὴν μιᾶς πόλεως, ἥς ἐγὼ οὐτ' ἂν τοῦνομα εἵποιμι μήθ' ΑΙ συμφοραὶ παραπλήσιοι γένοιτο αὐτῆς μηδενὶ τῶν Ἑλλήνων. locus est impeditus et male compositus. Intelligerem ΜΗΤΕ Συμφοραὶ παραπλήσιοι γένοιτο ΤΑΙΣ αὐτῆς μηδενὶ τῶν Ἑλλήνων. Optime habet, μηδενὶ τῶν Ἑλλήνων γένοιτο συμφοραὶ ταῖς τῶν Θηβαίων παραπλήσιοι, ubi neque articulus in ΑΙ συμφοραὶ ullo modo addi potest, neque omitti in ΤΑΙΣ τῶν Θηβαίων.

Eritne mihi multis verbis opus ut vincam § 128 οὐκ ἐπιδημοῦντος ἐν Μακεδονίᾳ τοῦ Φιλίππου [ἀλλ' ἐν Σκύθαις οὕτω μακρὰν ἀπόντος], inepte interpolata esse verba quae a caeteris distinxi? In sqq. § 129 ita scripserim: τοὺς μὲν ἐναγεῖς καὶ τῶν πεπραγμένων αἰτίους μετέσῃσαν, τοὺς δὲ δι' εὐσεβειαν φεύγοντας κατήγαγον. ἐπειδὴ δὲ οὔτε τὰ χρήματα ἐξέτινον τῷ θεῷ τοὺς τ' ἐναγεῖς κατήγαγον καὶ τοὺς κατελθόντας ὑπὸ τῶν Ἀμφικτυόνων ἐξέβαλον κτέ. Vulgo legitur μετεσῃσαντο, τοὺς δέ et καὶ τοὺς εὐσεβεῖς κατελθόντας διὰ τῶν ἀμφικτυόνων. Est aliquid inter μετασῃσαι et μετασῃσασθαι: hoc est arbitros removere e concilio, concione, curia, ut in § 125. εἰσελθὼν εἰς τὸ βουλευτήριον καὶ μετασῃσάμενος τοὺς ἰδιώτας, et alibi passim, illud est ἐκβαλεῖν, in exilium eiicere. Tum εὐσεβεῖς vitiose abundat et κατελθεῖν ὑπὸ τῶν Ἀμφικτυόνων, non διὰ, linguae Atticae ratio requirit et usus.

Quod acerrime Aeschines dixerat § 130 unum vocabulum a sciolo insertum fregit. Dixerat οὐδεμίαν τοι πώποτε ἔγωγε μᾶλλον πόλιν ἐόρακα ὑπὸ μὲν τῶν θεῶν σωζομένην, ὑπὸ δὲ τῶν ῥητόρων ἀπολλυμένην. Metuebat nescio quis ne ipse Aeschines

in oratorum numero contineretur et ipse sibi malediceret. Neque recte habet verborum structura in ὑπὸ τῶν ῥητόρων ἐνίων.

In § 132. δ τῶν Περσῶν βασιλεὺς — οὐ περὶ τοῦ κύριος ἐτέρων εἶναι Διαγωνίζεται ἀλλ' ἤδη περὶ τῆς τοῦ σώματος σωτηρίας. Vera lectio est εἶναι Ἀγωνίζεται. Ubi plures inter se de palma, de praemio contendunt διαγωνίζονται, ubi unus de capite, de salute, de bonis omnibus dimicat ἀγωνίζεται. Rex Persarum dicitur iam non de imperio, sed de salute dimicare. Vides unde vitium natum sit. Sine mendo legitur § 134. περὶ τῆς τῶν Ἑλλήνων ἡγεμονίας Ἀγωνίζεται, et alibi passim. Διαγωνίζεσθαι dicuntur etiam illi qui de summa rerum decernunt, ut in § 147 et 148, sed dimicare est ἀγωνίζεσθαι εἰ κινδυνεύειν περὶ τινος.

In § 145. τῶν εἰς τὸν πόλεμον ἀναλωμάτων τὰ μὲν δύο μέρη ὑμῶν Ἀνέθηκε, — τὸ δὲ τρίτον μέρος Θεβαίοις, expuncta praepositione scribendum ὑμῶν Ἐθηκε, quod in hac re usitatum et necessarium verbum est.

Post pauca pro εἰ μὴ δεῖ ληρεῖν verbis transpositis lege εἰ δεῖ μὴ ληρεῖν. hoc enim et rei natura postulat et confirmat scriptorum usus. Demosthenes de Cor. p. 325, l. εἰ δεῖ μὴ ληρεῖν. de Fals. Leg. p. 425, b. ταῦτα γὰρ τὴν Δήμητρα, εἰ δεῖ μὴ ληρεῖν, εὐλαβείας οὐ μικρᾶς δεῖται, et aliis locis.

In § 148. Φιλίππου — πρεσβεΐας ἀποστέλλειν μέλλοντος, imo vero πρέσβεις, legationem missurum erat ad omnes Gracos, qui arma consociaverant.

In § 156. τοὺς ταλαιπώρους Θεβαίους, οὓς φυγόντας διὰ τοῦτον ὑποδέσχεθε τῇ πόλει, sententia postulat Φετγόντας, exultantes, exhorres patria.

Expunctis tot emblematis nunc contra iuvat quae olim perierunt supplere. Editur § 159. Δημοσθένης οὐ τὴν ἀπὸ στρατοπέδου μόνον τάξιν ἔλιπεν ἀλλὰ καὶ τὴν ἐκ τῆς πόλεως τριήρη προσλαβὼν ὑμῶν καὶ τοὺς Ἕλληνας ἡργυρολόγησεν. In eadem sententiam dixit § 253. ἔλιπε μὲν τὴν ἀπὸ στρατοπέδου τάξιν, ἀπέδρα δ' ἐκ τῆς πόλεως. Nunc dixisse putem: — τάξιν ἔλιπεν ἀλλὰ καὶ τὴν (πατρίδα ἐγκατέλιπε· γενομένης γὰρ τῆς συμφορᾶς εὐθὺς ᾤχετ' ἀπὸ τῆς πόλεως κτλ.).

In § 163. εἰ γὰρ τοι — πολεμικῶς εἶχεν [ὥσπερ καὶ Φησι] πρὸς Ἀλέξανδρον supervacua et molesta verba deleverim.

In § 179. οἴεσθ' ἂν ποτε, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἐθελῆσαι τινα

ἐπασκεῖν εἰς τὰ Ὀλύμπια — εἰ ὁ σέφανος ἐδίδοτο μὴ τῷ κρατίστῳ, ἀλλὰ τῷ διαπραξαμένῳ; in re tam manifesta nihil opus est respondere. Responderat tamen sciolus in margine libri [οὐδεὶς ἂν ποτ' ἠθέλησεν ἐπασκεῖν]. Statim addit: νῦν δ' οἶμαι διὰ τὸ σπάνιον καὶ περιμάχητον καὶ καλὸν καὶ αἰμυνησον εἶναι τὸ νικῆσαι ἐθέλουσιν τινες τὰ σώματα παραΚΑΤΑθέμενοι καὶ τὰς μεγίστας ταιλαιπωρίας ὑπομείναντες κινδυνεύειν. Mendosum est παρακαταθέσθαι et expuncta altera praepositione scribendum τὰ σώματα παραθέμενοι, quo sensu apud Homerum legitur Odyss. B. 237. σφᾶς παρθέμενοι κεφαλᾶς. et Γ. 75. ψυχὰς παρθέμενοι, et vulgo παραβάλλεσθαι dicitur, id est περὶ τῶν σωμάτων κινδυνεύοντες.

In § 181 haec tantum genuina esse arbitror: πόταρος ὑμῖν ἀμείνων ἀνὴρ εἶναι δοκεῖ Θεμιστοκλῆς ἢ Δημοσθένης; Ornaverunt haec scilicet homunciones in hunc modum Θεμιστοκλῆς [ὁ στρατηγὴς ὅτ' ἐν τῇ περὶ Σαλαμίνα ναυμαχίᾳ τὸν Πέρσην ἐνικάτε] ἢ Δημοσθένης [ὁ νυνὶ τὴν τάξιν λιπών]. Bellam oppositionem vides: ὁ στρατηγὴς — ὁ τὴν τάξιν λιπών. et haec dicendi infantia cui tandem ab Alcibiō oratore profecta esse videatur? ἄτε ἐνικάτε et τὸν Πέρσιν? Expunctis his quisquiliis lux oritur.

In § 182. ἐπιδειξάτω ταύτων Δημοσθένης. [ἐν τῷ αὐτοῦ λόγῳ] εἶπου γέγραπται τινὰ ταύτων τῶν ἀνδρῶν σεφασῶσαι. Ita inseritur ἐν τῷ αὐτοῦ λόγῳ, quasi ea res demonstrari posset. Expuncto frigido emblemate melius apparebit eam rem, quia satis inter omnes constet numquam factam esse, demonstrari non posse. Haecque continuo ita pergit: ἀχάριστος ἂν ᾖ ὁ δῆμος;

In § 183. ἐφ' ὥτε μὴ ἐπιγράψωιν τὰ ὀνόματα τὰ ἑαυτῶν. Certus et constans loquendi usus postulat ἐπιγράψωιν, ut in § 114. ἐφ' ὥτε βοηθήσειν, et ubi non? Tamen scribe ἐπὶ μὲν τῷ πρώτῳ, et post pauca: ἐπὶ δὲ τῷ τρίτῳ [ἐπιγέγραπται Ἑρμῇ] pulidum additamentum resea.

In Epigrammate § 185.

μᾶλλον τις τὰδ' ἰδὼν καὶ ἐπεσσομένων ἐθέλησεν
ἀμφὶ ξυνοῖσι πράγμασι μόχθον ἔχειν.

in vetere scriptura ἘΠΕΣΣΟΜΕΝΩΝ inerat ἐπ' ἐσσομένων, ut in § 178. ἐπὶ τῶν νυνὶ καιρῶν ἢ ἐπὶ τῶν προγόνων, et passim.

In § 187. ἔγραψε δὲ πρῶτον μὲν — δοῦναι χιλίας δραχμάς; — ἔπειτα [κελεύει] σεφασῶσαι θαλλοῦ σεφάνῳ αὐτῷ ἕκαστον. Ipsa loci compositio ἔγραψε πρῶτον MGN — ἔπειτα clamat spurium

et insititium esse κελεύει, et utrumque infinitivum δοῦναι et σεφανῶσαι pendere a verbo ἔγραψε.

In § 189. οὐδὲ γὰρ Φιλάμμωνα [Φησὶ] τὸν πύκτην Ὀλύμπια σεφανῶσθαι νικήσαντα Γλαῦκον τὸν παλαιὸν ἐκεῖνον [πύκτην]. De Φησὶ interpolato supra vidimus. Quam sit πύκτην stolide repetitum apparet. *Pugiles*, credo, cum *pugilibus* committentur, et Aeschinis verba mea facio ὥσπερ ἡμᾶς ἀγνοοῦντας ὅτι τοῖς πύκταις ἐστὶν ὁ ἀγὼν πρὸς ἀλλήλους.

In § 191. εἴ τις εἰσίοι γραφὴν παρανόμων εἰς τὸ δικασήριον, scribe una literula minus εἴ τις εἰσίοι γραφή. Sic Attici loquuntur, ut in § 197. ὅταν εἰσὶν γραφὴ παρανόμων εἰς τὸ δικασήριον et de *Fals. Leg.* § 14. εἰσῆι ἡ γραφὴ εἰς τὸ δικασήριον, quam formam natura rei postulat, et Graece loquentium omnium confirmat usus.

In § 193. ἤδη δ' ἐκ τῶν τεχνῶν τῶν Δημοσθένους αἰσχροὺς ἔθος ἐν τοῖς δικασηρίοις παραδέχεσθε· μετενήνεκται γὰρ ἡμῖν τὰ τῆς πόλεως δίκαια. Sine controversia emendandum est παραδέδεχθε, ut vel sequens perfectum μετενήνεκται demonstrat. *Indudum* id usu receptum esse queritur. Non erat cur Weidnerus εἰς τὰ δικασήρια requireret, ut in *Timarchea* 178. πάντων ἀδικώτατον ἔθος εἰς τοὺς ἀγῶνας παραδέχεσθε. Nempe ἐν τοῖς δικασηρίοις, (ut in eodem *Timarcheae* loco ἐν ταῖς ἐκκλησίαις καὶ τοῖς δικασηρίοις) dicitur de locis, ubi id quod reprehendit fieri sole- ret. Caeterum in *Timarchea* quoque παραδέδεχθε restituendum est. Scribae saepius δέχεσθε et δέδεχθε inter se confuderunt.

In § 195. caetera a Weidnero recte sunt constituta in hunc modum: Ἀρχῖνος γὰρ ὁ ἐκ Κοίλης ἔγραψατο παρανόμων Θρασύβουλον τὸν Στειριέα (Στειριᾶ scrib.) ἕνα τῶν συγκατελθόντων καὶ εἶλε νεωστὶ γεγενημένων αὐτῷ τῶν εὐεργεσιῶν, ἃς οὐχ ὑπελογίσαντο οἱ δικασαί, sed fugit eum verba ἕνα τῶν συγκατελθόντων ab imperito magistello esse interpolata. Quid? Thrasybulus, cuius virtute et consilio omnia illa gesta sunt, qui Phylon occupavit, qui remp. et libertatem solus restituit, dicine potuit εἰς τῶν συγκατελθόντων, quasi gregarius miles aut unus de multis fuisse? Quid igitur sibi volunt verba νεωστὶ γεγενημένων αὐτῷ τῶν εὐεργεσιῶν? et post pauca ὥσπερ τότε αὐτοὺς φεύγοντας ἀπὸ φυλῆς [Θρασύβουλος expunge] κατήγαγεν? Resecto futili addi- lamento omnia habent optime.

In § 196. εἰ γὰρ τις ἐν δημοκρατίᾳ τετιμημένος ἐν τοιαύτῃ πολιτείᾳ, ἣν [οἱ θεοὶ καὶ] οἱ νόμοι σώζουσι, τολμᾷ βοηθεῖν τοῖς τὰ παράνομα γράφουσι καταλύει τὴν πολιτείαν ὑφ' ἧς τετίμηται. Nihil hic loci est *Dūs immortalibus*, qui omnem Oratoris argumentationem pervertunt *de solis legibus* cogitantis. Saepius hoc Aeschines inculcat liberae civitatis salutem in *legibus* esse positam, ut in *Timarchea* § 29. in *Ctesiphontea* § 6. iisdem fere verbis. Idem nunc quoque dixerat, quum nescio quis importune *pūs et deorum cultor* Deorum quoque mentionem necessariam esse opinatus est.

Quia igitur τὴν δημοκρατίαν οἱ νόμοι σώζουσι (non δ νόμος) repone in § 198. νόμους αἰτεῖ pro νόμον. Recte in § 202. ἐπὶ τοὺς νόμους καλεῖς.

Nulla est dubitatio quin § 202. ἐὰν δὲ — παρακαλῇ Δημοσθένην μάλιστα μὲν μὴ προσδέχεσθε [κακοῦργον ἄνθρωπον, pro his in e. h. k. l. est σοφιστήν, οἰόμενον ῥήμασι τοὺς νόμους ἀναιρήσειν]. verba quae uncinis inclusimus male repetita sint e. § 16. ὑμέτερον ἔργον — ὑποβάλλειν αὐτοῖς ὅτι οὐ προσδέχεσθε κακοῦργον σοφιστήν οἰόμενον ῥήμασι τοὺς νόμους ἀναιρήσειν.

In § 203. ἄφθονα δήπου [καὶ πολλὰ] ἔχων, emblemata manifestum si quis hoc agit, namque ἄφθονα aliquanto plus est quam πολλὰ. Neque minus apertum in § 204. μικρὰ μὲν περὶ τῶν ἰδίων εἶπον, τὰ δὲ πλεῖστα περὶ τῶν δημοσίων [λέγω]. Miror Weidnerum emunctae naris hominem opinari *praesens tempus* λέγω *maxime accommodatum* esse (vel potius, ut nunc inepte scribere saeculum est, *adcommodatum*), quod orator in hac parte accusationis vixdum absoluta quodammodo etiam nunc versari videtur. Ipse, credo, non sine risu haec releget, et illud quodammodo melius relinquet iis, qui verba corrupta et sensu vacua quodammodo interpretari satagunt.

In § 205 scribe: οὐ γὰρ εἰσαϋθίς ποτε βούλεται πρὸς τὸ παράνομον ἀπολογεῖσθαι ἀλλὰ — εἰς λήθην ὑμᾶς [βούλεται] τῆς κατηγορίας ἐμβαλεῖν. Quis in tali verborum compositione οὐ γάρ — ἀλλὰ idem verbum unquam repetiit?

In § 208. τῷ πολλάκις μὲν ἐπιорκοῦντι, αἰεὶ δὲ [πρὸς τοὺς αὐτούς] μεθ' ὅρκων ἀξιοῦντι πιστεύεσθαι δυοῖν θάτερον ὑπάρξαι δεῖ [ὧν οὐδέτερόν ἐστι Δημοσθένει ὑπάρχον] ἢ τοὺς θεοὺς καινοὺς ἢ τοὺς ἀκροατὰς μὴ τοὺς αὐτούς. Ecqua fraus potest esse manifestior?

Etiam dicendi genus ἐστὶν ὑπάρχον Graeculum arguit, sed dudum prius emblemata Dobraeus, alterum ego confutavimus. Suspicio et tertium latere in verbis ἢ τοὺς θεοὺς καινοὺς ἢ τοὺς ἀκροατάς [μὴ τοὺς αὐτούς]. Καινός eo sensu frequens est: utar uno exemplo ut vitio liberem. In Euripidis *Ione* vs. 652.

καὶ τοὺς μὲν ἐξέπεμπον, οἱ δ' ἤκον ξένοι,
ὥσθ' ἠδὺς αἰεὶ καινὸς ὦν καινοῖσιν ἦν,

imo vero καινὸς ἔΝ καινοῖσιν. Qui saepius peierat, inquit, et semper sibi credi postulat, eum aut Deos novos habere oportet aut auditores.

In § 211. ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὸν μὲν σέφανον δέχομαι, τὸν δὲ καιρὸν ἀποδοκιμάζω [ἐν ᾧ τὸ κήρυγμα γίνεται]: οὐ γὰρ δεῖ ἐφ' οἷς ἡ πόλις ἐκείρατο ἐπὶ τούτοις ἐμὲ σεφανοῦσθαι. Emblemata arguitur et ex sententia non idonea et ex importuna sede.

In iis quae sequuntur iterum ellipsis non tantum elegans et venusta, sed in Attico oratore prorsus necessaria a sciolo expleta est: ἀλλ' οἶμαι ταῦτα μὲν ἂν εἴποι ἀνὴρ ὄντως βεβιωκὼς μετ' ἀρετῆς, ἃ δὲ σὺ λέξεις [εἴποι ἂν] κάθαρμα ζηλοτυποῦν ἀρετήν.

Qui aurem habent in § 214 δ μὲν γὰρ Κτησιφῶν οὐ τὸ καθ' αὐτόν φησι φοβεῖσθαι, ἐλπίζειν γὰρ δόξειν ἰδιώτης εἶναι, ἀλλὰ τὴν τοῦ Δημοσθένους ἐν τῇ πολιτείᾳ δωροδοκίαν [φησὶ φοβεῖσθαι] καὶ τὴν ἐμπληξίαν καὶ δειλίαν, mecum insulsum emblemata furcillis expellent. Vide etiam in quam incommodam sedem irrepserit.

Vitium inest in verbis § 218 σὺ δ' οἶμαι λαβὼν μὲν σεσίγηκας, ἀναλώσας δὲ κέκραγας. Manifesto mendosum est perfectum σεσίγηκας. In uno Codice est σιγήσας, verum est σιγᾶς. Demosthenes haec verba repetens de Corona § 82. ὃ βλασφημῶν περὶ ἐμοῦ [καὶ λέγων] ὥς σιωπῶ μὲν λαβὼν, βοῶ δ' ἀναλώσας. Idem est enim βοῶ et κέκραγα, quemadmodum σιωπῶ et σιγῶ. Sciolum nescio quis κέκραγας perfectum esse ratus utrumque verbum exaequavit scilicet.

In § 224. ἔφησθα γὰρ τοὺς τῆς πόλεως ἄλλας περὶ πλείονος ποιHCACΘAI τῆς ξενικῆς τραπέζης. In aliis libris est ποιEICΘAI. Ultra scriptura est potior? Demosthenes ipse dixerat: τοὺς τῆς πόλεως ἄλλας περὶ πλείονος ΠΟΙΟΤΜAI, non ἐποισάμην. Ergo facilis optio est. Eadem verba cum novo vitio leguntur de Fals. Leg. § 22: τοὺς γὰρ τῆς πόλεως ἄλλας [καὶ τὴν δημοσίαν τρα-]

πεζαν] περὶ πλείους δὴ φησι ποιεῖσθαι. Explicuit aliquis quid esset τοὺς τῆς πόλεως ἄλλας et in margine annotavit τὴν δημοσίαν τράπεζαν. Recte, modo in margine ponatur. In concitata et ardente oratione cumulari haec possunt ποῦ δ' ἄλλες; ποῦ τράπεζα; ποῦ σπονδαί; ταῦτα γὰρ ΤΡΑΓΩΙΔΕΙ περιῖών Demosth. de Fals. Leg. p. 430, 15. sed Demosthenes quum haec diceret serio et graviter calumniam refutabat.

In § 299. οὐ Δημοσθένους ἦν ὁ λόγος ἀλλ' ἀνδρὸς στρατηγοῦ μεγάλα μὲν τὴν πόλιν ΚΑΤειργασμένου, λέγειν δὲ ἀδυνάτου, neque ΚΑΤεργάζομαι in ea re dicitur sed ἐργάζομαι, et μεγάλα nihil est nisi aut ἀγαθὰ addideris aut κακά. In Xenophontis Anabasi IV. 8. 28 pro vulgata lectione ἦν ἀγαθόν τι τῷ στρατεύματι ἐξηγησάμενος φαίνεται, non poenitet correxisse ἦν ἀγαθόν τι τὸ στρατεύμα ἐργασάμενος φαίνεται. Demosthenes p. 431, 15. τῶν τὰ μέγισ' ἀγαθὰ ὑμᾶς εἰργασμένων, et sic omnes loquuntur. Ergo Aeschines quoque dixerat: μεγάλα μὲν τὴν πόλιν ἈΓΑΘΑ εἰργασμένου.

In § 250. θαυμάζω δ' ἔγωγε ὑμῶν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, [καὶ ζητῶ] πρὸς τί ἂν ἀποβλέψαντες ἀποψηφίσαισθε τὴν γραφὴν. Qui adscripsit καὶ ζητῶ non intellexit quid esset θαυμάζω, in quo nesciendi notio inest, ut in Latinis:

*sed tamen admiror quo pacto iudicium illud
fugerit.*

θαυμάζω πῶς ἀπέφυγε τὴν γραφὴν, id est nescio et non intelligo quo pacto sit absolutus.

In § 251. εἰ μὲν τις τῶν τραγικῶν ποιητῶν τῶν μετὰ ταῦτα ἐπεισΑΓόντων ποιήσειεν ἐν τραγωδίᾳ τὸν Θεορίτην ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων σεφανούμενον οὐδεὶς ἂν ὑμῶν ὑπομείνειεν. Vilius est in ἐπεισαγόντων, neque enim verbo ἐπεισάγειν locus est et requiritur futurum. Emenda ἐπεισιόντων. Tragici poetae ipsi chororum introducebant in scenam. Aristophanes Acharn. vs. 10.

ὁ δ' ἀνεῖπεν· εἴσαγ', ὦ Θεόγνι, τὸν χορόν.

et sic dicuntur εἰσιέναι et post praeconia ἐπεισιέναι. Eximet omnem dubitationem locus in § 155. πότερ' οἴεσθε — πλείω δάκρυα ἀφήσειν ἐπὶ ταῖς τραγωδίαις καὶ τοῖς ἡρωϊκοῖς πάθεσι τοῖς μετὰ ταῦτ' ἐπεισιΟΤCIN.

In § 251 ὅταν τὸν τοιοῦτον ἄνθρωπον σεφανῶτε, οὐκ οἴεσθε ἐν

ταῖς τῶν Ἑλλήνων δόξαις συρίττεσθαι; imo vero οὐκ ἂν οἴεσθε; *nonne putatis fore ut Graeciae sibilis explodamini?*

Duo vocabula a sciolo praepostere addita Oratoris sententiam prorsus pessumdederunt § 231. οἱ μὲν γὰρ πατέρες ὑμῶν τὰ ἔνδοξα καὶ λαμπρὰ τῶν πραγμάτων ἀνετίθεσαν τῷ δήμῳ, τὰ δὲ ταπεινὰ καὶ καταδεέστερα εἰς τοὺς ῥήτορας [τοὺς Φαύλους] ἔτρεπον.

Opponuntur inter se ὁ δῆμος et οἱ ῥήτορες, qui aliis nominibus οἱ δημαγωγοί et οἱ τοῦ δήμου προσάται et οἱ πολιτευόμενοι et οἱ λέγοντες appellabantur, et οἱ Φαῦλοι τῶν ῥητόρων, (sic enim ἀττικισί dicitur, non οἱ Φαῦλοι ῥήτορες) sunt qui minus quam caeteri dicendo valent, quos in tali re omissis melioribus τῷ δήμῳ opponere velle absurdum esse opinor. Confirmant sequentia: Κτησιφῶν δ' ὑμᾶς οἶεται δεῖν ἀφελόντας τὴν ἀδοξίαν ἀπὸ Δημοσθένους περιθεῖναι τῷ δήμῳ, namque Aeschines quantumvis asperis Demosthenem maledictis usque proscindens tamen unum omnium Oratorum disertissimum esse non semel invitum fatetur. Metuebat scilicet sciolus ne Aeschines omnes oratores contemnim commemorans sibi ipse obtrectare videretur. Itaque ad τοὺς ῥήτορας adscripsit τοὺς Φαύλους scilicet.

In § 236. τὰς ταφὰς ἀνελόντα mirificus error inest. Crimini datur Demostheni quod in novis munimentis aedificandis sepulcra et monumenta civium subverterit: itaque legendum ΤΟΤΕ ΤΑΦΟΤΕ non τὰς ταφάς, namque hoc Ionica dialectus habet, ut interdum ταφαί pro τάφοι dicatur, Attica non item. Quo sensu Attice ταφαί dicantur notum est et apparet in vicinia § 235. οὐδ' ἐπὶ τὰς ταφὰς [καὶ ἐκφορὰς] τῶν τελευτώντων εἶων τοὺς προσήκοντας παραγενέσθαι, ubi tamen sciolus admonuit, ut vides, ταφάς esse ἐκφοράς, si quis forte nesciret.

Corrupit sciolus compositionis concinnitatem § 241. in his: εἰ γὰρ τολμήσει Κτησιφῶν μὲν Δημοσθένην παρακαλεῖν, οὗτος δ' ἀναβὰς ἑαυτὸν ἐγκωμιάσει, βαρύτερον τῶν ἔργων ὧν πεπόνθαμεν τὸ ἀκρόαμα γίνεται. Duo codd. ἐγκωμιάζει: adde unam litterulam et habebis Oratoris manum ἐγκωμιάζειν. Ex verbo τολμήσει necesse est utrumque infinitivum et παρακαλεῖν et ἐγκωμιάζειν pendere. Nempe in structura εἰ τολμήσει Κτησιφῶν ΜΕΝ - παρακαλεῖν, οὗτος ΔΕ fieri non potest quin secundus infinitivus sequatur. Praeterea ἐγκωμιάζειν non habet futurum ἐγκωμιάσω, sed ἐγκωμιάσομαι.

In § 243. Ἰφικράτει δὲ ὅτι μόραν Λακεδαιμονίων ἀπέκτεινε. Mendosum esse ἀπέκτεινε omnes consentiunt. Weidner διέφθειρε reposuit; multo melius est κατέκοψε, si quis hostes occisione occidit. Qui fieri potuit, dixerit aliquis, ut κατέκοψε in ἀπέκτεινε corrumpereetur? Quae est haec inconsulta temeritas? Lacuna est vetus imperite expleta. Fuerat μόραν λακεδαιμονίων * * * *: arripuit corrector quod primum in buccam venit, et nobis licet, credo, melius supplementum quaerere.

Ostendam alio loco saepius apud Aeschinem lacunas veteres incogitanter et temere esse expletas.

In § 255. τὰς δωρεὰς εἰς βελτίω σώματα καὶ ἄνδρας ἀξιολογωτέρους ἈΠΟΘΕΣΘΕ. Athenienses in ea re dicebant ΚΑΤΑΘΕΣΘΑΙ, non ἀποθέσθαι, ut in χάριν, εὐεργεσίαν καταθέσθαι et sim. ut apud Thucyd. I. 128. εὐεργεσίαν δὲ ἀπὸ τοῦδε πρῶτον ἐς βασιλέα κατέθετο, et in dulcissimis (Menandri) versiculis apud Porphyrium περὶ ἀποχῆς II. 61.

εἰ μνημονεύεις τ' εὖ παθὼν Φιλεῖς τ' ἐμέ

ἀπέχω πάλαι, Φιλῖνε, παρὰ σοῦ τὴν χάριν.

τούτου γὰρ αὐτὴν ἔνεκα πρὸς σὲ κατεθέμην.

ubi multum de suavitate dicti detraxit Meinekius *Fragm. Com.* IV. 619 πάλιν pro πάλαι reponens.

CAPUT IV.

DEMOSTHENES *περὶ Παραπρεσβείας*. ISOCRATES. LUCIANUS.
PLATO *de Republica*.

Transiturus ad Aeschinis orationem *περὶ τῆς παραπρεσβείας* primum Demosthenis accusationem diligenter relegi, in qua si quid aut a scribis vitiatum aut a sciolis interpolatum deprehendi paucis expromam. Longe alia plerisque videtur esse criseos Aeschineae ratio et Demostheneae. Aeschinis libros inter omnes constat neque antiquos esse admodum neque integrae fidei. Sunt autem duo pervetusti Parisinus g. apud Bekkerum et Coislinianus f., qui mihi saepius inspicienti saeculo circiter decimo exarati esse videbantur, sed iidem erroribus et mendis omne genus toti obsiti et cooperti, meliores autem testes et fideliores e. h. k. l. aetate recentissimi sunt. Contra Demosthenis libri Mss. supersunt et mirae vetustatis et fidei spectatissimae, in quibus principatum facile obtinet celebratus apud omnes Parisinus S, quem tanto opere nonnulli admirantur, ut ἀναμάρτητον et omni mendo vacuum esse praedicent, quos ego aut numquam excussisse Parisinum S. suspicor, aut in tali causa iudices esse reiiciendos. Neque hominum quisquam neque librorum ab errore immunis aut nunc est aut umquam fuit. Equidem saepius Parisiis librum egregium versavi, non ut varias scripturas colligerem, inanis enim ille labor est postquam Bekkerus demessuit segetem, Dubnerus meus spicas etiam tenuissimas legit, sed quia nihil criticam sive facultatem malis sive artem melius et acrius excitat, alit, acuit quam veterum librorum tractatio et rei palaeographicae assidua exer-

citatio. Equidem diu et multum etiam in vetustissimo Parisino S. versatus expertus scio et vitia omne genus, et sciolorum et magistellorum annotatiunculas etiam in illo teste quantumvis et velusto et gravi minime abesse. Multo minus frequentia insunt vitia et menda quam in deterioribus libris aliorum, sed aliquanto plura tamen reperias quam plerique philologi et critici opinantur. Etiam nobilissimus Urbinas, in quo Isocratis orationes continentur, quamquam multo etiam est quam Parisinus S. emendatior, maculis tamen quibusdam et emblematis deformatus est, ut infra ostendam.

In celeberrimo Parisino statim in limine offendes pag. 10, 2 in his: ὡς ἔστι μάλιστα τοῦτο δέος μὴ πανοῦργος ᾖν καὶ δεινὸς ἄνθρωπος πράγμασι χρῆσθαι — Τρέψηται καὶ παρασπάσσηται τι τῶν ὅλων πραγμάτων. Sensus vacuum et absurdum est τρέψηται et nihil aliud superest nisi ut veram scripturam ex ΤΡΕΨΗΤΑΙ sive ΤΡΕΨΗΤΕ perite eliciamus. Videor mihi olim Oratoris manum reperisse, quae haec est: Κλέψῃ τε καὶ παρασπάσσηται τι τῶν ὅλων πραγμάτων. Sat nota sunt τὰ τοῦ Φιλίππου κλέμματα, et κλέπτειν τι cum παρασπᾶσθαι ipsa natura coniunctum.

Igitur ἀγαθῇ τύχῃ orationem Demosthenis περὶ παραπρεσβείας exculiamus, et si quid σαθρὸν ὑποφθέγγεται et vitium sonat videamus ecquid opis afferre possimus.

Ordiam ab emblemate manifesto p. 377, 23. ταῦτ' οὐ φανερά, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ταῦτ' οὐχὶ βοᾷ [καὶ λέγει], ὅτι χρήματ' εἵληφεν Αἰσχίνης; Quid tibi videtur?

τὸ πρᾶγμα φανερόν ἐστιν, αὐτὸ γὰρ βοᾷ.

Nonne manibus tenemus fraudem? Nonne tamquam oculis cernimus librum veterem ita scriptum:

ταῦτ' οὐχὶ βοᾷ λέγει
aut ταῦτ' οὐχὶ βοᾷ καὶ λέγει

deinde, uti fit, ex ora libri irrepsit in textum. Βοᾶν est μεγάλη τῇ φωνῇ λέγειν, ut de F. L. p. 438, 14. τίς ὁ συσκευάζεσθαι τὴν Ἑλλάδα καὶ Πελοπόννησον τὸν Φίλιππον βοῶν, ὑμᾶς δὲ καθεύδειν; et p. 366, 20. οὐ γὰρ ἔγωγ' ἂν ἔδωκα οὐδενὶ οὐδὲν ὥς μοι παρασάντας ἐνταυθὶ βοᾶν οἷα πεπόνθασιν. ἡ γὰρ ἀλήθεια καὶ τὰ πεπραγμένα αὐτὰ βοᾷ, et p. 406, 3. βοῶντα ὡς εἰσαγγελεῖ καὶ γράφεται καὶ ἰοῦ ἰοῦ. Quis ferat in his βοῶν

καὶ λέγων, βοᾶν καὶ λέγειν, βοῶντα καὶ λέγοντα? Nemo hercle. Itaque neque ταῦτ' οὐχὶ βοᾶ καὶ λέγει ullo modo ferendum. Eiusdem farinae est pro Corona pag. 253, 98: ὃ βλασφημῶν περὶ ἐμοῦ [καὶ λέγων] ὥς σιωπῶ μὲν λαβὼν βοῶ δ' ἀναλώσας. Vide quae supra p. 448. annotavimus ad Thucyd. IV. 11. ἐβόα [λέγων].

Dem. p. 344. 17. οἱ δωροδοκοῦντες [καὶ χρήματα λαμβάνοντες] παρὰ Φιλίππου. Quo tempore Codices nostri scribebantur δωροδοκεῖν significabat largitione corrumpere, ut apud Veteres δεκάζειν. Hinc passim videbis adscribi χρήματα λαμβάνειν. Vivo Demosthene quis tandem dixisset δωροδοκεῖν ΚΑΙ χρήματα λαμβάνειν? vel δωροδοκεῖν ΚΑΙ χρήμασι διαφθείρεσθαι? Tamen hodie ita sine ulla suspitione legitur apud Dem. de Cor. p. 240, 28 τῶν μὲν — δωροδοκούντων [καὶ διαφθειρομένων ἐπὶ χρήμασιν], et apud Dinarchum I. § 74 ἐδωροδόκει μὲν [λαμβάνων χρήματα] παρὰ Φιλίππου, et aliis locis. Nihil interest inter δωροδοκεῖν et χρήματα λαμβάνειν. Omnes qui largitione corrupti sunt dicuntur χρήματα λαβεῖν, εἰληφέναι et ἔχειν. Aristophanes Vespis vs. 100.

τὸν ἀλεκτρυόνα δ', ὅς ἦδ' ἀφ' ἐσπέρας, ἔφη

ὄψ' ἐξεγείρειν αὐτὸν ἀναπεπεισμένον

παρὰ τῶν ὑπευθύνων ἔχοντα χρήματα,

id est δεδωροδοκηκότα. Itaque qui dicit ἐδωροδόκει λαμβάνων χρήματα nihil aliud dicit quam χρήματα ἐλάμβανε λαμβάνων χρήματα, sed Graeculi, quibus ἐδωροδόκει significat ἐδίδου χρήματα, διέφθειρεν ἐπὶ χρήμασιν, ἐδέκαζεν, ne quis erret ad δωροδοκοῦντες adscribunt: χρήματα λαμβάνοντες et ad ἐδωροδόκει eadem de causa λαμβάνων χρήματα, non ut vulgo διδούς.

Dem. p. 348, 13. καὶ παραστὰς ὁ μὲν ἔνθεν ὁ δ' ἔνθεν — ἐβόων, ἐξέκρουδόν με, srib. παραστάνθ' ὁ μὲν ἔνθεν κτέ.

Dem. p. 352, 25. ὧν ὑμεῖς προσετάξατε — ἐκεῖνος ἐκδέχεται τὴν αἰτίαν, ὃν οὐκ ἐμέλλεθ' ὑμεῖς οἶμαι δυνήσεσθαι κολάσαι. In Codd. post αἰτίαν est scholion: καὶ φησιν αὐτὸς αἷτιος γεγενῆσθαι.

Dem. p. 356, 16. εἰὰν δὲ μὴ ποιῶσι Φωκῆς ἃ δεῖ καὶ παραδιδῶσι — τὸ ἱερόν. Supple καὶ ΜΗ παραδιδῶσι, tum tolle emblemata in μενόντων μὲν ὑμῶν οἴκοι [καὶ μὴ ἐξεληλυθότων].

Dem. p. 360, 2. καὶ πέμπτην εἶναι ταύτην ἡμέραν [ἐλογίζετ'] ἀφ' οὗ γεγόνασιν αἱ σπονδαί, neque verbo λογίζεσθαι locus est neque imperfecto: deletο ἐλογίζετο omnia recte procedunt.

Dem. p. 360, 10. τὸ μηδεμίαν τῶν πόλεων — ἀλῶναι — ἐκ προσβολῆς [κατὰ κράτος] bis idem dicitur.

Dem. p. 361, 14: τηλικούτων μέντοι καὶ τοιούτων πραγμάτων κύριος εἷς ἀνὴρ [Φίλιππος] γέγονε διὰ τούτους. Nihil opus erat eum nominare: satis sciebant, opinor.

Post pauca: ὅτε γὰρ νῦν ἐπορευόμεθα εἰς Δελφοὺς, scrib. νῦν δὲ ἐπορευόμεθα, id est ἀρτίως, νενωσί, ὀλίγον ἔμπροσθεν.

Dem. p. 365, 20. μὴ δότω δίκην, imo vero μὴ Διδότω.

Dem. p. 367, 23. εἰς λογίσθησθε τὰς ἰδίας δαπάνας τὰς τῶν στρατευομένων, suadente sententia scrib. ΠΡΟCΛογίσθησθε.

Dem. p. 368, 2. scrib. Φανερῶς ἐπιδείξας ὑμᾶς οὐχὶ βουλομένους pro Φανερῶς. Post pauca pro θυσιῶν καὶ ἘΠΑΙΝΩΝ, quae non bene copulantur, requiritur καὶ ΠΑΙΑΝΩΝ. Similiter pro Cor. p. 300, 23. ζήλου καὶ χαρᾶς καὶ ἐπαίνων ἢ πόλις ἦν μεσῇ, suspicor παιάνων reponendum, ut p. 321, 17. κωμάζειν καὶ παιανίζειν ἐπὶ ταῖς τῶν Ἑλλήνων συμφοραῖς.

Dem. p. 396, 16. [ἴσως ἂν εἴποι], expunge. Arguit incongrua sedes.

Dem. p. 370, 8. ἀλλ' ὅσων οὗτος αἴτιος σκεψάμενοι καὶ χάριν, ἂν ταύτης ἄξιος ᾖ, καὶ τούναντίον ὀργήν, ἂν τοιαῦτα φαίνεται πεποιηκῶς ποιῆσθε. Ad ποιῆσθε in S. adscriptum: ἀπονεύματε αὐτῷ γρ. Leg. καὶ χάριν, ἂν ταύτης ἄξιος ᾖ, ἀπονεύματ' αὐτῷ, καὶ τούναντίον ὀργήν, deleto ποιῆσθε.

Demosthenes p. 370, 17. dixerat: ἦν ἡμῖν πόλεμος πρὸς Φίλιππον; ἦν. ἐνταῦθ' ἐγκαλεῖ τις Αἰσχίνην; οὐδὲ εἷς. Supervenit sciolus qui adscripsit: βούλεται τις τούτου κατηγορεῖν περὶ τῶν ἐν τῷ πολέμῳ πραχθέντων; quae sententiam verbis inanibus onerant ac debilitant.

Similiter in vicinia p. 370, 24. Demosthenes dixit: μετὰ ταῦτα εἰρήνην τινὲς ἡμᾶς ἐπειθον ποιήσασθαι. ἐπείσθημεν· πρέσβεις ἐπέμψαμεν· ἡγαγον οὗτοι δεῦρο τοὺς ποιησομένους τὴν εἰρήνην. πάλιν ἐνταῦθα περὶ τούτου μέμφεται τις Αἰσχίνην; οὐδὲ εἷς. sed noster sciolus pergīt haec dilatare et addit: [Φησὶ τις εἰσηγήσασθαι τοῦτον εἰρήνην ἢ ἀδικεῖν ὅτι δεῦρ' ἡγαγε τοὺς ποιησομένους;] quae vitiose abundant ex superioribus male repetita.

Dem. p. 371, 2. τί οὖν, ἄνθρωπε, λέγεις [εἴ τις ἔροιστό με] καὶ πόθεν ἄρχει κατηγορεῖν; Satisne evidens interpolatio est? Tum scribe ὦνθρωπε.

Dem. p. 372, 10. εἰρήνη μὲν οὖν δι' ἐκείνους, ἐπικίνδυνος δὲ καὶ σφαλερὰ καὶ ἄπιστος διὰ τούτους γέγονε [δωροδοκήσαντας]. Multo criminosius dicitur expuncto emblemate, quod aliena sede collocatum concinnitatem loci corrumpit.

Dem. p. 373, 21. μάλιστα μὲν [εἰ οἶδόν τε] ἀποκτείνετε, εἰ δὲ μή κτέ. Usitata admodum haec interpolatio est.

Dem. p. 375, 23. πολλοὺς ἔφη τοὺς θορυβοῦντας εἶναι, ὀλίγους δὲ τοὺς στρατευομένους ὅταν δέη. Quid est evidentius quam στρατευομένους requiri? Ne ὅταν δέη quidem Editores admonuit. Saepe vidi in verbis in — εὗω exeuntibus futuri C negligenter omitti: apud Dem. 95, 19 S. exhibet εἰ γὰρ μήτε εἰσοიცετε μήτε αὐτοὶ στρατεύεσθε, pro στρατεύεσθε, et adhuc editur p. 1174, 2. ὥχετο μετὰ τῶν ἄλλων στρατευόμενος pro στρατευόμενος.

Dem. p. 380, 14. ἐκφρων ἦν καὶ ὅλος πρὸς τῷ λήμματι [καὶ τῷ δωροδοκήματι]. est idem, sed λῆμμα eo sensu paullo infrequentius est.

Dem. p. 383, 2. ὑπὸ τούτων ἐδιδάχθη [καὶ ταῦτ' ἤκουσεν] ἃ καὶ πρότερόν ποτ' εἶπον πρὸς ὑμᾶς. plus est ἐδιδάχθη quam ἤκουσεν.

Dem. p. 384, 28. dixit: πρῶτον μὲν τείνουν εἰρήνη γέγονεν αὐτοῖς —, εἶτα τῶν ἐχθρῶν ἄρδην ἔλεθρος, deinde ad ἐχθρῶν annotavit nescio quis Φωκέων. Poterat parcere operae.

Dem. p. 388, 16. χωρὶς δὲ τούτων δυοῖν χρησίμοιν οὐ διαμαρτήσεσθαι τὴν πόλιν [ἡγούμην] πλευσάντων ἡμῶν. Scioli inutile fulcrum supposuerunt praeter veterum loquendi consuetudinem.

Dem. p. 392, 27. τί δήποτε; ὅτι τότε μὲν [τὸ τὴν εἰρήνην ὡς τάχιστα γενέσθαι] ΤΟΤΤ' ἦν ὑπὲρ Φιλίππου. Quid est τοῦτο? Nempe τὸ πάσῃ σπουδῇ καὶ προθυμίᾳ χωρεῖν. Ergo emblemata est manifestum.

Dem. p. 393, 12. ἐγὼ μὲν τοίνυν τοὺς αἰχμαλώτους ἀνασώζειν καὶ ζητεῖν praeter rei naturam. Tu corrige ἀναζητεῖν καὶ σώζειν.

Dem. p. 393, 26. διὰ ταῦτ' ἐδίδοτο. ξένια δ' ἦν (ἡ) πρόφασις. Optime S. ξένια δὲ πρόφασιν.

Dem. p. 394, 10. μὴ δυνήσεσθαι μετὰ ταῦτα, emend. δυνήσεσθαί με ταῦτα.

Dem. p. 395, 15. ἃ δ' οὗτοι ἐνίκων — ἅπαντ' ἀπολώλεκεν. Sententia postulat ἀπόλωλεν, quod est in S. sed inconsulto abiectum.

Dem. p. 397, 26. τοῦτο τοίνυν αὐτὸ ἄνευ τῶν ἄλλων ἡλίκον

ἔς' ἀδίκημα [τὸ Θράκην καὶ τὰ τείχη προέσθαι], abiice insulsum glossema: τοῦτο monstrat id quod praecedit καὶ Θράκην προδέδωκε Φιλίππῳ.

Dem. p. 399, 22. ὅπως τὰ δόξαντα καὶ δυνηθῶσι ποιῆσαι, transpone καὶ ποιῆσαι δυνηθῶσιν, quia καὶ ποιῆσαι separari non possunt.

Dem. p. 401, 18. ἤρετο Σάτυρον — τίνα ἐν ἑαυτῷ μικροψυχίαν — ἐνετρακῶς κτέ. corrig. τίΝ' Ἑαυτῷ, quia dicebant ἐνορῶ σοι, non ἐν σοί.

Dem. p. 402, 13. quod erat in ora libri vetusti adscriptum ἑΤΕΡΟΝ ΣΥΜΠΟΚΙΟΝ ioculariter in textum irrepsit.

Dem. p. 403, 5. ἔξω δ' αὐτῆς οὔσα ὑπὸ τοῦ κακοῦ [καὶ τοῦ πράγματος] ἡ γυνὴ ἀναπηδήσασα προσπίπτει πρὸς τὰ γόνατα τῷ Ἰατρακλεῖ. Bellum additamentum καὶ τοῦ πράγματος in tam atroci malo!

Dem. p. 403, 24. ποῖον οὖν ἐρεῖς βίον ὃν οὐ βεβίωκας, ἐπεὶ ὃ γε βεβιωμένος σοι τοιοῦτος φαίνεται; sensu vacua legis. Quaesivit Demosthenes: ποῖον οὖν ἐρεῖς βίον; tum ipse sibi respondit: ὃν οὐ βεβίωκας ἐπεὶ κτέ.

Dem. p. 406, 5. τοῦτ' ἀποσρέφει τὴν γλῶτταν, ἐμφράττει τὸ στόμα, ἄγχει, ardentibus his verbis adhaesit perfrigidum scholion: σιωπᾶν ποιεῖ.

Dem. p. 407, 11. οὐ μὰ Δῖ' οὐκ ἀπηγόρευε καλεῖν, Graecum est ἀπηγόρευε ΜΗ καλεῖν, ut 406, 27. et ubique.

Dem. p. 410, 2. ἐφοβούμην ἐγὼ [μὴ διὰ τούτους ἀπόλωμαι] resecā pannum assutum ex. p. 396, 7. δεδιὼς μὴ συμπαραπόλωμαι διὰ τούτους. Verba ἐφοβούμην ἐγὼ respondent praecedentibus: ἐφοβοῦ περὶ σεαυτοῦ, ubi σεαυτῷ usitatius est.

Dem. p. 411, 16. περιέρχεται τὴν ἀγορὰν κύκλῳ, suppl. ΚΑΤΑ τὴν ἀγορὰν. Passim legitur περιίέναι κατὰ τὴν ἀγορὰν. Dem. de Cor. p. 332, 9. κατὰ τὴν ἀγορὰν περιέρχομαι, et IV. 10. XXI. 134. XXIII. 80. XXV. 85. et alibi.

Dem. p. 412, 10. ἂν γὰρ ἅπαντά τις ἐκφύγῃ ΤΑΛΛΑ, τοὺς γε οὐδένα βουλομένους εἶναι τοιοῦτον οὐ διαφεύξεται. Non potuit τᾶλλα illo loco poni. Multo acrius Demosthenes dixerat: ἂν γὰρ ἅπαντά τις ἐκφύγῃ, ἀλλὰ τοὺς γε κτέ.

Dem. p. 412, 28. ἔτι καὶ ταῦτ' ὦρετο δεῖν ἐθελοντῆς ἀναλίσκειν

[λύεσθαι τοὺς αἰχμαλώτους]. Iam dixerat id Demosthenes et ea verba cum caeteris non apte componuntur.

Dem. p. 413, 20. πότερον χρημάτων — ἢ προῖκα — ἀδωροδοκήτως. Ineptum ἀδωροδοκήτως e margine libri irrepsit. cf. p. 429, 10. et προῖκα et ἀδωροδοκήτως inter se permutantur passim, sed coniunguntur numquam.

Dem. p. 415, 12 ad fratres Aeschinis ita dicit: εἰ δὲ δὴ καὶ ἐν αὐτοῖς οἷς ἐτιμᾶσθε ἡδίκηκέ τις ὑμῶν καὶ ταῦτα τοιαῦτα πόσῳ μᾶλλον ἂν μισοῖσθε δικαίως [ἢ σώζοισθε], emblemata est pessimi generis, quo sententia verborum tota pervertitur. De salute aut exitio cogitari non potest, namque non rei sunt sed advocati. Sententia est expuncto emblemate haec: ὅσῳ μείζονος μίσους δίκαιοι ἐσε τυγχάνειν, si beneficiis a populo in vos collatis male utimini, quanto maiore odio digni estis! inquit.

Dem. p. 416, 24. περιῶν ἐρεῖ· πῶς; τί; τοὺς δικαστὰς ἀπαγαγὼν ἀπὸ τῆς ὑποθέσεως ὥχόμεν τὸ πρᾶγμα αὐτῶν ὑφελόμενος. Quid significat πῶς; τί; nihil. At ita corrige: ἐρεῖ· πῶς τι τοὺς δικαστὰς ἀπαγαγὼν ἀπὸ τῆς ὑποθέσεως κτέ. Attici dicebant πῶς τι, ut πηνίκ' ἄττα et ὀπηνίκ' ἄττα. Plato in *Ione* p. 580. A. καὶ πῶς τι ἡγωνίσω; et saepius. vid. Stallbaum ad *Mat. Hipp. Maior.* p. 297. E. πῶς τι ἄρ' ἂν ἀγωνιζοίμεθα; qui perperam assentitur iis, quibus πῶς τί videtur esse scribendum. Ut dicitur Φαύλως τι, κάλλιον τι, et πηνίκ' ἄττα, sic et πῶς τι id est ποῖόν τινα τρόπον.

Dem. p. 416, 28. καὶ ἘΠΙ τοῖς δικασταῖς ἔλεγες, imo vero ἘΝ τοῖς δικασταῖς, ut ἐν τῷ δικαστηρίῳ.

Dem. p. 417, 9. ὅσῳ γὰρ αὖ σε πλείους ἢ ἐκεῖνον αἰτιῶνται θεώρησον ὥς ἔχει. Verba θεώρησον ὥς ἔχει sensu carent. In S. legitur ὥς εἴσῃ. Emenda: — αἰτιῶνται ὧδ' εἴσῃ, sic scies, delete θεώρησον.

Dem. p. 420, 2. duplex interrogatio est cum responso duplici: Εἴτ' οὐ σὺ σοφιστής; Καὶ πονηρός γε. Οὐ σὺ λογογράφος; Καὶ θεοῖς ἐχθρός γε.

Dem. p. 421, 18. οὐ λέγειν εἴσω τὴν χειρ' ἔχοντ', Αἰσχίνη, δεῖ, οὐ, ἀλλὰ πρεσβεύειν [εἴσω τὴν χεῖρα ἔχοντα]. Male sit inepto magistello, qui praeclarum locum sic corrupit! Recita locum et senties pannum esse assutum.

Dem. p. 427, 15. καὶ γὰρ εἰ μὴ τὰς μάχας μηδὲ τὰς στρα-

τείας μηδὲ τοὺς κινδύνους, ἐν οἷς ἦσαν ἐκεῖνοι λαμπροί, συμβαίνει
 χειρός [ἀλλ' ἄγεθ' ἡσυχίαν ὑμεῖς ἐν τῷ παρόντι] ἀλλὰ τό γ' εὖ
 φρονεῖν αὐτῶν μιμεῖσθε. Deleto additamento Demosthenes et
 idem dicet idque multo melius dicet.

Dem. p. 428, 12. νῆ Δί' ἀλλ' ὅπΩC ἔτυχε ταῦτα τὰ γράμ-
 μαθ' ἔσηκεν, corrig. ὅπOT ἔτυχεν, id est ἐν τῷ ἐπιτυχόντι τόπῳ.

Dem. p. 429, 25. οὐ τοίνυν τὰ παλαιά ἄν τις ἔχοι μόνον εἰ-
 πεῖν, — ἀλλ' ἐφ' ὑμῶν τουτωνὶ [τῶν ἔτι ζώντων ἀνθρώπων] πολλοὶ
 δίκην δεδώκασιν. Turpissimum in paucis additamentum. Attigi-
 mus iam antea. Vid. ad Thucyd. III. 100.

Dem. p. 452, 28. καὶ τοῦτον ἀπώλεσε [τὸν Τίμαρχον]. omnia
 quae praecedunt de Timarcho dicuntur.

Dem. p. 433, 23. ὅς ἐν ταῖς πομπαῖς ἄνευ τοῦ προσώπου κω-
 μάζει. Risum movet ἄνευ τοῦ προσώπου. Scribebatur προσῶ, id
 est προσωπίου, ut apud Theophrastum in Charact. VI. δυνατός
 ὀρχεῖσθαι νήφων τὸν κόρδακα καὶ προσωπεῖον οὐκ ἔχων ἐν κωμικῇ
 χορῷ. Narrant Grammatici apud Atticos veteres πρόσωπον pro
 προσωπεῖον poni solere, quod neque vidi umquam nec credo
 verum esse.

Dem. p. 433, 28. εἰς ὅσην ἀτιμίαν τὴν πόλιν — κατασῆσασα
 ἔχει, est haec perfecti temporis periphrasis, ἐπαινέσας ἔχω pro
 ἐπῆνεκα, ζηλώσας ἔχω pro ἐζήλωκα, κατασρεψάμενος ἔχω pro
 κατέσραμμαι, et sim. Itaque quia καθίστημι perfecto activo ca-
 ret, restabat ut κατασῆσας ἔχω diceretur.

Dem. p. 438; 12. τίς γάρ ἐσθ' ὁ τὸν Ἰσχανδρον προσάγων;
 sine mora reponere προσΑΓαγών.

Dem. p. 438, 25. ἐλθὼν δ' ἐκεῖσε ἅττα μὲν ποτε διελέχθη [καὶ
 ἐδημηγόρησεν] αὐτὸς ἂν εἰδείη. Nihil prorsus erat causae cur
 his idem diceretur. Proprium in legato verbum est διαλέγεσθαι,
 ut in nota formula πέμπειν πρέσβεις οἵτινες διαλέξονται.

Dem. p. 439, 18. ἐπεὶ δ' ἀφίκετο εἰς Μακεδονίαν καὶ τὸν
 ἐχθρὸν εἶδε τὸν αὐτοῦ καὶ τῶν Ἑλλήνων, addidit sciolus [τὸν
 Φίλιππον], si quis forte nesciret. Athenienses probe sciebant.

Dem. p. 441, 28. οἱ δ' ἐπὶ τοῖς καλῶς πραχθεῖσιν ἔπαινοι τῶν
 οὕτω τετελευτηκότων ἸΔΙΟΝ κτῆμά εἰσιν. Quam friget in tali
 sententia ἴδιον. Erant virorum fortium laudes sempiternae,
 κτῆμα ἑσαεί, itaque emenda Ἀἰδίων κτῆμά εἰσιν.

Est in omnibus libris manifestum glossema p. 442, 19. ὁ

ΤΕΩΣ [πρώην] προσκυνῶν τὴν θόλον, omnes recte πρώην eiecerunt. Sciolus ne sciebat quidem quid esset τέως, et arripuit πρώην temere, quia sententiae id satis convenire putabat. Emen-date legitur apud Scholiastam Platonis ad *Hipparchum* p. 229. D. τέως δηλοῖ τὸ προτοῦ. Δημοσθένης· ὁ τέως προσκυνῶν τὴν θόλον.

Dem. p. 443, 3. ἐμισθώσατο — τοῦτον — ὅπως — τῶν τὰ δί-
καια βουλομένων [ἡμῶν] πράττειν περιέσαι. Insiticiū esse ἡμῶν
absurda collocatio arguit. Praeterea multo praestat id audito-
ribus cogitandum relinquere.

Dem. p. 445, 25 τὰ τῶν συμμάχων τῶν ἡμετέρων [Φωκέων]
τείχη κατεσκάπτετο, nimis probe sciebant omnes, de quibus
haec dicerentur. Si Phocenses nominare voluisset ita dixisset:
τὰ δὲ τῶν Φωκέων τῶν ἡμετέρων συμμάχων τείχη κατεσκάπτετο.

Dem. p. 446, 20. ὅτι γὰρ ταῦθ' ἀπλῶς δεδωροδόκηΝται καὶ
τιμὴν ἔχουσιν ἀπάντων τούτων οὔτοι. Editores videntur οὔτοι δε-
δωροδόκηνται coniungere, quasi esset idem quod δεδωροδοκήκασι,
quod non melius est quam χαίρομαι. Scribendum δεδωροδόκηται
ταῦτα, id est: ὑπὸ τῶν δωροδοκούντων προειμένα ἐς καὶ καταπρο-
δεδομένα.

Post pauca ita editur: δέδοικα μὴ τούναντιον οὐ βούλομαι [ποιῶ]
σφόδρα ἀκριβῶς δεικνύναι πειρώμενος διοχλῶ πάλαι τοῦτ' αὐτοὺς
ὑμᾶς εἰδότες. Coniuncta sunt δέδοικα μὴ διοχλῶ, ei ποιῶ sto-
lide interpolatum est ab aliquo, qui Atticam structuram τού-
ναντιον οὐ βούλομαι non satis caperet.

Dem. p. 447, 26. ἔσω γὰρ πάνΤΑ ΤΑληθῆ λέξειν τουτονί.
Diu dicere poterat si omnia quae vera essent vellet dicere. Cor-
rig. πάντ' Ἀληθῆ, id est omnia, quae dicturus sit, vera esse.

Dem. p. 449, 10. τούτων γὰρ ἀπάντΩΝ ἡμῖν αἴτιος σὺ δέδει-
ξαι, duabus literulis repetitis scrib. — ἀπάντΩΝ ὧΝ ἡμῖν
αἴτιος σὺ δέδειξαι.

Dem. p. 450, 2. Φίλιππον μὲν οὐκ ἐθαύμασα, τοὺς δ' αἰχμα-
λώτους [ἐθαύμασα] ἔσωσα non est haec interpolatio, sed dormi-
tantis scribae hallucinatio. Quam rideret homo, si eam per
tot annos tot hominibus pereruditis imposuisse sciret.

Continuo post editur οὗτος δ' ἐκείνου μὲν προὔκαλινδεῖτο —
ὑμῶν δ' ὑπερεώρα. Si cogitaveris, displicebit ὑπερεώρα ei prae-
sens requiri senties. Vera lectio est in S. ὑπεροραι (sic.), sed

spreta est. Mirabantur inepti tempora *diversa* inter se componi.

Non uno mendo laborat locus Demosthenis p. 450, 28. πανταχῶς συμφέρει, inquit, τουτονὶ ἐαλωκέναι. Philippus enim aut sanior erit et mutabit mores et fallaciis abstinebit, si videbit poenas dedisse quos habebat fraudum suarum adiutores, aut retinebit artes veteres, et vos τοὺς ὁτιοῦν ἂν ἐκείνῳ ποιήσαντας ἀνηρηκότες ἐκ τῆς πόλεως ἔσεσθε. Nihil deest et prorsus absoluta est sententia. In libris additur [ἂν τούτους ἀνέλητε], quae inepte et vitiose abundant. Sed quod continuo sequitur: οἱ γὰρ οἰόμενοι δίκην ὑφέξειν τοιαῦτα ἔπραξαν, ἂν τὰ παρ' ὑμῶν αὐτοῖς ἐφεθῇ, τί οἴεσθε ποιήσειν; Quid sibi vult οἱ ΓΑΡ? Nempe excidit aliquid, quo γάρ referebatur, veluti hoc: »*Si non damnabitis improborum audaciam ipsi ultro augebitis.* NAM quid eos impunitate proposita non designaturos putatis?"

Nullus hodie superest Codex Graecus praestantior et emendatior quam est Isocratis Urbinas, qui *solus* locis innumeris ipsam Oratoris manum incorruptam servavit. Itaque ingeniosae iuventuti, in qua est scintilla criticae facultatis, non est fructuosior exercitatio quam mendosas scripturas veteres cum emendatis Urbinatis lectionibus componere et ad hanc lucem vitiorum et errorum, quibus adhuc omnes omnium editiones inquinatae sunt, origines et diversa genera omnia spectare ut *plane idem* mendum apud alios delitescens deprehendere ac tollere discant. Idem cum insigni emolumento ac fructu iuvenes paullo acutiores et in aliis pluribus facturi sunt et imprimis in Dionysio Halicarnassensi, si mendosas vulgatae scripturas comparare volent cum veris lectionibus, quae et ex Urbinate Codice et e Chigiano prodierunt. Habent enim hoc librarii et correctores, ut τὰ αὐτὰ περὶ τῶν αὐτῶν peccare et hallucinari soleant, unde fit ut quae vitia in Isocrate Urbinas, in Dionysio Chigianus cum Urbinate sanaverint, *eadem ipsa* tu in aliis scriptoribus commissa certa emendatione corrigere possis. Si mei arbitrii res foret, equidem iuniorum Criticorum τὸ σκυλακῶδες hac lege compescuerim, ut nihil a se excogitatum expromerent nisi alicubi idem eodem modo corruptum ac sanatum aut ex bono Codice aut a bono Critico proferre possent. Quam multae

ineptiae et malesanae correctiunculae et παραδιορθώσεις ex hac lege numquam in lucem prodiissent!

Sed quia *»vitiis nemo sine nascitur»* et *»optimus ille est qui minimis urgetur»*, plurimum abest ut Urbinas liber sit ab erroribus immunis. Passim et ipse mendosus est et omni vitiorum genere inquinatus, cuius rei fides in exemplis mihi posita esto. Et nunc quidem pauculis utar ad alia properans; longe plures alias σὺν θεῷ exhibiturus. Percurram orationes quatuor priores paullo diligentius, ex cacteris paucula seligam, et pleaque verbo tantum indicabo.

Isocrates p. 4. c. δι' ὧν ἂν μοι δοκοίης ἐπιτηδευμάτων πλεῖστον πρὸς ἀρετὴν ἐπιδουῖναι. Leg. δοκεῖC pro δοκοίης. Coniuncta sunt ἂν — ἐπιδουῖναι. Sexcenties sic peccatur, praesertim apud Demosthenem et Platonem.

Isocr. p. 6. b. οὕτω γὰρ τοῖς μὲν οὐκ ἀπεχθὴς ἔσει, τοῖς δὲ φίλος γενήσεται. Scrib. ἀπεχθΗCΕΙ.

Isocr. p. 7. a. ἔλπιζε γὰρ αὐτὸν καὶ περὶ σὲ γενέσθαι τοιοῦτον. L. γενΗCεσθαι.

Isocr. p. 8. b. κοινὴ γὰρ ἡ τύχη καὶ τὸ μέλλον ἀόρατον, ἴμο vero ἀόρΗCτον.

Isocr. p. 9. c. ἀγαθὸν τι λέγε περὶ αὐτῶν πρὸς τοὺς ἀπαγγελλοντας. Fieri id non potest. L. ἀπαγγεΛΟΤΝτας, et p. 11. d. rescribe: τὸν μετ' εὐνοίας συμβουλεύοντα χαλεπῶς εὐρήσεις, pro συμβουλεύοντα.

Isocr. p. 16. c. καλῶς ἔχει τὸ — νομοθετεῖν ταῖς μοναρχίαις, absurde dictum. Eimenda νοτθετεῖν τΑC μοναρχίΑC, ut paullo post: εἴ τις τοὺς κρατοῦντας τοῦ πλήθους ἐπ' ἀρετὴν προτρέψειεν. Cf. p. 23. b, 24. d. et imprimis 87. d.

Isocr. p. 17. d. τοσούτῳ μᾶλλον τὴν αὐτοῦ διάνοιαν ἀσκήσεις, corr. τὴν αὐτὸς αὐτοῦ διάνοιαν.

Isocr. p. 18. b. ζήτηι νόμους — οἵτινες — ποιοῦσιν certa lex cogitandi loquendique iubet reponere ποιΗCουσιν.

Isocr. p. 23. d. οὔτε τῶν ΜΑΘΗμάτων τοῖς ὠφελιμωτάτοις. Optime Urbinas τῶν ΘΡΕΜμάτων, sed spernitur ab omnibus. Oblique notat Isocrates τὴν τῶν Ἀθηναίων ὀρτυγομανίαν, quibus αἱ ὀρτυγες proprie θρέμματα appellabantur. Vid. Platonem de Legg. p. 789. b. et Stallbaum. ad Lysidem p. 211. e. Ergo nobis coturnices scioli in disciplinas converterunt.

Isocr. p. 24. d. ὥςτε μὴ μόνον ἀκουσούς ἡμῖν ἀλλὰ καὶ θεατοὺς γενέσθαι. O absurdam lectionem pro μὴ μόνον ἀκΡΟΑΤΑΣ ἡμᾶς ἀλλὰ καὶ θεαΤΑΣ γενέσθαι. Cf. p. 80. c.

Isocr. p. 25. b. ὁ μὴδὲν ὦν αὐτὸς [χρήσιμος] οὐδ' ἂν ἄλλον φρόνιμον ποιήσειεν. Pone in margine, ut p. 28, c. τοὺς λόγους τοὺς καὶ [κατὰ] μικρὸν ἡμᾶς ὠφελεῖν δυναμένους, ubi κατὰ cum loci sententia pugnat.

Isocr. p. 30. a. μᾶλλον ἢ φΕρεσθαι μετὰ τοῦ πλήθους. Isocrates dixerat φΤρεσθαι, cum contemptu et fastidio, ut in Platonis Gorg. p. 465, c. φύρονται ἐν ταύτῳ καὶ περὶ ταῦτά σοφισαὶ καὶ ῥήτορες, et passim φύρεσθαι est μολύνεσθαι.

Isocr. p. 33. b. οὕτως ὁσίως καὶ καλῶς ἐπεμελήθη τῶν πραγμάτων, vera lectio est ὁσίως ΚΑΙ ΔΙΚΑΙΩΣ ἐπεμελήθη noto usu ὁσίως μὲν περὶ τοὺς θεούς, δικαίως δὲ περὶ τοὺς ἀνθρώπους. Praecedens ΚΑΙ sequens ΔΙ absorpit et sic ΚΑΙΩΣ in καλῶς correctum est.

Isocr. p. 39. c. ἃ πάσχοντες ὑφ' ἐτέρων ὀργίζεσθε ταῦτα τοῖς ἄλλοις μὴ ποιεῖτε, Graecum est τοὺς ἄλλους.

Urbinas p. 41. a. exhibet τὰς τῶν σωμάτων εὐτυχίας, pessime pro εὐΕΞίας. Lacuna ΕΤ * * ΙΑC male expleta est.

Isocr. p. 43. a. ἀλλ' οὐ τοὺς μὲν ἀσφαλῶς τοὺς δ' ἐπιδεικτικῶς, emenda ἈΦελῶς. Saepissime sic errant scribae, qui ἀσφαλῆς noverant, ἀφελῆς non item. Similiter ἀφέλεια solet in ἀσφάλεια converti.

Isocr. p. 49. a. ἃ παρὰ τῶν ἄλλων ἐν [παρ'] ἐκάστων χαλεπὸν ἐσιλαβεῖν, ut Graeca sit oratio tolle male repetitam praepositionem.

Isocr. p. 53. b. μὴδ' εἰς κίνδυνον καθιστάναι τὴν πόλιν (ΤΗΝ add.) ὑπὲρ τῶν παίδων τῶν Ἡρακλέους προκινδυνεύσασαν.

Isocr. p. 54. a. τὸν λόγον ΚΑΤεσησάμην περὶ τῆς ἡγεμονίας, emenda ἘΝεσησάμην, ut apud Romanos orationem institui, ut in noto loco p. 288. e. ἐγὼ γὰρ ἐνεσησάμην μὲν αὐτὸν (τὸν λόγον) ἔτη γεγονώς ὅσαπερ ἐν ἀρχῇ προεῖπον.

Isocr. p. 54. c. οὐ μὴν ἐλάττω (ΓΕ add.) ΤΕκμήρια, vides cur necessarium γε perierit. Eadem de causa supple p. 57. a. τοιαύταις (ΔΗ) διανοίαις χρώμενοι.

Isocr. p. 60. d. οἵτινες ἔτλησαν ἐπιδεῖν, emenda ἐτόλμησαν, quia ἔτλησαν poetarum est et Isocrates verbis poeticiis de industria abstinet.

Isocr. p. 60. e. Athenienses, inquit, πρὸς χιλίας καὶ διακοσίας τριήρεις μύνοι νυμυχεῖν ἐμέλλησαν, οὐ μὴν εἰάθησαν (ΓΕ add.). καταισχυνθέντες γὰρ Πελοποννήσιοι τὴν ἀρετὴν αὐτῶν καὶ νομίσαντες προδιαφθαρέντων μὲν τῶν ἡμετέρων οὐδ' αὐτοὶ σωθήσθαι, κατορθώσαντων δ' εἰς ἀτιμίαν τὰς αὐτῶν πόλεις καταστήσειν ἠναγκάσθησαν μετασχεῖν τῶν κινδύνων. Turpi vitio hic locus laborat sed sanabili. Cogita quinam tandem dicantur τὰς τῶν Πελοποννησίων πόλεις εἰς ἀτιμίαν καταστήσειν, namque activum est καταστήσειν et regil accusativum τὰς αὐτῶν πόλεις, et καθίσταται τινὰ εἰς ἀτιμίαν est idem atque ἀτιμίαν τινὶ περιάπτειν. Facile senties haec dici de Atheniensibus victoribus. Lacedaemonii ita cogitabant: ἦν μὲν τὰ τῶν Ἀθηναίων προδιαφθαρῇ οὐδὲ αὐτοὶ σωθησόμεθα, κατορθώσαντες δὲ τὰς ἡμετέρας πόλεις εἰς ἀτιμίαν καταστήσουσι. Quid est igitur scribendum? Vidimus supra p. 434 inter se confundi πολεμήσαντα — πολεμησάντων, τυχόντα — τυχόντων, ἰόντος — ἰόντων, quia scribebatur πολεμησᾶν, τυχονῶ, ἰονῶ. Scribe igitur et hoc loco: κατορθώσαντες δ' εἰς ἀτιμίαν — καταστήσειν et exhibet κατορθώσαντας δὲ (τοὺς Ἀθηναίους), et nihil supererit difficultatis. Mutata repente periodi forma sciolis hiantibus imposuit.

Isocr. p. 62. e. scribendum ἐβδομήκοντ' ἔτη διετέλεσαν — ἄσπιασοι πρὸς ἩΜᾶς αὐτούς. Vulgata lectio πρὸς ΣΦᾶς αὐτούς soloeca est et qui διετέλεσαν reponunt augent malum.

Tralaticium mendum obsidet verba Isocratis p. 63. b. ἄφθονον καὶ ῥάθυμον αὐτοῖς κατεκτῆσαντο τὸν βίον, pro κατεκτῆσαντο. Dicebant veteres promiscue κεκτῆσθαι βίον et κατακεκτῆσθαι, ut apud Simonidem:

οἶον τόδ' ἡμῖν θηρίον προσέπτατο,
τὸ ζωῶν κάκιστον ἔκτεται βίον;

et in dramate Satyrico Alexandri regis Athenienses deridentis apud Athenaeum p. 596. α.

ὅτε μὲν ἔφασκον δοῦλον ἐκτῆσθαι βίον
ἱκανὸν εἰδεῖπνουν.

Quemadmodum autem Κτᾶσθαι et ἸCτασθαι saepe confundi videmus, sic etiam multo saepius κτήσασθαι et στήσασθαι inter se mutant locum.

Isocr. p. 64. e. καταποντισαὶ μὲν τὴν θάλατταν κατέχουσι,

ΠΕΛΤΑΚΤΑΙ δὲ τὰς πόλεις καταλαμβάνουσιν. Nil iuvat versiculus Aristophanis *Acharn.* 159.

καταπελτάσονται τὴν Βοιωτίαν ὅλην.

namque hi quidem πελτασαί ex Thracia ab Atheniensibus mercede conducti agros hostiles depopulabantur, Isocratis πελτασαί qui sint et unde sint nemo novit. Isocrates ipse feret opem et nos expediet p. 280. a. οὐδεὶς ἂν αὐτοὺς — ἐπαινέσειεν οὐδὲν μᾶλλον ἢ τοὺς καταποντισὰς καὶ ΛΗΙΚΤΑΚ. Grati accipiamus igitur veram lectionem hanc: λησαὶ δὲ τὰς πόλεις καταλαμβάνουσιν.

Nonnumquam Urbinas lectiones exhibet manifesto mendosas et absurdas, quas homines docti incogitanter recipiunt, veluti p. 66. d. ἀναγκάζονται πολεμεῖν τοῖς ἐλευθέροις ἀξιοῦσιν εἶναι, praeter Isocratis sententiam pro τοῖς ἐλευθεροῖν ἀξιοῦσιν.

Corrupt pessime sciolus verba Isocratis p. 69. a. ὅταν τὰ μὲν τῶν βαρβάρων καταστῇ καὶ διὰ μιᾶς γένηται γνώμη, ἡμεῖς δὲ πρὸς ἀλλήλους ὥσπερ νῦν [πολεμικῶς] ἔχωμεν. Nulli adverbio hic locus est: omnia sunt in ὥσπερ νῦν quod si quis interpretari vult non πολεμικῶς significat sed κακῶς καὶ τσασιασικῶς. Barbarorum fidelem concordiam Graecorum inter se dissidiis opponit. Demosthenes *de Cor.* p. 245, 19. (Philippus) καὶ πρότερον κακῶς τοὺς Ἕλληνας ἔχοντας πρὸς ἑαυτοὺς καὶ τσασιασικῶς ἔτι χεῖρον διέθηκεν.

Isocr. p. 69. d. τελευτῶντες οὕτως αἰσχυρῶς ἀπηλλάγησαν ὥς κτέ. Scribendum αἰσχυρῶς ἀπήλλαξαν. Dicebant Graeci ἀπαλλάττομαι ἀζήμιος, ἀθῶος et sim. sed εὖ, καλῶς, κακῶς, καταγελάσας, αἰσχυρῶς ἀπαλλάττω. Dem. *de Cor.* p. 246, 17. χεῖρον ἡμῶν ἀπηλλάχασιν, et ubi non?

Isocr. p. 71. b. οὐκ ἀρισίνδην Ἐπειλεγμένους, necessarium est in tali re verbum ἐκλέγειν, non ἐπιλέγειν, electi sunt non allecti. Restitue igitur ἐξειλεγμένους.

Multo etiam peior et ineptior est confusio eiusdemmodi in vicinia p. 71. b. Rex Persarum ducibus Graecorum per insidias necatis ἀπιοῦσιν αὐτοῖς Τισσαφέρνην καὶ τοὺς ἱππέας CTNέπεμψεν, ain' vero? συνέπεμψεν dedit viae comites, imo vero immisit in eos Ἐπέπεμψεν.

Isocr. p. 71. e. καὶ τελευτῶντες ἘΠ' αὐτοῖς τοῖς βασιλείοις καταγέλαστοι γεγόνασιν, emenda ἘΠ' αὐτοῖς ante ipsam regiam,

ul ἐπ' αὐταῖς ταῖς βασιλέως θύραις, ἐπ' αὐτῇ τῇ Βαβυλῶνι.

Graeci inter se iurarunt templa a barbaris combusta se non refecturos p. 73. b. ἴν' ὑπόμνημα τοῖς ἐπιγενομένοις ἢ τῆς τῶν βαρβάρων ἀσεβείας, scrib. ὑπομνήμαΤΑ, quoniam unumquodque templum erat ὑπόμνημα.

Isocr. p. 73. d. πολλῶν μὲν οἱ πατέρες ἡμῶν μηδισμοῦ θάνατον κατέγνωσαν, male Graece dictum pro ἐπὶ μηδισμῶ, ul ἐπὶ λακωνισμῶ, ἐπὶ προδοσίᾳ, et sim. multa.

Post pauca p. 73. d. τῶν μύθων ἥδις συνδιατρίβομεν τοῖς Τρωϊκοῖς καὶ Περσικοῖς, δι' ὧν ἔσι πυνθάνεσθαι τὰς ἐκείνων συμφοράς, scrib. ἥδις' Ἐνδιατρίβομεν et ἐξ ὧν pro δι' ὧν.

Isocr. p. 74. c. οὐκ ἄδηλον Ὡς ἂν διατεθεῖεν, Graecum est in tali re aut ΠΩς aut Ὡς.

Isocr. p. 76. b. μᾶλλον χαίρουσιν ἐπὶ τοῖς ἀλλήλων κακοῖς ἢ τοῖς αὐτῶν ἀγαθοῖς, imo vero ἐπὶ τοῖς Ἀλλήλων κακοῖς. Communis librorum error et frequens.

Isocr. p. 77. b. ὅπως ὥς τάχιστα τὸν ἐνθένδε πόλεμον εἰς τὴν ἡπειρον διοριοῦμεν, ὥς μόνον ἂν τοῦτ' ἀγαθὸν ἀπολαύσαιμεν τῶν κινδύνων. Primum emenda ἐξοριοῦμεν pro διοριοῦμεν. Est aliquid inter definire (διορίζειν) et exterminare (ἐξορίζειν), neque difficilis optio est. Prorsus idem mendum obsidet locum Platonis de Legibus p. 873. e. τὸ δὲ ὀφλὸν ἔξω τῶν ὄρων τῆς χώρας ἀποκτείναντας Διορίσαι, imo vero ἐξορίσαι, ul statim post p. 174. a. huc respiciens scripsit: τὸ δὲ ὀφλὸν ἐξορίζειν καθ' ἅπερ ἐρρήθη τὸ τῶν ζώων γένος. Deinde supplendum τοῦτο ΤΑγαθόν, ut apud Aristophanem Ecclesiaz. 426.

ἵνα τοῦτ' ἀπέλαυσαν Ναυσικύδους τὰγαθόν.

Nunc ex caeteris Isocratis orationibus locos aliquot selectos subiungam.

Isocr. p. 100. a. πρὶν ἂν τις τοὺς Ἑλληνας — παύσῃ τῆς μάχης τῆς νῦν αὐτοῖς ἐνΕκτηκυίας, emenda ἐνΤΕκτηκυίας. Quidquid penitus infixum haeret dicitur ἐντετεκέναι τινί. Eadem opera emendabis Themistium p. 281. b. ὅταν δέ τινα ἴδητε διΟικούμενον μὲν ὥς κορυφαῖόν τε καὶ ἄκρον φιλοσοφίας, ΠΡΟΕκτηκότα δὲ οἷς ἄρτι εἶπον. Nonne vides διΟΓκούμενον et ΠΡΟΕκτηκότα verum esse?

Isocr. p. 120. d. ταύτην γὰρ τὴν χώραν οἰκοῦμεν Ἐνδόντων μὲν Ἡρακλειδῶν, ἀνελόντος δὲ τοῦ θεοῦ, syllaba male repetita

est: scribe ΔΟΝΤΩΝ μὲν τῶν Ἡρακλειδῶν. Cf. p. 122. a.

Isocr. p. 150. e. αἱ μεγάλην αἰσχύνην τῇ πόλει περιΠΟΙΟῦσιν, emenda περιΑΠΤουσιν, ut apud Demosthenem p. 1401, 8. αἰσχύνην μᾶλλον ἢ τιμὴν περιΑΠΤΟΝΤΑ, et Platonem in Apol. p. 35. a. αἰσχύνην τῇ πόλει περιΑΠΤΕΙΝ, et passim.

Isocr. p. 165. c. οὔτε πρὸς χρηματισμὸν οὔτε πρὸς δόξαν οὔτε πρὸς ἃ δεῖ πράττειν οὔθ' ὅλως πρὸς εὐδαιμονίαν οὐδὲν ἂν συμβάλαιτο κτέ. Corruptum est οὔτε πρὸς ἃ δεῖ πράττειν. Dixisset saltem πρὸς τὸ τὰ δέοντα πράττειν, sed periodi concinnitas nomen aliquod requirit cum tribus caeteris compositum. Suspicor fuisse in vetusto et corroso libro οὔτε πρὸς ΑΔΕΙ * * *, deinde explevisse aliquem ἃ δεῖ πράττειν, quum esset manus Isocratis πρὸς ἙΑΔΕΙΑΝ, id est οὔτε πρὸς ἄδειαν, neque ad securitatem. Recte dicuntur bonae artes (ἀρετή) opes, gloriam, securitatem et felicitatem omnem parere.

Isocr. p. 218. c. οἵτινες ἂν αὐτοὺς εὐσεβῶς κάτω κατακαλέσωνται, emenda εὐσεβῶς Ἑπικαλέσωνται, non est enim aliud verbum de iis, qui Deorum opem implorant, quam ἐπικαλεῖσθαι.

Isocr. p. 247. a. νησύδρια — ἃ πολλοὶ τῶν Ἑλλήνων οὐδ' ἴσασιν, non est hoc satis in tam gravi sententia. Reponenda esse videtur Attica locutio οὐδ' εἰ γέγονεν ἴσασιν. Demosthenes p. 248, 5. Σέρρειον δὲ καὶ Δορίσκον — οὐδ' εἰ γέγονεν οἶδα. vid. Nov. Lectt. p. 107.

Isocr. p. 254. b. στρατόπεδον αὐτῷ (Lacedaemonii Cyro) συναγαγόντες (καὶ add.) στρατηγὸν [Κλέαρχον] ἐπιστήσαντες ἀνέπεμψαν ἐπ' ἐκεῖνον (Artaxerxem). Aliena manus ex Anabasi inseruit Κλέαρχον. Isocrates enim probe noverat id quod Xenophon sedulo dissimulavit, Spartanos publice Cyrum adiuvisse copiis, quibus Chirisophum praefecerunt. vid. Diodorum Siculum XIV. 12. ἐξέπεμψαν δὲ καὶ (οἱ Λακεδαιμόνιοι τῷ Κύρῳ) πεζοὺς στρατιώτας ὀκτακοσίους ἡγεμόνα Χειρίσοφον καταστήσαντες. Obiter et obscure narrat idem Xenophon in Anabasi I. iv. 2, 3.

Isocr. p. 275. b. ἀφ' ὧν καὶ πόλεμοι πλεῖστοι καὶ κίνδυνοι μέγιστοι συνέπεσον. Mendosum est πόλεμοι, namque in κίνδυνοι insunt bella, et plurima bella nimium est. Corr. καὶ ΠΟΝΟΙ πλεῖστοι.

Mirificum emblemata nos ludificatur apud Isocratem p. 291. e. Isocrates dederat: καταγελαστότατον ὅτι τούτοις μὲν ἀπιστοῦσιν οἱ

μέλλουσι τὴν δικαιοσύνην παραδώσειν, salse et lepide sciolus adscripsit παρ' ὧν δεῖ λαβεῖν αὐτούς, quae verba post ὅτι inserta totam loci perelegantem compositionem penitus evertunt.

Similiter p. 311. e. quum Isocrates dixisset contemtim de improbo calumniatore, συκοφάντην δ' ὄντα τὸν πράγματά μοι παρέχοντα, adscripsit aliquis τὸν γεγραμμένον accusatorem, quae nunc ita recepta sunt ut vulgo legatur τὸν [γεγραμμένον καὶ] πράγματά μοι παρέχοντα, inepte.

Isocr. περὶ Ἀντιδόσεως p. 82. μήτε κληροῦσθαι τῶν ἀρχῶν [ἔνεκα], absurdum ἔνεκα a sciolo est, qui quid esset κληροῦσθαι τῶν ἀρχῶν ignorabat. Plura dicam ad Aeschinis *Timarcheam*.

Isocr. περὶ Ἀντιδόσεως p. 89. τοὺς δὲ συκοφάντας ἀτιμῆτέον. Scribae permiscere solent Homericum ἀτιμᾶν et Atticum ἀτιμάζειν et, quod toto coelo diversum est, ἀτιμοῦν. Luce clarius est ἀτιμώτέον esse emendandum.

Isocr. περὶ Ἀντιδ. p. 117. οἱ πλεῖστοι τῶν ἀνθρώπων ὑπειλήφασιν ἀδολεσχίαν καὶ μικρολογίαν εἶναι τὰ τοιαῦτα τῶν μαθημάτων. Hoc quidem nemo umquam existimavit, sed μωρολογίαν εἶναι.

Ibid. p. 125. οὕτως ἀνέστραπται καὶ συγκέχυται πολλὰ τῶν κατὰ τὴν πόλιν. scrib. ἀντέστραπται in contrarium versa sunt.

Ibid. p. 354. a. οὐ πρότερον ἐπαύσαντο πρὶν ἠνάγκασαν Ὀμοίους γενέσθαι ταῖς αἰτίαις ταῖς λεγομέναις περὶ αὐτῶν pro absurdo ὁμοίους si reposueris Ἐνοχοὺς clara lux affulgebit.

Quamquam omnia Graeculorum additamenta aut frigida sunt aut stulta, omnium tamen stolidissimum genus est eorum, quae cum scriptoris consilio et loci sententia pugnant: veluti p. 74. Isocrates de Lysandri gloria detrahens contemtim: καίτοι χρὴ στρατηγὸν ἄριστον νομίζειν οὐκ εἴ τις μιᾷ τύχῃ τηλικούτον τι κατώρθωσεν ὥσπερ Λύσανδρος, supervenit sciolus qui addidit: ὁ μηδενὶ τῶν ἄλλων διαπράξασθαι συμβέβηκεν. At haec frontibus adversis inter se concurrunt, dixeris. Non mirum: duo enim loquuntur, non unus.

Multa simul emblemata ἀπροσδιόνυσα apparent περὶ Ἀντιδ. p. 69. sqq. veluti: [ὅπερ αὐτοῖς τῆς περὶ Λεῦκτρα συμφορᾶς εὖροι τις ἂν αἴτιον γεγεννημένον], quod neque verum est nec quidquam facit ad rem. Tum (ὁ Περικλῆς τὴν Σάμον) ἀπὸ διακοσίων [νεῶν] καὶ χιλίων ταλάντων κατεπολέμησεν, perinepte interpositum est νεῶν. De pecunia ἀπὸ dicitur, non de copiis, ut p. 70.

ταύτην εἶλεν ἀπὸ τῶν χρημάτων, ἃν αὐτὸς ἐπόρισεν, ei sic passim. Deinde p. 71 scrib. ὑμεῖς μὲν γὰρ Ἑχειροτονεῖτε στρατηγούς τοὺς εὐρωστοτάτους — ὡς διὰ τούτων διαπραξόμενοι τι τῶν δεόντων, pro χειροτονεῖτε ei διαπραξάμενοι. Post pauca: αὐτὸς ἦν περὶ ἅπερ χρὴ [Φρόνιμον εἶναι] τὸν στρατηγόν, consueta ellipsis perperam expleta est. Tum p. 71 sub fin. δεύτερον τί προσήκει τὸν στρατηγὸν τὸν ἀγαθόν; supplendum τί ΠΟΙΕΙΝ προσήκει. Alias in hac vicinia interpolationes indicavit Bekkerus.

Isocr. p. 567 b. οὕτω τὴν βουλὴν ἔθεσαν οἱ βουλόμενοι συκοφαντεῖν, nihil est ἔθεσαν, at tu reponere τὴν βουλὴν Διέθεσαν. Saepe videbis N sequens ΔΙ absorbere.

Isocr. p. 383. c. οὕς — ἐξεφανώσατε ὅτ' οὐδ' οὕτω ῥάδιον ἦν ὥσπερ νῦν τυχεῖν ταύτης τῆς τιμῆς, emenda ὅτ' οὐδ' ΕΠΩ οὕτω ῥάδιον ἦν, quum NONDUM iam facile esset.

Isocr. p. 392. b. τετρωμένον αὐτὸν καὶ βαδίζειν οὐ δυνάμενον ἀλλ' ὈΛΙΓΟψυχοῦντα ἀπεκόμισα ἐπὶ τὸ πλοῖον. Neque huius loci est ὀλιγοψυχεῖν neque Isocrateae aetatis. Rep. ἀλλὰ ΛΙΠΟψυχοῦντα, animo deficientem.

Unum addam p. 394. d. περὶ γὰρ ἄλλων πολλῶν ΠΕΡΙΦΕΡόμενοι περὶ τούτου ταῦτ' ἀγινώσκουσιν. in hac una re omnes consentiunt, inquit, quum in aliis nullis — quid? CIRCUMFERANTUR? Arage ineptias. Quid igitur? dissentiant, ΔΙΑΦΕΡόμενοι.

Subiiciam his unam observationem, unde de Codicis Urbinatis fide et auctoritate iudicari poterit. Est Atheniensibus praeter ψέγειν triplex verbum reprehendendi et vituperandi: ἐπιτιμᾶν τινί, ἐπιπλήττειν τινί ei ἐπιλαμβάνεσθαι τινος cūm consueta periphrasi ἐπιτίμησιν, ἐπίπληξιν, ἐπίληψιν ποιεῖσθαι, et passivo sensu ἔχειν. Exemplorum plena sunt omnia. Audi nunc Isocratem p. 177 c. πρὸς μὲν οὖν τοὺς εἰκῇ τὰς ἙΠΟλήψεις ποιούμενους οὐ χαλεπὸν ἀντειπεῖν, et p. 227. c. ἐγὼ δ' εἰ μὲν ἄλλος τίς μοι τὸν τρόπον τοῦτον ἐπέπληττεν ἡγούμεν ἃν αὐτὸν πεπαιδευμένως ἐπιτιμᾶν, σοὶ δ' οὐ προσήκει ταύτην ποιεῖσθαι τὴν ἙΠΟληψιν, et p. 264. a. — εἰκότως ἃν ἐπιτιμώμεν, — ἀλλὰ γὰρ οὕτ' ἀμελεῖν καλῶς ἔχει τῶν τοιούτων ἙΠΟλήψεων — οὕτ' αὖ πολὺν χρόνον ἀντιλέγοντα διατρίβειν. Luce clarius est Isocratem scripsisse ἙΠΙλήψεις et ἙΠΙληψιν et ἙΠΙλήψεων. Nonne? Est aliquid inter ἐπιλαμβάνεσθαι et ὑπολαμβάνειν. Iam inspicito mihi aliquis Urbinatis scripturas. Rectissime p. 117. c.

ἐπιλήψεις servavit solus, sed in ὑπόληψιν et ὑπολήψεων cum caeteris omnibus fideliter conspirat.

Sic igitur sese res habet: optimus et antiquissimus quisque liber ut plurima habet emendatiora quam caeteri omnes, sic alia plurima perinde mendosa et omni corruptelae genere inquinata exhibet, ut caeteri omnes. Partem tantum vitiorum tollunt, bonam partem nobis tollendam relinquunt.

Mirum dictu est quam saepe in libris antiquioribus et nondum a correctorum natione contaminatis in scriptura absurda et sensu vacua verae lectionis manifesta vestigia supersint. Reperi nuper apud Lucianum correctionem certam et evidentem et fere dixerim *Madvigianam*, omnes veritatis numeros habentem, quam mox Madvigii *Adversaria* relegens et ab altero olim praereptam et a Madvigio festinante, ut opinor, spreтам et reiectam esse video. Itaque feram opem. Est locus Luciani in *Navigio seu Volis* § 86. Editur: εὖ γ' ὑπέμνησας· ἐγὼ δὲ νήφειν ᾧμην καὶ σὺ παρὰ τὸ φανεῖσθαι τὴν γνώμην, sine sensu. In καὶ ΣΤΠΑΡΑΤΟΦΑΝΕΙΘΑΙ τὴν γνώμην nihil aliud latet quam καὶ ΤΠΑΡΑΠΟΦΑΙΝΕΘΑΙ id est καὶ ὕπαρ ἀποφαίνεσθαι τὴν γνώμην. Caeteri sodales tamquam ebrii et somniantes mirifica quaedam vota comininiscendo optabant (ita per iocum convenerat), cuius rei immemor Lucianus admonitus: *recte mones*, inquit: *ego me sobrium esse opinabar et vigilantem (non in somnis) sententiam dicere*. Quid his simplicius, quid evidentius? Quam perlucet vera lectio in ΣΤΠΑΡΑΤΟΦ. Miratus scriba quid esset ΚΑΙΤΠΑΡΑΠΟΦΑΙΝ. et παρὰ se videre putans καὶ σὺ pro ΚΑΙΤ et παρὰ τὸ pro ΠΑΡΑΠΟ ineptus supposuit. Madvigius p. 752 de hoc loco agens „hoc (καὶ σὺ παρὰ τὸ φανεῖσθαι) mendosum esse olim intellectum est". Facile credo. „sed παραποφανεῖσθαι (videtur sic aliquis coniecisse) verbum habet novum, verbi tempus pravum, sententiam ineptam; atque haec duo cadunt etiam in Hirschigii scripturam ὕπαρ ἀποφανεῖσθαι". Imo vero Hirschigius in ὕπαρ rem acu tetigit, et si verbi tempus pravum in ἀποφαίνεσθαι convertisset emendationem loci plane absolvisset. Nam quod addit Madvigius: „neque enim de sententiae declaratione agitur." ἀποφαίνεσθαι τὴν γνώμην nihil aliud est quam: λέγειν τὰ ἐμοὶ δοκοῦντα. Nil mirum est Graeculum in ΚΑΙΤΠΑΡ haesisse, namque calamito-

sum vocabulum est ὙΠΑΡ et raro ex scribarum manibus intemeratum elabitur, quod paucis ostendere iuvat. Lucianus in *Philopseude* § 38. scripserat: τοῦ ἥρωος ὙΠΑΡ διαλεχθέντος μοι, sed in libris est ad unum omnibus ὙΠΕΡδιαλεχθέντος sine sensu. Iacobitz: «correxil Larcher ad Herod. V. p. 317». Miratus unde haec esset Larchero insolita doctrina, optimo viro sed in talibus talpa caeciori, inspexi librum. Laudato Luciani loco «il était aisé (inquit) de corriger ὙΠΑΡ διαλεχθέντος» *Je veux vous dire ce qu' Amphilocheus m' a dit en songe*. — *Je n'ose m' attribuer cette correction de Lucien. Je crois l'avoir lue quelque part.* Credo et ipse: praesertim quia ὙΠΑΡ putabat esse *en songe*. Bis tantum in omnibus Luciani libris ὙΠΑΡ scriptum fuerat, his labem concepit. Similiter apud alios. Aristides in *Romae Encom.* vol. I. p. 350. πεπόνθασιν οἷον οἱ ἀφύπνισθέντες καὶ ἀντὶ τῶν ὀνειράτων ὧν ἀρτίως ἐώρων ἐξαίφνης ταῦτα ΠΑΡΙδόντες, feliciter Reiskius ὙΠΑΡ ἰδόντες, simul corrige ταῦτά pro ταῦτα, qui necopinato vident eadem vigilantes, quae modo in somnis vidissent.

Sic et apud Phrynichum p. 423 in libris est ὑπερεντυγχάνει, cui Lobeck optime ὙΠΑΡ ἐντυγχάνει reddidit. Apud Iamblichum *de vita Pythag.* § 57. olim edebatur: ὑπέρ τε καὶ κατὰ τοὺς ἀνθρώπους pro ὙΠΑΡ τε καὶ κατὰ τοὺς ὕπνους, ut Kuster. coniecit et deinde in melioribus libris repertum. In archetypo Florentino diserte scriptum vidi ὙΠΑΡ et ὕπνους. Erat olim ὙΠΑΡ unum ex rarissimis vocabulis. Praeivit omnibus ut solet Homerus duobus locis. Odyss. T. 547.

οὐκ ὄναρ ἀλλ' ὙΠΑΡ ἐσθλὸν ὃ τοι τετελεσμένον ἔσται.
et Odyss. T. 90.

ἐμὸν κῆρ

χαῖρ' ἐπεὶ οὐκ ἐφάμην ὄναρ ἔμμεναι ἀλλ' ὙΠΑΡ ἤδη.

Post Homerum *semel* tantum in Lyricorum reliquiis compareret apud Pindarum *Olymp.* XIII. 94.

ἐξ ὀνείρου δ' αὐτίκα ἦν ὙΠΑΡ.

semel in Tragicis omnibus apud Aeschylum *Prometh.* 484.

κᾶκρινά πρῶτος ἐξ ὀνειράτων ἂν χρεὶ
ὙΠΑΡ γενέσθαι.

Comicorum nemo umquam ὙΠΑΡ dixit, neque Historicorum quisquam neque Oratorum usquam eo vocabulo utitur. Ergo

quater tantum apud Graecos omnes legitur usque ad Platonis aetatem. Plato utroque vocabulo *ὄναρ* et *ὑπαρ* saepissime usus est, unde in frequentissimo omnium usu esse coepit usque ad decrepitae aetatis Graeculos, qui tamen in novum errorem se induerunt et *ὄναρ* et *ὑπαρ* adverbia esse nescientes quasi nomina essent praepositionem addebant *κατ' ὄναρ* dicentes et *καθ' ὑπαρ*. Hinc graves τῶν ἀττικιστῶν querelae et irae. Audi Phrynichum in Polemonem Sophistam invehentem, qui *κατ' ὄναρ* dixerat p. 421. *adeo magna res est* (inquit) *verborum intelligentia*, ὅπου γε δὴ καὶ τὰ ἄκρα τῶν Ἑλλήνων πταίνοντα ὁράται. Mendose apud Hesychium circumfertur *Καθ' ὑπαρ*: *κατ' ὄναρ*. Bella interpretatio et Larchero digna, sed tu emenda *ΚΑΙ ὑπαρ ΚΑΙ ὄναρ*: ut dicitur οὐθ' ὑπαρ οὐτ' ὄναρ, ei οὐκ ὄναρ ἀλλ' ὑπαρ. Nunc Platonem audiamus et maculas aliquot abstergeamus, si quid homunciones in rariore vocabulo peccarunt. Plato *de Legg.* p. 969. B. ὄντως δὲ ἔσαι σχεδὸν ὑπαρ ἀποτελεσμένον, οὗ σμικρῷ πρόσθεν ὀνείρατος ὥς τῷ λόγῳ ἐφηψάμεθα. Agnoscisne Homericum ὑπαρ ἐσθλὸν ὃ τοι τετελεσμένον ἔσαι? In *Politico* p. 278. E. ἵνα ὑπαρ ἀντ' ὀνείρατος ἡμῖν γίγνηται. In *Theaeteto* p. 185. D. πότερον καθεύδομεν καὶ πάντα ἃ διανοούμεθα ὀνειρώττομεν ἢ ἐγρηγόραμέν τε καὶ ὑπαρ ἀλλήλοις διαλεγόμεθα; In *Philebo* p. 20 B. λόγων ποτέ τινων πάλαι ἀκούσας ὄναρ ἢ καὶ ἐγρηγορώς νῦν ἐννοῶ περί τε ἡδονῆς καὶ Φρονήσεως. Iterum in *Politico* p. 277 D. κινδυνεύει γὰρ ἡμῶν ἕκαστος οἷον ὄναρ εἰδὼς ἅπαντα πάντ' αὖ πάλιν ὥσπερ ὑπαρ ἀγνοεῖν. Haec omnia sana et integra sunt, sed in libris *de Legg.* p. 100. A. καθ' ὕπνον δὲ οἷόν πού τις ἢ καὶ ὑπαρ [ἐγρηγορώς] ὀνειρώξε μαντευόμενος αὐτό, audisne interstrepentem sciolum? sed fallet neminem. Similiter *de Rep.* p. 574. E. αἱ πρότερον μὲν ὄναρ ἐλύοντο [ἐν ὕπνῳ] ὅτε ἦν αὐτὸς ἔτι ὑπὸ νόμοις τε καὶ πατρὶ δημοκρατούμενος ἐν ἑαυτῷ, τυραννευθεὶς δὲ ὑπ' ἔρωτος οἷος ὀλιγάκις ἐγίγνετο ὄΝΑΡ ὙΠΑΡ τοιοῦτος αἰεὶ γενόμενος, ubi ἐν ὕπνῳ post ὄναρ illatum displicebit, ut opinor, etiam illis, quibus non placet quaedam plenius dicta resecari. Nimis plena haec quidem sunt et ultro aliquid effluit.

Concludam hunc locum emendatione loci apud Plutarchum in *Theseo* cap. 32. τοὺς πολλοὺς διετάραττε καὶ διέβαλλεν ὥς ὄναρ ἐλευθερίᾳC ὁρῶντας, ἔργῳ δὲ ἀπεσερημένους πατρίδων καὶ ἱερῶν.

Dederat Plutarchus ὥς ὄναρ ἐλευθερίαν ὀρῶντας, nam probe sciebat ὄναρ esse adverbium pro καθ' ὕπνους, non nomen ut δνειρος vid. Wyttenb. ad *Moral.* p. 362. A. namque ὄναρ apud *Veteres*, nomen est et adverbium et saepissime legitur apud omnes. Sappho apud Hephaest. p. 69.

ζαελεξάμαν ὄναρ Κυπρογενήα,
et apud Demosthenem *de Cor.* p. 429, 18. ἃ μὴδ' ὄναρ ἤλπισαν πώποτε, et passim, sed apud Plutarchum et sequiores ὄναρ semper est καθ' ὕπνους. Observandum denique est apud *Veteres* summa constantia in nominativo et accusativo ὄναρ dici, ut in *Vespis* 13.

καὶ δῆτ' ὄναρ θαυμαστὸν εἶδον ἀρτίως,
in casibus obliquis *semper* δνειράτος, δνειράτι, δνειράτων cell., ut in Platonis *Theaeteto* p. 201. d. ἄκουε δὴ ὄναρ ἀντ' ὀνειράτος. Ὅναρ enim genitivum non habet et δνειράτος caret nominativo.

Sic me res ipsa ad ΠΛΑΤΟΝΕΜ deduxit: vellem si liceret ex pulcherrimo quoque Dialogo locos quosdam potiores aliqua labe infectos in integrum restituere, sed et temporis angustiis exclusus et loci, nunc quidem satis habeo libros *de Republica* iterum diligenter lectitare et insigniores aliquot scribarum errores paucis redarguere.

Plato *de Rep.* p. 336. B. ὥς δὲ Διεπαυσάμεθα — συσρέψας ἑαυτὸν ὥσπερ θηρίον ἤκεν ἐφ' ἡμᾶς ὥς διαρπασόμενος. Emenda ὥς δὲ ΔΗ ἐπαυσάμεθα et διαρπασόμενος. Namque διαπαύομαι λέγων est *intermitto* orationem post aliquam moram denuo dicturus, quod ab h. l. alienum est, et belluae διασπᾶσθαι solent praedam, *dilacerare, discerpere, dilaniare*, non διαρπάζειν, *diripere*. Idem mendum tollendum est ex libro *de Legg.* p. 807. B. προσήκει δὲ ἀργῶ καὶ ῥαθύμως καταπεπιασμένῳ ζῶν σχεδὸν ὑπ' ἄλλου διαρπασθῆναι ζῶν τῶν σφόδρα τετραχλόμενων μετ' ἀνδρείας τε ἅμα καὶ τῶν πόνων. Scrib. διαρπασθήσεται ei τετραχλόμενων. Verbum τρύχεσθαι apud veteres et probatos scriptores habet perfectum τετρυῖσθαι, quod scribae passim male mulcare consueverunt.

De Rep. p. 337. A. ταῦτ' ἐγὼ ἤδη — ὅτι σὺ ἀποκρίνασθαι μὲν οὐκ ἐθέλήσοις, εἰρωνεύσοιο δὲ καὶ πάντα μᾶλλον [ποιήσοις] ἢ ἀποκρινοῖο, elegans Attica compositio inserto emblemate periit. Post

οὐδὲν ἄλλο ἢ, τί ἄλλο ἢ, πάντα μᾶλλον ἢ verbum ποιεῖν omit-
tunt. Theophrastus περὶ Δειλίας cap. 25. — θεραπεύειν καὶ πε-
ρισπογγίζειν καὶ — τὰς μυίας σοβεῖν καὶ πᾶν μᾶλλον ἢ μά-
χεσθαι τοῖς πολεμίοις.

De Rep. p. 343. v. τοὺς ἐν ταῖς πόλεσιν ἄρχοντας — ἄλλως
πως ἡγεῖ διαΝΟεῖσθαι πρὸς τοὺς ἀρχομένους ἢ ὥσπερ ἂν τις πρὸς
πρόβατα διατεθείη, absurdum est διανοεῖσθαι πως πρὸς τινά, sed
vera lectio facile reperietur, quia in huiusmodi comparatione
verbum idem repetendum est: itaque emenda διαΚεῖσθαι pro
διαΝΟεῖσθαι et omnia expedita videbis. Τίθημι apud veteres
constanter habet perfectum passivum κεῖμαι (non τέθειμαι), cu-
ius rei indicia et exempla passim reperias apud omnes et in
simplici τιθέναι — κεῖσθαι et in compositis omnibus. Plato *de*
Rep. p. 484. d. τὰ ἐνθάδε νόμιμα — ΤΙΘΕCΘΑΙ τε ἐὰν δέη [τί-
θεσθαι del.] καὶ [τὰ] ΚΕΙΜΕΝΑ φυλάττοντες σώζειν, ubi im-
portunum τὰ dispungendum est. Quemadmodum sibi inter se
respondent ὄρα — ὥπται et σκόπει — ἔσκεπται, sic in libro *de*
Legibus p. 689. v. videbis: τεθῆτω ταύτη. — Κεῖσθω γὰρ οὖν.
et saepe τίθεσθαι — τεθῆναι — κεῖσθαι — τεθήσεσθαι coniuncta
reperies ut verbi eiusdem tempora diversa, ut apud Platonem
de Legibus p. 793. v. πάντων — τῶν ἐν γράμμασι τεθέντων
τε καὶ κειμένων καὶ τῶν ἔτι τεθησομένων.

De Rep. p. 351. v. πόλιν φαίης ἂν ἄδικον εἶναι καὶ ἄλλας
πόλεις ἐπιχειρεῖν δουλοῦσθαι ἀδίκως [καὶ καταδεδουλῶσθαι] πολλὰς
δὲ καὶ ὑφ' ἑαυτῇ ἔχειν δουλωσαμένην; Grammaticus aliquis in
margine explicuit quid esset ἔχειν δουλωσαμένην. Recte ille
quidem, sed non erat id Platoni obtrudendum.

De Rep. p. 362. v. γαμεῖν ὁπόθεν ἂν βούληται, ἐκδιδόναι εἰς
οὓς ἂν βούληται, ξυμβάλλειν [κοινωνεῖν] οἷς ἂν ἐθέλῃ. Emblemata
est manifestum. Plato promiscue utroque utitur passim, ut
p. 486. v. idem esse videbis δυσξύμβολος et δυσκοινωνήτος. Re-
deat igitur κοινωνεῖν in marginem. Eadem opera *de Legg.* p.
738. a. πρὸς ἅπαντα τὰ ξυμβόλαια [καὶ κοινωνήματα], tolle
glossema.

De Rep. 364. c. reperta est dudum vera lectio Ἀιδόντες pro
Διδόντες, sed nondum recepta. Similiter p. 605. d. pro ΚΑΙ
ΑΙΔΟΝΤΑΣ τε καὶ κοπτομένους certa est Astii emendatio ΚΛΑ-
ΟΝΤΑΣ, sed ea quoque laudatur et alget.

De Rep. p. 365. α. μὴ θύσαντας δὲ δεινὰ περιμένει, imo vero περιμένειν, non enim ex Platonis sed ex haruspicum persona haec dicuntur.

De Rep. p. 373. δ. ἰατρῶν ἐν χρεῖαις ἐσόμεθα, corrig. ἐν χρεῖ-
ΑΙ Ἐσόμεθα, ut p. 410. α. εἰς χρεῖαν ἰέναι. p. 567. α. ἐν χρεῖᾳ
ἡγεμόνος, et saepe alibi.

De Rep. p. 576. α. ὃν μὲν ἂν ἴδῃ ἀγνώτα χαλεπαίνει οὐδὲν
ΔΕ κακὸν προπεπονθώς. Molestum δέ eliminandum. Unde natum
est? Plato ἀττικισί dixerat ΟΤΔΕΕΝΚΑΚΟΝ, ut apud Alexi-
dem Athenaei p. 379. α.

οὐδὲ ἐν κακόν

ἔχουσι καὶ κάμνειν λέγουσ' ἐκάστοτε.

Solent in his scribae turbas dare. *de Rep.* p. 461. c. scrib.
κύημα μηδὲ ἔν pro μηδέ γ' ἔν, et p. 528. α. ἡ οὐδὲ πρὸς ἐτέ-
ρους pro ἡ οὐ πρὸς οὐδετέρους. Similiter apud Thucyd. V. 84.
τὸ μὲν πρῶτον οὐδετέρων ὄντες ἡσύχαζον, annotatur: γράφεται
μεθ' ἐτέρων. Haec vera lectio est: οὐδὲ μεθ' ἐτέρων ὄντες.

De Rep. p. 382. δ. πότερον διὰ τὸ μὴ εἰδέναι — ἂν ψεύδοιτο;
— ἀλλὰ δεδιώς τοὺς ἐχθροὺς [ψεύδοιτο]; vel soloecismus fraudem
patefacit.

De Rep. p. 388. ε. Οὐτε ἄρα — ἀποδεκτέον. Vitiosum est
οὐτε. Erat in libris ΟΤΤΑΡΑ id est οὐτᾶρα Atticum pro οὔτοι
ἄρα, sic ΜΕΝΤΑΝ male vulgo scribitur μέντ' ἂν pro μέντᾶν.

De Rep. p. 491. δ. ἡ τούτους μὴ εἶναι θεῶν παῖδας, — μηδ'
ἡμῖν ἐπιχειρεῖν πείθειν τοὺς νέους ὥς οἱ θεοὶ κακὰ γεννῶσι καὶ οἱ
ἥρωες (id est οἱ τῶν θεῶν παῖδες) ἀνθρώπων οὐδὲν βελτίους. As-
sentieris, credo, mihi κακΟΤC γεννῶσι restituenti.

De Rep. p. 400. ε. οὐχ ἦν ἄνοιαν οὔσαν ὑποκοριζόμενοι καλοῦ-
μεν ὦC εὐήθειαν. Quid sibi vult ὦς? Fort. καλοῦμεν νῦν εὐή-
θειαν.

In lepido loco p. 404. c. οὐτ' ἰχθύσιν ἐσιᾶ καὶ ταῦτα ἐπὶ
θαλάττῃ [ἐν Ἑλλησπόντῳ] ὄντας οὐθ' ἐφθοῖς κρέασιν. Futile ad-
ditamentum! et ἐν pro ἐπὶ risum movet.

De Rep. p. 411. α. ὅταν τις μουσικῇ παρέχῃ κατΑΤλεῖν καὶ
καταχεῖν τῆς ψυχῆς διὰ τῶν ᾠτων — τὰς γλυκείας — ἀρμονίας.
Absurdum est καταυλεῖν τῆς ψυχῆς τὰς ἀρμονίας, sed olim
vera lectio ab Heusdio reperta est κατΑΝΤλεῖν. Spreta est
illa quidem ab Editoribus sed usque recurret et tandem reci-

pietur quia verissima est. Sed nondum sic loci emendatio est perfecta; *καταντλεῖν* et *καταχεῖν* est prorsus idem, sed *καταχεῖν* magis omnium usu protritum. Itaque *καταντλεῖν καὶ καταχεῖν* est loquacitas inanis. Deleto igitur emblemate scribendum: *ὅταν τις μουσικῇ παρέχῃ καταντλεῖν τῆς ψυχῆς διὰ τῶν ὠτῶν — τὰς ἁρμονίας.*

De Rep. p. 412. e. καὶ μήτε γοητεύομενοι μήτε βιαζόμενοι ἐκβάλλουσιν [ἐπιλανθανόμενοι] δόξαν τὴν τοῦ ποιεῖν δεῖν ἅ τῇ πόλει βέλτισα. Interpolatum ἐπιλανθανόμενοι cum loci sententia pugnat. Ex iis quae continuo sequuntur apparebit quo pacto ἐπιλανθάνομαι in ea re differat a γοητεύομαι et βιάζομαι.

De Rep. p. 413. c. ὁ τοίνυν ἄρτι ἔλεγον, ζητητέον τίνες ἄριστοι φύλακες τοῦ παρ' αὐτοῖς δόγματος [τοῦτο ὡς ποιητέον ὃ ἂν τῇ πόλει αἰεὶ δοκῶσι βέλτισον εἶναι αὐτοὺς ποιεῖν]. Plato iam bis idem multo melioribus verbis dixerat p. 412. d. et e.

De Rep. p. 416. c. ἥτις μήτε ΤΟΤC φύλακας ὡς ἀρίστους εἶναι παύσΟΙ αὐτοὺς κακουργεῖν τε μὴ ἐπαρΟΙ περὶ τοὺς ἄλλους πολίτας, emenda TOT pro τούς et παύσει et ἐπαρεῖ. Barbarum est ἐπαροῖ. Frequens hoc apud Platonem vitium est ut pro indicativi futuris aut optativis aut coniunctivis soloecis substituantur, veluti *de Legibus* p. 735. b. οὐκ ἄλλως μήποτε ἐπιχειρήσΗΙ — καθάρΗΙ — ἀποπέμψΗΙ — θεραπεύσΗΙ pro ἐπιχειρήσει, καθαρεῖ, ἀποπέμψει, θεραπεύσει. Barbarum quidem est καθάρη, sed neminem advertit.

De Rep. p. 422. d. καὶ μὴν καὶ ὄργανά γε μὴ ἔχων [παρέχεσθαι] ὑπὸ πενίας, dele emblemata et scribe χεῖρους δημιουργοὺς διδάξει pro διδάξεται.

De Rep. p. 452. c. καὶ τοῦτο ἐνεδείξατο ὅτι μάταιος [ὅς γελοῖον ἄλλο τι ἡγεῖται ἢ τὸ κακὸν καὶ] ὁ γελωτοποιεῖν ἐπιχειρῶν πρὸς ἄλλην τινὰ ὄψιν ἀποβλέπων [ὡς γελοίου] ἢ τὴν τοῦ ἄφρονός τε καὶ κακοῦ ἢ σπουδάζειν πρὸς ἄλλον τινὰ σκοπὸν σῆσάμενος ἢ τὸν τοῦ ἀγαθοῦ, transpone mihi πρὸς in hunc modum: σπουδάζειν ἄλλον τινὰ σκοπὸν ΠΡΟςῆσάμενος, tum repone in margine ὅς γελοῖον ἄλλο τι ἡγεῖται ἢ τὸ κακόν, quae est paraphrasis verborum ὁ γελωτοποιεῖν — τε καὶ κακοῦ, expunge frigidum et supervacuum τοῦ γελοίου, et habebis locum Platone dignum.

Post pauca: πότερον δυνατὴ φύσις ἢ ἀνθρωπίνη ἢ θήλεια τῇ τοῦ ἄρρενος γένους κοινωνῆσαι εἰς ἅπαντα τὰ ἔργα, scrib. πότερον

δυνατὴ Ἡ Φύσις ἢ θήλεια exprunclo ἀνθρωπίνῃ.

De Rep. p. 457. β. ἀτελῇ τοῦ γελοίου [σοφίας] δρέπων καρπὸν. Pindarus dixerat τοὺς Φυσιολογοῦντας (id est τοὺς μετεωρολέσχας) ἀτελῇ σοφίας καρπὸν δρέπειν.

Stob. *Floril.* LXXX: 4. Plato quum vellet dicere *risu ineptiores ineptior nulla est* salsissime pro σοφίας substituit τοῦ γελοίου. Adscripsit aliquis ex Pindaro σοφίας, atque nunc ridiculum in modum utrumque simul legitur sine sensu.

Post pauca videbis Λέγε δὴ ἴδω, ἔφη, emenda sodes Φέρε δὴ ἴδω. Scriptum erat * ΕΡΕΔΗ et stulte expletum.

Dittographia est p. 464. β. οὐδ' αἰκίας δίκαι [ΔΙΚΑΙως] ἂν εἶεν ἐν αὐτοῖς. Simillimum huic vitium latet p. 505. α. ἢ ΔΙΚΑΙΑ καὶ τᾶλλα προσχρησάμενα, at tu repone: ἢ ΔΗ ΚΑΙ τᾶλλα.

De Rep. p. 477. β. praecedit εἰς τί γένος τιθεῖς; sequitur — ἢ εἰς ἄλλο γένος οἶσομεν; Viden' in Οἶσομεν latere Θῆσομεν, ἢ εἰς ἄλλο γένος θήσομεν?

De Rep. p. 488. γ. πλεῖν ὥς [τὸ] εἰκὸς τοὺς τοιούτους. Tum exprunge ἐπαινοῦντας in [ἐπαινοῦντας] ναυτικὸν μὲν καλοῦντας καὶ κυβερνητικὸν κτέ. et scribe p. 488. β. μετεωροΚόπον pro μετεωροCKόπον, de qua re diximus in *Mnemos.* 1873. p. 117.

De Rep. p. 491. β. τοιαύτην Φύσιν καὶ πάντα ἔχουσιν οἷα προσετάξαμεν νυνδὴ [εἰ τελέως μέλλοι φιλόσοφος γενέσθαι], verba soloece concepta sententiam onerant et impediunt.

Pag. 492. β. ξυγκαθεζόμενοι ἄθροοι [πολλοὶ] εἰς ἐκκλησίας ἢ εἰς δικαστήρια, sine vitio scriptum videbis p. 493. α.

Post pauca interpolatum est διπλάσιον θόρυβον παρέχωσι [τοῦ ψόγου καὶ ἐπαίνου].

Pag. 494. δ. — ὑψηλὸν ἐξαρεῖν αὐτὸν σχηματισμοῦ καὶ φρονήματος κενοῦ [ἄνευ νοῦ] ἐμπιμπλάμενον. Pone in margine.

De Rep. p. 493. δ. εἰάν τις τούτοις ὁμιλῇ — [πέρα τῶν ἀναγκαίων] ἢ Διομήδεια λεγομένη ἀνάγκη ποιεῖν αὐτῷ ταῦτα ἃ ἂν οὗτοι ἐπαινῶσιν. Graeculus nescio quis explicuit in margine quae esset ἢ Διομήδεια ἀνάγκη, irrepsit glossema et festivum locum maculat. Hinc sumsit Themistius suum p. 306. 2. Dind. μηδ' ἂν Διομήδεια αὐτῷ ἀνάγκη προσγένηται, ubi in libris est: μηδ' ἂν ἰδίωσιν ἰδίᾳ αὐτῷ, quod ex Platone perite Pelavius correxit. Aristophanes *Ecclesiaz.* 1029.

καὶ ταῦτ' ἀνάγκη μοῦσί; v. Διομήδειά γε.

De Rep. p. 496. c. ἡ γὰρ πού τινι [ἄλλῳ] ἢ οὐδενὶ τῶν ἑμ-
προσθεν γέγονεν. Dicebant veteres eo sensu ἢ τις ἢ οὐδεὶς. ut
apud Herodotum III. 141. ἀναβέβηκε δ' ἢ τις ἢ οὐδεὶς καὶ
παρ' ἡμέας αὐτῶν, ubi vide Valckenaerium. et apud Xenophonem
Cyrop. VII. V. 45. τούτων δὲ τῶν παρεξηκότων ἢ τινα ἢ
οὐδένα οἶδα, ubi plura Dindorf.

De Rep. p. 503. α. φατέον ἄρχοντα καὶ ΓΕΡΑ δοτέον καὶ
ζῶντι καὶ τελευτήσαντι [καὶ ἄθλα], ad ΓΕΡΑ adscriptum est
ἄθλα, deinde factum quod assolet.

De Rep. p. 503. β. εἰς ταῦτ' ἐμφύεσθαι αὐτῆς τὰ μέρη ὀλι-
γάκις ἐθέλει, τὰ πολλὰ δὲ διεσπασμένη φύεται, imo vero διε-
σπασμένη, nempe τὰ μέρη, et sic in Parisino A diserte scri-
ptum est.

De Rep. p. 505. α. αὐτὴν οὐχ ἱκανῶς ἴσμεν· [εἰ δὲ μὴ ἴσμεν]
ἄνευ δὲ ταύτης εἰ ὅτι μάλιστα τᾶλλα ἐπισαίμεθα οἴσθ' ὅτι οὐδὲν
ἡμῖν ὄφελος. Bis aliis verbis idem dicitur in ἄνευ δὲ ταύτης
et εἰ δὲ μὴ ἴσμεν. Utrum sit genuinum facilis admodum optio
est. Quis tandem adscripsisset ἄνευ δὲ ταύτης, si fuisset in
libris antiquis εἰ δὲ μὴ ἴσμεν?

De Rep. p. 505. β. τί δέ; τόδε οὐ φανερόν ὥς δίκαια μὲν καὶ
καλὰ πολλοὶ ἂν ἔλαιντο [τὰ δοκοῦντα], καὶ μὴ ἤ, ὅμως ταῦτα
πράττειν καὶ κεκτῆσθαι [καὶ] δοκεῖν, expuncto duplici emblemate
locus luce clarior est. Iustitiae et honestatis famam *etiam fal-*
sam homines amplectimur, sed felicitatem *veram*, non simu-
latam, quaerimus.

De Rep. p. 510. β. ἀλλ' αὐθις, ἣν δ' ἔγω. Post ἔγω ex-
cidit ἔγω, ἀλλ' αὐθις, ἣν δ' ἐγώ, ἐγώ.

Ditlographia est p. 515. α. οὐ ταῦτα ἡγεῖ ἂν τὰ παριόντα
αὐτοὺς νομίζειν [ὀνομάζειν] ἄπερ ὁρῶεν; Solent νομίζειν et ὀνομά-
ζειν inter se confundi: nunc utrumque coniunctum est, sed
utrum verum sit nulla potest esse dubitatio.

De Rep. p. 521. c. ψυχῆς περιαγωγή ἐκ νυκτερινῆς τινος ἡμέ-
ρας εἰς ἀληθινὴν τοῦ ὄντος ΟΥΚΑΝ ἐπάνοδος, repono οὐσίαν pro
οὔσαν et omnia erunt plana et perspicua. Vetus mendum est.

De Rep. p. 528. c. οὐκ ἂν πείθοιντο οἱ περὶ ταῦτα ζητητικοὶ
μεγαλοφρονούμενοι. Non minus barbarum est μεγαλοφρονούμενοι
pro μέγα φρονούντες quam Datidis χαίρομαι. Emenda μεγα-

ΛΑΤΧΟΥΜΕΝΟΙ, ut p. 395. D. γυναῖκα μιμεῖσθαι — πρὸς θεοὺς ἐρίζου-
σάν τε καὶ μεγαλαυχουμένην, et saepius alibi. Athenienses di-
cebant aut μέγα (μεῖζον, μέγιστον) φρονεῖν aut μεγαλαυχεῖσθαι,
Graeculorum est μεγαλοφρονεῖν, quod saepe impune Atticis af-
fricuerunt.

Variata repente verborum compositio turbavit scribas p. 528.
c. in hisce: ἐπεὶ καὶ νῦν ὑπὸ τῶν πολλῶν ἀτιμαζόμενα καὶ κολου-
όμενα, ὑπὸ δὲ τῶν ζητούντων λόγον οὐκ ἐχόντων καθ' ὃ τι χρή-
σιμα ὅμως πρὸς ἅπαντα ταῦτα βία ὑπὸ χάριτος αὐξάνεται, nam-
que emendandum — κολουόμενα, τῶν δὲ ζητούντων λόγον οὐκ
ἔχοντων. Poterat dicere τῶν μὲν πολλῶν ἀτιμαζόντων αὐτὴν καὶ
κολουόντων, τῶν δὲ ζητούντων κτέ. sed variare maluit.

Nihil significat ποιουμένων p. 538. c. in verbis πατρὸς δὲ ἐκεί-
νου καὶ τῶν ἄλλων ποιουμένων οἰκείων, at tu repone ΠΡΟCποιου-
μένων οἰκείων. Saepe ob neglectum compendiolum et apud alios
et apud Platonem ΠΡΟC et ἈΠΟ interciderunt.

De Rep. p. 541. c. οὐκοῦν καὶ περὶ ἄλλου οὕτως ὁπουοῦν ἢ τι-
νος ἀρχῆς; vera lectio est καὶ περὶ ἄλλῃC οὕτως ὁπουοῦν ἀρχῆς.
Mirantur homunciones ὁπουοῦν foeminini generis esse formam:
itaque alius ἄλλῃC in ἄλλου refinxit, alius ad ὁπουοῦν ἙCΤΙ-
ΝΟC adscripsit: hinc igitur vulgata nata est. Aelius Dionysius,
doctissimus ἀττικιστής, operae pretium existimavit esse demon-
strare Atticum τοῦ pro τινός foeminini et neutrius generis
esse, non tantum masculini, ut vulgo erat in usu. Photius v.
Του: καὶ ἐπὶ θηλυκοῦ τάττεται, ὥσπερ τὸ τινός. Ἀριστοφάνης
Ἀμφιαράω·

ταυτὶ τὰ κρέ' αὐτῷ παρὰ γυναικός του φέρω.
ἐπὶ δὲ οὐδετέρου Δαναΐσιν·

ἀλλ' εἴσιθ', ὥς τὸ πρᾶγμ' ἐλέγξαι βούλομαι
τουτί, προσόζειν γὰρ κακοῦ τοῦ μοι δοκεῖ.
ἐπὶ δὲ ἀρρενικοῦ Φερεκράτης Κοριαννοῖ·

πάντως γὰρ εἰσι τῶν φίλων ἐνός γέ του.

Nesciebant hoc magistelli, et hinc duplici modo veterem scri-
pturam contemerarunt.

De Rep. p. 553. B. πταίσαντα ὥσπερ πρὸς ἔρματι [πρὸς] τῇ
πόλει, multis ostendi alibi cur altera praepositio esset indu-
cenda. vide supra p. 163. sqq. ubi quod in Platonis *Phaedone*
p. 67. D. ὥσπερ ἐκ δεσμῶν [ἐκ] τοῦ σώματος alterum ἐκ delevi

egregie confirmatur verbis Iamblichi, cuius oratio ubique flosculis Platonice tamquam gemmis distincta est, in *vita Pythag.* § 266. τοῖς δ' ἄλλοις ἔθος εἶναι γηραιοῖς σφόδρα γενομένοις ὥσπερ ἐκ δεσμῶν τοῦ σώματος ἀπαλλάττεσθαι. Similiter quod in *Phaedro* p. 250. d. ὥσπερ ἐν κατόπτρῳ [ἐν] τῷ ἐρῶντι ἑαυτὸν ὁρῶν λέληθεν expunxi molestum ἐν usus Luciani testimonio, nunc multo etiam meliorem sponsorem dabo ipsum Platonem de *Legibus* p. 905. b. ὡς ἐν κατόπτροις αὐτῶν ταῖς πράξεσιν ἡγήσω καθεορακέναι τὴν πάντων ἀμέλειαν θεῶν. Eadem comparisonis forma eleganter usus est de *Rep.* p. 573. e. ὥσπερ ὑπὸ κέντρων ἐλαυνομένους τῶν τε ἄλλων ἐπιθυμιῶν καὶ διαφερόντως ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἔρωτος. Eiusdemmodi compositio scribarum socordia periit de *Legibus* p. 639. b. καὶν δειλὸς ὢν ἐν τοῖς δεινοῖς ὑπὸ μέθης τοῦ φόβου ναυτιᾶ, suppl. ὦν ἐν τοῖς δεινοῖς ὑπὸ μέθης τοῦ φόβου ναυτιᾶ, et nihil supererit difficultatis. Hinc simul apparet unde Menander sumserit suum

*Postremo tamquam in speculum in patinas, Demea,
inspicere iubeo et monco quid facto usus siet.*

in *Adelph.* III. 3. 74. Graece dixeris:

ὡς εἰς κάτοπτρα τοὺς πίνακας, ὦ Δημέα,
βλέπειν κελεύω.

Item in sqq. εἴτ' εἰς δικασήριον ἐμπεσόντα [βλαπτόμενον] ὑπὸ συκοφαντῶν ἢ ἀποθανόντα ἢ ἐκπεσόντα ἢ ἀτιμωθέντα spurium est et insiticiū participium βλαπτόμενον, quo absurdius vocabulum magistellus excogitare numquam potuisset. Passiva esse ἐμπεσόντα et ἀποθανόντα et ἐκπεσόντα Graeculis in mentem venire non poterat: tam nihil in linguae antiquae usu cernebant! Itaque comminiscuntur aliquid de suo, quod cum ὑπὸ συκοφαντῶν utcumque coniungi posse opinentur. Badhamus primus fraudem sensit et ineptum βλαπτόμενον reseculit.

De *Rep.* p. 555. a. κατὰ τὴν ὀλιγαρχουμένην πόλιν [ὁμοιότητι] τὸν Φειδωλὸν τε καὶ χρηματιστὴν τετάχθαι, ex interpretamento natum ὁμοιότητι abiiciendum. Plane eadem interpolatio maculat locum similem p. 576. c. ὃ γε τυραννικὸς κατὰ τὴν τυραννουμένην πόλιν ἂν εἴη [ὁμοιότητι].

De *Rep.* p. 560. c. οὔτε αὐτὴν τὴν ξυμμαχίαν παριᾶσιν οὔτε πρέσβεις πρεσβυτέρων λόγους ἸΔΙΩΤΩΝ εἰσδέχονται, palmaria est Badhami mei emendatio ΔΙΩΤΩΝ, δι' ὧν εἰσδέχονται.

De Rep. p. 561. α. εὐτυχὴς ἢ, quod erat in libris vetustis ΕΤΤΥΧΗΧΗ scribendum erat εὐτυχής. Similiter p. 578. c. ΔΥΤΥΧΗΧΗ scriptum est δυστυχὴς ἢ quum δυστυχής oporteret.

De Rep. p. 564. α. ἡ ἄγαν ἐλευθερία ἔοικεν οὐκ εἰς ἄλλο τι ἢ εἰς [ἄγαν] δουλείαν μεταβάλλειν, manifestum emblemata tenemus. In libertate homines modum excedere possunt, in servitute non possunt: non est enim ut est quaedam libertas nimia, sic etiam nimia servitus.

De Rep. p. 565. α. τοὺς ἔχοντας τὴν οὐσίαν ἀφαιρούμενοι διανέμοντες τῷ δήμῳ τὸ πλεῖστον αὐτοὶ ἔχειν. Periit necessaria oppositio sic restituenda ὍΛΙΓΑ, ὀλίγα διανέμοντες — τὸ πλεῖστον αὐτοὶ ἔχειν.

De Rep. p. 565. c. ἓνα (ΓΕ add.) τινα αἰεὶ δῆμος εἶωθε διαφερόντως προΐσασθαι ἑαυτοῦ. Certo usu in talibus dicitur εἰς γέ τις εἰ εἰς γέ τις αἰεὶ, εἰ ἓν γέ τι, ut ἀμωσγέπως, ἐξ ἐνός γέ του τρόπου, ἐνί γέ τῷ τρόπῳ, in quibus ΓΕ numquam omittitur. Excidit ἔΝ *de Rep.* p. 559. β. ἐπειδὴ γὰρ συμφέρον (ἓν) γέ τι εἶναι καὶ γὰρ ὁμολογῶ, ut p. 478. β. ἓν γέ τι δοξάζει ὁ δοξάζων, et sic passim.

De Rep. p. 568. β. καὶ ἔλεγε δῆλον ὅτι τούτους εἶναι [τοὺς] σοφοὺς οἷς ξύνεσιν, dele τούς. Poëta ipse dicebat οἱ ἐμοὶ ξυνόντες σοφοί, non οἱ σοφοί.

De Rep. p. 600. β. ἐπ' αὐτοῦ ἐκείνου [ὅτ' ἔζη], bis idem dicitur: a Platone illud, hoc a sciolo.

Post pauca p. 600. κ. ἡνάγκαζον παρὰ σφίσιν ΟΙΚΟΙ ΕΙΝΑΙ, vitio natum ex ΟΙΚΕΙΝ, apud se habitare coëgissent, inquit, non domi esse.

In verbis liquidatis scribae sexcenties futuri temporis formas in praesentis refingunt. Loci innumerabiles eo mendo olim liberati nondum satis docuerunt Editores in tali re libros contemnere. Edi video *de Rep.* p. 601. κ. ἐξαγγέλλει — ἐπιτάξει — ὑπηρετήσῃ, et mox ἐξαγγέλλει — ποιήσῃ. Nemo sic ipse scripsisset et Platonem ita scribere inepti opinantur. Sic retinetur p. 604. α. μαχεῖσθαι τε καὶ ἀντιτείνειν pro ἀντιτενεῖν, et similia multa perinde absurda.

De Rep. p. 612. β. οὐ τοὺς μισθοὺς οὐδὲ τὰς δόξας δικαιοσύνης ἐπηνέγκαμεν, quod olim conieceram ἐπηνέκαμεν id ipsum in op-

timo Parisino A. esse vidi. Nempe in Codice Folio 110. rect. scriptum est ἐπηνέγκαμεν et puncto notatum γ induci debet. Sciebam haec inter se confundi solere. Bis apud Aristidem II. p. 362 et 366 videbis pro ἐπήνεκεν scribi ἐπήνεγκεν, et apud Isocratem *Panathen.* p. 276. B. νῦν δ' ἐπηνεκότι σοι τὸν ἐμὸν λόγον, alii Codices ἐπενεγκόντι exhibent. In Platonis *Politico* p. 307. A. ἄρ' οὐ πολλάκις ἐπηνέκαμεν, in aliis est ἐπηνέσαμεν, in aliis ἐπηνέγκαμεν. Confusa inter se ἐπήνεσε et ἐπήνεγκε ostendimus supra p. 259.

De Rep. p. 615. C. τῶν δὲ εὐθὺς γενομένων καὶ ὀλίγον χρόνον βιούντων πέρι ἄλλα ἔλεγεν, emenda εὐθὺς ἈΠΟγενομένων. Sigla praepositionis neglecta est.

Post pauca p. 615. D. οὐχ ἦκει, φάναι, οὐδ' ἂν ἦξει δεῦρο. Soloeca oratio est. Sunt qui librorum vitiis decepti δέξεσθαι ἂν et δεξόμενος ἂν et sim. rectissime dici putant, sed in δέξομαι ἂν, ut opinor, haesitabunt et sibi diffident. Itaque aequo animo ferunt p. 492. C. τίν' οἶει καρδίαν ἴσχειν ἢ ποίαν [ἂν] αὐτῷ παιδείαν ἰδιωτικὴν ἀνθέξειν; Per rei naturam fieri non potest ut ἂν cum futuro componatur, quidquid scribae hallucinantur et semidocti subtilius quam verius disserunt. Quid ergo scripsit Plato? Cogita quid dicat: non venit neque venturus est. Quomodo igitur hoc Graece dicendum est? nempe sic: οὐχ ἦκει οὐδ' ἔτι μὴ ἦξει. Scriptum olim fuit ΟΤΔΕΜΗΗΞΕΙ, neglecto altero H natum est οὐδ' ἂν ἦξει, quum οὐδ' ἔτι μὴ ἦξει esset vera lectio.

De Rep. p. 618. A. τυραννίδας — ἐν αὐτοῖς εἶναι τὰς μὲν διατελείς, τὰς δὲ καὶ μεταξὺ διαφθειρομένας, Athenienses non διατελής dicebant sed διὰ τέλους, idque reponendum. Vitium natum ex scriptura διατέ.

De Rep. p. 620. C. ζητεῖν — βίον ἀνδρὸς ἰδιώτου ἀπράγμονος. Platonis manum esse arbitror ἀπράγμονα, non ἀπράγμονος, et sic solent vicina vicinis saepissime praeter loci sententiam accommodari et exaequari. Βίος ἀπράγμων dicitur ut βίος ἡσύχιος, ἀκύμων et sim. multa.

De caeteris librorum *de Rep.* vitiis et de scripturis in optimo Codice Parisino A a me repertis alius dabitur dicendi locus.

CAPUT V.

AD AESCHINIS ORATIONEM

περὶ Παραπρεσβείας.

Audivimus acerrimam Demosthenis accusationem, nunc eadem diligentia defensionem audiamus et rei quoque verba, si quid detrimenti acceperunt, eadem cura in pristinam sanitatem restituamus.

In exordio tamquam in limine offendimus §. 1. in hisce: πρὸς ἄνδρας ὁμωμοκότας τῶν ἀντιδίκων ὁμοίως ἀμφοτέρων ἀκούσσεσθαι, namque ἀκροασεσθαι requirimus, quod et in ipsa iurisiurandi formula legitur: καὶ ἈΚΡΟΑCOMAI τοῦ τε κατηγοροῦ καὶ τοῦ ἀπολογουμένου ὁμοίως ἀμφοῖν (Demosth. in Timocr. §. 151.), et in eo argumento constanter poni solet, et multo significantius est quam ἀκούσσεσθαι.

Attende animum ecquid vitium sonet in §. 4. ἐμοὶ δ', ὦ Ἀθηναῖοι, συμβέβηκε τῆς Δημοσθένους ἀκούοντι κατηγορίας μήτε δεῖσαι πώποθ' οὕτως [ὥς ἐν τῇδε τῇ ἡμέρᾳ] μηδ' ἀγανακτῆσαι μᾶλλον [ἢ νῦν] μήτ' εἰς ὑπερβολὴν ὁμοίως ἡσθῆναι. Unus Codex sine praepositione ὥς τῇδε τῇ ἡμέρᾳ. Omnia haec spuria et insiticia sunt. Numquam se tanto opere expavisse narrat quam quum Demosthenem audiret accusantem, μήτε δεῖσαι πώποθ' οὕτως ὥς ὅτε τῆς Δημοσθένους ἤκουον κατηγορίας, hoc enim inest in verbis: ἐμοὶ συμβέβηκε τῆς Δημοσθένους ἀκούοντι κατηγορίας.

Praeterea non uno et eodem die tanta causa, ad quam concursus ex tota Graecia factus esse dicitur, peracta esse potest,

sed datum est reo spatium ad defensionem parandam, ut etiam hoc nomine ἐν τῇδε τῇ ἡμέρᾳ hodierno die gravissimam suspicionem moveat. Datus est enim reo *dies* ad causam dicendam *integer*, quod luce clarius apparet ex § 126. ἐνδέχεται δὲ (καὶ add.) τὸ λοιπὸν μέρος τῆς ἡμέρας ταῦτα πράξαι· πρὸς ἔνδεκα γὰρ ἀμφορέας ἐν διαμεμετρημένῃ τῇ ἡμέρᾳ κρίνομαι. Itaque fraus manifesta tenetur.

Soloeca oratio est § 6. ἐγὼ δ' ἐπ' αὐτῷ τούτῳ δικαίως ἂν ὑπολαμβάνω μάλιστα σωθήσεσθαι. In antiqua et sana Graecitate ἂν cum futuro tempore componi per ipsam rei naturam nullo pacto potest. Sequiores etiam in his peccant et suas sordes antiquis scriptoribus affricant, quos nihil curabimus et Aeschini ex melioribus libris e. i. k. l. suum σώζεσθαι reddemus. Reddamus ei eadem opera in *Ctesiphontea* § 231. ὅταν τὸν τοιοῦτον ἄνθρωπον σεφανῶτε οὐκ (ἂν) οἴεσθε ἐν ταῖς τῶν Ἑλλήνων δόξαις συρίττεσθαι, ubi ἂν necessarium interciderat. Sciolus futuri temporis notionem requiri sentiens neque eam in ἂν σώζεσθαι, ul in ἂν συρίττεσθαι, inesse intelligens, σωθήσεσθαι de suo substituit et sic mirifice se credidit fecisse.

In § 7. — δέομαι ὑμῶν — ἐάν τι παραλίπω — ἐπερωτᾶν με καὶ δηλοῦν — μηδὲν προκατεγνωκότας — ἀλλ' ἴση τῇ εὐνοίᾳ ἀκούοντες, in optimis libris est προκατεγνωκότες et ἀκούοντες. Rectissime: namque δέομαι ὑμῶν, ut solet, διὰ μέσου est positum et emendandum ἐπερωτᾶτε με καὶ δηλοῦτε, ὅ τι ἂν ποθῆτε ἀκοῦσαι, μηδὲν προκατεγνωκότες — ἀκούοντες κτέ.

In § 8. supple *μόνος* — φαίνεται κηδεμῶν ὧν τῆς πόλεως Δημοσθένης, et in fine recipe ex libris: οὐκ ἐμοὶ μόνον λοιδορούμενος ἀλλὰ καὶ τοῖς ἑμοῖς pro τοῖς ἁλλοῖς. Quam saepe Demosthenes solet dicere ut *de Cor.* § 128. σοὶ δὲ ἀρετῆς, ὧ κάθαρμα, ἢ τοῖς κοῖς τίς μετουσία; Quid ad Aeschinem si Demosthenes *alios* maledictis insectatur?

In § 9. ὃν δ' οὕτως ἀτιμάζει πάλιν ἐκ μεταβολῆς ὅπου τύχοι ὥσπερ Ἀλκιβιάδην ἢ Θεμιστοκλέα κρίνων [οἱ πλείστον τῶν Ἑλλήνων δόξῃ διήνεγκαν] ἀνηρηκέναι μὲν αἰτιᾶται [με] τὰς ἐν Φωκεῦσι πόλεις, ἀπηλλοτριωκέναι δ' ἀφ' ὑμῶν τὸν ἐπὶ Θράκης τόπον κτέ. Primum expunge με, quod loci compositionem vitiat: *quem* tanto opere habet despicalui, *eum* Phocensium urbes pessumdedisse criminatur. Deinde Alcibiades et Themistocles magi-

stelli laudibus melius carebunt, quos non propterea Aeschines nominat quia Graecorum *erant celeberrimi*, sed quia plurimum olim et in pace et in bello valuerant et Graecorum omnium *potentissimi* fuerant: quos apud auditores Atticos satis erat nominare.

Utrum γάρ an γὰρ ἄν sit quoque loco scribendum nostrum est ubique decernere, quoniam scribae numquam desinunt haec temere inter se confundere. In poëtis castigantur ob metrum, in caeteris non item. Edi video § 11. οὕτω γὰρ [ἄν] μάλιστα μεμνήσομαι, et § 12. ἅπαντας γὰρ [ἄν] ὑμᾶς οἶομαι — μνημονεύειν, absurde utrumque.

In § 12. βούλεται διαλύσασθαι πρὸς ὑμᾶς καὶ [τὴν] εἰρήνην ἄγειν, vitiose additus articulus est. Contra excidit syllaba in vicinis ἐδεῖτο ὑμῶν πρεσβευτὴν αὐτῷ πρὸς Φίλιππον ἐλέσθαι, imo vero ΠΡΟCελέσθαι, atque ita factum esse Aeschines narrat: ὑμεῖς προσείλεσθ' αὐτῷ Κτησιφῶντα πρεσβευτὴν. Denique in extrema § deletο ἵν' scrib. εἴπως δύναίτο ἀπολαβεῖν τὰ λύτρα.

Ubi semel satis constat scatere apud Aeschinem omnia inficetis sciorum additamentis (ut in § 16 malesanum γενόμενος αἰχμάλωτος), satis est pauca quaedam veluti digito monstrare, ut in § 17. ὅτι καὶ σύμμαχος βούλοιτο [τῇ πόλει] γενέσθαι. et § 18. ἐλέσθαι πρέσβεις ὑμᾶς πρὸς Φίλιππον ἄνδρας δέκα, οἵτινες διαλέξονται [Φιλίππῳ] περὶ εἰρήνης καὶ τῶν κοινῇ συμφερόντων [Ἀθηναίοις καὶ Φιλίππῳ]. Sic isti Oratorum monumenta interpretabantur scilicet: κοινῇ: τοῖς Ἀθηναίοις καὶ Φιλίππῳ δηλονότι. Atque ista nunc ipse Orator dixisse putatur, ὦ Μοῦσαι φίλαι!

Eiusdem farinae est in § 20. ὃν ἤδειν συνειπόντα Φιλοκράτει [ὅτ' ἦν ἡ τῶν παρανόμων γραφή], verba et superflua sunt neque ἀττικισί concepta.

Elegans locutio Attica emblemate offuscata est in § 21. πηγὰς δὲ λόγων [ἀφθόρους] ἔχειν ἐπηγγέλλετο, nam in πηγαί multo melius copiae et ubertatis notio inest, quam vocula δὴ, ut in πλεῖστοι δὴ, μέγιστοι δὴ, egregie confirmat. Sic πηγὰς ἀφῆκε δακρύων et sim. dicebant, quibus nihil addi potest.

Iterum πρὸς excidit § 22. συνετάξαμεν (πρὸς) ἡμᾶς αὐτούς — τοὺς πρεσβυτάτους πρώτους λέγειν, namque inter nos constitui-mus aliter quam sic Graece dici non potest.

Non tantum Alcibiades et Miltiades sed etiam Aristides lau-

dibus adventiciis a sciolo ornatur § 23. ὁ δ' οὐδὲν ἄπρατον ἔχων μέρος τοῦ σώματος — ὡς ὦν Ἀριεῖδης [ὁ τοὺς φόρους τάξας τοῖς Ἑλλησιν, ὁ δίκαιος ἐπικαλούμενος] δυσχεραίνει καὶ καταπτύει δωροδοκίας. Atheniensibus erat salis ὡς ὦν Ἀριεῖδης, et pulidum est addere ὁ τοὺς φόρους τάξας κτέ. Nomen ipsum significat τὸν ἀδωροδόκητον. Caeterum magistellus has laudes non suis verbis praedicat, sed corrasit partim ex *Ctesiphontea* § 258. Ἀριεῖδην δὲ τὸν τοὺς φόρους τάξαντα τοῖς Ἑλλησιν, et ex *Timarchea* § 100.

Alium quemdam sciolorum morem observa in § 26. Εὐρυδίκης — προδεδομένης ὑπὸ τῶν δοκούντων [αὐτοῖς] εἶναι Φίλων, Πausανίου δ' ἐπὶ τὴν ἀρχὴν [αὐτῶν] κατιόντος.

Obiter exime emblemata ex § 27. Ἀμφικολιτῶν αὐτῶν [ἐχόντων] τὴν πόλιν καὶ τὴν χώραν τότε καρπουμένων, namque ἐχόντων praeterquam quod supervacaneum est etiam spurium et insititium esse vocula τότε arguit.

Aliud additamentum facile agnoscitur in § 30. ἐπιτιμῶν ὅτι τὴν ἐκδοχὴν ἐποιήσατο [πρὸς τὴν πόλιν] τοῦ πολέμου, id est ὅτι παρὰ τοῦ πατρὸς τὸν πόλεμον ἐξεδέξατο. Fieri non potest quin πρὸς τὴν πόλιν ad τοῦ πολέμου referatur, sed non est haec Graeca compositio pro τοῦ πολέμου τοῦ πρὸς τὴν πόλιν. Quanto melius est verba vel sic prorsus otiosa et superflua resecare. Tum in § 31. περὶ τῆς ἐξ ἀρχῆς κτήσεως τῆς χώρας scribe. κτίσεως.

Mendosum est ἀντιποιῆ in § 55. εἰ δ' ἀντιποιῆ κατὰ πόλεμον λαβὼν εἰκότως ἔχειν, nihil aliud loci sententia postulat et fert quam εἰ δ' ἀντιλέγεις, si tu contra contendis.

In § 34 πάντες προσεῖχον ὡς ὑπερβολὰς τινὰς [δυνάμεως] ἀκουσόμενοι λόγων, expuncto δυνάμεως omnia habebunt optime, et in § 56. ἤρετό με εἰ τῶν Ἀθήνησι πραγμάτων ἐπιλέλυσμαι καὶ τὸν δῆμον καταπεπονημένον καὶ σφόδρα ἐπιθυμοῦντα τῆς εἰρήνης [εἰ μὴ μέμνημαι], resecata ista ab eo addita qui simul genitivum et accusativum ab ἐπιλέλυσμαι pendere mirabatur, et in § 38 τοῦτο δ' ἦν ἄρα ἀγχόνη [καὶ λύπη] τούτῳ, ardens vocabulum ἀγχόνη non fert languidum et iners λύπη sibi superimpositum, et in § 59. scribe: ἐπειδὴ δὲ κατέσρεψεν εἰς φιλανθρωπίαν τοὺς λόγους Φίλιππος καὶ τὸ συκοφάντημα διέπιπτεν αὐτῷ, resecta futili annotatione post συκοφάντημα inserta: ὁ προειρήκει κατ'

ἐμὲ πρὸς τοὺς συμπρέσβεις οὗτος ὡς ἐσομένου πολέμου καὶ διαφορᾶς αἰτίου, quae et vitiose abundant et alieno loco posita sunt. Disiungi non possunt τὸ συκοφάντημα διέπιπτεν αὐτῷ.

Praelerea in § 35. ὁ Φίλιππος θαρρεῖν τε παρεκελεύετο καὶ μὴ νομίζειν ὥσπερ ἐν τοῖς θεάτροις διὰ τοῦτο οἷεσθαι τι πεπονθέναι, pro οἷεσθαι sententia clamat requiri aliquid quod *malum*, *detrimentum*, *inconmodum*, *molestiam* aliquam significet. Simplicissimum omnium erat Philippum dicere: μὴ νομίζειν — κακόν τι πεπονθέναι.

In § 36. σφόδρα πάνυ σκυθρωπάσας. audi Aelium Dionysium apud Photium v. Πάνυ σφόδρα: ἀνάπαλιν δ' οὐ λέγουσιν (Ἀττικοὶ) σφόδρα πάνυ. Quam saepe apud Comicos legitur πάνυ σφόδρα. Plato *de Legg.* p. 627. λ. πάνυ γὰρ ἔσι [καὶ] σφόδρα τὸ τοιοῦτον, expunge importunam copulam.

Scire velim in § 40. ἐξαίφνης κατὰ τὴν ὁδὸν παραδόξως καὶ Φιλανθρώπως πρὸς ἕκασον διελέγετο, quid sit παραδόξως πρὸς τινα διαλέγεσθαι. Emendandum παραδόξως ὡς Φιλανθρώπως, ut dicitur θαυμασῶς ὡς, θαυμασίως ὡς, ὑπερφυῶς ὡς, ἀμηχάνως ὡς. Sexcenties talia leguntur apud Platonem, veluti in *Phaedone* p. 102. Α. θαυμασῶς γὰρ μοι δοκεῖ Ὡς ἐναργῶς καὶ μικρὸν νοῦν ἔχοντι εἰπεῖν ἐκεῖνος ταῦτα. *de Rep.* p. 531. λ. εὖ οὖν λέγει θαυμασῶς Ὡς σφόδρα. *Sympos.* p. 200. λ. ἐμοὶ μὲν γὰρ θαυμασῶς δοκεῖ, ὧς Ἀγάθων, Ὡς ἀνάγκη εἶναι. *Phaedon.* p. 95. λ. τοῦτον τὸν λόγον θαυμασῶς μοι εἶπας Ὡς παρὰ δόξαν. *Gorg.* p. 471. λ. νῦν δὲ θαυμασίως Ὡς ἄθλιος γέγονεν. *Theaet.* p. 157. δ. ἀλλ' ἐμοιγε — θαυμασίως φαίνεται Ὡς ἔχειν λόγον. *Theaet.* p. 155. ε. ὑπερφυῶς Ὡς θαυμάζω. *Sympos.* p. 175. ε. ὑπερφυῶς Ὡς χαίρω. *Gorg.* p. 496. ε. ὑπερφυῶς Ὡς ὁμολογεῖ. *Phaedon.* p. 66. λ. ὑπερφυῶς, ἔφη ὁ Σιμίας, Ὡς ἀληθῆ λέγεις. *de Rep.* p. 527. ε. οἷς μὲν οὖν ταῦτα ξυνδοκεῖ ἀμηχάνως Ὡς εὖ δόξεις λέγειν. Hinc emenda locum in *Gorg.* p. 481. β. ἐμοὶ μὲν δοκεῖ ὑπερφυῶς (Ὡς add.) σπουδάζειν, et in *Phaedone* p. 76. ε. ὑπερφυῶς, ἔφη, ὧς Σώκρατες, ὁ Σιμίας (Ὡς add.) δοκεῖ μοι ἡ αὐτὴ ἀνάγκη εἶναι. Eodem modo Oratores loquuntur. Demosthenes p. 844, β. θαυμασῶς ἂν Ὡς εὐλαβούμην. p. 969, 9. θαυμασῶς Ὡς ἐλυπήθην, et sic Aeschines dixerat: παραδόξως Ὡς Φιλανθρώπως πρὸς ἕκασον διελέγετο.

In § 42. Κτησιφῶντος, ὅσπερ ἦν ἡμῶν πρεσβύτατος, ὑπερβολὴν

τινὰ ἑαυτοῦ παλαιότητος καὶ πλήθους ἐτῶν εἰπόντος καὶ προσθέντος ὥς ἐν τοσούτῳ χρόνῳ [καὶ βίῳ] οὐ πώποθ' οὕτως ἡδὺν οὐδ' ἐπαφρόδιτον ἄνθρωπον ἑορακῶς εἶη, eliminanda sunt verba molesta καὶ βίῳ, et in § 43. ταῦτα μέντοι — οὐτ' ἂν σὺ [πρὸς τὸν δῆμον εἴποις] οὐτ' ἂν οὗτος, ἐμὲ δὴ λέγων, τολμήσειεν εἰπεῖν πρὸς Ἀθηναίους [ὥς ἦν Φίλιππος δεινὸς εἰπεῖν καὶ μνημονικὸς]. Sentisne quantum sententiam adiuveris sublato emblemate πρὸς τὸν δῆμον εἴποις? et ταῦτα, quod veluti manu monstrat ea quae continuo praecedunt, non admittit interpretationem in exitu loci positam. Eodem indicio arguitur emblemata in § 50. καὶ ΤΑΥΤΑ ἐπράττομεν [ἃ ἐνταυθὶ γέγραπται].

In § 49. in vetere libro erat scriptum

ἐφ' ἅπασιν δ' ἡμῖν ἀνίσταται τελευταῖος
Δημοσθένης

et sic importunum τελευταῖος irrepsit in textum. In sqq. ὁρῶν ἐπισημαινόμενον τὸν δῆμον καὶ δεδεγμένον τοὺς παρ' ἐμοῦ λόγους, intercidit praepositio. Lege ἈΠΟδεδεγμένον.

In § 51. οὐκ ἂν πολὺ τι καταδεῖχαι εἶη necessarium est καταδεέστερος.

In § 52. συμπιεῖν δεινὸς ἦν (ὁ Φίλιππος), Φιλοκράτης δ' μεθ' ἡμῶν δεινότερος. accipitur vulgo συμπιεῖν δεινός eo sensu ac si esset συμποτικός, ἐπίχαρις καὶ ἐπιδέξιος ἐν τοῖς συμποσίοις, quod neque cum δεινός satis apte quadrat neque veri est simile Philocratem unum omnium Atheniensium venustissimum ac festivissimum fuisse. Una syllaba deleta Philippum et Philocratem ex eorum virtutibus ac meritis ornabit. Dixerat Aeschines ΠΙΕΙΝ δεινός — Φιλοκράτης — δεινότερος. In ea re Philocrates omnium consensu primas ferebat. Ne forte dubites inspicere § 112. οὐκ εἶπον ὥς καλὸς εἶ — οὐδ' ὥς δεινὸς CΤΜπιεῖν, σπογγίᾱς τὸν ἔπαινον ὑπολαμβάνων τοῦτον εἶναι, pain spongia πίνει μὲν συμπίνει δ' οὐ.

Saepe factum est ut scribae lacerum aut perrosus librum nacti lacunas supplerent de suo, ut plurimum temere et inconsulto, ut in § 60. προγράψαι τοὺς πρυτάνεις ἐκκλησίας δύο κατὰ τὸν νόμον, ἐν δὲ ταύταις βουλευέσασθαι περὶ τῆς εἰρήνης Ἀθηναίους, ὅ, τι δ' ἂν βουλευέσῃται ὁ δῆμος τοῦτ' εἶναι κοινὸν δόγμα τῶν συμμάχων. Dabitur mihi βουλευέσῃται absurdum esse. Supererat ΟΤΙΔΑΝ * * * CΗΤΑΙ. Nulla est optio: unum solum

verbum rei accommodatum est δ, τι δ' ἂν ΨΗΦΙσηται ὁ δῆμος.

Laeditur auris et violatur Attica loquendi consuetudo § 61. προγράψαι δύο ἐκκλησίας, τὴν μὲν τῇ ὀγδόῃ ἐπὶ δέκα, τὴν δὲ τῇ ἐνάτῃ [ἐπὶ δέκα]. Dixit de hoc usu Porphyrius in Scholiis Venetis ad Iliad. K. 252, ubi et alia multa attulit et perapposite hos Eupolidis versiculos:

δωδέκατος ὁ τυφλός, τρίτος ὁ τὴν κάλην ἔχων,
ὁ σιγματίας τέταρτος ἐστὶν ἐπὶ δέκα,
πέμπτος δ' ὁ πυρρός, ἕκτος ὁ διεσραμμένος.

cui supra τὴν κάλην reddidimus pro τὴν καλήν.

Loquendi vitium emblema arguit § 62. οἱ μὲν γὰρ ἀπεφώνησαντο ἀναμεῖναι [τὴν πόλιν] τὰς Ἑλληνικὰς πρεσβείας, nemo enim in tali re τὴν πόλιν nominat sed τὸν δῆμον. Nunc neutro opus.

In § 64. ὅτι δ' οὐ ψευδῇ μόνον κατηγορήκεν ἀλλὰ καὶ ἀδύνατα γενέσθαι μίαν μὲν αὐτὸς καθ' αὐτοῦ [Δημοσθένους] μαρτυρίαν μαρτυρήσει. Potuitne molestum nomen alieniore loco interponi?

Redargui iam antea manifestam fraudem § 66. λόγων γὰρ μὴ προτεθέντων εἰς τὴν ὑσέραν ἐκκλησίαν τῶν δὲ προέδρων κωλύόντων οὐκ ἦν εἰπεῖν. Antiqua scriptura erat ΛΟΓΟΝ — ΠΡΟΤΙΘΕΝΤΩΝ, qua in λόγων — προτεθέντων corrupta homuncio nihili et δέ interposuit et κωλύόντων de suo commentus addidit. Grave vulnus erat sed sanabile, et in clara luce fraus patet.

In § 72. τὴν οὔσαν Ὀμολογούμενως Ἀθηναίων, Athenienses pro omnium consensu dicebant ὁμολογουμένως. Menander in Stob. Floril. xcvi. 8.

τὸν ὄνον ὁρᾶν ἔξεις πρῶτα τουτονί.
οὗτος κακοδαίμων ἐστὶν ὁμολογουμένως.
τούτῳ κακὸν δι' αὐτὸν οὐδὲν γίνεται,
ἃ δ' ἡ φύσις δέδωκεν αὐτὰ ταῦτ' ἔχει.

ubi corrig. τούτῳ ΔΕ κακὸν εἰ δέδωκεν αὐτῷ ταῦτ' ἔχει.

In § 74. περὶ μὲν σωτηρίας τῆς πόλεως οὐδὲν ἔνεχέειρουν λέγειν, requiritur οὐδ' ἐνεχέειρουν.

Puerilia admodum et insulsa additamenta insunt in § 74. τῆς ἐν Σαλαμῖνι [πρὸς τὸν Πέρσην] ναυμαχίας et post pauca τὴν ἐν Πλαταιαῖς [πρὸς τοὺς Πέρσας] πεζομαχίαν. Multis post Aeschinem saeculis ludi magister ista puerulis tradchat, quae nunc pro Atticis legimus.

In § 75 sq. perelegans verborum compositio fulcris quibus-

dam inutilibus et rapidum orationis flumen tardantibus deformata est, quae satis habeo indicare: τὴν Τολμίδου ζηλοῦν στρατηγίαν [κελεύων], et post pauca: καὶ τὴν τελευταίαν ἀβουλίαν [φυλάξασθαι] et προκαλουμένων [αὐτοὺς] Λακεδαιμονίων et εἴ τις [τῆς] εἰρήνης μνησθήσεται. Praeterea scribe τὴν ἄκαιρον Φιλονικίαν non ΦιλονΕικίαν, et τὴν Μαραθῶνι μάχην non ἐν Μαραθῶνι.

Iterum haeremus in luto § 79. ὁμολογῶ συμβουλευσαι τῷ δήμῳ διαλύσασθαι πρὸς Φίλιππον καὶ τὴν εἰρήνην συνθέσθαι, ἣν σὺ νῦν αἰσχροὺς νομίζεις οὐδεπώποθ' ἀψάμενος ὅπλων, ἐγὼ δὲ ταύτην εἶναι πολλῷ φημὶ καλλίῳ τοῦ πολέμου. Proponam locum ut mihi constituendus et scribendus esse videtur: ἣν σὺ μὲν αἰσχροὺς ὀνομάζεις ὁ οὐδεπώποθ' ἀψάμενος ὅπλων, ἐγὼ δὲ πολλῷ καλλίῳ τοῦ πολέμου. Nota et frequens confusio est inter νομίζειν et ὀνομάζειν. In Aristophanis Nubibus 847 in libris est:

Φέρ' ἴδω σὺ τουτονὶ τίνα νομίζεις; εἰπέ μοι.

pro σὺ τοῦτον τί ὀνομάζεις; εἰπέ μοι. et sic passim errari videbis. Reperto semel ὀνομάζεις et oppositio apparet σὺ μὲν — ἐγὼ δὲ et locus sponte in veterem formam redit.

In § 81. ἐγὼ γὰρ — ἃ μὲν εἶδον ὡς εἶδον ὑμῖν ἀπήγγειλα, ἃ δ' ἤκουσα ὡς ἤκουσα. τίνα οὖν ἦν ἑκάτερα ΤΟΤΤΩΝ [ἃ τε εἶδον ἃ τε ἤκουσα] περὶ Κερσοβλέπτου; Ne pueris quidem illa admonitione erat opus.

In § 87. emenda τεμόντας τὰ τόμια — ἐξορκίζεσθαι, pro τέμνοντας, quoniam τεμόντες πρῶτον τὰ τόμια εἶτα ἐξορκίζοντο.

In § 91. postquam scribam iussit προσανάγνωθι δὴ καὶ τὸν χρόνον ὅσις ἦν, idque scriba peregit: ἀκούετε ὅτι Μουνυχιῶνος [ἐψηφίσθη] τρίτῃ ἰσαμένου, ut omnes in tali re facimus ipsa verba Scti repetit nil addens de suo, multo minus aliquid interponens. Itaque fraus perpluit.

Dixerat paulo ante § 90 ἀκούσατε δὴ τῆς Χάρητος ἐπιστολῆς, qua recitata quaerit: ὁ Κερσοβλέπτης πόσαις πρότερον ἡμέραις ἀπώλεσε τὴν ἀρχήν [πρὶν ἐμὲ ἀπιέναι]; ὡς φησι Χάρης [ὁ στρατηγὸς καὶ ἡ ἐπιστολή]. Duplex emblemata vides. Audiverant modo iudices profectos esse legatos Μουνυχιῶνος τρίτῃ ἰσαμένου, audiverant Cersobleptem amisisse imperium Ἐλαφβολιῶνος ἕκτῃ φθίνοντος. Itaque πρὶν ἐμὲ ἀπιέναι spurium est. Praeterea non

de se uno debebat dicere, sed πρὶν ἡμᾶς ἀπιέναι aut πρὶν τοὺς πρέσβεις ἀπιέναι. In Χάρης [ὁ στρατηγός] non puto mihi quemquam contradicturum, qui meminerit quam saepe apud Aeschinē στρατηγός aut ὁ στρατηγός editores summo iure deleverint. Magno malo suo Athenienses noverant ὅτι στρατηγός ἦν ὁ Χάρης. Quid est denique ὥς Φησι Χάρης [καὶ ἡ ἐπιστολή]. Poterat dicere ὥς Φησι Χάρης ἐν τῇ ἐπιστολῇ, sed prorsus inutile erat et superfluum. Χάρης καὶ ἡ ἐπιστολή, ut opinor, perridiculum est.

In § 93. vera lectio mihi haec esse videtur: καὶ σεμνολογεῖ ἡμῖν ὥς οὐκ εἰδόσιν ὅτι Δημοσθένους υἱὸς εἶ νόθος τοῦ μαχαιροκκιστοῦ. Vulgo legitur σεμνολογεῖς ei οὐκ εἰδόσι τούτοις (unus liber τοῦτο) ὅτι. Apud veteres Atticos σεμνολογεῖσθαι erat in usu, ut δικαιολογεῖσθαι, ἀκριβολογεῖσθαι, ὑψηλολογεῖσθαι, alia. Demosthenes *de Fals. Leg.* p. 421. σὺ δ' ἐκεῖ — καταισχύνας τούτους ἐνθάδε σεμνολογεῖ. Sequiores alternant.

Male irrepsit ἔφη § 100. ἐπορεύετο δὲ λυσόμενος τοὺς αἰχμαλώτους, ὥς [ἔφη] καὶ πρὸς ὑμᾶς ἀρτίως εἶρηκεν.

Obsecrat iudices § 102. καὶ πρὸς τῶν θεῶν, ὧς Ἀθηναῖοι, ὥσπερ καὶ τῆς κατηγορίας ἠκούσατε ὥς αὐτὸς ὁ κατήγορος ἐβούλετο [εἰπεῖν], οὕτω καὶ τῆς ἀπολογίας [εὐτάκτως] ἀκούσατε. Interpolatum est primum εἰπεῖν. Audiverant iudices Demosthenem, ut ipse volebat, id est ἄνευ θορύβου καὶ ταραχῆς καὶ προσέχοντες τὸν νοῦν. Eodem modo, id est silentio et attente, sua verba audiri vult Aeschines. Sentisne εὐτάκτως quoque esse interpolatum? In oratione sic formata ὥσπερ καὶ — οὕτω καὶ non est adverbio locus, nedum tam inepto adverbio quale est εὐτάκτως de iudiciis dictum. Nempe εὐταξία et εὐτακτος et εὐτακτεῖν virtus est *puerorum* et *militum*, ut contra ἄτακτος, ἀταξία, ἀτακτεῖν et ἀτάκτημα in puerili petulantia solemnem sedem habent. Apud sequiores εὐτακτεῖν est *abstinere rebus venereis*, ut in lepido loco Suetonii in *Domitiano* 10. *post abductam uxorem laudanti vocem suam* ΕΚΥΤΑΚΕΟ *dixerat*, cui viri docti optime ΕΥΤΑΚΤΩ illo sensu reddiderunt. Nusquam autem minus habet εὐτάκτως loci quam apud Athenienses iudices.

Subest aliquid fraudis § 103 in his: καὶ περὶ τῶν ἄλλων διαλεχθῆναι καὶ περὶ τῶν αἰχμαλώτων [εἰπεῖν]. Nihil interest inter διαλεχθῆναι et εἰπεῖν, neque addito εἰπεῖν numerosior sit

oratio et ad aures iucundior accidit. Διαλέγεσθαι proprium verbum est de legatis, ut Latinum *agere*, πέμπειν πρέσβεις οἱ τινες διαλέγονται. Praemittitur τὰ ἄλλα, sicuti assolet, ut id quod sequitur magis appareat emineatque. Sed sic necessaria est vocula τε, ut apud Herodotum τὰ τε ἄλλα καὶ δι' ἣν αἰτίην ἐπολέμησαν ἀλλήλοισι, et ita millies apud omnes. Integer locus erit ubi correxeris: καὶ περὶ τε τῶν ἄλλων διαλεχθῆναι καὶ περὶ τῶν αἰχμαλώτων.

Laborat sententia § 107. ἐψηφίσαντο οἱ συμπρέσβεις, κατ' ἄνδρα ἐπερωτῶμεν OC ἕκασ OC ἡμῶν, ὃ τι νομίζει συμφέρειν τοῦτο λέγειν. Vitium loci aperiet apposita vera lectio: ἐψηφίσαντο οἱ πρέσβεις κατ' ἄνδρα ἐπερωτῶμεν OI ἕκασ ON ἡμῶν ὃ τι νομίζει συμφέρειν τοῦτο λέγειν. Oἱ συμπρέσβεις sunt collegae mei, quasi non Aeschines quoque rogatus sententiam dixerit. Eadem opera exime vitium ex § 105. ὡς ἴσασι πάντες οἱ συμπρέσβεις [ἡμῶν] nullus enim pronomini locus est, et expunge τι § 107. ἂν εἶπω τι μὴ δέον ἢ πράξω [τι] τῶν μὴ προστεταγμένων.

Scholion irrepsit in § 109 διεξήκει τὰς ὑπηρεσίας τὰς ὑπηρεγμένας εἰς Φίλιππον αὐτῷ, πρώτην μὲν τὴν τοῦ Φιλοκράτους συνηγορίαν [ὅτε ἔφευγε παρανόμων ἐξεῖναι γράψας Φιλίππῳ πρέσβεις πρὸς Ἀθηναίους ὑπὲρ εἰρήνης πέμπειν]. Multo melius et diligentius ea exposuit Aeschines supra § 13, neque opus erat eadem negligentius exposita nunc iterare.

In § 113 καὶ μικρὰ προεῖπον — λέγων ὅτι πέμψειαν ἡμᾶς Ἀθηναῖοι [πρέσβεις] οὐκ ἀπολογησομένους ἐν Μακεδονίᾳ περὶ ἡμῶν αὐτῶν κτέ. Usitatum est legatorum exordium: ἔπεμψαν ἡμᾶς οἱ δεῖνα, neque quisquam in tali re πρέσβεις addit.

τὸ πρᾶγμα φανερόν ἐστιν, αὐτὸ γὰρ βοᾷ.

Tum repone προειπὼν — ἔλεγον pro προεῖπον — λέγων.

Statim post § 144. βραχέα δ' ὑπὲρ τῶν ὅρκων προειπὼν ἐφ' οὓς ἤκομεν [ἀποληψόμενοι], interpolatum est participium, namque perinde est dicere ἤκομεν ἐπὶ τοὺς ὅρκους (ut saepius appellatur ἡ πρεσβεία ἢ ἐπὶ τοὺς ὅρκους), et ἤκομεν τοὺς ὅρκους ἀποληψόμενοι, sed utrumque coniungere nullo pacto licet; sed aut praepositio in [ἐφ'] οὓς delenda est aut ἀποληψόμενοι inducendum. Hoc igitur praestat.

In § 115. ἅμα δ' ἐξ ἀρχῆς διεξῆλθον τὴν κτίσιν τοῦ ἱεροῦ καὶ τὴν πρώτην σύνοδον [γενομένην] τῶν Ἀμφικτυόνων καὶ τοὺς ὅρκους

[αὐτῶν] ἀνέγνω κτέ. Neque participium γενομένην locum tueri potest neque pronomen αὐτῶν, sed sunt haec usitata et tralatitia sciorum additamenta.

Praeter veterum consuetudinem τι repetitum legitur § 115. εἰάν τις — ἡ συνειδῆ τι ἡ βουλεύσῃ [τι] κατὰ τῶν ἱερῶν, et in sqq. ἄττικισὶ scribendum Δωριᾶς — Μηλιᾶς, Φωκέας pro Δωριέρας — Μαλιεῖς, Φωκεῖς. In his omnibus scribae ad aequalium consuetudinem εὐεπίφοροι antiquas formas obliterant. Itaque statim Ἐρετριᾶ scribendum pro Ἐρετριέα et similiter passim in similibus. Ἀττικισὶ enim non aliter dicitur quam οἱ Δωριῆς, οἱ Φωκῆς, οἱ Μεγαρῆς et τοὺς Φωκέας (ultima longa), τοὺς Μεγαρέας, et praecedente vocali τοὺς Δωριᾶς, τοὺς Μηλιᾶς, τοὺς Πλαταιᾶς, et in genitivis τοῦ Λευκονοῶς, τοῦ Στειριῶς et similia omnia. Turbant semper in his librarii, sed loci poetarum, grammaticorum auctoritales, librorum optimorum testimonia, et menda antiquissima Attici moris indubitata indicia servaverunt. In antiquissimo Platonis Codice Parisino A vidi passim a prima manu scriptum fuisse γονῆς, γραφῆς, δρομῆς, βαφῆς, βασιλῆς, in quibus omnibus male sedulus corrector ἡ eraso εἰ substituit. Prima manus ubique dederat ἡγεῖ, εἴσει, αἶρεῖ, χρήσει, προκαλεῖ, διανοεῖ, ἐνθυμεῖ, et sim. omnia, corrector tantum non ubique εἰ erasit et ηἰ reposuit; etiam λήσει in barbarum λήσῃ mutavit. Ubi erat πῶμα correxit πόμα, ubi Atticum ἦ dedit ἦν. Prima manus ubique servavit ἐωράκη, ἐπεπόνθη, ἐδεδοίκη, ἦιδῃ et ἦιδῃσθα, at ille supposuit ubique εἰν pro η et ἦιδῃσθα pro ἦιδῃσθα. Bis prima manus dederat οὐκ ἐτός, bis ille substituit absurdum ἐτῶς. I nunc et crede correctoribus! Quanto melius antiquas et genuinas scripturas ubique reponeamus sive libri tamquam aves addicunt sive refragantur.

In § 116 τὴν ἀρχὴν τῆς στρατείας ταύτης ὁσίαν καὶ δικαίαν ἀπεφηνάμην εἶναι, in uno Codice est θείαν καὶ δικαίαν. Ostendimus alibi quam facile OCIOC in ΘΕΙOC abierit et contra.

Concinnitas membrorum violata mendum patefacit in his § 117. παρ' ὧν μὲν βοηθεῖς οὐκ ἀπολήψῃ χάριν — οὗς δ' ἐγκαταλείψεις [ἀδίκησεις] χρήσῃ ἐχθροῖς μείζουσιν, ἀλλ' οὐ φίλοις. In his ἡ συμμετρία veras lectiones demonstrat παρ' ὧν μὲν βοηθήσεις — οὗς δ' ἐγκαταλείψεις. Quod autem pro ἀδίκησεις reposuit Lobeck ἀδικήσας correxit scioli additamentum ad ἐγκαταλείψεις.

Εγκαταλείπειν est in periculo *destituere* et *deserere* eum, quem defendere ac tueri te oportebat, itaque inest semper ἐν τῷ τινὰ εγκαταλείπειν ἀδικία τις. Praeterea ἀττικῶς Aeschines dixerat ἀπολήψει et χρήσει et scribarum vitio non suo videtur in talibus quidem μακεδονίζειν.

Opponuntur inter se § 118. ὁ μὴδὲν προθυμηθεὶς ἐργάσασθαι ἀγαθόν et ὁ μὴδὲν ὧν ἦν δυνατὸς ἐλλείπων. Imo vero ἐλλιπών. Nonne? Nostra ubique optio est utrum λειπών an λιπών sit scribendum, ἄγων an ἀγαγών, βάλλων an βαλών, φεύγων an φυγών. Nullum umquam vidi Codicem, in quo haec omnia non temere inter se confunderentur. Non sunt tamen ad dignoscendum difficilia, neque ullus est locus in quo utrum sit verius ambiguus haereas. Post pauca in § 120 πράττειν ἀγαθόν ὃ τι ἂν δυνώμεθα ex certa formula transponendum ὃ τι ἂν δυνώμεθα ἀγαθόν.

In § 120. τοὺς γὰρ μικροπολίτας ὥσπερ αὐτοὺς φοβεῖν τὰ τῶν μειζόνων ἀπόρρητα. Est Graeci sermonis ἰδίωμα in talibus dicere ὥσπερ αὐτός, idque ipsum est in libris melioribus. Tum scrib. ταῦτα οὐ διηγῆσθαι με φησὶν ἀλλ' ἐπηγγέλθαι, pro διηγῆσθαι, et expunge emblemata τὴν Εὐβοίαν παραδώσειν, quod cum caeteris non apte iunctum est.

In § 122. παρακληθεὶς ὑπ' ἐμοῦ μετὰ τῶν ἄλλων συμπρέσβων ΚΑΙ Διερωτώμενος εἰ [τάληθῇ καὶ] ταῦτα ἀπαγγέλλω πρὸς Ἀθηναίους ἅπερ πρὸς Φίλιππον εἶπον. Scioli est τάληθῇ καί. Melius Aeschines ταῦτα — ἅπερ καὶ (nam hoc de more addendum) πρὸς Φίλιππον εἶπον. Praeterea scribe καὶ ἐρωτώμενος. Saepes ΔΙ ex praecedente ΚΑΙ natum animadverti, neque verbo composito Διερωτᾶσθαι certalim rogare et rogarī quidquam hic loci est.

De Demosthene dicitur § 122 καὶ ἐπαινούντων με τῶν συμπρέσβων ἐπανασὰς ἐπὶ πᾶσιν οὐκ ἔφη με ὥσπερ ἐκεῖ εἶπον οὕτως ἐν τῷ παρόντι λέγειν ἀλλ' ἐκεῖ διπλασίως ἄμεινον. In his ἐπανασὰς recte diceretur si Demosthenes iratus ei in harbam aut in oculos involasset, nunc ἀνασὰς requiritur et διπλασίῳ, non διπλασίως.

In § 124 ὁ Βυζάντιος Πύθων, ἄνθρωπος περὶ τὸ γράφειν λόγους μέγα φρονῶν. Nemo sic veterum loquitur: certo et constanti usu omnes ubique μέγα φρονεῖν ἐπὶ τινι dicebant. Itaque summo iure H. Wolfius a Bekkero commemoratus ἐπὶ τῷ γράφειν restituebat. Cur nemo recepit? Ex ipsa rei natura ἐπὶ τῷ re-

quiritur. Nemo umquam aliter quam sic locutus est, et vitium est ex tralaticiiis, ubi non ξ et π inter se confusa videbis?

In § 126 ἄγωμεν δὲ καὶ τοὺς οἰκέτας καὶ παραδίδωμεν εἰς βάσανον. Res ipsa clamat ἄγω et παραδίδωμι vera esse. Tum rescribe καὶ τὸν μὲν λόγον εἰ συγχωρήσεται ὁ κατήγορος καταλύω, pro συγχωρήσει (unus liber συγχωρήσει ταῦτα) et καταλύω. Athenienses enim συγχωρήσομαι dicebant et futurum συγχωρήσεται *postulat* respondens sibi futurum καταλύσω.

Una tantum literula amissa compositionis venustatem corrumpit § 130. ἀλλ' ἔμοιγε νῆ τοὺς θεοὺς οὕτως δοκεῖ τοῦτο μόνον λογίζεσθαι ὅπως μεταξὺ λέγων εὐδοκιμήσει, εἰ δὲ μικρὸν ἐπισχῶν δόξει πονηρότατος τῶν Ἑλλήνων εἶναι οὐδὲ μικρὸν φροντίζει. Erat, credo, ΦΡΟΝΤΙΖΕΙ, id est φροντίζειν. Respondent sibi inter se λογίζεσθαι et φροντίζειν ambo ex δοκεῖ suspensa.

Apud Aeschinem continuo sequitur § 131. τὸ γὰρ αὐτὸ ηὔξησέ τε τῶν ἐν Φωκεῦσι τυράννων τὰ πράγματα καὶ καθεῖλε· κατέστησαν μὲν γὰρ εἰς τὴν ἀρχὴν τολμήσαντες τῶν ἱερῶν χρημάτων ἄψασθαι καὶ διὰ ξένων τὰς πολιτείας μετέστησαν, κατελύθησαν δὲ [ἀπορία χρημάτων] ἐπειδὴ κατεμισθοφόρησαν τὰ ὑπάρχοντα. Sentisne quam impediat et oneret sententiam venustissime compositam insipidum et iners emblemata ἀπορία χρημάτων? Perinde est ac si quis diceret: τέως μὲν ἐτρέφισεν ἔπειτα δ' ἐπείνησε κακῶς ἀπορία χρημάτων ἐπειδὴ κατέφαγε τὰ πατρῶα. In utroque exemplo omissis verbis ἀπορία χρημάτων et idem dicetur et idem multo melius et acrius dicetur.

In § 133. τοὺς μέχρι τριάκοντα ἔτη [γεγονότας] ἐξιέναι prae-ter Atheniensium consuetudinem inseruit aliquis γεγονότας. Cf. quae annotavimus ad Xenophontis *Anabasin* II. 3. 12.

Post pauca: καὶ τοῖς σπονδοφόροις τοῖς τὰς μυσηριώτιδας σπονδὰς Ἐπαγγέλλουσι μόνοι τῶν Ἑλλήνων Φωκῆς οὐκ ἐσπείσαντο. Requiritur in ea re aliud compositum ΠΕΡΙαγγέλλουσι pro ἘΠΑγγέλλουσι, quia οἱ σπονδοφόροι singulis civitatibus τὰς σπονδὰς ἐπαγγέλλουσι (luculentum exemplum est apud Thucydidem V. 49), sed universis περιαγγέλλουσιν. Cf. Thucyd. I. 116. II. 10.

In sqq. καὶ οἱ τὰ μυσήρια ἐπαγγέλλοντες (leg. περιαγγ.) μόνους τῶν ἄλλων Ἑλλήνων ἀπέφηναν Φωκέας οὐ δεδευμένους τὰς σπονδὰς ἀλλὰ καὶ τοὺς δεῦρο ἐληλυθότας πρέσβεις δεδηκότας.

Tolle foedum barbarismum et δεδεκότας repone. Quis Grae-

corum umquam aliter dixit quam δέδεκα, δέδεμαι et ἐδέθην? sed in perfecti futuro δεδήσομαι dicebant, ut apud Homerum πέφαμαι (ex ΦΕΝΩ) πέφαται. πέφανται, habet futurum πεφήσομαι Iliad. O. 140.

ἢ πέφατ' ἢ καὶ ἔπειτα πεφήσεται.

Δεθείς reddendum est Anacreonti apud Athenaeum p. 533. v. ubi legitur:

πολλὰ μὲν ἐν δουρὶ Τιθείς αὐχένα, πολλὰ δ' ἐν τροχῷ,
πολλὰ δὲ νῶτον σκυτίνῃ μάσιγι θωμιχθείς.

imo vero ἐν δουρὶ Δεθείς — πολλὰ δ' ἐν τροχῷ. Praesens τιθείς aperte cum loci sententia pugnat. Sed haec obiter: ad Aeschinem revertor.

Evidens mendum est in § 136. Λακεδαιμόνιοι — διηπείλοτον τοῖς τῶν Θηβαίων πρέσβεσιν. Nemo διαπειλεῖν dicebat, sed omnes διαπειλεῖσθαι ex certa Graecitatis lege secundum quam verba omnia, quae contentionem et certamen significant cum διά componuntur et formam mediam assumunt, ut βοᾶν — διαβοᾶσθαι, λέγειν — διαλέγεσθαι, διατοξεύεσθαι, διακοντίζεσθαι, et alia quam plurima. Itaque et ἀπειλεῖν — διαπειλεῖσθαι. Unica tantum exceptio est: proculis certare dicitur διαπίνειν, sed etiam διαπίνεσθαι, ut in noto epigrammate:

ἡ διαπινομένη Καλλίσιον ἀνδράσιν

apud Athenaeum p. 486. c.

Caeterum vides unde vitium natum sit. Sexcenties sic confunduntur -ον et -οντο, -ουν et -οῦντο, -ει et εἶτο, -αν et -αντο, si sequitur τό, τότε, τοῦς aut simile quid ab TO incipiens.

Iterum duae literulae perierunt § 138 Θετταλῶν δὲ καὶ τῶν ἄλλων Ἀμφικτυόνων στρατευόντων, imo vero CTCTραπευόντων. Frequens admodum est in libris antiquis literarum T et T confusio.

Memorabilis imprimis est scripturae varietas § 142. τοῦς μὲν ἐξεβεβλήκειν, τοῦς δ' ἐκώλυσα κατελθεῖν, et post pauca: συλλεγέντες οἱ Φεύγοντες Βοιωτῶν ἤρηνταιί μοι συνηγόρους. Pro ἐκώλυσα in Codd. e. k. l. ἀπέλυσα legitur et pro Φεύγοντες in e. l. προάγοντες. Absurda haec quidem sunt, et vulgata Crotone sanior. Dicam unde ista nata sint. In Codice k. pro Φεύγοντες est γοντες. Nil supererat in vetusto libro praeter * * ΓΟΝΤΕC, supplent homunciones nihili de more quodlibet

vocabulum bene Graecum sententiae securi. ΓΟΝΤΕC superest, ergo προάγοντες supplent: at rei non convenit; quid ad illos? Viden' nunc unde ineptum ἀπέλυσα prodierit? Perspicuum est: erat * * * ΛΤCΑ, supplent quod in buccam venit ἀπέλυσα. ineptum est id quidem. Ecquid eos talia curare putemus? Sed nos curabimus et memores erimus si quando loci sententia necessariam emendationem suggesserit et literarum ductus pertinaciter refragantur.

In § 142. οἱ δὲ ἀναίτιοι ἀποθνήσκειν ἐμελλον συναγορεύοντος δ' ἐμοῦ διασώθησαν. Aeschines dixit et scripsit ἐσώθησαν, non διεσώθησαν. In διασώζειν et διασωθῆναι notio inest periculi, ex quo quis longo intervallo aut loci aut temporis tandem ereptus est, ut εἰς τὴν πατρίδα διεσώθῃ et τὴν ἐλευθερίαν διασώζειν, id est perpetuo servare. Sed quid exempla cumulem in re notissima? Memento tantum δι adhaerere nonnumquam scribarum vitio contra omnium Graece loquentium certam rationem et usum.

Cur σωτηρίαν omissum est in libris optimis § 143 εἰς τὴν τοῦ σώματος (σωτηρίαν)? Scribebatur σῆριαν, quod quid esset indocti nesciebant.

In § 145. διαβολὴ δὲ ἀδελφόν ἐσι καὶ συκοφαντία. Haec Graeca sunt? Eodem iure dixeris Κάτωρ ἀδελφός ἐσι καὶ Πολυδεύκης. Apage ineptias et rescribe ἀδελφόν ἐσι συκοφαντία, et in sq. dele alterum ἐσι quod auri molestum: Φήμη μὲν ἐσιν —, συκοφαντία δέ [ἐσιν] κτέ.

In § 147. σχεδὸν πρεσβύτατος τῶν πολιτῶν restitue σχεδόν ΤΙ Πρεσβύτατος Attico more. Sequens Π praecedens ΤΙ ut saepe alias absorpsit. In vicinia video ridiculum vitium Φατρίας pro Φρατρίας, de quo alibi dixi. Tum § 148. ἡ μὲν ἐμὴ μήτηρ ἐφυγε μετὰ τοῦ [αὐτῆς] ἀνδρός εἰς Κόρινθον, cavit sciulus ne cum alieno viro exulasse putaretur.

Post pauca in libris melioribus est ὡς ἀνὴρ ἐνεγράφης λιποταξίου recte emendant ὡς ἀνὴρ εἶ, ἐγράφης, sed eadem opera λιποταξίου emendatum oportuit pro ΛΕΙποταξίου.

Inutile et molestum fulcrum orationis inseruit nescio quis § 149. οὐκ ἀγεννεῖς διατριβάς, ὡς σὺ βλασφημεῖς, [ἔχων] ἀλλ' ἐν γυμνασίοις διατρίβων καὶ μετ' Ἰφικράτους συνεστρατευμένος. Pendet διατριβάς ex participio διατρίβων, neque διατριβάς ἔχειν

dicitur et διατριβὴν ἔχειν et παρέχειν toto coelo diversum est.

In § 150 scrib. ἐτόλμησας δὲ ΚΑΙ κατὰ τῶν ἐμῶν κηδεσῶν εἰπεῖν, vulgo καὶ abest a sq. κατὰ absorptum.

In § 151. Bekkerus, quod raro facit, spreta vera lectione quam habent caeteri libri omnes, ex uno vitiosam et aperte mendosam recepit. Edidit enim: πότερα γὰρ ἂν προσδοκᾷς αὐτοὺς εὐξασθαι μυρίους ὀπλίτας ὁμοίους Φίλωνι γενέσθαι — ἢ τρισμυρίους κινάδους ΟΙΟCπερ σύ; Si in omnibus libris constanter οἴοCπερ σύ esset scriptum tamen certa emendatione οἴου Cπερ σύ esset rescribendum, quod habent libri praeter unum omnes. Non pendet iudicium de ea re ex uno alterove loco vel sic vel aliter in libris scripto, sed collectis undique et optimorum scriptorum locis et Codicum praestantiorum testimoniis ex hisce omnibus Graecitatis ratio et consuetudo colligenda et firmiter stabilienda erit. His igitur omnibus collectis et expensis mihi quidem compertum est hanc esse Atticis certam et perpetuam attractionem ut pro κινάδους ΤΟΙΟΤΤΟΤC οἴοCπερ σὺ εἶ, dicatur κινάδους οἴΟΤCπερ σύ, ut apud Aristophanem *Acharn.* 601.

νεανίας δ' οἴΟΤC σὺ διαδεδρακότας.

Ubi dicendum erat τῶν τοιούτων οἴοCπερ αὐτός ἐστιν, dicebant (Xenophon *Hellen.* I. 4. 16.): οὐκ ἔφασαν δὲ τῶν οἴΩΝπερ αὐτοC ὄντων εἶναι καινῶν δεῖσθαι πραγμάτων. Apud Demosthenem *Androt.* p. 613, 10: μισεῖν τοὺς οἴΟΤCπερ οὗτος, exhibent Codices longe omnium optimi S. F. U. Ibidem p. 617, 25. οὐδ' οἴΟΙCπερ CT χρώμενοι συμβούλοις ἐπολιτεύοντο, consentiunt optimi testes S. F. Y. O. r. i. In *Timocratea* p. 758, 6. ubi eadem verba leguntur: οὐδ' οἴΟΙCπερ CT χρώμενοι συμβούλοις ἐπολιτεύοντο, omnes ad unum Codices in ea scriptura conspiciunt. Apud Demosthenem *de Falsa Legat.* p. 399, 23. τοὺς χρόνους ἀναιρῶν τῆς ΟΙΑ παρ' ὑμῖν ἐστὶ πολιτείας pro οἷα F. Q. O. i. u. v. Servant οἷας. Itaque legendum τῆς ΟΙΑC παρ' ὑμῖν πολιτείας. Apud Oratorem incertum, sed Demostheni et Hyperidi aequalem, κατ' Ἀριστογείτονος p. 799, 9. editur: πρόσ-εσι τοῖς οἴΟC οὗτός ἐστι τὴν φύσιν, meliores libri S. Y. O. omittunt τοῖς, sed legendum τοῖς οἴΟΙC οὗτος τὴν φύσιν, similiterque apud Demosthenem *de Fals. Leg.* p. 421, 16. ἴν' εἰδῇθ' ὅτι καὶ Σόλων ἐμίσει τοὺς οἴΟC οὗτος τὴν φύσιν, quamquam

omnes libri in οἷος conspirant, lamen est manifestum τοὺς οἷ-
 OTC οὗτος τὴν φύσιν emendari oportere, eademque de causa
 ibid. pag. 383, 11. δεῖν δέ τινας φίλους ὑπάρχειν τοὺς ἕκαστα
 πράξοντας ἐν ὑμῖν αὐτῷ καὶ διοικήσοντας οἷON αὐτὸς δὴ restitu-
 endum οἷOTC αὐτὸς δὴ, id est τοιούτους οἷος αὐτὸς δὴ εἰσιν.

Pessime et Aeschinis locum et plerosque alios corrupit Din-
 dorfius in annotatione ad Demosthenis *Androtion*. p. 613, 10,
 et omisit locum Xenophontis τῶν οἷΩΝ περ αὐτοC ὄντων, qui
 vel solus controversiam omnem dirimit.

In § 151. καὶ τίς αὐτὸν εἶδε πώποτε ἀσχημονήσαντα ἢ μεθ'
 ἡμέραν, ὥς σὺ Φῆς, [ἐν τῇ πομπῇ τῶν Διονυσίων] ἢ νύκτωρ; In-
 ducenda sunt verba quae a caeteris seiunximus. Quis enim
 odiosa in se aut suos dicta citra necessitatem repetit et pro-
 pagat qui sit paulo acutior homo et dicendi peritus? Neque
 quidquam huiusmodi in Demosthenis oratione legitur.

In § 152. ἐνδὲς ἐρωτήματος ἔνεκα — ᾧ νῦν ἤδη χρήσομαι. quid
 sibi vult in tali re ἤδη? Corrige νῦν δὴ, ut τότε δὴ: in talibus
 δὴ auget et acuit vim adverbiorum, et νυνδὴ cum praeterito
 tempore coniunctum significat ἀρτίως, ὀλίγον ἔμπροσθεν, νῦν δὴ
 cum praesenti tempore et futuro componitur.

Post pauca editur: ποία κρατηθεῖς ἡδονῇ ἢ τί πώποτε ἀσχημον
 ἔνεκα χρημάτων πράξας; In melioribus est ποίων κρατηθεῖς ἡδονῶν,
 sed quia κρατηθεῖς cum genitivo soloecum est correxit aliquis
 ποία — ἡδονῇ, infeliciter admodum. Supererat ποίων * ΤΗΘ-
 ΕΙC ἡδονῶν, in quo non κραΤΗΘΕΙC latebat sed ἑΤΤηθεῖς ἡτ-
 τηθείς.

In § 153. σκέψασθε γὰρ ἀφροσύνην ἅμα καὶ ἀπαιδευσίαν ἀν-
 θρώπου, ὅς τοιοῦτον ἐπλασε τὸ περὶ τὴν Ὀλυνθίαν γυναῖκα ψεῦδος
 κατ' ἐμοῦ. Primum scribe τᾶνθρώπου pro ἀνθρώπου. Tralaticium
 hoc vitium est: dicitur ἄνθρωπος cum contemptu et odio et ma-
 ledictum est perinde ac τὸ θηρίον, τὸ κάθαρμα. Deinde pro
 ἐπλασε τό reponere ἐπλάσατο τό. Quidquid quis de suo finxit
 et commentus de nihilo est id dicitur πλάσασθαι, non πλάσαι.
 Abundant exempla: unum indico in proxima vicinia § 153
 τινὸς ὄνομα πλασάμενος ὅς ἐτυχε παρών. Apud Demosthenem
 p. 268, 2 emenda τί λόγους πλάττει pro πλάττεις.

Inficelum et frigidum additamentum tolli debet ex § 154.
 εἰσι γὰρ τις [ἐπιδημῶν ἡμῶν εἰς τὴν πόλιν] Ἀρισοφάνης Ὀλύνθιος.

In uno tantum libro est ἐν τῇ πόλει ἡμῶν ἐπιδημῶν, quod quia est paulo melius Bekkerus recepit. Sed omnia ista spuria sunt et supervacanea et vitiose dicta. Aristophanes patria capta et solo aequata Athenis exulabat: non est hoc ἐπιδημεῖν ἐν τῇ πόλει, nedum ἐν τῇ πόλει ἡμῶν, et εἰς τὴν πόλιν ἐπιδημῶν multo etiam peius est. Arcle erant coniungenda ἔστι γὰρ τις Ἀριστοφάνης, ut ἦν δέ τις ἐν Τρώεσσι Δόλων, et ἦν δέ τις ἐν τῷ στρατεύματι Ξενοφῶν.

Recte editores Turicenses in § 156 scripserunt τὰς δ' ἀνοσίους ταύτας τέχνας, ἃς οὗτος πρὸς τοὺς νέους ἐπαγγέλλεται, expuncto τῶν λόγων, quod in aliis post ἀνοσίους, in uno post ταύτας, in quinque melioribus etiam post τοὺς νέους interpolatum est: sic solent emblemata incerta sede volitare et hoc ipso indicio facillime deprehenduntur.

In § 157. ὥς ἐγὼ — οὐ κατάσχοιμι τὴν ὕβριν ἀλλὰ — μασιγοίην αἰχμάλωτον γυναῖκα. Quod in plerisque est μασιγοῖμι rectissime ut ἀνάττικον ex paucis video correctum. Haud scio an non κατάσχοιμι pro κατασχοίην eodem vitio laboret. Facile MI et HN confundatur.

In § 158. εἰ ὑμεῖς αὐτῷ ἐπισεύσατε — ἀδίκως ἀπωλόμην ἄν. Non est haec Attica compositio ἀδίκως ἀπωλόμην ἄν. In uno libro est ἀπωλόμην ἄν ἀδίκως. Atheniensium est dicere ἀδίκως ἄν ἀπωλόμην, sed quis haec perturbasset? Ἀδίκως interpolatum est. Omnia sunt in ἀπωλόμην ἄν. Quam esset hoc iniquum et se innocentem periturum fuisse satis, opinor, ex caeteris apparet.

Sequitur ἐάσετε οὖν τὸν τοιοῦτον αὐτοῦ προστρόπαιον, μὴ γὰρ δὴ τῆς πόλεως, ἐν ὑμῖν ἀναστρέφεσθαι, in multis post πόλεως additur ὥστε. Verum est ΤΗCΠΟΛΕΩCΓΕ, id est μὴ γὰρ δὴ τῆς πόλεώς γε. Viden unde ὥστε prodierit? In talibus ΓΕ perpetuo additur. Aeschines de F. L. § 139 οὐ γὰρ δὴ φθονεῖς ΓΕ μοι τῶν εἰς τὸ σῶμα τιμημάτων et § 166. οὐ γὰρ δὴ τῇ ΓΕ ἀληθείᾳ. In Isocrate p. 517. B. Urbinas servavit: οὐ γὰρ δὴ τοῦτό Γ' ἐστὶν εἰκός, caeteri τοῦτό ἐστιν. Demosthenes p. 150, 19. οὐ γὰρ ἐκεῖνό Γ' ἄν εἴποις, et p. 378, 3. οὐ γὰρ δὴ δι' ἀπειρίαν ΓΕ, et alibi passim. Simillimum est loco Aeschinis quod apud Demosthenem est p. 295, 8. τίς οὐχὶ κατέπτυσεν ἄν σου; μὴ γὰρ τῆς πόλεως ΓΕ μηδ' ἐμοῦ. Obiter emenda Dionysium

Halic. F. p. 235. μὴ γὰρ δὴ ταῖς ψυχαῖς ΤΕ καὶ διαθέσειν.

In § 159. εἰς ἀνάμνησιν τῶν κατηγορημένων ἀγαγεῖν βούλομαι, melius, credo, est ἌΓΕΙΝ, quod sexcenties in tali periphrasi poni solet.

In § 161. Oratoris esse arbitror: ἐπλούτουν τινὲς ἐκ τοῦ πολέμου, νῦν δὲ πέπαινανται. εἰρήνη γὰρ ἀργίαν οὐ τρέφει. Acce hoc dictum et vehemens in libris hebetatur hoc scholio: ἀπὸ τῶν ὑμετέρων εἰσφορῶν καὶ τῶν δημοσίων προσόδων, quod post πολέμου interpolatum est. Futilia et plane otiosa haec verba sunt: vitium sonat αἱ ὑμέτεραι εἰσφοραί, tribula vestra, et an tu putas Athenienses in pace et in otio τῶν δημοσίων προσόδων ἀποσχέσθαι?

Molesta vocula vitiat locum § 163. καὶ τῷ [γε] δῆλος ἦν εἰ μὴ γε ὥσπερ ἐν τοῖς χοροῖς προῆδον; Quis vidit umquam τίς γε? Quid agis? Graece dici non potest πῶς ἔχεις γε; ut opinor.

Post pauca legitur εἰ δὲ — συνῆδον μετὰ τῶν ἄλλων συμπρέσβων τὸν παιᾶνα, sed μετὰ τῶν ἄλλων πρέσβων legendum est. Multae, ut paullo ante dixit, aderant Graecorum legationes. Hi omnes una epulabantur et una cantabant. Praeterea οἱ συμπρέσβεις recte dicitur, ut in hoc ipso loco ἐκλήθην ἐπὶ τὰ ξένια μετὰ τῶν συμπρέσβων, sed non item οἱ ἄλλοι συμπρέσβεις.

In § 163 in fine: σὺ δὲ εὐσεβὴς ὁ τῶν συσπόνδων κατήγορος; recte expuncta sunt verba καὶ τῶν συσσίτων, quae vulgo post συσπόνδων collocata in plurimis libris non comparent. In uno est ὁμοσπόνδων, quae forma potior videtur.

In § 164. κατηγάγετε — Θηβαίους καὶ πάλιν τούτοις ἐμάχεσθε ἐν Μαντινείᾳ. Imperfecto ἐμάχεσθε nullus locus est. Melius Bekkerus ex uno libro recepit ἐμαχέσασθε, quod vel invitis libris omnibus de coniectura erat reponendum.

In § 171. οὐ τοὺς Δημοσθένους ὑμᾶς οὐκ ἔων προγόνους μιμεῖσθαι [οὐ γὰρ εἰσιν], ἀλλὰ τῶν καλῶν τῇ πόλει βουλευμάτων ζηλωτὰς εἶναι παρακαλῶν. Primum haereo in τῶν καλῶν τῇ πόλει βουλευμάτων, et quae sit dativi τῇ πόλει ratio non exputo. Perspicuum est quod in uno libro legitur τῶν καλῶν καὶ τῇ πόλει σωτηρίων βουλευμάτων ζηλωτὰς εἶναι. At fortasse coniectura est, dixerit aliquis. Quid si bona est et felix?

Tum expunge absurdum emblemata οὐ γὰρ εἰσιν. Quis ferat

dicentem οὐ γὰρ ἔχει Δημοσθένης προγόνους? et vulgata propter praesens εἰσὶν est etiam absurdior. Lepide Menander in Stobaei Floril. LXXXVI. 6.

οὐκ ἐρεῖς ὅτῳ
οὐκ εἰσὶ πάπποι. πῶς γὰρ ἐγένοντ' ἂν ποτε;
εἰ μὴ λέγειν δ' ἔχουσι τούτους διὰ τινὰ
τόπου μεταβολὴν ἢ φίλων ἐρημίαν,
τί τῶν λεγόντων εἰσὶ δυσγενέστεροι;

Apparet in vicinia emblemata solitum § 172 ἡ πόλις ἡμῶν εὐδόκησε μετὰ τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν [πρὸς τὸν Πέρσην] καὶ τῶν τειχῶν ὑπὸ τῶν βαρβάρων πεπτωκότων. Haecine ab Attico oratore addita esse serio credi! Ἀττικίς! haec omnia δὲ Πέρσης, δὲ Μῆδος, δὲ Μακεδῶν cum contemptu et fastidio dicuntur de rege Persarum et Macedoniae, ut apud Xenophanem Athenaei p. 54. E.

πηλίκος ἦσθ' ὅθ' ὁ Μῆδος ἀφίκετο;

et alibi passim, quod in b. l. non cadit. Praeterea quorsum spectat mentio moenium a barbaris deiectorum? neque haec apte composita sunt. Omnia essent plana et perspicua si foret scriptum καὶ τὴν τῶν τειχῶν τῶν ὑπὸ τῶν βαρβάρων πεπτωκότων ἀνάσσειν. Compara Demosthenem in Leptinea p. 478 ubi, multa sunt, inquit, Cononis praeclara, κάλλιστον δὲ πάντων ἡ τῶν τειχῶν ἀνάστασις, et aptissime sic inter se opponuntur πεπτωκέναι et ἡ ἀνάστασις. Nostra respublica inquit, maxima laude floruit post vicloriam Salaminiam et moenium Urbis a barbaris deiectorum instaurationem.

In § 172. καταστάντες πρὸς Λακεδαιμονίους εἰς πόλεμον — Μιλτιάδου τοῦ Κίμωνος προκηρυκευσαμένου [πρὸς Λακεδαιμονίους] ὄντος προξένου σπονδὰς [τοῦ πολέμου] πεντηκονταετείς ἐποιησάμεθα, ἐχρησάμεθα δὲ αὐταῖς ἔτη τριακαίδεκα. Multo melior orator est Aeschines quam historicus, nam scitent haec erroribus, quorum uno tamen absolvendus est scribendo Κίμωνος τοῦ Μιλτιάδου pro Μιλτιάδου τοῦ Κίμωνος, namque hoc quidem constabat inter omnes cum Spartanis de bello componendo per Cimonem πρόξενον ὄντα esse actum. Utar Theopompī testimonio ut vitium eximam. Theopompus apud Schol. in Aristid. II. p. 284 πολέμου συμβάντος πρὸς Λακεδαιμονίους ὁ δῆμος μετεπέμψατο τὸν Κίμωνα νομίζων διὰ τὴν προξενίαν ταχίστην ἂν αὐτὸν εἰρήνην

ποιήσασθαι, imo vero τάχιστα ἄν. Dabitur, credo, mihi insulse repetitum πρὸς Λακεδαιμονίους inducendum esse, et σπονδὰς ποιεῖσθαι esse satis, non σπονδὰς τοῦ πολέμου.

In § 174. τῆς εἰρήνης ἐπεθυμήσαμεν Ἀνδοκίδην δ' ἐκπέμψαντες πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους καὶ τοὺς συμπρέσβεις εἰρήνην ἔτη τριάκοντα ἡγάγομεν, ἥ τὸν δῆμον ὑψηλὸν ἦρεν. Si quis et haec et praecedentia et ea quae sequuntur composuerit cum Andocidis quae fertur Oratione περὶ τῆς πρὸς Λακεδαιμονίους εἰρήνης, statim animadvertet alterum ab altero sua sumsisse et κλοπὴν manifestam tenebit. Compone mihi cum iis quae supra adscripsimus haec Andocidea p. 24, 12 ἐπεθυμήσαμεν πάλιν τῆς εἰρήνης καὶ ἡρέθησαν δέκα ἄνδρες ἐξ Ἀθηναίων ἀπάντων πρέσβεις εἰς Λακεδαίμονα περὶ εἰρήνης αὐτοκράτορες, ὧν ἦν καὶ Ἀνδοκίδης ὁ πάππος ὁ ἡμέτερος. οὗτοι ἡμῖν εἰρήνην ἐποίησαντο (leg. ἐποίησαν) πρὸς Λακεδαιμονίους ἔτη τριάκοντα, et post pauca: αὕτη ἡ εἰρήνη τὸν δῆμον τὸν Ἀθηναίων ὑψηλὸν ἦρε. Quid videtur? tenemusne furem manifestarium? Componamus et ea quae apud Andocidem p. 23, 40 leguntur cum iis quae modo ex Aeschine descripsimus. Andocides igitur sic: ἡνίκα τοίνυν ἦν μὲν ὁ πόλεμος ἡμῖν ἐν Εὐβοίᾳ, Μέγαρα δὲ εἶχομεν καὶ Πηγάς καὶ Τροιζῆνα εἰρήνης ἐπεθυμήσαμεν καὶ Μιλτιάδην τὸν Κίμωνος (imo vero Κίμωνα τὸν Μιλτιάδου) ὠτρακισμένον καὶ ὄντα ἐν Χερρονήσῳ κατεδεξάμεθα δι' αὐτὸ τοῦτο πρόξενον ὄντα Λακεδαιμονίων ὅπως πέμψαιμεν ἐς Λακεδαίμονα προκηρυκευσόμενον περὶ σπονδῶν. καὶ τότε ἡμῖν εἰρήνη ἐγένετο πρὸς Λακεδαιμονίους ἔτη ΠΕΝΤΕ καὶ ἐνεμείναμεν ἀμφοτέροι ταύταις ταῖς σπονδαῖς ἔτη τριακάδεκα. Venit ad haec mihi in mentem quod ad Caecilium dicit Cicero in *Divin.* § 43. »Tu horum nihil metuis, nihil cogitas, nihil laboras, et si quid ex VETERE ALIQUA ORATIONE — ediscere potueris praeclare te paratum in iudicium venturum arbitraris. Aeschines quoque res a maioribus praeclare gestas enarraturus EX VETERE ALIQUA ORATIONE quae vellet descripsit. Neque est ea res infrequens. *Fecerunt alii item boni.* Componamus autem etiam alia pauca:

Andocides p. 24, 5.

πρῶτον μὲν τὸν Πειραιᾶ ἐτειχίσσαμεν ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ, εἶτα τὸ μακρὸν τεῖχος τὸ βόρειον, ἀντὶ δὲ τῶν τριήρων,

Aeschines § 173.

ἐν δὲ τούτῳ τῷ χρόνῳ ἐτειχίσσαμεν τὸν Πειραιᾶ καὶ τὸ βόρειον τεῖχος ὠκοδομήσαμεν,

αἱ τότε ἡμῖν ἦσαν παλαιαὶ
καὶ ἄπλοι, αἷς βασιλέα καὶ
βαρβάρους καταναυμαχήσαν-
τες ἠλευθερώσαμεν τοὺς

Ἕλληνας, ἀντὶ τούτων τῶν
νεῶν ἑκατὸν τριήρεις ἐναυπη-
γησάμεθα καὶ πρῶτον τότε
τριακοσίους ἱππέας κατεση-
σάμεθα καὶ τοξότας τριακο-
σίους Σκύθας ἐπριάμεθα.

et paucis interpositis:

Andocides

ἀνηνέγκαμεν χίλια τάλαντα
εἰς τὴν ἀκρόπολιν καὶ νόμῳ
κατεκλείσαμεν ἐξαίρετα εἶναι
τῷ δήμῳ, τοῦτο δὲ τριήρεις
ἄλλας ἑκατὸν ἐναυπηγησά-
μεθα, καὶ ταύτας ἐξαιρέτους
ἐψηφισάμεθα εἶναι, νεωσοίκους
τε ὠκοδομήσαμεθα, χιλίους
τε καὶ διακοσίους ἱππέας
καὶ τοξότας τοσούτους ἑτέρους
κατεστήσαμεν καὶ τὸ τεῖχος
τὸ μακρὸν τὸ νότιον ἐτειχίσθη.

Apud Andocidem omnia sunt uberiora, Aeschines omittit
quae minus in rem suam faciant. Iuvat et sequentia com-
ponere:

Andocides

πάλιν δὲ διὰ Μεγαρέας πο-
λεμήσαντες καὶ τὴν χώραν
τμηθῆναι προέμενοι καὶ πολ-
λῶν ἀγαθῶν σερηθέντες αὐθις
τὴν εἰρήνην ἐποιησάμεθα, ἣν
ἡμῖν Νικίας ὁ Νικηράτου κα-
τειργάσατο. οἶμαι δ' ὑμᾶς
ἅπαντας εἰδέναι τοῦτο ὅτι διὰ
ταύτην τὴν εἰρήνην ἐπτακισ-
χίλια μὲν τάλαντα νομίσμα-

ἑκατὸν δὲ τριήρεις πρὸς ταῖς
ὑπαρχούσαις ἐναυπηγησάμε-
θα, τριακοσίους δ' ἱππέας
προσκατεσκευασάμεθα καὶ
τριακοσίους τοξότας Σκύθας
ἐπριάμεθα.

Aeschines

χίλια μὲν γὰρ τάλαντα ἀνη-
νέγκαμεν νομίσματος εἰς τὴν
ἀκρόπολιν,

ἑκατὸν δὲ τριήρεις ἑτέρας ἐναυ-
πηγησάμεθα

καὶ νεωσοίκους ὠκοδομήσαμεν,
χιλίους δὲ καὶ διακοσίους ἱππέας
κατεστήσαμεν καὶ τοξότας ἑτέ-
ρους τοσούτους καὶ τὸ μακρὸν
τεῖχος τὸ νότιον ἐτειχίσθη.

Aeschines

πάλιν δὲ εἰς πόλεμον διὰ
Μεγαρέας πεισθέντες κατα-
σῆναι καὶ τὴν χώραν τμηθῆ-
ναι προέμενοι καὶ πολλῶν ἀγα-
θῶν σερηθέντες εἰρήνης ἐδεή-
θημεν καὶ ἐποιησάμεθα διὰ
Νικίου τοῦ Νικηράτου καὶ πάλιν
ἐν τῷ χρόνῳ τούτῳ ἐπτα-
κισχίλια τάλαντα ἀνηνέγκα-
μεν εἰς τὴν ἀκρόπολιν διὰ

τος εἰς τὴν ἀκρόπολιν ἀνηνέγκαμεν, ναῦς δὲ πλείους ἢ τετρακοσίας ἐκτησάμεθα, καὶ φόρος προσήει κατ' ἐνιαυτὸν πλεόν ἢ διακόσια καὶ χίλια τάλαντα, καὶ Χερρόνησόν τε εἵχομεν καὶ Νάξον καὶ Εὐβοίας πλεόν ἢ τὸ δύο μέρη· τὰς τε ἄλλας ἀποικίας καθ' ἕκαστον διηγείσθαι μακρὸς ἂν εἴη λόγος.

τὴν εἰρήνην ταύτην, τριήρεις δ' ἐκτησάμεθα πλοῖμους καὶ ἐντελεῖς οὐκ ἐλάττους ἢ τριακοσίας, φόρος δ' ἡμῖν κατ' ἐνιαυτὸν προσήει πλεόν ἢ χίλια καὶ διακόσια τάλαντα καὶ Χερρόνησον καὶ Νάξον καὶ τὴν Εὐβοίαν εἵχομεν, πλείους δ' ἀποικίας ἐν τοῖς χρόνοις τούτοις ἀπετείλαμεν.

Haec quoque omnia apud Andocidem sunt meliora et diligentius exposita, veluti Εὐβοίας πλεόν ἢ τὸ δύο μέρη, Aeschines properans Εὐβοίαν ponit totam. Quod est in libris Aeschinis τὴν χώραν Νεμηθῆναι προέμενοι, Wolfius et Valckenarius emendarunt. Apud Andocidem sine vitio scriptum τὴν χώραν Τμηθῆναι προέμενοι. Caeterum Andocides et Aeschines argumento esse possunt historiam minime esse opus oratorium: adeo omnia sunt apud eos perturbata et confusa et variis erroribus implicita, idque in historia populari neque admodum antiqua. Andocides ita dicit: καὶ τότε ἡμῖν εἰρήνη ἐγένετο πρὸς Λακεδαιμονίους ἔτη ΠΕΝΤΕ καὶ ἐνεμείναμεν ἀμφότεροι ταύταις ταῖς σπονδαῖς ἔτη τριακαίδεκα. Aeschines contra: σπονδὰς [τοῦ πολέμου] πεντηκονταετεῖς ἐποίησάμεθα, ἐχρησάμεθα δὲ αὐταῖς ἔτη τριακαίδεκα. Quoniam omnia ab Andocide sumsit, non potuit in ea re ducem suum deserere, itaque haec in concordiam redigenda sunt, et aut πέντε concepit vitium aut πεντηκονταετεῖς. Uter igitur vera refert? Andocides, testimonium dicente Thucydide I. 112. ὕστερον δὲ διαλιπόντων ἐτῶν τριῶν σπονδαὶ γίνονται Πελοποννησίοις καὶ Ἀθηναίοις ΠΕΝΤΑετεῖς. Omittit gravis auctor, dum summam rerum succincte exponit, πάντα τὰ κατὰ μέρος, Cimodem Periclis psephismate ab exilio revocatum πρόξενον ὄντα τῶν Λακεδαιμονίων προκηρυκεύσασθαι τε καὶ σπονδὰς ποιῆσαι. Haec nobis Andocides, Aeschines, Theopompus, Plutarchus narraverunt. Thucydides haec tantum; σπονδαὶ γίνονται πενταετεῖς. Ergo bene habet ἔτη πέντε, et fallunt libri Aeschinis. Plurimi errores ex notis numeralibus suscepti nos fallunt etiam in ad-

iectivis compositis, et πεντηκονταετείς in verae lectionis πενταετείς locum irrepsit.

Acta haec sunt anno 450 a. Chr. uno anno ante Cimonis mortem. Quod autem magna cum gravitate narrat Andocides et Aeschines securus repelit: ἐχρησάμεθα δὲ αὐταῖς ἔτη τριακαίδεκα, vehementer falluntur et mirifice omnia miscent et confundunt. Sexto post inducias quinquennales anno (445 a. Chr.) simul Euboea et Megara deficiunt et Spartani, postquam induciarum exierat dies, infesto exercitu Atticam invadunt, Thucyd. I. 115. Periclis virtute et consilio expedita res est. Plistonax rex Spartanorum decem talentis a Pericle εἰς τὸ δέον impensis agro Attico excessit καὶ Ἀθηναῖοι πάλιν εἰς Εὐβοίαν διαβάντες Περικλέους στρατηγούντος κατεστρέψαντο πᾶσαν, Thucyd. I. 1. et οὐ πολλῷ ὕστερον σπονδὰς ἐποιήσαντο πρὸς Λακεδαιμονίους καὶ τοὺς συμμάχους τριακοντούτεις ἀποδόντες Νίσαιαν καὶ Πηγὰς καὶ Τροιζῆνα καὶ Ἀχαΐαν· ταῦτα γὰρ εἶχον Ἀθηναῖοι Πελοποννησίων. Thucyd. ibid. Ex his manifestum est quantus sit error in Andocidis narratione: ἥνίκα τοίνυν ἦν μὲν ὁ πόλεμος ἡμῖν ἐν Εὐβοίᾳ, Μέγαρα δ' εἶχομεν καὶ Πηγὰς καὶ Τροιζῆνα — Κίμωνα τὸν Μιλτιάδου — κατεδεξάμεθα κτέ. Confundit annum belli Euboici (445) et τὰς τριακοντούτεις σπονδὰς μετὰ τὴν Εὐβοίας ἄλωσιν, cum anno 450 et Cimonis reditu et ταῖς σπονδαῖς ταῖς πενταετέσιν, sed prodesse aliquid nobis vel sic potest ad turpissimum mendum ex Thucydide redarguendum et corrigendum. Gerentes in Euboea bellum, inquit, εἶχομεν Μέγαρα καὶ Πηγὰς καὶ Τροιζῆνα, Thucydides autem confecto bello Euboico et pacis induciis reddidisse Athenienses narrat Νίσαιαν (id est Μέγαρα) καὶ Πηγὰς καὶ Τροιζῆνα καὶ ἈΧΑΙΑΝ. Absurdum est dictu Athenienses reddidisse Ἀχαΐαν, quam non habebant. Ostendi ad Hyperidis Ἐπιτάφιον non ἈΧΑΙΑΝ sed ἈΛΙΑΣ Thucydidem scripsisse, id est καὶ Τροιζῆνα καὶ Ἀλιᾶς, quos quia tam tenues erant et inopes, Andocides praeteriit, sed περὶ Ἀχαΐας quidem οὐδὲ γρῦ. Ergo illae sunt multum celebratae induciae, de quibus Thucydides II. 2. τέσσαρα μὲν γὰρ καὶ δέκα ἔτη ἐνέμειναν (scrib. ξυνέμειναν) αἱ τριακοντούτεις σπονδαί, αἱ ἐγένοντο μετ' Εὐβοίας ἄλωσιν. Nunc igitur patet error Andocidis et Aeschinis in ἐχρησάμεθα δὲ αὐταῖς ἔτη τριακαίδεκα. Scilicet non de Cimonis induciis haec erant dicenda (anno 450), sed de in-

duciis Periclis (anno 445) et omnia plana sunt et expedita. Caeterum oratores Atticos in historia Atheniensium et in rebus paullo antiquioribus neque admodum esse versatos et saepius induisse se in errores mirificos ac paene incredibiles alio loco ostendam.

Bis idem dicitur in vulgata Aeschinis scriptura § 176. *τοσαῦτ' ἔχοντες ἀγαθὰ πόλεμον δι' Ἀργείους πρὸς Λακεδαιμονίους ἐξηνέγκαμεν* [πεισθέντες ὑπ' Ἀργείων] multo melius idem dicitur verbis δι' Ἀργείους.

Quod continuo addit οὐκ εἰρήνην ποιησάμενοι ἀλλ' ἐκ προσαγμάτων ἠναγκασμένοι sumsit ab Andocide *de Pace* p. 24, 40: εἰρήνην ἐξ ἴσου ποιοῦνται πρὸς ἀλλήλους —, σπονδὰς δὲ [ὅταν κρατήσωσι κατὰ τὸν πόλεμον] οἱ κρείττους τοῖς ἡττοσιν ἐξ ἐπιταγμάτων ποιοῦνται, ubi dele emblemata et putidam repetitionem victores quando bello vicerint. Iterum p. 25, 1. τότε μὲν οὖν σπονδαὶ κατ' ἀνάγκην ἐξ ἐπιταγμάτων ἐγένοντο.

Vitiose additum est εἶναι in § 176. ὅθεν σοφωτάτην πάντες τὴν πόλιν ἡγήσαντο [εἶναι], non enim opinabantur sapienter admodum Athenienses fecisse, sed omnes Atheniensium prudentiam in ea re admirabantur. Vide supra pag. 484.

In § 177 *κάνταῦθα ἀναφύντος τοῦ δήμου* — ἄνθρωποι παρέγγραπτοι [γεγενημένοι πολῖται] καὶ τὸ νοσοῦν τῆς πόλεως ἀεὶ προσαγόμενοι — εἰς τοὺς ἐσχάτους ἡμῶν κινδύνους τὴν πόλιν καθισᾷσιν. Exprunge γεγενημένοι πολῖται, omnia sunt in παρέγγραπτοι, nam sic appellantur qui malis artibus in civitatem irrepserunt. Eadem opera emendabimus locum in Theophrasti *Charact.* cap. 28. τούτου δὲ μὲν πατήρ ἐξ ἀρχῆς Σωσίας ἐκαλεῖτο, ἐγένετο δ' ἐν τοῖς στρατιώταις Σωσίστρατος ἐπειδὴ δὲ εἰς τοὺς δημότας ἐνεγράφη. Dixerat homo maledicus: ἐγένετο δὲ — Σωσίστρατος ἐπειδὴ εἰς τοὺς δημότας ΠΑΡΕνεγράφη. Non poterat enim militare antequam in civium tabulas irrepsisset.

Deinde apud Aeschinem ex uno libro tolle mirificam traiectionem et ordinem verborum naturalem repone εἰς τοὺς ἐσχάτους κινδύνους τὴν πόλιν ἡμῶν καθισᾷσιν deinde ἐξετασαὶ δὲ καὶ ἀποσολῆς scribe ἀπτικισί, non ἀποσολεῖς.

Paucis interpositis editur καταλύοντες δὲ τὴν εἰρήνην, ἥ ἡ δημοκρατία σώζεται, συναγωνιζόμενοι δὲ τοῖς πολέμοις ἐξ ὧν ὁ δῆμος καταλύεται. Numerosius multo ex uno libro recipiemus τὴν

εἰρήνην ἐξ ἧς — τοῖς πολέμοις ἐξ ὧν. Laeditur auris etiam verbis καταλύοντες — καταλύεται, sed consuetum est dicere λύοντες δὲ τὴν εἰρήνην.

In § 179. ἀδελφοὶ δέ, οἱ διαζυγέντες ἐμοῦ ζῆν οὐκ ἂν προέλοιτο, male et vitiose abundat praepositio. Graecum est ζῆν οὖν ἂν ἐλοίμην aut οὐκ ἂν δεξαίμην, non προελοίμην, id est in animum inducam, propositum mihi habeam, et requiritur vivere nolint, mori malint, quam a me seiuncti vitam agere. Tum expunge μέν in his καὶ ταυτὶ [μέν] τὰ μικρὰ παιδία καὶ τοὺς κινδύνους οὕτω συνιέντα, ἐλαινὰ (non ἐλεεινὰ) δ' εἴ τι συμβήσεται ἡμῖν παθεῖν, et in fine ἀνάνδρῳ καὶ γυναικείῳ τὴν ὀργὴν ἀνθρώπῳ pro ἀνθρώπῳ τὴν ὀργήν.

In § 180. παρακαλῶ δέ [καὶ ἱκετεύω σῶσαί με] πρῶτον μὲν τοὺς θεούς, δεύτερον δ' ὑμᾶς τοὺς τῆς ψήφου κυρίους, dele emblemata, quod paulo post recte ac suo loco legitur: καὶ δέομαι σῶσαί με καὶ μὴ τῷ λογογράφῳ καὶ Σκύθῃ παραδοῦναι.

In § 181. quum acriter et animose dixisset Orator: οὐ γὰρ ὁ θάνατος δεινὸν ἀλλ' ἡ περὶ τὴν τελευτὴν ὕβρις, corrumpit omnia sciolus qui de suo φοβερά addidit post ὕβρις, ut solent isti ellipses in oratione commota et ardenti pueriliter supplere, ἀ πῶς ποτ', ὦ σιδηροῖ, ἐκαρτερεῖτε ἀκροώμενοι;

Similiter minuitur et extinguitur dicti acrimonia interpolato molesto pronomine § 183. ἐγὼ γὰρ — τοῦ μηδὲν ἀδικεῖν [ὑμᾶς] κύριος ἦν, τοῦ δὲ μὴ ἔχειν αἰτίαν ἡ τύχη. Innocentem esse et omni culpa vacare appellatur τὸ μηδὲν ἀδικεῖν, ut apud Oratores passim et in Menandro:

τὸ μηδὲν ἀδικεῖν καὶ καλοῦς ἡμᾶς ποιεῖ.

In § 183 initio μικρὰ Δ' Εἰπὼν ἤδη καταβαίνω, tres literulae interciderunt, quas sic revoca: μικρὰ Δ' ἔτι Εἰπών. In tali re ἔτι semper additur.

In ultima § denique παρακαλῶ δέ Εὐβουλον μὲν ἐκ τῶν πολιτικῶν —, Φωκίωνα δ' ἐκ τῶν στρατηγῶν, [ἅμα δὲ καὶ δικαιοσύνη διενηνοχότα πάντων] scholion vides, quod ex libri margine in textum se insinuat. In tali tempore non poterat Aeschines tam invidiosa laude uti, deinde ἅμα δὲ καὶ cum τῶν στρατηγῶν minus apte et commode connectitur.

CAPUT VI.

DE LOCIS APUD EURIPIDEM INTERPOLATIS AUT CORRUPTIS.

Euripidis Tragoediae, ed. A. KIRCHHOFF.
Berol. 1855.

Poëtae Scenici Graeci, ed. G. DINDORF.
Lips. 1869.

Tout ce qu' on dit de trop est fade et rébutant.
BOILEAU.

AESCHYLI Tragoedias aut SOPHOCLES emendare ὥς μὲν βούλομαι οὐ δύναμαι, ὥς δὲ δύναμαι οὐ βούλομαι, neque mihi ex saepe repetita lectione quidquam animadversum et repertum est huiusmodi, quod nunc lubenter in lucem proferrem. Contra in Euripide sunt compluscula, unde nunc partem delibare iuvat. Permulta esse in Euripideis fabulis interpolata constat inter omnes. Quae aliena manus aut histrionis alicuius aut scioli inseruit, eorum bonam partem Criticorum principes et olim et nostra memoria sollerter deprehenderunt et obelo confixerunt. Adhaeret tamen etiam nunc hic illic aliquid sordium, quod mihi quoties ad eadem revertor semper *fatuum est nauseamque creat*, ut ille ait, quia quae a poeta praeclare dicta sunt vitiant, debilitant, frangunt, aut saltem onerant. Accedit in multis error quidam aut negligentia dicendi, quae in Graeculos sero natos cadit, in Euripidem non cadit, et sic ferme sciolus tamquam sorex suo se indicio prodit. Non me fugit quam caute et circumspecte sit in tali argumento versandum: sunt enim quaedam nonnumquam a poeta addita quae si abes-

sent eadem ῥῆσις multo mihi quidem praestantior et pulchrior videretur, sed valet in iis illud:

σοὶ μὲν ταῦτα δοκοῦντ' ἔγω, ἐμοὶ δὲ τάδε.

vel, ut ipse Euripides loquitur, *Suppl.* 467.

σοὶ μὲν δοκείτω ταῦτ', ἐμοὶ δὲ τὰντία.

neque quidquam prodest de talibus multa disserere adversus eos qui *aliter* sentiunt ἐάν τε μᾶλλον ἐάν τε ἥττον αἰσθητικοὶ ᾧσιν. Proferam duos tantum Euripidis locos, qui si uno versu essent breviores me quidem aliquanto magis et dolectarent et commoverent, neque tamen fraudis vel erroris suspicionem mihi nisi tenuem ac levem excitarunt. Alter est in *Hecuba* vs. 564.

ἡ δὲ καὶ θνήσκουσ' ὁμῶς

πολλὴν πρόνοιαν εἶχεν εὐσχήμῳ πεσεῖν.

molle ac tenerum carmen, de quo multum venustatis meo quidem sensu detrahit versiculus additus:

κρύπτουσ' ἃ κρύπτειν ὁμματα' ἀρσένων χρεών.

omnia enim sunt in εὐσχήμῳ πεσεῖν, quae verba quod tibi cogitandum et imaginandum relinquunt aliquanto melius est et praeclarius quam

κρύπτουσ' ἃ κρύπτειν ὁμματα' ἀρσένων χρεών.

sed aliter sentientem quo redarguam non habeo, atque sic ab ipso poeta scribi *potuisse* non infitior.

Fuerunt tamen olim qui versum expungerent, quod ex scholio ad h. l. colligitur: ἔπεσεν, inquit, εἰς τὸ κακόζηλον, ὅπερ κακίζουσιν οἱ ὀβελίζοντες, qui mihi quidem magis poetam ipsum quam scribas castigare videntur. In praeclaro loco *Orest.* vs. 255.

ὦ μήτερ, ἰκετεύω σε, μὴ ᾗπίσειέ μοι

τὰς αἱματωποὺς καὶ δρακοντώδεις κόρας·

αὗται γὰρ αὗται πλησίον θρώσκουσί μου.

nil miror Nauckio, singularis acuminis et acerrimi iudicii viro, versum tertium male additum et melius abesse videri, sed Euripidis, si quid iudico, ea culpa est, non librariorum, namque Euripides, si quis alius veterum poetarum, quandoque dormitat et sibi impar modo eximia fundit, modo ad futilia ac paene dixerim puerilia delabatur, quod duobus exemplis iuniorum potissimum gratia ostendam. In *Electra* vs. 542 regia puella magna gravitate ita quaerit:

πῶς ἂν τότ' ὦν παῖς ταῦτ' ἄ νῦν ἔχοι Φάρη,
εἰ μὴ ξυναύξοινθ' οἱ πέπλοι τῷ σώματι;

et in *Troadibus* vs. 1043. Menelaum monet Hecuba ne in suam navim Helenam recipiat:

μή νυν νεώς σοι ταῦτόν εισβήτω σκάφος.

cui ille:

τί δ' ἔστι; μεῖζον βρῖθος ἢ πάροιθ' ἔχει;

suspicator bonus Menelaus metuere Hecubam ne Helena *pondere* corporis navim deprimat. Difficile est ad haec non in cachinnos erumpere: sed sunt haec pauca ipsius poëtae ἐλαττώματα multis et eximiis compensata virtutibus, itaque manus abstinenda est.

Eadem ratio est loci in *Medea* 1078.

καὶ μανθάνω μὲν οἷα δρᾶν μέλλω κακά,
θυμὸς δὲ κρείσσω τῶν ἐμῶν βουλευμάτων.

haec Medae sunt animo ardentis et ira percitae, sed quod additur

ὅσπερ μεγίστων αἴτιος κακῶν βροτοῖς.

Euripidis est de natura et ingenio humano meditantis. Mallem equidem Medeam solam audire, sed poëtae aliter visum. Contra in multis aliis non cum poëta nobis res est sed aut cum histrionum et sciorum natione, qui vetera carmina multis modis interpolant, aut cum lectoribus in ora libri adscribentibus alterius carminis locum, cuius sibi in Euripide legendo subiisset memoria, ut in *Hecuba* 826 ad haec Euripidea:

ποῦ τὰς Φίλας δῆτ' εὐφρόνας δείξεις, ἄναξ;
ἢ τῶν ἐν εὐνῇ φιλτάτων ἀσπασμάτων
χάριν τίν' ἔξει παῖς ἐμή;

de quo loco in diversum abeunt veterum grammaticorum sententiae. Nempe ad Sophoclis *Aiacem*. 520:

ἄλλ' ἴσχε καμοῦ μνηστίν· ἀνδρὶ τοι χρεών
μνήμην προσεῖναι τερπνὸν εἴ τί που πάθοι.

pervetus et doctus grammaticus annotavit: αἰδημόνως αὐτόν ὑπομιμνήσκει τὰ τῆς εὐνῆς. — ὁ δέ γε Εὐριπίδης μαζροπικώτατα εἰσάγει τὴν Ἑκάβην λέγουσαν· Ποῦ τὰς Φίλας δῆτ' εὐφρόνας — χάριν τίν' ἔξει παῖς ἐμή; et ad Euripidis locum alius: οὐ μαζροπώδεις οἱ λόγοι ἀλλ' ἀφαιρεθεῖσα τὸν τύχης ὄγκον εἰς πᾶν ὀτιοῦν καταβαίνει — δι' ὧν ἔμελλε θηρᾶσθαι βοήθειαν.

Equidem multo magis illorum probo sententiam qui haec reprehendunt, quam horum qui excusant et Hecubae temporibus convenire iudicant. Sed quin ab ipso poëta profecta sint nemo dubitat. Sed non minus certum est alienos ab *Hecuba* Euripidea esse duos senarios 814. sq.

ἐκ τοῦ σκότου τε τῶν τε νυκτέρων βροτοῖς
 φίλτρων μεγίστη γίγνεται βροτοῖς χάρις.

quae nescio unde sumpta annotavit aliquis in margine, quoniam sententiam continebant iis quae Hecuba dixit plane similem, ut in Aeschyli *Prometheo* ubi Nereïdum chorus ita canit:

σύθην δ' ἀπέδιλος ὄχω πτερωτῷ.

in libri ora adscriptum est: γείτονες ἄζωσοι ἔκιον. legenti enim Aeschylea nescio cui in mentem venit versiculi Hesiodi:

γείτονες ἄζωσοι ἔκιον, ζώσαντο δὲ πηοί.

Expromam primum locos Euripideos complusculos, quos quoties relego semper mihi gravis interpolationis suspicio subit animum.

In *Hippolyto* vs. 1429. Diana ἀπὸ μηχανῆς ad Hippolytum exspirantem ita dicit:

καὶ σοὶ παραινῶ πατέρα μὴ συγεῖν σέθεν, —
 καὶ χαῖρ'· ἐμοὶ γὰρ οὐ θέμις Φθιτοὺς ὀρᾶν
 οὐδ' ὄμμα χαλνείν θανάσιμοισιν ἐκπνοαῖς.

omnia habent optime et graviter et magnifice dicta sunt. Sed ecce accedit alius versus infictus et insulsus, qui corrumpit omnia:

ὀρῶ δέ σ' ἤδη τοῦδε πλησίον κακοῦ.

arguit fraudem vitiosa Graecitas: dixisset saltem:

ὀρῶ δέ σ' ὄΝΤΑ τοῦδε πλησίον κακοῦ.

sed sequiores Graeculi necessarium esse ζντα neque sentiebant neque sciebant. Quanto melius resecto emblemate prorsus idem dicitur!

In eadem fabula vs. 906. animose quaerit ex Theseo filius:

τί χρῆμα πάσχει; τῷ τρόπῳ διόλλυται;

assuerunt pannum hunc:

πάτερ, πυθέσθαι βούλομαι σέθεν πάρα.

sunt haec Gregorio Nazianzeno quam Euripide digniora. Hippolytus paullo ante dixerat: βουλοίμην δ' ἂν ἐκ σέθεν κλύειν. Ex puncto additamento relege locum aut a bono histrione agi puta, et senties quid distent aera lupinis.

In *Andromache* vs. 6.

νῦν δ' εἴ τις ἄλλη δυσυχεςάτη γυνή,
ἥτις πόσιν μὲν Ἑκτορ' ἐξ Ἀχιλλέως
θανόντ' ἐσεῖδον παῖδά θ' ὄν τίκτω πόσει
ρίφθέντα πύργων Ἀστυάνακτ' ἀπ' ὀρθίων,
αὐτὴ δὲ δούλη.

inseruit hisce nescio quis post ὀρθίων inficelum hunc senarium:

ἐπεὶ τὸ Τροίας εἶλον Ἕλληνες πέδον.

qui praeterquam quod vitiose abundat (satis enim intelligimus id *capta urbe* evenisse) loci compositionem impedit corrumpitque.

Non est multo melior is, quem vs. 67 interpolarent:

τί δρῶσι; ποίας μηχανὰς πλέκουσιν αὖ;
[κτεῖναι θέλοντες τὴν παναθλίαν ἐμέ.]

et vs. 198.

εἶπ', ὦ νεᾶνι, τῷ σ' ἐχεγγύω λόγῳ
πείσθεῖσ' ἀπὼθ' ὧ γνησίων νυμφευμάτων;
ὥς τῆς Λακαίνης ἢ Φρυγῶν μείζων πόλις
τύχη θ' ὑπερθεῖ καμ' ἐλευθέραν ὀρᾷς;
ἢ τῷ νέῳ τε καὶ σφριγῶντι σώματι
πλούτου τε μεγέθει καὶ φίλοις ἐπηρμένη;
[οἶκον κατασχεῖν τὸν σὸν ἀντὶ σοῦ θέλω.]

immo vero ἀπὼθ' ὧ γνησίων νυμφευμάτων, quorum immemor histrio aliquis aut sciolus sententiam sibi explendam esse opinatus est.

Iterum nos ludunt vs. 273.

δεινὸν δ' ἐρπετῶν μὲν ἀγρίων
ἄκη βροτοῖσι θεῶν καταστῆσαι τινα,
ὃ δ' ἔς' ἐχίδνης καὶ πυρὸς περαιτέρω
οὐδεὶς γυναικὸς φάρμακ' ἐξεύρηκέ πω.
[κακῆς· τοσοῦτόν ἐσμεν ἀνθρώποις κακόν.]

Euripidea sunt, me iudice, haec:

ὃ δ' ἔς' ἐχίδνης καὶ πυρὸς περαιτέρω
ΓΥΝΑΙΚΟΣ οὐδεὶς φάρμακ' ἐξεύρηκέ πω.

reliqua reddemus sciolo, qui loci vim fregit sententiamque vitavit. Omnia sunt in γυναικός, quod suo loco reposuimus.

Peiorem etiam senarium interpolatum videbis vs. 810.

πόσιν τρέμουσα μάντι τῶν δεδραμένων
ἐκ τῶνδ' ἀτίμως δωμάτων ἀπρσαλῇ.

non esse satis putavit aliquis et addidit de suo:

[ἡ κατθανὴ κτείνασα τοὺς οὐ χρῆν κτανεῖν.]

quis nostrum non inulto meliorem senarium pangere possit? Mirum est quanta fuerit infantia et incogitantia eorum, qui haec olim sic contaminarunt. In fabulae initio vs. 5.

ζηλωτὸς ἐν γε τῷ πρὶν Ἀνδρομάχῃ χρόνῳ,
νῦν δ' εἴ τις ἄλλη δυσυχεςάτη γυνή.

quid his verbis potest esse simplicius et apertius, sed histriones quid designaverint vide. Legebant νῦν ΔΗ τίς ἄλλη et commenti sunt de suo:

ἐμοῦ πέφυκεν ἡ γενήσεταιί ποτε;

ubi δυσυχεςάτη pro comparativo esse inepti opinantur. Fraus est a veteribus deprensa: οἱ ὑποκριταί, inquit, τὸν Ἰαμβον προσέθηκαν ὑπονοήσαντες εἶναι τὴν γραφὴν ΔΗ ΤΙC, ἵν' ἢ οὕτως· νῦν δ' ἡ τίς ἄλλη, καὶ ἀντὶ τοῦ συγκριτικοῦ τὸ δυσυχεςάτη φασίν, imperite, ut vides, et inepte, ut nihil supra. Itaque siquando in similia hisce incideris memento unde talia olim nascerentur.

Non illepidum est quod histriones in *Oreste* 1366 commenti sunt. Qui de summo tecto regiae trepidans se deiicere debebat idque se fecisse clamat:

ἐκ θανάτου πέφευγα —

κεδρωτὰ πασάδων ὑπὲρ τέραμνα.

is quo minus id faceret minusque in periculo foret tres versiculos de suo commentus est hosce:

ἀλλὰ κτυπεῖ γὰρ κλῆθρα βασιλείων δόμων,
σιγήσατ'· ἔξω γάρ τις ἐκβαίνει Φρυγῶν,
οὐ πεισόμεσθα τὰν δόμοις ὅπως ἔχει.

deinde citra capitis periculum percommode ex regia egreditur foras. Aperuit fraudem veterum aliquis, cuius hanc animadversionem in Codicibus Marciano et Vaticano reperi: ἐξιὼν τις ψοφεῖ. τοῦτο γὰρ ἔθος ταῖς θύραις. τούτους δὲ τοὺς τρεῖς σίχους οὐκ ἂν τις ἐξ ἐτοίμου συγχωρήσειεν Εὐριπίδου εἶναι, ἀλλὰ μᾶλλον τῶν ὑποκριτῶν, οἵτινες ἵνα μὴ κακοπαθῶσιν ἀπὸ τῶν βασιλείων δόμων καταλλόμενοι παρανοοίξαντες ἐκπορεύονται τὸ τοῦ Φρυγὸς ἔχοντες σχῆμα καὶ προσωπεῖον, ὅπως ἂν διὰ θυρῶν εὐλόγως ἐξιόντες φαίνωνται. acutissime vidit quisquis est et vera inonet. Verissimum etiam est quod addit: ἐξ ὧν δὲ αὐτοὶ λέγουσιν ἀν-

τιμαρτυροῦσι τῇ διὰ τῶν θυρῶν ἐξόδῳ. Φανερόν γὰρ ἐκ τῶν ἐξῆς ὅτι ὑπερπεπήδηκεν. Rem certam et manifestam tamen neque Kirchhoffio probavit neque Dindorfio. In priorē parte scholii deest aliquid ad sententiae integritatem, quod in hunc ferme modum explendum arbitror: ὅπως οὖν διὰ τῶν θυρῶν εὐλόγως ἐξιόντες φαίνωνται τοὺς τρεῖς τούτους εἰχους παρενέβαλον.

In *Troadibus* vs. 18.

πολὺς δὲ χρυσὸς Φρύγιά τε σκυλεύματα
πρὸς ναῦς Ἀχαιῶν πέμπεται· μένουσι δὲ
πρύμνηθεν οὔρον ὥς δεκασπόρῳ χρόνῳ
ἀλόχους τε καὶ τέκν' εἰσίδωσιν ἄσμενοι.

satis erat perspicuum μένουσι δὲ πρύμνηθεν οὔρον κτέ. de quibus diceretur. Tamen male sedulus aliquis subiecit de suo senarium perineptum:

οἱ τήνδ' ἐπεσράτευσαν Ἑλληνες πόλιν,
quem si nihil aliud importuna sedes suppositum esse argueret.
Ibid. vs. 239.

Ἐκάβη, πυκνὰς γὰρ οἶσθ' αὖ εἰς Τροίαν ὁδοὺς
ἐλθόντα κήρυκ' ἐξ Ἀχαιῶν στρατοῦ.
[ἐγνωσμένος δὲ καὶ πάροιθέ σοι, γύναι.]
Ταλθύβιος ἦκω καινὸν ἀγγέλλων λόγον.

Bis idem dicitur intolerabilem in modum in οἶσθ' αὖ me et ἐγνωσμένος σοι: praeterea in ἐγνωσμένος ΔΕ nullus est particulae locus, neque γύναι recte habet post Ἐκάβη. Adscriptus est in margine senarius ex alia Tragoedia:

ἐγνωσμένος δὲ καὶ πάροιθέ σοι, γύναι.
nam saepe Talthybius in Tragoediis Agamemnonis mandata perferebat, ut in *Hecuba* 499.

Ταλθύβιος ἦκω Δαναϊδῶν ὑπηρετής
Ἀγαμέμνονος πέμψαντος, ὦ γύναι, μέτα.

In *Ione* vs. 1401. leve mendum perite correctum latentem interpolationem patefecit. Editur:

ὁρῶ γὰρ ἄγγος οὐ 'ξέθηκ' ἐγὼ ποτε
σέγ', ὦ τέκνον, μοι βρέφος ἔτ' ὄντα νήπιον,
Κέκροπος ἐς ἄντρα καὶ Μακρὰς πετρηρεφεῖς.

credebant οὐ 'ξέθηκα esse ὅπου, ἴνα, ἐν ᾧ. Badhamus me docuit legendum esse οὐξέθηκ' ἐγὼ ποτε, id est ὁρῶ τὸ ἄγγος ὃ ἐξέθηκα. Itaque mala manus inseruit olim:

σέγ', ὦ τέκνον, μοι βρέφος ἔτ' ὄντα νήπιον,
inficetum senarium, in quo et ΓΕ offendit sine ratione additum
et inutile μοι et ἔτ' ὄντα βρέφος νήπιον, quasi non satis intel-
ligeretur recens natum puerum a matre fuisse expositum. Si-
mul arcte coniunguntur, ut erat necesse, ὃ ἐξέθηκα Κέκροπος
ἔς ἄντρα καὶ Μακρὰς πετρηρεφεῖς, quem versum ob vulgatae
viliū molestum et fere sensu vacuum nonnulli delendum cen-
suerunt. Nunc reperta vera lectione in tuto est.

Histriones quam mali et miselli poëtae sint indicio est Rhesi
prologus ab iis suppositus partim servatus in fabulae Argu-
mento: ἕτερός τις φέρεται πρόλογος πεζὸς πάνυ καὶ οὐ πρέπων
Εὐριπίδῃ. καὶ τάχα ἂν τινες τῶν ὑποκριτῶν διεσκευασμέ-
τες εἶεν αὐτόν. deinde versiculos affert quales Tzetzes con-
scribillare solebat, in quibus non est mica salis ac dubites
sitne sententia ineptior an verba. Contemnimus ista et ride-
mus, sed latitant etiam nunc apud Euripidem versiculi eius-
dem farinae ab huiusmodi poëtastris interpolati, qui ne nos
indificentur semper sedulo cavendum.

Venio nunc ad locos quosdam Euripideos mendo affectos,
quorum vera lectio nondum est a Criticis reperta. Laborat
sententia in *Hecuba* vs. 510.

οὐκουν τὸδ' αἰσχροὺν εἰ βλέποντι μὲν Φίλῳ
χρώμεσθ' ἐπεὶ δ' ὀλωλε μὴ χρώμεσθ' ἔτι;

In tali re oppositionis ratio postulat ut duo diversa tempora
vel modi inter se componantur, ut in *Electra* vs. 336.

αἰσχροὺν γὰρ εἰ πατὴρ μὲν ἐξεῖλεν Φρύγας,
ὃ δ' ἄνδρ' ἔν' εἰς ὧν οὐ δυνήσεται κτανεῖν;

Frequens est illa compositio ut ex αἰσχροὺν, δεινόν, ἄτοπον,
ἄλογον et sim. bimembris sententia suspendatur, quarum altera
id quod factum est narrat, altera id quod quis negat aut fu-
turum esse aut fieri oportere, ut in Aristophanis *Pluto* vs.
329.

δεινὸν γὰρ εἰ τριωβόλου μὲν οὖνεκα
ὠσιζόμεσθ' ἐκάστοτ' ἐν τήκκλησίᾳ,
αὐτὸν δὲ τὸν Πλούτον παρεῖν τῷ λαβεῖν.

quibus similia leguntur apud omnes, praesertim apud Oratores.
In *Cyropaed.* IV. II. 46. δεινὸν γὰρ τᾶν εἶη, ὦ Κῦρε, εἰ ἐν θήρᾳ
ΜΕΝ πολλάκις ἄσιτοι καρτεροῦμεν, — ὄλβον ΔΕ ὅλον πειρώμενοι

θηρᾶν [εἰ] ἐμποδῶν τι ποιησαίμεθα γενέσθαι ἡμῖν; — [οὐκ ἂν πρέποντα ἡμῖν δοκοίημεν ποιεῖν], duplex emblemata facile agnoscitur. Itaque Euripides quoque ita dixerat:

οὐκουν τόδ' αἰσχρὸν εἰ βλέποντι μὲν φίλῳ

Ἐχρώμεθ' ὥς δ' ὄλωλε μὴ χρῶμεσθ' ἔτι;

ubi semel Ἐχρώμεθ' amisit primam literam reliqua facile in vulgatam formam reflecta sunt. In libris perantiquis prima cuiusque versus litera ab alio scriba rubro colore appingebatur, unde crebri errores nati sunt, ut in *Rheso* vs. 967. quum esset in vetusto libro:

* ΑΙΟΝ δὲ πένθος τῆς θαλασσίας θεοῦ | οἶσω.

stupor hominis explevit βαιόν, quum ῥᾶον (ΠΑΙΟΝ) deberet; sed nusquam peius erratum quam in *Electra* vs. 654, ubi erat in vetere libro:

* ΕΧ' ἡλίους ἐν οἷσιν ἀγνεύει γυνή,

pro (Δ)έχ' ἡλίους, sed substituit homuncio λέγ' ἡλίους sine sensu.

Una opera idem mendum tribus locis repetitum tollere licet. In *Phoenissis* editur vs. 158.

ποῦ δ' ὅς ἐμοὶ μιᾶς γένετ' ἐκ ματρός;

et in *Oreste* vs. 499.

αὐτὸς κακίων ἐγένετο μητέρα κτανών.

et in Aristophanis *Avibus* vs. 701.

ξυμμιγνυμένων δ' ἐτέρων ἐτέροις γένετ' οὐρανὸς Ὀκεανὸς τε.

Porsonus, quod rarissime facit, versum clumbem et immo-
dulatum procudit hunc:

αὐτὸς κακίων μητέρ' ἐγένετο κτανών.

tribrachys in ea divisione verborum non recte ponitur et multo severioribus legibus et dactyli usus et tribrachi in Tragoedia regitur, de qua re alibi dicam. Simplex admodum horum locorum emendatio est et eadem omnium. Corrig. ὅς ἐμοὶ μιᾶς ΓΕΓΟΝΕΝ ἐκ ματρός, et κακίων ΓΕΓΟΝΕ μητέρα κτανών, et ΓΕΓΟΝ' οὐρανός. De vivis et superstitibus perfectum γέγονα dicitur, γεγονὼς ἀφ' Ἡρακλέους, γέγονα οὐκ ἔλαττον ἢ τριάκοντ' ἔτη, fratres sunt οἱ ὁμόθεν γεγῶτες, et sic passim.

In *Phoenissis* vs. 418.

ἦν ταῦτα· κατὰ Γ' ἦλθεν ἄλλος αὖ Φυγάς.

intolerabile istud γε sexcenties a sciolis πρὸς τὸ κεχηνὸς τοῦ

ῥυθμοῦ interpolatum compluribus locis etiamnunc reclamante sententia pertinaciter adhaeret. Corrig. καὶ τ' Ἐπιήλθεν ἄλλος. In *Hippolyto* vs. 696.

εἰ δ' εὖ Γ' ἐπραξα κάρτ' ἂν ἐν σοφοῖσιν ἦν.
vera lectio est: εἰ δ' Ἐξέπραξα εἰ ἢ pro ἦν. In *Hecuba* vs. 588. leg. δίοιδε ταισχροὺν pro οἶδεν τό Γ' αἰσχροὺν, εἰ vs. 757. cum Porsono τίνος πρὸς ἄλλου; pro ineptissimo τίνος Γ' ὑπ' ἄλλου; In *Hippolyto* vs. 474.

ἄνθρωπος οὖσα κάρτα Γ' εὖ πράξειας ἂν,
emenda: κάρτ' Ἄν εὖ πράξειας ἂν.

Vocula ἂν bis terve repelita passim reperitur, ut in *Andromache* vs. 914.

οὐκ ἂν ἐν γ' ἐμοῖς δόμοις
βλέπουσ' ἂν αὐγὰς τᾶμ' ἐκαρπουτ' ἂν λέχη.
ei in *Troad.* vs. 1233.

ἀφανεῖς ἂν ὄντες οὐκ ἂν ὑμνηθεῖμεν ἂν.
In *Alcestide* vs. 781.

εἴθ' ἀνδρὸς ἐλθοῖς τοῦδ' Γ' ἐς χρεῖαν ποτέ.
quam facile est emendare τοῦδ' Ἐτ' ἐς χρεῖαν. ut vs. 748.
γηράσκειτ'· οὐ γὰρ τῷδ' Γ' ἐς ταυτὸν σέγος.

Elmsleius τῷδ' Ἐτ' ἐς ταυτὸν correxit. In *Rheso* vs. 622. Dindorfium edidisse video:

Διόμηδες, ἢ σὺ πτεῖνε Θρήκιον λεῶν
ἢ ἦ μοι πάρες ΓΕ, σοὶ δὲ χρὴ πῶλων μέλειν.
bellissimum est πάρες ΓΕ pro παράσχεις. Excidit syllaba in *Ione* vs. 373.

* μή γ' ἐπ' οἴκτον μ' ἔξαγ' οὐ λελήσμεθα.
supple μή, μή γε, contra inserendum γε in vs. 306.

Εὐβοί' Ἀθήναις ἔσι τις γείτων πόλις.
B. ὄροις ὑγροῖσιν, ὡς λέγουσ', ὠρισμένην.
imo vero ὄροις γ' ὑγροῖσιν, quod est cum assensu respondentis. Sed expellendum est iterum ex *Iphigenia Aulid.* vs. 1572.

ἔλεξε δ', ὦ παῖ Ζηνός, ὦ θηροκτόνε,
δέξαι τὸ θῦμα τόδ' ὃ ΓΕ σοι δωρούμεθα.
imo vero: τοῦθ' ὃ σοι δωρούμεθα. quid absurdius est quam ὃ ΓΕ σοι δωροῦμαι?

In *Medea* vs. 697.

οἶσθ' ὡς μετεύξει, καὶ σοφωτέρα φανεῖ,

τὰ χρηστὰ μὴ σοι λυπρὰ φαίνεσθω ποτέ,
μηδ' εὐτυχόῦσα δυσυχῆς εἶναι δόκει.

verum vidit Elmsleius, sed nemo utitur. Dixerat poeta: οἶσθ' ὥς μέτευξαι, ut οἶσθ' οὖν ὁ δρᾶσον, οἶσθ' ὅ, τι ποιήσον et sim. et verba καὶ σοφωτέρα φανεῖ posita sunt διὰ μέσου. Spernitur certa emendatio, quasi in vulgata acquiesci possit, quae manifesto absurda est. Qui ita dicit οἶσθ' ὅ, τι ποιήσεις; quaerit ab aliquo an sciat *quid factururus sit*, sed qui dat consilium non aliter quam οἶσθ' ὅ, τι ποιήσON dicere potest. Sed recepta Elmsleii emendatione locus nondum est persanatus. Μέτευξαι more Graeco est μέτευξαι καὶ εὖξαι, ut in μετέδοξε, μεταγνῶναι, μεταβεβουλευσθαι et sim. Sic μεταλαβὼν ὄνομα καινόν est τὸ πρότερον ὄνομα ἀποθέμενος καὶ ἕτερον καινὸν λαβών. Itaque praecedens εὖξαι, quod in μέτευξαι continetur, his in sqq. infinitivum pro imperativo requirit et haec est poetae manus:

οἶσθ' ὥς μέτευξαι (καὶ σοφωτέρα φανεῖ)
τὰ χρηστὰ μὴ σοι λυπρὰ φαίνεσθαι ποτε,
μηδ' εὐτυχόῦσα δυσυχῆς εἶναι δοκεῖν.

ex eiusdem rei observatione duo apud Euripidem loci et plures apud alios in integrum restitui possunt. Editur in *Iphigen. Aulid.* vs. 545.

κἄτ' ἐπεὶ κατέσχευς ἀρχὰς μεταβαλὼν ἄλλους τρόπους
τοῖς φίλοις οὐκέτ' ἦσθα τοῖς πρὶν ὥς πρόσθεν φίλος.

et in *Cyclope* vs. 691.

πῶς εἶπας; ὄνομα μεταβαλὼν καινὸν λέγεις;

an non sentis his μεταλαβὼν reponi oportere? Dicitur μεταβαλεῖν τοὺς τρόπους sed ἄλλους τρόπους μεταλαβεῖν, μεταβαλεῖν τοῦνομα, sed ἄλλο, ἕτερον, καινὸν ὄνομα μεταλαβεῖν, et sic ἔδοξεν est placuit sed μετέδοξε repudiata priore sententia placuit. vide supra ad Herodotum VII. 15.

In *Medeae* loco olim infinitivos reposuit Reiskius miro acumine in indaganda locorum sententia praeditus. „*Pendent infinitivi*, inquit, *a μετεύξη.*” Sed omnium optime scholiasta velus: μετάθου τὴν προτέραν εὐχὴν καὶ εὖξαι μηδέποτε τὸ χρηστὸν σοι λυπηρὸν φαίνεσθαι. nihil his verius, nihil evidentius.

In *Andromache* vs. 50.

ἀπὼν

Δελφῶν κατ' αἶαν ἐνθα Λοξία δίκην

δίδωσι μανίας, ἥ ποτ' εἰς Πυθὼ μολῶν
ἤτησε Φοῖβον πατρὸς οὗ 'κτίνειν δίκην.

Bis repetitum δίκην et auri molestum et cum Euripidis consuetudine pugnat, qui in ea re sere constanter dixit αἰτεῖν δίκην et δίδοναι δίκας, ut vs. 982.

πικρῶς δὲ πατρὸς Φόνιον αἰτήσσει δίκην
ἄνακτα Φοῖβον· οὐδέ νιν μετάσσεις
γνώμης δνήσει θεῷ δίδόντα νῦν δίκας.

et vs. 1079.

ὁ δ' εἶπε· Φοίβω τῆς πάροιθ' ἀμαρτίας
δίκας παρασχεῖν βουλόμεσθ'· ἤτησα γάρ
πάτρός ποτ' αὐτὸν αἵματος δοῦναι δίκην.

et vs. 1141. δίκας δίδόντα. Itaque nunc quoque dederat: ἐνθα Λοξίφ δίκας δίδωσι μανίας. Sed multo gravius mendum subest vs. 982. in verbis

πικρῶς δὲ πατρὸς Φόνιον αἰτήσσει δίκην
ἄνακτα Φοῖβον,

quae vitiosa esse consentiunt omnes, sed in sede vitii indaganda video aberrantes de via. αἰτήσσει enim quod refingunt sanum est: latet mendum in πικρῶς et corrigendum:

πικρὰν δὲ πατρὸς Φόνιον αἰτήσσει δίκην
ἄνακτα Φοῖβον.

saepe solet πικρός in iracunda et minaci oratione poni de ea re quae magnum aliquod malum et infortunium alicui allatura esse dicatur, quod quia nemo (quod sciam) de industria exposuit compluscula exempla apponam. Aristophanes *Thesmoph.* 850.

ἐγὼ δα· τὴν καινὴν Ἑλένην μιμήσομαι.
B. πικρὰν Ἑλένην ὄψει τάχ' εἰ μὴ κοσμίως
ἔξεις.

et in *Anib.* 1468.

πικρὰν τάχ' ὄψει σρεψοδικοπανουργίαν.

et vs. 1044.

οὐκ ἀποίσεις τοὺς νόμους;
πικροὺς ἐγὼ σοι τήμερον δείξω νόμους.

Aeschylus in *Prometheo* vs. 739.

πικροῦ δ' ἔκυρσας, ὦ κόρη, τῶν σῶν γάμων
μνηστῆρος.

Sophocles in *Electra* vs. 470.

ὥς εἰ τάδ' ἡ τεκοῦσα πεύσεται πικράν
δοκῶ με πείραν τήνδε τολμήσειν ἔτι.

Euripides *Troad.* vs. 442.

αἱ σάρκα φωνήεσαν ἥσουςίν ποτε.
πικράν Ὀδυσσεῖ γῆρυν.

et in *Alceste* 266.

οἶμοι· πικράν γε τήνδε μοι ναυκληρίαν
ἔλεξας.

et in *Bacchis* vs. 357.

πικράν βάκχευσιν ἐν Θήβαις ἰδών.

et in *Electra* vs. 686.

ὄθεν γ' ἰδών σε δαιτὶ κοινωνὸν καλεῖ.

B. πικρόν γε συνθοινάτορ', ἦν θεὸς θέλη.

ubi pro ὄθεν γε reposuerim ἐν θένδ' ἰδών σε. add. *Med.* 402 et 1377. *Troad.* 66. Corruptus locus est in *Helena* vs. 449.

πικροὺς ἂν οἶμαί γ' ἀγγελεῖν τοὺς σοὺς λόγους.

Haec omnia plana sunt et perspicua, sed omnium optime πικρός quid sit apparet in Aristophanis versiculo apud Athenaeum p. 466, D.

πικρότατον οἶνον τήμερον πίνει τάχα.

«cum magno tuo malo et infortunio vinum potabis hodie», et sic in caeteris ad unum omnibus; sed non est ovum ovo similius quam huic Aristophanis versiculo similis est Euripideus in *Cyclope* vs. 584.

οἶμοι· πικρότατον οἶνον ὄψομαι τάχα.

Praeiverat etiam nunc omnibus Homerus. In *Odyss.* P. 447. ubi Ulysses dixerat

εἴσα δ' ἐν Αἰγύπτῳ ποταμῷ νέας ἀμφιελίσσας.

et post pauca:

αὐτὰρ ἔμ' ἐς Κύπρον ξείνῃ δόσαν ἀντιάσαντι.

intonat Antinous:

εἴθ' οὕτως ἐς μέσσον ἐμῆς ἀπάνευθε τραπέζης,
μὴ τάχα πικρὴν Αἴγυπτον καὶ Κύπρον ἴκηαι.

Sic Bekkerus edidit, in Harleiano codice adscriptum est γρ. ἴδῃαι. Haec demum vera lectio est:

μὴ τάχα πικρὴν Αἴγυπτον καὶ Κύπρον ἸΔΗΑΙ.

ut πικράν Ἑλένην ὄψει τάχα, et πικρότατον οἶνον ὄψομαι τάχα, et

πικροὺς ἐγὼ σοι τήμερον δείξω νόμους.

Brunckius ad *Thesmoph.* 850 attulit ex Apollonio Rhodio III. 372 locum, quo haec scriptura magis etiam confirmatur.

οὐκ ἄφαρ ὀφθαλμῶν μοι ἀπόπροθι, λωβητῆρες,
νεῖσθ' αὐτοῖσι δόλοισι παλίσσυτοι ἔκτοθι γαίης,
πρὶν τινα λευγαλέον τε δέρας καὶ Φρίξον ἼΔΕΘΑΙ.

Ergo Euripides quoque eodem sensu Orestem minaciter dicentem induxerat:

πικρὰν δὲ πατρὸς Φόνιον αἰτήσει δίκην
ἄνακτα Φοῖβον.

quod a Phoebo paternae caedis poenas poposcit magno eum MA-
STABIT infortunio. Populus dixisset: οἰμώξεται ὅτι τὸν Ἀπόλλωνα
δίκην ἤτησεν.

In *Electra* vs. 1032.

ἀλλ' ἦλθ' ἔχων μοι μαινάδ' ἐνθεον κόρην
λέκτροις τ' ἐπείσεφρΗΚΕ καὶ νύμφα δύο
ἐν τοῖσιν αὐτοῖς δώμασιν κατεῖχ' ὁμοῦ.

quod eram olim suspicatus perveterem esse Allicorum aoristum
— ΕΦΡΗΚΑ ut ἦκα, ἔθηκα, idem Nauckius a Dindorfio laudatus
perspexit. Disponam ordine quae mihi de hac forma observata
et collecta sunt. Evasit intacta nostro loco, ubi diserte ἐπείσ-
έφρηκε scriptum est, sed perierat eadem in *Herc. Furent.*
vs. 1253.

ἔτ' ἐν γάλακτί τ' ὄντι γοργωποὺς ὄφεις
ἐπείσεφρΗΚΕ σπαργάνοισι τοῖς ἐμοῖς.

ubi certa emendatione ἐπείσεφρΗΚΕ Nauckius restituit. Super-
est vetusti aoristi certa memoria apud Hesychium:

Εἰσέφρηκεν: εἰσήγαγεν.

Ἐξέφρηκεν: ἀφῆκεν.

et in plurali numero:

Ἀπέφρησαν: ἀφῆκαν. Κρατῖνος Θράτταις.

et in infinitivo:

Εἰσφρῆναι: εἰσάξαι.

ἐπείσεφρηκα habet coniunctivum ἐπείσφρῶ, ut ἔθηκα θῶ. Euri-
pides *Alcest.* vs. 1056.

καὶ πῶς ἐπείσφρῶ τήνδε τῷ κείνης λέχει;

et participium ἐπείσφρεῖς ut θείς. Euripides in *Phaëthonte*:

μή τιν' Ἡφαισος χόλον

δόμοις ἐπείσφρεϊς μέλαθρα συμφλέξῃ πυρί.

imperativus est ἔκφρες et εἴσφρες, ut ἄφες, κατάθες et sim.

Comicus apud Herodianum περὶ Μ. Λ. p. 24, 24.

(ἀλλ' αὐτίκ') εἴσφρες μ' ὥς τὸ μεираκύλλιον.

et apud Aristophanem in *Vespis* vs. 162.

ἴθ', ἀντιβोलῶ σ', ἔκφρεC με, μὴ διαρραγῶ.

ubi librorum ἔκφερε certa emendatione est a Bultmanno correctum.

Futuri exempla habet Aristophanes in *Vesp.* vs. 893.

εἴ τις θύρασιν ἡλιασῆς εἰσίτω,

ὥς ἡνίκ' ἂν λέγωσιν οὐκ εἰσφρήσομεν.

et paullo ante vs. 156.

τί δράσετ', οὐκ ἔκφρήσετ', ὦ μιαρώτατοι;

et in *Anibus* vs. 193.

ἦν μὴ φόρον φέρωσιν ὑμῖν οἱ θεοί,

διὰ τῆς πόλεως τῆς ἀλλοτρίας καὶ τοῦ χάους

τῶν μηρίων τὴν κνῖσαν οὐ διαφρήσετε.

Euripides usus erat forma ἔκφρῶσιν in *Phoenissis* vs. 264.

ὁ καὶ δέδοικα μή με δικτύων ἔσω

λαβόντες οὐκ ἔκφρῶσ' ἀναίμακτον χρόα.

sed perierat: in libris est οὐ μεθῶσ' aut οὐ μεθῶσιν. Servata est poetæ manus in antiquo Scholio: οὐ μεθῶσιν: οἱ μὲν γράφουσιν οὐκ ἔκφρῶσιν. οἱ οὖν ὑποκριταὶ διὰ τὸ δυσέκφορον μεταπλάττουσι τὴν λέξιν. καὶ Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ μονοσυλλαβῶν ῥημάτων ὅτε διαλαμβάνει περὶ τοῦ ΦΡΩ καὶ ταύτην τὴν χρῆσιν φέρει (sic leg. pro Φησίγ). Recte huc refert Dindorfius Photii locum οὐκ ἔκφρῶσιν: οὐκ ἐξαφῶσιν. Σοφοκλῆς, nam Sophoclis nomen pro Εὐριπίδης esse positum. Imperfecti temporis exemplum est apud Aristophanem in *Vesp.* vs. 126 sed misere corruptum:

ἐντεῦθεν οὐκέτ' αὐτὸν ἐξεφρίομεν.

sincerum est ἐξεφρει et vetus lacuna imperite expleta. Sine mendo evasit εἰσεφρούμην apud Euripidem *Troad.* vs. 653.

εἴσω μελάθρων κομψὰ θηλειῶν ἔπη

οὐκ εἰσεφρούμην.

sed labem concepit apud Demosthenem p. 473, 6. καὶ εἰσέφρουν ΤΟ σράτευμα, ubi necessarium est εἰσεφροῦν ΤΟ τὸ σρά-

τευμα. Alia est in eadem forma corruptela apud Euripidem in *Cyclope* vs. 234.

καὶ τὸν γε τυρὸν οὐκ ἐὼντος ἡσθιον
τούς τ' ἄρνας ἐξεφροῦντο,

evidens est Musgravii emendatio ἐξεφροῦντο. Futurum εἰσφρήσεσθαι tulit aetatem apud Demosthenem p. 93, 17. οἶμαι — τούτους εἰσφρήσεσθαι μᾶλλον ἢ ἑκείνῳ παραδώσειν τὴν πόλιν.

Nondum me poenitet in Xenophontis *Hellen*. VI. v. 43. οἱ ταχθέντες ἐν Θερμοπύλαις ἅπαντες εἵλοντο μαχόμενοι ἀποθανεῖν μᾶλλον ἢ ζῶντες ἐπείσφρεσθαι τὸν βάρβαρον τῇ Ἑλλάδι, correxisse ἐπείσφρεσθαι. Reddendum esse censeo εἰσφρέσθαι Aristidi I. p. 496, 16. ubi editur: ἄμεινον Φωκεῦσι πολεμεῖν ἢ τοῦτον εἰσφρήσεσθαι, sed pro absurdo futuro aoristus εἰσφρέσθαι est reponendus. Iterum eadem forma restituenda est Aristidi I. p. 185. οὕτως ἐγὼ φημι τῆς πόλεως οὐχ ἥττον τὸ ἐκπέμψαι παρ' αὐτῆς ἢ τὸ εἰσφρεσθαι τοὺς δεηθέντας πρὸς τὴν παρὰ τῶν Ἑλλήνων εἶναι χάριν. Nihil est εἰσφρέσθαι, sed opponuntur inter se ἐκπέμψαι in coloniam et εἰσφρεσθαι in urbem.

Superest una quaestio. Quae fuit olim praesentis temporis forma? Nusquam locorum huius temporis vola aut vestigium reperitur. Philoxenus, qui de verbis *monosyllabis* agens de verbo ΦΡΩ disseruit, fortasse ex analogia tantum ex — ἐφρει, — εφρούμην — φρήσω suum ΦΡΩ commentus est. Aoristi autem forma — ἐφρηκα et — ἐφρησαν et — φρῆναι et medium — φρέσθαι et imperativus — φρες et coniunctivus — φρῶ et participium — φρεῖς extra omnem controversiam posita sunt.

Haec igitur sunt veterum Graecorum. Sequiores antiquitatis reliquias male recoquentes commenti sunt aoristum εἰσέφρησα et εἰσέφρησα ἑμαυτόν. Quod autem semel apud Aristotelem reperitur εἰσπιφράναι aperte pugnat cum antiquis formis in — φρες et — φρεῖς et est adeo τοῦ πονηροῦ κόμματος.

In *Supplicibus* vs. 690.

σοὶ δὲ προσάσσω μένειν,
Ἄδρασε, καί μοι μὴ ἀναμίγνυσθαι τύχας
τὰς σάς.

mendosum est ἀναμίγνυσθαι, quod in ea re poni non potest, et unice verum et rei accommodatum est ἐξομόργνυσθαι. Apud

Homerum frequens est ὁμόργνυσθαι et compositum ἀπομοργνύναι et ἀπομόργνυσθαι, in χειρ' ἀπομόργνυ (Iliad. Σ. 414), et saepissime ἀπομόργνυσθαι κόνιν, ἰδρῶ, ἰδρῶτα, ἰχῶ, ἀφρόν, αἷμα, δάκρυ et δάκρυα: nempe δάκρυ in animi commotione, δάκρυα in fletu. Itaque de Thersite recte dicitur Iliad. v. 269.

ἀλγήσας δ' ἀχρεῖον ἰδὼν ἀπομόρξατο δάκρυ.
et de Ulysse Odyss. P. 304

αὐτὰρ ὁ νόσφι ἰδὼν ἀπομόρξατο δάκρυ.
sed mendum est in Iliad. Σ. 124.

καί τινε Τρωϊάδων καὶ Δαρδανίδων βαθυκόλπων
ἀμφοτέρησιν χερσὶ παρειάων ἀπαλάων
ΔΑΚΡΥ ὁμορξαμένην ἀδινὰ σοναχῆσαι ἐφείω.
in tam uberi fletu scribendum: δάκρυ' ὁμορξαμένην, ut in iocoso fragmento Euripidis (Antiatt. Bekk. 85. 11.) Εὐριπίδης Συλεῖ·
βαυβῶμεν εἰσελθόντες, ἀπόμορξαι σέθεν
τὰ δάκρυα.

Apud Athenienses in usu est ἐξομόργνυσθαι, quod est *abstergere*, contactu suo *sordes alicui affricare*, et *contagione implere*, *polluere*, *contaminare*. *Abstergere* est in *Hippolyto* vs. 653.

ἀγὼ ῥυτοῖς νασμοῖσιν ἐξομόρξομαι.
et in *Electra* vs. 501.

ἐγὼ δὲ τρύχει τῷδ' ἐμῶν πέπλων κόρας
δακρύοισι τέγξας ἐξομόρξασθαι θέλω.
et in *Oreste* vs. 209.

ἐκ δ' ὁμορξον ἀθλίου
τόματος ἀφρώδη πέλανον ὀμμάτων τ' ἐμῶν.
Sordes affricare in *Herc. Fur.* vs. 1399.

ἀλλ' αἷμα μὴ σοῖς ἐξομόρξωμαι πέπλοις.
et figurate in *Bacchis* vs. 341.

μηδ' ἐξομόρξει μωρίαν τὴν σὴν ἐμοί.
et apud Aristophanem *Acharn.* vs. 808.

οὐδ' ἐξομόρξεται Πρέπης τὴν εὐρυπρωκτίαν σοι.
hoc ipsum igitur Theseus ad Adrastum dixerat:

καὶ μοὶ μὴ ἔομοργνυσθαι τύχας | τὰς σάς.
Eodem sensu quo ἐξομόργνυσθαι populus ἀπομάττεσθαι dicere solebat, quod scribarum incuria periit in scurrili loco *Cyclopi* vs. 561.

ἀπομτκτέον δὲ σοίγ', ὅπως λήψει πειῖν.

cui Cyclops:

ἰδοῦ. καθαρὸν τὸ χεῖλος αἱ τρίχες τέ μου.

estne satis perspicuum ἀπομυκτέον verum esse? Cyclops enim ἀπομάττεται τό τε χεῖλος καὶ τὸν μύσακα cibo immunda, et ita dicit: ἰδοῦ· καθαρὸν τὸ χεῖλος καὶ αἱ τρίχες.

Ἀπομυκτέον praeferquam quod spurcum est nauseamque movet cum reliqua parte loci pugnat.

In *Hippolyto* vs. 888.

ἄναξ, ἀπεύχου ταῦτα πρὸς θεῶν πάλιν.

pro ἀπεύχου, quod cum dicti sententia pugnat, quid poeta scripserit luculenter demonstrabit Plato in *Alcibiade* II. p. 142. D. καὶ εὐξαιντ' ἂν γενέσθαι —, ὀλίγον δὲ ἐπισχόντες ἐνίστε παλινφδοῦσιν Ἀνευχόμενοι ἅττ' ἂν τὸ πρῶτον εὐξωνται. et infra p. 148. B. ὅπως μὴ λήσῃ τις αὐτὸν εὐχόμενος μὲν κακά, δοκῶν δὲ τὰ (dele τὰ) ἀγαθὰ, ἔπειτ' ὀλίγον ἐπισχών, ὅπερ καὶ σὺ ἔλεγες, παλινφδῇ Ἀνευχόμενος ἅττ' ἂν τὸ πρῶτον εὐξῇται. Hoc ipsum Euripidi reddendum Ἀνεύχου ταῦτα revoca, retracta has preces. In multis ἀνά hanc vim habet, ut in ἀναθέσθαι πεττόν, vid. Harpocrat. v. Ἀναθέσθαι. Scite Hermippus

ἃ γὰρ τόθ' ἦσθην ταῦτα νῦν Ἀνήδομαι.

apud Phrynich. Bekk. p. 25, 19. et sunt multa alia his similia.

In *Alcestide* vs. 569.

Ἄδμητε, τολμᾶς ξενοδοχεῖν; τί μωρὸς εἶ;

In Codicibus scriptorum Atticorum, quibus hodie utimur, omnibus duae ubique linguae inter se mixtae et confusae sunt mirificum et perineptum in modum. Altera est lingua Atticorum, altera vitiosa sequiorum *συνήθεια*. Locī sunt innumera- biles, ubi scribae et sero nati correctores linguae veteris formas deleverunt ut eas reponerent, quibus ipsi cum aequalibus omnibus uterentur. Nihil propemodum horum nos fallit: formas Atticas omnes optime novimus, novimus et quas formas vitiosas ἡ *συνήθεια* illis substituerit. Grammaticorum auctoritas, vetusti Codices, metrum, inveterata menda intus antiquam scripturam servantia, testimonia et indicia omne genus lectiones Atticas sanas et incorruptas a sequiorum negligentia et erroribus discernunt. Quid igitur causae est cur manifesta menda et certi errores ex Atticorum libris extirpari non possint?

Quidquid ex δέχρμαι nascitur sine ulla exceptione habet K

pro X, ut apud Homerum δουροδόκη, ἰσοδόκη, ξεινοδόκος, in Attica πανδοκεύς, δωροδόκος, καπνοδόκη, μυσοδόκος, θυοδόκος et sic in caeteris ad unum omnibus. Ergo et ξεινοδόκος constanter dicebant et ξεινοδοκία et ξεινοδοκεῖν. In compositis verbi δέχομαι literam X derivata habent, ἀναδοχή, ἀποδοχή, διάδοχος, ὑποδοχή caet. sed non sunt haec vocabula antiqua admodum. Graeculorum συνήθεια ad horum analogiam ex veteribus nonnulla, quae aetatem tulerant, refingebat. Quia ipsi dicebant ὑποδοχεύς et ὑποδοχεῖτον antiquum πανδοκεύς et πανδοκεῖτον ad illorum similitudinem praepostere convertebant. Quia ipsi dicebant ἀνάδοχος, διάδοχος, ἔκδοχος cell. vetus ξεινοδόκος illis accommodarunt et sic ξεινοδόχος, ξεινοδοκία et ξεινοδοκεῖν nata sunt. Licebat iis loqui quod vellent: sed non licebat in antiquitatis monumentis deleta vetere scriptura noviciam substituere, quod quum nihilominus sexcenties fecerint, nostrum est istorum indoctae impudentiae ire obviam, et quod inter omnes liquido constet solum esse probum et genuinum in lucem revocare, et homunciones nihili cum suis vitiis mendisque facessere iubere. Editoribus aliter visum. Kirchhoffius in secundis personis verborum passivorum formas Macedonicas in -η exeuntes pro -ει sedulo omnes retinuit. Melius in hac re Dindorfius, sed peccat idem in aliis. Satisne constat vivo Euripide verbum εἶναι habere imperfectum ἦ ante consonantem, non ἦν? Constat, et nemo melius id novit quam Dindorfius. Certumne est δωροδοκεῖν et ξεινοδοκεῖν constanter Athenienses dixisse? Certum est idque Dindorfio perinde notum ac mihi. Cur igitur formas vitiosas diu post Euripidem mortuum sequiorum negligentia natas illi obtrudit invitissimo?

Mirum est quod in Attico verbo δωροδοκεῖν usu venit. Per aliquot saecula usu cesserat: χρήματα λαμβάνειν omnes dicebant. Deinde recoctum est et formam quidem pristinam servavit, sed significatio in contrarium detorta est notatque corrumpere largitione, non corrumpi, ut olim; est χρήματα δίδόναι, non λαμβάνειν. Quae hinc nova librorum labes exstiterit ad Aeschinem ostendimus. Ubi novum δωροδοκεῖν pro διαφθείρειν ἐπὶ χρήμασι caput extulit, omnis antiqui verbi δεκάζειν idem olim significantis intelligentia extincta est. Itaque sicubi sententia δεκάζειν vel δεκάζεσθαι postulat, libri absurdum δικάζειν et δι-

κάζεσθαι exhibent et vetus scriptor *nihil dicit*. Ostendam multis ad Libanium, sed non me contineo quin unum saltem nunc expromam. In Theophrasti *Charactl.* cap. XXVI ὁ ὀλιγαρχικός, importunus homo, talia iacit: διὰ τοὺς συκοφάντας οὐκ οἰκητέον (leg. οἰκητόν) ἐστὶν ἐν τῇ πόλει. εἰ: ἐν τοῖς δικαστηρίοις δεινὰ πάσχομεν ὑπὸ τῶν δικαζομένων. In editione recenti homo doctus, cuius nomen οὐδὲν δέομαι λέγειν, recepit in textum ὑπὸ τῶν δικαζόντων. Dabisne mihi ὑπὸ τῶν δεκαζομένων esse verum? *Accusatores*, inquit, *calumniantur*, *iudices venales sunt*. Sed ad Euripidem redeo.

In *Alcestide* vs. 719. ubi Chorus dixerat:

παῦσαι δέ, πρέσβυ, παῖδα σὸν κακορροθῶν.

reponit Admetus ferociter et minaciter:

λέγ' ὥς ἐμοῦ λέξαντος. εἰ δ' ἀλγεῖς κλύων

τάληθές οὐ χρῆν σ' εἰς ἔμ' ἐξαμαρτάνειν,

sed periit dicti sententia, quae tamen revocari poterit. Requiritur futurum pro λέξαντος et requiritur verbum acre et minax. Quin igitur emendamus

λέγ' ὥς ἐμοῦ ἸΛΕΓΞΟΝΤΟΣ.

Qui Graecos Codices triverunt non sunt nescii quam saepe λέξαι et ἐλέγξαι inter se confundantur.

In *Alcestide* vs. 371.

κατῆλθον ἄν καὶ μ' οὐθ' ὁ Πλούτωνος κύων

οὐθ' οὐπὶ κώπη ψυχόπομπος ἄν Χάρων

ἔσχον πρὶν εἰς Φῶς σὸν καταστῆσαι βίον.

duo in his vitia insunt: neque enim Χάρων suo nomine appellari debebat, neque βίον sanum est. Sententia est πρὶν CΘ εἰς Φῶς καταστῆσαι, sed pro σέ non poterat dicere σὸν βίον. Erat, credo, lacuna in utriusque senarii fine:

οὐθ' οὐπὶ κώπη ψυχόπομπος ἄν * *

ἔσχον πρὶν εἰς Φῶς σὸν καταστῆσαι * *.

quid est igitur explendum? In priore γέρων, ut Charon dicatur οὐπὶ κώπη ψυχόπομπος γέρων, in secundo δέμας, et σὸν δέμας quam recte pro σέ dicatur, quis est Tragicorum lector qui nesciat? Sic in *Phoenissis* dicitur vs. 700. σὸν δέμας θηρώμενος pro σέ ζητῶν, et in *Hippolyto* vs. 1412. et alibi.

In *Alcestide* vs. 724. in libris est

καὶ μὲν Διός γε μείζον' ἄν ζώοις χρόνον.

Kirchhoff. ζώεις dedit, Dindorf. ζῶης, quod verum est. Atticum ζῶης et ζῶη sic solent corrumpi, ut ad Lucianum ostendimus. Sed ut locus sanus sit eliminandum est absurdum ἄν et ita scribendum:

καὶ μὴν Διὸς γε μείζονα ζῶης χρόνον.

namque esse hanc *imprecationem* ostendit pater statim reponens:

ἄρᾱ γονεῦσιν οὐδὲν ἔκδικον παθών;

id est καταρᾱ τῷ πατρὶ οὐδὲν ἠδίκημένος;

In *Alcestide* vs. 768.

ποτῆρα δ' ἐν χεῖρεσσι χίσσινον λαβών.

non puto Euripidem praesertim in dramate Satyrico et in ludicra hac parte fabulae Homericum χεῖρεσσι usurpasse, sed dixisse, ut omnes solebant, ἐν ταῖς χερσὶ.

Alcestidem esse drama Satyricum et ex ipsa fabula facile quis colligere potuisset et confirmat διδασκαλία antiqua, in qua est: πρῶτος ἦν Σοφοκλῆς. δεύτερος Εὐριπίδης Κρήσσαις, Ἀλκμέωνι τῷ διὰ Ψωφίδος, Τηλέφῳ, Ἀλκήμενιδι. Tribus tragoediis de more τὸ σατυρικὸν δράμα ἢ Ἀλκήμενις quartum accessit. Acta est ἐπὶ Γλαυκίνου ἄρχοντος Ὀλυμπιάδι ΠΕ, anno secundo Olympiadis LXXXV. a. Chr. 439. quo anno Sophocles superiore anno στρατηγός in bello Samiaco natus annos LVI primas tulit, Euripides anno aetatis XLI secundas.

In *Alcestide* vs. 818. ubi Hercules dixerat:

δόμων γὰρ ζῶσι τῶνδε δεσπότες.

exclamat famulus:

τί ζῶσιν; οὐ κατοῖσθα τὰν δόμοις κακά.

verum non ita, credo, dixerat, sed

οὐκ ἄρ' οἶσθα τὰν δόμοις κακά;

ergo nescis —? quia nullo modo suspicari poterat Herculem mortem Alcestidis ignorare,

ὃς πρῶτα μὲν πενθοῦντα δεσπότην ὄρων

εἰσῆλθε κατόλμησ' ἀμείψασθαι πύλας.

vs. 763. Itaque ubi audivit ita dicentem δόμων γὰρ ζῶσι τῶνδε δεσπότες, quaerit admirabundus: quid ais vivunt; an tu ego nescis cel.?

Facilis erat error in antiqua scriptura ΟΤΚΑΡΟΙΘΑ, quia κάτοιδα apud Euripidem non est infrequens, ut in *Ione* vs. 1047. Φράζετ' εἰ κατοῖδατε. Ipsum κατοῖσθα legitur in *Orest.* 1184. *Troad.* 902.

In *Rheso* vs. 74.

οἱ δ' ἐν βρόχοισι δέσμιοι λελημμένοι.

Euripides ipse scripsisse videtur λελημμένοι capti. Saepius Euripides ea forma usus est, quae vel sola demonstrat Atticos λέζομαι dixisse (ut κλέζομαι, χρήζω) non ληϊζομαι.

Ibid. vs. 115. in libris est:

νικώμενος μὲν τήνδε μὴ μόλης πόλιν.

Dindorf. Schaeferi coniecturam τήνδε μὴ οὐ μόλης recepit, unde nihil proficimus. Sententia est: victus non redibis in urbem, sed in Achivorum castris peribis. Itaque scriptum esse potuit:

νικώμενος μὲν οὐ τι μὴ μόλης πάλιν.

Ibid. vs. 169.

χρυσὸς πάρεσιν, εἰ τόδ' αἰτήσῃ γέρας.

et vs. 181.

τί τοῦδε μεῖζον τῶνδ' ἐμ' αἰτήσῃ γέρας;

sententia αἰτεῖν requirit, non αἰτεῖσθαι. Ergo bis reponere αἰτήσῃ. Semel verbum αἰτεῖν evasit vs. 173.

σὺ δ' αἰτεῖ πλὴν στρατηλάτας νεῶν.

In *Rheso* vs. 208.

λύκειον ἀμφὶ νῶτον ἄψομαι δорάν

καὶ χάσμα θηρὸς ἀμφ' ἐμῷ θήσω κάρα.

quia nemo in ea re ἄπτομαι, sed omnes constanter ἐνάπτομαι, ἐναψάμενος, ἐνημμένος dicebant, emenda: ἀμφὶ νῶτ' ἘΝάψομαι. In *Hercule Fur.* vs. 548.

θανάτου τάδ' ἤδη περιβόλαι' ἈΝήμμεθα.

bene correctum est ἘΝήμμεθα.

Ibid. vs. 333.

μισῷ φίλοιςιν ὕπερΟΝ βοηδρομεῖν.

emenda e vs. 412.

φίλων νοσοῦντων ὕπερΟC βοηδρομεῖς.

et eadem opera vs. 443.

ἄλλ' ὕπερΟΝ μὲν ἤλθον ἐν καιρῷ δ' ὁμῶς.

restituere quod sine mendo legitur vs. 455. καίπερ ὕπερΟC μολών.

Ibid. vs. 479 Dindorfius edidit:

οὐ τούσδ' ἀριςῆς φασὶν Ἑλλήνων μολεῖν;

B. κοῦ μεμφόμεσθ' ἄλλ' ἄδην ἐλαύνομαι.

Sed ἀριςῆς nominativi forma est: aut ἀριςέας aut ἀρίστους

scribendum. Tum ἐλαύνομεν salius erat non tangere. Euripides uti voluit HomERICA locutione ἄδην ἐλάαν κακότητος, quam legerat in Odyss. κ. 290.

ἀλλ' ἔτι μὲν μὴν φημι ἄδην ἐλάαν κακότητος.

et ea verba ita accepit ut Grammaticus nescio quis in Scholio ad h. l. ὁ δὲ νοῦς, inquit, οἶμαι αὐτὸν ἐμφορηθήσεσθαι δυσυχίας ἐτέρας. Opinabantur enim, ut idem scribit, τὸ ἄδην ἐλάαν esse τὸ κόρον σχεῖν τῆς κακίας. Falluntur, sed utuntur ipsi ea locutione quo sensu poetam accipiebant, ut multis aliis quae ante Aristarchum nemo satis intelligebat. Itaque Euripides ralus ἄδην ἐλάαν esse κορεσθήσεσθαι, quum vellet dicere ἄλις ἔχομεν πόνου dixit ἄδην ἐλαύνομεν.

Magna est controversia utrum apud Homerum ἄδην ἐλόωσιν an ἐόωσιν, ἄδην ἐλάαν an ἐάαν sit scribendum. Euripides certe ἄδην ἐλάαν legisse se sua imitatione declarat.

In *Rheso* vs. 259.

σκαιοὶ βοτῆρές ἐσμεν· οὐκ ἄλλως λέγειC.

imo vero οὐκ ἄλλως λέγω, id est οὐκ ἀντιλέγω, ὁμολογῶ, πολὺ et frequenti usu. Igitur in dissensu librorum facillima optio est: Cf. *Helen.* vs. 1104.

εἰ δ' ἦσθα μετρία τᾶλλά γ' ἠδίστη θεῶν
πέφυκας ἀνθρώποισιν, οὐκ ἄλλως λέγω.

et in *Electra* vs. 1035.

μῶρον μὲν οὖν γυναῖκες, οὐκ ἄλλως λέγω.

et *ibid.* vs. 224.

μείνας' ἄκουσον καὶ τάχ' οὐκ ἄλλως ἐρεῖς.

et in ipso *Rheso* vs. 164.

ναί· καὶ δίκαια ταῦτα κοῦκ ἄλλως λέγω.

et in *Orest.* vs. 702. οὐκ ἄλλως λέγω, et in *Phoenissis* vs. 360. et alibi.

In *Rheso* vs. 509.

δείξω δ' ἐγὼ σοι χῶρον ἔνθα χρὴ στρατόν
τὸν σὸν νυχεῦσαι τοῦ τεταγμένου δίχα.

quia ἘΝνυχεῦσαι requiritur suspicor olim fuisse:

ἔνθα χρὴ στραΤΟΝ σὸν ἘΝνυχεῦσαι.

male repetitum ΤΟΝ necessariam praepositionem expulit.

In *Rheso* vs. 899.

ὄλοιτο μὲν Οἶνεϊδας

ὄλοιτο δὲ Λαρτιάδας,
ὅς μ' ἄπαιδα γέννας
ἔθηκεν ἀριστοτόκοιο.

in libris est ἀριστοτόκου, quod ut versui strophico responderet 892.

ἔκελσας ὁδὸν ποτὶ Τροίαν.

in Aldina nescio quis ἀριστοτόκοιο supposuit, qua forma Euripides uti non solet. Quid est igitur scribendum ut metro laboranti subveniatur? Nempe hoc:

ὅς μ' ἄπαιδα γέννας ἔθηκεν ἀριστοτόκειαν.

Quia Thetis in Iliad. Σ. 54. dixerat:

ὦ μοι ἐγὼ δειλή, ὦ μοι δυσαριστοτόκεια.

Euripides quum haec iuvenis pangeret ἀριστοτόκειαν quoque sibi credidit dicere licere.

In *Rheso* vs. 931. quum olim intellexissem esse corrigendum:

σὺ δὲ τοῦδ', Ἀθήνα, παντὸς αἰτία μόρου.

pro καὶ τοῦδ', idem video Kirchhoffio venisse in mentem, qui σὺ τοῦδ', Ἀθήνα, coniecit, sed multo melius addetur copula δέ, quam non arbitror in tali re omitti posse.

In vs. 938. αὐτανέψιος νεκροῦ τοῦδ' ὃν κατακτείνεις σύ, minime ferenda praesentis forma, quae eo est suspectior quia in libris est τοῦδ' οὖν κατακτείνασα, unde κατέκτειναιC σύ pellucet.

Ibid. vs. 943.

μάτην ἄρ' ἡμᾶς Θρήκιος ΤΡΑΤηλάτης,
ἰδέννασ', Ἑκτορ, τῷδε βουλευῆσαι φόνον.

convenit inter omnes non τρατηλάτης sed auriga (ἡνίοχος) olim nominatum fuisse.

Itaque διφρηλάτης Portus reponebat, τροχηλάτης Valckenarius, mihi ζευγηλάτης potior lectio videtur: sed quidquid horum probaveris, vitium quo modo natum sit perspicuum est: in libro perroso supererat * * * ΗΛΑΤΗC, sciōtus arripuit quod primum in buccam venit et τρατΗΛΑΤΗC explevit. Pugnat cum poëtae sententia. Quid ad illum?

Haereo vs. 951. in verbis Hectoris:

οὐ μὴν θανόντι γ' οὐδαμῶς CTNήδομαι. —

Φίλος γὰρ ἐλθὼν δυσυχῶς ἀπέρχεται.

quid hic loci est verbo gratulandi συνήδομαι? Scio esse quibus

συνήδομαι idem quod ἐφήδομαι esse videatur, sed non ego credulus illis. Apud Isocratem *de Pace* p. 167. c. ἐν τοῦτο τῶν ἐγκυκλίων ταφὰς ποιεῖν καθ' ἕκαστον τὸν ἐνιαυτόν, εἰς ἃς πολλοὶ — ἐφοίτων οὐ συμπευθήσοντες τοὺς τεθνεῶτας ἀλλὰ συνησθησόμενοι ταῖς ὑμετέραις συμφοραῖς. Manus Isocratis servata est apud Pollucem III. 101. Ἰσοκράτης δ' ἐφη «καὶ συνηδόμενοι ταῖς ὑμετέραις συμφοραῖς» ἀντὶ τοῦ ἐφηδόμενοι. Res ipsa clamat praesens συνηδόμενοι verum esse, quod ob συμπευθήσοντες mutatum est in Urbinate in συνησθησόμενοι, in caeteris in ἐφησθησόμενοι. Dixit Isocrates συνηδόμενοι pro inter se gaudentes, et apud Euripidem iuvenem inter ἥδομαι et συνήδομαι non multum credo interfuisse. Eodem modo Euripides verbo συνήδομαι usus est in *Hippolyto* vs. 1275.

Θησεῦ, τί τάλας τοῖσδε CTNήδει; quid miser ex his rebus laetitiam capis?

In *Rheso* vs. 961.

οὐ γὰρ ἐς ταῦτόν ποτε

ΟΤΤ' εἴσιν ΟΤΤΘ μητρὸς ὄψεται δέμας.

compositionis labes est manifesta. Conieci:

οὐ γὰρ ἐς ταῦτόν ποτε

ἜΤΝεισιν οὐδὲ μητρὸς ὄψεται δέμας.

omittebatur in libris vetustis prima versus cuiusque litera, unde turbæ. Erat in libris olim vs. 967.

* ΑΙΟΝ δὲ πένθος τῆς θαλασσίας θεοῦ.

οἶσω· θανεῖν γὰρ καὶ τὸν ἐκ κείνης χρεών.

nihili homuncio supplevit βαιὸν δέ, sine sensu. Tandem Musgravius verum repperit (P)ΑΙΟΝ id est ῥᾶον δὲ πένθος — οἶσω.

In *Rheso* vs. 973.

ὦ παιδοποιοὶ συμφοραὶ πόνοι βροτῶν.

ὥς ὅστις ὑμᾶς μὴ κακῶς λογίζεται,

ἅπαις διοίσει καὶ τεκῶν θάψει τέκνα.

Quis non meminit se legere ὅστις εὖ λογίζεται, pro ὅστις εὖ φρονεῖ? ilaque ὅστις μὴ κακῶς λογίζεται est ὅστις μὴ κακῶς φρονεῖ, sed officit sententiae ὑμᾶς interpositum, vitio quidem, namque tu reponere:

ὦσθ' ὅστις ὑμῶν μὴ κακῶς λογίζεται

ἅπαις διοίσει.

Similes loci sunt in *Troad.* vs. 402.

Φεύγειν μὲν οὖν χρὴ πόλεμον ὅστις εὖ φρονεῖ.
et in *Androm.* vs. 1252.

κἄτ' οὐ γαρμεῖν δῆτ' ἐκ τε γενναίων χρεῶν
δοῦναι δ' ἐς ἐσθλοὺς ὅστις εὖ βουλευέται.

Quod autem ad spectatores se convertens dicit ὅστις ὑμῶν nolī mirari. Saepius enim Euripides veluti argumenti oblitus spectatores admonet in cavea sedentes, ut in *Andromache* vs. 612.

τοῦτο καὶ σκοπεῖτέ μοι,
μνηστῆρες, ἐσθλῆς θυγατέρ' ἐκ μητρὸς λαβεῖν.
et iterum vs. 950.

πρὸς τὰδ' εὖ φυλάσσετε
κλήθοισι καὶ μοχλοῖσι δωμάτων πύλας.
et in *Supplicibus* vs. 919.

οὗτοι παῖδας εὖ παιδεύσετε.
In *Oreste* vs. 1201.

καί νιν δακῶ τὰ πρῶτον ἦν παλὺς παρῇ
χρόνῳ μολάξεν σπλάγχχνον.

mendosum est παρῇ: itaque Nauckius βῶν coniecit, mihi ΠΝΕ-
ΗΙ verum videtur. Frequens est utraque metaphora haec a
ventorum vehementia, illa ab aquarum: ὁ ποταμὸς ῥεῖ πολὺς
vel μέγας (Thucyd. II. 5.) et ὁ ἄνεμος πνεῖ πολὺς vel μέγας
vel λαμπρός. In *Bacchis* vs. 630.

ῥαδίως γὰρ αὐτὰν οἶσω καὶ ΠΝΕΩΝ ἔλθῃ μέγα.
ubi rescribe καὶ πνέων ἔλθῃ μέγας. Aristophanes *Equitt.* vs.
430.

ἔξιμι γὰρ σοι λαμπρὸς ἤδη καὶ μέγας καθιεῖς
ῥοοῦ ταρατταν τήν τε γῆν καὶ τὴν θάλατταν εἰκῇ.
et vs. 760.

πρὸς ταῦθ' ὅπως ἔξει πολὺς καὶ λαμπρὸς ἐπὶ τὸν ἄνδρα.
ut de venti procella haec dicuntur, et sic incertus Orator κατ.
Ἀριστογείτονος p. 787, 20. ὡς πολὺς παρ' ὑμῶν ἔπνει καὶ λαμ-
πρός. Ad eundem igitur modum Euripides dixerat ἦν παλὺς
πνέη et καὶ πνέων ἔλθῃ μέγας. Emendata scriptura aetatem
tulit in *Rheso* vs. 311.

ἔθραυε λαίφῃ τῆσδε γῆς πνέων μέγας.

Discrepat antiqua lingua a sequiorum συνηθείᾳ in verbis ἈΝΤ-
ΤΩ et ἘΑΝΤΤΩ, itaque formae veteres ubique in magno discri-
mine versantur et plerisque locis labem effugere non potuerunt.

Res tamen certa et nota est, et mendorum origo est manifesta. Cur ergo manifesto vitiosis parcitur? Veteres Attici constanter dicebant ἀνύτειν, ἐξανύτειν et καθανύτειν, quibus Graeculi sedulo supponunt ἀνύτειν, ἀνύττειν, ἀνύειν et κατανύτειν, κατανύειν. Ergo Euripidi reddendum in *Phoenissis* vs. 454.

βραδεῖς δὲ μῦθοι πλεῖστον ἀνύτουσιν σοφόν.
pro ἀνύουσιν. et in *Troad.* vs. 254.

τείχει ταχύπουν ἴχνος ἐξανύτων,
pro ἐξανύων, et in *Hecuba* vs. 1145.

πλήθει γυναικῶν οὐδὲν ἥνυτον τάλας,
pro ἥνυον, et in *Bacchis* 1089 οὐχ ἥνυτον pro οὐκ ἥνυτον, similiterque in caeteris.

In *Phoenissis* vs. 589.

μητερ, οὐ λόγων ἔθ' ἀγῶν ἀλλ' ἀνάλωται χρόνος
οὖν μέσφ' μάτην, περαίνει δ' οὐδὲν ἡ προθυμία.
aliquanto acrius Eteocles dixerat: ἀλλ' ἀναλοῦται χρόνος οὖν μέσφ'. statim vult depugnare et quidquid interea effluit temporis *perire* clamat omnis morae impatiens. Veteres ἀναλοῦν dicebant non ἀναλίσκειν, ut in *Medea* 327. λόγους ἀναλοῖς et passim.

In *Hippolyto* vs. 232.

τί τόδ' αὖ παράφρων ἔρριψας ἔπος;
νῦν δὲ μὲν ὄρος βᾶσ' ἐπὶ θήρας
πόθον ἐσέλλου, νῦν δ' αὖ ψαμάθοις
ἐπ' ἀκυμάντοις πώλων ἔρρασαι.

Eruditissimus Grammaticus Boëthius, qui λέξεων Πλατωνικῶν συναγωγὴν κατὰ σοιχεῖτον edidit, (quam in Photii Lexico superesse alibi demonstravimus) in v. Νῦν δὲ multis exemplis docet ἀττικισί componi solere νυνδὴ μὲν — νῦν δὲ ut in hisce:

νυνδὴ μὲν ὦμυς μὴ γεγονέναι, νῦν δὲ Φῆς.
et apud Platonem: νυνδὴ μὲν — οὕτω ταῦτ' ἐτίθεμεν, νῦν δ' ἐπιλελήσμεθα, et apud incertum Comicum:

νυνδὴ μ' ἐπεισας μᾶλλον ἢ νυνὶ λέγων.

Idem duos ex Euripide locos attulit: Εὐριπίδης ἐν Ἰππολύτῳ· νυνδὴ μὲν ὄρος βᾶσ' ἐπὶ θήρας πόθον ἐσέλλου· νῦν ΔΕ ψαμάθοις ἐπ' ἀκυμάντοις. Recipienda hinc sunt νυνδὴ pro νῦν δὲ (quia in unum coalescit νυνδὴ ubi ἀρτίως significat, quare νυνδὴ μὲν

eo sensu dicitur pro νῦν μὲν δὴ) et νῦν ΔΕ ψαμάθοις pro νῦν δ' αὖ.

In *Hippolyto* vs. 635.

σοφὴν δὲ μισῶ· μὴ γὰρ ἔν γ' ἐμοῖς δόμοις
εἷη Φρονοῦσα πλεῖον ἢ γυναῖκα χρή.

Dindorfius aut πλείον' aut »quod probabilius est'' μεῖζον reponi iubet »quod legitur in *Heraclidis* vs. 979."

πρὸς ταῦτα τὴν θρασεῖαν ὅστις ἂν θέλῃ
καὶ τὴν Φρονοῦσαν μεῖζον ἢ γυναῖκα χρή
λέξει· τὸ δ' ἔργον τοῦτ' ἐμοὶ πεπράξεται.

diversa confundens: aliud est μέγα, μεῖζον, μέγιστον Φρονεῖν, aliud πολλά, πλείω Φρονεῖν, οὐδὲν Φρονεῖν, πολύ, πλέον Φρονεῖν. Μέγα Φρονεῖν est magnos spiritus gerere habetque nomen τὸ Φρόνημα, sed εὖ, ἄμεινον vel βέλτιον, ἄριστα Φρονεῖν et apud poetas πολύ, πολλά et πλέον, πλεῖον, πλείω Φρονεῖν est sapere, et habet nomen ἡ Φρόνησις. Itaque ut Φρόνημα et Φρόνησις nullo modo inter se confundi possunt, sic neque μέγα Φρονεῖν et εὖ Φρονεῖν, neque μεῖζον Φρονεῖν et πλέον, πλεῖον, πλείω Φρονεῖν. Ubi-cumque Φρονεῖν ponitur de elatione animi ferocientis additur μέγα, σμικρόν, ταπεινόν, τοσοῦτον, τηλικοῦτον, μεῖζον, ἔλαττον, omnia in singulari numero sine ulla exceptione. Si quid hic illic huic legi repugnat, scribarum errorem te tenere puta, ut in *Aiace* vs. 1120.

ὁ τοξότης ἔοικεν οὐ σμικρὸν Φρονεῖν,
varia lectio σμικρά est manifesto mendosa. Multos de genere hoc errores ex Isocrate Urbinas sustulit, et optimus quisque liber ex aliis scriptoribus antiquis. Contra Φρονεῖν sapere promiscue aut singularem numerum aut pluralem admittit, θνητὸν Φρονεῖν et Φρονεῖν θνητά vel ἀθάνατα. In lingua populi nihil sapere est οὐδὲν Φρονεῖν et plus sapere Φρονεῖν πλέον. Dixit Euripides in *Heraclidis* vs. 258.

σκαίδς πέφυκας τοῦ θεοῦ πλείω Φρονῶν.

quod perinde sanum est atque apud Platonem in *Hippiam Minorem* p. 371. A. τοῦ Ὀδυσσεύς φαίνεται Φρονεῖν πλέον. Sed mendosus locus est in *Heraclidis* vs. 933.

μεῖζον τῆς δίκης Φρονῶν πολύ.

emendata lectio superest et in *Heraclidis* vs. 979.

καὶ τὴν Φρονοῦσαν μεῖζον ἢ γυναῖκα χρή.

et in *Andromache* vs. 690.

Φρονοῦσι δήμου μεῖζον ὄντες οὐδένες.

Ut *plus sapere πλέον* Φροεῖν dicitur, sic *minus sapere* apud Euripidem est in *Andromache* vs. 311.

ἀλλ' ἐφευρέθης | ἥσσον Φρονοῦσα τοῦδε Μενέλεω.

In *Hippolyto* vs. 1061.

οἶμοι. τὸ σεμνὸν ὥς μ' ἀποκτείνει τὸ σόν.

mendosum est ἀποκτείνει, quod non est *enecat* ut apud Romanos, de iis quae odio sunt, sed propriam significationem nunquam exuit, ut in *Oreste* vs. 1027.

σὺ μὴ μ' ἀπόκτειν', ἄλλης 'Απ' 'Αργείας χερὸς
τέθνηχ' ὁ τλήμων.

ubi 'Τπ' 'Αργείας χερὸς reponere. Quid igitur scribendum est? Odio aliquem *enecare* dicitur κόπτειν τινά et κατακόπτειν, dicitur et ἀποκναίειν τινά et hoc ipsum Euripidi reddiderim: ὥς μ' ἀποκΝΑΙει. Quod est in libris ἀποκτενεῖ ex ἀποκΝΕει pro ἀποκΝΑΙει facile nasci potuit. At est, dixerit aliquis, εὐτελὲς λεξίδιον τὸ ἀποκναίειν et comicum magis quam tragicum. In Aeschylō quidem, sed in Euripide ferendum, qui talia non aspernatur et saepius verbo διακναίειν utitur.

In *Medea* vs. 1398.

τάδε καὶ θρηνῶ κάπιθΟάζω
μαρτυρόμενος δαίμονας.

recte κάπιθΕάζω correxerunt, sed quod video eruditos homines ἐπιθειάζειν et ἐπιθεάζειν distinguere conari fugit eos ratio. In adiectivis θεῖος, λεῖος, τέλειος, ἄρειος et sim. perit i quoties diphthongus ει ictum non habet et ab alia syllaba tanquam suffocatur et exlinguitur: θεῖος et λεῖος et ἄρειος formam non mutant, sed ex λεῖος nascitur λεαίνειν et ἐπιλεαίνειν, ex ἄρειος πάγος formatur ἄρΕσπαγίτης, ex θεῖος ἐπιθεάζειν, ex τέλειος τελεοῦν et τελεοῦσθαι, usu certo et per frequenti. Pone ἐπιθεάζειν in aoristo, quid fit? ἐπιθειάσας, non ἐπιθεάσας. Eadem est ratio in caeteris omnibus, quam veluti digito monstrasse nunc satis est. Ex Aelio Dionysio superest annotatio in Bekk. *Anecd.* p. 442, 16. et alibi, Ἄρᾱται: εὐχεται ἢ καταρᾱται. Φερεκράτης (Μυρμηκανθρώποις add. Suidas)

ὕστερον ἀρᾱται κάπιθεάζει τῷ πατρί.

contra apud Thucyd. II. 78. τσαῦτα ἐπιθειάσας, qui locus or-

time quid sit ἐπιθεάζειν declarat, nempe Deos scelerum vindices et ultores invocare. Ἐπιθεάζειν est dormitantium scribarum.

In *Medea* vs. 999.

τί δαὶ κατηφεῖς ὄμμα καὶ δακρυρροεῖς;

non est verbum Graecum κατηφεῖν, sedum Atticum et Euripideae aetatis. Corrige κατηφές ὄμμα, ut in *Heracledes* vs. 631. κατηφές ὄμμ' ἔχεις.

In *Andromache* vs. 106.

εἶλέ σ' ὁ χιλιόναυς Ἑλλάδος ὤκους Ἄρης.

qui meminerit quam saepe ὀξύς et ὤκους confundi soleant lubens, credo, reponet Ἑλλάδος ὀξύς Ἄρης, ut in *Heracledis* vs. 290.

μάλα δ' ὀξύς Ἄρης ὁ Μυκηναίων.

In *Andromache* vs. 331.

Φέρε δὴ διαπεράνωμεν λόγους.

requiritur singularis et corrig. διαπεράνωμαι λόγους. Euripides utraque forma διαπεράνω et διαπεραίνομαι perinde utitur.

In *Andromache* vs. 396.

ἀτὰρ τί ταῦτ' ὀδύρομαι, τὰ δ' ἐν ποσὶν

οὐκ ἐξικμάζω καὶ λογιζομαι κακά;

scholion est ἐξικμάζω: — ἀναζητῶ, ἐρευνῶ, ἀπὸ τῶν θλιβόντων ἢ μεταφορά. imo vero ἀπὸ τῶν θηρώντων. Quae est igitur metaphora a venatoribus sumpta? Credo ἐξιχΝάζω pro ἐξιχνεύω.

In *Andromache* vs. 582.

ὅσις πρὸς ἀνδρὸς Φρυγὸς ἀπηλλάγης λέχος.

evidens mendum est in ἀπηλλάγης. Sententia postulat ἀφηρέθης et suspicor poetam eodem sensu, sed exquisitius dedisse ἐσυλήθης λέχος, ut *Iphig. Aulid.* 1277. λέκτρα συλαῖσθαι, et in *Helena* 974. γυναῖκα τὴν ἐμὴν συλήσετε.

In *Andromache* vs. 590.

κἄτα θαυμάζειν χρεῶν

εἰ μὴ γυναῖκας σώφρονας παιδεύετε;

transpone γυναῖκας εἰ μὴ σώφρονας, quia μὴ σώφρονας, id est ἀκολάστους, dirimi non possunt. Sic pro τὰ ἄδικα dicitur τὰ μὴ δίκαια et τὰ μὴ ἥδικα, quae arctissime coniuncta divelli nequeunt, ut vs. 657.

εἴτ' ἐγὼ μὲν οὐ φρονῶ

μισῶν τὰ μὴ δίκαια, σοὶ δ' ἔνεσι νοῦς.

Ibid. vs. 640.

ἦν χρῆν σ' ἐλαύνειν τήνδ' ὑπὲρ Νείλου ῥοάς
ὑπὲρ τε Φᾶσιν.

quo pacto molestum τήνδε removebimus? Dindorf. »*probabilius*
τήν.» Quid iuvat? At tu restitue ΤΗΛ' ὑπὲρ Νείλου ῥοάς. ut
in Aeschyli *Persis*. vs. 251..

ὦ φίλοι, ποῦ τὰς Ἀθήνας φασὶν ἰδρῦσθαι χθονός;

В. ΤΗΛΕ πρὸς δυσμαῖς ἄνακτος ἡλίου φθινάσμασιν.

In *Andromache* vs. 679.

ἦν δ' ὀξυθυμῆς σοὶ μὲν ἡ γλωσσαλγία
μείζων, ἐμοὶ δὲ κέρδος ἡ προμηθία.

sine controversia emendandum ὀξυθυμῆ, quia Athenienses omnes
constanter ὀξυθυμεῖσθαι dicebant, non ὀξυθυμεῖν. Aelius Diony-
sius ἐν τοῖς Ἀττικοῖς Ὀνόμασι docet (Phot. in v.) Ὀξυθυ-
μεῖσθαι οὐχὶ ὀξυθυμεῖν λέγουσιν (οἱ Ἀττικοί) τὸ ὀργίζεσθαι
ἀκραχόλως, neque aliter est in libris nostris: quin igitur Atti-
cis suum tandem reddimus?

In *Andromache* vs. 763.

ἀ δ' ἀρετὰ ΚΑΙ θανοῦσι λάμπει.

non *defunctis* virtus splendet, sed *etiam in defunctis*. Itaque
emenda ΚΑΝ pro ΚΑΙ, κὰν θανοῦσι λάμπει.

Ibid. vs. 1234.

Λευκὴν κατ' ἀκτὴν ἐντὸς Εὐξείνου πόρου.

veram lectionem aperiet versus 245.

ἄκραις ἐπὶ ῥηγμῖσιν Ἀξείνου πόρου.

quem locum describens Plutarchus *de exilio* p. 602. A. nunc
scripsisse creditur:

ἄκραις ἐπὶ ῥηγμῖσιν Εὐξείνου πόντου.

tam facile haec inter se mutant locum. Tribus locis repone
idem Ἀξείνου πόρου. Iterum peccatur in re eadem *Rhes*. vs. 417.

Εὐξείνου δ' ἀφικόμην | πόντου πρὸς ἀκτάς.

et iterum emendandum Ἀξείνου. Tertium denique in *Iphigen.*
Taur. vs. 1356.

εὐξείνον πόρον

Συμπληγάδων ἔσωθεν εἰσεπλεύσαμεν.

imo vero Ἀξείνον πόρον. Sine vitio est in *Iphig. Taur*. vs. 33.
πόντον ἦλθεν Ἀξείνον.

Obiter ex vs. 863 huius fabulae:

Ἀγαμέμνωνός τε καὶ Κλυταιμνήστρας τόκος.

et in *Oreste* vs. 71.

ὦ παῖ Κλυταιμνήστρας τε καὶ ἀγαμέμνωνος.

emenda absurdam lectionem in *Iphigen. Taur.* 230.

Ἀγαμέμνωνος ΠΑΙ καὶ Κλυταιμνήστρας τέκνον.

In *Troadibus* vs. 80.

ἐμοὶ δὲ δώσειν Φησὶ πῦρ κεραύνιον

βάλλειν Ἀχαιοὺς ναῦς τε πιμπράναι πυρί.

intolerabile est πῦρ — πυρί. Potuit dixisse πιμπράναι ΦΛΟΓΙ.

In *Troadibus* vs. 476.

ἤμεν τύραννοι καὶς τύρανν' ἐγημάμην

κάνταῦθ' ἀριτεύοντ' ἐγεινάμην τέκνα.

in HΜΕΝ servata est manus Euripidis ἡ μὲν τύραννΟC, sed in abolenda forma Attica ἡ pro ἡν Graeculi omnes conspirant. Athenienses veteres semper ante consonantem ἡ dicebant, scribae *fore* semper ἡν supponunt. Certa res est testimoniis Criticorum veterum, auctoritate librorum, mendis pervetustis, constat inter omnes. Quid igitur cessamus Atticis suas formas restituere et credere malumus homuncionibus tam ineptis ut quum haberent ob oculos HΜΕΝΤΤΡΑΝΝΟC — ἐγημάμην — ἐγεινάμην, pro ἡ μὲν scribant ἤμεν et τύραννΟC stolide et impudenter mutant in τύραννΟΙ.

In *Supplicibus* vs. 246.

τριῶν δὲ μοιρῶν ἡ 'ν μέσῳ σώζει πόλεις

κόσμον φυλάσσουσ' ὄντιν' ἂν τάξῃ πόλις.

lacuna vetus a sciolo inepte expleta est. Supererat: ὄντιν' ἂν τάξῃ * *. Quid desiderat sententia? Nempe ὄντιν' ἂν τάξῃ ΝΟΜΟC.

In *Supplicibus* vs. 347.

δράσω τάδ', εἴμι καὶ νεκροὺς ἐκλύσομαι

λόγοισι πείσων, εἰ δὲ μή, βία δορός.

pro πείσων, quod manifesto mendosum est, Dindorf. de Elmsleii coniectura πείσας substituit. Lenius corrigendum λόγοισι πείθων, ul in vs. 248.

κάπειτ' ἐγὼ σοι σύμμαχος γενήσομαι;

τί πρὸς πολίτας τοὺς ἐμοὺς ΛΕΓΩΝ καλόν;

et passim in re simili.

In *Supplicibus* vs. 389.

κἄν μὲν θέλωσιν αἰνέσαι, παλίσσυτος
σεῖχ', ἣν δ' ἀπισῶσ' οἷδε δεύτεροι λόγοι.

nil erat opus fecialem re impetrata redire iubere. Quid multa?
emenda:

κἄν μὲν θέλωσιν, αἰνέσαC παλίσσυτος | σεῖχ'.

In vs. 475. προσῆκόν Γ' οὐδέν Ἀργείων πόλει, molestum γε
expunge. Similiter in *Ione* vs. 445. τί μοι μέλει προσῆκόν Γ'
οὐδέν, imo vero προσῆκον οὐδέν.

Ibid. vs. 890.

σοὶ δὲ προσάσσω μένειν,
Ἄδρασε, κἄμοι μὴ ἑομόργνυσθαι τύχας
τὰς σάς· ἐγὼ ΓΑΡ δαίμονος τοῦμοῦ μέτα
στρατηλατήσω κλεινὸς ἐν κλεινῷ δορί.

quid sibi vult κλεινός? Non vult Adrastus contactu infortunio
mactari, sed dux novus cum novo exercitu belli fortunam ex-
periri. Itaque κλεινός ἐν κλεινῷ δορί, quod in uno Codice reper-
tum sed spretum est. Saepe ΚΑΙΝΟC et ΚΛΕΙΝΟC (ΚΑΙΝΟC
scribebant) inter se mutant locum.

In *Supplicibus* vs. 1104.

ἀλλ' οὐκέτ' ἐστὶν ἢ γ' ἐμὴν γενειάδα
προσῆγετ' αἰεὶ σόματι καὶ κάρα τόδε
κατεῖχε χειρὶ· πατρὶ δ' οὐδέν ἥδιον
γέροντι θυγατρός.

ipsa natura et vitae usus suggerit κατεῖχε χερσίν, non χειρὶ,
quo semel recepto metri labes sic optime sarciatur:

κατεῖχε χερσίν· οὐδέν ἥδιον πατρὶ
γέροντι θυγατρός.

et sic arcte coniunguntur πατρὶ γέροντι, quae disiungi non
dehebant.

In *Ione* vs. 98.

τὰς Κασαλίας ἀργυροειδεῖς
βαλνέτε δίνας, καθαφαῖς δὲ δρόσοις
ἀφυδρανάμενοι σείχετε ναοῦς.

Palmaria est Nauckii emendatio Φαιδρυνάμενοι, quam a Din-
dorfio non statim receptam miror. Primus omnium Hesiodus
dixerat *Oper.* 751. λουτροῖς χροῖα Φαιδρύνεσθαι, deinde caeteri
omnes. Ne Graecum quidem esse arbitror ἀφυδραίνεσθαι et Ho-
sychii glossam monstrose corruptam Ἀφαιδρύνεσθαι alio modo

procurandam censeo. Quid si ex (χρό)Α Φαιδρύνεσθαι supersint laciniae? Nil in Hesychio mirandum: in Codice est post Ἐσχάρη πυρός: glossa Ἐσχατογοράων, in qua latet Ἐσχ' ἀγοράων Iliad. v. 275. Fuerat ΕΧΑΤΟΡΑΩΝ deinde supra ΤΟ corrector ΓΟ scripsit.

In *Ione* vs. 378.

ἀν γὰρ βίᾳ σπείδωμεν ἀπόντων θεῶν

* ΑΚΟΝΤΑ κεκτήμεσθα τὰγάθ', ὧ γύναι.

sententia postulat idem quod est in *Medea*:

κακοῦ γὰρ ἀνδρὸς δῶρ' ὄνησιν οὐκ ἔχει.

et apud Sophoclem:

ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα καὶκ' ὄνησιμα.

quid igitur? ἌΝΟΝΗΤΑ κεκτήμεσθα, quod video olim a Stephano repertum, sed abiectum esse.

Ab eodem olim repertum vs. 251. ἔσχον pro ἔσχομεν.

οἴκοι δὲ τὸν καὶκ' ἔσχΟΝ ἘΝΘΑΔ' οὐσά που.

quod tandem est a Dindorfio receptum.

Ibidem vs. 558.

πρὶν κόρην λαβεῖν Ἐραχθέως; v. οὐ γὰρ ὕπερόν γέ πω.

in sententia iam perspicua neminem vidisse emendandum esse αὐ γὰρ ὕπερόν Γ' ἜΤΙ. Eadem opera corrige vs. 525. ubi ἔτι et οὐπω inter se opponuntur:

ἐν δόμοις ἜΤ', ὧ ξέν', οὐπω δῶμ' ὑπερβαίνει τόδε.

imo vero ἐν δόμοις ἜΤ', ὧ ξένη.

Ibid. vs. 612.

γέλυσ' ἐν αὐτοῖς μωρίαν τε λήψομαι

οὐχ ἡσυχάζων ἐν πόλει φόβου πλέα.

optio datur inter duas lectiones: Codices habent φόβου πλέα, conieceram, ψόφου πλέα, quod video olim Stephanum coniecisse, sed Editores, qui tot aequalium leves suspiciunculas receperunt, me mentione quidem dignati sunt. Tamen φόβου πλέα h. l. sensu vacat, si ἡσυχία, ἡσυχάζειν habent sibi contraria ψόφος et ψεφεῖν.

In *Ione* vs. 1274 sqq. relictissime sententiarum ordinem Dindorfius restituit in hunc modum:

ἴδεσθε τὴν πανούργον, ἐκ τέχνης τέχνην

οἶαν ἐπλεῖε· βωμὸν ἐπτηξεν θεοῦ

ὥς οὐ δίκην δώσουσα τῶν ἐργασμένων.

ἀλλ' οὔτε βωμὸς οὔτ' Ἀπόλλωνος δόμος
σώσει σε.

sed nunc demum sit manifestum una litura delendum esse insulsum senarium

ὥς οὐ δίκην δώσουσα τῶν εἰργασμένων.
in tali re Euripides τῶν δεδραμένων δίκην ponere solet, et cur confugerit ad aram quid attinet dicere, praesertim ubi continuo addit: ἀλλ' οὔτε βωμὸς — σώσει σε.

In *Ione* vs. 1527.

τὰ δ' ἄλλα πρὸς σέ βούλομαι μόνην φράσαι.
δεῦρ' ἔλθ'· ἐς οὓς σοι τοὺς λόγους εἰπεῖν θέλω
καὶ περικαλύψαι τοῖσι πράγμασι σκότον.

ad Aristophanis *Aves* vs. 1647.

δεῦρ' ὥς ἔμ' ἀποχώρησον ἵνα τί σοι φράσω.
est vetus Scholion: Ὅτι ὅμοιον τῷ τόπῳ ἐκείνῳ·
δεῦρ' ἐλθέ· σὺν σοὶ τᾶλλα βούλομαι φράσαι.

apparet emendandum esse:

δεῦρ' ἔλθ' ἘC OTC σοι τᾶλλα βούλομαι φράσαι.
simul etiam hoc, credo, apparet hanc esse genuinam ac velerem loci Euripidei scripturam, et vulgatam ex interpolatione natam. Ecquid frigidius esse potest quam τοὺς λόγους εἰπεῖν θέλω, ubi dixeris: τὰ δ' ἄλλα βούλομαι φράσαι?

In *Iphigenia Taurica* vs. 104.

Φεύγειν μὲν οὐκ ἀνεκτὸν οὐδ' εἰώθαμεν
τὸν τοῦ θεοῦ τε χρησμὸν οὐ κακιστέον.

sententia est manifesto haec: neque SPERNENDUM est oraculum Apollinis. et κακίζειν, id est κακῶς λέγειν, ab hoc loco alienissimum. Quia spernere apud Tragicos frequenti usu est ἀτίζειν in proutu erat emendare οὐκ ἀτιτέον. Idem Kirchhoffio in mentem venerat, sed uterque actum egimus. Olim Valckenarius οὐκ ἀτιτέον correxerat teste Dindorfio ad Steph. Thes. v. Ἀτιτέον. Dindorfius tamen maluit hanc coniecturam ἀτίζειν, neque id reprehendo, nam probabilis est, non certa, potestque aliud quid intercidisse: sed in vs. 328.

μυρίων γὰρ ἐκ χερῶν
οὔδεις τὰ τῆς θεοῦ θύματ' εὐτύχει βαλὼν.
μόλις δέ νιν τόλμῃ μὲν οὐ χειρούμεθα,
κύκλῳ δὲ περιβαλόντες ἐξεκλέψαμεν

πέτροισι χειρῶν Φάσγανα.

in quo loco tria menda olim deprehenderam et pro εὐτύχει εὐCTOχει, pro περιβαλόντες περιΛΑΒόντες et pro ἐξεκλέψαμεν ἐξεκΟψαμεν reposueram, video primam correctionem a Badhamo meo occupatam, a Bothio tertiam, sed neutram Dindorfius recepit, quamquam satis certum est in iaculando non εὐτυχίαν sed εὐσοχίαν apparere, et πέτροις Φάσγανα χειρῶν ἐκκλέπτειν tam mirificum est et ioculare, ut Dindorfius hoc agens vulgatam ἐξεκλέψαμεν non sine risu, sat scio, relecturus sit. Quid est in tali re usitatius quam ἐκκόπτειν excutere? Itaque exemplis nihil opus est, sed locum Plutarchi in *Praecept. Ger. Reip.* p. 812. v. quia tam lepidus est, describam: ἔτυχον ἐν ὁδῷ παῖδες ἐκ λάκκου τινὸς ἀσράγαλον ἐκκόπτοντες ἐκείνου παριόντος, ὧν οἱ μὲν ἔφασκον μένειν, ὁ δὲ πατάξας οὕτως, εἶπεν, ἐκκόψαιμι Τιμησίου τὸν ἐγκέφαλον ὡς οὗτος ἐκκέκοπται."

In *Iphigen. Taur.* vs. 377.

οὐκ ἔσθ' ὅπως ἔτεκεν ἄν ἡ Διὸς δάμαρ
Λητῶ τοσαύτην ἀμαθίαν.

soloeca oratio est οὐκ ἔσθ' ὅπως ἔτεκεν ἌΝ. Emenda: ὅπως ἔτικτεν ἡ Διὸς δάμαρ, saepius enim Euripides Homericō more imperfectum ἔτικτον usurpat pro aoristo, ut in *Alcestide* vs. 16 γεραιὰν ἢ σφ' ἔτικτε μητέρα, et sic in *Phoen.* 289. *Med.* 917. *Hippol.* 423. *Alcest.* 349, 649. *Androm.* 555. *Ion.* 1604.

ἐπεὶ δ' ἔτικτες τόνδε παῖδα καὶ πέθου.

ubi cum aoristo componitur, et aliis locis.

In *Iphigen. Taur.* vs. 495.

χάριν δὲ δοῦναι τήνδε κωλύει τί σε;

transpone κωλύει σε τί; ut τί ictum habeat et sua sede sit collocatum.

In *Iphigenia Taur.* vs. 1015.

ἔτ' ἐν δόμοισι βρέτας ἐφ' ᾧ πεπλεύκαμεν,

dicebant epici veteres πλεῖν μετὰ τι, μετὰ κῶας, μετὰ χαλκόν, Attici πλεῖν ἐπὶ τι. Nicochares ἐν Λημνίαις·

πλέομεν, ᾧ κόρη | ἐπὶ κῶς.

sed ἐπὶ τινι in tali re nemo dicebat. Itaque leg.

ἔτ' ἐν δόμοισι ΤΟ βρέτας ἐφ' ᾧ πεπλεύκαμεν.

Ibid vs. 1043.

ἀλλὰ πρὸς σε δεξιᾷς

σὲ καὶ σ' ἱκνοῦμαι, σὲ δὲ Φίλης παρηΐδος.
antiquam et veram scripturam existimo hanc esse:

ἀλλὰ πρὸς σε δεξιᾶς ἸΚΕΤΙC ἱκνοῦμαι.
ut apud Sophoclem celebrato loco;

πρὸς νῦν σε πατρός, πρὸς τε μητρός, ὦ τέκνον,
ἱκέτης ἱκνοῦμαι μὴ λίπης μ' οὕτω μόνον.

In *Iphigen. Taur.* vs. 1415. Minerva ἀπὸ μηχανῆς ad Orestem absentem ita dicit:

μαθὼν δ', Ὀρέσῃ, τὰς ἐμὰς ἐπιστολάς,
πλύεις γὰρ αὐδὴν καίπερ οὐ παρὼν θεᾶς,
χώρει λαβὼν ἄγαλμα.

Intolerabile est θεᾶς. Lacuna erat et arripuit aliquis quod primum in mentem venit. Equidem expleverim more Tragicorum καίπερ οὐ παρὼν ὅμως, ut apud Aeschylum *Sept.* 712.

πιθοῦ γυναιξὶ καίπερ οὐ τέργων ὅμως.
et in *Alceste* vs. 956.

καίπερ οὐ δοκεῖνθ' ὅμως.
et in *Oreste* vs. 673.

πάγῳ σ' ἱκνοῦμαι καὶ γυνή περ οὕς' ὅμως.
et aliis locis.

Praeterea addito articulo scribendum: χώρει λαβὼν Τάγαλμα.
In *Iphig. Aulid.* vs. 724.

οἶσθ' οὖν ὁ δρᾶσον, ὦ γύναι, πιθοῦ ΔΕ μοι.
et ratio et usus loquendi respuunt δέ additum. Scribendum videtur πιθοῦ ΤΙ μοι, ut in *Oreste* 92. πίθοι' ἂν δῆτά μοι τι, et in hac ipsa fabula vs. 1435. τάδε δ' ἐμοὶ πιθοῦ.

In *Iphigen. Aulid.* vs. 887.

οἶχμαι τάλαινα, δάκρυόν τ' ὀμματ' οὐκέτι φύγει.
aliquanto suaviores erunt numeri si pro anapaesto δάκρυόν τ' reposueris trochaeum δάκρυ τ'. Contrario errore scribitur apud poetam incertum in *Schol. Ven. ad Iliad.* Ψ. 254.

νύμφα Φίλη, πᾶν βλητὶ λίθῳ ἐνὶ δάκρυ ἦκας
pro δάκρυον ἦκας.

In *Iphigen. Aulid.* vs. 1436.

λέγ' ὥς παρ' ἡμῶν οὐδὲν ἀδικήσεις, τέκνον.
quid hic verbo ἀδικεῖσθαι negotii est? sed prope abest id quod sententia flagitat:

παρ' ἡμῶν οὐδὲν ἀΤΥΧήσεις, τέκνον.

Frequens eo sensu ἀτυχεῖν est in Attica. Eupolis in *Anecd.* Bekk. p. 462, 2. Ἀτυχεῖν τὸ μὴ τυγχάνειν τινὸς ἀλλὰ διαμαρτάνειν. Εὐπολὶς Δήμοις·

λέγ' ὅτου 'πιθυμεῖς κούδεν ἀτυχήσεις ἐμοῦ.

perinde bene dicitur παρ' ἐμοῦ, ut in *Cyrop.* I. vi. 6. τοὺς ἀθέμιτα εὐχομένους ἔφησθα εἰκὸς εἶναι παρὰ θεῶν ἀτυχεῖν, et aliis locis.

Praeterea soloecum est ΠΑΡ' ἡμῶν ἀδικήσει. Graeculi sic loquebantur, Iulianus et Libanius, qui vel κακῶς πάσχειν παρά τινος dicebant. Poëtae pro ὑπό vel πρὸς τινος vel ἐκ τινος ponebant, non παρά τινος.

In *Bacchis* vs. 20.

εἰς τήνδε πρῶτον ἦλθεν Ἑλλήνων πόλιν.

frequentī errore scribitur pro πρώτην.

Ibid. vs. 171.

ὦ φίλταθ', ὥς σὴν γῆρυν ἡσθόμην κλύων
σοφὴν σοφοῦ παρ' ἀνδρὸς ἐν δόμοισιν ὦν.

sententia clamat ἩΔόμην κλύων restitui oportere.

Ibid. vs. 256.

τῆς δυσσεβείας. ὦ ξέν', οὐκ αἰδεῖ θεούς;
'Εχλονος δ' ὦν παῖς καταισχύνεις γένος.

interrogatio est et mutato accentu καταισχυνεῖς scribendum.

Ibid. vs. 495.

οὐκ οἶσθ' ὅτι ζῆς οὐδ' ὀρᾶς οὐθ' ὅσις εἶ.

ostendimus supra δρᾶν et ὀρᾶν inter se permulari et ex huius loci laciniis hanc antiquam scripturam pellucere:

οὐκ οἶσθ' ὃ ΒΑΖΕΙC οὐθ' ὃ ΔΡᾶς οὐθ' ὅσις εἶ.

In *Cyclope* vs. 271.

ἔγωγε τῷδε τοῦ Ῥαδαμάνθυος | πολλὰ πέποιθα.

unice verum existimo μάλλον πέποιθα, quod a Kirchhoffio occupatum esse video.

Ibid. vs. 430.

ὥσπερ πρὸς ἱξῷ τῇ κύλικι λελημμένος

pro λελημμένος rescribendum esse censeo λελησμένος captus, ut in *Rheso* vs. 74

ἐν βρόχοισι δέσμιοι λελησμένοι.

et in *Troad.* vs. 375.

καὶ ταῦθ' ἐκούσης κοῦ βία λελησμένης.

et alibi. Contra λέλημμαι est deprensus sum, ut in *Ione* vs. 1115. οὔτι που λελήμμεθα — ἐκπορίζουσαι Φόνον;

In *Cyclope* vs. 466.

ἔς' οὖν ὅπως ἂν ὥσπερ ἐκ σπονδῆς θεοῦ
καὶ γὰρ λαβοίμην τοῦ τυφλοῦντος ὄμματα
δαλοῦ;

optime Dobree emendavit ὥσπερ ἐκ σπονδῆς, et comparavit Aeschinis locum de F. L. p. 39, 16. Δημοσθένης οὐκ ἔφη — γινώσκειν τῶν συμμάχων τοὺς συνεφαπτομένους ὥσπερ ἐν τοῖς σπένδουσι τῶν ἱερῶν.

Ibid. vs. 618.

ὥς μὴ 'ξεγερθῇ τὸ κακόν, ἔς' ἂν ὄμματος
ὄψις Κύκλωπος ἐξαμιλλᾷσθαι πυρί.

nondum poenitet correxisse olim ἐξαμαλδυνθῇ, id est ἀφανισθῇ, διαφθαρεῇ, namque ἐξαμιλλᾷσθαι quid habet in tali re loci?

In *Cyclope* vs. 627.

ἡμεῖς μὲν ἐσμεν μακρότερον πρὸ τῶν θυρῶν
ἐς ὧτες ὠθεῖν ἐς τὸν ὀφθαλμόν τὸ πῦρ.

Dobree: «μακροτέρω mallet, si exstare vocem constaret». Sensit vitium, sed non sustulit: legendum μακροτέρAN, qui est adverbii μακράν comparativus. Dicebant ἵεναι μακράν et μακροτέραν, et sim. ut in Platonis *Politico* p. 263. α. μακροτέρAN τοῦ δέοντος — πεπλανήμεθα exhibent optimi libri, caeteris μακρότερON servantibus. In antiqua poësi est forma μᾶσσον, ut in *Odyss.* Θ. 203.

ἥσειν ἢ τοσσοῦτον δῖομαι ἢ ἔτι μᾶσσον.

vel μάτσον auctore Herodiano περὶ Μ. Α. p. 37, 10. Eandem formam suspicor Euripidi esse reddendam in *Medea* vs. 907.

μὴ καὶ προβαίῃ μᾶσσον ἢ τὸ νῦν κακόν.

ubi pro μᾶσσον in libris μεῖζον circumfertur, sed μακράν προβαίνειν Graecum est, non μέγα, et μᾶσσον quid esset etiam docti nesciebant. Dixerat Hippocrates alicubi μᾶσσον: audi nunc quid Erotianus afferat: Μᾶσσον: Βακχεῖος μὲν Φησὶν ἔλασσον, 'Ηρακλείδης δ' ὁ Ταραντῖνος πλεῖον. Fallitur uterque, ut vides, sed turpiter Bacchius. Hesychius Μᾶσσον: πλέον, μεῖζον, μικρόν, ἔλασσον, hoc demum est interpretari! Itaque mirari noli cur vetus μᾶσσον in μεῖζον abierit.

In *Cyclope* vs. 687.

κακῶς γὰρ ἂν Τροίαν γε διεπυρώσαμεν
εἰ μὴ σ' ἐταίρων Φόνον ἐτιμωρησάμεν.

κακῶς sensu vacuum est. Erat olim scriptum *ΛΛΩC, quod quis oscitanter in κακῶς mutavit quum ἄλλως dare deberet, ut in *Heraclicidis* vs. 962.

ἄλλως ἄρ' αὐτὸν αἰχμάλωτον εἵλομεν.

In *Heraclicidis* vs. 282. miror Dindorfium retinuisse vulgatam scripturam:

μάτην γὰρ ἤβην ὧδέ γ' ἂν κεκτῶιμεθα.

quasi non liquido constaret Atticos semper κεκτῆμην dixisse, ut καθήμην, βεβλήμην, μεμνήμην et κεκλήμην, de qua re diximus in *Nov. L.* p. 223 sqq.

In *Heraclicidis* vs. 494.

εἰ μὴ τι τούτων ἑξαμηχανήσομεν
ἡμᾶς μὲν ἄλλην γαῖαν εὕρισκεν τινά,
αὐτὸς δὲ σῶσαι τήνδε βούλεσθαι πόλιν.

eiect Dindorfius Nauckio auctore: non repugno, sed quod Dindorf. ἑξαμηχανήσομεν sanum putat et "dignum interpolatore verbum" non assentior. Sunt enim istae interpolationes frigidae, insulsae, inficetae, sed non insanae et sensu vacantes, et Graecitas quamquam non Euripide digna tamen tolerabilis est et usitata. Quid multa? dedisse videtur quisquis est:

εἰ μὴ τι τούτων μῆχαρ ἐξευρήσομεν.

In Aeschyli *Prometheo* vs. 605. libri exhibent:

τέκμηρον δ', τι μ' ἐπαμμένει
παθεῖν, τί μὴ χρὴ τί Φάρμακον νόσου.

acute viri docti in ΜΗΧΡΗ inesse senserunt:

τί ΜΗΧΑΡ ἥ τί Φάρμακον νόσου.

In *Helena* vs. 153.

ἄπεσι δὲ | κυσὶν πεποιθὼς ἐν Φοναῖς θηροκτόνοις.

mirum accidit in tali re πεποιθὼς, et ipsa rei natura suggerit γεγηθὼς.

Ibid. vs. 281.

ὁ δ' ἀγλαῖσμα δωμάτων ἐμΟΤ τ' ἔΦυ.

certa lex ἐμόν scribere iubet. Idem mendam tolle ex Aristophanis *Anibus* vs. 1640:

σοῦ γὰρ ἅπαντα γίγνεται | τὰ χρήματα.

imo vero σά, non σοῦ. Similia his ubique reperiuntur, ut in

Herc. Fur. vs. 453.

ὦ μοῖρα δυσάλαιν' ἐμῇ τε καὶ τέκνων.

In *Helena* vs. 1055.

παλαιότης γὰρ τῷ λόγῳ γ' ἔνεστί τις.

sententia manifesto haec est: δοκεῖ γὰρ μοι ὁ λόγος κενός πως καὶ ἡλίθιος εἶναι, sed nihil huiusmodi in παλαιότης inest. Credo olim scriptum fuisse * ΑΤΑΙΟΤΗΣ omissa de more prima litera, deinde scribam aliquem inconsiderate παλαιότης dedisse quum (Μ)αταιότης deberet.

In *Hercule Furente* vs. 150.

τί δὴ ΤΟ σεμνὸν σῶ κατείργασαι πόσει;

articulo non est locus: reponere τί δὴ ΤΑ σεμνόν.

Ibid. vs. 247.

ὕμεῖς δέ, πρέσβεις, ταῖς ἐμαῖς ἐναντίαι
γνώμασιν ὄντες.

πρέσβεις non sunt senes, nam πρεσβῦται appellantur, sed legati praeter loci sententiam. Repone πρέσβυ, namque omnes inculpans unum ex omnibus alloquitur. Passim legitur ὦ πρέσβυ, ut vs. 512.

ὦ πρέσβυ, λεύσσω τὰμὰ φίλτατ' ἢ τί Φῶ;

Lepide Aristophanes Agathonem παρωδῶν in *Thestoph.* 148 inducit dicentem:

ὦ πρέσβυ, πρέσβυ, τοῦ Φθόνου μὲν τὸν ψόγον
ἤκουσα, τὴν δ' ἄλγησις οὐ παρεσχόμην.

sed non ita dixerat, credo, sed τοῦ Φθόνου μὲν τὸν ψόγον pro ψόγον, ut ὁ ψέφος τῶν ῥημάτων.

In *Hercule Furente* vs. 280.

ἐγὼ Φιλῶ μὲν τέκνα, πῶς γὰρ οὐ Φιλῶ;
ἄτικτον ἀμόχθησα.

non sunt haec formata more Graecorum, quibus πῶς γὰρ οὐ; consuetum est dicere ellipsi perpetua, quam si quis forte explere voluisset non Φιλῶ fuisset repetendum, sed πῶς γὰρ οὐκ ἂν Φιλοῖην; vel πῶς γὰρ οὐ μέλλω Φιλεῖν; dicendum, nam sensus est πῶς γὰρ ἂν δυναίμην τὰ τέκνα μὴ οὐ Φιλεῖν; notissimo et perfrequenti usu, ut in *Rheso* vs. 751.

λυπρὸς μὲν οἶμαι τῷ θανόντι, πῶς γὰρ οὐ;

et passim. Corrigendum esse censeo:

ἐγὼ Φιλῶ μὲν τὰμὰ τέκνα, πῶς γὰρ οὐ;

quia in frequentissima eius rei mentione Euripides promiscue aut τέκνα aut τὰμὰ τέκνα dicere solet, vid. *Phoen.* 970. *Med.* 787. *Iphig. Aul.* 738. *Herc. Fur.* 1223. Idem pronomen ex fuga retractum sanabit versiculum Euripidis apud Diodorum Siculum XX. 41, ubi editur:

τίς τοῦνομα τὸ ἐπονείδισον βροτοῖς
οὐκ οἶδε Λαμίας τῆς Λιβυτικῆς θεοῦ;

edendum est:

τίς τοῦμόν ὄνομα τοῦπονείδισον βροτοῖς.

Ibid. vs. 327.

καὶ γὰρ σ' ἰκνοῦμαι χάριτι προσθεῖναι χάριν. —
κόσμον πάρες μοι παισὶ προσθεῖναι νεκρῶν.

nulla auris haec ferre potest. Ex vs. 334.

ὅταν δὲ κόσμον περιβάλησθε σώμασιν.

emenda παῖσιν ΠΕΡΙθεῖναι.

Ibid. vs. 488.

ὦ φίλτατ', εἴ τις Φθόγγον εἰσακούσεται
θνητῶν παρ' Ἀΐδης, σοὶ τὰδ', Ἡράκλεις, λέγω.

Fuerunt olim qui θνητῶν interpretarentur esse τεθνηκότων! Elmsteius Φθιτῶν coniecit; sed non est futuro locus et necessario praesenti tempore utendum, quo omnes homines in ea re uti solemus: si quis est sensus in morte, εἴ τις ἄρα ἐστὶν αἴσθησις τοῖς ἐκεῖ περὶ τῶν ἐνθάδε γιγνομένων, *Lycurg. in Leocrat.* §. 136. et sic alii saepius. Itaque reponendum id quod etiam Nauckio in mentem venisse video: εἴ τις Φθόγγος εἰσακούεται θνητῶν παρ' Ἀΐδης, si qua vox mortalium in Orco exauditur. Quivis de populo dixisset ἐξακούεται, sed εἰσακούεται Tragicis magis convenit τὰ κατημαξευμένα vitantibus. Dindorfius festinans, credo, utramque coniecturam recepit Φθόγγος εἰσακούεται Φθιτῶν παρ' Ἀΐδης, praeter Euripidis sententiam.

Barbara forma deturpat locum Euripidis in *Herc. Fur.* vs. 666.

κράτα δ' ἀνδρῶν τεμῶν | ῥίψω κυνῶν ἔλκημα.

certa lex est in derivatis eandem formam apparere quae in perfecto passivo cernitur, nisi quod nomina in -MA penultimam semper habent productam, ut in καλεῖν (κέκλημαι) ἔγκλημα, ἐσθίω (ἐδήδεσμαι) ἔδεσμα, πίνω (πέπομαι) πόμα, βαίνω (-βέβαμαι) βῆμα, βάλλω (βέβλημαι) βλήμα, δῶ (δέδεμαι) ὑπό-

δημα, διάδημα, φορέννυμι (ἔσρωμαι) σρῶμα, et sic in caeteris ad unum omnibus. Ἐλκω habet imperfectum tantum et futurum εἶλκον et ἔλξω, caeterae formae sunt εἶλκυσα, εἶλκυκα et εἶλκυσαι, ἀφείλκυσαι, καθείλκυσαι cel. Itaque nomen est necessario ἔλκῤῥμα, et ἔλκῤῥμα non minus est barbarum quam εἶλκῤῥμαι. Sic et ἔλκυτικός, ἔλκυτήρ, ἔλκυσίνδα caeteraque omnia formantur, neque ulla potest esse dubitatio quin Euripides dixerit ῥίψω κυνῶν ἔλκῤῥμα, ut apud Manethonem a Dindorfio laudatum in Steph. Thesauro:

οἰωνῶν κατὰδειπνα κυνῶν θ' ἔλκυσματα δεινὰ.

Eadem opera et alteram eiusdemmodi formam barbaram ex Tragicis eximam. Editur in *Phoenissis* vs. 1384.

ἦξαν δρομημα δεινὸν ἀλλήλοιν ἐπι.

et sic legitur δρόμημα et apud alios saepius et apud Euripidem in *Medea* 1169, *Trinod.* 695. *Bacch.* 1083. Est tamen sine controversia δρόμημα barbarum: solum δεδράμηκα Graecum est et δράμημα, ut δραμητέον, sed quia δρόμος et δρομεύς et δρομικός et δρομάς et δρομαῖος et δρομάδην cum plurimis compositis unicuique erant in ore, antiquum et probum δραμημα hisce omnibus (ut veteres magistri loquuntur) συνεξέδραμεν et pro ΔΡΑ- assumsit ΔΡΟ-, quae forma ubique cum vitio ambulat et castiganda est. Verba in -δρομεῖν formantur ab adiectivis compositis, ut verba omnia in -τροφεῖν, -σροφεῖν, -τροπεῖν, -νομεῖν, -Φθορεῖν, -λογεῖν, caeteraque eiusdem analogiae sine ulla exceptione omnia. Ex his igitur -δρόμημα nasci poterat, e verbo simplici non poterat, et omnibus locis ΔΡΑμημα reponendum.

In *Hercule Fur.* vs. 1383.

ἮΡ. οὐκ ἂν δυναίμην· ἄρθρα γὰρ πέπηγέ μου.

ΘΗ. καὶ τοὺς σθένοντας ΓΑΡ καθαιροῦσιν τύχαι.

sententia dicti, quae perspicua est, respuit γάρ et ἄρα postulat, ut in celebratis versibus:

ὦ τλήμον ἀρετή, λόγος ἮΡ' ἦσθ', ἐγὼ δέ σε

ὥς ἔργον ἦσκουν, σὺ δ' ἮΡ' ἐδούλευες τύχη.

Ergo eras inane nomen, id est nunc demum intelligo te esse nomen sine re.

In *Electra* vs. 300 postquam Orestes dixerat:

λέξον δ' ἴν' εἰδὼς σῶ κασιγνήτῳ φέρω
λόγους ἀτερπεῖς.

et puellae idem se audire velle professae erant:

καὶ γὰρ τὸν αὐτὸν τῷδ' ἔρον ψυχῆς ἔχω.

respondet Electra:

λέγοιμ' ἄν, εἰ χρὴ, χρὴ δὲ πρὸς φίλον λέγειν.

sed dixerat, credo, πρὸς φίλον λέγειν, namque palam est
eam et illi et his simul respondere.

Ibid. vs. 343.

τίνας δ' ἑκατι τάσδ' ἐπ' ἀγραύλους πύλας
ἤκουσιν ἢ 'μοῦ δεόμενοι;

sententia postulat ἩΤΟΤδεόμενοι, ἢ τοῦ δεόμενοι; ut in tali re
omnibus consuetum est dicere.

In *Electra* vs. 494.

ἦκω φέρων σοι τῶν ἐμῶν βοσκημάτων
ποίμνης νεοχμὸν θρέμμ' ὑποσπάσας τόδε, —
παλαιὸν τε θησαύρισμα Διονύσου τόδε.

non placet Scaligeri πολιδόν, sed olim scriptum fuisse arbitror
γέρον τε θησαύρισμα, cui adscriptum παλαιὸν deinde, uti fit,
substitutum est. Γέρον pro παλαιός notissimum est, ut in
Herc. Fur. vs. 26.

γέρον δὲ δὴ τις ἐστὶ Καδμείων λόγος,
et γέρον pro παλαιόν multos habet auctores et testes. Etymo-
logus M. p. 227, 10. afferit γέροντα μῦθον et γέρον πρᾶγμα,
ubi corrige γέρον γράμμα ex Aeschylō, cuius verba ὡς λέγει
γέρον γράμμα ex antiquis Scholiis descripsit Eustathius ad O-
dyss. X. 184.

σάκος εὐρύ, γέρον, πεπαλαγμένον ἄζη.

Qui in hoc loco probe intellexerant παλαιόν anapaestum esse
non posse optime in *Hercule Fur.* vs. 868.

μέλεος Ἑλλάς ἃ τὸν εὐεργέταν
ἀποβαλεῖς, ὀλεῖς μανίαισι λύσσας
χορευθέντ' ἀναύλοις.

dochmium restituerunt μανιάσιν λύσσαις, quemadmodum rectis-
sime scribitur in *Oreste* vs. 326. ἐκλαθέσθαι λύσσας μανιάδος
et vs. 370.

εἴ μ' ἐκφοβοῖεν μανιάσιν λυσσῆμασιν.

et vs. 227.

κλινόν μ' ἐς εὐνήν αὖθις· ὅταν ἀνῆ νόσος
μανίας ἀναρθρός εἰμι κάσθενῶ μέλη.

Porsonus verum vidit νόσος μανίας reponens, quod et per se
salis certum est et confirmatur versu Sophocleo in *Aiace* 59:

ἐγὼ δὲ Φοιτῶντ' ἄνδρα μανιάσιν νόσοις
ῥτρυνου, εἰσέβαλλον εἰς ἔρημ κακὰ.

adscripsi haec quo magis appareret apud Herodotum VI. 75.
κατελθόντα δὲ αὐτὸν αὐτίκα ὑπέλαβε μανίης νοῦσος ἰόντα καὶ
πρότερον ὑπομαργότερον, verum esse μανίας νοῦσος.

In *Electra* vs. 645.

πῶς οὖν ἐκείνην τόνδε τ' ἐν ταύτῃ κτενῶ;

sententia coniunctivum pro futuro postulat: πῶς οὖν — κτενῶ;

In *Electra* vs. 813.

Ἐκ τῶν καλῶν κομποῦσι τοῖσι Θεσσαλαῖς
εἶναι τόδ', ὅσις ταῦρον ἀρταμεῖ καλῶς.

Graecorum consuetudo fert ut Ἐκ τῶν καλῶν dicatur.

In *Electra* vs. 1145.

τρεσὴνδ' ἐγὼ

δώσω χάριν σοί, σὺ δ' ἐμοὶ δίκην πατρός.

restituunt metrum sic: σὺ δὲ δίκην ἐμοὶ πατρός, sed δίκην πα-
τρός non sunt dirimenda et Barnesio parendum corrigenti: σὺ
δέ γ' ἐμοὶ δίκην πατρός. Saepe in δέ γε altera particula incuria
omittitur.

Finem faciam in emendando loco ex *Supplicibus* vs. 582.

οὔτοι μ' ἐπαίρεις ὥς θυμοῦσθαι φρένας.

fert loquendi usus et ratio ut in tali re futuro utamur, et The-
seus dixerat οὔτοι μ' ἐπαρεῖς. Futura Attica ἀρῶ, ἐπαρῶ,
ἀπαρῶ et ἀροῦμαι, in quibus omnibus α productum est, vix
unquam in Codicibus sine malo evaserunt. Dixit de ea re
Elmsleius ad *Herach.* vs. 323. sed iuvat omnia sub uno con-
spectu ponere, ut de librorum fide iudicari possit, et aliquid
novi adiicere. Unicus omnium locus est, unde scioli abstinere
manum, in *Iphig. Taur.* vs. 117.

ἐκ τερμάτων δὲ νόσον ἀροῦμεν πάλην.

sed in *Medea* vs. 925. dederunt:

ἡμεῖς μὲν ἐκ γῆς τῆσδ' ἀπαίρομεν Φυγῇ.

pro necessario ἀπαροῦμεν, et in *Troad.* vs. 1137.

ἡμεῖς μὲν οὖν ὅταν σὺ κοσμήσης νέκυν

γῆν τῷδ' ἐπαμπισχόντες αἰροῦμεν δόρυ.

pro ἀροῦμεν, et in *Helena* vs. 1598:

οὐκ εἴ' ὁ μὲν τις λοῖσθον αἰρεῖται δόρυ,
ὁ δὲ — καθαιματώσει.

pro ἀρεῖται, et in *Herc. Fur.* vs. 254.

οὐ σκῆπτρα χειρὸς δεξιᾶς ἐρείσματα
αἰρεῖτε καὶ τοῦδ' ἀνδρὸς ἀνόστων κάρα
καθαιματώσετε;

pro ἀρεῖτε, et in *Heracleidis* vs. 322.

ὑψηλὸν αἶρω καὶ λέγων τάδ' εὐφρανῶ.

pro ἀρῶ, et in *Iphig. Aulid.* vs. 125.

καὶ πῶς Ἀχιλεὺς.

οὐ μέγα Φυσῶν θυμὸν ἐπαίρει;

pro ἐπαρεῖ. Ad eundem igitur modum dederunt οὗτοι μ' ἐπαί-
ρεις pro ἐπαρεῖς sibi que in errando constant.

In *Supplicibus* denique vs. 776. in libris est:

ἀλλ' εἶεν αἶρω χειρ' ἀπαντήσας νεκροῖς
Ἄιδου τε μολπὰς ἐκχέω δακρυρρόους,

sed optime Elmsleius emendavit ἀλλ' εἶμ', ἐπαρῶ, quod quum merito reciperet Dindorfius sq. ἐκχέω mutato accentu in ἐκχεῶ convertit. Nollem factum, nam barbarum est ἐκχεῶ. Iudaei et Christiani, qui Graece balbutiebant magis quam loquebantur, in praesente tempore χύνω dicebant et ἐκχύνω (ex κέχυμαι perversa analogia fictum): futurum illis est ἐκχεῶ, ἐκχεῖς, ἐκχεοῦσιν, cet. Athenienses praesentis et futuri formam eandem usurpant ut in καλῶ, τελῶ, γαμῶ, sic et in χέω cum compositis. Vidimus apud Menandrum supra p. 125 οὐχὶ δώδεκα κυάθους — ὑποχεῖς; et pag. 362. apud Aristophanem οὐ κατορύξεις — καὶ μύρον ἐπιχεῖς; et apud Platonem Comicum παραχέων ἔρχομαι, et apud Demosthenem: οὐδ' ἐγχεῖ μετὰ ταῦτα ὕδωρ οὐδεὶς ἐμοί. Futuri χέομαι est luculentum exemplum apud Isaeum VI. 51. πότερον δεῖ — εἶναι κληρονόμον καὶ ἐπὶ τὰ μνήματα ἰέναι χεόμενον καὶ ἐναγιοῦντα. ubi supplendum (χοὰς) χεόμενον. Futurum ἐγχεῶ recte legitur in *Cyclope* vs. 568.

Φέρ' ἐγχεον νυν. B. ἐγχεῶ· σίγα μόνον.

infundam, taceas modo, id est si tacueris infundam. Theocritus quum in futuri participio ἐγχέοντα dicere debuisset perperam contraxit formam et ita dixit X. 53.

εὐκτὸς ὁ τῷ βατράχῳ, παῖδες, βίος· οὐ μελεδαίνει
τὸν τὸ πιεῖν ἐγχεῦντα.

In fragmento Euripidis ἐν Θησεΐ Nauckius edidit (*Fragm. Trag.* p. 380).

κάρα τε γάρ σου συγχεῶ κόμαις ὁμοῦ
ῥανῶ πέδοι δ' ἐγκέφαλον· ὀμμάτων δ' ἄπο
αἵμοσαγῇ πρηστῆρε ρεύσονται κάτω.

in libris est συγχέω, quod vides esse sanissimum, tum αἵμοσαγεῖν πρηστῆρες. Sed barbarum esse ρεύσονται pro ῥυήσονται quis negabit? Emendandum igitur censeo:

κάρα τε γὰρ σὸν συγχέω κόμαις ὁμοῦ,
ῥανῶ πέδοι δ' ἐγκέφαλον· ὀμμάτων δ' ἄπο
αἵμοσαγεῖς πρηστῆρες ὕττονται κάτω.

Itaque intactam servabimus in *Supplicibus* scripturam librorum:

ἄλλ' εἴμ', ἐπαρῶ χεῖρ' ἀπαντήσας νεκροῖς.

Ἄιδου τε μολπὰς ἐκ χέω δακρυρροούς.

In fragmento ἐκ τῆς Ἀντιόπης pag. 331 Nauckius dedit:

ἄλλ' ἐμοὶ πιθοῦ
παῦσαι μελωδῶν, πολεμίων δ' εὐμουσίαν
ἄσκει· τοιαῦτ' Ἄειδε καὶ δόξεις φρονεῖν,
σκάπτων, ἀρῶν γῆν, ποιμνίοις ἐπισατῶν.

pro Ἄειδε, quod non est huius loci, legerim τοιαῦτα Δ' Ἔρδε καὶ δόξεις φρονεῖν.

Ibid. pag. 333.

εἰ δ' εὐτυχῶν τις καὶ βίον κεκτημένος
μηδὲν δόμοισι τῶν καλῶν Πειράσεται,
ἐγὼ μὲν οὐποτ' αὐτὸν ὀλβιον καλῶ,
Φύλακα δὲ μᾶλλον χρημάτων εὐδαίμονα.

pro Πειράσεται, quod cum μηδὲν τῶν καλῶν componi nequit, corrigendum censeo Πειπάσεται, id est κεκτῆσεται, ἔξει.

Nunc Euripidem de manibus depono.

CAPUT VII.

AD AESCHINIS ORATIONEM

κατὰ Τιμάρχου.

Restat una pars operis, Aeschinis *Timarchea*, quam eadem cura qua caeteras diligenter recognoscam.

In § 5. *Iniquam*, inquit, *tyranni aut paucorum dominationem vis et praesidia armata defendunt, liberam temp. ius ac leges.* Φυλακτέον δὴ τοῖς μὲν [ὀλιγαρχικοῖς καὶ τοῖς] τὴν ἄνισον πολιτείαν πολιτευομένοις τοὺς ἐν χειρῶν νόμῳ τὰς πολιτείας καταλύοντας, ὑμῖν δὲ τοῖς τὴν ἴσιν καὶ ἔννομον πολιτείαν ἔχουσι τοὺς παρὰ τοὺς νόμους ἢ λέγοντας ἢ βεβιωκότας [κολάζειν]. *Ultimum* κολάζειν et *sententia loci et compositio* respuit, et τοὺς παρὰ τοὺς νόμους λέγοντας manifesto pendet ex φυλακτέον ὑμῖν. Praeterea ὀλιγαρχικοῖς καὶ τοῖς item interpolata sunt. Commemoratae sunt ab Oratore tres πολιτεῖαι — τυραννὶς καὶ ὀλιγαρχία καὶ δημοκρατία. διοικοῦνται δέ, inquit, αἱ μὲν τυραννίδες καὶ (add. αἱ) ὀλιγαρχίαι τοῖς τρόποις τῶν ἐφεσηκότων, αἱ δὲ πόλεις αἱ δημοκρατούμεναι τοῖς νόμοις τοῖς κειμένοις. *Tertium* easdem nominaturus orationem ita variavit ut τοὺς τὴν ἄνισον πολιτείαν πολιτευομένους appellaret quos modo τὰς τυραννίδας καὶ τὰς ὀλιγαρχίας dixerat. *Magistellus tertiam* deesse ratus suos ὀλιγαρχικούς addidit, imperite admodum, nam qui ἀττικισί solerent ὀλιγαρχικοί appellari idque non ad imperium, sed ad insolentiam morum et arrogantiam pertinere nesciebat. Nunc quidem id nemo nescit: iuniores non poenitebit Theophrasti caput περὶ ὀλιγαρχίας lectitasse.

γμα interpolando corruperunt sic: ἀνοίγειν μὲν [ἀπαγορεύει] — κλείειν δὲ [προστάττει] κτέ. Neque Atticum est ἀπαγορεύει ἀνοίγειν sed μὴ ἀνοίγειν et ζεύγμα est perelegans quo commodius decurrat oratio.

Pereleganter structam sententiam sciolus emblemate corrumpit § 11 ὁ νομοθέτης ἡγήσατο τὸν καλῶς τραφέντα παῖδα ἄνδρα γυνόμενον χρήσιμον ἔσεσθαι τῇ πόλει, ὅταν δ' ἡ φύσις κτέ. — παραπλησίους [ἡγήσατο] πολίτας ἔσεσθαι Τιμάρχῳ τουτῷ. Magistelli in longiore periodo fulcra supponunt tam molesta quam inutilia.

Iterum apponam locum ex § 13 vitio liberatum: διαρρήδην λέγει ὁ νόμος ἔάν τινα ἐκμισθώσῃ ἐταιρεῖν πατὴρ ἢ ἀδελφὸς ἢ θεῖος ἢ ἐπίτροπος ἢ ὅλως τῶν κυρίων τις, γραφὰς ἐταιρήσεως εἶναι κατὰ τε τοῦ ἐκμισθώσαντος καὶ τοῦ μισθωσαμένου, τοῦ μὲν ὅτι ἐξεμίσθωσε, τοῦ δὲ ὅτι, φησὶν, ἐμισθώσατο. Plana et perspicua et apte composita sic omnia sunt: διαρρήδην λέγει ὁ νόμος — γραφὰς ἐταιρήσεως εἶναι. Vide nunc mihi quae sit in libris lectio: διαρρήδην λέγει ὁ νόμος — τῶν κυρίων τις [κατ' αὐτοῦ μὲν τοῦ παιδὸς οὐκ ἐᾷ] γραφὰς ἐταιρήσεως εἶναι, κατὰ δὲ τοῦ μισθώσαντος. Quae scabrities orationis, scopas solutas, ut aiunt, vides et arenam sine calce. Interpolatus locus est ex § 18 καὶ κεῖνο δέ μοι συνδιαμνημονεύσατε, ὅτι ἐνταῦθ' ὁ νομοθέτης οὕτω διαλέγεται αὐτῷ τῷ σώματι τοῦ παιδὸς ἀλλὰ τοῖς περὶ τὸν παῖδα, quibus assuit aliquis ex § 13 [πατρὶ, ἀδελφῷ, ἐπιτρόπῳ, διδασκάλοις καὶ ὅλως τοῖς κυρίοις], negligenter omisit θεῖῳ et διδασκάλοις addidit, qui non sunt κύριοι. Expuncto emblemate δὲ in τε converti et participio ἐκμισθώσαντος necessariam praepositionem addidi.

In § 13 sequitur: καὶ ἴσα τὰπιτίμια ἑκατέρῳ πεποίηκε καὶ μὴ ἐπάναγκες εἶναι τῷ παιδὶ ἡβήσαντι τρέφειν τὸν πατέρα μηδὲ οἴκησιν παρέχειν [ὅς ἂν ἐκμισθωθῇ ἐταιρεῖν]. Quam primum rescia pannum et prorsus supervacaneum et alieno loco insertum. Eadem opera dele molestum pronomen in vicinia: ζῶντος μὲν αὐτοῦ — τελευτήσαντα δὲ [αὐτόν].

In § 15 (ὁ νόμος) ἐν ᾧ διαρρήδην γέγραπται Ἐάν τις ὑβρίζῃ εἰς παῖδα ἢ ἄνδρα ἢ γυναῖκα — γραφὰς ὕβρεως εἶναι [πεποίηκεν] καὶ τίμημα [ἐπέθηκεν] ὃ τι χρὴ παθεῖν ἢ ἀποτίσαι. Quis tandem istam scribendi negligentiam et socordiam ferre potest in quoquam scriptore, nedum in terso et venusto Attico oratore?

Sed expuncto additamento, quod ex § 46 huc invectum esse videbis, salva res est.

In § 18 ἐπειδὰν δ' ἐγγραφῇ εἰς τὸ ληξιαρχικὸν γραμματεῖον καὶ τοὺς νόμους [γνῶ καὶ] εἰδῇ τοὺς τῆς πόλεως καὶ ἤδη δύνηται διαλογίζεσθαι τὰ καλὰ καὶ τὰ μὴ, οὐκέτι ἐτέρῳ διαλέγεται ἀλλ' ἤδη αὐτῷ. Recte et ordine dicitur εἰδέναι τοὺς νόμους, sed τοὺς νόμους γνῶναι non item. Γνῶναι ponitur in re perplexa et obscura, quam quis cogitando perspexit et expedivit, ut aenigma. Apud Antiphanem Athenaei p. 450. κ. Sappho cum patre ita confabulatur:

οὐδὲν λέγεις· πῶς γὰρ γένοιτ' ἄν, ὦ πάτερ,

ρήτωρ ἄφρωνος; B. ἦν ἀλῶ τρὶς παρανόμων.

A. παίζεις ἔχων. B. καὶ μὴν ἀκριβῶς γ' ὥόμην

ἐγνωκέναι τὸ ρηθέν, ἀλλ' ἤδη λέγε.

ut haec emendavimus et supplevimus in *Nov. Lectt.* p. 6. Leges autem quidquid iubent aut vetant perspicuum est unicuique ad intelligendum: itaque εἰδέναι in iis habet locum, γνῶναι non item.

In § 13. [ἐκ γὰρ τοῦ πράττεσθαι τινα ὧν οὐ προσῆκεν ἐκ τούτου τοὺς νόμους ἔθηκαν οἱ παλαιοί]. Duplex fertur scriptura ἔθηκαν el ἔθεντο. Discrimen est tam notum quam certum in foro Attico quidem: νόμον δὲ μὲν νομοθέτης τίθησιν, δὲ δὲ δῆμος τίθεται. Sexcenties legitur δὲ τιθεῖς, δὲ θεῖς τὸν νόμον, ubi τιθέμενος aut θέμενος absurdum esset. Contra ad cives suos dicit Aeschines § 178. ἐπιδέξιοι δ' οἶμαι φύντες ἐτέρων μᾶλλον εἰκότως καλλίστους νόμους τίθεσθε, substitue τίθετε, vitiose et inepte dictum erit. Lectio ἔθεντο est in uno omnium optimo Codice Coisliniano mirae vetustatis et longe meliore et fideliori teste quam sunt reliqui omnes, ut alio loco ostendam. Substituit aliquis ἔθηκαν qui haec de legum latoribus dici oportere opinabatur. Noli tangere, sed totam illam annotatiunculam otiosam ac futilem in marginem remitte.

In § 19 recitantur verba legis: Ἄν τις Ἀθηναίων ἐταιρήσῃ μὴ ἐξέσω αὐτῷ τῶν ἐννέα ἀρχόντων γενέσθαι [ὅτι οἶμαι σεφανηφόρος ἢ ἀρχή] μηδ' ἱερωσύνην ἱεράσασθαι [ὅς οὐδὲ καθαρῷ διαλέγεται τῷ σώματι] μηδὲ συνδικησάτω τῷ δημοσίῳ μηδὲ ἀρξάτω ἀρχὴν μηδεμίαν μηδέποτε μήτ' ἐνδημον μήθ' ὑπερόριον μήτε κληρωτὴν μήτε χειροτονητὴν· μηδὲ κηρυκευσάτω μηδὲ πρεσβευσάτω

μηδὲ τοὺς πρεσβεύσαντας κρινέτω (lege κρινάτω) [μηδὲ συκοφαν-
τείτω μισθωθείς] μηδὲ γνώμην εἰπάτω μηδέποτε μήτε ἐν τῇ βουλῇ
μήτε ἐν τῷ δήμῳ μηδ' ἂν δεινότατος ἢ λέγειν Ἀθηναίων. Putasne
importunam ac levem suspicionem ὅτι οἶμαι σεφανηφόρος ἢ ἀρχή
ab ipso Oratore profectam? aut verba ὅς οὐδὲ καθαρῷ διαλέγεται
τῷ σώματι? Sed levia haec sunt prae iis quae sequuntur μηδὲ
συκοφαντείτω μισθωθείς. Hoc igitur iis solis, ut reliqua omnia,
erat licitum qui sine labe vixissent! Miror quo pacto ista ir-
repserint, hoc unum video tam necesse esse ea expungere atque
Τιμάρχῳ § 18. οὐκέτι ἑτέρῳ διαλέγεται ἀλλ' ἤδη αὐτῷ [Τιμάρχῳ],
quod unanimi consensu (nec mirum) deleverunt omnes.

In § 20. ἴν' εἰδῆτε οἷων νόμων ἡμῖν κειμένων τετόλμηκε Τίμαρ-
χος δημηγορεῖν ὁ τοιοῦτος τὸν τρόπον οἷον ὑμεῖς ἐπίσασθε. ad οἷων
adscripsit aliquis ὡς καλῶν καὶ σωφρόνων, quae verba post κει-
μένων irreperunt in textum.

In § 23 καὶ πῶς δὲ κελεύει τοὺς προέδρους χρηματίζειν; ἐπειδὴ
τὸ καθάρσιον περιενεχθῆ καὶ ὁ κήρυξ τὰς πατρίους εὐχὰς εὔξεται
προχειροτονεῖν [κελεύει τοὺς προέδρους] περὶ ἱερῶν τῶν πατρίων, ei
post pauca τότε ἤδη [κελεύει] λέγειν τῶν ἄλλων Ἀθηναίων τὸν
βουλόμενον οἷς ἔξουσιν. Pueriliter haec interponuntur. Magistelli
paulo longiorem verborum complexum mente retinere non pos-
sunt et tamquam memoriae subsidia ista fulcra supponunt.

In § 24. erat in vetusto libro scriptum:

οἱ πρεσβύτεροι τῷ μὲν εὖ	
Φρονεῖν ἀκμάζουσιν, ἡ δὲ τόλμα	διὰ τὴν
ἤδη αὐτοὺς ἄρχεται ἐπιλείπειν.	ἱμπερίαν
	τῶν πραγμάτων.

Annotatiuncula in margine ad verba εὖ Φρονεῖν pertinens in
textum recepta post ἐπιλείπειν sententiam loci ineptam et ri-
diculam reddidit.

In § 25 ὁ Ἀριστείδης ὁ τὴν ἀνομοίαν ἐπωνυμίαν ἔχων Τιμάρχῳ
τουτῷ, magister adscribit: ὁ δίκαιος ἐπικαλούμενος, quae nunc
ipse Orator dixisse putatur. Profecto necesse erat hoc Athe-
nienses doceri!

In § 26 τοῦτ' ἔστιν ὑπόμνημα καὶ μίμημα τοῦ Σόλωνος σχή-
ματος ὃν τρόπον ἔχων αὐτὸς διελέγετο τῷ δήμῳ [τῶν Ἀθηναίων].
Non est corrigendum τῷ Ἀθηναίων, sed abiiciendum emblemata.
Mirum si in alia civitate verba fecisset ad populum. Αὐτὸς ad-
ditur, quia Solon aliis νόμους περὶ εὐκοσμίας scripserat.

In § 27. Ἄ συνιδὼν δ νομοθέτης διαρρήδην ἀπέδειξεν οὐς χρὴ δημηγορεῖν καὶ οὐς οὐ δεῖ λέγειν ἐν τῷ δήμῳ. Quam inepte composita haec sunt! Aeschines, credo, dixisset: οὐς χρὴ δημηγορεῖν καὶ οὐς μὴ. Sed salva res est: legislator neque lege sanxerat § 7. πῶς δεῖ τὸν παῖδα τὸν ἐλεύθερον τραφῆναι, neque h. l. οὐς χρὴ δημηγορεῖν. Non est legislatoris neque hoc neque illud. Quid igitur? οὐς ΟΥ χρὴ δημηγορεῖν, quo recepto inficelum emblema stare non poterit. Demonstrant id omnia quae sequuntur, unde primum alterum additamentum tolle: τίνας δ' οὐκ ὤετο δεῖν λέγειν; τοὺς αἰσχροῦς βεβιωκότας. [τούτους οὐκ ἐᾷ δημηγορεῖν]. καὶ ποῦ τοῦτο δηλοῖ; Est operae pretium ipsa verba legis audire:

ΔΟΚΙΜΑΣΙΑ ῬΗΤΟΡΩΝ.

Ἐάν τις λέγῃ ἐν τῷ δήμῳ τὸν πατέρα τύπτων ἢ τὴν μητέρα ἢ μὴ τρέφων ἢ μὴ παρέχων οἴκησιν ἢ τὰς στρατείας μὴ ἐστρατευμένος ὅσαι ἂν αὐτῷ προσταχθῶσιν ἢ τὴν ἀσπίδα ἀποβεβληκῶς ἢ πεπορνευμένος ἢ ἡταιρικῶς ἢ τὰ πατρῷα κατεδηδοκῶς ἢ ὢν ἂν κληρονόμος γένηται δοκιμασίαν ἐπαγγειλάτω Ἀθηναίων ὁ βουλόμενος οἷς ἔξεσιν. Hoc est, opinor, disertis verbis demonstrare οὐς ΟΥ χρὴ δημηγορεῖν. Leguntur haec § 28—32, sed non sine scilorum additamentis, primum § 28 [τοῦτον οὐκ ἐᾷ λέγειν.] νῆ Δία καλῶς γε. Credebat haec deesse magister neque sensit ex ipso Legis titulo Δοκιμασία Ῥητόρων id apparere. Tum in § 32 τούτους οὖν ἐξείργει ἀπὸ τοῦ βήματος cum interpretatione [τούτους ἀπαγορεύει μὴ δημηγορεῖν]. Aeschines certe τούτοις daturus fuisset.

In § 27. οὐκ ἀπελαύνει ἀπὸ τοῦ βήματος εἴ τις μὴ προγόνων ἐστὶ τῶν ἐστρατηγηκότων υἱός. Lepidum est προγόνων υἱός. Libri optimi τῶν omittunt. Optimum esse arbitror restituere: εἴ τις μὴ γονέων ἐστὶν ἐστρατηγηκότων υἱός. Splendidius est ad nobilitatis laudem patrem quam ex maioribus aliquem Praetorium habere.

In § 28. Δοκιμασία, Φησὶ, ῥητόρων. Ἐάν τις λέγῃ ἐν τῷ δήμῳ τὸν πατέρα τύπτων ἢ τὴν μητέρα ἢ μὴ τρέφων ἢ μὴ παρέχων οἴκησιν, magister iterum inculcat suum [τοῦτον οὐκ ἐᾷ λέγειν]. Praeterquam quod ea verba inepte abundant, Aeschines non τοῦτον, sed τούτους dicturus fuisset.

In § 29. ἄνθρωπε, τῇ πόλει ὑπὲρ ἧς τὰ ὄπλα μὴ τίθεται μηδὲ

συμβουλεύειν ἀξίου. Haec vera scriptura est. Vulgo post τίθεσαι additur [ἢ διὰ δειλίαν μὴ δυνατὸς εἶ ἐπαμῦναι], quae acrem loci sententiam onerant et compositionem pervertunt.

In § 30 τὸν γὰρ τὴν ἰδίαν οἰκίαν κακῶς οἰκήσαντα καὶ τὰ κοινὰ τῆς πόλεως παραπλησίως ἡγήσατο διαθεῖναι. Perinde est in tali re futurum ponere διαθήσειν aut ἂν διαθεῖναι. Futurum posuit paulo ante: τὸν γὰρ τὸ σῶμα τὸ ἑαυτοῦ ἐφ' ὕβρει πεπρακότα καὶ τὰ κοινὰ τὰ τῆς πόλεως ῥαδίως ἡγήσατο ἀποδώσεσθαι, nunc παραπλησίως ἂν ἡγήσατο διαθεῖναι dedit. Nihilne subolet in τὰ κοινὰ τὰ τῆς πόλεως?

Δὶς ταῦτόν ἡμῖν εἶπεν ὁ σοφὸς Αἰσχίνης.

namque nihil prorsus interest inter τὰ κοινὰ et τὰ τῆς πόλεως. In priore loco scribe: πεπρακότα καὶ [τὰ κοινὰ] τὰ τῆς πόλεως, in altero: οἰκήσαντα καὶ τὰ κοινὰ [τῆς πόλεως] παραπλησίως ἂν ἡγήσατο διαθεῖναι.

In sqq. insulsissime repetitum legitur ὁ νομοθέτης in his: οὐδ' ᾤετο δεῖν [ὁ νομοθέτης] τὸν ῥήτορα ἥκειν ἐπὶ τὸ βῆμα κτέ.

Tralaticium emblemata recurrit § 31. χρήσιμα τὰ λεγόμενα ἡγήσατο εἶναι — οὐδ' ἂν εὖ πάνυ λεχθῇ συνοίσειν [ἡγήσατο] τοῖς ἀκούουσιν.

Ubi bis idem dicitur ut § 32. τούτους οὖν ἐξείργει ἀπὸ τοῦ βήματος, [τούτους ἀπαγορεύει μὴ δημηγορεῖν], et secunda sententia nihil habet ponderis neque ad aures numerosior accidit, idque in libris tam flagitiose interpolatis, quid tu faciendum censes?

Multae interpolationes ipsorum Codicum testimoniis redarguuntur. Ut quisque liber est antiquissimus ita paucissimis additamentis inquinatum esse videbis. Quam multas fraudes patefecit perantiquus liber f Coislinianus? In § 33 exhibet: ὑμεῖς δ' ἔτι προσέθεσθε καινὸν νόμον μετὰ τὸ καλὸν παγκράτιον ὃ οὗτος ἐπαγκρατίασεν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ὑπεραιοχυνθέντες ἐπὶ τῷ πράγματι καθ' ἐκάστην ἐκκλησίαν ἀποκληροῦν Φυλὴν ἐπὶ τὸ βῆμα ἣτις προεδρεύσει. Caeteri omnes post ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ interpungunt et ita scribunt ὑπεραιοχυνθέντες [γὰρ] ἐπὶ τῷ πράγματι καθ' ἐκάστην ἐκκλησίαν [νόμον ἐθήκατε καινὸν] ἀποκληροῦν, quae Bekkerus recepit, cui vel ἐθήκατε pro ἔθεσθε fraudem aperire poterat.

In § 34. ἔσι δ' οὐδὲν ὄφελος, ὧ Ἀθηναῖοι, [ζητεῖν] τοὺς τοιού-

τους ανθρώπους ἀπελαύνειν ἀπὸ τοῦ βήματος ταῖς κραυγαῖς· οὐ γὰρ αἰσχύνονται. Expuncto ζητεῖν loci sententia optime habet, neque ζητεῖν conari significat sed πειρᾶσθαι. Ζητεῖν ponitur ubi quid cogitando reperiri potest, ut apud Aristophanem in Nub. 546.

οὐδ' ὑμᾶς ζητῶ ἔαπατᾶν δις καὶ τρις ταῦτ' εἰσάγων.

Ecce iterum nostrum suppositicium κελεύει in § 33. τί προσέταξεν ὁ τιθεὶς τὸν νόμον; καθῆσθαι [κελεύει] τοὺς φυλέτας κτέ.

In § 34. τούτους μέντοι τοὺς νόμους εἶναι χρησίμους ἢ ἀχρήστους ἐφ' ὑμῖν ἐστίν· ἐὰν μὲν γὰρ κολάζητε τοὺς ἀδικοῦντας ἔσονται ὑμῖν οἱ νόμοι καλοὶ καὶ κύριοι, ἐὰν δ' ἀφίητε καλοὶ μόνον, κύριοι δ' οὐκέτι. Lubens Aeschines sua repetit, si quid sibi venuste et rotunde dixisse videtur. Iterum iisdem utitur § 100, ubi est vera lectio καλοὶ ΜΕΝ κύριοι δ' οὐκέτι. Saepissime μὲν et μόνον inter se permutantur.

Excusans se apud iudices Aeschines, quod verbis quibusdam spurcis et obscenis usus sit, ita dicit § 38: αἰσχροῦς οὕτω τυγχάνει βεβιωκῶς ὥς τε τὸν τὰ τούτῳ πεπραγμένα διεξιόντα ἀδύνατον εἶναι εἰπεῖν [ὥς αὐτὸς βούλεται], ἐὰν μή τι καὶ τῶν τοιούτων φθέγξεται ῥημάτων. Quoties hunc locum relego offendo in verbis ὥς αὐτὸς βούλεται, quae et sententiae et structurae officiunt. Aut excidit aliquid aut molesta verba eliminanda sunt, quo facto omnia procedunt optime.

In § 40. ἵνα μή [με] τις εἶπῃ ὥς ἄρα λίαν ἀκριβολογοῦμαι ἅπαντα. Importunum et molestum pronomen tres libri omitunt. Optime.

Proverbio simile est Atticum ὥς αὐτὸ δείξει. In § 40 in aliis libris est αὐτὸ τοῦργον, in aliis αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Hoc indicio optime glossemata deprehenduntur. Scribe ὥς αὐτὸ δείξεν.

Soloecum est § 43. διαπειλησαμένου δὲ τοῦ Μισγόλα καὶ τοῦ Φαίδρου τοῖς ξένοις καὶ κελευόντων ἤδη ἀκολουθεῖν εἰς τὸ δεσμωτήριον, necessarium est διαπειλησαμένων.

Vehementer mihi de mendo suspecta sunt haec in § 45. αὐτὸ μὲν γὰρ τοῦνομα τοῦ ἔργου — οὐκ ἐγγράφω οὐδὲ ἄλλο γέγραφα οὐδέν κτέ. Ferri non potest ἐγγράφω quum praecedat γέγραφα μαρτυρίαν Μισγόλα et sequatur ἄλλο γέγραφα οὐδέν. Suspicio olim sic scriptum fuisse:

οὐκ ἐγγράφω οὐδὲ ἄλλο γέγραφα
οὐδέν

et γέγραφα in margine variam lectionem esse ad ἐγγράφω referendam. Itaque genuinum esse οὐκ ἐγγέγραφα οὐδὲ ἄλλο οὐδέν.

In § 46. εἰ γὰρ ὁ μὲν πρᾶξας αἰσχυνεῖται καὶ προαιρήσεται χιλίας [μᾶλλον] δραχμὰς ἀποτίσαι τῷ δημοσίῳ, ὁ δὲ πεπονθὼς δημηγορήσει, σοφὸς ὁ νομοθέτης ὁ τοὺς οὕτω βδελυροὺς ἐξείργων ἀπὸ τοῦ βήματος. Nullus locus est adverbio μᾶλλον, cui nihil neque in verbis neque in cogitatione respondet. Irrepsit ex praecedenti loco: εἰ δὲ προαιρῆται ἐκκλητευθῆναι μᾶλλον ἢ τάληθῃ μαρτυρεῖν, ubi μᾶλλον optime habet, sed προαιρῆται suspectum est quia αἰρεῖσθαι μᾶλλον dicitur non προαιρεῖσθαι. In exitu huius loci ubi exclamat orator magna voce σοφὸς ὁ νομοθέτης κτέ. una literula periit, nam requiritur σοφός γ' ὁ νομοθέτης. Sic enim aut ἢ σοφός in tali re exclamare solebant.

Vocabulum Atticum et rarium trahit post sese interpretatiunculum § 49. ἔνιοι μὲν γὰρ νέοι ὄντες προφερεῖς [καὶ πρεσβύτεροι] φαίνονται, ἕτεροι δὲ πολλὸν ἀμθμόν χρόνον γεγονότες παντάπασι νέοι. vid. Ruhnken. ad Tim. v. Σκληφρός et locum Pollucis ab eo indicatum: προφερέης λέγεται ὁ τῷ μὲν χρόνῳ νεώτερος, τῇ δὲ ὄψει δοκῶν πρεσβύτερος.

In § 52. εἰ δὲ — ἐπιδείξω — οὐκέτι δέπου φαίνεται μόνον ἡταιρικῶς κτέ. duabus literulis transpositis scribe φαίνεται pro φαίνεται. Caeterum hic locus tam impeditus et vexatus est, ut equidem omnem emendationis spem deposuerim.

In § 33. ἀλλὰ διημέρευεν ἐν τῇ κυβείᾳ οὗ ἢ τηλία τίθεται καὶ τοὺς ἀλεκτρούνας συμβάλλουσι καὶ κυβεύουσιν. Ex ora libri irrepsit annotatiuncula. Athenienses ea loca non κυβεῖα appellabant, sed σκιραφεῖα. Isocrates Areop. p. 149. c. οὐκ ἐν τοῖς σκιραφείοις οἱ νεώτεροι διέτριβον οὐδ' ἐν ταῖς αὐλητρίσιν, et in Anitid. p. 491. οἱ δ' ἐν τοῖς καπηλείοις πίνουσιν, ἕτεροι δ' ἐν τοῖς σκιραφείοις κυβεύουσιν. Sequiores illa κυβεῖα et κυβευτήρια appellant.

Interpolata est coniunctio ὥς § 67. ἴν' ὑμῖν ἐπιδείξω οἷους ἀπεργάζεται ἀνθρώπους τὸ ἐπιτήδευμα ταῦτο, [ὥς] καταφρονοῦντας μὲν τῶν θεῶν, ὑπερορῶντας δὲ τοὺς νόμους κτέ. Appositio haec est neque voculam ὥς admittit.

Frequens apud Aeschinem interpolatio est in his § 70. *ἐπατέ μοι πρὸς [τοῦ] Διὸς καὶ [τῶν ἄλλων] θεῶν*. Similiter *eratum* § 87. *Φέρε δὴ πρὸς [τοῦ] Διὸς καὶ [τῶν ἄλλων] θεῶν*. In Demosthenis libris saepissime recte legitur, ut *de F. L.* p. 347. 2. *καὶ πρὸς Διὸς καὶ θεῶν πειρᾶσθε συνδιαμνημονεύειν*, et saepius alibi.

In § 79. *ἀ γὰρ οὗτος ἔργῳ πράττων οὐκ ἡσχύνετο, ταῦτ' ἐγὼ σαφῶς ἐν ὑμῖν εἰπὼν οὐκ ἂν ἐδεξάμην ζῆν, imo vero οὐκ ἂν δεξαίμην*, ut *de Fals. Legal.* § 179. *ἀδελφοὶ δέ, οἱ διαζυγέντες ἐμοῦ ζῆν οὐκ ἂν ἔλοιντο (non προέλοιντο), et passim in simili sententia, ut μή νυν ζῶην, τεθναίην, ἀπολοίμην εἴ σε δέδοικα, et sim.*

Continuo sequitur § 80. *ὑπὸ δὲ τοὺς αὐτοὺς χρόνους [ἐν οἷς οὗτος ἦν παρὰ τῷ Πιτταλάκῳ] καταπλεῖ δεῦρο ἐξ Ἑλλησπόντου Ἑγήσανδρος*. Scholion futile irrepsit in textum: praeterea *ἐν οἷς Graeculum* sapit.

Impedita sunt et male composita quae sequuntur § 80. *οὗτος ὁ Ἑγήσανδρος [ἀφικνεῖται], ὃν ὑμεῖς ἴσε κάλλιον ἢ ἐγώ, ἔτυχε [δὲ] τότε συμπλεύσας εἰς Ἑλλήσποντον ταμίας Τιμομάχῳ τῷ Ἀχαρνεῖ*. Duobus verbis expunctis omnia aptissime decurrunt. Acutissime iungenda esse apparet *Ἑγήσανδρος, ὃν ὑμεῖς ἴσε κάλλιον ἢ ἐγώ*. Suspico *ἀφικνεῖται* in margine adscriptum ad *καταπλεῖ δεῦρο* huc aberrasse, et sic δέ insertum.

Dittographia est § 57. *καὶ πῶς [ἴσως] ἡγήσατο εἶναι αὐτὸν ἐγγὺς τῆς αὐτοῦ φύσεως*, et interpolatum pronomen in verbis *ὥς δ' οὐκ ἔπειθεν [αὐτόν]*.

In § 62. *ἐν παντὶ δὲ κακῷ γενόμενος ὁ Πιττάλακος*, nemo sic Athenis loquitur, sed aut *ἐν παντί* dicebant aut *ἐν παντὶ κακοῦ*.

In § 64. *ἐνταῦθα δὴ καταμεμψάμενος ἑαυτὸν ὁ Πιττάλακος καὶ ἐκλογισάμενος τίς ὢν πρὸς οὐστίνας ἐπολέμει εὖ ἐβουλεύσατο* — *δεῖ γὰρ τἀληθῆ λέγειν* — *[ἡσυχίαν ἔσχε, in aliis ἡσυχίαν ἔχειν]* καὶ ἡγάπησεν εἴ τι μὴ προσλάβοι καινὸν κακόν. Revocandum ex melioribus libris *ὅστις ὢν πρὸς οὐστίνας*. Utrouque modo recte dicitur *τίς ὢν πρὸς τίνας πολεμεῖ*, et *ὅστις ὢν πρὸς οὐστίνας ἐπολέμει*. Praecedens *ἐκλογισάμενος* partem pronomini hausit. Deinde expunge manifestum emblemata. Urbane dictum *εὖ ἐβουλεύσατο* aculis auditoribus erat satis. In fine transpone: *εἰ μὴ τι προσλάβοι*.

Forma barbara maculat locum § 67. οὐκοῦν καὶ αὐτὸν ὑμῖν καλέσω τὸν Ἠγήσανδρον. Apud veteres Athenienses καλέσω est coniunctivi aoristus, ut apud Sophoclem in *Philoctetae* exitu:

Φέρε νυν ἔλθων χώραν καλέσω.

et in *Pluto* 964.

Φέρε νυν ἐγὼ τῶν ἔνδοθεν καλέσω τινά.

et alibi passim. Futurum est semper et ubique καλῶ et καλοῦμαι, ut et γαμῶ, γαμοῦμαι, et τελῶ, διατελῶ et ἀκοῦμαι (*medebor*). Retinetur σ post ε ubi antepenultima longa est αἰδέσομαι, ἀχθέσομαι, ἐπαινέσομαι, ἀρκέσω: quia in μάχομαι brevis est futurum habet μαχοῦμαι. Excipiuntur disyllaba ξέσω et σβέσω, sed χέω habet ἀττικισί futurum eiusdem formae χέω, ut supra vidimus, ὅπως ἐγχεῖς, οὐχ ὑποχεῖς sim. Sequiores, etiam qui sibi ἀττικώτατοι esse videbantur, magis magisque formis solutis utebantur καλέσω dicentes et καλέσομαι et διατελέσω et similia omnia. Hinc illae formae Veteribus obtrudi coeptae, quibus nusquam parcendum. Constat sero natas esse et vitio receptas. Grassatur ea labes in Homeri carminibus, apud Herodotum, apud Atticos omnes. Καλῶ ubi non manifesto apparet futurum esse intactum evadit, ut in *vicinia* § 67 διὰ τί οὖν αὐτὸν καλῶ; nil subolet sciolis et abstinent manum. Respondent sibi inter se οὐκοῦν καὶ αὐτὸν ὑμῖν καλῶ τὸν Ἠγήσανδρον, et διὰ τί οὖν αὐτὸν καλῶ, non sentiunt et antiqua forma salva est.

In § 70. οὐκ οἴεσθε τὸν Ἠγήσανδρον — ὑπερήφανα τὰ ἐπιτάγματα ἐπιτάττειν ὥς ταῖς τούτου ὑπερβολαῖς αὐτὸν δόξαντα μέτρια διαπεπρᾶχθαι; In omnibus libris est δόξαντα, absurda scriptura a Reiskio correcta. In omnibus Codd. etiam optimis participia futuri temporis et aoristi perpetuo inter se confunduntur, et nostra esse debet ubique optio. Feruntur passim absurdae scripturae et structurae, quas etiam in unanimi librorum consensu vitiosas et damnandas esse constat. Quid quum libros in iis sexcenties variare videmus?

In § 72. οὐ γὰρ ἐγωγε ὑπολαμβάνω οὕτως ὑμᾶς ἐπιλήσμονας εἶναι ὥς ἀμνημονεῖν ὧν ὀλίγω πρότερον ἠκούσατε ἀναγιγνωσκομένων [τῶν] νόμων. Nota et consueta attractionis ratio articulum τῶν expungendum esse docet. Tam bonam occasionem non

omisit magister et continuo adscripsit: [ἐν οἷς γέγραπται εἰάν τις μισθώσῃται τινα Ἀθηναίων ἐπὶ ταύτην τὴν πράξιν ἢ εἰάν τις εἰαυτὸν μισθώσῃ ἔνοχον εἶναι τοῖς μεγίστοις καὶ τοῖς ἴσοις ἐπιτιμί-οις]. Haec omnia satis negligenter repetiit ex § 13. sqq. et quae illic et suo loco et recte dicta sunt, in scholio vitiose narrantur, veluti τοῖς μεγίστοις καὶ τοῖς ἴσοις ἐπιτιμί-οις, sumtum ex § 13 καὶ ἴσα· τὰπιτίμια ἑκατέρω πεποίηκεν. Ista omnia nunc pro Aeschineis leguntur! Omnibus his una litura deletis locum perpurgatum relege, et mihi, credo, assentieris.

In § 73. ἀλλὰ διὰ τοῦτο κρίνεται, ὅτι ταῦτα πράξας ἐδημηγόρει. Imo vero δημηγορεῖ. Imperfectum recte haberet si praecederet ἐκρίνετο.

Necessarium articulum excidisse facile senties § 74. ἀνάγκη δ' ἴσως εἶσαι παραπλήσια (τὰ) παραδείγματα εἶναι τοῖς τρόποις τοῖς Τιμάρχου.

Manifestam sententiae labem aequo animo ferunt § 74. εἰ δὴ τις ὑμῶν ἔροιτο τοὺς ὁδῶ πορευομένους, τί νῦν οὗτος ὁ ἄνθρωπος πράττει; εὐθὺς ἂν εἴποιτε τοῦ ἔργου τοῦνομα, in his εἴποιτε clamat scribendum esse εἰ δὴ τις ὑμᾶς, non ὑμῶν.

Vehementer dubito de integritate scripturae § 75. τί χρὴ λέγειν ὅταν μεираκίον νέον καταλιπὼν τὴν πατρώαν οἰκίαν ἐν ἀλλοτρίαις οἰκίαις νυκτερεύῃ, τὴν ὄψιν ἐτέρων διαφέρον, καὶ πολυτελεῖ δειπνα δειπνῇ ἀσύμβολον καὶ αὐλητρίδας ἔχῃ καὶ ἑταίρας πολυτελεσάτας καὶ κυβεύῃ καὶ μηδὲν ἐκτίνῃ αὐτὸς ἀλλ' ἕτερος ὑπὲρ αὐτοῦ; Restitue primum naturae ordinem μεираκίον νέον τὴν ὄψιν ἐτέρων διαφέρον καταλιπὼν τὴν πατρώαν οἰκίαν κτέ. namque ea verba τὴν ὄψιν ἐτέρων διαφέρον aut aliunde interpolata alienam sedem occuparunt aut illic ubi reposui collocanda. Praeterea διαφέρων requiro et καταλιπὼν et ἀσύμβολος, quoniam omnes in talibus statim ad naturae genus recurrunt quod nunc in solo αὐτός servatum est. Quae sequuntur comparanda sunt cum lepidissimis Ephippi versiculis apud Athen. p. 872. c, quos emendatos apponam:

ὅταν τις ὦν νέος

ἀλλότριον ἐλθὼν ὄψον ἐσθίειν μάθῃ,

ἀσύμβολόν τε χεῖρα προσβαλεῖν βορᾷ,

τοῦτον δίδόναι νόμιζε τῆς νυκτὸς λόγον.

vulgatur προσβάλλῃ et

διδόναι νόμιζ' αὐτὸν σὺ τῆς νυκτὸς λόγον.

qui elumbis et Attico poeta indignus senarius est.

In § 80 ἀκριβῶς [εὖ] οἶδ' ὅτι κατέγνωτ' ἂν αὐτοῦ. alterum vitiose abundat neque est difficilis optio. Post pauca: εἵποιμ' ἂν· »διότι ἐπαρρησιάσασθέ μοι καὶ διείλεχθε." καὶ ὁπότε καὶ ποῦ (leg. ὅπου) ἕκαστος ἐγὼ ὑμᾶς ὑπομνήσω. ὅταν οὕτοσὶ ἀναβῇ ἐπὶ τὸ βῆμα ἐν τῷ δήμῳ, καὶ ὅτε ἐβούλευε πέρυσιν, ὅταν μνησθῇ τειχῶν ἐπισκευῆς ἢ πύργου ἢ ὡς ἀπήγετό που (lege ποι) τις εὐθὺς ἐβοᾷτε καὶ ἐγελαῖτε καὶ αὐτοὶ ἐλέγετε τὴν ἐπωνυμίαν τῶν ἔργων ὧν σύνιζε αὐτῷ. Vides quam haec perverse et praepostere sint composita. Legendum censeo: ὁπότεαν οὕτοσὶ — ἐν τῷ δήμῳ (ὡς ὅτε ἐβούλευε πέρυσιν) (εἶτα) μνησθῇ τειχῶν ἐπισκευῆς — εὐθὺς βοᾷτε καὶ γελαῖτε καὶ αὐτοὶ λέγετε κτέ.

In § 81 κατὰ τὸ ψήφισμα τὸ τούτου [ὁ οὗτος εἰρήκει] περὶ τῶν οἰκήσεων τῶν ἐν τῇ Πυκνί. Quid sibi volunt verba ὁ οὗτος εἰρήκει, et quid est λέγειν ψήφισμα? Nihil, opinor.

Emblema sustulit aculeum dicti in § 82 ἔφατε τὸν Αὐτόλυκον ἀληθῇ λέγειν· εἶναι γὰρ αὐτὸν ἔμπειρον [τούτων]. Ἐμπειρον ambiguum est et ridiculum; addideris τούτων, iocus periit. Paucis interpositis legendum οὐ γὰρ ἡμῖν πάτριον deleteto ἐσιν, quod et hic et saepe alibi importunum adhaesit.

Quod sequitur: ἔχομεν δὲ τοιαύτην τινὰ συγγνώμην Τιμάρχῳ, plane sensu cassum est τοιαύτην τινά. Nihil aliud sententia loci aut fert aut postulat quam quod urbanitate Attica dici solet: ἔχομεν δὲ πολλὴν συγγνώμην Τιμάρχῳ.

In § 84. ὑμεῖς δ' ἐξεβάλετε αὐτὸν ὑπολαβόντες· ἴσμεν, ὦ Πύρρανδρε, ὅτι οὐ δεῖ γελαῖν τούτων ἐναντίον, ἀλλ' οὕτως ἰσχυρόν ἐσιν ἢ ἀλήθεια ὥς πάντων ἐπικρατεῖ τῶν ἀνθρωπίνων λογισμῶν. Supplendum ἴσμεν (μέν), ὦ Πύρρανδρε, et corrigendum ἐπικρατεῖν pro ἐπικρατεῖ.

In § 86 οὐκ οὖν ἄτοπον [ἂν εἴη], ὦ Ἀθηναῖοι, εἰ μηδὲν μὲν ἐμοῦ λέγοντος αὐτοὶ βοᾷτε τὴν ἐπωνυμίαν τῶν ἔργων, ὧν σύνιζε τούτῳ, ἐμοῦ δὲ λέγοντος ἐπιλέλησθε, καὶ μὴ γενομένης μὲν κρίσεως περὶ τοῦ πράγματος ἤλω ἂν, γεγονότος δ' ἐλέγχου ἀποφεύξεσθαι; Tres boni libri omittunt ἂν εἴη, quod cum sententiae compositione pugnat. Bene haberet si optativus sequeretur. Tum pro ἐπιλέλησθε necessario requiritur futurum ἐπιλήσεσθε, quia in hac frequentissima apud Atticos dicendi forma ita componi-

tur id quod ante factum est cum iis quae iamiam futura sunt, ut appareat ea esse inter se incongrua, et magnae inconstantiae ac levitatis esse aut stultitiae ubi illa feceris haec aut facere aut non facere. Ut hoc loco: *nonne absurdum est quem in concione damnaveritis eum in iudicio absolvere?* Ipsa rei natura futurum postulat, quod in secundo ἀποφεύξεται salvum evasit, in priore ἐπιλήσθε in ἐπιλέλησθε corruptum est. Aliquot locos similes supra attuli pag. 569.

In § 85 ταύτην ἐγὼ ὑπολαμβάνω τὴν μαρτυρίαν μεμαρτυρῆσθαι ὑμῖν ὑπὸ τοῦ δήμου τῶν (unus τοῦ) Ἀθηναίων ἢν ἀλῶναι ψευδομαρτυριῶν οὐ καλῶς ἔχει. haec est vulgata librorum lectio, nisi quod duo meliores ὑπολαμβάνω μαρτυρίαν exhibent sine articulo. Tenui sed certo indicio interpolatorem deprehendi. Αὕτη ἡ μαρτυρία μεμαρτύρηται ὑμῖν plane idem est more Attico atque ταύτην τὴν μαρτυρίαν μεμαρτυρήκατε ὑμεῖς. Sexcenties praesertim ἀττικισί sic ponitur perfectum passivum, βεβίωται μοι pro βεβίωκα, εἴρηται μοι, πέπρακται μοι, κατηγόρηται μοι, et in Nubibus 1436:

μάτην ἐμοὶ κεκλαύσεται, σὺ δ' ἐγχανὼν τεθνήξεις.

et sic passim apud omnes. Si sic accipienda sunt verba ταύτην ἐγὼ ὑπολαμβάνω μαρτυρίαν μεμαρτυρῆσθαι ὑμῖν, de quo nulla est dubitatio, res ipsa clamat verba ὑπὸ τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων absurdissime a sciolo esse interpolata, nam perinde est ac si legeretur ταύτην ὑμεῖς μαρτυρίαν μεμαρτυρήκατε ὑπὸ τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων, namque ὑπὸ τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων non minus inepte in hac forma orationis abundant quam in illa, opinor. Nunc simul intelligitur sine articulo scribendum ταύτην ἐγὼ ὑπολαμβάνω μαρτυρίαν μεμαρτυρῆσθαι ὑμῖν, nam sensus est τοῦτο (id quod in concione omnes conclamavistis) ὑπολαμβάνω εἶναι μαρτυρίαν ἣν ὑμεῖς μεμαρτυρήκατε, cuius sententiae Attica forma est illa ipsa: ταύτην ὑπολαμβάνω μαρτυρίαν μεμαρτυρῆσθαι ὑμῖν, non τὴν μαρτυρίαν. Quod reliquum est ἢν ἀλῶναι ψευδομαρτυριῶν οὐ καλῶς ἔχει, uno tantum tenuissimo vitio laborat. In accentu erratum est et ψευδομαρτυρίων corrigendum. Sexcenties apud omnes sic peccatur, namque ex ipsa rei natura fore semper genitivus occurrit ψευδομαρτυρίῶν ἐλεῖν, ἀλῶναι, φεύγειν, διώκειν, ὀφλεῖν, λαχεῖν, ἀγωνίζεσθαι et saepe ἐπισκήψασθαι. Analogia et usus ψευδομαρτύριον et ψευδομαρ-

τύρια verum esse docent, scribae ψευδομαρτυρίαι Graecum esse opinantur, quae forma cum analogia pugnans plane barbara est. Itaque et ψευδομαρτυριῶν ubique dederunt et κινδυνεύειν ἐν ψευδομαρτυρίαις et πῶς ἂν τις καταγνοίῃ ψευδομαρτυρίαν, quae Dindorfio ad Steph. Thesaurum imposuerunt. Unus Platonis locus nescio quo pacto intactus et integer evasit in *Theaet.* p. 148 B. ὥς μοι δοκεῖ ὁ Θεόδωρος οὐκ ἔνοχος τοῖς ψευδομαρτυρίαις ἔσεσθαι, ad quam normam caeteri omnes loci tandem aliquando corrigantur.

In § 86 ἡτιῶσατό τις εἶναι οἷπερ ἄρα ἐνεχείρουν συνδεκάζειν τὴν ἐκκλησίαν καὶ τᾶλλα δικασήρια. Scribendum est ἐνεχείρουν δεκάζειν, praepositio ex praeced. ουν adhaesit. Calamitosum verbum est δεκάζειν. Graeculi sequiores pro δεκάζειν dicebant δωροδοκεῖν τινά pessime corrupto antiquo verbi usu, et δεκάζειν in veterum scriptis lectum et aliis modis vitiabant et in συνδεκάζειν, δικάζειν et συνδικάζειν corrumpebant. In § 87. Bekkerus nil mali suspicatus edidit ἀνάγκη ἦν — μαρτυρεῖν τὸν μὲν ὡς ἐδίκησε, τὸν δὲ ὡς ἐδικάζετο. Quam saepe haec apud alios sint confusa alibi ostendam.

Inanis garrulitas arguit magistellum latitantem in § 87. προκειμένης ἑκατέρῳ ζημίας ἐκ τοῦ νόμου θανάτου [ὥσπερ ἐνθάδ' εἰάν τις μισθώσηται τινὰ Ἀθηναίων ἐφ' ὅβρει καὶ πάλιν εἰάν τις Ἀθηναίων ἐπὶ τῇ τοῦ σώματος αἰσχύνη ἐκὼν μισθαρνῇ]. O intolerabilem loquacitatem! sed arguitur sciolus etiam ex oratione: ἐνθάδε apud Aeschinem est *hic Athenis*, apud sciolum in *hoc orationis loco*; sic etiam καὶ πάλιν est scholiastarum. Paulo ante scribe πᾶσα δήπου ἀνάγκη pro ἅπασα.

In § 89. Εἰ μὲν τοίνυν ἦν ὁ ἀγὼν οὕτως ἐν πόλει ἐκκλήτῳ —, εἰ δ' ὁ μὲν ἀγὼν ἐστὶν Ἀθήνησι κτέ. Neminem vidisse emendandum esse ἘΠΕΙ ΔΕ! Πόλλ' ἄρ' ἡμᾶς λανθάνει. Plane idem vitium insidet in § 130: εἰ μὲν μάρτυρας παρειχόμεν περὶ τίνος ἐπιστεύετε ἂν μοι, εἰ δὲ (imo vero ἘΠΕΙ ΔΕ) τὴν θεὸν μάρτυρα παρέχομαι οὐ πισεύσετε;

Et forma loci et sententia laborat § 89. ἐπεὶ δὲ — οἱ αὐτοὶ δικασαί μοι καὶ μάρτυρές ἐσε τῶν λόγων ἐμοὶ μὲν ἀναμιμνήσκειν προσήκει, ὑμᾶς δὲ μοι μὴ ἀπιστεῖν. Ἐμοὶ μὲν προσήκει — ὑμᾶς δέ. Quis sic loquitur? sed fac ὑμῖν esse, quae exhibit sententia? *Idem estis mihi*, inquit, *et iudices et testes*. Itaque *meum est*

ea quae facta sunt vobis in memoriam revocare, admonere vos earum rerum, quas ipsi probe scitis, *vestrum* est — quid putes? — ἐμοὶ μὴ ἀπιστεῖν. Sentisne quam sit hoc absurdum? Quae ipsi optime scitis et probe meministis ea mihi narranti nolite non credere. Apage ineptias. Quo pacto illae difficultates com-
mode removeri possint mihi quidem non contigit reperire, λα-
βέτω δὲ καὶ ἄλλος.

Quoniam praepositiones *περί* et *ὑπέρ* et apud reliquos et apud Aeschinem saepissime confunduntur, nemo dubitet § 89 repo-
nere οὐχ ὑπὲρ αὐτοῦ μόνον ἐσπουδακέναι ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ (non
περί) τῶν ἄλλων τῶν ταῦτὰ διαπεπραγμένων [αὐτῷ]. Supervacuum
pronomen alieno loco positum expunge.

In § 29 πολλοὺς γὰρ ἤδη ἔγωγε ἔναγχος τεθεώρηκα — ἀλόντας·
ἤδη δὲ τινας — [οἶδα] νικήσαντας. Scribendum πολλοὺς γὰρ δὴ
(non ἤδη) et inutile fulcrum οἶδα sciolo qui supposuit reddendum.

In § 94 οὐ γὰρ δὴ δοκεῖ εἶναι αὐτῷ δυνατόν τὸν αὐτὸν ἄνθρω-
πον πεπορνεῦσθαι καὶ τὰ πατρῷα κατεδηδοκέναι. Non ex sua per-
sona haec dicit Aeschines, sed ex adversarii. Adde igitur unam
literulam et scribe δοκεῖν pro δοκεῖ, quo facto expungi poterit
Φησί in sqq. τὸ μὲν γὰρ ἡμαρτηκέναι τι περὶ τὸ σῶμα παιδὸς
εἶναι [Φησί], τὸ δὲ τὰ πατρῷα κατεδηδοκέναι ἀνδρός.

In § 96. οὐ μόνον κατέφαγε τὰ πατρῷα ἀλλ' εἰ οἶόν τ' ἐστὶν
εἰπεῖν καὶ κατέπιεν. καὶ γὰρ οὐδὲ τῆς ἀξίας ἕκασον τῶν κτημά-
των ἀπέδοτο [οὐδ' ἐδύνατ' ἀναμένειν τὸ πλεόν καὶ τὸ λυσιτελοῦν]
ἀλλὰ τοῦ ἤδη εὐρίσκοντος [ἀπεδίδοτο]. Et male compositum et
κακόφωνον est ἀπέδοτο — ἀπεδίδοτο, et si quis praedia abiecisse
dicitur, inepte additur, non exspectasse eum dum *melius ven-*
deret, neque id ipsum Graece dici potest, τὸ πλεόν καὶ τὸ λυ-
σιτελοῦν ἀναμένειν. Deletis additamentis optime sic procedit
oratio: καὶ γὰρ οὐδὲ τῆς ἀξίας ἕκασον τῶν κτημάτων ἀπέδοτο,
ἀλλὰ τοῦ ἤδη εὐρίσκοντος. οὕτως ἡπείγετο σφόδρα πρὸς τὰς ἡδο-
νάς. Obiter in § 97 restitue οὐσίαν ἀφ' ἧς ἕτερος μὲν καὶ
ἐλειτούργει more Allico pro μὲν ἂν καί.

In § 97 τούτῳ γὰρ κατέλιπεν ὁ πατὴρ οἰκίαν μὲν (γὰρ del.)
ὀπισθεν τῆς πόλεως (*pone arcem*), ἐσχατιὰν δὲ Σφηττοῖ, — ἔτι
δὲ πρὸς τούτοις γυναῖκα ἀμόργινα ἐπισαμένην ἐργάζεσθαι [καὶ ἐρ-
γα λεπτά] εἰς τὴν ἀγοράν [ἐκφέρουσιν]. Orator ἀττικισί dixerat
γυναῖκα ἀμόργινα ἐπισαμένην ἐργάζεσθαι εἰς τὴν ἀγοράν. Exo-

riuntur magistri qui primum ἀμόργινα exponentes quid sit adscribunt ἔργα λεπτά, deinde ἐργάζεσθαι εἰς τὴν ἀγοράν quid esset non intelligentes perineptum participium ἐκφέρουσιν comminiscuntur de suo. Suidas: Εἰς ἀγοράν ὑφαίνειν τὸ εἰς τὴν ἀγοράν ἐκφέρειν τὰ ὑφαινόμενα. οὕτω Μένανδρος. Notus est acerbissimus iocus Demosthenis in prima *Philippica* p. 47, 11: τί οὖν οὗτοι ποιοῦσιν; πλὴν ἐνδὲς ἀνδρὲς — οἱ λοιποὶ τὰς πομπὰς πέμπουσιν ὑμῖν μετὰ τῶν ἱεροποιῶν. ὥσπερ γὰρ οἱ πλάττοντες τοὺς πηλίνους, εἰς τὴν ἀγοράν χειροτονεῖτε τοὺς ταξιάρχους καὶ τοὺς φυλάρχους, οὐκ ἐπὶ τὸν πόλεμον. Hoc igitur est ἀμόργινα εἰς τὴν ἀγοράν ἐργάζεσθαι. Ipsa ἀμόργινα Hesychius dicit esse λεπτοῦφῃ ἐνδύματα, et Suidas: ἔστι δὲ σφόδρα λεπτὸν ὑπὲρ τὴν βύσσον ἢ τὴν κάρπασον. Vides ἀμόργινα et ἔργα λεπτά esse idem. Vulgata sic, credo, nata est. Erat in vetusto libro:

ἀμόργινα ἐπισαμένην ἐργάζεσθαι ἔργα λεπτά

Scribae antiquum obtinent et scholion addita copula receperunt in textum.

In § 99. οὐδὲ τούτου τοῦ χωρίου ἀπέσχετο ἀλλὰ καὶ τοῦτ' ἀπέδοτο δισχιλίων δραχμῶν καὶ τῶν θεραπαινῶν καὶ τῶν οἰκετῶν οὐδένα κατέλιπεν [ἀλλ' ἅπαντα πέπρακε]. Dissentiunt libri ἀλλὰ πάντας, ἀλλ' ἅπαντας, ἀλλ' ἅπαντα. Nihil est in his boni et tu pannum inepte assutum reseca.

In § 101. ἀπέδοτο ἃ ἦν αὐτῷ κτήματα ἄνευ τῶν ἀρτίως εἰρημένων χωρίον Κηφισιάσιν ἕτερον, ἀγρὸν Ἀμφιτροπῆσιν, ἐργασήρια δύο ἐν τοῖς ἀργυρείοις. Male haec divisa sunt et quid sibi vult ἕτερον sic collocatum? Expunge ἀγρὸν et ita scribe: χωρίον Κηφισιάσιν, ἕτερον Ἀμφιτροπῆσιν, ἐργασήρια δύο, et nihil erit opus quaerere quid inter χωρίον et ἀγρὸν intersit.

In § 108 legitur: τί δὲ προσδοκᾶτε; τὸν Ἀθήνησιν ὑβρισην οὐκ εἰς τοὺς ἄλλους μόνον ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ σῶμα τὸ ἑαυτοῦ νόμων ὄντων, ὑμῶν ὁρώντων, ἐχθρῶν ἐφεσηκότων, τοῦτον αὐτὸν λαβόντα ἄδειαν καὶ ἐξουσίαν καὶ ἀρχὴν τίς ἂν ἐλπίσσειεν ἀπολελοιπέναι τι τῶν ἀσελγεσάτων ἔργων; Quid significat h. l. τί δὲ προσδοκᾶτε; nihil, nisi sententia expleatur: τί δὲ προσδοκᾶτε τὸν Ἀθήνησιν ὑβρισην — ἀπολελοιπέναι τῶν ἀσελγεσάτων ἔργων; Sed pendent haec, inquires, ex verbis τίς ἂν ἐλπίσσειεν. Nunc quidem, sed suppositicia ista sunt et delenda simul cum τι quod verbo ἀπολελοιπέναι adhaesit. Ubi semel τί δὲ προσδοκᾶτε male a caeteris

seiunctum est, exstitit sciolus aliquis qui locum correxit. Corrector! Post pauca scribe κατὰ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα, οὐχ ἥκιστα δὲ [καὶ] κατὰ τοῦτο, non ταῦτα.

In § 106 οὗτος γὰρ ταύτην τὴν ἡλικίαν ἔχων ἦν ὑμεῖς ὁρᾶτε οὐκ ἔστιν ἦντινα [πώποτε] οὐκ ἤρξεν ἀρχῇ. Delendum est πώποτε, quod sententiae officit.

In § 111. τί οὖν ἐστίν, ὃ συμβουλεύω ὑμῖν; εἰ μὲν ἡ βουλὴ καταγνοῦσα τουτονὶ ἀδικεῖν καὶ ἐκφυλλοφορήσασα δικαστηρίῳ παραδῶ δότε τὴν δωρεὰν αὐτοῖς, εἰ δὲ μὴ [κολάσῃ] μὴ δῶτε. Repone καταγνοῦσα τουτοῦ pro τουτονί, quod soloecum est et manifestum emblemata κολάσῃ tolle. Senatus Timarchum poterat δικαστηρίῳ παραδοῦναι, sed ipse κολάσαι non poterat.

Vide an sana sit et integra verborum compositio haec § 112. μὴ τοίνυν φανῆτε τῇ μὲν βουλῇ χαλεπήναντες καὶ πεντακοσίους ἄνδρας τῶν πολιτῶν ἀσεφάνώτους ποιήσαντες ὅτι τοῦτον οὐκ ἐτιμωρήσατο, αὐτοὶ δὲ ἀφῆτε. Necesse erat dicere μὴ φανῆτε τῇ μὲν βουλῇ χαλεπήναντες — αὐτοὶ δὲ ἌΦΕΝΤΕC. Praeterea plurali numero opus est ἐτιμωρήσαντο.

In § 120 σκέψασθ' ἂν ἀπλοῦν καὶ ἐλευθέριον δόξω λόγον ὑμῖν λέγειν. Et ratio et usus postulant δοκῶ. Saepius sic peccatur.

Elegantem ellipsin interpolatio sustulit § 121. τόλμησον γὰρ εἰς τοὺς δικαστὰς βλέψας εἰπεῖν ἃ προσήκει [λέγειν] ἀνδρὶ σώφρονι τὰ περὶ τὴν ἡλικίαν. Tres libri omittunt λέγειν, quod etiam sine libris erat inducendum.

Optime legitur in tribus libris § 123 αὕτη μὲν ἐστίν, ὃ Τίμαρχε, ἀπολογία ἀνδρὸς ἀγαθοῦ καὶ σώφρονος καὶ πεπιστευκότος τῷ βίῳ καὶ καταφρονοῦντος εἰκότως ἀπάσης βλασφημίας. Vulgo ἀπολογία moleste inter σώφρονος et καὶ interpositum flumen orationis impedit.

In § 126 inducit Demosthenem ita dicentem: »εἰ μὴ καὶ με δεῖ ὑπακούειν τοῖς ὄχλοις μὴ Δημοσθένην καλούμενον ἀλλὰ Βάταλον, ὅτι ταύτην ἐξ ὑποκορίσματος τίτθης τὴν ἐπωνυμίαν ἔχω." εἰ δὲ Τίμαρχος ὥραϊος ἐγένετο καὶ σκώπτεται τῇ τοῦ πράγματος διαβολῇ καὶ μὴ τοῖς αὐτοῦ ἔργοις, οὐ δήπου διὰ τοῦτ' αὐτόν φησι δεῖν συμφορᾷ περιπεσεῖν. Ἐγὼ δέ, ὃ Δημόσθενες, κτέ. Ultima verba ἐγὼ δέ demonstrant ea quae praecedunt omnia ex Demosthenis persona esse dicta. Ergo scribe διὰ τοῦτ' αὐτὸν δεῖ συμφορᾷ περιπεσεῖν, et senties quam sit ita acrior et animosior oratio.

In § 127 verba Oratoris emendata et purgata proponam: *περὶ δὲ τὸν τῶν ἀνθρώπων βίον ἀψευδής τις ἀπὸ ταῦτομάτου πλα-*
νᾷται φήμη κατὰ τὴν πόλιν καὶ διαγγέλλει τοῖς πολλοῖς τὰς ἰδίας
πράξεις, πολλάκις δὲ καὶ μαντεύεται περὶ τῶν μελλόντων ἔσεσθαι.
Vulgo legitur *περὶ δὲ τὸν τῶν ἀνθρώπων βίον [καὶ τὸν λόγον καὶ*
τὰς πράξεις], quae sententiam onerant et obscurant: praelerea
καὶ τὸν λόγον incerta sede in libris vagatur et repetitum πρά-
ξεις laedit aurem. In fine loci dedi πολλάκις δέ pro πολλὰ δέ.
Frequens ea confusio est quia *πολλάκις* in libris antiquioribus
scribitur *πολλῶς*.

In § 128 de fama loquens εὐρήσετε, inquit, *καὶ τὸν Εὐριπί-*
δην ἀποφαινόμενον τὴν θεὸν ταύτην οὐ μόνον τοὺς ζῶντας ἐμφανί-
ζειν δυναμένην, ὅποιοί τινες ἂν τυγχάνουσιν ὄντες, ἀλλὰ καὶ τοὺς
τετελευτηκότας ὅταν λέγῃ

φήμη τὸν ἐσθλὸν καὶ μυχῷ δείκνυσι γῆς.

Emendandum: *ὅποιοί τινες τυγχάνουσιν ὄντες.* Lepidus Phae-
dri versiculus

en hic declarat quales sitis iudices,

Graece sonaret: *ἰδού, οὕτοσὶ ἐμφανίζει ὑμᾶς, ὅποιοί τινες ἔσε-*
κριταί, ubi absurdum esset ὅποιοί τινες ἂν ἦτε. Eadem igitur
loci Aeschinei ratio est.

In § 129. *πάντες οἱ δημοσίᾳ φιλότιμοι παρὰ τῆς [ἀγαθῆς] φή-*
μης ἡγοῦνται τὴν δόξαν κομιεῖσθαι. Quid? an sunt igitur duae
φῆμαι, ἥ τε ἀγαθὴ καὶ ἑτέρα τις οὐκ ἀγαθὴ? Non opinor. Ergo
redde sciolo suum ἀγαθῆς.

In § 130 *τίνι κέχρησθε φήμη περὶ Τιμάρχου; οὐχ ἅμα τοῦ-*
νομα λέγεται καὶ τὸ ἐρώτημα [εὐθύς] ἐρωτᾶτε »ποῖος Τίμαρχος;
ὁ πόρνος;» Cum duobus libris expunge εὐθύς, quod etiam invitis
omnibus libris erat expungendum. Tardat sententiae rapidita-
tem et numquam in ea locutione additum reperiēs. Loquuntur
omnes ut Menander noto versiculo:

ἅμ' ἡλέηται καὶ τέθνηκεν ἡ χάρις.

vide Valckenaer. ad Herod. III. 136. Unum Aeschinis locum
addam ex § 187. *οὐχ ἅμα Τίμαρχον ἀπολῦσαι ὁμολογήσετε καὶ*
τὴν κοινὴν παιδείαν ἀνατρέψετε;

In § 130 corrigendum esse *ἐπεὶ δὲ τὴν θεὸν μάρτυρα παρέ-*
χομαι pro εἰ δέ, vid. ad § 89.

Fallax oppositionis species maculavit locum § 133. *καὶ τὸ*

κάλλος ὥσπερ οὐ πάλαι μακαριζόμενον ἂν τύχη σωφροσύνης [νῦν] ἐγκωμιάσεται. Non enim inter se contraria sunt πάλαι et νῦν, quod h. l. ineptum est, sed πάλαι μακαριζόμενον arguit inane et supervacaneum esse ἐγκωμιάζειν τὸ κάλλος olim ab omnibus laudatum.

In § 135 κἀνταῦθα δὴ τινα καταδρομὴν ὡς ἀκούω μέλλει ποιεῖσθαι [περὶ] ἐμοῦ ἐπερωτῶν εἰ οὐκ αἰσχύνομαι κτέ. Inducenda praepositio est. Κατατρέχειν τὴν χώραν ut καθιππάζεσθαι τὴν χώραν dicuntur pedites et equites qui agrum hostilem depopulantur. Thucydides VIII. 99. καὶ τῆς Χερσονήσου τι μέρος κατέδραμον. Herodotus IX. 14. ἡ δὲ ἵππος προελθοῦσα κατιππάσατο χώραν τὴν Μεγαρίδα. Significanter et lepidissime Aristophanes *Acharn.* 159

τούτοις ἔάν τις δύο δραχμὰς μισθὸν δίδῃ
καταπελτάσονται τὴν Βοιωτίαν ὅλην.

Hinc Hesychius Καταπελτάσονται: καταδραμοῦνται, recte, et hoc usitate dicitur, illud κωμικῶς πέπαικται. Omnia haec figurate et tropice significant *invehi in aliquem, malediculis aliquem insectari* et servant accusativum. Scite Plato *de Legg.* VII. 806. c. τὸν ξένον ἐάσομεν τὴν Σπάρτην ἡμῖν οὕτω καταδραμεῖν; Aeschylus *Eumen.* 731.

ἐπεὶ καθιππάζει με πρεσβῦτιν νέος.

et 145.

νέος δὲ γραίας δαίμονας καθιππάσω.

Sequiores eorum verborum usum retinuerunt sed accusativis genitivos substituunt originem et rationem huius significationis ignorantes. Sic Bion ὁ Βορυσθενίτης a Diogene Laërtio IV. 47 dicitur πλείστας ἀφορμὰς δέδωκέναι τοῖς βουλομένοις καθιππάζεσθαι τῆς φιλοσοφίας, id est omnibus qui philosophiam exagitare vellent. Κατατρέχειν τινός eo sensu frequentissimum est. Aeschines Socraticus ἐν τῷ Ἀξιόχῳ πικρῶς Ἀλκιβιάδου κατατρέχει ὡς οἰνόφλυγος καὶ περὶ τὰς ἀλλοτρίας γυναῖκας σπουδάζοντος apud Athenaeum in Platonis insectatione V. p. 220 c. et plurima alia apud Dindorfium ad Steph. Thes. qui quod dativo iunctum putavit apud Dionem Cassium 61, 10. τῶν συνόντων τοῖς δυνάσαις κατατρέχων, imprudenti aut festinanti excidit.

Quemadmodum igitur κατατρέχειν τινά dicitur, sic nota paraphrasi dicebant καταδρομὴν τινος ποιεῖσθαι, et καταδρομή τινος

pro insectatio alicuius. Dabo exemplum ut emendem. Dionysius Halicarn. in *Epist. ad Cn. Pompeium* p. 752. Reisk. εἰ μὲν ἐσι μοι κατὰ Πλάτωνος λόγος τις καταδρομὴν περιέχων τοῦ ἀνδρὸς ὥσπερ Ζωῖλῳ τῷ ῥήτορι (add. Ὁμήρου) ἀσεβεῖν ὁμολογῶ, καὶ εἶγε βουλευθεὶς ἐγκώμιον αὐτοῦ γράφειν λόγους τινὰς συγκαταπλέκω τοῖς ἐπαίνοις νόμους. Absurda haec quidem sunt: lege ψόγους τινὰς ἐγκαταπλέκω τοῖς ἐπαίνοις, quo facto interpolatum νόμους ultro excidet. Dicebant igitur sequiores κατὰ τινος ποιεῖσθαι καταδρομὴν, ut Polybius a Dindorfio indicatus XII. 23 κατὰ τοῦ Ἐφόρου Τίμαιος πλείστην πεποίηται καταδρομὴν, Alliei sine praepositione ei opinio περί τινος ποιεῖσθαι καταδρομὴν neque velus est neque novum.

In § 135 ἐπιδείξεσθαι μου Φησὶν ὅσα πεποίηκα ἐρωτικὰ εἰς τινὰς ποιήματα καὶ λοιδοριῶν καὶ πληγῶν τινων ἐκ τοῦ πράγματος αἱ περὶ ἐμὲ γεγένηται μαρτυρία [Φησὶ] παρέξεσθαι. Lege μάρτυρας παρέξεσθαι et inutile fulcrum remove: namque λοιδοριῶν μάρτυρες sunt sed μαρτυρία περὶ λοιδοριῶν. Pro ἐπιδείξεσθαι in omnibus libris est ἐπιδείξασθαι. Pugnat apertissime cum loci sententia. Scribae nil morantur. Eodem modo in participiis stulte -οντες et -αντες permiscet, -σάμενος et -σόμενος. Et tamen eorum arbitrio nonnulli controversias de usu temporum dirimi postulant.

Lepidus et venustus homo candide faletur § 136. οὐτ' αὐτὸς ἐξαρνοῦμαι μὴ οὐ γεγόνεαι ἐρωτικῶς καὶ ἔτι καὶ νῦν εἶναι, τὰς τε ἐκ τοῦ πράγματος γιγνομένας πρὸς ἑτέρους Φιλονικίας καὶ μάχας οὐκ ἀρνοῦμαι μὴ εὐχὴ συμβεβηκέναι μοι. Scite omnia, sed in exitu et sententia et auris postulant ut scribatur συμβεβηκέναι καὶ μοί. et paucis interpositis carmina mea amatoria, inquit, ἐξαρνοῦμαι μὴ τοῦτον ἔχειν τὸν τρόπον ὃν οὗτοι διαφθείροντες παρέχονται, dabisne mihi διαφθείραντες esse necessarium?

Ecce iterum Crispinus § 137. ἐρίζομαι δ' εἶναι τὸ μὲν ἐρᾶν τῶν καλῶν καὶ σωφρόνων Φιλανθρώπου πάθος καὶ εὐγνώμονος ψυχῆς, τὸ δὲ ἀσελγαίνειν — ὕβριστοῦ καὶ ἀπαιδεύτου ἀνδρὸς ἔργον. Optime habent omnia. In Codd. est magistri additamentum εἶναι ἡγοῦμαι post ἔργον insertum. Apage.

In § 137. antiquitus in libris ferebatur haec scriptura

ἔσθον δ' ἐκάτερον τούτων

ἀπ' ἀλλήλων ἀφέστηκε

ὡς πολὺ διαφέρει

ἐν τοῖς ἐφεξῆς ὑμᾶς πειράσομαι λόγοις
διδάσκειν.

Eiusdem farinae est in σηρ. ὁπότε γὰρ οἱ νομοθέται τὸ καλὸν
τὸ ἐκ τῶν γυμνασίων κατιδόντες ἀπεῖπον τοῖς δούλοις μὴ μετέχειν
τούτῳ αὐτῷ ἡγοῦντο ὥ ἐκείνους ἐκώλυον

τοὺς ἐλευθέρους προτρέπειν ἐπὶ τὰ γυμνάσια.

redeat unde vitio irrepsit.

In § 139. ἀκύρου δ' οἶμαι καὶ ἀδυνάτου ἔτι ὄντος κρίναι τὸν
ὄντως εὖνουν καὶ μὴ τὸν ἐρῶντα σωφρονίζει καὶ τοὺς τῆς Φιλίας
λόγους εἰς τὴν φρονοῦσαν [καὶ πρεσβυτέραν] ἡλικίαν ἀναβάλλεται·
τὸ δ' ἐπακολουθεῖν [καὶ ἐφορᾶν] φρουρὰν καὶ φυλακὴν σωφροσύνης
ἡγήσατο εἶναι μεγίστην. Si quis τὴν φρονοῦσαν ἡλικίαν nomina-
verit, quid dicat satis intelligimus et insulsum est καὶ πρεσβυ-
τέραν adiicere. In ΕΦΟΡΑΝ et ΦΡΟΤΡΑΝ veterem ditlographiam
suspicio inesse, et quid est magis quam ἐφορᾶν et ἐπισκοπεῖν
a loci sententia alienum? Contra excidit aliquid initio ubi sup-
plendum: τὸν ὄντως εὖνουν καὶ ΤΟΝ μή.

In § 141 καταφεύγειν ἐπὶ τοὺς εἰρημένους ἐν [τῷ] μέτρῳ λό-
γους. Et ratio et usus articulum deleri iubent. Archestratus
nolo versiculo

ἰχθύος αὐξηθέντος, ὃν ἐν μέτρῳ οὐ θέμις εἰπεῖν.

Ibid. λέξω δὲ πρῶτον μὲν περὶ Ὀμήρου, ὃν ἐν τοῖς πρεσβυτά-
τοις καὶ σοφωτάτοις τῶν ποιητῶν [εἶναι] τάττομεν. Miror quo
pacto quis εἶναι adiecerit, sed planum est nullo pacto stare
posse.

In § 143 λέγει γὰρ που Ἀχιλλεύς — ὅτι τὴν ὑπόσχεσιν τὴν
πρὸς τὸν πατέρα τοῦ Πατρόκλου [τὸν Μενόιτιον] ἄκων ἐψεύσατο·
ἐπαγγείλασθαι γὰρ αὐτὸν εἰς Ὀποῦντα σῶν ἀπάξειν [ἦν γὰρ
Ὀπούντιος], εἰ συμπέμψειεν [αὐτὸν] εἰς τὴν Τροίαν καὶ παρακα-
ταθεῖτο αὐτῷ. Magistri est primum τὸν Μενόιτιον, deinde in-
sulsum ἦν γὰρ Ὀπούντιος, tum αὐτόν, quod ex sequenti
αὐτῷ cogitando supplendum. Praeterea ἀττικισί scribendum est
παρακατάθοιτο, ut ἐπίθοιτο, πρόθοιτο, retractio accentu ut in
ἀπόδοιτο.

Molestum imprimis est et aurem laedit quod scioli tam saepe
de suo inserunt αὐτοῦ, αὐτῷ, αὐτὸν et αὐτεῦ et sim. Audi
§ 145 οὕτως [αὐτὸν] ἰσχυρῶς ἐπένθησεν ὥς παρὰ [Θέτιδος] τῆς
[αὐτοῦ] μητρὸς προακούσας ὅτι — ἐν τῇ [αὐτοῦ] πατρίδι ἀπο-

θανεῖται. Πενθεῖν absolute dicitur neque obiecto indiget, neque potuit αὐτόν magis alieno loco inseri quam inter οὕτως ἰσχυρῶς. Nihil causae est cur a sua matre audivisse dicatur in sua patria se moriturum. Sexcenties talia aut frigide aut stolide apposita animadvertes. Manifestum exemplum est in vicinia § 146 ὅπως — καὶ τελευτησάντων [αὐτῶν] τὰ ὅσα ἐν τῇ αὐτῇ σορῶ κείσεται.

Praelerea nonne sentis quam puerile sit παρὰ [Θέτιδος] τῆς μητρός? Agnoscisne scioli stilum?

In § 147. ἀναγνώσεται ὑμῖν ὁ γραμματεὺς τὰ ἔπη τὰ περὶ τούτων ἃ Ὅμηρος πεποίηκεν, ne ultima frustra adiecta esse videantur, nam de solo Homero sermo est, suspicor Oratorem dixisse τὰ ἔπη ἃ περὶ τούτων Ὅμηρος πεποίηκεν.

In Homeri versu § 148 οὗ σε πρὶν κτεριῶ notabilis est scribae error qui quum describeret ΠΙΝΚΤΕΡΙΩ aliud agens πρὶν νυκτερινῶ dedit. Post pauca ἥπερ λάχε γεινόμενον περ verum est γιγνόμενον περ nascentem. Locus Homeri non ab ipso Aeschine, quum orationem ederet, appositus est, sed in antiquis libris ex Homero suppletus, quia sine Homeri versiculis ea pars orationis legi non potest. Quae scriptura nunc apud Aeschinem circumfertur descripta est ex libris multo antiquioribus quam quibus hodie utimur, sed ad Aristarchi recensionem exacta nihil habet boni. Insunt versus insipidi et supervacanei

καὶ δὲ σοὶ αὐτῷ μοῖρα, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
τείχει ὑπὸ Τρώων εὐηγενέων ἀπολέσθαι.

[μαρνάμενον δῆοις Ἑλένης ἔνεκ' ἡὔκόμοιο.] nam sic δῆοις scribendum non δηῖοις. In eximia parte loci vera scriptura est:

μὴ ἐμὰ σῶν ἀπάνευθε τιθήμεναι ὅσέ', Ἀχιλλεῦ,
ἀλλ' ὁμοῦ ὥς ἐτράφην περ ἐν ὑμετέροισι δόμοισιν.

quae vide quam interpolata sit in Aeschinis libris:

μὴ ἐμὰ σῶν ἀπάνευθε τιθήμεναι ὅσέ', Ἀχιλλεῦ,
ἀλλ' ἵναπερ σε καὶ αὐτὸν ὁμοίη γαῖα κεκεύθῃ
χρυσέῳ ἐν ἀμφιφορεῖ τόν τοι πόρε πότνια μήτηρ,
ὥς ὁμοῦ ἐτράφεμέν περ ἐν ὑμετέροισι δόμοισιν.

ubi saltem κέκευθε pro κεκεύθῃ correctum oportuit post ἵναπερ id est οὐπερ, ὅπουπερ. Meliora sunt apud Aristarchum, qui quem versum in fine huius loci expunxit

ὥς δὲ καὶ ὁσέα νῶϊν ὁμῇ σορὸς ἀμφικαλύπτοι.

[χρύσεος ἀμφιφορεὺς τὸν τοι πόρε πότνια μήτηρ.]

eius in Aeschinis Codicibus nullum est h. l. vestigium, sed interpolatus est in iis qui praecedunt.

In vs. Ψ. 88.

νήπιος οὐκ ἐθέλων ἀμφ' ἀσραγάλοισι χολωθείς,
duplex olim ferebatur scriptura et vulgata et ἀμφ' ἀσραγάλη-
σιν ἐρίσσας. Codices Aeschinis vulgatam servant, mihi multo
potior et puero convenientior altera videtur ἀμφ' ἀσραγάλησιν
ἐρίσσας, sed quidquid huius rei est, hoc certe mihi dabitur
in Scholiis Venetis ad Iliad. Ψ. 86 pro ὧς φησιν Ἀλέξανδρος ὁ
Αἰτωλὸς ἐν ἀσρολογισαῖς emendandum esse ἀσραγαλισαῖς.

Etiam nunc multa apud Homerum vitiosa circumferuntur.
In vicinia video Ψ. 71.

θάπτε με ὅττι τάχιστα πύλας αἶδ' αὖ περήσω.

Annotatur: ἡ διπλῇ ὅτι λείπει τὸ ἵνα ἢ ὅπως. An haec
igitur omitti possunt? qua lege? quo exemplo? Et immanis
hiatus est θάπτε με ὅττι τάχιστα. Nihil supererit difficultatis
in hac scriptura:

θάπτε μ' ὅπως ὥκιστα πύλας αἶδ' αὖ περήσω.

ut apud Theognidem est celebrato loco:

πάντων μὲν μὴ φῦναι ἐπιχθονίοισιν ἄριστον,
φύντα δ' ὅπως ὥκιστα πύλας αἶδ' αὖ περῆσαι.

sed cavendum ne me carminis Homericī dulcedo et suavitas a
Timarchea abstrahat. Itaque illuc redeo.

In § 150. ὧς τοίνυν ἐξῆν ἄν αὐτῷ σωθῆναι male ἄν ex aliquot
libris receptum video, quod numquam in tali re verbo ἐξῆν ad-
ditur. Quicumque multos libros Mss. aut ipse versaverit aut
lectiones ex iis congestas diligenter excusserit, concedet, credo,
mihi nostri ubique esse arbitrii voculam ἄν pro re nata aut
addere aut delere aut transponere, quia locis innumerabilibus
aut male omissam aut perverse adiectam aut aliena sede collo-
catam apud omnes videmus. Paulo ante § 145 pro ἀπόμνυσι
μηδὲν τούτων πράξειν in sex libris est μηδὲν ἄν τούτων πράξειν,
quod recipient aliquando qui ἄν cum futuro tempore optime
iungi opinantur et vitiosa ac futili subtilitate pessimas lectiones
vindican, quorum *argutias* acriter confutantem Madvigium im-
pense probo.

In § 152. quamquam manifesto verum est

τοιούτός ἐσθ' οἷοις περ ἤδεται ξυνών.

tamen video vitiosam vulgatam servari ἐσιν οἷς περ. Quid his hominibus facias?

In § 153. καὶ τὰς κρίσεις — Φησὶ ποιεῖσθαι ἐκεῖσε ἀποβλέπων πῶς τὸν καθ' ἡμέρων βίον ζῇ ὁ κρινόμενος καὶ ὄντινα τρόπον διοικεῖ τὴν ἑαυτοῦ οἰκίαν [ὥς παραπλησίως αὐτὸν καὶ τὰ τῆς πόλεως διοικῆσονται] καὶ τίσι χαίρει πλησιάζων. Non memini me interpellatorem vidisse molestiorem! At, o bone, Euripidea haec sunt, qui certe de Timarcho nihil cogitavit. Praeterea scribe πῶς — τίνα τρόπον (non ὄντινα) — τίσι.

Atticum attractionis genus turbas dedit § 154. ὁ δὲ Ἡγήσανδρος ἐκ τίνων ἐσιν ἐπιτηδευμάτων; ἐκ τούτων ἐξ ὧν αὐτὸν πράξαντα οἱ νόμοι ἀπαγορεύουσι μὴ δημηγορεῖν, alii ἐκ τούτων ἀ τὸν πράξαντα. Verum esse arbitror: ἐκ τίνων ἐσιν ἐπιτηδευμάτων; ἐξ ὧν τὸν πράξαντα οἱ νόμοι ἀπαγορεύουσι μὴ δημηγορεῖν. Similiter turbatum in vicinia: ὑμεῖς δὲ τί ὁμωμόκατε; ὑπὲρ αὐτῶν ψηφιεῖσθαι ὧν ἂν ἡ δίωξις ᾖ, imo vero ὁμωμόκατε; ψηφιεῖσθαι περὶ ὧν ἂν ἡ δίωξις ᾖ. In τῷ τῶν Ἡλιασῶν ὅρκῳ apud Demosthenem κατὰ Τιμοκράτους p. 747, 14 pro καὶ διαψηφιοῦμαι περὶ αὐτοῦ οὗ ἂν ἡ ἡ δίωξις eodem modo corrigendum: καὶ ψηφιοῦμαι (non διαψηφιοῦμαι, quod de uno iudice absurdum est) περὶ οὗ ἂν ἡ ἡ δίωξις.

In § 157. τὸν ἀδελφιδοῦν τὸν Ἰφικράτους — ὁμώνυμον δὲ τοῦ νυνὶ κρινομένου [Τιμάρχου]. Satis, credo, iudices rei nomen noverant. Reus aut nomine appellatur Τίμαρχος οὐτοσί aut ὁ κρινόμενος, ὁ νυνὶ κρινόμενος dicitur. Lycurgus κατὰ Λεωκράτους p. 147, 40. δικαίαν καὶ εὐσεβῇ — τὴν ἀρχὴν τῆς κατηγορίας [Λεωκράτους] τοῦ κρινομένου ποιήσομαι. Fraus est manifesta. Post pauca, scribe τὸν ἀδελφὸν τοῦ Μελησίου pro Μιλησίου.

Negatio perit § 158. περὶ δὲ τῶν ὁμοτρόπων τῶν Τιμάρχου Φεύγων τὰς ἀπεχθείας ὧν ἤκιστα μοι μέλει μνησθήσομαι. Imo vero syllaba repetita ΟΤ Φεύγων τὰς ἀπεχθείας, quod indicare satis est.

In § 160. postquam dixerat: ὧν ἐκὼν ἀπλανθάνομαι et οὐ γὰρ βούλομαι et ἀπορεῖν ἂν εὐξαίμην, repente mulato numero pergīt ἐπειδὴ δὲ ἑκατέρων προελόμενοι τινὰς διεξεληλύθαμεν — ὑμεῖς

ἤδη ἀποκρίνασθε πρὸς ἙΜΕ. Salin' apparet reponendum esse προελόμενός τιν' διεξελέλυθα?

Tenemus falsarium § 160. εἰ δ' ἐπιχειρῶσι λέγειν ὡς οὐχ ἡταιρήκεν ὅσις μὴ κατὰ συγγραφὰς ἐμισθώθη — πρῶτον μὲν τοὺς περὶ [τῆς] ἐταιρήσεως νόμους μέμνησθε [ἐν οἷς οὐδαμοῦ μνείαν ὁ νομοθέτης περὶ συνθηκῶν πεποιήται, facile credimus]. οὐ γὰρ εἰ κατὰ γραμματεῖδ' τις ἑαυτὸν κατήσχυε τοῦτ' ἐξήτασεν ἀλλὰ παντελῶς ὅπως ἂν ἡ πράξις γένηται τὸν πράξαντα κελεύει μὴ μετέχειν τῶν τῆς πόλεως [κοινῶν]. Eritne mihi multis verbis opus ad hanc scholii stoliditatem configendam? Non opinor. Fallere haec aliquem inter legendum possunt, et scriptae lectionis auctoritas potissimum in libro typis edito et ab editoribus correcto caliginem menti offundit. Nil suspicamur mali et sic stomacho tam duro plerique sumus ut lapides et saxa concoquamus. Sed qui Codicibus legendis assuetus per medios errores mendaque omne genus et perabsurda emblemata incedere se videt et suspicatur semper fraudis aliquid et cautus et semper hoc agens deprehendit et praesertim admonitus statim verum videbit et agnoscet. Articulum tollendum esse e verbis τοὺς περὶ [τῆς] ἐταιρήσεως νόμους vix opus est dicere. Sed aliud laet gravius. Quid sibi vult παντελῶς in παντελῶς ὅπως ἂν ἡ πράξις γένηται? Nihil prorsus et est τοῦ παρὸντος πράγματος παντελῶς ἀλλότριον. Quid ergo faciendum? Emendandum est πανταχῶς ὅπως ἂν ἡ πράξις γένηται, id est κατὰ πάντα τρόπον ὅντιν' ἂν ἡ πράξις γένηται, ut apud Isocratem περὶ ἀντιδόσεως p. 442, 11 Bekk. πρὸς γὰρ τὸ παρὸν πανταχῶς ἔξει μοι καλῶς. Demosthenes de F. L. p. 450, 19. πανταχῶς συμφέρει τουτονὶ ἡλωπέναι. Menander Athenaei p. 243 v.

τὰ τῆς θεοῦ γὰρ πανταχῶς ἔξιν καλῶς.

Superest mihi magni ponderis argumentum, quo et praecedens emblemata redarguatur et fraus in sqq. pateat. Considera mihi verba: πρῶτον μὲν τοὺς περὶ ἐταιρήσεως νόμους μέμνησθε. Rectene omnia? Imo vero duabus literulis expunctis τοῦ — νόμου μέμνησθε sine controversia restituendum. Una lex est περὶ ἐταιρήσεως, de § 20. λέγε αὐτοῖς καὶ τοῦτον τὸν νόμον, et § 22. τοῦτον μέντοι τὸν νόμον ἔθηκε κτέ. Itaque reperta vera lectione fraus perphuit in verbis ἐν οἷς οὐδαμοῦ κτέ. et emble-

ma natum esse videmus post veterem scripturam TOT — NOMOT in τοὺς νόμους corruptam. Iam vide quid continuo sequatur: τὸν πράξαντα κελεύει (ὁ νόμος) μὴ μετέχειν τῶν τῆς πόλεως κοινῶν. εἰκότως· ὅσις γὰρ νέος ὢν ἀπέστη δι' αἰσχροῦς ἡδονὰς τῆς εἰς τὰ καλὰ φιλοτιμίας τοῦτον οὐκ ᾔφη δεῖν πρεσβύτερον γενόμενον [ὁ τοὺς νόμους εἰσφέρων] ἐπίτιμον εἶναι. Manifestum est κελεύει et οὐκ ᾔφη δεῖν de eodem dici et ὁ τοὺς νόμους εἰσφέρων multis indiciis spurium et insiticium esse arguitur. Primum moleste abundat, deinde importuno loco interpositum est, denique vitiose dictum pro ὁ τὸν νόμον θεῖς aut ὁ νομοθέτης. Et verbum εἰσφέρειν et praesens ὁ εἰσφέρων a loci sententia abhorrent. Magistelli ita loquuntur: ergo *habeant sibi serventique sepulchro*.

In § 162. ἔσω γὰρ ὁ μὲν μισθωσάμενος δίκαιος — ἢ πάλιν τοῦναντίον ὁ μὲν μισθωθείς μέτριος κτέ. Corruptelam secula interpolatio est. Pro πάλιν requiritur ἙΜΠΑΛΙΝ quo recepto τοῦναντίον in marginem, unde venit, redibit. Ἑμπαλιν est ἀντιτρόφος nolo usu.

In § 162. οὐκοῦν ὁ πρεσβύτερος ἀποδοθέντος τοῦ ὕδατος αὐτῷ [καὶ λόγου] — λέξει. Aut hoc aut illo utuntur: ἐν τῷ ἐμῷ λόγῳ aut ἐν τῷ ἐμῷ ὕδατι, sed nemo inepte utrumque coniungit.

Eodem modo male coaluit in unum § 164 ἐμισθώσατό με — ὀσισδηποτοῦν. Dicebant Athenienses ὀσισδή et ὀσισοῦν et ὀσισδήποτε, sed ὀσισδηποτοῦν praeter scribas hallucinantes nemo dixit umquam.

In § 164. ἔπειτ' οὐ πολλὴ κραυγὴ παρὰ τῶν δικαστῶν αὐτῷ ἀπαντήσεται; [τίς γὰρ οὐκ ἐρεῖ;] Ἐπειτ' ἐμβάλλεις εἰς τὴν ἀγορὰν ἢ σεφανοῖ ἢ πράττεις τι τῶν αὐτῶν ἡμῖν; Debilitat et frangit vim dicti iners et supervacaneum τίς γὰρ οὐκ ἐρεῖ; Saepe ἀπαντᾶν ponitur de iis, quae cum indignatione et ira alicui reponuntur. Apud Stobaeum *Floril.* lxxv. 16 ubi in libris est πόθωσ ὑπὸ νομοθέταν τοιόσδε ἅπαντας εἶτε λόγος, palmaria est emendatio Koenii, ποθ' ὥς ὑπὸ νομοθέτα τοιόσδε ἀπαντασεῖται λόγος, ad Gregor. Corinth. p. 278, quem vide.

Paulo ante repone οὗτος δὲ παραβαίνει (non ὑπερβαίνει) τὰς συνθήκας, et post pauca ἀνὴρ τις (non εἷς) τῶν πολιτῶν, et in § 166. ἐπὶ τούτοις ἄξιον [εἶν] ὀργισθῆναι, tolle ἐστίν.

Rectissime § 169. ἀσφαλῆ καὶ ῥάδιον τὸν καθ' αὐτοῦ ποιήσεται ἔπαινον, emendavit Bekkerus ποιήσει pro ποιήσεται. Ποιήσεται τὸν ἔπαινον τὸν καθ' αὐτοῦ ἀσφαλῆ καὶ ῥάδιον significat ἀσφαλῶς

καὶ ῥαδίως αὐτὸς ἑαυτὸν ἐπαινέσεται, quod h. l. absurdum est.

In § 170 Δημοσθένης γὰρ — περιῆει περὶ τὴν πόλιν θηρεύων νέους πλουσίους [ὄρφανούς], ὧν οἱ μὲν πατέρες τετελευτήκεσαν, αἱ δὲ μητέρες διώκουν τὰς οὐσίας. Cur secluserim ὄρφανούς perspicuum est. Praeterea mendosum est περὶ in περιῆει περὶ τὴν πόλιν, quasi vero porta urbis egressus circum urbem ambulasset. Repone consuetum περιῆει κατὰ τὴν πόλιν.

In § 172 ἐκκοπεῖς ὁ δέλαιος ἀμφοτέρους τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὴν γλῶτταν ἀποτμηθεὶς ἢ ἐπαρρησιάζετο πισεύων τοῖς νόμοις καὶ ὑμῖν. Constanter ἀττικισί dicitur ἐκκόπτειν τὸν ὀφθαλμόν, ἀποτέμνειν τὴν κεφαλὴν, sed τὴν γλῶτταν ἐπτέμνειν. Percommode Suidas ex antiquo Lexico Rhetorico veram lectionem servavit v. Παρρησία: — Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου· »Νικόδημος δὲ ὑπὸ Ἀρισταγόρου (ὑπ' Ἀρισάρχου) τετελεύτηκε βιαίῳ θανάτῳ ἐκκοπεῖς ὁ δέλαιος ἀμφοτέρους τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὴν γλῶτταν ἑκτμηθεὶς, ἢ ἐπαρρησιάζετο πισεύων τοῖς νόμοις.»

In § 173. κατεπαγγέλλεται γὰρ — λήσειν μεταλλάξας τὸν ἀγῶνα — καὶ περισήσειν τῷ μὲν Φεύγοντι θαρρεῖν — ἐκπεπληχθαι δὲ τῷ κατηγορῷ. Corruptum est περισήσειν. Quid est περίσημί σοι θαρρεῖν? In omnibus libris est παραστήσειν, nam quod in uno legitur περι pro παρα tralaticio errore natum est. Compendia utriusque praepositionis tam inter se similia sunt ut oculis discerni non possint. In ΠΑΡΑΤΗCΕΙΝ una literula corrupta est. Quid est ergo legendum? Reperies Suidae indicio v. Δεῦρο. — οἱ ῥήτορες ἐπὶ τόπου πάντες αὐτῷ χρῶνται, ὡς Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου· »καὶ ΠΑΡΑΧΕΙΝ τῷ μὲν Φεύγοντι θαρρεῖν, ὅταν αὐτὸς δεῦρο παρέλθῃ.» Iam tu vides ΠΑΡΑΧΗCΕΙΝ esse scribendum: — λήσειν — παρασχήσειν — ἐκκαλεῖσθαι. Pars veri in Codd. servata est, pars in vetere Lexico apud Suidam. Παρέχω σοι θαρρεῖν, ut δίδωμι θαρρεῖν satis notum est.

Continuo sequitur τοσούτους δὲ καὶ τηλικούτους ἐκκαλέσεσθαι παρὰ τῶν δικαστῶν βορύβους — ὥς οὐδὲ ἀπαντήσεσθαι με ἐπὶ τῷ δικαστήριον ἀπολογησόμενον, ὅταν τὰς τῆς πρεσβείας εὐθύνας δίδῃ. Pro ἐκκαλέσεσθαι non deest tralaticia discrepantia ἐκκαλέσασθαι, quam septem libri exhibent, sed ut ἐκκαλέσασθαι soloeccum est, ita ἐκκαλέσεσθαι est barbarum. Ἀττικισί non aliter dicitur quam ἐκκαλεῖσθαι, quod scioli praesens esse rati vitiant. Prae-

lerea cum duobus libris scribe εἰς (non ἐπὶ) τὸ δικασήριον. Perpetuo usu Attico dicitur εἰς τὸ δικασήριον εἰσάγειν, εἰσιέναι εἰν. et quia τὸ δικασήριον est iudicium nomen collectivum, consilium, ut in nolo:

οἶον βροντᾶ τὸ δικασήριον,
consequitur dicendum esse εἰσῆλθον εἰς ὑμᾶς et εἰσήγαγον εἰς ὑμᾶς, ὧ ἄνδρες δικασαί, non παρ' ὑμᾶς, πρὸς ὑμᾶς, ὡς ὑμᾶς. Nonnumquam libri peccant, sed sexcenties bona lectio incolumis evasit.

In § 175. ὥσθ' ὁ μὲν Φεύγων κατηγορεῖ ὁ δὲ κατηγορῶν ἐκρίνετο, scribendum: ὁ δὲ κατήγορος. Accusator ὁ διώκων dici potest et solet, non ἰσὺν ὁ κατηγορῶν.

Obiter in § 176 dele εἰς in his: ὑμέτερον ἔργον [εἰς] πρὸς ταῦτα ἀντιτετάχθαι, et scribe οὐ καταφρονήσεσθε pro καταφρονηθήσεσθε.

In § 177. διὰ τί οἴεσθε — τοὺς νόμους μὲν καλῶς κεῖσθαι, τὰ δὲ ψηφίσματα εἶναι τῆς πόλεως καταδεέστερα καὶ τὰς κρίσεις ἐνίοτε τὰς ἐν τοῖς δικασηρίοις ἔχειν ἐπιπλήξεις; [ἐγὼ τὰς τούτων αἰτίας ἐπιδείξω.] ὅτι τοὺς μὲν νόμους τίθεσθε ἐπὶ πᾶσι ταῖς δικαίαις κτῆ. Primum transpone τοὺς μὲν νόμους (non νόμους μὲν). Saepe μὲν negligenter traiectum videbis. Deinde inficetum emblemata expelle, quod sententiam onerat impeditque. τί οἴεσθε —; ὅτι statim respondendum. Patet fraus etiam in τούτων, nam de una re agitur, et in τὰς αἰτίας, nam una causa redditur. ἔχειν ἐπιπλήξεις eleganter ἀπτικισί pro passivo ἐπιπλήττεσθαι dicitur, sic inter-se opponuntur αἰτιᾶσθαι — αἰτίαν ἔχειν, ἐγκαλεῖν — ἐγκλήματα ἔχειν, ἐπαινεῖν — ἐπαινον ἔχειν, similiterque ψόγον, ὄνομα, ζῆλον, κόσμον, τιμὴν ἔχειν, multaque alia in quibus omnibus verbi passivi notio inest.

Sed superest mendum in priore parte huius loci, τοὺς μὲν νόμους καλῶς κεῖσθαι. Quis hoc intelligit? Quid est ὁ νόμος τίθεται, κεῖται καλῶς? Nihil, ut opinor. Sententia requiritur ea quae § 178 sic enuntiatur ἐπιδέξιοι δ' οἶμαι φύντες ἐτέρων μᾶλλον εἰκότως καλλίστους νόμους τίθεσθε. Ut plane idem passiva forma enuntietur ita supplendum τοὺς μὲν νόμους καλῶς (ἔχοντας) κεῖσθαι. Bona lex fere constanter apud Oratores dicitur νόμος καλῶς ἔχων, et optima ἔχων κάλλιστα.

Vidimus modo ὁ κατήγορος in κατηγορῶν corruptum contra

certam dicendi consuetudinem. Recurrit participium idem sed interpolatum § 178 *ἔατε γὰρ τοὺς ἀπολογουμένους ἀντικατηγορεῖν* [τῶν κατηγορούντων]. Omisso participio idem dicitur, et melius dicitur. Opponuntur inter se constanti usu ὁ ἀπολογούμενος et ὁ κατήγορος et alibi sexcenties et hoc ipso loco: οὐδὲ παρ' ἑτέρου δίκην εἰληφότες οὔτε παρὰ τοῦ κατηγοροῦ — οὔτε παρὰ τοῦ ἀπολογουμένου.

Continuo sequitur de reo: ταῖς γὰρ ἀλλοτρίαις αἰτίαις ἀποτριψάμενος τὰ ὑπάρχοντα αὐτῷ ἐγκλήματα ἐκπέφευγεν [ἐκ τοῦ δικαστηρίου]. Ubi reus dicitur, ut sexcenties, ἀποπεφευγέναι vel ἐκπεφευγέναι, ut in *Anibis*:

ἐκπέφευγας, ὦ Λάβης.

non ita dicitur ut ἐκ τοῦ δικαστηρίου elapsus esse existimetur, quod perinde vitiosum est ac si quis ἐκ τῶν δικαστῶν ἐκπέφευγε vellet dicere, sed, si quid, ἐκ τοῦ κινδύνου ἀποπεφευγέναι cogitari potest. Sed nihil huiusmodi unquam adiicitur: omnia sunt ἐν τῷ ἀποφυγεῖν vel ἐκφυγεῖν.

Sequitur: οἱ δὲ νόμοι καταλύονται καὶ ἡ δημοκρατία διαφθείρεται καὶ τὸ ἔθος ἐπὶ πολὺ προβαίνει· εὐχερῶς γὰρ ἐνίστε λόγον ἄνευ χρηστοῦ βίου προσδέχεσθε. Et ad sententiae integritatem deest aliquid et ad verborum concinnitatem. Quod quale sit ex nobili loco *Ctesiphontae* erui poterit § 174 *περὶ δ' εὐγνωμοσύνην καὶ λόγου δύναμιν πῶς πέφυκε* (Demosthenes); *δεινὸς λέγειν κακὸς βιώναι*. — Ἐπειτα τί συμβαίνει τῇ πόλει; οἱ μὲν λόγοι καλοί, τὰ δ' ἔργα φαῦλα. En vocabulum fugitivum: ἐνίστε λόγον ΚΑΛΟΝ ἄνευ χρηστοῦ βίου προσδέχεσθε. Videtur multos alios criminari sed de uno Demosthene potissimum cogitat. Simillima his saepius in Attica audiuntur. Euripides *Phoen.* vs. 527.

οὐκ εὖ λέγειν χρὴ μὴ 'πὶ τοῖς ἔργοις καλοῖς.

Thucydides III. 67. *ἥσσόν τις ἐπ' ἀδίκοις ἔργοις λόγους καλοὺς ζητήσει.*

In § 180. *παρελθὼν τις τῶν γερόντων, οὓς ἐκεῖνοι καὶ αἰσχύνονται καὶ δεδίασι καὶ τὴν τῆς ἡλικίας αὐτῶν ἐπωνυμίαν ἀρχὴν μεγίστην [εἶναι] νομίζουσιν*. Rectissime Dobraeus *ἐπώνυμον* ἀρχήν, sed praeterea dele *εἶναι*, nam non est haec Spartanorum opinio, sed hoc dicit: Spartanorum institutis summam rerum omnium potestatem esse penes Senatum (τὴν γεροῦσαν).

In § 181. ἄμα δὲ παρακαλέσας ἄλλον τινὰ τῶν Λακεδαιμονίων — ἐπέταξεν αὐτῷ τὰς αὐτὰς εἰπεῖν γνώμας οὕτως ὅπως ἂν δύνηται [ἅς εἶπεν ὁ πρότερος ῥήτωρ]. Multa in his fraudem patefaciunt: ῥήτωρ Spartae neque erat quisquam neque dicebatur. Cicero in *Bruto* 13, 50: *Lacedaemonium usque ad hoc tempus oratorem audiui fuisse neminem.* sed magistellus credidit ὁ πρότερος εἰπὼν et ὁ πρότερος ῥήτωρ nihil differre. Tum si recte dicitur ὁ πρότερος ῥήτωρ necesse est eum, qui secundo loco dixit et ipsum esse oratorem, quem Aeschines manu strenuum sed dicendi imperitum narrat fuisse. Praeterea ea verba perinepte abundant et eo loco sunt posita, qui vel solus iustam suspicionem movere potuisset. Quin igitur pannum assutum quantocyus tollimus?

Quod sequitur: τὰς δὲ τῶν ὑποδεδειλιακότων καὶ πονηρῶν ἀνθρώπων φωνὰς μηδὲ τοῖς ὥσὶ προσδέχονται. Equidem ἀποδειλιάν quid sit novi, ὑποδειλιάν non item, nisi ut significet *sublimidum esse*, *nonnihil reformidare*, quod ab h. l. prorsus abhorret. Dindorfius ex Polybio XXXV. 3. affert τὸν στρατηγὸν ὑποδειλιάν τὸν πόλεμον, quem locum qui totum perlegerit et cap. 4 viderit τοῦ Μαρκέλλου προφανῶς ἀποδειλιῶντος τὸν πόλεμον et post pauca: εἰς τοῦτο προὔβη τὰ τῆς ἀποδειλίας, probabit Bekkerum, qui Ernestii coniecturam ἀποδειλιάν in ordinem recepit, et Aeschini suum ἀποδεδειλιακότων restituet.

In § 182 quod Orator rem turpem lenitate verborum obtexerat, additum emblemata corrupit et omnem verborum gratiam perdidit. Editur: οὕτω — περὶ πλείους τῶν τέκνων τὴν σωφροσύνην ἐποιοῦντο ὥς' ἀνὴρ εἷς (leg. ἀνὴρ τις) τῶν πολιτῶν εὐρῶν τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα [διεφθαρμένην καὶ] τὴν ἡλικίαν οὐ καλῶς διαφυλάξασαν ἄχρι γάμου ἐγκαταφροδόμησεν αὐτὴν μεθ' ἵππου εἰς ἔρημον οἰκίαν. Rogatos velim quidquid ubique est hominum elegantiorum sitne hoc manifestum emblemata an non sit? Quis nostrum duo illa sensu eodem forma tam dissimili coniunxisset umquam? Aut illud dicendum est *aspere* et *duriter*, aut hoc *scite* et *caste*. Et Aeschinem id fecisse putemus?

Plane eodem modo locutus est Apollodorus Comicus in memorabili fragmento apud Stobaeum *Floril.* XLVI. 15

δεῖ τὸν ἀκροατὴν καὶ συνετὸν ὄντως κριτὴν
πρὸ τοῦ λεγομένου τὸν βίον διασκοπεῖν.

emenda πρὸ τῶν λεγομένων, ut apud Aeschinem in Tim. § 30 οὐδ' ὤφειτο δεῖν τὸν ῥήτορα ἥκειν ἐπὶ τὸ βῆμα τῶν λόγων ἐπιμεληθέντα πρότερον ἀλλ' οὐ τοῦ βίου, et in Ctesiphontea § 176 θεωρεῖτ' αὐτοῦ μὴ τὸν λόγον ἀλλὰ τὸν βίον. Sic Apollodorus quoque iubet τὸν βίον πρότερον διασκοπεῖν εἴτα τὸν λόγον, non quid dicat Orator prius spectare, sed vitam quo pacto instituerit. Pergit poëta:

ποῖός τις ὁ λέγων καὶ πόθεν καὶ τὴν ἀκμὴν
ἐκ παιδὸς αὐτοῦ πρὸς τί καταθέμενος * *

suppleverim πρὸς τί καταθέμενος (λέγει). Sequitur:

αὐτοῦ προδότης κακὸς τε τῆς ὥρας Φύλαξ.
μάλισθ' ὁ τοιοῦτος ἀνατρέπει πᾶσαν πόλιν.

Plane idem est κακὸς τῆς ὥρας Φύλαξ ei τὴν ἡλικίαν οὐ καλῶς διαφυλάξασαν, rem foedam verborum lenitate obumbrans.

In fine § 182 καὶ ὁ τόπος οὗτος καλεῖται παρ' ἵππον καὶ κόραν. Mirum Athenienses ὠριζέιν. Recte Suidas v. Παρ' ἵππον καὶ κόρην, quem vide et in v. Ἰππομένης.

In § 183. τὴν γυναῖκα ἐφ' ἣ ἂν ἀλῶ μοιχὸς οὐκ ἐᾷ (ὁ Σόλων) κοσμεῖσθαι οὐδὲ εἰς τὰ δημοτελῆ ἱερὰ εἰσιέναι — ἐὰν δ' εἰσὶν [ἡ κοσμῆται] τὸν ἐντυχόντα [κελεύει] καταρρηγνύναι τὰ ἱμάτια. Ad-didit magistellus primum ἡ κοσμῆται non intelligens in εἰσιέναι id tacitum contineri. Ita collocavit ut fraus statim pateat. Deinde κελεύει ut assolet inserit. Ex praecedenti οὐκ ἐᾷ minus crudele verbum cogitando supplendum. Quasi vero iusserit Solon cives suos adulterae vestes scindere, ornamenta detrahare, verberare denique. Vestes scindere ἀττικισί non appellatur τὰ ἱμάτια καταρρηγνύναι, sed περιρρηγνύναι, ut in nobili Demosthenis loco de F. L. p. 403, 3. δακρυσάσης ἐκείνης περιρρήξας τὸν χιτῶνίσκον ὁ οἰκέτης ξαίνει κατὰ τοῦ νότου πολλάς. Sequiores minus recte διαρρηγνύναι usurpant et καταρρηγνύναι. In Cyropaedia V. 1. 6. ἡ γυνὴ περικατερρήξατο τὸν ἄνωθεν χιτῶνα, suspicor περιερρήξατο verum [esse et κατὰ superscriptum peperisse vulgatam. In vicinia apud Xenophontem tolle frigidissimum Scholion e verbis: ἐμοὶ ἔδοξε — μήπω φῦναι [μηδὲ γενέσθαι] γυνὴ ἀπὸ θνητῶν τοιαύτη ἐν τῇ Ἀσίᾳ.

Ergo Aeschini quoque reddemus τὸν ἐντυχόντα περιρρηγνύναι τὰ ἱμάτια.

In § 183 καὶ τοὺς προαγωγοὺς γράφεσθαι κελεύει (ὁ Σόλων)

καὶ ἄλλῳσι θανάτῳ ζημιῶν, ὅτι τῶν ἐξαμαρτάνειν ἐπιθυμούντων ὀκνούντων καὶ αἰσχυνομένων ἀλλήλοις ἐντυγχάνειν αὐτοὶ τὴν αὐτῶν ἀναίδειαν παρασχόντες ἐπὶ μισθῷ τὸ πρᾶγμα εἰς διάπειραν καὶ λόγον κατέστησαν. Librarii plane contrarium dederunt quam quod Orator scripserat. Si esset scriptum in tali sententia εἰς διάπειραν καὶ * * ΓΟΝ κατέστησαν, quid tu qui haec legis supplendum esse existimares? An λόγον? Quo sensu? Aut nullo aut eo qui in διαπαίρα iam continetur. Imo vero plane contrarium εἰς — ἜΡΓΟΝ κατέστησαν. Hoc Soloni merito capital esse videtur et morte plectendum. Et erat ἔργον proprium et usitatum vocabulum si quis *stuprum* honeste nominare vellet, ut apud Lysiam I. p. 42. Reisk. εἰ μὲν γὰρ λόγων εἰρημένων ἔργου δὲ μηδενὸς γεγεννημένου μετελθεῖν ἐκέλευον ἐκεῖνον ἡδίκουν ἄν, verba sunt mariti qui adulterum in uxore deprensam occiderat, et notus usus est et frequens. In talibus non est anxie literarum vestigiis adhaerescendum ubi res est perspicua. Legebam nuper Musonium περὶ Γάμου in Stobaei *Floril.* LXVII. 24. αὐτὸ μὲν δὴ, inquit, πολυτελεῖς οἶκοι καὶ Ὀρθόσρωτοι τοῖχοι — κάλλος ἐστὶν οἰκίας. Dubitabisne corrigere Λιθόσρωτοι?

In eodem argumento haec dicit § 185. τίς οὖν ὑμῶν γυναῖκα λαβὼν ἀδικοῦσαν τιμωρήσεται; Sententia requirit, opinor, *uotem suam*. Ergo legendum ΤΗΝ γυναῖκα λαβὼν ἀδικοῦσαν.

Optime Bakius expunxit inficeta emblemata § 186 οὔτε γὰρ ὁ κρινόμενος ἀφανής [ἀλλὰ γνώριμος] οὔθ' ὁ νόμος ὁ περὶ τῆς τῶν ῥητόρων δοκιμασίας φαῦλος [ἀλλὰ κάλλιστος]. Mirum tam manifestis additamentis et Atticam dicendi consuetudinem tam aperte violentibus tamdiu parci potuisse.

Mox fore dicit § 186 ut iudices ex iudicio domum reversi a liberis suis interrogentur: πῶς τὸ πρᾶγμα κέκριται. Τί οὖν δὴ λέξετε οἱ τῆς ψήφου [νυνὶ] γεγονότες κύριοι? Adversis frontibus inter se concurrant νυνὶ et γεγονότες. In iudicio recte dicitur οἱ τῆς ψήφου νυνὶ ὄντες κύριοι, statim post reum peractum γεγονότες locum habet, νυνὶ non habet.

In § 188. ὁ αὐτὸς [οὗτος] ἀνὴρ ἱερωσύνην μὲν οὐδενὸς θεῶν κληρώσεται, ὥς οὐκ ὦν [ἐκ τῶν νόμων] καθαρὸς τὸ σῶμα, γράψει δ' ἐν τοῖς ψηφίσμασιν εὐχὰς ὑπὲρ τῆς πόλεως ταῖς σεμναῖς θεαῖς. Quia generalis sententia est dele οὗτος. Praeterea quid sit οὐ καθαρὸς τὸ σῶμα, οὐ καθαρὸς τὰς χεῖρας intelligo, non intelligo

ἐκ τῶν νόμων additum. Qui corpus stupro, manus caede pollutas habet, eum πρόρρησις arcei a sacris sine ullo legis praecepto. Deinde scribendum ἱερωσύνηC κληρώσεται, non ἱερωσύνην. Audi testes. Lysias VI. 4. εἰάν ἐλθῇ κληρωσόμενος τῶν ἐννέα ἀρχόντων, et XXIV. 13. τί με κωλύει κληροῦσθαι τῶν ἐννέα ἀρχόντων; Demosthenes πρὸς Εὐβουλίδην p. 1313. προεκρίθην ἐν τοῖς εὐγενεσάτοις κληροῦσθαι τῆς ἱερωσύνης τῷ Ἡρακλεῖ, et iterum p. 1318 προκρίναντες ἐμὲ ἐψηφίσαντο ἐν τοῖς εὐγενεσάτοις κληροῦσθαι τῆς ἱερωσύνης τῷ Ἡρακλεῖ, quo minus dubitabis p. 1314. οὐ γὰρ ἂν δήπου τὸν γε ξένον καὶ μέτοικον — ἱερωσύνην κληροῦσθαι μεθ' ἑαυτοῦ προκρίθέντα εἶασεν, reponere ἱερωσύνηC, quod et ratio et rei natura postulant.

In § 188. τί δ' οὐκ ἂν ἀποδοῖτο ὁ τὴν τοῦ σώματος ὕβριν πεπρακώς; τίνα δ' ἂν [οὗτος] ἐλεήσειεν ὁ αὐτὸν οὐκ ἐλεήσας; Non in unum, sed in omnes haec dicuntur. Itaque οὗτος inducendum. Si in unum Timarchum has sententias contorquere Aeschines voluisset, scripsisset τί δ' οὐκ ἂν οὗτος ἀπόδοιτο, nam sic scribendum, non ἀποδοῖτο. In fine ὁ αὐτὸν οὐκ ἐλεήσας non satis habet ponderis. Dixerat, ut assolet, ὁ αὐτὸς αὐτὸν οὐκ ἐλεήσας.

In § 189 ὥσπερ γὰρ τοὺς γυμναζομένους — εἰς τὰς εὐεξίας αὐτῶν ἀποβλέποντες γιγνώσκουμεν οὕτω τοὺς πεπορνευμένους — ἐκ τῆς ἀναιδείας καὶ τοῦ θράσους καὶ τῶν ἐπιτηδευμάτων [γιγνώσκουμεν]. Ain' vero? Siccine Atticus Orator loquitur? πῶς ποτε, ὦ σιδηροῖ, ἐκαρτερεῖτε ταῦτ' ἀκροώμενοι; Quis nostrum ita scripsisset? Aut enim, opinor, verbum variandum est (quod est Isocrateum) aut (quod Aeschini convenit) ellipsi utendum.

Imposuerunt scribae Bekkero § 190, qui ἀνατετραφότας a pluribus oblatum recepit, et est hic pervulgatus librorum error. Certa est in his et constans analogia: ἔσροφα, τέτροφα (τρέφω), τέτροφα (τρέπω), ut κέκλοφα et πέπομφα, et passiva ἔσραμμαι, τέθραμμαι, τέτραμμαι, sed κέκλεμμαι et πέπεμμαι. Ad hanc normam sprete futili librorum auctoritate scriptorum veterum loci omnes constituendi sunt.

Macula est in pulcherrimo et multum celebrato loco § 190. Μὴ γὰρ οἶσθε, ὦ Ἀθηναῖοι, τὰς τῶν ἀδικημάτων ἀρχὰς ἀπὸ θεῶν ἀλλ' οὐχ ὑπ' ἀνθρώπων ἀσελγείας γίγνεσθαι μηδὲ τοὺς ἡσεβηκότας καθάπερ ἐν ταῖς τραγωδίαις Ποινὰς ἐλαύνειν [καὶ κολάζειν]

δασὶν ἡμμέναις. Sentisne eiecto frigido additamento quanto acrius et vehementius dicatur? Τὸ ὑπὸ τῶν Ἑρινύων ἐλαύνεσθαι haec ipsa est ἐσχάτη πασῶν κόλασις. Sic dat poenas *Furiis agitated Orestes*. Praeterea κολάζειν δασὶν ἡμμέναις, *sumere supplicium facibus ardentibus*, quasi essent ῥάβδοι ἢ μάστιγες, vitiose dictum esse fateberis.

In § 191. ἐξαιρεῖτ' οὖν, ὦ Ἀθηναῖοι, τὰς τοιαύτας φύσεις καὶ τὰ τῶν νέων ζηλώματα ἐπ' ἀρετὴν προτρέψασθε. Est in argumentatione vitium neque haec adhortationem continere debebant, sed consilium: ἐὰν οὖν τὰς τοιαύτας φύσεις ἐξαιρῇτε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, προτρέψετε τοὺς νέους ἐπ' ἀρετὴν, Haec igitur sententia renascetur si unam literulam correxeris: ἐξαιρεῖτ' οὖν — καὶ — προτρέψετε. Nota haec est dicendi forma ut in Φράζε καὶ πεπράζεται, et in vetere oraculo

ἄκρον λαβὲ καὶ μέσον ἔξεις,

et altero, quod Philippo Macedoni est editum:

ἀργυρέαις λόγχαισι μάχου καὶ πάντα κρατήσεις.

In § 193 ἀφελὼν τὰ ὀνόματα διεξιὼν δὲ τὰ ἐπιτηδεύματα αὐτῶν καὶ τὰ σώματα γνώριμα καταστήσω. Loco motum est pronomen αὐτῶν. Poterat addi ad primum nomen τὰ ὀνόματα aut ad tertium τὰ σώματα, ad medium non poterat. Repone ex tribus bonis libris: τὰ ἐπιτηδεύματα καὶ τὰ σώματα αὐτῶν γνώριμα καταστήσω.

In § 194 de rei advocatis et laudatoribus ita dicit: τούτῳ γὰρ πάρεισιν ἐκ τριῶν εἰδῶν συνήγοροι. In quatuor bonis libris pro πάρεισιν est παρίασιν, quae potior scriptura videtur, et quis ΠΑΡΕΙCIN in παρίασιν mutasset? Contra futurum ΠΑΡΙΑCIN nusquam satis in tuto est. Παριέναι et τὴν πάροδον ποιεῖσθαι prorsus idem est atque ἀναβαίνειν ἐπὶ τὸ βῆμα, et saepe haec inter sese permutatur, ut h. l. ἐὰν δεῦρο ἀναβῇ et παρίασιν, et § 69. ἐπειδὴ νῦν οὐκ ἐθέλει μαρτυρεῖν αὐτίκα ΠΑΡΕΙCIN ἐν τῇ ἀπολογίᾳ. καὶ οὐδὲν μὰ Δία θαυμαστόν· ἈΝΑΒΗCΕΤΑΙ γὰρ ὑμῖν δεῦρο πισεύων τῷ ἑαυτοῦ βίῳ, et sic alibi passim.

Paucis interpositis ita pergit § 194 οἱ δὲ ταῖς ἡλικίαις [καὶ τοῖς ἑαυτῶν σώμασιν] οὐ καλῶς κεχρημένοι, Aeschines ταῖς ἡλικίαις dixerat, magister τοῖς ἑαυτῶν σώμασιν exposuerat, quae scriba dormitans cum copula invexit in textum, et haec aequis animis lectitamus scilicet. Vel haec una oratio satis docere potest quid sit τὴν ἡλικίαν οὐ καλῶς διαφυλάξαι et τῇ ἡλικίᾳ οὐ

καλῶς κεχρηῆσθαι et similia. Sic dicitur καρποῦσθαι τὴν ἡλικίαν τινος, *florem aetatis decerpere*, et ἀπολαύειν τῆς ἡλικίας τινός et similia plura, ut apud Livium 21, 3. *florem aetatis, quem ipse patri Hannibalis fruendum praebuit, eum iusto iure a filio repeti censet*, et quod de Caesare Cicero non erubuit scribere apud Sueton. Caes. 49. *florem aetatis a Venere orti in Bithynia contaminatum*. Idem alio nomine ὥρα appellatur et τὸ τῆς ὥρας ἄνθος, et ἡβη et τῆς ἡβης ἀπολαύειν, et ἡβης ἐρατὸν ἄνθος. Quis autem talibus addiderit interpretamentum, ut si quis *aetatis flore abusus* esse dicatur (τῇ ἡλικίᾳ κακῶς κεχρημένος) adiiciat καὶ τῷ ἑαυτοῦ σώματι?

In textu Aeschinis interpolationes tam aequabiliter diffusae sunt ut ultima appareat in orationis exitu § 195. Hunc locum primum perpurgatum et expolitum proponam, deinde interpolationes et scholion ostendam. Dixerat Orator: ὦν πρὶν τῆς συνηγορίας ἀκοῦσαι τοὺς βίους ἀναμνησέσκεσθε, καὶ τοὺς μὲν εἰς τὰ σώματα ἡμαρτηκότας μὴ ὑμῖν ἐνοχλεῖν ἀλλὰ παύσασθαι δημηγοροῦντας κελεύετε, τοὺς δὲ τὰ πατρῶα κατεδιδόκοντας ἐργάζεσθαι καὶ ἐτέρωθεν κτᾶσθαι βίον, τοὺς δὲ τῶν νέων ὅσοι ῥαδίως ἀλίσκονθαι θηρευτὰς ὄντας εἰς τοὺς ξένους καὶ τοὺς μετοίκους τρέπεσθαι, ἵνα μήτ' ἐκεῖνοι τῆς προαιρέσεως ἀποσέρωνται μήθ' ὑμεῖς βλάπτησθε.

Haec acriter et animose dicta in Codicibus sic debilitata et enervata sunt ut bis solitum fulcrum κελεύετε insereretur κτᾶσθαι [τὸν] βίον [κελεύετε] et εἰς τοὺς ξένους καὶ τοὺς μετοίκους τρέπεσθαι [κελεύετε]. Praeterea vides articulum in κτᾶσθαι [τὸν] βίον male abundare: *victum quaerere* necessario dicitur sine articulo κτᾶσθαι βίον, κατὰ βίου ζήτησιν.

χρήματα δίξασθαι, ἀρετὴν δ', ὅταν ἡ βίος, ἀσκεῖν.

virtus post nummos. Plato de Rep. III. p. 407. A. Φωκυλίδου γὰρ οὐκ ἀκούεις πῶς Φησὶ δεῖν, ὅταν τῷ ἤδη βίος ἦ, ἀρετὴν ἀσκεῖν. In tali re plurimum interest utrum de victu quem quis habeat sermo sit, an de eo, quo quis indigere, quem quis quaerere dicatur. Κτᾶσθαι βίον sed κτησάμενος τὸν βίον ἀπ' ἐργῶν ἀνοσιωτάτων Herod. VIII. 106. Πορίζεται τὸν βίον Aeschines dixit in Ctesiphontea § 173 de opibus paratis, sed βίου δεόμενος necesse est dicere. Itaque expungemus articulum. Quid superest? Superest scholion olim in margine adscriptum ad verba μὴ ὑμῖν ἐνοχλεῖν ἀλλὰ παύσασθαι δημηγοροῦντας κελεύετε,

nempe hoc: οὐδὲ γὰρ ὁ νόμος τοὺς ἰδιωτεύοντας ἀλλὰ τοὺς πολιτευομένους ἐξετάζει. Utilissima, ut tu vides, haec annotatio est et *Timarcheam* legentibus paene necessaria! Sed quid si ad iudices ita dicitur? Nonne intolerabilis et male sana loquacitas est ista interponere idque eo loco ubi Oratoris animus ardet et impetu fertur? Multas ego in vita audiavi inficetas orationes, sed qui in epilogo, ubi qualiscumque orator incalescit fitque oratio grandior et concitator, tam inepta et frigida adiecerit audiavi neminem.

Ne finita quidem oratione magistri interpolandi finem fecerunt. Mira narras, inquires. Audi. *Explicit* (ut scribae loquuntur) oratio in verbis: ἐν γὰρ ταῖς ὑμετέραις γνώμαις ἡ πρᾶξις καταλείπεται. Optime. In tribus Codicibus additur — καταλείπεται. εἰ οὖν βουλήσεσθε τὰ δίκαια καὶ τὰ συμφέροντα ὑμῶν ποιησάντων φιλοτιμότερον ἡμεῖς ἔχομεν τοὺς παρχνομοῦντας ἐξετάζειν. Bonum factum quod reliquis libris utimur in hac parte melioribus.

Haec habebam quae ad *Timarcheam* observanda et animadvertenda existimarem.

INDEX GRAECUS.

Α.

α—ευ confusa 15, 120, 358.

ά—πρώτον et sim. 122.

άβίωτος—άσωτος 386.

άγέρωχος 304.

άγκῶνι άπομύττεσθαι 163.

Άγνόθεον—άγνοηθέντα 271.

άγνω—άνων 52.

άγνώσσω—άγνώσ έών 213.

άγορά δικῶν 351.

άγοράν (εις την) εργάζεσθαι 626.

άγορεύω. έρω, είπον, είρηκα, non άγορεύσω cell. 35, 39.

άγριον interpolatum post αυτόματον 413.

άγωνίζομαι—διαγωνίζομαι 497.

άδην έλάαν—έάαν 584.

— Αιδιον (diminutiva in) non—άδιον 57.

άεργία poeticum 41.

άερίσας άρτα— AFRICA CAPTA 477.

— αθεϊν (aoristi in) διωκαθεϊν et sim. 580.

Άθῆναι—Άθηναῖοι—Άθήνησιν 147.

Αιακεϊον et sim. 87.

άϊδιον—Ιδιον 512.

Άιδοντες—Διδόντες 527.

αῖρεσθαι—αίρεϊσθαι 212.

αῖρω—άρῶ, άπαρῶ, έπαρῶ penultima longa 606.

άκηκοέτω et sim. 82.

άκλεισος—άκλυσος 249.

άκνισοι βωμοί 160.

- ἀκολουθεῖν, ἔπεσθαι μετὰ τινος 22.
 ἀκούειν (εὖ, κακῶς) ὑπό τινος 55.
 ἀκοῦσαι μὲν οὕτωςί el sim. 297.
 ἄκριτος = ἀκρίτως 153.
 ἀκροᾶσαι vitiose pro ἀκροᾷ el sim. 27, 30, 325.
 ἀκύμων—ἀμύμων 52, 358, 359.
 ἄλας—ἄλλας 365.
 ἀλεῖν—ἀλήλεμαι non ἀλήλεσμαι 132.
 ἀλεῖν—τελεῖν 133.
 ἄλθεται—ἔκθεται 223.
 Ἀλιᾶς = Ἀχαΐαν 434.
 ἀλίνδω 133.
 ἀλίσκω vitiosum 129.
 ἄλλος ἄλλο λέγοντες el sim. 113.
 ἄλλους—ἀνους 432.
 ἄλλων—ἀλλήλων 519.
 ἄλλως—κακῶς 601.
 ἄλλως (οὐκ) λέγω 584.
 ἀλύω 69.
 ἄμα—καί 585.
 ἄματροχιά—ἄρματροχιά 213.
 ἀμές—ἀμέ 18.
 ἀμουγέπου, ἀμοθενγέποθεν el sim. 255.
 ἀμωσγέπως—ἄλλως γέπως—ὅμως γέ πως 255, 367.
 ἄν excidit 100, abundat 633.
 ἄν ter repetitum 571.
 ἄν cum futuro vitiosum 92, 267.
 ἄν παρασῆ—ἀντερασῆ 170.
 ἀνά—κατά 152.
 ἀναγκάσω—ἀναπείσω 59.
 ἀναδαίομαι non ἀναδάζομαι 128.
 ἀναδοῦναι = δρέγειν 546.
 Ἀναῖτις 192.
 ἀναπέφηναι 323.
 ἀναπίμπλημι, ἀνάπλεως 146.
 ἀνατέτροφα—ἀνατέτραφα 643.
 ἀνατρέπω—ἀναστρέφω—ἀντιστρέφω 145.
 ἀνδρῶν—ἀνων 418.
 ἀνεύχου—ἀπεύχου 579.
 ἀνέφγα 31, 62, 77.
 ἀνήδομαι 579.
 ἀνθρωπος—οὐρανός 14.
 ἀνίατος καὶ ἀνήκεστος 355.

- ἀνοκωχή—ἀνακωχή 29.
 ἀντεπιπλεῖν ποπ ἀντιπλεῖν 431.
 ΑΝΤΙΠΑΘΙΑ—ΑΝΤΙΠΛΟΙΑ 3.
 ἀνύτω, ἐξανύτω 588.
 αξ—εξ 257.
 ἄξεινος—εὖξεινος 592.
 ἄξιος, τίμιος 284.
 ἀπαγορεύω, ἀπερῶ, ἀπεῖπον 38.
 ἀπαλλαξείω 284.
 ἀπελογήθη viliose pro ἀπελογήσατο 290.
 ἀπετμήθη τὴν κεφαλὴν—ἡ κεφαλὴ ἀπετμήθη 187.
 ἀπηλλαξάμην barbarum 269.
 ἀπῆσαν—ἀπήεσαν 39.
 ἀπό excidit 535, 541.
 ἀπό—κατά 266, 277.
 ἀπό—ὑπό 143, 275.
 ἀπό. ἀφ' ἵππων μάχεσθαι et sim. 250.
 ἀπογενομένων—γενομένων 535.
 ἀπογραφὴν ποιεῖσθαι censum agere 385.
 ἀποδεδεγμένον—δεδεγμένον 541.
 ἀποδειλιάν—ὑποδειλιάν 640.
 ἀποδόσεως—ἀποδοθείσης 168.
 ἀποκέκλητο—ἀποκέκαυτο 160.
 ἀποκναίειν—ἀποκτείνειν 590.
 Ἀπόλλω—Ἀπόλλωνα 262.
 ἀπολογουῖμαι = ἀπολογούμενος λέγω 377.
 ἀπολύομαι—ἀπολογουῖμαι 368.
 ἀπομακτέον—ἀπομυκτέον 579.
 ἀποτοξεύω—κατατοξεύω 238.
 ἀποφέρειν γραφὴν 250.
 Ἄρεως—Ἀρηγεύς 202.
 ἄρισος—Ἀρισοτέλης 14.
 ἀρισοτόκεια 585.
 Ἀρητάδας—Δεκτάδας 203.
 ἀρμοςῆς, Praeses, ἀρμόζειν 319.
 ἀρπάζω—ἀναρπάζω 191.
 ἄρτι—ἄρα 49.
 ἀρτιγέννητος—δρειγέννητος 175.
 ἀρχέκακοι—ἀρχὴ κακῶν 420.
 ἀρχή interpolatum 433, 450.
 ἀρχιέρεων 360.
 ἄρχομαι—ἔρχομαι 286.
 ἄρωμα non ἄρομα et sim. 85.
 ἄση—ἄσις 215, 365.

ἄσμενος—ἄσμένως 153.
 ἄσεϊτος—ΔΕΚΤΟΣ 72.
 ἄσραγαλίσαι—ἄσρολογισαί 633.
 ἄσύμβολος 239.
 ἄσφαλεῖ (ἐν)—ἄσφαλείᾳ 440.
 Ἄττικιανᾶ (τὰ) 94.
 ἄττικισμοί—ἄσεῖσμοί 51.
 ἄτυχήσεις—ἄδικήσει 598.
 αὐλὰς θεραπεύειν 50.
 αὐτοθαῖς et sim. 285.
 αὐτὸ δείξει 617.
 αὐτοὶ γὰρ ἐσμεν 111.
 αὐτὸς cum indignatione repetitum 241.
 αὐτός—ἄσός 283, 370.
 αὐτός—μόνος 111.
 ἀφελῶς—ἀσφαλῶς 516.
 αὐτοῦ, αὐτῷ, αὐτόν interpolata 539, 631.
 ἀχανές—ἀφανές 411.
 ἀχθέσομαι non ἀχθεσθήσομαι 137.

B.

β—κ—η confusa 217.
 βαδιῶ pro βαδιοῦμαι barbarum 329.
 βάλλω ei πίπτω 54.
 βάλλειν—τύπτειν apud Homerum 339.
 Βάρρων inepte insertum 288.
 βήσω, ἔβησα—βιβῶ, ἐβίβασα 303.
 Βιθυνίαν—Μυνίαν 252.
 βιούς—βιώσας 610.
 βιῶναι—βιῶσαι 316.
 βιώσομαι non βιώσω 317.
 βλίτοις—βαι τοῖς 218.
 βοάν—βοᾶν 391.
 βοᾶν. οὐκ αὐτὰ βοᾶ—οὐ καταβοᾶ 448.
 βόρβορος—βάρβαρος 286.
 βόσκειν, τρέφειν 67.
 βυνέω, διαβυνέω—διαβύνω 128.

Γ.

γαμῶ. fut. γαμῶ, ἔγημα, γαμοῦμαι, ἐγαμήμην non γαμήσω,
 ἐγάμησα, γαμηθήσομαι, ἐγαμήθην 77.
 γαμῶ = βινῶ 322.
 γαυρός 384.
 γε interpolatum 570.

γε assentientis 488.
 γεγηθέναι non γηθεῖν 103.
 γέγονε—γένετο, ἐγένετο 570.
 γέγονεν (οὐδ' εἰ) οἶδα 520.
 γεγονέναι καλῶς, κάλλιον, ἐπικεικῶς 157.
 γεγονὼς ἔτη, ὧν ἑτῶν 200.
 γελοῖος—καταγέλαστος 323.
 γενέθλια θύειν 58.
 γενόμενον—γενόμενος 143.
 γέρον = παλαιόν 605.
 γενόμενος—γιγνόμενος 417.
 γεύμεθα vitiose pro γεγεύμεθα 42.
 γεωμορία pro γεωργία 42.
 γίγνομαι, γίνομαι, γείνομαι 88.
 γίγνομαι πᾶν ὃ, τι βούλομαι 106.
 γνώμας προθεῖναι non καθεῖναι 353.
 γνῶναι intelligere 613.
 Γοργών, Γοργόνος non Γοργόνα, Γοργόνες 202.
 γράφειν—ἀναγράφειν—καταγράφειν 386.

Δ.

Δ—δέκα confusa 431.
 δαίνυμι, δαίω 363.
 δαίομαι, non δάζομαι 128.
 δάκρυ—δάκρυον 598.
 δέδιθι (δειδιθι) penultima longa barbarum 393.
 δεικνυμι, δεικνύω cum participio 317.
 δεῖν (ὀλίγου, μικροῦ) ei ὀλίγον ἀποδεῖν 261.
 δεῖν, δέδεκα, δεδήσομαι 548.
 δεκάζειν—δικάζειν 581.
 δέμας (σὸν) = σέ 581.
 δεξιῶς—ἀξίως 240.
 δέχομαι. δέξαι μοι ei παρ' ἐμοῦ 494.
 δέω. δῶν, δοῦντες, δοῦνται non δέων coll. 4, 85.
 δή. μέγιστα δή ei sim. 429, 438.
 δῆγμα—δειγμα 142.
 Δημόκριτος—Δημοκράτης 13.
 δημοτικός—δημοκρατικός 210.
 δήμων (τῶν) non τὸν δῆμον 385.
 δι—ἐξ 68, 193, 219, 224, 256.
 δίαιταν—διαιτᾶν 252.
 διακεῖσθαι—διανοεῖσθαι 527.
 διαπέπλακε—διαπέπλευκε 121.
 διαρπάζω—ἀρπάζω 265.

- διατελεῖς—διὰ τέλους 555.
 διασπάσομαι—διαρπάσομαι 526.
 διατέτταμαι—διατέταγμαι 189.
 διαφθαρέω barbarum 195.
 διδάσκω, διδάσκομαι 310.
 διέγνων—ἔγνων 181.
 διεκπαίσας, διεξέπαισε—διεκπέσας, διεξέπεσε 260.
 διέπεμψε—ἐξέπεμψε 193.
 διέσκωπτο—διεσκώπτετο et sim. 254.
 διέφθορα pro διέφθαρμαι vitiose 313.
 δικαιοῦσι—δικάζωσι 423.
 δίκην et δίκας διδόναι 572.
 διοικίζειν 68.
 Διομήδεια ἀνάγκη 530.
 δισκοφόρος (δ) non ἡ δισκοφόρος 192.
 διωλύγιος 49.
 δι' ὧτων—ἰδιωτῶν 219, 533.
 δοκεῖν de somniantibus 126.
 δοκῶ μοι cum futuro 206.
 δόξαι—δεῖξαι 125.
 δουλεύειν—δουλείαν 230.
 —δόχος et —δόχη vitiose pro —δόκος et —δόκη 73, 85.
 δράμημα non δρόμημα 604.
 δρᾶν—δρᾶν 448.
 δύ' ἢ τρεῖς 240, 257.
 δύσασθαι pro δύναι barbarum 378.
 δωμάτιον cubiculum 257.
 δωροδοκεῖν—δεκάζειν 347, 507, 624.

E.

- ε—αι 121.
 ἔγγιον γόνυ κνήμης 477.
 ἐγκρατῶς—ἐγκρατείας 168.
 ει in ε correptum ut in Ἄρειος πάγος Ἀρεοπαγίτης et sim. 580.
 ει pro ι producto 86.
 εἰ cum coniunctivo 363.
 εἴ τι πάθοι 378.
 —ει (secunda persona passivi in) 39.
 εἰ—ἐπεὶ 585, 624.
 εἰ δεῖ μὴ ληρεῖν—εἰ μὴ δεῖ ληρεῖν 497.
 εἰ μὲν—εἰ δὲ μή 241.
 εἰκέναι, εἰκῶς—ἔοικέναι, ἔοικῶς 73.
 εἴλημαι—εἴλημμαι 83, 201, 365.
 εἴλλω, ἴλλω, εἴλῳ 361.

- εἰμί—εἰ μή 197.
 εἶξω ex εἰκέναι formatum 317.
 εἷς γέ τις, ἔν γέ τι 534.
 εἶσα, ἴσα (ἴζω) 88.
 εἰσάγεις εἰς τουτουσί 299.
 εἰσῆλθεν εἰς ὑμᾶς 274, 368.
 Εἰσιδώρου—ἐκιδώρου—Ἰσιδώρου 14.
 ΕΙΤ—ΕΠ 64, 282.
 ΕΚ—ΕΙC 279, 370.
 ἑκατος—ἑκατοι 113.
 ἐκίττα—ἐκινεῖτο 182.
 ἐκλάπτετε—ἐκκλέπτετε 366.
 ἐκκλησιασῆς 345.
 ἐκκόψαι—ἐκκλέψαι 597.
 ἐκκωφοῦν non ἐκκωφεῖν 162.
 ἐκόντι—ἐκοντί 364.
 ἐκποδὼν ποιεῖσθαι, τίθεσθαι 257.
 ἐκτέμνειν τὴν γλῶτταν non ἀποτέμνειν 637.
 ἐκχύνω, ἐκχεῶ viliosa 607.
 - ἐκῶν—εἶς ὦν 124.
 ἐλάσας—ἐάσας 181.
 ἐλέγξαι—λέξαι 581.
 ἐλεεῖν—ἐλεῖν 16.
 ἐλεύθερος—ἐλευθέριος 192.
 ἐλεύσομαι pro εἶμι viliosum 307.
 ἔλκυσμα non ἔλκημα 603.
 ἔλκω, ἔλξω, εἴλκυσα 604.
 ἐλῶ, ἐλοῦμαι pro αἰρήσω, αἰρήσομαι viliosa 35.
 ἔμβραχυ—ἐμ βραχεῖ, ἐν βραχεῖ 207.
 ἐμμένειν—συμμένειν 436.
 ἐμπίπλαμαι non ἐμπίπλαμαι 59.
 ἐμφαγεῖν 65.
 ἐν—ἐπί 45, 281.
 ἐν—σύν 240.
 ἐν ἑμαυτοῦ 52, 228.
 ἐν μέτρῳ—ἐν τῷ μέτρῳ 631.
 ἐν Μυρρινοῦντι ei sim. viliose 30, 201.
 ἐν τήθῃ τῇ—ἐντίθητι 16.
 ἐνδιατρίβειν ludificari 254.
 ἐνδον εὐρήσει—ἐν δόμοις εὔροι 404.
 ἐνερόχρως 258.
 ἐνθεν ἐλὼν 320.
 ἐνθύμιον ποιεῖσθαι 57.
 ἐννοια—σύννοια 199.

- ἐννοούμενος—ἐνηθούμενος 402.
 ἐνόρχης—ἐνορχίς 266.
 ἐνσάξαι—ἐντέξαι 257.
 ἐντέτηκα—ἐνέσηκα 519.
 ἐντρίβω, ἐντρίβομαι πληγὰς 223.
 ἐξ— in compositis 248.
 ἐξ—ετι—ετρ 120.
 ἐξαναγιγνώσκω non Graecum 220.
 ἐξαπίνης—ἐξαπιναῖος 46.
 ἐξαμαλδυνθῆναι 600.
 ἐξείλεγμαι—διείλεγμαι 168.
 ἐξελίττειν 136.
 ἐξεπέπεμπτο—ἐξεπέμπετο 253.
 ἐξίλλω, κατίλλω, συνίλλω ei sim. 361.
 ἐξιχνάζω 591.
 ἐξίωμεν—ἀξιοῦμεν 172.
 ἐξοδία viliosum 421.
 ἐξοδος 265.
 ἐξοδὸν ποιεῖσθαι = στρατεύεσθαι 429.
 ἐξομόργνυσθαι 577.
 ἐξορχεῖσθαι 296.
 ἐπαισα, ἐπαίσθην 331, 332.
 ἐπ' ἥιονος—ἐπίπονος 149.
 ἐπαρθείς—ἐπειχθείς 433.
 ἐπεισιῶν—ἐπείσάγων 502.
 ἐπηλυγάζειν 223.
 ἐπήνεκα—ἐπήνεγκα 535.
 ἐπί. ἐπὶ τινος κρίνεσθαι 239.
 ἐπὶ ξένια καλεῖν, non ξενία aul ξενίαν 81, 248.
 ἐπὶ πόδα—ἐπὶ πόδας 89.
 ἐπὶ τι πλεῖν 597.
 ἐπὶ τινά ἥκειν ei sim. 455.
 ἐπιβάλλειν πληγὰς—ἐμβάλλειν 384.
 ἐπικεικῶς γεγονώς honesto loco natus 158.
 ἐπιθεάζω, ἐπιθειάσας ei sim. 580.
 ἐπίληψις—ὑπόληψις 522.
 ἐπιμαρτύρομαι—ἐπιμαρτυροῦμαι 419.
 ἐπιπαρῆσαν—ἐπιπαρῆσαν 33.
 ἐπισκευάζειν reficere 228.
 ἐπισκοπεῖσθαι visere 326.
 ἐπισκοτῶ—ἐπισκήπτω 223.
 ἐπιτετρίψομαι 116.
 ἐπιτρέπειν δίαιταν 252.
 ἐπιφέρωμαι dolem affero 204.

- ἐπιχεῖν—ἐπιβάλλειν 362.
 ἐπριάμην—ὠνάμην 137.
 ἐπτόμην—ἐπτάμην 305.
 ἔργον γενέσθαι τινός 215.
 ἔργου ἔχεσθαι, ποη ἔργων 41.
 ἔρμογλύφος ποη ἔρμογλυφεύς 81.
 ἔρχομαι, εἶμι 26, 307.
 ἔρχομαι, ἦα, ἦμεν, ἦτε, ἦσαν 308, 408.
 ἔρχου, ἔρχοίμην, ἔρχεσθαι cell. male pro ἴθι, ἴοιμι, ἰέναι 307.
 ἐρωτᾶν, συνερωτᾶν *sylogismum facere* 40.
 ἐς νέωτα—ῶρασιν 63.
 ἔσομαι πεποιηκώς ποη ποιήσας 320.
 ἔσαθι—σάθητι 196.
 ἐσέρηντο—ἐσέροντο 250.
 ἔσχατα—αἴσχις 144.
 —έσω ei —άσω (*formae futuri in*) *vitiosae* 78.
 ετι—ετρ—εξ 120.
 ἔτικτον = ἔτεκον 597.
 ἔτοιμος—ἔτοιμός εἶμι 293.
 ἔτυπον *vitiosa forma* 339.
 ἐτύπτησα *vitiosum* 335.
 —έτωσαν et —έσθωσαν (*formae in*) *vitiosae* 27.
 ΕΤΗΘΙΑ—ΕΤΝΟΙΑ 5.
 εὐκαίρως, εὐκαιρία, εὐκαιρεῖν 65.
 Εὐκλείδου (τὰ πρὸ) 296.
 ΕΤΠΑΘΙΑ—ΕΤΠΛΟΙΑ 3.
 ΕΤΠΛΟΕΙΝ—ΕΤΠΑΘΕΙΝ 2.
 εὔρετο—εὔρε 209.
 —εύς (*nomina in*) *contracta* 124, 154, 326.
 —εύς (*nomina in*) —έος—ῆος—έως 407.
 εὐτάκτως, εὐτακτεῖν 544.
 εὐτυχεῖν *cum accusativo* 180.
 εὐψύχως—εὐτυχῶς 6.
 ἐφήκατε—ἐφείκατε 367.
 ἐφ' ᾧ τε—ἐφ' ὅτῳ 149, 256.
 ἔχειν αἰτίαν et sim. 116.
 ἔχειν περὶ τράπεζαν, ἀμφὶ ἄριστον 180.
 ἔχω ἐπιτετραμμένον male pro ἐπιτέτραμμαι et sim. 189.
 κατασῆσας, δουλωσάμενος ἔχω, et sim. 115, 423, 512, 527.
 ἔχων—ἔζων 235.
 ἔχων ἦλθον 450.

Z.

ζ compendium —ἀπό 275.

ZAN—TAN 8.

ζηλοῦν—δηλοῦν 206.

ζητεῖν *pelere apud Graeculos* 275.

ζητεῖν—ἀπαιτεῖν 275.

ζῶης—ζώοις 582.

ζῶ, βιώσομαι, ἐβίων, βεβίωκα 610.

H.

ἦ *eram* — ἦν 593.

η—ειν *confusa* 139.

ἦα, ἦεισθα, ἦει(ν) 308.

ἦδεμεν, ἦδετε, συνἦδετε 385.

ἦμεν—ἦσμεν 382.

ἦειμεν, ἦειτε, ἦεσαν 52.

ἠκούσθη—ἠκολούθει 82.

ἦκειν—ἦκεν 34.

ἠλάμην—ἠλόμην 206, 234.

ἠλίκα—ἠνίκα 284.

ἠλικία *flos aetatis* 645.

ἠλικία *statura*, ὁμήλικες, *apud Graeculos* 319.

ἦμεν, ἦτε, ἦσαν 32, 308.

ἠνδαλίμοιο (κυδαλίμοιο), ἀρήνων (ἀρκύων) *et sim.* 219.

ἦνεκα—ἦνεγκα 258.

ἠνίας (τὰς) παραδοῦναι, παραλαβεῖν 116.

ἠράσθης—ἠγάσθης 220.

ἠρέθης—ἠράσθης 45.

ἦρως = μακαρίτης 60.

ἦσαι—ὀνῆσαι 52.

ἦσαν—ἦσαν 33, 450.

ἦσαν—ἴσαν 381.

ἦσιν—ἦσιν 381.

ἠτιμώσεται, λελύσεται *et sim.* 117.

ἦ τις ἢ οὐδεὶς 531.

Θ.

θανατᾶν *non* θανατιᾶν 210.

θάνατος κατεγνώσθη *non* ὁ θάνατος *et sim.* 380.

θανάτω ζημιῶσαι *non dicuntur* οἱ ἔνδεκα, *sed iudices* 377.

θαυμάζω *non intelligo* 502.

θαυμάζω πῶς 57, 108, 433.

θαυμασῶς ὥς 216.

θέατρον (τὸ) *spectatores* 297, 317, 546.

ΘΕΙΟΣ—ΟCΙΟΣ 6, 117, 387.

ΘΕΙΟΤΗΣ—ΟCΙΟΤΗΣ 8.

θεοισεχθρία 81.
 ΘΕΟΝ—ΟCON—ΟΘΕΝ 358.
 θεοπρόπος—θεωρός 387.
 θεότης—θειότης 119.
 ΘΕΟΥCΑ—ΘC ΟΥCΑ 9.
 ΘΕΩΝ—ΟΡΩΝ 145.
 θηρίων—θνητῶν 414.
 θήσομεν—οἴσομεν 530.
 Θουρίων—θηρίων 168.
 θρέμματα *colurnices*—μαθήματα 515.
 ΘΡΙΟΝ—ΕΡΙΟΝ 195.
 θριπήδεσος 86, 363.
 ΘC (*compendium*) 9, 15, 117, 119.
 θυσίας θύσει—θυσιάσουσι 37.
 θυσιῶν—δσίων 357.

I.

ι—ει *confusa* 86.
 ἰδησῶ *vitiose* pro ὀψομαι 42.
 ἰδιωτῶν (ἡ τῶν) *συνήθεια* 21.
 ἰλιγγίων—ἰλιγγιῶν 302.
 ἴλλω non εἴλλω 87, 361.
 —ἴλλω (*verba in*) 375.
 ἴνα, ὅπως *cum indicativo* 102, 359.
 ἴπταμαι *vitiosum* 306.
 IC—K 14, 124, 127, 199.
 ἵππομαχῶν—ἵππομάχων 199.
 ἰσάζομαι *male* pro ὁμοιός εἰμι 397.
 ἰσαίομαι *vitiosa forma* 397.
 ἰσαῖος pro ἴσος, ἴσος 397.
 ἴσαμι, ἴσης, ἴσατι *vitiosa* 42.
 ἴσμεν, ἴσε—ἤσμεν, ἤσε 380.
 Ἰσοδαίτης 211.
 ἰσόθεος *prima Ionice producta, Attice correpta* 395.
 Ἰσοκράτης *prima brevis* 395.
 ἴσος ei ἴσος 393.
 ἴσαθι—ἔσαθι 197.
 ἰσάναι χαλκοῦν non ἀνισάναι 196.
 ἰσορία—τορεία 89.
 ἰχθύα, ὀφρύα, ὀσφρύα *vitiosa* 42.

K.

κ—β—η *confusa* 5, 217.
 K—IC 14, 124, 127, 199.

- κα, ὅκα α producto 405.
 κα—καί 145.
 καθαίρειν λησάς 149.
 καθάρειος non καθάριος 81.
 καθαρεύειν—ἀναπίμπλασθαι 146.
 καθεῖναι—καταθεῖναι 224.
 καθιππάζεσθαι τινα ei τινος 629.
 ΚΑΙ—ICAI 124.
 καί—καῖ 141.
 καί irrep̄sit 145, 191.
 καινός—κλεινός (ΚΛΙΝΟC) 594.
 καινοτομεῖν 243.
 καίπερ—ὅμως 598.
 καιρίην τετύφθαι non καιρίην 341.
 καίτοι—γε 60.
 κᾶλα = ξύλα, πλοῖα 392.
 ΚΑΛΑΚΤΙΝΟC—ΚΑΛΛΙCΤΙΑΝΟC 199.
 κάλη hernia —καλή 399.
 καλός κᾱγαθός non καὶ ἀγαθός 71.
 Καλυδώνιος ὕς 193.
 Καλχηδών non Χαλκηδών 252.
 καλῶ—καλέσω 29, 620.
 κᾶν ὄνος—κανθήλιος 222.
 κάπτω—κόπτω, κάμπτω, κάπτειν—καὶ πιεῖν 58, 247.
 κάρτα 302.
 κατά (compendium praepositionis) 277, 278.
 κατά excidit 212, 369, 510.
 κατά—μετά 109, 280, 281.
 κατὰ δαῖτα—μετὰ δαῖτα 109.
 καταδέξαι—ἀποδέξαι 212.
 καταδρομὴν ποιεῖσθαι 629.
 κατὰ θεόν—κατὰ θεῖον 358.
 κατάγλωσσος 256.
 κατάγλωττον—κατὰ γλῶτταν 367.
 καταγορεύω—κατηγορῶ 37.
 κατάγω—κατέρχομαι 56.
 καταδασθῆναι—κατεδεσθῆναι 80.
 κατακλᾶν, κλᾶν 228.
 κατακλινῆναι non κατακλιθῆναι 31, 74, 130.
 κατακοιμίσαι—κατακοιμῆσαι 58.
 κατακτυπεῖν ei sin̄i. cum accusativo 45.
 καταλαμβάνομαι—καταλαμβάνω 266, 368.
 καταμιαίνεσθαι—κατατάμνεσθαι 188.
 καταντλεῖν—καταυλεῖν 528.

- καταπιεῖν—ἐκπιεῖν 74.
καταπλιγῆσει 135.
κατασκέλλω κατασκληῖναι 55.
κατατρέχειν τι, τινά, τινός 629.
κατήρτυμαι—κατήρτημαι 150.
κατηχεῖν, κατήχησις 320.
κατέαγμα viliose pro κατέαγα 43.
κατεδήδεσμαι—καταδέδασμαι 385.
κάτει (κρατεῖς) = καταχθήσει 56.
κατειπεῖν—καὶ εἶπεῖν 146.
κατερείπω—καταρρίπτω 254.
κατερρύη—κατερράγη 452.
κατεσθίω, κατέφαγον—ἀπεσθίω, ἀπέφαγον 179.
κατήγορος—κατηγορῶν 638.
κατηφεῖν viliosa forma 591.
κατιέναι ὑπὸ τῶν ἐταίρων et sim. 56.
κάτιτε—καὶ ἄπιτε 422.
κάτοιδα 582.
κατοίσειν—ἀποτίσειν 386.
κατοκώχιμα—κατακώχιμα 29.
κεῖμαι—τέθειμαι 311.
κεῖται—κεκήδευται 373.
κεκέρασμαι—κέκραμαι 325.
κεκισσωμένος 51.
κέκονα 322.
κεκόνιμαι 128.
κεκράανται a κεράννυμι 227.
κεκτῆμην et sim. 601.
κελεύει et ἐκέλευε interpolatum 416 bis, 421, 425, 448, 498, 617, 641, 645.
κερδαίνω compendifacio 261, 379.
κέχριμαι—κέχρημαι 126.
κίεις Aeschyli error 129.
Κιλικία—ἡλικία 218.
κινητιᾶν—βινητιᾶν 218.
κλεῖσον—κάθισον 249.
κλέψη—τρέψη 506.
κληρονομεῖν τινός non τινά 48.
κληροῦσθαι τῶν ἀρχῶν, τῶν ἐννέα ἀρχόντων, ἱερωσύνης 521, 645.
κλήω, κέκλημαι 159.
κνισᾶν ἀγυιάς non Ἀγυιᾶς 224.
κοινανέω, κοινανικός 17.
κοινωνεῖν male pro μεταδιδόναι 315.
κομμοῦμαι—κοσμοῦμαι 159.

κονίζω, ἐκόνισσα, κεκονισμένος vitiosa 129.
 κορκορυγμός—βορβορυγμός 217.
 ΚΟC κύριος 251.
 κόσμος = τάξις 525, 447.
 κοχώνα 221.
 κρειοφάγος—κριοφάγος 88.
 κρινόμενοι (οἱ) male pro οἱ ἀγωνιζόμενοι 347.
 κτανέω barbarum pro κτενέω 195.
 κτᾶσθαι—ἴσασθαι 517.
 κτήσασθαι—σήσασθαι 125.
 κτίσις—κτῆσις 539.
 κυλίνδω non κυλινδῶ 133.
 Κυνέγειρος non Κυναίγειρος 121.
 Κωφόν—Κολοφωνίων 431.

Λ.

λαβεῖν—λαθεῖν—παθεῖν confusa 116.
 λαβεῖν αἰτίαν et sim. 186.
 λαβεῖν κακόν, πληγὰς, τραύματα ὑπό τινος 341, 386.
 λακπατεῖν 255.
 Λάκριτος—Διάκριτος 437.
 λαλεῖν—λέγειν 48, 74, 302.
 λαπῆναι (λέπω), ἐκλαπῆναι 367.
 λαχεῖν—λαβεῖν δίκην 385.
 λέγω (compendium verbi) 294.
 λέγω—ἀκούω 55.
 λειαντικόν—λίαν κινητικόν 194.
 λεῖψαι pro λιπεῖν barbarum 325.
 λέΛΑΦας—λέΜΦας 366.
 λέλησμαι—λέλημμαι 583, 599.
 λεοντᾶς—λέοντας 86.
 Λευκόνοιον non Λευκονόη 326.
 Λεωβώτης, Λαβώτας et sim. 369.
 λεωσφέτερον vocabulum nihili 425.
 λήσω—λήσομαι 139.
 ΛΙ—Ν—ΔΙ 4, 364.
 λιθόσρωτοι—ὀρθόσρωτοι 642.
 λιπο— in compositis non λειπο— 66, 85.
 λιποψυχεῖν non ὀλιγοψυχεῖν 322.
 λόγου τυχεῖν, non λόγων 388.
 λόγου—λογείου 351.
 λοῦσθαι, λούμενος non λούεσθαι, λουόμενος 84, 360.
 λυπρός—λυπηρός 44.
 λύττης—λύπης 181.

- μ—λι—λυ confusa 365.
 μαθεῖμαι vitiose pro μαθήσομαι 42.
 μαθήσομαι—μυηθήσομαι 52.
 μαθητῶν—μαθημάτων 14.
 μαίνεσθαι—λιαίνεσθαι, λειαίνεσθαι 194.
 μακράν, μακροτέραν non μακρότερον 600.
 μακρὰς τίθημι συμβολὰς 204.
 μάλισα μὲν—εἰ δὲ μή 430, 509.
 μαλκίῳ (μαλκείῳ, μαλκιῷ, μαλακιῷ) 130.
 μάλλον elliptice positum 291.
 μάλλον interpolatum 618.
 μαμμάριον non μαννάριον 204.
 μανιὰς νοῦσος 422, 605.
 Μαραθῶνι non ἐν Μαραθῶνι et sim. 69, 201.
 μάσσον—μεῖζον 600.
 μάσσον = μακροτέραν 600.
 μάσσων—ἐλάσσων 413.
 ματάζω—ματαιιάζω 191.
 μαχοῖτο—μάχοιτο et sim. 269.
 μὲν—μόνον 617.
 μέντ' ἄν—μέντ' ἄν 140.
 μέγα Φρονεῖν—μεγαλοΦρονεῖν 232.
 μέγα Φρονεῖν ἐπὶ τινι 547.
 μεγαλαυχουμένους—μεγάλα χρωμένους 231.
 μεγαλαυχούμενοι—μεγαλοΦρονούμενοι 531.
 Μεθάνα—Μεθώνη 370.
 μέλος—ὄμιλος 160.
 μεμνήσομαι—μνησθήσομαι 321.
 μετά—κατά 280.
 μετὰ δέ Ionicum 302.
 μεταλαβών—μεταβαλὼν 572.
 μεταπεπεμμένοι—μεταπεμπόμενοι 255.
 μετὰ τοιοῦτον ποιμένα talī rasione amisso 180.
 μεταγνῶναι, μεταδόξαι, μεταβουλεύεσθαι 413, 423.
 μετεωροκόπος 530.
 μετοίκισις—μετοίκησις 300.
 μετ' ὀλίγον—κατ' ὀλίγον 281.
 μετ' ὀλίγον μέλλων 321.
 μέτρῳ (τὸ) πίνειν et sim. 59.
 μή male pro οὐ positum 47, 315.
 μή σῶφρων = ἀκόλαστος et sim. 591.
 μή cum indicativo 266.

μὴ γὰρ δὴ—γε 553.
 μηδὲ ταφῆναι 385.
 ΜΗΡ μήτηρ 13.
 Μικύλος—Μίκυλλος—Μικκύλος 239, 366.
 μόνοι—αὐτοί 111, 264.
 μόνος μόνῳ et sim. 112.
 μόνος male additum 361.
 Μῤῥόδωρος Μητροδωρος 15.
 μωρολογία—μικρολογία 521.

N.

N—ΛΙ confusa 141.
 ναί—νή 477.
 ναί interpolatum 488.
 ναυκράτορες—ναυκρατέες 418.
 ναυτοδίκαι 350.
 νεανικός—νεανίσκος 260.
 νείκας—εἰκόνας 86.
 νείφω male pro νίφω 86, 361.
 νεόκτητον—νεόκτιστον 194.
 νέφω, συννέφω, ἐπινέφω non νεφῶ cell. 134.
 νίζω, νίπτω—λούω 329.
 νῖψαι—νίψαι 361.
 νοητῶν—νυκτῶν 4.
 Νομᾶς Numa, non Νουμαῖς 196.
 νομίζω—δνομάζω 543.
 Νομῖος non Νόμιος et sim. 59.
 νομίσω pro νομιῶ et sim. barbara 177.
 νόμῳ. ἢ νόμῳ γαμετή non κατὰ νόμους 387.
 νοσεῖν—σασιάζειν 327.
 νουθετεῖν—νομοθετεῖν 515.
 νῦν—ναῦν 5.
 νυνδὴ—νῦν δὴ 233.
 νυνδὴ μέν—νῦν δέ 233, 588.

Ξ.

ξένια (ἐπὶ) καλεῖν non ξενία aul ξενίαν 81, 248.
 ξενοδοκεῖν—ξενοδοχεῖν et sim. 73, 579.
 ξυμβάλλειν = κοινωνεῖν 527.
 ξυμβολιμαῖος 432.
 ξυναναμίγνυσο—ξυναυλία μίγνυσο 141.
 ξυνεξῆλθον—ξυνῆλθον 428.

- ο—ος confusa 259.
 ὀδὸν ἰέναι et sim. 339.
 οἱ male pro αὐτῷ 301.
 οἰδαίνω vitiose pro οἰδάνω 25.
 —οίην in perf. optat. ut in ἐδηδοκοίην 249.
 οἰκετῶν—οἰκείων 378.
 οἴκοι—ἐκεῖ 147.
 οἶκος—ὄγκος 6.
 οἶκος—ὄρκος—ὄγκος 194.
 οἶος—οἶός τε 57, 181.
 οἶόςπερ. οἶουσπερ σύ et sim. 551.
 οἷς ἔξεσι—οἷς δίκαι εἰσί 350.
 οἷσθ' ὃ δρᾶσον et sim. 101.
 οἷσθ' ὥς μέτευξαι et sim. 572.
 ὀκτω— non ὀκτα— in compositis 248.
 ὄλεθρος convicium 245.
 ὄλεθρος—ὀλέθριος 246.
 ὀλίγου δεῖν 261.
 ὀλιγαρχικοί 609.
 ὀλισθαίνω, ὠλίσθησα viliosa 23.
 ὀλόλευκος—ὄλος λευκός 161.
 Ὀλύμπιον—Ὀλυμπίειον 81.
 ὄλως—ὄλος 52, 206.
 ὀμαίχμου—ὀμαίμου 196.
 ὀμνύω—ὀμνυμι et sim. 317.
 ὀμόσω male pro ὀμοῦμαι 129.
 ὀμοῦ, ὀμόθεν, ὀμόσε 84.
 ὅμως—ὀμοίως, 429, 448, 454.
 ὄναρ, ὀνείρατος 526.
 ὄναρ. κατ' ὄναρ vitiosum 525.
 ὀνομα—ὃ Νομᾶ 196.
 ὀξυθυμεῖσθαι non ὀξυθυμεῖν 592.
 ὀξύς—ὠκύς 591.
 ὀπισθοφύλακες—ὀρνιθοφύλακες 171.
 ὀπτάνιον—ὀπτανεῖον 89.
 ὀπυῖω 78.
 ὅπως cum futuro in ellipsi 108.
 ὅπως cum indicativo 102, 359.
 ὅπως δήξεται, ἔσονται, ἀπείξεται et sim. barbare 96, 259.
 ὀργισθείς—ὀπλισθείς 447.
 ὀρύσσονται—ἀρύσσονται 422.
 ΟCΙOC—ΘΕΙOC 6, 117, 357, 447, 546.

ὅσιος καὶ νόμιμος 357.
 ὀσίων—θυσιῶν 357.
 OCON—OΘEN—ΘEON 358.
 ὅσις, ὀπόθεν, ὅποι, ὅπως cum futuro 106.
 ὀσφρέσθαι non ὀσφρασθαι 413.
 ὅ τι περ ὀφελος, κεφάλαιον et sim. 312.
 οὐ excidit 285, 359, 421, 634.
 οὐ additum 453.
 οὐ—οὔ—οὔ (οὔτω) 379.
 οὐδὲ πρὸς ἑτέρους et sim. 528.
 οὐδὲ ἔν. μηδὲ ἔν. 528.
 οὔ κα εἶπετο—οὐκ αἰεί ποτε 145.
 οὐκ ἐπαινῶ 153.
 οὐκ ἔχω ὅπως χρήσωμαι et sim. 105.
 οὐ μὴ ἤξει 535.
 οὐ πάνυ τι—οὐ πάντη 222, 266.
 οὐσίαν—οὔσαν 531.
 οὔτ᾽ ἄρα—οὔτε ἄρα 528.
 οὔτος—οὔτοσί 229.
 οὐχὶ B—οὐχὶ IB (οὐχὶ δώδεκα) 123.
 οὐχ ὅπως 112.
 ὀφλω, ὀφλεις, ὀφλει vitia Graeculorum 129.
 ὀψίγονον—ἀρτίγονον 181.

Π.

Παγκάση 151.
 παιάνων—ἐπαίνων 508.
 παλαί—πάλαι 384.
 πάλιν—πόλιν 583.
 πᾶν—πάλιν 250.
 πανταχῶς—παντελῶς 635.
 πάνυ σφόδρα non σφόδρα πάνυ 540.
 παρά—πέρα 119.
 παρά—περί 278.
 παραθέσθαι—παραβαλέσθαι 498.
 παρά τινος vitiose pro ὑπό τινος 342.
 παραδόξως ὥς et sim. 540.
 παρακαθήμενος—περικαθήμενος 179.
 παρασκευάζομαι ὥς ποιήσων et sim. 210.
 παρασχῆσειν—παραστήσειν 637.
 παρεικάθη—παρεικασθῆ 390.
 παρέχειν corrigari 295.
 παρέχει occasio est 454.
 παρεῶσθαι—παρεωρᾶσθαι 160.

- παρῆμεν—παρῆμεν 34.
 παρηνόμουν viliose pro παρενόμουν 258.
 παρῆσαν—παρῆσαν 53.
 παριέναι—παρεῖναι 244.
 παριέναι = ἀναβαίνειν ἐπὶ τὸ βῆμα 644.
 παροίγνυμι—παρανοίγνυμι 59.
 παροιμίαν—πόλιν 168.
 πατάξαι—πληγῆναι 356.
 πατάσσειν palpitare 333.
 πατάττω, πτήττω, ἄναττα viliosa 533.
 πατρικός—πατρῶος 315.
 πατριώτης—πολίτης 244.
 πατρῶα—πάτρια 229.
 πατρώζειν 57.
 παῦε—παύου 264, 367.
 πειθαρχέσθαι barbarum 419.
 πειρᾶσθαι cum participio. πειρησόμεθα ἀκεόμενοι et sim. 419.
 πενθεῖν—ποθεῖν 42.
 πέπληγα 331.
 πεζομαχῶν—πεζομάχων 200.
 πεινῶν—ἀποπίνων 161.
 πενθέων—ἐπιτιμέων 421.
 πεντε—non πεντα— in compositis 248.
 πεπάσομαι = κεκτήσομαι 608.
 πέπεμμαι = ἀπέσταλμαι 255.
 πεπέτασμαι—πέπταμαι 161.
 πέπισθι 83.
 πεπλακώς—περιπλακείς 279.
 πέπλυται—πέπαυται 225.
 περὶ κάτω τρέπειν 90.
 περιακολουθεῖν. vitiosum 22.
 περιήρχετο—περιῖχειν 54.
 περιιέναι per vices 201.
 περιιλάμενος—περιειλάμενος 361.
 περιλαβών—περιβαλόν 597.
 περιόψομαι—πείσομαι 284.
 περιπέττειν 190.
 περιπλεῖν—παραπλεῖν 44, 279.
 περιπλίσσειν—περιπλέκειν 135.
 περιρρηγνύναι τὰ ἰμάτια 641.
 περιCΠAN—περιCIGAN 4.
 περιτιθέναι, περικεῖσθαι—ἐπιτιθέναι, ἐπικεῖσθαι 190.
 περιχωρεῖν—προχωρεῖν 254.
 πέτομαι (formae Ionicae et Atticae verbi) 305.

- πετῶ viliosum 324.
 πετώμενος, ἐπετάσθην, ἐπέτα vitiosa 306.
 πηνίκα 314, 611.
 Πηξάγκωνος 71.
 πιεῖν δεινός non συμπιεῖν 541.
 πιέτω—πίεται 378.
 πιθέσθαι—πείθεσθαι 238, 415.
 πιθών = πείσας 487.
 πικρός in oratione minaci 573.
 πλεῖν—πλέον 237.
 πληγῆναι—πατάξαι 336.
 πλίσσω, πέπλιγμαι, πλίγμα 135.
 πνέη—παρῆ 587.
 πνέων μέγας non μέγα 587.
 ποῖ, ποι—ποῦ, που, 44, 84.
 ποῖ τράπωμαι; ποῖ τέτροφας; 162.
 ποιεῖν—ποιεῖσθαι 31, 41.
 ποιεῖν interpolatum 513, 526.
 πολεμεῖν τινα vitiose 58.
 πολιτεία democratia 327.
 πολλά—πολλάκις ei sim. 264, 628.
 πολλάς, ὀλίγας τύπτειν, παλίνει, δέρειν, μαστιγοῦν, ξαίνειν ei sim. 340.
 πολλοῦ λέγεις 238.
 πολυμάχητος—περιμάχητος 216.
 πολύσαθρον—πολύθυρον 220.
 πομπεύοντες (οἱ) non οἱ πομπευταί 345.
 Ποσειδῶ—Ποσειδῶνα 262.
 πράγματα παρέχειν cum infinitivo 67.
 πράττειν—προσάττειν 271.
 πράττω ἀγαθόν τι = εὔ 156.
 πρίασθαι—ῶνεῖσθαι 138.
 πρίειν τοὺς ὀδόντας 89.
 πρὸ Εὐκλείδου (τὰ) 296.
 προγράφειν, πρόγραμμα 352.
 προπετής—προπαγής 192.
 προπίνω σοι τινός 211.
 πρὸς excidit 82, 274, 446, 532, 558.
 πρὸς—εἰς 272.
 πρὸς, κατὰ, ἀπό, καί, ὡς confusa 43, 272.
 πρὸς Διὸς καὶ θεῶν 354, 619.
 πρὸς τὸ καρτερόν 156.
 προσάπτειν—προσάγειν 220.
 πρόσιλλε—προσείλει 361.

προσφοιτᾶν πρὸς ἐργασήριον 165.
 πρόσωπον—προσωπεῖον 255.
 προτεραία—προτέρα 246.
 προτιθέναι λόγον et sim. 352.
 πρόφασιν absolute positum 423.
 προΦερής 618.
 πρύτανις, πρυτανεύειν 349.
 πρῶρα 52.
 πρῶτος—πρῶτον 205.
 πύθω (priorem in) male corripit Callimachus 398.
 πυρέττω—πυρεταίνω 81.
 πῶμα—πόμα 85.
 πῶς—πόσου 110.
 πῶς—ὥς 108.
 πῶς γὰρ οὐ; 602.

P.

ῥᾶτος—ἄριστος 146.
 ῥέομαι—ῥαίνομαι 121.
 ῥήτρα 351.
 ῥιγῶν—ῥιγοῦν 84.
 ῥυῖναι—ῥεῦσαι.

Σ.

α finale non ς in codd. antiquis 94.
 —σας et —σθείς confusa 167.
 σαθρός—σαπρός 229.
 Σελλασία 290.
 σιδηροῖ—σιδήρεοι 202.
 σκευάζω—ἐνσκευάζω 165.
 σκευή—σκεύη 163, 365.
 σκισαΦεῖα - κυβεῖα 618.
 σκοποῦμαι, σκέψομαι, ἐσκεψάμην, 326.
 σκορακίζειν plebeium 48, 323.
 σπουδή—σπονδή 200.
 σασιάζειν transitive 31, 323.
 σέρεσθαι—σερέσθαι 46, 250.
 σήσασθαι—ἡγήσασθαι 421.
 συγκατακλινῆναι—συγκατακλιθῆναι 180.
 σύγκληρα—ἐγκληρα 395.
 συγχεῖν ὄρκον 194.
 συγχέω futurum 608.
 συγχυθεῖσα—συσχεθεῖσα 228.
 συμβολαί = συμβολή 204.

σύν—έν 199.
 συμπνευσόντων ἄν *barbare* 92.
 συνδεκάζειν—συνδικάζειν 347.
 συνετικός 148.
 συνηραφήκει—συνηρμόκει 172.
 συνῆψε—σύνιψε 382.
 συνῖλα, ὑπῖλα *ei sim.* 361.
 σύνες ὅ τοι λέγω—σὺν θεῷ τοι λέγω 476.
 Συρακόσιος—Συρακούσιος 86, 196, 265.
 σφεῖς—σφᾶς 107, 456.
 σφίσι *male pro αὐτοῖς* 301.
 σχινοκέφαλος—Ἐχινοκέφαλος 371.

T.

τὰ πρὸ Εὐκλείδου 296.
 τὰγαθά—τὰγαθόν *ei sim.* 36, 140.
 τάδε. οὐκ Ἴωνες τάδε εἰσίν, οὐ γὰρ ἦν Ἑκτωρ τάδε *ei sim.* 66, 360.
 τὰδελφοῦ—τὰ τοῦ ἀδελφοῦ 213.
 ταὶ ἀρεταί—τᾶ ἀρετᾶ 17.
 τὰκ τοῦ νίτρου 140.
 τᾶν ἀρετᾶν—τὰν ἀρετάν 17.
 τὰπινίκια—τὰ πινάκια 140.
 τὰπιτήδεια—τὰ ἐπιτήδεια *ei sim.* 43.
 τᾶττειν τοὺς φόρους 385.
 τάφοι—ταφαί 503.
 τέθηπα 303.
 τεθνᾶναι *barbarum* 390.
 τελεῖν—ᾄλεῖν 133.
 τέλος—τέλειος 17.
 τεμένη—τέκνα 355.
 Τερμέριον κακόν 148.
 —τέρως (*adverbia in*) *et* —τάτως 156.
 τέτροφα—τέτραφα 251.
 τῆιβ' (έν) —τῆι ιβ' *ei sim.* 124.
 τῆλε—τήνδε 592.
 ΤΙ—Η—Ν 378.
 τι—τρ—ξ 120.
 τί γένωμαι; *ei sim.* 45, 106.
 τιθεῖς—ἰεῖς *non τίθης, ἴης* 221.
 τιθέναι νόμον—τίθεσθαι 615.
 τίθεσθαι = ποιεῖσθαι 303.
 τίθημι *Ionice pro ποιῶ* 303.
 τίθημι *perfect.* κεῖμαι 527.
 τίκτειν *absolute positum* 421.

τιμημάτων (ἢ ἀπὸ) πολιτεία 387.
 τί ποιῶμεν; — τί ποιοῦμεν; 97.
 τις male pro οὐδεὶς 46, 314.
 τίς ποτε καὶ male 378.
 τοι ἄρα—τάρα 141.
 τορύνη de turbulento demagogo 198.
 τραπητέον barbarum 81.
 τραῦμα—πληγή 330.
 τρύχομαι, τέτρυμαι 526.
 τυπτήσω 335.
 τύπτομαι πολλάς et sim. 340.
 τύπτω (formae Ionicae et Atticae verbi) 330.
 τύχης—εὐχῆς 239.
 τῷ, αὐτῷ, τούτῳ et sim. non τά, αὐτά, ταῦτα 70, 85.
 τῷ θεῷ, τοῖν θεοῖν non τὰ θεά, ταῖν θεαῖν 69.
 τῷ πόλει, τούτῳ, τούτῳ τοῖν πόλεσιν non τὰ πόλει ταῦτα,
 ταύταιν ταῖν πόλεσιν et sim. 70.
 τῷγαλοῦντι—τῷ λαλοῦντι 19.
 τῷφθαλμῷ—τῷ ὀφθαλμῷ 43, 139.

Τ.

υ—β confusa 219.
 —ύλλω (verba in) ερογγύλος ερογγύλλω et sim. 375.
 —υμαι (formae vitiosae in) pro —υσμαι vel —υμμαι et sim. 224.
 ὑπαγορεύω, ὑπερῶ, ὑπεῖπον 36.
 ὕπαρ varie corruptum 523.
 ὑπάρχω—παρέχω 243.
 ὑπάρχω ἀδικῶν 243.
 ὑπελθετέον barbarum 360.
 ὑπέρχεσθαι 34.
 ὑπίλασα—ὑπήλασα, ὑπήλλασα 361.
 ὑπό—ἀπό 198.
 ὑπὸ μάλης 89, 265.
 ὑπό τινι εἶναι—ἐπὶ τινι 214.
 ὑπό τινος λαβεῖν κακόν et sim. 341.
 ὑπό—ὑπέρ 280.
 ὑπόδημα—ὑπόδειγμα 131.
 ὑποδῶν—ὑπὸ ποδῶν 3.
 ὑποκονίομαι 130.
 ὑποτίμησις 150.
 ὑποχεῖν 120.
 ὑποψωνεῖν 138, 464.
 ὑπωνεῖσθαι 138.
 ΤC υῖός 5.

ὕς excidit 194.

ὑσονται—ῥεύσονται 608.

ὑσεραία—ὑσέρα 246.

ὑσερος—ὑσερον 437, 583.

—υται (formae vitiosae in) pro —υνται, ul λελάμπρυνται pro
λελάμπρυνται 225.

Φ.

Φαιδρύνεσθαι—ἀφυδραίνεσθαι 594.

φαίνω—φανῶ et sim. confusa 44, 99, 100, 286.

Φάρμακόν τινος 60.

Φειδώνειον μέτρον 66.

(ΦΕΝΩ) πέφαται, πεφήσεται 549.

Φέρετ' ὦ—Φερέτω 142.

Φέρ' ἴδω et sim. 191, 197.

Φέρω—Φαίνω 121.

Φθάνω cum infinitivo vitiose 31, 316.

Φίλιναι πόλεις non Φίλαι 387.

Φιλόπατρις—Φιλόπαις 271.

Φίλτατα (τὰ) 251.

Φιντίας 263.

Φόβος—Φορά 263.

Φορηδόν male pro Φοράδην 222.

Φράτηρ—Φράτωρ 350.

Φρατριάζειν—Φρατρίζειν 350.

(ΦΡΕΩ) εἰσέφρηκα, εἴσφρες et sim. 575.

Φρονεῖν μέγα, μικρόν, πλείω et sim. 589.

Φυῆναι, ἐφύην, Φυεῖς vitia Graeculorum 185.

Φύρεσθαι—Φέρεσθαι 516.

Χ.

χαίρω σε σωθέντα 238.

χαμᾶθεν—χαμόθεν 89.

χειρόμακτρον 243.

χέω futurum χέω non χεῶ 123, 362, 607.

χλανίδιον—χλαμύδιον 181.

χλανίς—χλαμύς 150, 364.

χόα, χόας—χοᾶ, χοᾶς 390.

χολώντων—χολωτῶν 89.

χραίνεσθαι πρὸς τὸν ἥλιον 264.

χρίεσθαι—χρῆσθαι 127.

χρῖμα—χρίσμα (χρῖσμα) 85, 127.

χρόνος—Χρυσόσομος 14.

χρυσόκερως λιβανωτός 400.

χρυσὸν ἀποδεικνύναι 235.

χρυσός, χρυσοῦς, χρητός, χείριστος confusa 235.

Ψ.

ψευδομαρτύρια non ψευδομαρτυρίαι 623.

ψηφοφορεῖν—ψηφον φέρειν 345.

ψοφεῖν. ἐψόφηκεν ἡ θύρα 216. ὁ κώδων ἐψόφηκεν 366.

ψόγος—λόγος 630.

ψόφος—φόβος 595.

ψόφος—ψόγος 602.

Ω.

ὠνάμην, ὠνασάμην, ὠνησάμην, ἐπριάμην 137.

—ῶος (nomina in) non —ῶος 46.

ὠράζομαι—ὠραῖζομαι 74.

ὠραῖον e margine irrepsit 294.

ὠραίῳ et οὐρανῳ confusa 374.

ῶρασιν (μὴ) ἵκοιτο 63.

ὥς πρὸς ἔρματι τῇ πόλει et sim. 552.

ὥς periit in (ὥς) ὑπὸ μέθης τοῦ φόβου 553.

INDEX LATINUS.

- Accentus corriguntur 17, 59, 85, 86, 119, 123, 129, 130, 133, 134, 199, 252, 265, 269, 302, 325, 360, 364, 390 sqq. et in ΕΡΙΜΕΤΡΟ passim. vid. IND. GRAEC. in *κάλη*—*καλή* cell.
- Accentuum nullam rationem habebant Veteres in pronunciandis versibus 183.
- Accentuum usus 388 sqq.
- Accusativo absoluto (errores in) *συγκείμενον* 418. *εἰρημένον* et *ἀπειρημένον* 445.
- Adiectiva et adverbia conf. 152, 154, 270.
- Adverbia sunt *Μαραθῶνι*, *Ἀγνοῦντι*, *Ἐλευσῖνι* et sim. 201.
- ÆLIANUS ineptus scriptor 209.
- ÆSCHINES ANDOCIDEM describit 556.
- ÆSCHINES historiae ignarus 559.
- Alcestis* drama Satyricum 582.
- Aoristi et futura conf. 97, 262, 269.
- Aoristorum forma barbara *ἤξα*, *ἔτεξα*, *ἔλειψα* pro *ἤγαγον*, *ἔτεκον*, *ἔλιπον* et sim. 25.
- Articulus male repetitus in *ἡ ἐμὴ καὶ ἡ σὴ Φιλία* et sim. 378.
- ATTICUS calligraphus et Codices Atticiani 94.
- Bellior* 471.
- Boeotarcharum numerus 452.
- CALLIMACHI errores 213, 396.
- CHARITONIS Codex Florentinus 169.
- Compendia scribendi 271.
- Compendia male lecta 168.
- Compendia participiorum *πολεμησάν*, *τυχόν*, *ιον* 434. *κατορθωσάν* 517.

- Coniunctivus pro futuro post ὅπως 96, 108.
Consecuta-confecta 467.
 Crases a librariis obscuratae 140.
 CRATERI ψηφίσματα 369.
 CRATINI versus repertus 399.
 DEMOSTHENIS Codex Parisinus S 94.
 Digamma in Πηλέος, Πηλῆος, Πηλεῖδος, et sim. 407.
 Diminutiva in —υλλος 39.
 Dorica apud Atticos servata 369.
 DRACONIS STRATONICENSIS errores 127, 394.
 Dualium formae communes τῷ, τούτῳ, πληγέντε, ἀκολουθοῦντε, non τά, ταῦτα, πληγείσα, ἀκολουθούσα et sim. 70, 360.
 Ellipsis perpetua in ἀπὸ μὲν σεωντὸν ὤλεσας, ἀπὸ δὲ Κύρον et sim. 415.
 Emblemata 153, 287, 297, 328, 349, 354, 355, 361, 370 sqq. 375 sqq. 377 sqq. 383, et in ΕΡΙΜΕΤΑΟ passim. Insigniora quaedam vide pag. 478 sqq.
 Fabulae Aesopicae a Graeculo versibus politicis scriptae 184.
 Formae verborum veteres a Graeculis ineleganter productae, ut μηνιᾶν pro μηνίειν et sim. 132.
 Formae antiquae Atticae in vetusto Codice Platonis a correctore deletae 546.
 Futura in —ῶ pro —έσω et —άσω 28, 78, 242.
 Futurum indicativi in optativum vel coniunctivum soloece conversum 529.
 Gracchi (C.) somnium 466.
 Genitivi εἰσιόντων et sim. pro dativis 318.
Habere oculos, nasum, aurem 474.
 HARPOCRATIONIS errores 4, 87.
 HERODOTI Codices 409.
 HESYCHII errores 88.
 Histriones Euripidis fabulas interpolantes 567 sqq.
 IAMBlicHI Codex Florentinus 167.
 Induciae quinquennales a Cimone factae anno 450 pag. 556.
Ineptus — ut ineptus 473.
 Initialis (litera) rubro colore addita. Errores inde nati 570.
Inter se = ἀλλήλους 461.
 Ionicae dialecti abusus 203.
 Ionica apud Atticos 305.
 Ionica apud LUCIANUM 301 sqq.
 ISOCRATIS Codex Urbinas 514.
 Lacunae apud HERODOTUM 410.
 Lacunae veteres inconsulto expletae 549.
 LONGI Codex Florentinus 172.

- LUCIANUS Romanos rodit 351.
 Marciana carmina Graece conscripta 468.
 Moeridis errores 29.
 Monachi vinosi potantes εἰς τὴν ὑγίειαν τῆς θεοτόκου 211.
 Nicandri errores 396.
 Nomina muliebria in α longum exeuntia Διοτίμα et sim. 202.
 Notae numerorum α̇ pro εἰς et πρῶτος et errores inde suscepti
 122, 124, 362.
Opem ab Opē petiit 460.
 PARTHENIUS interpolatus 203.
 Participia interpolata 417, 424, 425, 453, 455, 533, 545, 560.
 Paullo post futurum 117, 320.
 Perfecti passivi usus ut in βεβίωται μοι pro βεβίωκα 623.
 Perfecti periphrasis κατασήσας ἔχω et sim. 512.
 PHILOSTRATUS HERODOTUM imitatur 410.
 PHOTII errores 4, 38.
Pinguior—plenior 462.
 PLATONIS Codex Parisinus A 546.
 Plusquamperfecta et imperfecta confusa, ἔσχωπτο—ἐσκάπτετο
 et sim. 254.
 PLUTARCHI errores 78, 385.
 Praepositio non repetitur in ὥς πρὸς μητέρα τὴν πόλιν, ὥσπερ
 ἐν κατόπτρῳ τῷ ἐρῶντι et sim. 164, 533.
 Praesens et futurum saepissime confusa in verbis liquidatis
 44, 99, 100, 286.
 Scholia Graeca in LUCIANUM nullius pretii 212.
 Sellasia 290.
 SENACHIRIM quis fuerit 186.
Sui—tui 470.
 THEOCRITI errores 42, 396.
 THUCYDIDIS locus ex DEMOSTHENE interpolatus 437.
 Unciales (litterae) unde dictae 5.
 Versus politici 182, 389.
 Vitiosae formae verborum Graeculorum erroribus natae σκλαίνω
 pro σκέλλω et sim. 53, 128, 133.
 XENOPHONTIS EPHESII Codex Florentinus 172.

INDEX SCRIPTORUM

QUORUM LOCI TRACTANTUR.

A.

AELIANUS.

Hist. Anim. 131. 341.

Variae Hist. 8, 122, 209, 271.

Epist. Rust. 413.

AELIUS HERODIANUS 315.

AESCHINES

in Timarchum 29, 144, 251,
292, 314, 326, 382, 609—
646.

de Fals. Legat. 145, 247, 353,
536—561.

Otesiphontea 34, 136, 144,
202, 251, 274, 326, 350,
354, 355, 383, 478—504.

AESCHYLUS 102, 129, 381,
389, 403.

AESOPi *fabulae* 184 sqq.

ALCIPHRON 30 sqq.

ALEXANDER AETOLUS 633.

ALEXIS 135, 227, 376.

AMMONIUS 129.

ANACREON 549.

ANAXANDRIDES 359.

ANDOCIDES 70.

Anecdota BEKKERI 4, 122, 226,
259, 260, 347, 384.

ANTIATTICISTA 303, 325.

ANTIPHANES 37, 164, 325, 400.

ANTIPHON 14, 156, 269, 274.

APOLLODORUS COMICUS 640.

APOLLONIUS RHODIUS 405.

APOLLONIUS *Lexicon Homeri-*
cum 5.

ARATUS 131.

ARCHYTAS 37.

ARISTARCHUS 5.

ARISTIDES 333, 361, 577.

ARISTOPHANES

Acharnenses 111.

Equites 109, 316, 324, 351,
358.

Nubes 73, 106, 234; 295,
310, 316, 335.

Vespae 67, 70, 73, 92, 104,
133, 202.

Pax 37, 156, 202, 339.

Aves 134, 269, 305, 351,
381, 570, 601.

Lysistrata 25, 115, 190, 205,
250, 265, 375.

Thesmophoriazusae 34, 70,
234, 297, 375.
Ranae 64, 133, 178, 351, 361.
Ecclesiazusae, 90, 117, 264,
282, 353.
Plutus 38, 282.
fragmenta 127, 312, 367, 400.
ARISTOPHON 205.
ARISTOTELES 283, 364, 368,
ARISTOTELES (PSEUDO-) 364.
ARISTOXENUS 194, 261, 263.
ARTEMIDORUS 119.
ATHENAEUS 337.

B.

BABRIUS 359, 367, 393, 397.

C.

CAECILIUS 369.
CALLIMACHUS 127. 339.
CANTILENA ATTICA ἐν μύρτου
κλαδί κτέ. 395.
CASTORION 221.
CHARITON 167, 169 sqq.
CICERO 292, 458—477.
CLEAENETUS STOBÆI 360.
COMICUS incertus 130, apud
PLUTARCHUM 371.
CRATERI ψηφίσματα 350, 369.
CRATES CYNICUS 366.
CRATINUS 208, 249, 371, 399.

D.

DEMADES 182.
DEMOCRITUS 13.
DEMOSTHENES 33, 91, 92, 93,
97, 98, 99, 100, 112, 118,
123, 196, 234, 237, 247,
248, 253, 275, 284, 298,
311. 327, 328, 347, 348,
349, 350, 384, 448.

de Fals. Legat. 505—514.

DIDYMUS 314.
DINARCHUS 7, 230, 251, 274,
348, 354, 382.
DIO CHRYSOSTOMUS 95, 96, 124,
147, 208.
DIODORUS SICULUS 329.
DIOGENES LAËRTIUS 320, 322.
DIONYSIUS HALICARNASSENSIS 6,
35, 41, 94, 96, 97, 121, 196,
200, 236, 256, 280, 283, 286,
288, 298, 348, 358, 362, 365,
367, 371, 448, 630.
DIPHILUS 218, 483.
DRACO STRATONICENSIS 394.

E.

EPHIPPIUS 265, 621.
EPICHARMUS 156, 188.
Epigramma apud PHOTIUM 197.
ERATOSTHENIS Ἑρμῆς 259.
EROTIANUS 367.
EUBULUS 125.
EUNAPIUS 357, 362, 367.
EUPOLIS 74, 220, 259, 312, 399.
EURIPIDES
Alcestis 73, 571, 579, 581,
582.
Andromache 370, 566, 567,
572, 573, 591, 592.
Bacchae 587, 588, 599, 604.
Cyclops 572, 577, 578, 599,
600, 601,
Electra 134, 563, 570, 574,
605, 606.
Hecuba 563, 564, 569, 571,
588.
Helena 574, 601, 607.
Heracleidae 589, 601, 607.
Hercules Furens 575, 583,
602, 603, 604, 607.
Hippolytus 233, 565, 571,
579, 588, 590.

Ion 339, 501, 568, 571, 594,
595, 596.

Iphigenia Aul. 571, 572, 598,
607.

Iphigenia Taur. 592, 593, 596,
597, 598.

Medea 564, 571, 590, 591,
600, 604, 606.

Orestes 563, 567, 570, 587.

Phoenissae 570, 576, 588, 604.

Rhesus 569, 570, 571, 583,
584, 585, 586, 592.

Supplices 577, 593, 606, 607.

Troades 564, 568, 588, 593,
604, 607.

Fragmenta 238, 289, 340,
361, 391, 608.

EUSTRATIUS 124.

G.

GALENUS 294.

GELLIUS 194.

H.

HARPOCRATION 14, 38, 88, 207,
327, 388.

HELIODORUS STOBÆI 223.

HERODOTUS 57, 88, 91, 100,
112, 114, 125, 128, 132,
153, 156, 157, 188, 195,
241, 265, 276, 282, 284,
286, 339, 353, 363, 364,
368, 394, 408—427, 606.

HESIODUS 131.

HESYCHIUS 4, 87, 135, 140,
167, 207, 218, 219, 256,
304, 322, 328, 333, 361,
362, 363, 367, 376, 392,
413, 595.

HOMERUS 108, 109, 195, 227,
574, 578, 632, 633.

HYPERIDES 343.

I.

IAMBLICHUS 167, 168, 212, 263,
270, 279, 324.

ION 379.

ISAEUS 99, 103, 155, 209, 252,
271, 274, 354.

ISOCRATES

ad Demonicum 155.

Nicocles 128, 155.

Panegyricus 70, 125, 214,
273, 292.

Philippus 153.

Archidamus 122, 258, 268.

Areopagiticus 357, 375.

de Pace 268.

Busiris 8.

Panathenaicus 156.

contra Callimachum 282, 286,
514—526, 586.

L.

Lexicon Rhetoricum 369.

LONGINUS 90.

LONGUS 172 sqq. 189.

LUCIANUS

(1. vulg. 1 BEKKER) *Somnium*
81, 84, 89.

(2-44 B.) *ad eum, qui se dixerat*
Prometheum in dicendo 142,
222.

(3-65 B.) *Nigrinus* 81, 82,
114, 222, 273.

(4-15 B.) *Iudicium vocalium*
143, 295.

(5-39 B.) *Timon* 43, 77, 80,
82, 83, 122, 222, 223,
281, 295, 346.

(6-75 B.) *Halcyon* 107.

(7-18 B.) *Prometheus* 105,
112, 223.

(8-20 B.) *Dialogi Deorum* 81,
82, 83, 101, 106, 107,

- 108, 111, 130, 143, 146,
224, 227, 228.
- (9-19 B.) *Dialogi Marini* 84,
115, 141, 228, 281, 295.
- (10-38 B.) *Dialogi Mortuorum*
2, 84, 85, 101, 103, 105,
107, 108, 110, 114, 143,
146, 228, 229, 230, 234,
235, 272, 278, 281, 293,
295, 296.
- (11-34 B.) *Menippus* 84, 143,
235, 272.
- (12-35 B.) *Charon* 112, 134,
141, 236.
- (13-77 B.) *de Sacrificiis* 120,
237, 309.
- (14-30 B.) *Vitarum auctio* 108,
112, 238, 278.
- (15-31 B.) *Piscator* 39, 85, 89,
91, 103, 144, 145, 238,
277, 294, 296.
- (16-36 B.) *Cataphus s. Tyrannus*
85, 105, 112, 115, 146,
148, 238, 239, 275, 293,
296.
- (17-51 B.) *de mercede conductis*
146, 239, 240, 272, 296,
306.
- (18-52 B.) *Apologia* 108, 146,
240, 296.
- (19-53 B.) *pro lapsu in salutando*
146, 241, 293.
- (20-25 B.) *Hermotimus* 36, 101,
105, 106, 107, 111, 112,
113, 138, 146, 241, 242, 296.
- (21-3 B.) *Herodotus* 147, 243.
- (22-16 B.) *Zeuxis* 243.
- (23-4 B.) *Harmonides* 243, 244.
- (24-5 B.) *Scytha* 81, 89, 115,
125, 147, 244, 245, 265.
- (25-45 B.) *Quomodo sit historia
conscribenda* 17, 82, 84, 86,
100, 114, 125, 134, 136,
147, 245, 246, 281.
- (26-46 B.) *Verae historiae liber I.*
81, 84, 236, 246, 247, 248,
296.
- (27-46 B.) *Verae Historiae liber
II.* 249, 250, 296.
- (28-14 B.) *Tyrannicida* 250, 251,
296.
- (29-54 B.) *Abdicatus* 104, 251,
252, 253.
- (30-12 B.) *Phalaris prior* 78, 252.
- (31-13 B.) *Phalaris alter* 252.
- (32-17 B.) *Alexander s. Pseudo-
mantis* 78, 140, 148, 236,
252, 254, 294, 297.
- (33-62 B.) *de saltatione* 83, 108,
254, 255, 294.
- (34-68 B.) *Lexiphones* 39, 81,
84, 85, 86, 89, 115, 132,
148, 255, 256, 275.
- (35-27 B.) *Eunuchus* 78, 116,
148, 256.
- (37-66 B.) *Demonax* 40, 80, 84,
100, 106, 148, 149, 257, 282.
- (38-59 B.) *Amores* 80, 85, 95,
117, 149, 150, 151, 257,
258, 281, 294.
- (39-57 B.) *Imagines* 115, 120,
151, 258, 265.
- (40-58 B.) *pro imaginibus* 141,
259.
- (41-60 B.) *Toxaris* 39, 78, 85,
86, 101, 103, 105, 151,
152, 159, 260, 278, 297.
- (42-70 B.) *Asinus* 78, 83, 86,
89, 99, 160, 260, 261, 262,
297.
- (43-22 B.) *Iupiter confutatus* 88,
108, 262.
- (44-23 B.) *Iupiter tragoedus* 91,
110, 160, 161, 264.
- (45-40 B.) *Somnium s. Gallus* 84,
89, 105, 161, 189, 264,
265, 297.
- (46-24 B.) *Icaromenippus* 81, 86,

101, 104, 110, 113, 116,
162, 265, 297, 302.
(47-43 B.) *bis accusatus* 78, 80,
85, 91, 101, 139, 162,
163, 166, 265, 266.
(48-61 B.) *de Parasito* 229, 266,
292.
(49-33 B.) *Anacharsis* 85, 86, 96,
115, 121, 135, 187, 190,
266, 268.
(50-76 B.) *de luctu* 84, 191.
(51-17 B.) *Rhetorum Praeceptor*
80, 85, 191, 208, 269.
(52-26 B.) *Philopseudes* 80, 84,
86, 191, 269.
(53-10 B.) *Hippias* 85.
(54-6 B.) *Bacchus* 269.
(55-7 B.) *Heroules* 115, 136, 191.
(56-8 B.) *de electro s. cycnis* 152.
(57-11 B.) *Muscae encomium* 140,
192, 270.
(58-49 B.) *adoersus indoctum li-*
bros coëmentem 84, 90, 192,
193, 194, 254, 273, 295, 297.
(59-78 B.) *calumnias non temere*
credendum 119, 194, 195, 196.
(60-50 B.) *Pseudologista in Ti-*
marchum 80, 108, 118, 196,
197, 198, 324.
(61-9 B.) *de oeco* 198, 199, 276.
(62-73 B.) *Longaevi* 199, 200,
276.
(63-55 B.) *Patriae encomium* 297.
(64-2 B.) *de dipsadibus* 200.
(65-32 B.) *disputatio cum Hesiodo*
80.
(66-37 B.) *Navigium s. Vota* 78,
83, 84, 200, 201, 202,
281, 295, 317, 325, 523.
(67-42 B.) *Dialogi Meretricii* 78,
80, 89, 106, 110, 137, 202,
203, 204, 205, 206, 242, 264,
297.
(68-48 B.) *de morte Peregrini*

85, 107, 206, 207, 208,
209, 210.
(69-29 B.) *Fugitivi* 139, 210,
295.
(70-41 B.) *Saturnalia* 80, 84,
88, 89, 91, 97, 100, 101,
108, 112, 124, 128, 210,
211, 295, 297, 313.
(71-28 B.) *Convivium s. Lapi-*
thae 104, 211, 212.
(72-74 B.) *de Syria dea* 124,
212, 213, 298.
(73-67 B.) *Demosthenis Enco-*
mium 213, 215.
(74-21 B.) *Deorum concilium*
304.
(75-64 B.) *Cynicus* 215, 216.
(7-669 B.) *Pseudosophista s.*
Soloeista 215, 216.
(77-72 B.) *Philopatris* 217,
218, 219,
(78-56 B.) *Charidemus* 220,
298.
(79-71 B.) *Nero* 220.
(80-80 B.) *Tragoeopodagra*
220.
(81-79 B.) *Ocypus* 104, 221.
(82-81 B.) *Epigrammata* 221.
LYCURGUS 98, 99, 249.
LYSIAS 3, 29, 37, 49, 68, 84,
111, 153, 158, 177, 187, 200,
206, 210, 213, 251, 258, 261,
262, 363, 325, 336, 374, 376,
377, 387.

M.

MACCABAEORUM lib. II. 480.
MANETHO 236.
MATRO ὁ παρωδός 363.
MENANDER 119, 152, 158, 190,
200, 204, 216, 217, 277,
312, 317, 328, 380, 400,
401, 542.

MIMNERMUS 390.
MOERIS 29, 255, 335.

N.

NICANDER 88, 393.
NICOMACHUS 375.

P.

PARTHENIUS 203.
PAUSANIAS 369, 370.
PHALARIS 234.
PHERECRATES 86, 244.
PHILO IUDAEUS 129.
PHOTII *Lexicon* 81, 121, 122,
134, 141, 167, 244, 361, 366.
PHRYNICHUS BEKKERI 128.
PHRYNICHUS LOBECKII 22, 26.
PLATO COMICUS 366.
PLATO
 Apologia 93, 191, 299, 300,
 342, 349.
 Alcibiades I. 58, 111, 200.
 Axiochus 153.
 Crito 103, 104.
 Euthyphro 165.
 Euthydemus 111.
 Epistolae 235.
 Gorgias 147, 334.
 Hippias maior 55, 154.
 Io 286.
 de Legibus 232, 256, 330,
 340, 360, 370, 525, 527,
 529, 533, 540.
 Menexenus 149, 237, 285.
 Phaedo 98, 99, 100, 120,
 165, 231, 285, 300, 357.
 Protagoras 3, 91, 98, 111,
 165, 196, 197, 234, 372.
 Phaedrus 119, 165, 196,
 197.
 Philebus 297, 493.
 de Republica 54, 141, 165,

219, 232, 242, 259, 310,
361, 480, 525, 526—535.

Sisyphus 103.

Symposium 114, 140, 142,
209.

Theaetetus 299.

PLAUTUS 477.

PLUTARCHI

Vitae 8, 15, 18, 25, 52, 56,
60, 69, 82, 86, 87, 105,
108, 121, 129, 151, 152,
161, 177, 193, 219, 220,
231, 239, 274, 323, 334,
369, 371 sqq. 385 sqq.
388, 390, 391, 525.

Moralia 8, 69, 118, 141, 152,
189, 195, 210, 247, 256,
284, 340, 358, 359, 361,
363, 364, 366, 374, 389,
401, 402.

POLLUX 66, 365, 366, 372.

POLYAENUS 195, 202, 203, 223,
265, 290, 362, 364.

POLYBIUS 124.

PORPHYRIUS 193, 227.

POSIDIPPUS 188.

S.

Scholia in ARISTOPHANEM 109,
596.

Scholia ad LUCIANUM 278, 287.

Scholia in NICANDRUM 131.

Scholia ad HOMERI *Odysseam* 5.

Scholia Veneta in HOMERUM 218,
448, 633.

SCYLAX 124, 249.

SENECA 477.

SIMONIDES 63.

SOPHILUS 123.

SOPHOCLES 9, 15, 19, 71, 95,
156, 283, 289, 395.

STEPHANUS BYZANTINUS 124,
245, 326.

STOBAEUS

Florilegium 2, 8, 145, 206,
259, 343, 367, 371, 642.

Eclogae Physicae 9, 145, 392.

Appendix Florentina 12 sqq.

STRABO 3, 66, 246, 269, 277,
334, 343, 359, 360, 363, 366,
367, 370, 374.

SUIDAS 275.

T.

TELECLIDES 359.

THEOCRITUS 41, 110, 130.

THEOPHRASTUS 56, 66, 73, 136,
138, 204, 359, 560, 581.

THEOPOMPUS 298, 555.

THOMAS MAGISTER 340.

THUCYDIDES 17, 32, 33, 56,
92, 93, 98, 99, 117, 120,
132, 149, 153, 154, 156,
191, 214, 215, 230, 247,
253, 254, 271, 273, 276,
277, 279, 282, 291, 292,
298, 312, 326, 357, 368,
369, 427—457, 528.

TIMOCLES 358.

TIMOCREON RHODIUS 63.

X.

XENOPHON EPHESIUS 172.

XENOPHON

Cyropaedia 117, 120, 127,
136, 254, 336, 378, 455,
569.

Hellenica 33, 89, 97, 113,
114, 118, 125, 132, 145,
153, 155, 198, 204, 205,
214, 238, 242, 248, 250,
251, 260, 269, 273, 274,
279, 282, 289, 290, 292,
301, 369, 378, 392, 577.

Anabasis 33, 65, 98, 107, 113,
114, 250, 284, 291, 322,
325, 336, 434.

Memorabilia 154, 163, 265.

Apologia Socratis 342, 380.

Oeconomicus 9, 73, 204, 250,
343.

Hiero 116.

de rep. Lacedaemoniorum 342.

de re equestri 304.

Symposium 127.

de Venatione 131.

de Vectigalibus 243.

